
3 3433 07024309 6

O PROFUNDIUS, EO ALTIUS

LAMBERTI BOS

ELLIPSES GRÆCÆ.

LAMBERTI BOS

ELLIPSES GRÆCÆ.

LAMBERTI BOS

ELLIPSES GRÆCÆ

CUM

PRIORUM EDITORUM SUISQUE OBSERVATIONIBUS

EDIDIT

GODOFREDUS HENRICUS SCHÆFER.

Glasguae:

Excudebat Andreas Duncan, Academiæ Typographus.

VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY,

LONDINI.

1813.

BENEVOLO LECTORI

S. D.

NICOL. SCHWEBELIUS.

Quantam quamque insignem utilitatem, ad Græcæ linguæ indolem penitius perspiciendam, afferre soleat adcuratior ellipseos cognitio atque doctrina; omnibus ejusdem cultoribus non potest non esse cognitum atque exploratum: ut adeo actum agere merito viderer, si id pluribus in præsenti denuo vellem commonstrare. Quare numquam intermoritura laude dignissimus merito censendus est sollertissimus ille Mysterii Ellipseos Græcæ perscrutator Bosius, qui sparsam ante se hic illicque utilissimam hanc doctrinam, ex antiquis Græciæ thesauris, summo studio curaque congessit; eoque facto aditum ad intimos Græci sermonis recessus auspicato reclusit. Dici sane non potest, quanto plausu, quanta adprobatione aureolum istum libellum, quam primum in lucem publicam prodiit, exceperint omnes, quibus præstantissimæ hujus linguæ cultura curæ est cordique; adeo ut vel principes in Græca litteratura viri illum non diurna solum nocturnaque manu versandum, sed penitus ediscendum memoriæque infigendum commendarint. Quamquam igitur haud facile quisquam, ut opinor, reperietur, qui eximiam libelli hujus utilitatem in dubium vocare sustineat: contra ea tamen non paucos fore arbitramur, qui intempestiva quadam religione adducti verebuntur, ne novis illis subinde factis accessionibus libellus in nimiam molem excrescat; eaque, ipsorum judicio, sinistra ac nimis sollicita diligentia, studiosæ juventutis ardor magis infringatur, quam excitetur. Quodsi autem eos potius respiciamus, qui seriam adcuratamque utilissimæ huic linguæ operam navare cupiunt, tantum abest, ut opera illa, quæ in excolenda magis magisque Ellipseos Græcæ doctrina collocatur,

dici possit supervacua; ut potius ad pleniorem Musarum Græcarum intelligentiam adquirendam nihil utilius cogitari posse videatur, quam si eadem novis subinde exemplis ex veterum Græcorum monumentis perficiatur, et quantum fieri potest, absolvatur. Neutiquam enim tironibus in Græcorum scriptorum lectione nondum satis versatis, teste experientia, tam subactum est ingenium, ut exemplorum similitudinem ubique perspicere, eademque ad sedes quasi suas et fontes revocare valeant; cum etiam viros in hac lingua ceteroquin exercitatissimos reperiamus, qui in veterum monumentis explicandis ad ejusmodi scopulos sæpe offenderunt, longissimeque hinc a vero verborum sensu aberrarunt. Unde sane tot falsæ atque inanes in depravatis locis restituendis conjecturæ; tot textus corruptiones; tot glossæ, auctorum verbis temere insertæ, originem traxerunt. Ut ne vero auctoritate nostra hac in re niti videamur, aliquot saltem exempla eruditis viris dudum observata, non abstrusa quidem illa et recondita, sed ubivis fere obvia atque pervulgata, in medium proferemus: in quibus non tirones, sed viri in Græca litteratura, omnium judicio, facile principes in errores prolapsi fuerunt. Frequentissima in veterum scriptis est ellipsis verborum ἰέναι, ἀπιέναι: neque tamen secius ἑλληνικώτατος Kusterus in illis Aristophanis Ran. v. 1312. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι, glossam librarii, ἀπελθεῖν, suo adsensu comprobare non dubitavit: id quod eo magis mirum videatur, cum nos Germani quoque eadem ellipsi dicere soleamus: *ich will ins Bad*, s. *gehen*. Ubique regnat ellipsis v. πρᾶγμα: nihilominus tamen Benedictus illa Luciani in Quom. conscrib. sit histor. c. 50. ἢν κατεπείγῃ, verterat: *si festinet*, cum reddere debuisset: *si res urgeat*. Sic apud eumdem in Philopseud. c. 14. illa, ἐν Γλαυκίου, sub. οἴκῳ, perperam reddidit: *in Glaucia*, pro *apud Glauciam*, vel *in Glauciæ domo*. Quid vulgatius ellipsi v. ἑαυτόν? nihilo minus tamen Budæus et Henr. Stephanus, quanta in Græca litteratura nomina! apud Athenæum L. XIII. p. 603. ἀνακλάσας esse pro ἀνακλασθεὶς, et ἀνακλᾷν in passiva significatione nonnumquam accipi censuerunt: cum sit potius ellipsis vocum πρὸς ἑαυτὸν, ut variis exemplis comprobavit Berglerus ad Alciphronis L. I. ep. 28. Sic apud Philostrat. de vit. Apollon. L. I. c. 7. διδάξασι male Morellus mutavit in ἔδοξαν, cum subaudiri debeat ἑαυτούς. Nec minus apud eumdem de vit. Sophist. L. II. 2. μυρίαις, sub. δραχμαῖς, viri quidam eruditi perperam in κυρίαις mutare conati sun t Ipse cl. Bosius affirmat, inter verba Græca nullum inveniri, quod frequentius per ellipsin omittatur, quam v. εἶναι: et tamen viri non

mediocriter eruditi, Faber et Schefferus, illa Æliani V. H. L. II. 25. Καὶ ὁμολογοῦσι τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πάντα, sollicitare conati fuerunt. Quis denique nescit, tam Græcos, quam Latinos tertiis personis verborum sæpius uti, suppresso nomine, quod ad explendum sensum requiritur? fuerunt tamen viri eruditi, qui ellipticam hanc loquendi rationem, e. g. Matth. V. 11. 15. et alibi, pro Ebraismo temere habuerunt: cum creberrima illa ellipsis v. ἄνθρωποι eos ab errore hoc tueri potuisset. Nec vero mirum, id in Græcis accidisse, cum ejusdem vocis ellipsis apud Latinos quoque multos in errorem induxerit; uti Burmannus ad Phædr. L. III. Prol. ostendit. Plura facile exempla vel ex ipso hoc libro addi possent, nisi allata rem satis abundeque, ut opinor, comprobarent. Recte adeo cl. Johnson in not. ad Sophocl. Ajac. v. 41. ad v. ὅπλων ita scripsit: *sub.* ἕνεκα. *Præpositio sexcentis in locis deest, nec tamen pigebit admonere meum lectorem: pueris enim scribo.* Quare cum certum sit, pleniorem ellipseos tractationem, pluriumque exemplorum accessionem, Græcarum litterarum studiosis omnino utilem esse, et in lectione veterum scriptorum versantibus, multis in locis commentarii vicem præstare posse: equidem haud dubitandum mihi existimavi, a viris doctis jam allata exempla meis quoque observationibus qualibuscumque augere, eoque studiosæ juventutis commoda amplificare. Præterea vero id mihi negotii datum existimavi, ut pluribus in locis ratione ellipseos harmoniam, quæ inter Græcam et Latinam linguam intercedit, variis ex scriptoribus Latinis exemplis ostenderem atque comprobarem: quæ quam necessaria sit ad solidam quoque Latinæ linguæ cognitionem obtinendam, omnes, qui ultra vulgus sapiunt, norunt. Quæ cum ita sint, vehementer lætatus sum, cum vir amplissimæ eruditionis laude conspicuus, Elias Palairetus, Joanni Bangoræ, reverendo Londinensium Episcopo, a sacris et in regia aula vicarius, mihi, id quod quidem etiam, antea ex præfatione, operi ipsius de Ellipsi Latina præmissa, cognovi, per litteras quoque significavit, se item, jam aliquot abhinc annis, animum ad novam utilissimi hujus libelli editionem plurimis observationibus et titulis auctam adpulisse, lubenterque sua mecum communicaturum, si præsenti editioni inserere vellem: pro quo insigni humanitatis atque benevolentiæ exemplo me ipsi publice obstrictum profiteor. Quamquam vero hac humanissime mihi facta copia atque facilitate ex voto frui haud licuit; propterea quod, cum ipsius litteræ ad me perferrentur, præsens editio a typothetis jam ad finem pæne erat perducta: nullo tamen modo fieri patiar, ut id

studiosæ juventutis commodis fraudi esse possit. Quin potius, ut istæ doctissimi viri accessiones, adpendicis loco, primo quoque tempore in lucem publicam proferantur, omne studium curamque adhibebo. Interea hisce fruere, benevole Lector, et vale.

Dabam Norimbergæ, Nonis Januar. A. 1763.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

LAMBERTUS BOS.

In omnibus pene linguis frequens est Ellipsis, sive talis sermo, in quo quis ad sensus ἐντέλειαν et integritatem vocabula quædam expectat, quæ familiari usu aut loquendi celeritate, aut brevitatis studio omitti solent. Hujusmodi autem loquendi brevitatem sectatos esse quam maxime Græcos, e scriptis eorum satis liquet. Ita enim scripserunt, ut nullus fere sit versus, in quo non appareat βραχυλογίας studium, omisso modo uno, modo duobus, modo pluribus vocabulis, quæ ad plenam orationem, legitimam et analogicam structuram necessario requiruntur. Id quod non parum ornamenti huic linguæ adfert: nam quanto plura intelligenda relinquuntur, tanto ornatius et elegantius ea dicuntur. Veruntamen hi in oratione defectus nobis, qui non vernaculam habemus hanc linguam, sed qui magno labore ac studio ejusdem cognitionem nobis comparare debemus, non levem pariunt difficultatem: et quo major sit ea ἔλλειψις, eo gravior oritur difficultas. Hinc est, quod vel eruditissimi Interpretes, qui non satis perspectum habuere τὸ τῆς ἐλλείψεως μυστήριον, vehementer sæpe numero, sive in Commentariis, sive in Versionibus suis hallucinati sint, eruentes longe alium a scopo ipsorum Auctorum sensum, et novam plane atque inauditam verbis Græcis significationem tribuentes. Sic ἐν φιλίᾳ aliquando verterunt, *in amicitia*, ubi intellecta voce γῇ verti debebat, *in pacato*, sc. *solo*, et τὸν ἐπιτάφιον, *funeris laudationem*, ubi sign. *funebres ludos*, τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα. Ἀπὸ τοῦ κρατίστου reddiderunt nonnunquam, *a supremo*, *a potentissimo*, quum sit ἀπὸ τοῦ κρατίστου, sc. θυμοῦ, ab *optimo animo*, id est, *ingenue*, *sine dolo*. Πάσαις κρατεῖν, *omnes vincere*, quum sit πάσαις ψήφοις κρατεῖν, *omnibus* sive *communibus calculis obtinere*. Cujusmodi errores, ex Ellipsios

ignoratione ortos, suo loco plures adnotabimus. Nemo igitur, qui Græcas Musas vel a limine salutavit, non videt, quam cognitu necessarium sit Arcanum Ellipsios ei, qui cum fructu literas Græcas tractare velit: absque eo enim nunquam ad abdita illarum literarum penetrare se poterit, nunquam felices in iis progressus faciet, neque ad certam earundem cognitionem perveniet. Contra ea, qui probe versatus fuerit in doctrina Ellipsios, næ is majore cum fructu libros Græcorum leget, et solidiorem sibi Græcæ Linguæ cognitionem acquiret, idque et faciliore multo methodo, et certiore fundamento, quam fieri vulgo assolet. Nam facile carebit plurimis Grammaticorum regulis, exceptionibus, et observationibus, quarum pleræque falsæ, insulsæ, jejunæ et inanes sunt, quæque discentium memoriam non mediocriter aggravant, et legentibus tædium et fastidium pariunt. Præterea obscuris multis Auctorum locis lucem afferet Ellipsios notitia. Quum igitur videretur mihi hoc ipsum desiderari in Græcis, (licet de Ellipsi Græca jam quædam tradidissent Viri docti, ut H. Stephanus in Appendice, Glassius in Grammatica Sacra etc.) quod laudabiliter in Latinis fecere Viri eruditissimi, Franciscus Sanctius in Minerva et Gasper Scioppius in Grammatica Philosophica *): curam meam et studium huc contuli, ut ellipticas loquendi formas, quæ mihi in legendis Auctoribus Græcis occurrebant, seorsim adnotarem diligenter, et supplendo necessaria ad plenam structuram referrem, easdemque, ubi integras reperiebam, subjungerem, sequutus in hoc fere ordinem Viri modo laudati, Francisci Sanctii, κατ' ἀλφάβητον disponendo voces, quæ intelligendæ relinquuntur. Ad hæc in commodum juventutis φιλέλληνος subtexui indicem, in quo quæri possunt dictiones et phrases ellipticæ.

Ceterum in secunda hac editione quædam addidi, mutavi, correxi, quæ in priore omissa aut minus accurate dicta videbantur. Vale, Ben. Lect. et labori nostro, si videtur, fave. Dabam Franequeræ, Nonis Juniis cIↃIↃccxii.

* Prodiit et Zittaviæ in 8vo Casp. Scioppii Arcanum grammaticum de ellipsi, cum adnotationibus Phil. Munckeri. Mich.

PRÆFATIO

EDITIONIS TERTIÆ

LECTORI

S. D.

C. SCHOETTGENIUS.

Annus fere est, quum Bibliopola hujus libelli editionem se procurare velle aperuit, et si quid eam locupletandam apud me esset, id secum communicarem, rogavit. Non noveram, quisnam hujus rei fuerit auctor, facile autem reputare potui, istam tam præclari opusculi in terris nostris editionem non posse non cum studiosæ juventutis commodo esse conjunctissimam. Conquiro ergo undique ex meis scriniis, quæ ipsi augendo conducebant, aliquos præterea bonos scriptores horis succissivis pervolvens. Et ex his operis natæ sunt istæ observationes, quas huic novæ editioni subjectas vides. Interea vero, dum eas congero, placuit amicorum suasu ad Celeberrimum hujus libri Auctorem litteras exarare, ne ipso plane nescio opusculum hoc apud nos excuderetur. Antequam vero ab ipso quidquam responsi ferrem, en nova libelli ad nos adfertur editio, ab ipso Auctore procurata. Hanc etiam subsecutæ sunt illius litteræ, quæ id testatæ sunt, non admodum gratum fore tum Auctori, tum Franequerano bibliopolæ, si nova editio, et quæ prelum exercere vix desierat, apud nos recuderetur. Nec tamen erat, quod nos a nostro proposito quidquam absterrere potuisset. Notum enim, priorem hujus libelli editionem in his nostris oris tam fuisse raram, ut paucissimis eam vel videre saltem contigerit. Quum vero e re studiosæ juventutis utique sit, tales ipsi libros in manus dari, non male de ipsa meretur bibliopola, apud quem æquo satis pretio sufficiens exemplarium copia poterit inveniri. Exhibemus ergo Tibi, Lector benevole, posteriorem hujus libri editionem, hoc ipso anno prodeuntem, nostris qualibuscunque additio-

nibus auctiorem. Has non ipsi Auctoris labori interserere voluimus, ne quid alterutri nostrum imputaretur, quod ab ipso profectum non est, sed eas infra lineam subductam posuimus. Invenies quædam novos præ se titulos ferentia, quædam vero observationibus Auctoris addita. In singulis ita me gessi, ne moles libri nimium excresceret, neque tamen quidquam, quod a me observatum erat, omitteretur. Neque hoc diffiteri possum, esse in his, quæ Viro Excellentissimo, et in hoc literarum genere versatissimo, Christiano Friderico Boernero, humaniorum litterarum apud nos Professori celeberrimo, debentur. Is pro ea, qua me prosequitur, humanitate exemplar suum, cui multa adscripserat, mecum communicavit, noluit tamen pro modestia sua singulis nomen suum adscribi. Meis ergo ea inserui, sed ita, ut publice hoc beneficii genus grato agnoscam animo. Indices, quum antea unus tantum esset, addidi duos, unum dictorum biblicorum, alterum Auctorum citatorum et explicatorum. Factum id est eorum caussa, qui diligenter ejusmodi auctores, præcipue vero libros Novi Fœderis, evolvunt, ut facile occurrat, sicubi quædam Ellipsis lateat. Tuum ergo jam est, Lector, ea, quæ a me profecta sunt, calculo tuo vel probare vel improbare. Ego interea mihi abunde satisfeci, si uni saltem vel alteri Novi Testamenti loco lucem adfundere potui. Tu vero vale, et mihi fave. Lipsiæ mense Martio, cIↃIↃccxiii.

PRÆFATIO

EDITIONIS QUARTÆ.

En Tibi, Lector Benevole, quartam hujus opusculi editionem post duas Belgicas, et unam Lipsiensem, qualibuscunque curis nostris excusam. Circa quam quidem editionem nostram notandum est, eam non secundam esse, sed tertiam, quæ ad secundam Auctoris Celeberrimi Franequeræ cIↃIↃCCXII. editam expressa, et annotationibus nostris aucta est. Caussa, cur id moneamus, hæc est: Belgæ in Catalogo Operum Lamberti Bos post memoratam primam editionem sic ponunt: "Et cum Annotationibus Schoettgenii, Lips. 1711. iterum editæ et ab Auctore quibusdam locis auctæ, Franeq. A. 1712. 12." * Fucum igitur fecit Lectoribus, quisquis hæc ita scripsit, et persuadere omnibus voluit, editionem Auctoris nostra fuisse posteriorem, quod longe secus est: nam editio nostra prodiit non An. 1711. sed 1713. Miror igitur, quod quidam ex Germanis nostris † sibi hac in parte imponi passi sunt, et quod illi per malitiam scripserunt, per incuriam secuti sunt. Poterant enim titulum editionis nostræ quotidie oculis usurpare. Sed hæc jam dimittimus.

Non immerito autem mihi gratulor, quod hæc editio nostra et annotationes, quas tunc adsperseramus, eruditorum plausum consecutæ sint. Sic enim Auctores Summe reverendi Relationum Innocuarum judicarunt, libellum hunc multis locis Script. Sacræ lumen accendere, quod aliunde frustra petas, quorsum præcipue observationes meæ pertineant: ac proinde ab omnibus Theol. Studiosis sedulo evolvendum esse, utpote quem iisdem brevibus

* Histoire Critique de la Republ. des lettres Tom. XIV. p. 356.

† Nova litteraria Lips. Germ. a. 1717. p. 331.

quidem, sed majorem in modum commendent. * In Academiis quibusdam Theologi pariter et Philologi eundem publice commendarunt, quia in Philologia Sacra utique utilitatem suam exhibet. Hæc non ideo adduco, quod me laudari tantopere gaudeam; sed tantum, ut illi, qui solis auctoritatibus reguntur, habeant, quod expendant, neque inventis frugibus glandes in deliciis habeant.

In Scholis sane merebatur hic libellus juventuti majorem in modum commendari, longe sane melius, quam Syntaxis illa Posseliana, quæ huc usque tantopere celebrata fuit. Nam hæc regulas profert sine ratione, et contra omnem linguæ Græcæ indolem, quo fit, ut lingua ista juventuti sit longe difficilior. Auctor vero noster omnia facillima methodo cum rationibus profert, quas exemplis optimorum Auctorum confirmat. Proinde, quum hic omnia melius fluant, juventuti scholasticæ merito eundem commendat Celeberrimus Helmstadiensium Theologus Jo. Fabricius. †

Superest, ut paucis indicemus, quid in hac nova editione a nobis præstitum sit. In ipso textu Auctoris pauca quædam immutata sunt. Quum enim nos in editione tertia secundam ad verbum exprimeremus, non observatum a nobis fuit, ipsum quædam omisisse, quæ in prima posuerat. Potuit fieri, ut ipse mentem mutaverit, adeoque omittenda illa duxerit. Quia tamen vidimus, Summe reverendum Wolfium in Curis Philologicis N. T. semel atque iterum ad illa provocasse, digna illa judicavimus, quæ in textum revocarentur. Factum est illud a nobis, sed ita, ut illæ observationes uncis includerentur, et in annotationibus nostris Lector de hac re moneretur. Ceterum annotationes nostras auximus, et novas quasdam, præcipue ad N. T. illustrandum facientes addimus. Hoc qualicunque labore nostro, Lector, fruere, et nobis fave. Dab. Dresdæ d. 4. Augusti cIↄIↄccxxviii.

* Relat. Innocent. A. 1713. p. 695.

† In denen wohlgemeinten Anmerkungen von Verbesserung des Schulwesens. Helmst. 1726. 8.

PRÆFATIO EDITIONIS QUINTÆ.

LECTORI ΦΙΛΕΛΛΗΝΙ

S.

JO. FR. LEISNERUS.

Græcarum literarum studium satis late nostro hoc tempore efflorescere, suosque ei non solum laudatores esse, verum etiam cultores, vel hic de ellipsi græca libellus signo est, quem tam avide emtum a græcarum literarum studiosis constat, ut quintæ ejus editioni manus admovenda fuerit. Etsi vero Lamb. Bos, et Christ. Schoettgenius, viri doctissimi, et de græcis literis præclare meriti, nihil propemodum reliqui fecerint, quod pertineret ad hanc de ellipsi græca doctrinam perpoliendam, tamen ubi librarius consilium nobis suum de adornanda nova hujus libelli editione aperuisset, videbamur nobis ex lectione eorum, quæ Kusterus ad Aristophanem, Dukerus ad Thucydidem, Clarkius ad Homerum, et præter hos Jensius et Auctores observationum miscellanearum passim docuerunt, ea didicisse et observasse, quibus utilitati lectorum consuli, simulque ad commendationem et gratiam novæ hujusce editionis conferri aliquid posset. Precibus igitur librarii, cupientis ut etiam nunc hic libellus partem aliquam nostra opera plenior auctiorque prodiret, deese noluimus. Et eo studiosius hoc negotium suscepimus, quod multos doctores, eosque non infimi ordinis, non sine caussa permultum huic de ellipsi græca doctrinæ tribuere intelligebamus. Quod si illi græcæ linguæ ingenium nosse putandi essent, qui immensam vocabulorum vim ita memoria tenent, ut, quæ vis illis sit et potestas subjecta, sine hæsitatione, atque sine ulla mora perspiciant, et quasi in numerato habeant; profecto omnes illi juventuti injuriam injungerent, eique temere ac præter necessitatem molestiam exhiberent, qui eam ad alios, quam ad Lexica, libros amandarent, egoque omnibus doctoribus auctor es-

sem, ut, quicquid reliquorum librorum est, de puerorum manibus excuterent, denunciaremque identidem, solis Lexicis nos esse contentos debere, ceteris libris de ellipsi, de verbis mediis, de idiotismis græcæ linguæ, de particulis, et si qui sunt alii, supersedendum esse. Nunc, ut norunt omnes paullo humaniores, ratio cujusvis linguæ fere ita comparata est, ut quam minimam illius partem is intelligat, qui vocabula duntaxat intelligit. Itaque satis mirari non possum, et inventos fuisse, et nunc inveniri, qui eos pro linguæ græcæ peritissimis venditent, ex quorum scriptis nihil aliud colligas, quam eos præter elementaris grammatices præcepta, eam fere omnium vocum græcarum vim, quæ in Lexicis traditur, probe intellexisse, cetera vero, quæ ad naturam græcæ linguæ pertinent, ignorasse. Quia græca lingua una cum latina proprie inter eas linguas pertinet, quæ eruditæ non solum habentur, verum etiam sunt, hoc est, inter ejusmodi linguas, quæ sine magnæ eruditionis præsidio, sine cognitione historiæ veteris, rituum et opinionum olim receptarum, imo sine philosophiæ veteris et grammatices sublimioris accurata notitia intelligi nequeunt; haud dubie longe majori, quam solo vocabulorum apparatu, iis, qui ad aliquam laudem græcarum literarum adspirant, opus est. Idcirco non illi solum bene de græcis literis merentur, qui græcorum veterum historiam, antiquitates, ritus, opiniones, cetera, sive in suis ad græcos auctores observationibus, sive editis peculiaribus libris, explicant; verum etiam hi τῶν φιλελλήνων utilitati consulunt, qui difficiliora simulque vulgo neglectiora grammatices capita, cujusmodi hoc de ellipsi est, ex instituto tractant.

Quantum adjumenti ad græcos auctores rectius et intelligendos et enarrandos doctrina ellipsium adferat, quantum vero in interpretandis iisdem scriptoribus hallucinati fuerint, vocum omissarum ignari, aut certe non satis curiosi, hoc aliquot exemplis vicit in præmissa huic libello præfatione Lamb. Bos. Sunt ad manum permulta, quæ iis adjicere possemus, verum ne nimii videamur, paucis contenti erimus. Polyænus I. 17. οἱ Μεσσήνιοι — τὴν νίκην οὐ διὰ μακροῦ Λακεδαιμονίοις ἔδωκαν. Interpres hæc ita reddidit: *Messenii victoriam non exiguam Lacedæmoniis dederunt*. Male. ἡ νίκη οὐ διὰ μακροῦ non est *victoria magna* vel *victoria non exigua*. Quid ergo? in hac forma loquendi οὐ διὰ μακροῦ supprimitur τὸ χρόνου. οὐ διὰ μακροῦ ergo est *brevi, cito*. Cujusmodi locos plures suppeditabunt etiam Perizonius ad Ælian. V. H. Cap. XXI. Lib. X. et Kuhnius ad Pausan. Bœotic. Cap. XXVIII. p. 467.

Equidem præter hanc causam reperio duas alias, cur doctrina

ista non negligenda sit, unam, quod detegendis malis emendationibus utilis sit, impediatque, quo minus auctorum locos, quibus sua constat sanitas et integritas, mutilos esse ac depravatos credas: alteram, quod quasi viam sæpe monstret ad locos male affectos integritati restituendos. Prioris generis exemplum est locus Æliani V. H. I. 14. ubi in locutione ἄρχει ἀδίκων, i. e. *prior lacessit*, perperam τὸ χειρῶν excidisse Wolfius putat, locoque suo reponendum. Nam præterquam quod Kuhnius vulgatam simulque elegantem istius vocis ellipsin in ista phrasi esse monet, id Paul. Leopardus Emendat. X. 12. multis quoque exemplis probat. Et quum cygni manibus careant, videtur necessitas Æliano fuisse istam voculam omittendi.

Ita fuerunt, qui medicinam adhibendam putarent Hesychii loco non male affecto: Ἀστόξενοι. οἱ γένει μὲν προσήκοντες, ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότες. Hic primum aliquid omissum esse recte videt Lamb. Bos, Obs. Crit. c. XXXVI. p. 157. Sed putat addendum τῇ πόλει post προσήκοντες; deinde Stanleius ad Æschylum Suppl. 361. Hesychii locum citans, pro ἐπὶ δὲ τῆς legendum conjicit ἐπὶ δὲ γῆς ἀλλ. γ. Sed in ἀλλοτρίᾳ, ἀλλοδαπῇ, ξένῃ etc. sæpe per ellipsin reticeri ἡ γῆ, ex nostro libello notum est. Et pro τῇ πόλει post vocem προσήκοντες videtur potius esse subintelligendum τῷ ἄστει, quod voce ἀστόξενοι continetur, ut docet vir doctus Obs. Misc. Vol. I. T. III. p. 424. ubi observationem præclaram, et permultis locis Hesychii recte intelligendis utilem proponit, scilicet Hesychium illud verbum vel substantivum omittere, quod in voce ipsa, de qua agit, latet, ideoque supplendum, brevitatis causa, relinquere lectori.

Verba ἰέναι, ἔρχεσθαι, ὁρμᾶν, aliaque simili potestate, solere sæpe abesse ornandæ orationis causa, infra docebitur. Id quod cum non observasset H. Stephanus, immerito depravatum existimavit locum Xenophontis Hell. II. ἐκέλευσεν ὁ τῶν τριάκοντα κήρυξ τοὺς ἔνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. H. Stephanus τὸ ἐκέλευσεν mutandum censet in ἐκάλεσεν. Sed mutatione nihil opus est. Supplendus infinitivus ἰέναι. Vid. Obs. Misc. Vol. IV. p. 382. et p. 358. Si plura desideras, adi easdem Observationes Miscellaneas, et quidem Vol. V. T. III. p. 85. nec non recentissimos Thucydidis interpretes ad VI, 54.

Sed quam facile ellipsios ignoratio seducere possit, ut locos auctorum, qui nullo vitio laborant, mutilos esse, vel depravatos credamus, suo exemplo doctissimus et ἑλληνικώτατος Kusterus docet ad Aristoph. Plut. 468. qui, cum de σχήματι illo ἀνανταποδότῳ, de quo etiam Bos suo loco agit, exposuisset, subjungit hæc: "Ceterum

ellipsis hæc eo magis notanda est, quod, qui eam ignorant, facile existimare possint, ἀπιὸντα illam incuria librariorum apud scriptores forte omissam esse: quod ipsum me aliquando per errorem putasse, non diffitebor." Quemadmodum autem ellipsium ignoratio malas interpretationes et emendationes nonnunquam peperit: ita contra observationi ellipsium sæpe id debuisse viros doctos animadvertimus, ut locos corruptos felicissime restituerent. Exemplo locus Xenoph. Ephesii esse potest, qui Obs. Misc. Vol. V. p. 25. emendatur.

Hactenus, quantum doctrina de ellipsibus ei utilitati sit, qui veteres auctores legit et explicat, ostensum est; nunc, quantum honori ac famæ auctorum consulat, paucis expediemus. Neminem fugit, quoties et veteres auctorum enarratores, et nostræ ætatis grammatici, ubi ex præceptionibus suis nullam idoneam quarundam formarum loquendi rationem reddere possunt, ad solœcismum, aut certe, si modestiæ laudem tuendam putant, ad σολοικοφανὲς confugiant, priscisque auctoribus, omnium leporum omnisque elegantiæ parentibus, teterrimam hanc orationis pestem affingant. Sed mihi religionem eorum valde placere profiteor, qui non nisi timide ac dubitanter sibi faciendum esse censent, ut illis sermonis vitia exprobrent. Deinde nemo esse justius negaverit, grammaticorum cavillationes ad veterum scripta, quam hæc ad istas exigere. Præterea, etsi eos interdum libenter lego, qui similia in linguis observant, nobisque ἀναλογίαν identidem inculcant, propterea quod linguarum studium facilius efficiunt: frustra tamen eos laborare certo scio, qui de tota aliqua lingua tanquam scientia præceptis coercenda cogitant, quia usus nunquam grammaticorum regulis ita adstringi potest, quin sæpe iis se solutum esse ostendat. Itaque consuetudo quam sæpissime tuenda est, quæ, si non in omnibus, ut Varro putat apud Gell. II. 25. tamen in multis dominatur. Denique ubi ipsorum grammaticorum præceptiones rationem ac viam quasi monstrant, veteres auctores contra impactum ipsis solœcismi crimen defendendi, hanc viam cupidissime sequi consentaneum esse ducimus, et ad officium nostrum pertinere. Huic officio nunc non deerimus. Videamus locos veterum, qui grammaticis solœcismi, aut ἀντιπτώσεως nomine videntur suspecti esse. Homerus Ιλ. Κ. v. 43.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε.

Hunc autem respondens allocutus est rex Agamemnon.
Opus est consilio et mihi et tibi, Jovis alumne, o Menelae.

Ad ea verba: Χρειὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, ita Scholiastes anonymus: Χρεία συμβουλῆς ἐμοὶ καὶ σοί. ἔστι δὲ σολοικισμὸς παρὰ τὰς πτώσεις ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ καὶ σοί. Eustathius autem: Ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐμὲ καὶ σὲ, ἀντίπτωσις ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ καὶ σοι. H. Stephanus denique censet esse accusativum pro dativo. Id quod a solœcismo quid differat, me non videre, cum Joh. Jensio Lect. Luc. II. 4. fateor. Nec satis habet Scholiastes ille anonymus hoc sermonis vitium uno loco in Homerum conjicere; grassatur eadem in eum audacia ad Ιλ. Ι. v. 603.

— οὔ τί με ταύτης
Χρειὼ τιμῆς —

— minime mihi hoc
Opus est honore —

Schol. οὐ χρείαν ἔχω τῆς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος τιμῆς. Καί ἐστι σολοικισμὸς παρὰ τὰς πτώσεις. Neque audiendi sunt, qui Homero dicunt excidisse his locis σολοικόν τι imprudenti. Nam eandem loquendi formam adhibuit etiam alibi et sæpius e. g. Ιλ. Ι. v. 75. Ιλ. Λ. 605. Ιλ. Σ. 406. Odyss. Α. 225. ut non possit non, qui eam vitiosam et solœcam putat, Homero ignorantiam aut certe turpem negligentiam tribuere, atque in uno duobusque locis alios reprehendere ac damnare plurimos. Sed qua tandem ope Homerum contra has Grammaticorum criminationes defendemus? Auxilium ab ellipsi petemus, eaque in re exemplum Donati, pariter veteris, sed circumspectioris grammatici imitabimur, qui ad Eun. IV. 7. 19. decantatissimum locum:

Omnia prius experiri verbis, quam armis, sapientem decet,

admittendo ellipsin verbi agere post armis, Terentium suspicione ἀνακολουθίας liberat. Scilicet in omnibus adductis et indicatis Homeri locis, si subaudias verbum aliquod cum acutissimo Clarkio, sive ἱκάνειν, sive βιάζειν, salva res erit, habebimusque, quod de Homero ab injuriis et cavillationibus Grammaticorum vindicato nobis gratulemur. Nos autem Homerum ita interpretantes nihil fingere ab ejus mente alienum, eo minus dubitationis habet, quod ipse ille poetarum parens ac princeps alterutrum illorum verborum passim solet adjicere. Ἰλ. κ. v. 172.

Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς.

Verum valde magna necessitas oppressit Achivos.

et 'Ιλ. κ. v. 118.

— χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.

— necessitas enim urget non jam tolerabilis.

et cum accusativo personæ expresso Odyss. ἑ. v. 189. ubi poeta Calypso ita facit loquentem:

'Αλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ὅσσ' ἂν ἐμοί περ
Αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι.

Sed ea quidem dispicio, et suadeo, quæcunque mihi ipsi
Utique suaderem, si quando necessitas me tantopere urgeret.

His observatis non est, quod nobis in posterum aut a veteri Sholiasta anonymo, aut ab Eustathio, aut denique ab H. Stephano, aliisque imponi hoc nomine patiamur. Itaque modesti et considerati judicis laudem auferre meretur Joh. Jensius, qui in Lect. Luc. II. 4. p. 156. de illis Homeri locis ita sentit: "An vero revera hæc locutio sit solœca, non judico." Paucis verbis interjectis addit: "Forte quædam est ellipsis, cujus ratio sit nondum plene perspecta." Quin rectissime Jensius totam rem ope ellipsios esse expediendam conjecerit, ea, quæ de locis illis Homeri, præeunte Clarkio, monuimus, dubitare nos non sinunt. Sed majorem, certe evidentiorem, injuriam Homero insert idem ille Scholiastes anonymus ad 'Ιλ. Δ. v. 503.

— τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.

Illum autem tenebræ oculos cooperuerunt.

Scholiastes: σολοικισμὸς, inquit, παρὰ τὰς πτώσεις. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τοῦ δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε. τοῦτο δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ σκότος ἐκάλυψεν. Qua crisi nihil falsius, nihil iniquius fingi potest. Utitur enim Homerus solemni illa et maxime ab omnibus fere scriptoribus frequentata ellipsi, atque ita commode supplenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὰ ὄσσε. *Eum autem tenebræ, quantum ad oculos, cooperuerunt.* Quod vero Homero evenit, ut non satis sibi cavisse a solœcismo diceretur, idem impune ferendum Thucydidi et Apollonio Rhodio erit, nisi Scholiastas eorum ejusdem, quo ceteros, temeritatis condemnemus. Thucydides II. 57. Ξυνέβη δὲ τοῖς Κρησὶ τὸν Γέλαν Ῥοδίοις ξυγκτίσαντας, μὴ ξὺν τοῖς ἀποίκοις, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀποίκους ἄκοντας μετὰ μισθοῦ ἐλθεῖν. *Accidit, ut Cretenses, qui cum Rhodiis Gelam condi-*

derant, non a suis colonis starent, sed contra suos colonos præter eorum opinionem mercede allecti militarent. Scholiastes ad hunc locum τὸ ξυγκτίσαντας pro ξυγκτίσαι poni vult, et quum Thucydides IV. 2. et IV. 30. similiter casum participii in alium ab eo, qui præcesserat, mutat, Scholiastes id fieri putat per enallagen casuum, sed in priori loco rectius suppleas ἐλλειπτικῶς omissum accusativum αὐτὸς, et in posterioribus ista enallage facile carebimus, ubi ellipsin alicujus accusativi orationi convenientis admiseris. Apollonii Rhodii hic locus est I. 440.

Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. ——

Interpres Græcus, oportuisse, inquit, ἔχοντι pro ἔχοντας poni. Sed quod apud Homerum Ἰλ. ά. v. 541. et apud Thucydidem sæpius faciendum est, ut pronomen secundæ personæ suppleatur, idem etiam fac hoc loco, et supple ante περῆσαι itidem pronomen secundæ personæ, sed in numero multitudinis ὑμᾶς, et ista interpretis veteris crisi facile supersedebis.

Jam quod ad ἀνακόλουθα attinet, etsi ea non tantam, quantam solœcismi, maculam orationi inferunt, nec tantum dedecus conciliant scriptoribus, usuque ipso defenduntur, et auctoritate et exemplis nobilissimorum scriptorum satis frequentibus comprobantur; imo etsi genera quædam ἀνακολούθων a Demetrio Phalereo μεγαλοπρεπῆ vocantur, sublimitatique orationis interdum convenire dicuntur a Clarkio ad Homerum Ἰλ. β. 681. aliisque et veteribus et recentioribus interpretibus; occurrunt tamen τῆς ἀνακολουθίας exempla, quæ immerito talia videri possunt, ubi ab ellipsi alicujus verbi admittenda non abhorreas. Ut meam sententiam exemplo aliquo explicem, provocare lubet ad locum Homeri Ἰλ. β. v. 681.

Νῦν δ' αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

Nunc vero istos, quotquot Pelasgicum Argos habitabant.

Quod in loco constructionem ἀνακόλουθον admittit Clarkius sæpe a nobis laudatus. Sed quid, si hic per ellipsin esse omissum verbum aliquod, e. g. λέξω, diceremus; aut si ex eo, quod quamvis longo intervallo præcedit, v. 484. ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι; aut denique ex v. 493. verbum ἐρέω repeteremus? Vid. Eustath. ad Ἰλ. β. v. 353. et Voss. ad Catull. p. 296. quorum alter Homerum, alter Catullum, et alios quosdam veteres scriptores, admittendo ellipsin, contra solœcismum defendit.

Quotquot autem, et qualiacunque sunt, quæ ex observatione ellipsium promittere tibi potes, quæ profecto non sunt parva: tamen quum huncce libellum novis accessionibus locupletare instituerremus, magis eorum judicium veriti sumus, quibus nimia in hoc genere adhibita diligentia displicet, quam quibus nulla satis est. Itaque patientius, et æquiori animo eorum reprehensiones feremus, qui sibi immodica ellipsium undique congestarum multitudine fastidium creari profitebuntur, quam quibus nulla satietas adferri potest. Namque ut in multis aliis, ita in hujus generis argumentis præcipue cavendum est, ne magis patientiam lectorum, quam nostram diligentiam exercere videamur. Certe omnia exempla, exempla autem? immo omnia genera ellipsios nimis verbose persequi, non est necessarium. Nam in omnibus artibus, ubi tradita sunt cujusque artis difficillima, reliqua, quia aut faciliora sunt, aut similia, tradi non necesse est. Neque hoc unquam evenisse gnavis et industriis pictoribus aut sculptoribus credibile est, ut, quum multarum formarum similitudines exprimere magistrorum præceptis et exemplis adjuti didicissent, quo minus etiam alias formas pingerent aut sculperent, etiamsi non didicissent, sua imperitia prohiberentur. Qui scriptores veteres suis observationibus illustratos edunt, aut cumulandis illis observationibus parcunt, quarum similes jam ante attulerunt, aut indignationem doctorum in se derivant, ubi vel centies dicta repetunt, vel similia identidem inculcant. Namque, ut hoc utar, si quis me docuit, κακῶς adverbium pro loco mutare significatum, et quamquam generatim *male* denotat, sæpe tamen partem malorum indicare, et quidem eam partem, quæ convenit rei, de qua sermo est; ideoque, prout κακῶς vivere dicitur, vel scortator, et leno, vel avarus, vel inops, ita esse vel libidinose et impure, vel sordide et avare, vel denique exiliter, minimeque laute vivere: si quis igitur hæc me docuit, ei vitio ego quidem non dederim, si eandem observationem repetere paulo post negligat, ubi v. c. miles dicitur *male* loco cedere, aut emptor aliquid *male* redimere. Nam similitudo, quæ inter has et superiores locutiones intercedit, potest quemlibet non prorsus hebetis ingenii admonere, quum miles *male* dicitur loco cedere, tum *male* esse *ignave;* quum emptor *male* redimere aliquid, *male* esse *nimis magno pretio.* Similiter arbitror in hac ellipsium doctrina, qui hunc libellum non perfunctorie, sed ea cura et ratione perlegerit, ut magnam ejus partem quasi animo comprehendat et veluti imbibat, eum de prætermissis ceteris vel generibus vel exemplis ellipsium non anxie, quid statuendum sit, quæsiturum esse. Quæ enim ellipses traditæ

non sunt, ex iis, quæ traditæ sunt, nullo negotio assumet, easque suæ exercitationi et similitudini relictas esse, non ægre feret. Nam, quum omnes fere natura sic comparati simus, ut perfundamur aliqua voluptate, quoties ipsi aliquid vel invenimus, vel inventis addidimus: relinquendum aliquid sane lectorum nostrorum diligentiæ et exercitio, nec committendum est, ut illis honestissima hæc oblectatio et liberalissima voluptas intempestiva nostra sedulitate subtrahatur. Novi quam plurimos, qui se crebris pleonasmis, illius præsertim generis, cujusmodi sunt hi Æliani I. 31. V. H. ὢν ἐν γεωργίᾳ καὶ περὶ γῆν πονούμενος: II. 45. φιλοπόνους καὶ φιλέργους: XII. 64. τὰ προλεχθέντα ἀνέφλεγεν αὐτὸν καὶ ἐξῆπτεν: novi igitur, qui talibus pleonasmis se dicunt offendi, ellipticis locutionibus non offendi. Quam aliam hujus rei esse causam dicemus, nisi hanc, eos, qui elliptice loquuntur, videri plus suis vel lectoribus vel auditoribus tribuere, quam qui pleonastice; qui pleonasmos adferant, supervacanea dicere, non via brevissima incedere, ostentare verborum copiam et luxuriam, videri lectoribus tarditatem quandam et imbecillitatem ingenii exprobrare, quasi nil, nisi alio atque alio modo, propositum capere possint?

Similitudo autem multarum ellipsium tanta est, multæque βραχυλογίαι ita ad certum aliquem modum, et ad unum veluti exemplum adstrictæ sunt, ut facile uno capite comprehendere, simulque una regula, quid sentiendum de illis, aut qui explicandæ sint, expedire possis. Quis ignorat Græcos compendiose dicere, εἰς διδασκάλου sc. σχολὴν vel διατριβὴν φοιτᾶν; εἰς Ἀσκληπιοῦ sc. ἱερόν; εἰς Τροφωνίου sc. μαντεῖον, seu ἄντρον; εἰς Πλάτωνος sc. Ἀκαδημίαν; εἰς δημιουργῶν sc. ἐργαστήριον; εἰς ἄρχοντος sc. οἶκον vel δόμον. Quæ exempla omnia quis non hoc commune habere animadvertit, quod in illis nomen loci alicujus per ellipsin subticeatur, quo in loco διατρίβουσι, sive Dii sive homines. Porro, quum dicitur: ἐπ' ἀμφότερα καθεύδειν sc. ὦτα; ἐπ' ἀμφοτέρων βαίνειν sc. ποδῶν; ἀντλεῖν ἀμφοτέραις sc. χερσὶν, nemo non propter similitudinem exemplorum colligit, cum membra corporis dicenda sunt, quorum duo nobis sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, Græcos post quædam adjectiva nomina illorum membrorum fere omittere. Ita Græci ταυρείην sc. δοράν; κυνέην sc. περικεφαλαίαν; τοῖς ὀστίνοις φυσᾷν sc. αὐλοῖς; παρδαλέην, sc. βύρσαν vel δοράν; φορεῖν ἁλουργῆ sc. ἱμάτια. Quæ locutiones in eo conveniunt, quod in iis Græci adjectiva materiam, ex qua aliquid factum est, denotantia ponant, et res ipsas inde factas elliptice omittant.

Si quis plura hujus rei exempla desiderat, is consulat Jac. Peri-

zonium ad Ælian. V. H. X. 21. Jensium Lucian. Lect. I. 8. p. 86. sq. et III. 6. p. 344. et in epistol. ad Græv. Lect. Luc. subjuncta p. 411.

Quod si quis de ceteris etiam ellipsibus ad communia quædam genera revocandis cogitaret, is numerum ellipsium discendarum minueret, memoriæque discentium consuleret, iisque hoc prodesset, ut, quum paucas ellipses didicissent, plurimas tamen scirent. Accedant igitur ad lectionem hujus libelli aliqua græcæ linguæ notitia tincti et lectionem ejus cum ipsorum græcorum auctorum lectione conjungant, simulque, quæ de similitudine ellipsium admonuimus, ante oculos sibi ponant. Qui ita hoc libello utentur, illi non multum desiderabunt omnia ellipsios aut genera aut exempla. Alia ratio eorum est, qui hujusmodi libellis tanquam lexicis volunt uti. Hos indignari toties, non est mirum, quoties in ellipticum loquendi genus in scriptore aliquo obvium incidunt, de quo hic nihil expositum est. Sed quantæ molis volumina procudenda essent, si horum votis satisfactum cuperemus! Libellus hic informandæ ad græcam elegantiam juventuti scriptus est, cujus generis libelli ut extra angustos terminos evagentur, non est conditione ulla permittendum.

Sed ad has causas, quamobrem de hoc libro nimis augendo non magnopere laborarem, accedit et alia, et quidem præcipua, in eo posita, quod, cum viros me longe doctiores animadvertissem, cum sibi ellipses eruisse viderentur, interdum offendisse et lapsos esse, mihi vehementer cavendum putarem, ne nimis ambitioso undique ellipses congerendi studio fictas ellipses pro veris adferrem. Nam, quod illis accidit, qui proverbia, qui ritus et opiniones veterum aliaque id genus collegerunt, ut sæpe modum excederent, nimioque studio, quod quærebant, ubique inveniendi, non raro deciperentur, ac deciperent; idem ne mihi quoque usu veniret, timebam, si nihil antiquius habuisse, nihilque tam metuisse viderer, quam ne liber hic nimis brevis esset. Ellipses autem fictas voco, quum vocabula dicuntur omissa esse, quæ ad plenam orationem, sensusque integritatem non sunt necessaria. Tales fictas ellipses non solum alii docti viri pro veris et genuinis interdum habuerunt, sed ipse etiam Lamb. Bos, id quod nunc exemplis quibusdam probabo.

Antequam vir doctissimus Lud. Kusterus libellum egregium de vero usu verborum mediorum apud Græcos ederet, sæpe contigit, ut viri cetera linguæ græcæ peritissimi vim verborum mediorum non satis animadverterent. Id quod suo etiam exemplo doctissimus auctor noster semel iterumque comprobat. Ubi verbi causa agit de ellipsi præpositionum, sub ἀπὸ in locutione: ἀπίχεσθαι κα-

κακῶν, putat deesse, et præpositionem ἀπὸ, et nomen χεῖρας, vel etiam ἑαυτὸν, ut plena et integra phrasis sit: ἀπέχεσθαι ἑαυτὸν, ἀπὸ κακῶν. Sed hanc ellipsin non admittent, qui norunt, verbis mediis eam, quam Kusterus iis adstruxit, inesse vim, ut scilicet actionem cum passione mixtam, sive actionis in ipsum agentem reflexionem designent. Nam secundum hanc observationem ἀπέχομαι in medio idem est, quod ἀπέχω ἐμαυτόν. Vid. Kusterus de verb. p. X. edit. Lugd. B. Quod si in ἀπέχεσθαι subaudiendum esset pronomen reciprocum, simili jure aliquis apud Homerum 'Ιλ. α. v. 199. vocem ἑαυτὸν in ἐτράπετο i. e. *se convertit retro*, supplendum diceret, et 'Ιλ. γ. v. 141. in καλυψαμένη pariter ἑαυτήν. Sed, uti diximus, ea jam vis est et natura verbi medii, ut ἡ καλυψαμένη per se significet, *quæ se ipsam cooperuit*. Conf. 'Ιλ. ξ. 174. Ψ. 199. et ad hos locos Clarkium.

Quod si quis cum Kustero facit, is idem dixerit de ellipsi vocis στέρνον in κόπτεσθαί τινα. Nam κόπτομαι in medio per se significat proprie *me percutio*, *pectus meum percutio*, *plango*, et quia id lugentes facere solent, *lugeo*. Κόπτεσθαί τινα autem cum accusativo, sensu prægnanti, significat, κοπτόμενον πενθεῖν τινα, *plangendo aliquem lugere*. v. Kuster. l. c. III. p. 9. Exemplum ex Luciano, ubi additur στέρνα, non est, quod quemquam a sententia hac dimovere debeat, cum, quia distinctionis gratia, vel pleonastice additum esse potest, tum, quia auctoritas scriptorum illius ætatis, qua Lucianus vixit, hac in re valde exigua, vel potius nulla est, quippe qui in adhibendis verbis mediis ab usu veterum discesserunt.

Si judicio H. Stephani standum esset, in αἴρεσθαι etiam, i. e. *portare*, subaudiri oporteret, ἐπ' ὤμων, vel ἐπὶ κεφαλῆς; sed hæc ellipsis propter easdem causas inter quæsitas pertinet. Τὸ αἴρομαι in medio est per se, *mihi aliquid impono portandum*, et ex consequenti, *porto*. v. Kuster. p. 19.

Qui in locutionibus: μέμνημαι ποιήσας, ἀγαπῶν με διατελεῖ, ὁ λῆξαι χαίρων, αἰσθάνομαι διαμαρτὼν, et similibus, verbum εἶναι deesse putant, næ illi nimio ellipses eruendi studio, ubi ellipses non sunt, ibi vident. Si qua vox per ellipsin omittitur, ea etiam, si non reapse interdum additur, addi tamen sine barbarismi nota potest. At, quæso, quam ineleganter, immo barbare eum locuturum diceremus, qui pro eo, quod Ælian. V. H. IX. 41. habet: μέμνησο ἄνθρωπος ὤν, *memento te esse hominem*, scriberet, μέμνησο εἶναι ἄνθρωπος ὤν, vel pro eo, quod Aristoph. Plut. 945. Γινώσκω, inquit, ἥττων ὢν πολὺ ὑμῶν, ita diceret: Γινώσκω εἶναι ἥττων ὢν πολύ. Cujusmodi græcorum locutiones illi longe rectius explicant, qui in iis linguæ idi-

otismum admittunt, græcosque non solum accusativum, uti latini fere, sed etiam nominativum, immo ceteros casus jungere infinitivis; nominativum, inquam, et quidem tum, quum nominativus aliquis vel præcedit, vel in præcedentibus supprimitur; pro infinitivis autem in ejusmodi locutionibus Græcos frequenter etiam uti participiis. Qua de re pluribus agit Jensius Lect. Luc. I. 7. p. 72. sq.

Nihil ambigo, eos etiam fingere ellipses, qui, ubi nominativi absoluti occurrunt, ibi deesse verbum substantivum dicunt. Exemplo sit locus Eccles. II. 16. Αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι, τὰ πάντα ἐπιλέλησθη. i. e. *futuro tempore omnia oblivioni traduntur*. Hic substituit verbum ἦσαν. Lamb. Bos, ut sit: αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι ἦσαν. Quam explicationem scio duriorem plerorumque judicio esse, quam ut possit placere. Αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι sunt nominativi absoluti, seu consequentiæ, pro τῶν ἡμερῶν ἐρχομένων. Quidam codices habent, ταῖς ἡμέραις ταῖς ἐρχομέναις, eodem sensu, quia Græcis etiam dativi consequentiæ non sunt inusitati.

Sed quum videam, etiam Jac. Perizonii, viri nostra laude longe majoris, eo animum inclinare, ut in illis participiis, qui in nominativo absolute sine verbo ponuntur, et pro genitivis absolutis, nostra quidem sententia, adhibentur, putet intelligi verbum substantivum posse; juvat breviter exponere, cur a nobis impetrare nequeamus, ut illam sententiam probemus. Ne quis igitur temere a tantis viris nos dissentire existimet, age paucis accipe, lector, quibus potissimum rationibus confidamus. Primum, quemadmodum optimi græcorum scriptorum non abhorrent a dativis et accusativis absolutis: ita nec nominativos absolutos genio græcæ linguæ repugnare, certum habemus. Quæ enim, quæso, idonea ratio esset, cur quis dativos et accusativos consequentiæ, non autem nominativos admitteret? Dari autem tales, tam dativos, quam accusativos, ostendit Sylburg. ad Pausan. p. 930. 931. Exempla accusativorum consequentiæ habes etiam apud Xenoph. Ἀπομνημον. II. c. 2. §. 13. et c. 3. §. 3. Quid si quis dicat, in accusativis illis absolutis subaudiendum esse μαθόντες, vel μαθὼν, aut εἰδότες, vel εἰδώς? Id si dicat, non solum istam ellipsin omnibus locis convenire negabimus, verum etiam dativos consequentiæ urgebimus, nisi cui, etiam in his ellipsin aliquam, v. c. præpositionis σὺν, confingere, in mentem veniat. Verum, ut liberaliter agamus, novimus omnes, qua sint inter grammaticos auctoritate Sylburgius et Kusterus, quorum neuter nominativos consequentiæ admittere dubitat. Ille nobiscum sentit ad Pausan. Attic. c. 14. p. 35. hic vero ad Aristoph. Plut. 277. Porro Kusterus se ea in re alios locupletissi-

mos auctores sequi ostendit, Scholiastas Sophoclis et Aristophanis, Suidam et Corinthum de dialecto attica. His accedit, multos inveniri ejusmodi nominativos, quos vocabulo grammaticis dudum familiari absolutos voco, quos, si quis per ellipsin verbi substantivi explicandos putat, is nulla ratione se expediturus videtur. Apponam locum Polyæni II. c. 3. in Epaminonda n. 13. οἱ δὲ (Epaminondæ milites) αὖ κατὰ τὸ μέσον πεδίον ὄντες, ὁπότε ὁ καπνὸς μετὰ τῆς ὁμίχλης διεσκεδάσθη, οἱ Θεσσαλοὶ τῆς διαβάσεως τῶν πολεμίων ᾔσθοντο. *Qui quum in media planitie essent, postquam fumus cum nube evanuit, Thessali*, sc. hostes Epaminondæ, *transitum hostium senserunt.* Ubi οἱ δὲ ——— ὄντες pro τῶν δὲ ——— ὄντων. Durissimum autem haud dubie esset, nec ullo modo ferendum, si quis subintelligendum hoc loco verbum substantivum *esse* diceret. Neque est, quod cum Casaubono ad h. l. hoc durius esse dictum, existimemus, aut solos illius ætatis sophistas hoc καινοπρεπείας σχήματι mirifice delectatos dicamus. Ab hac enim loquendi forma nec vetustissimos, nec optimos auctores, Sophoclem, Euripidem, Aristophanem, alios abstinuisse certum est. Denique, si hujusmodi constructionum ratio penderet ab ellipsi, veteres grammatici quidam non agnoscerent in illis τὸ σολοικοφανές. Eurip. in Phœniss. 290.

Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας.

Cumque esset me missurus Œdipi filius inclytus
Ad venerandum oraculum Apollinis et penetralia.

Schol. Μέλλων δὲ πέμπειν, σολοικοφανὲς τοῦτό ἐστιν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, μέλλοντος πέμπειν με Οἰδίποδος κλεινοῦ γόνου. Quorsum hoc? ut colligamus: si elliptice in talibus loquendi formis locuti poëtæ essent, veteres grammaticos non fuisse commissuros, ut solœcismum illis aut certe σολοικοφανὲς tribuerent.

Vocabula quædam esse alicubi per ellipsin omissa, viri docti sæpenumero ex eo præclare probant, quod alibi diserte addita legantur. Sed cave hanc rationem ubique valere existimes. Occurrunt enim vocabula vocabulis uno in loco pleonastice adjecta, quæ alibi omittuntur. Id quod quoties fit, toties haud dubie errant, qui ita argumentantur: Hic additur hæc vel illa vox, illic omittitur, ergo per ellipsin omittitur. Exemplo rem planam faciamus. Lucianus in Navigio: οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ Ἶροι. *Qui nunc sunt divites, illi Iri sunt, si mecum conferantur, vel si cogitando ad me referantur.* Cujusmodi in locutionibus deesse vel ἐξετάζο-

ϑαι, vel ἀντιπαρισοῦσθαι, vel παραβάλλεσθαι, recte monuerunt Bos in ἐξετάζεσθαι, et Jensius Lect. Luc. I. 5. Addo, hanc brevitatem nec a Latinorum scriptorum consuetudine alienam esse. Cic. de Orat. II. 25. *Persium non curo legere — Lælium Decimum volo, quem cognovimus virum bonum et non illiteratum, sed nihil ad Persium.* Ubi *nihil ad Persium,* i. e. *nihil ad Persium si cogitando referatur.* Similiter loquitur Terent. Eunuch. II. III. 69. Livius verbum *conferre* non secus ac Græci interdum παραβάλλεσθαι adhibet. XXIX. 17. *non possumus dissimulare, nos multa fœda indigna — passos esse. Sed quid illa sunt collata cum iis, quæ hodie patimur?* Potuisset brevius efferre: *quid illa sunt ad ea, quæ hodie patimur?* Sed Græci præpositioni πρὸς sæpe præmittunt ὡς. Lucian. in Contemplant. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. Plura vide apud Jens. Lect. Lucian. I. 15. Quid ergo? Hoc puto constare, si quis putet, illic ellipsin voculæ ὡς esse, ubi deest, propterea, quod alibi diserte addatur, eum falli, quum alibi non tam deficiat, quam alibi abundet.

Sed est etiam præter hanc alia causa, cur non ubique locum esse putemus isti, quam diximus, argumentationi. Nam una vox admittit non raro variarum vocum ellipses. In ζύγιος subintelligendum modo Ζεύς, modo ἵππος, modo, si Hesychio credendum, ὁ τρίτος ἐρέτης. Ita in θαλάμιος intelligi debet interdum ἐρέτης, interdum ναύτης; in θαλαμία autem interdum κώπη, *remus*, ut apud Aristoph. Acharn. 552. interdum ὀπὴ, *foramen*, quod additur ab Aristoph. Ran. 1106. Ad quæ si quis non satis attendit, is periculo expositus est, ellipses fingendi, vocemque aliquam elliptice positam per aliam supplendi, quæ illi quidem non per se, sed tamen hic et nunc repugnat. Exemplo potest esse locus Aristophanis Acharn. 552. ubi vox θαλάμιος, quæ defective posita, ut modo docuimus, diversis modis suppleri potest. Scholiastes igitur d. l. eam supplet per ναύτης, quam vocem posse omitti, ex Hesychio constat, immo quæ apud Thucydidem et Athenæum revera in θαλάμιος omittitur. Nihilominus eam deesse Scholiastes male putat in dicto loco Aristophanis, cum vox τετρυπημένων, quæ ibi voci θαλαμιῶν jungitur, non nautis, sed ipsis remigibus conveniat, quippe quum τὸ τροποῦσθαι vel τροπώσασθαι, nihil sit aliud, quam τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι, *remum loro ad scalmum alligare*, ut Kusterus docet ad Aristoph. Acharnenses. Quocirca laudatus Kusterus merito Scholiastem reprehendit et κωπῶν omissum potius esse, quam ναυτῶν demonstrat. Huc pertinet, quod in Περσικὰ modo μάλη seu ἅρματα sint, modo ὑποδήματα subaudienda. Quum, quæ Bosius in

voce χρόνω docet, in προϊόντος apud Theocr. Idyll. XIV. deesse χρόνω, diligentius considero, simulque seriem carminis apud Theocritum paullo accuratius perpendo, facere nequeo, quin ejusdem erroris Bosium accusem, cujus paullo ante Scholiastem Aristophanis regum agebam. Verum est, Xenophontem addere χρόνω, sed verum etiam illud est, sæpe πόνω alios scriptores addere, Athenæum, Josephum, Achillem Tatium, qui pro προϊόντος τῦ πόνυ habet προβαίνοντος τῦ πόνυ. Vid. Observ. Miscell. Vol. V. T. 3. p. 62. Subscribendum illic Scholiastæ potius est, qui προϊόντος explicat προκόπτοντος τῦ πόνυ, quam vel interpreti, vel Bosio nostro. Etsi enim occurrunt loci, ubi χρόνω intelligi potest: series tamen Idyllii satis declarat, hunc locum inter illos non pertinere.

Etiam illæ ellipses possunt quæsitæ videri, quum voces omissæ dicuntur esse, quæ ἀπὸ κοινῦ, h. e. ex proxime præcedentibus assumi, et repeti, et in memoriam legentis revocari possunt. Itaque ipse Scholiastes Thucydidis ad I. 35. fingere ellipsin putandus est, ubi post verbum βοηθεῖν deesse ait χρή. Nam hæc ellipsis supervacua, quia præcessit δίκαιον, quod repeti debet. Idem judicium ferendum est de observatione Scholiastæ ad hunc Thucydidis locum, qui legitur II. 93. καὶ τῆς ἄλλης Ἀκαρνανίας τῆς περὶ θάλασσαν ἔστιν ἃ χωρία βυλόμενοι προσποιήσασθαι καὶ πειραθέντες, ὡς ὐκ ἠδύναντο, ἀπέπλεον ἐπ' οἴκυ. *Cum autem nonnulla etiam reliquæ Acarnaniæ oppida maritima sibi adjungere vellent, cumque rem tentassent, postquam voti compotes fieri non potuerunt, domum reverti cœperunt.* Schol. ὡς ὐκ ἠδύναντο, λαβεῖν δηλονότι. Sed repete potius ἀπὸ τῦ κοινῦ verbum προσποιήσασθαι, et per illud defectum supple. Ita in κινδυνεύω τῦ ἀνδρὸς apud Xenoph. Ephes. vir doctus in Obs. Misc. Vol. V. T. 3. p. 63. potius ex antecedenti repetendum existimat ἀφαιρεθῆναι, quam ellipsin admittendam. Ad hoc genus pleraque illa pertinent, quæ in Indice ad Perizonii Ælian. sub: Ellipsis major, leguntur. Verba autem ex præcedentibus assumenda non semper diserte, sed nunc alio modo, nunc alia persona etc. posita præcedunt. Aristoph. Ἐκκλησ. 774. Ἀλλὰ λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ νὴ Δία. Καὶ γὰρ οἱ Θεοί: supple ex præcedenti λαμβάνειν, sed mutato modo, et persona ad subjectum, ad quod refertur, accommodata λαμβάνουσι. Conf. Ἐκκλησ. 790. Thucyd. VII. 69. III. 55. V. 80. VI. 76. Dionys. Halic. de Struct. Orat. Sect. XXII. p. 190. ed. Upt.

Rarius accidit, ut non ipsum illud nomen substantivum, quod præcedit, sed aliud alio genere, sed ejusdem vel cognatæ certe significationis, repetendum sit. Adscribamus locum ex Dionys. Halic. de Struct. Orat. Sect. IV. p. 36. ubi ex Hegesia hunc

adfert locum: Οὐ γὰρ μικρὸν ἐς Θυβαίων ὕδωρ ἔπτυσεν ὁ Διόνυσος. Ἡδὺς μὲν γάρ ἐστι, ποιεῖ δὲ μαίνεσθαι. Ubi ἡδὺς videtur referendum ad ὕδωρ, sed quia ratio generis hoc non sinit, vocabulum cognatæ significationis ex τῷ ὕδωρ repetendum est, sc. ποταμὸς, aut simile. Talia exempla pete ex Thucyd. II. 47. Xenoph. Ἀπομν. I. 4. §. 18. Pausan. VIII. 8. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 291. p. 7. Sæpius fit, ut ex verbis præcedentibus nomina cognatæ significationis repetenda sint. Aristoph. Equit. v. 50. ἐκδικάζειν μόνην sc. δίκην. Sic πλήττειν δέκα sc. πληγάς. Aristoph. Ἐκ. 588. Γεωργεῖν πολλὴν, sc. γῆν. Lucian. in Toxaride: Καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὑτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Hic subaudiendum est νίκην, quasi esset, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὑτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. Plures locos suppeditabit Jensius Lect. Luc. I. 8. p. 86. sq. His observatis, quid de Euripidis loco ab auctore nostro sub ὄνομα allato statuendum sit, ipse Lector B. per se intelliget. Utuntur autem eadem sermonis brevitate Latini, e. g. Sallust. Catil. XVIII. ubi vid. G. Cortius.

Apud Latinos scriptores nonnunquam ex præcedentibus adjectivis substantiva cognatæ significationis repetenda omittuntur. Celsus l. I. c. 1. — *athletici cibi supervacui. Nam et intermissus propter aliquas civiles necessitates ordo exercitationis corpus affligit: et ea corpora, quæ more eorum* (intellige athletarum, etsi non præcessit nisi τὸ athletici) *repleta sunt, celerrime et senescunt et ægrotant.* Conf. Cic. de N. D. III. 53. de Fin. V. 16. Vellei. II. 4. 4. Apud Lucam Act. VIII. 5. ex præcedenti nomine urbis repetendi incolæ ejus urbis: Φίλιππος δὲ κατελθὼν εἰς πόλιν Σαμαρείας ἐκήρυσσεν αὐτοῖς τὸν Χριστόν. Τὸ αὐτοῖς referendum ad Samaritanos, quorum ante nulla diserta mentio.

Huic formæ loquendi sunt illæ βραχυλογίαι admodum similes, quas Hesychius tantopere amat. E. g. Μηχανοῤῥάφος, κατασκευαστής. Subintellige μηχανῶν. Καταγλωττίζειν, βλασφημεῖν. Καὶ τὰ ἐρωτικὰ καὶ πάρεργα φιλήματα. Subintellige καλοῦνται καταγλωττίσματα. Cujus ellipsios Hesychianæ alia exempla vide in Obs. Misc. Vol. I. p. 421.

Nec vero dubium est, dari locos corruptos et depravatos, qui occasionem dant interpretibus, ellipses quærendi, ubi nullæ sunt. Provocabo ad locum Hesiodi Θεογον. v. 532. de quo Græv. Lect. Hesiod. c. 23. p. 114. sq.

Multis non injuria quæsita ellipsis videbitur, quam adfert Casaubonus in Antibar. p. 416. ubi ἡμέρα ἐπιφώσκει compendiose dici

putat pro ὁ ἥλιος ἐπιφώσκει, ὃ ἐπιφώσκοντος γίνεται ἡμέρα; item σάββατον ἐπιφώσκειν pro ἐπιφώσκειν ἡ σελήνη, ἡ ἄγουσα τὸ σάββατον. Nam quemadmodum primo recte et proprie dicitur ἥλιος ἐπιφώσκει; ita etiam, quia ἡλίου ἐπιφώσκοντος dies incipit, dies dici potest ἐπιφώσκειν. Deinde quum σάββατον sit inter dies, etiam σάββατον dici potest ἐπιφώσκειν. Stephanus in Append. ad Script. de Dial. p. 104. quinque locos ex Thucydide, Xenophonte et Luciano adfert, in quibus μόνον deesse putat. Sed plerisque hic probabitur sententia Camerarii ad Thucyd. IV. 92. qui, non esse necessarium, in iis omnibus locis ellipses statui, existimat. Sunt, qui eadem ellipsi usum Lucam esse censent Act. V. 4. οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ. Sed quis non videt, etiam hunc locum recte posse explicari, etiamsi ad ellipsin non confugias. Etsi igitur in Latinis scriptoribus, maxime ICtis, non infrequentem esse ellipsin adverbiorum *solum* et *tantum*, sequentibus particulis *sed etiam*, cum Dukero ad Thucyd. IV. 92. largimur; cum eodem tamen Antonii Augustini, qui II. emend. 1. Græcorum formam loquendi esse dicit, sententiæ subscribere dubitamus, et an hæc ellipsis in Græcorum scriptis obvia sit, merito ambigimus. Ceterum si quis Kuhnii Observationem ad Pausan. Bœot. c. 27. cum ipsius verbis Pausaniæ contulerit, ibi quoque a Kuhnio præter ullam necessitatem ellipsin vocis ὕμνος fingi animadvertet. Alia quædam exempla fictarum ellipsium pete ex Dukero ad Thucyd. III. 1.

Quodsi standum Casauboni judicio ad Aristoph. Equites 575. esset, etiam tum Bosio fictam ellipsin exprobrari oporteret, quum præpositionem πρὸς nonnunquam per ellipsin pro πρὸς τούτοις poni contendit. Casaubonus ad c. l. ita: "Præpositio πρὸς adverbiascit. Adverbiascunt et aliæ; sed quæ indicium translationis faciunt, accentu mutato, si sint dissyllabæ, ut ὕπερ." Sed quum inveniantur loci, in quibus τούτοις additur, non est, quod Casauboni auctoritate permoti a sententiâ Bosii dimoveamur. Ipse Aristophanes in eadem comœdia v. 812. τούτοις illud addit.

Omittere non debeo, ibi videri ellipses nonnunquam esse, ubi veteres grammatici δεικτικῶς locum esse aliquem explicandum monent. Scilicet ad significationem rerum non solum lingua, sed etiam manus nostra parata est, et verborum emissionem sæpenumero motus quidam corporis et gestus supplent. Neque enim chironomorum solum fuit manibus verba expedire, et efficere, ut quasi oculi spectatorum audirent; sed etiam unumquemque fere loquentem manus interdum ita adjuvat, prope ut ipsa loqui videri possit. Nec perperam Quintiliano XI. 3. ista, ut sic dicam, manuum

loquela omnium hominum communis sermo videtur haberi posse. Quoties igitur hoc sermonis genere aliquis utitur, etsi verba rei exprimendæ apta non adhibeat, tamen, quia verborum vices gestus ac motus corporis gerunt, elliptice loqui putandus non est. Jam ubi loci veterum auctorum occurrunt, occurrunt autem inprimis apud comicos poëtas, ubi personæ ita loquentes inducuntur, ut res quasdam cogitationesque gestu potius quam verbis indicent, tum vero interpretis est, rem gestumque, quo illa expressa fuit, indicare, non autem statim ellipsin crepare. Quæ autem res motu corporis indicentur, sæpe nullo negotio intelligitur, ubi ad præcedentia et ad orationis seriem mentem paullulum convertas. Exstant tamen loci, qui non parum difficultatis habent, et quorum sensum vix assequi licet, nisi veteris Historiæ aliquam particulam in subsidium adhibeas. Ut, quum Aristænetus II. 17. τὴν ἀνδρίαν, inquit, μιμήσομαι τῶν Λακώνων· παρ' ἐκείνοις γὰρ αἱ μητέρες πρὸς τοὺς παῖδας ἔφασκον· ἐμοὶ δὲ παρακελεύεται κάλλιον ἡ ψυχὴ, ἢ ταύτην ἢ ἐπὶ ταύτῃ. Hic ex sola serie orationis nemo facile intelliget, quam ad rem matres illæ Lacænæ digitum intenderint, dicentes ἢ ταύτην, ἢ ἐπὶ ταύτῃ, vel, ut alii habent, ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τᾶς. Ex aliis igitur scriptoribus is, qui hæc intelligere vult, vel discat, vel didicerit necesse est, Laconicum illud dictum perinde intelligendum esse, ac si diceretur ἢ ταύτην τὴν ἀσπίδα, ἢ ἐπὶ ταύτῃ. Scilicet Spartanæ matres filios in bellum proficiscentes admonere volebant, ne ῥιψάσπιδες essent, clypeoque abjecto fugerent, sed ut clypeum ipsum aut referrent, aut facerent, ut inter strenue pugnandum mortui super eo referrentur. Cujus dicti quum Plutarchus in apophthegmatibus Lacænarum p. 241. et Sextus Empiricus Pyrrh. Hypotyp. III. c. 24. p. 181. mentionem faciunt, series orationis attentum lectorem facile docet, Lacænas istas id, quod modo innuimus, omnino respexisse ac digito monstrasse.

Ita apud Aristoph. Thesmoph. 387. περίθου νῦν τόνδε πρῶτον πρὶν λέγειν, ambigunt interpretes, digitumne præco, quem poëta ibi loquentem facit, ad coronam, an ad vestem intenderit. Vetus enim Scholiastes χιτῶνα, sed Bisetus στέφανον subintelligendum putat. Cum vero pro Biseti interpretatione hæc ratio stet, quod, qui verba olim pro concione facturi erant, coronam capiti imponere consueverint: vid. Ἐκκλησ. 130: Kusterus Biseti explicationem alteri veteris Scholiastæ merito præfert. Nec mihi dubitandum videtur, sæpe etiam alibi loquentium modo vultum minacem, modo gemitum editum, modo alios motus corporis, verborum partes agere. Fuit, quum hujus observationis ope Virgilium Georg. IV. 445. et

Æn. II. 423. explicari posse putarem. Quæ si probabilis videretur, simul multis Homeri locis lumen affundere posset.

Sed nimis longi fuimus. Finis præfationi faciendus est. Quod si quid vel in ea, vel in ipsis additionibus erratum est, nos nobis beati videbimur, si æquum monitorem inveniemus.

PRÆFATIO

EDITIONIS SEXTÆ.

Accipe, Lector Benevole, sextam libelli hujus editionem. Præterquam quod eam a mendis, quæ in superiorem irrepserant, purgare diligentes studuimus, additas etiam ei invenies novas observationes, quas Vir Clarissimus M. I. G. S. Bernholdius, Gymnasii Heilbronnensis, nobiscum humanissime communicavit. Eas novam huic opusculo commendationem esse conciliaturas, certum habemus. Has notavimus litera B. Præclarissimi Schoettgenii litera S. meas autem qualescunque litera L. Fruere itaque, et his et nostris conatibus fave. Dabam Cizæ, Mense Januario, Anni MDCCXLVIII.

PRÆFATIO

EDITORIS HALENSIS.

§. I.

Quinquaginta amplius elapsi sunt anni, ex quo notissimus hic perutilisque de Ellipsi Græca libellus lucem primum adspexit. Cujus auctor Lambertus Bos, vir doctissimus, Græcæ olim linguæ Professor in Academia Franequerana, instituti sui rationem, hoc est necessitatem et utilitatem doctrinæ de Ellipsi vocum quarundam Græcarum, satis luculenter in peculiari, quam præfixit, præfatione exposuit.

§. II.

Primam hujus libri editionem minoris formæ (in 12mo, ut vocant) satis constat sub oculis quasi Auctoris, Franequeræ publici juris factam esse; cæterum annum, quo primum prodierit, indicare non possumus, cum illius mentionem nec Bosius nec Schoettgenius in præfatione fecerit, ipsaque editio prima ad manus nunc quidem non sit. Id constat, brevi temporis spatio venditione distractam hanc ita fuisse, ut de nova adornanda Auctori et bibliopolæ Franequerano cogitandum fuerit.

§. III.

Inopia interim exemplarium hujus libelli, in Germania nostra imprimis, suborta, factum est, ut anno MDCCXII.* Lipsiensis bibliopola I. C. Martini, inito consilio hoc opusculum recudendi,

* Auctores quidem libri: Histoire critique de la republique des lettres, Tom. XIV. pag. 355. prodiderant, priorem Schoettgenianam seu primam Lipsiensem editionem jam anno MDCCXI. lucem publicam vidisse: sed id quidem oppido falsum, prout ipse Schoettgenius in posteriore præfatione sua, Dresdæ die IV. Augusti anni MDCCXXVIII. scripta, monuit.

Christianum Schoettgenium, Virum Clarissimum, Lipsiæ tunc degentem, rogaret, ut, quæ haberet ad locupletandum Bosianum scriptum, colligeret. Itaque Schoettgenius suas observationes * novæ editioni subjiciendas curavit; quibus et immiscuit nonnulla a Christiano Friderico Boernero, tunc humaniorum litterarum apud Lipsienses Professore, observata. †

§. IV.

Dum vero in hisce additionibus congerendis occupatus esset Schoettgenius, placuit ipsi, amicorum suasu ad hujus libri auctorem litteras exarare, ne eo plane inscio opusculum hoc Lipsiæ excuderetur. Antequam vero hic quidquam responsi transmitteret, adferebatur ad bibliopolas Lipsienses nova libelli editio, ab ipso Bosio procurata. Subsequutæ sunt deinceps Bosii ad Schoettgenium litteræ, dehortantes, ne nova illa editio, quæ Franequeræ prelum exercere vix desierat, Lipsiæ imprimeretur.

§. V.

Sed non obstantibus his Schoettgenius recudi tamen curavit posteriorem libri editionem, quæ ipso dicto anno MDCCXII. Franequeræ prodierat: hanc enim ipse suis additionibus primus auctiorem exhibens, sequentis anni mense Martio in lucem publicam prodire jussit. Et hæc quidem editio, quæ, post duas Franequeranas, tertia fuit eademque prima Schoettgenii, mox eruditorum laudes est consequuta, ejusdemque accessiones plausu exceptæ sunt.

§. VI.

Quum deprehendisset postea Schoettgenius in editione secunda Franequerana (quæ in tertia editione ad verbum repetita erat) nonnulla omisisse Auctorem Bosium, quæ in prima posuerat; ob auctoritatem et judicium Joannis Christophori Wolfii in Curis philologicis et criticis ad libros Novi Testamenti, semel atque iterum ad illa postmodum omissa provocantis, eadem illa Schoettgenius, quæ in contextum revocarentur, digna existimavit.

* Insignitæ sunt in præsenti editione litteris Sch. vel S.

† Latent ea sub Schoettgenianis; nam expressam nominis sui mentionem Boernerus recusavit.

§. VII.

Atque hoc ipsum in proxime sequuta editione quarta præstitit, quæ anno MDCCXXVIII. Lipsiæ lucem publicam adspexit, et duplici gaudet præfatione Schoettgenii. In ea enim vir hic doctissimus non solum suas auxit adnotationes, et novas quasdam, præcipue ad Novum Testamentum illustrandum facientes, adjecit; sed etiam dictas Bosii observationes omissas suis locis restituit, ita tamen, ut illæ uncis [] includerentur, * et in adnotationibus subjectis Lector de hac re moneretur. In ipso verborum contextu Bosiano pauca tunc fuerunt immutata.

§. VIII.

Post hanc posteriorem editionem Schoettgenianam Ellipsibus Bosii ulterius locupletandis manum admovit M. Joannes Fridericus Leisnerus, qui quintam editionem hujus libri, præmissa prolixa præfatione, adornavit; eique adeo largam observationum † messem addidit, ut majore forma, plagularum scilicet in octo folia complicatarum, recudi librum necesse fuerit.

§. IX.

Sed accessiones istæ Clar. Leisneri, quæ maxime inserviunt illustrationi scriptorum profanorum, magna ex parte non aptis locis textui Bosiano insertæ; Schoettgenii etiam notamina per incommodas passim interpositiones distracta sunt illarum observationum, quas novus Editor margini adscriptas, nondum autem in ordinem redactas, typographo tradiderat. Itaque quinta et sexta editio, præterquam quod integri versus seu lineæ in Bosianis et Schoettgenianis hic ibi desiderentur, minus commodum habet titulorum et accessionum ordinem.

* Observationes Bosii restitutas invenimus quidem in editione sexta, nullis autem ibi uncis, ubi adnotatione Schoettgenii subjecta carent, inclusas; quare in præsenti editione singulis illis locis restitutis non solum uncos memoratos ex præscripto Schoettgenii addidimus, sed signum etiam † iisdem præfiximus.

† Has insignivimus in hac editione litteris Leisn. vel L.

§. X.

Sextam editionem a Leisnero curatam commendant observationes, quas * cum ipso M. Joannes Georgius Samuel Bernholdius communicaverat. Dolendum tamen erat, sphalmata haud pauca in hanc irrepsisse sextam editionem, typis alias nitidis exscriptam.

§. XI.

Tandem nuperrime de locupletiore et quodammodo meliore hujus libri editione cogitavit vir doctissimus M. Nicolaus Schwebelius, qui anno MDCCLXIII. in forma, quam vocant, octava, eaque majore, eundem typis et sumtibus heredum Felseckeri Norimbergæ in lucem publicam prodire jussit. Schwebelius titulos omnes, etiam ab aliis adjectos, in meliorem ordinem redegit, et novos non paucos de suo inseruit, errata etiam multa, in quæ incidit, sustulit et indices emendavit: reliqua vero additamenta, nullos titulos novos præ se ferentia, prout jacebant, reliquit pæne intacta; lacunas in contextu verborum Bosii, in sexta editione obvias, non semper supplevit; immo novos verborum defectus in suam editionem irrepere, et integrum titulum in Ellipsi nominum ΠΟΝΟΣ, *labor*, abesse permisit.

§. XII.

Superest, ut de nova hac nostra hujusce libri editione paucis dicamus. Pervenerant, quæ in Bibliopolio Martiniano Lipsiæ supererant exemplaria Edit. VI. emtionis jure in tabernam librariam Orphanotrophei Halensis. Sed hæc ipsa exempla cum brevi defutura viderentur, et vero illa, laude alias sua non fraudanda, Schwebeliana editio, nimis caro in his oris pretio veniret; consultum, communicato cum doctis quibusdam Viris consilio, duximus, ad novam quam hic damus editionem animum adjicere, præsertim cum opportuna, quæ nos ad hoc ipsum hortaretur, esset occasio.

* Has distinximus scriptione compendiaria Bernh. vel B.

§. XIII.

Nacti videlicet eramus exemplar quoddam tertiæ editionis Ellipsium Græcarum Bosii, in cujus margine multas observationes adscripserat Philologus primarius, B. Christianus Benedictus Michaelis, Professor olim Theologiæ itemque Græcæ et Orientalium Linguarum in nostra Academia celeberrimus. Itaque gratum multis harum litterarum cupidis facturi videbamur, si observationes illas Viri vel post fata Venerabilis, ad illustrationem sacri codicis collectas, in repetenda editione libelli Bosiani cum orbe erudito communicaremus, rati id e re in primis fore multorum, qui sacræ Philologiæ studiis operam dant, si hujusmodi accessionibus noviter instructa editio modico ipsis pretio exhiberetur.

§. XIV.

Instituimus autem in hac editione collationem sextæ editionis Ellipsium Græcarum Bosii cum editione tertia seu prima Lipsiensi et priore Schoettgenii. Ea methodo deprehendimus lacunam passim obvias integrorum versuum in textu Bosii, interdum etiam Schoettgenii: hos versus s. verborum lineas, quæ in editionibus Leisnerianis, atque etiam in Schwebeliana, exciderant, supplevimus; et alias mendas, quæ passim remanserant, sustulimus.

§. XV.

Hoc autem in primis curæ nobis fuit, ut contextum verborum Bosii, nec non observationum Schoettgenii, ubique integrum et cohærentem, ut par erat, redderemus. Illa igitur omnia, quæ ab aliqua posteriore manu in contextum intrusa erant, in convenientiorem locum rejecimus. Quæ vero Schoettgenius ex prima Bosii editione restituit, cujusmodi verba, nullis uncis inclusa, nos in Ellipsi nominum duobus locis deprehendimus; ea, uti supra diximus, in præsenti editione a reliquo contextu uncis [] sunt distincta, habentque signum † in fronte præfixum.

§. XVI.

Partem ultimam hujus libri, de Ellipsi plurium vocum, quæ nullis gaudet titulis specialibus, majoris commoditatis et perspicui-

tatis gratia in segmenta convenientia, seu paragraphos majores partiti sumus. Novos præterea textus longiores a Leisnero insertos, signis (ut vocant) citationis (") distinximus, apposito asterisci (*) signo, ubi incipiunt; Leisneri autem nomine, ubi desinunt.

§. XVII.

Habet igitur L. B. præter ea, quæ a manu Bosii sunt universa, observationes, quas huic libro primus adjecit Schoettgenius in tertia et quarta editionibus, seu prima et secunda Lipsiensi; tum ea, quæ addidit Leisnerus atque Bernholdius; quibus nunc primum adjunctæ comparent adnotationes * B. Michaelis. A Schwebelii autem adnotatis, licet cæteroquin non spernendis, quum et prolixiora sint, quam pro instituto nostro, et rarius sacrum codicem illustrare soleant, abstinuimus; quæ ex editione Norimbergensi ab iis, qui sua interesse putant, peti poterunt. Quod autem ad adnotata B. Michaelis attinet, ea magis Bibliorum Græcorum et maxime Novi Testamenti lectioni accommodata sunt, et Theologiæ proinde cultoribus propius et præcipue inservient.

§. XVIII.

Omnes illas observationes, novis titulis insignitas, seriei titulorum Bosii inseruimus: præfixo semper tamen asterisco, et addito in fine auctoris, cui quælibet debetur, nomine. Quodsi titulus hujusmodi novus seu insertus, non unum, sed duos vel plures habeat auctores: asteriscus toties novus invenitur præfixus, quoties alia eruditi cujusdam manus partem aliquam tituli ejusmodi adjecit; et cujusvis eruditi nomen in fine segmenti sui in isto titulo apparet.

§. XIX.

Reliquæ observationes, nullos novos titulos præ se ferentes, sunt accessiones ad titulos a Bosio jam suppeditatos. Sunt autem eæ plerumque illustrationes vocum quarundam, in textu Bosii præsertim, atque etiam Schoettgenii interdum, occurrentium: quoties ergo hæc earum est ratio, numeravimus eas litteris alphabeti præfixis, iisdemque litteris etiam harum observationum sedem, quorsum

* Hujus observationes litteris MICH. vel M. signavimus.

pertinent, in ipso textu indicavimus. Nomen auctoris, qui observationem suppeditavit, in fine semper adjicitur: et si plurium eruditorum observationes uni textus sedi adligatæ reperiuntur, istæ quidem omnes ita concurrentes una tantum alphabeti litterula præfixa gaudent, sed secunda observatio cum sequentibus, si adsunt, a prima per asteriscum denuo præfixum, et in fine per aliud adjectum auctoris nomen discernuntur. Interdum autem istæ observationes, tanquam appendices, in fine titulorum additæ, et nulla littera insignitæ, reperiuntur, præposito tamen etiam asterisci signo, et addito in fine auctoris nomine.

§. XX.

Majoris commoditatis et perspicuitatis gratia contextum sæpe in minores sectiones seu paragraphos distinximus: nomina etiam propria auctorum, qui citantur, non decurtata scriptione, sed integre scripta, eaque litteris majusculis, quæ a typothetis capitales parvæ vocari solent, excudi curavimus; inscriptiones vero librorum formulis litterarum inclinatarum, quæ vulgo cursivæ nominantur, exscribi jussimus.

§. XXI.

Ne accuratiori et limatiori hujus libri impressioni aliquid deesset, quum quidem et bonus alicubi dormitet Homerus, et oculi plus videre soleant, quam oculus, ut proverbio dicitur: sumsit sibi per singulas plagulas totius libri perlustrationem et revisionem Vir doctus et in hoc studiorum genere exercitatus, cujus diligentia in hoc opusculo adhibita lectoribus se satis commendabit.

§. XXII.

Ut sumtibus parceremus, ne moles libri nimium excresceret, omisimus dedicationes Schoettgenii et Leisneri, nec non horum virorum præfationes ex parte prolixas editionum antecedentium, tertiæ, quartæ, quintæ et sextæ; quas qui legere cupit, adeat editiones superiores et majorem Norimbergensem, ubi eas inveniet. In earum locum hanc novam præfationem substituimus; et quæ de historia fatisque elegantis libelli moneri debebant, in unum collecta, hic lectoribus proponenda censuimus. Præfationem vero ipsius Lamberti Bos, secundæ olim editioni Franequeranæ præfixam,

quædam scitu necessaria continentem, lectuque dignam, retinere, nostrum esse putavimus.

§. XXIII.

Indices hujus libri tres, qui superioribus editionibus jam aderant, retinuimus. Primum locorum biblicorum, et secundum auctorum citatorum, Schoettgenius olim composuit, et editioni tertiæ primus adjecit. Tertium vero loquutionum ellipticarum ipse libri auctor Bosius concinnavit, et ex secunda editione retentus est: quos quidem omnes augendos debitis locis et ad novam hanc editionem accommodandos curavimus.

§. XXIV.

Quod reliquum est, rogamus Lectores benevolos, ut æqui bonique consulant studium conatusque nostros. Quodsi uno alterove loco aliquid humani passi fuerimus, occurratque forte oculat oribus quod nostram effugerit attentionem; id ut ab ipsis benevole emendetur rogamus. Faxit Deus, ut labor huic libro impensus conducat aliquid ad ulterius promovendam cognitionem certam et salubrem divinioris doctrinæ, quæ plenissime lucidissimeque in tabulis Novi Fœderis continetur, et cujus nucleus est testimonium de Servatore nostro Iesu Christo, Dei filio, qui perfectissimus est optimusque voluntatis et verborum Dei interpres, cujus gratiæ L. B. etiam atque etiam cum universa ipsius civitate commendamus. Halæ Magdeb. Kal. Martiis A. R. S. MDCCLXV.

PRÆFATIO

GODOFREDI HENRICI SCHÆFERI.

Diu in tabernis librariis desiderata erant exemplaria Bosiani de Ellipsibus Græcæ Linguæ libelli a Nicolao Schwebelio, viro eruditissimo, ante hos quadraginta quatuor annos Norimbergæ editi.* Quam editionem, insigni hominum doctorum plausu ubique exceptam, cum Præfectus Librariæ Weidmannianæ, cessante per longam annorum seriem spemque studiosorum plane frustrante Norimbergensi librario, ne diutius studia philologica hoc instrumento carerent, typis repetere constituisset: a me petiit, ut non modo novæ editionis curam, qua typothetas spectaret, susciperem, sed etiam si quid haberem, quod priorum observationibus editorum accedere posse videretur, cum illis conjunctum publici juris facerem. Haud gravate honestis viri optimi ac de literis bonis præclare merentis precibus annui. Jam cum liber in eo sit, ut in lucem prodeat, quid mihi hoc in opere propositum fuerit quidque effecerim, indicandum est.

Ac primum quidem ex re librarii visum est omnia quæ Schwebelii editio teneret, integra illibataque reddere. Nam etsi propius eam inspicienti non pauca occurrebant, quæ mihi quidem parum probarentur, nonnulla etiam, quæ, si ad meum res arbitrium rediisset, haud cunctanter deleturus fuissem: tot tamen calculos la-

* Lamberti Bos Lingu. Græc. in Academ. Franequ. Profess. Ellipses Græcæ sive de vocibus, quæ in sermone Græco per ellipsin supprimuntur. Cum doctorum virorum, Christ. Schoettgenii, Jo. Ge. Sam. Bernholdii, Jo. Frid. Leisneri observationibus, quibus et suas adjecit M. Nicolaus Schwebelius P. P. et G. N. R. Societatum, Academiæ Imperialis Roboretanæ et Electoralis Bavaricæ Scientiarum Collega. Norimbergæ, typis et sumpt. heredum Adami Jonath. Felseckeri. MDCCLXIII. 8.

bor viri doctissimi tulerat, talique convicio, id quod certis mihi indiciis constitit, a Sosiis, inprimis extra Germaniam, integer neque ulla sui parte defectus poscebatur, ut si quid, meum secutus sensum, resecarem, verendum mihi esset, ne rationibus redemtoris officerem. Itaque hoc unum mihi licere putavi, ut Schwebelii observationes vitiis typotheticis haud raro fœdatas his sordibus diligenter purgarem. Cumque operæ Norimbergenses cetera majori etiam negligentia expressissent, omissis passim non singulis modo verbis, sed integris adeo versibus: Halensis editionis, minus hac parte laborantis, quanquam ceteroqui parum emendatæ, exemplar accurate recensitum, quod typotheta sequeretur, instruxi.

Deinde circumspicienti mihi, quanam accessione nova editio ditari posset, primum Christ. Bened. Michaelis, claro viri inter Theologos nomine, observationes sese obtulerunt. Has, maximam partem Novi Fœderis loca spectantes, neque, opinor, injucundas iis, qui theologica severâ lege tractant, ex Halensi editione depromtas suo quamque loco inserui. Tum addidi Ferd. Stoschii adnotationes, per duos missus olim evulgatas, * quibus jure mireris priores libelli Bosiani editores, qui quidem illarum notitiam habere potuerant, nusquam usos esse.

His additamentis meæ observationes accesserunt. In iis concinnandis maxime duo spectavi, ut quæ viri docti de Ellipsibus Græcæ Linguæ tradiderant, partim augerem, partim corrigerem. Augenti eandem, quam alio tempore expertus sum, veniam spero datum iri, quoties lectores ad deverticula Philologiæ, inprimis ad dumeta Critices, aberrantem me deprehenderint. Corrigendi officium, obnoxium illud, si quod aliud, invidiæ, sic administravisse mihi videor, certe volui administrare, ut quæ mortuis, quorum honori vindex non est, debetur reverentia, a me proterve læsam esse

* *Eines Neiderdeutschen Schullehrers Zusätze zu Lamb. Bos Ellipses Græcæ.* In *Biedermann's Altem und Neuem von Schulsachen*, 3. *Theil*, *S.* 168. *ff.*—*Eines Niederdeutschen Schullehrers Fortsetzung der Anmerkungen zu Lamb. Bos Ellipsibus Græcis.* Ibid. 8. *Theil*, *S.* 138. *ff.*—Nomen viri docti utrobique sub siglis latet. Ad prioris quidem missus finem legas *St.* ad posterioris *F. St.* Hæc Stoschium indicare, cum mihi hominis rationem aliunde cognitam habenti statim probabile visum esset, mox omnis dubitatio exemta est. Vid. ad v. Λιμήν. coll. Schleusneri N. Lex. Gr. Lat. in N. T. v. Σμύρνα.

nemo facile queri possit. Quod sicubi corripientis errores virorum doctorum pæne pudendos notæ reperiantur, quæ a literarum nostrarum humanitate vel tantulum abhorreant, imprudenti eas excidisse mitiusque sensisse me quam scripsisse, optima fide confirmo. *

Vale, Lector, hocque mihi petenti da, ut erroribus meis eadem, qua ego tuis, (nam te quoque hominem esse memento) facilitate ignoscas. Scr. Lipsiæ mercatu auctumnali 1807.

* Passim Leisnerum notavi, quod Kusteri non nominati annotationes ad Aristophanem suo in usus convertisset. Id nollem factum. Ipse Leisnerus inter viros doctos, a quibus didicerit, Kusterum in prioris præfationis exordio gratus commemorat.

SECTIONUM ET TITULORUM

IN HOC LIBRO

CONSPECTUS.

MYSTERII

ELLIPSIOS GRÆCÆ

EXPOSITI

SPECIMEN.

Ελλειψις est *Defectus* vocis unius, duarum vel plurium, quæ ad integram et justam structuram requiruntur. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν, a *deficiendo*. [Locutiones tali defectu laborantes dicuntur a Scholiastis Grammaticisque Græcis κατ' ἔλλειψιν proferri. Quod cum aliquando non meminisset vir eximius, J. Toupius, pæne incredibili errore lapsus est Emendat. in Suid. Vol. I. p. 454. Vol. II. p. 116. secumque, ut videtur, traxit Brunckium Lex. Sophocl. v. ΩΣ ΕΜΟΙ. ad q. l. novissimus Sophoclis editor οὐδὲ γρ. Vid. Koppiers. Observ. Philol. p. 86. Porson. Not. Brev. ad Toupii Emendat. p. 469.—Ceterum ἔλλειψις dicitur etiam de singularum literarum in vocabulis defectu proprio dialectorum: quo item παρέλλειψις refertur. Vid. Gregor. de Dialect. p. 215. 219. Schæf.]

Voces autem illæ, quæ desunt, sive omittuntur aliquando in oratione Græca, sunt omnium fere orationis partium: aliquando enim *nomen* deest; aliquando *verbum;* aliquando *præpositio* etc.

Ellipsis *unius vocis* est

I. *Nominis substantivi*, quod vel *idem*, vel *cognatum*, vel *alienum* esse potest.

Ellipsis *Nominis substantivi ejusdem* est, quum dicitur: τοῦτο βιβλίον ἐμόν ἐστι (scil. βιβλίον). *Hic liber meus est* (liber). Ἄνθρωποι τῶν πλουσίων, pro ἄνθρωποι τῶν πλουσίων (vel potius ἐκ τῶν πλουσίων) 2
ἀνθρώπων *.

* Elliptica hæc dicendi ratio, qua pronomen, omisso Substantivo, ponitur, in utraque lingua ad evitandam molestam ejusdem nominis repetitionem obtinuit. Meram esse Ellipsin, scriptores probant, qui stili quadam simplicitate nominis Substantivi repetitionem interdum amarunt. Sic Cæsar de Bell. Gall. L. I. c. 16. *diem instare, quo die frumentum militibus metiri oporteret.* Idem L. I. c. 29. *in castris Helvetiorum tabulæ repertæ sunt, quibus in tabulis numerus continebatur.* Crebro admodum ita locutum Cæsarem, jam

notavit Vossius de Construct. c. LV. p. 206. Schweb. Etiam alii crebro sic locuti sunt. Vid. Sanctii Minerva L. II. c. 9. Sed verus hic pleonasmus est: laudandus ille, si juvat perspicuitatem orationis; ferendus, si ex sola ubertate verborum profluxit. Noli igitur cum Schwebelio ad Ellipses referre, si quid sine tali Substantivi repetitione dictum est. Omnino Schwebelius hac ratione mire abutitur, raroque est ubi non Ellipsin fabricetur. Conf. Wyttenbach. Bibl. Crit. III. 2. p. 25. Schæf.

a Rom. III. 29. Ἢ Ἰουδαίων (Θεὸς) ὁ Θεὸς μόνον; οὐχὶ δὲ καὶ ἐθνῶν (scil. Θεός) ἐστι. Cap. VI. 5. ἀλλὰ καὶ (σύμφυτοι τῷ ὁμοιώματι) τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα. Cap. II. 28. 29. Οὐ γὰρ ὁ ἐν τῷ φανερῷ (scil. Ἰουδαῖος), Ἰουδαῖός ἐστιν· οὐδὲ ἡ ἐν τῷ φανερῷ, ἐν σαρκὶ (περιτομὴ) περιτομή· ἀλλ' ὁ ἐν τῷ κρυπτῷ Ἰουδαῖος, (sc. Ἰουδαῖος) καὶ περιτομὴ καρδίας, ἐν πνεύματι, οὐ γράμματι (scil. περιτομή ἐστι). Apoc. XX. 12. Καὶ ἄλλο βιβλίον ἠνεώχθη, ὅ ἐστι (βιβλίον) τῆς ζωῆς. Sic Hebræis שמואל למועד אשר (מועד). 1 Sam. XIII. 8. Rom. IX. 9. ἐπαγγελίας γὰρ (λόγος) ὁ λόγος οὗτος. 1 Cor. XIV. 33. Οὐ γάρ ἐστιν ἀκαταστασίας ὁ Θεὸς, ἀλλ' εἰρήνης. coll. 2 Cor. III. 2. Apoc. IX. 8. Καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν. coll. ibidem: εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν. et v. 9. Cap. XIII. 2. Καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς (πόδες) ἄρκτου. Quo referri possunt hæ et similes locutiones: Apoc. XIII. 11. Κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ, i. e. κέρασι ἀρνίου. [De talibus vid. quæ monui ad Plinii Epistol. p. 40. a. et in Meletem. Critic. I. p. 57. sq. 134. Add. Homer. Il. XVII. 51. κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. ubi Schol. Ven. ἀντὶ τοῦ ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ἴσοι. (l. ἴσαι.) Cornelius Nep. Fragm. Guelferb. *Non ignorare debes, unum hoc genus Latinarum literarum adhuc non modo non respondere Græciæ*, etc. Schæf.] Item Ephes. I. 13. Τῷ πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ ἁγίῳ. cap. II. 8.: Τοῦτο (δῶρον) οὐκ ἐξ ὑμῶν· Θεοῦ τὸ δῶρον. Mich. Eodem referendus usus comparativi compendiarius, de quo vid. Meletem. Critic. I. p. 127. sq. Alciphron p. 430. ed. Bergl. μυστήριον ἐν αὐταῖς στρέφεται τοῦ Θεοῦ τῶν Ἐλευσινίων ἀσφαλέστερον. i. e. μ. ἐ. α. σ. τῶν μυστηρίων τ. Θ. τ. Ἐ. ἀ. Schæf.

Ellipsis *Substantivi cognati* est, quum in verbo aliquo deest substantivum illi verbo cognatum. Ex. gr. Δέομαί σου, *oro te*; plene dicitur: Δέομαι δέησίν σου. Ἐρᾶν γυναικὸς, plene: Ἐρᾶν ἔρωτα γυναικός.
3 Στοχάζεσθαι σκοποῦ, *collineare ad scopum*; integre: Στοχάζεσθαι στοχασμὸν σκοποῦ, q. d. *collineare collineationem scopi*. Ἄρχεσθαί τινος, *incipere aliquid*, pro ἄρχεσθαι ἀρχήν τινος. Ὄζειν μύρου, *olere unguentum*, pro ὄζειν ὀσμὴν μύρου. Πολλῶν σοι δεήσει, *multa tibi deficient*, pro πολλῶν δέησίς σοι δεήσει [b]. Sic in τρέχω vel δράμω deest δρόμον: in δουλεύω, δουλείαν: in ἀγωνίζομαι, ἀγῶνα: in φοβοῦμαι, φόβον: in βιόω, βίον: in μάχομαι, μάχην: in κρατεῖν, κράτος: quæ ab Atticis passim adduntur [c].

* Atticorum propriam esse loquendi formam, verbis nomina cognata adjicere, in vulgus notum est. [Non Atticorum propria est: nam ejus exempla etiam in aliis scriptoribus plurima reperias. Sed talia quoque ad abundantiam referenda sunt, neque de ellipsi cogitandum, ubi nihil ejusmodi πλεονάζει. Multum enim erraveris, si, ut hoc utar, ἐρᾶν γυναικὸς pro elliptica locutione habeas, ad quam ἔρωτα subaudiendum sit. Idemque de similibus tenendum. Schæf.] Sic Æschines in Ctesiphont. p. 55. ἀδικήματα ἀδικεῖται. Id. p. 56. εὐχὰς εὐχομένους. Id. p. 62. δεήσομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν. Athenæus. L. VII. c. 1. δειπνήσομεν δεῖπνα. Euripides in Iphig. in Aul. v. 1182. δεξόμεθα δέξιν. Thucydid. L. VIII. c. 67. ἀρχὴν ἄρχειν. Luc. II. v. 8. φυλάσσοντες φυλακάς. Exinde vero accidit, ut nomen

cognatum ἐλλιπῶς sæpe supprimatur, atque ex contextu demum eruatur. Sic Homerus Iliad. π. v. 811. Διδασκόμενος πολέμοιο. sub. διδαχῶν. [Neque hîc, opinor, aliquid ad explendam constructionem ἔξωθεν ληπτέον. ἕνεκα, quod attinet ad, supplet Thomas Mag. p. 184. ubi leg. præclara nota Hemsterhusii. Schæf.] Sophocles Electr. v. 1186. ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε. sub. στενάγματα. Idem Antigon. v. 927. δεινὰ τολμᾷν. s. τολμήματα. Ibid. v. 1103. δεινὰ θεσπίσας. s. θεσπίσματα. v. 1240. στυγνὸν οἰμώξας. s. οἴμωγμα. Idem Trachin. v. 321. οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν. s. ἱστορίαν. Callimach. in Dian. v. 128. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνίστη: ubi in τῶν sub. τικτομένων vel τίκτων, id quod probe perspexit Henr. Stephanus, ex v. τίκτουσαι, quod præcessit. Hanc vero Græcorum constructionem, qua verbis παρηγμένα adduntur, Latini quoque scriptores, interque eos Plautus inprimis, imitantur. Sic Cœlius in Ciceronis epistolis ad diversos L. VIII. ep. 2. *ut suum gaudium gauderemus*. Terentius Adelph. Act. I. sc. II. v. 27. *olet unguenta*. Horatius L. IV. Od. IX. 19. *pugnavit prœlia*. Plautus Captiv. Act. II. sc. III. v. 31. *Me hic valere, et servitutem servire huic homini optumo, Qui me honore honestiorem semper fecit, et facit.* Ph. *Istuc ne præcipias: facile memoria memini tamen.* Schweb.

b Θωπάζειν σωτηρίαν, ἐλπίσιας, sc. θωπείαν. Sirac. XXXV. 1. 2. Στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, sc. στολὴν, *in Græciam navigare*. Lucian. Nigr. p. 22. χρῆσθαί τινος, pro χρῆσθαι χρῆμά τινος. Τὸ αὐτὸ φρονεῖν, sc. φρόνημα. Roman. XV. 5. Βλέπειν δριμὺ, sc. βλέμμα, *torvum videre*. Schoettg.

* Ἀνέχεσθαί τινος, tolerare aliquem. Ἐπιτροπεύειν (sc. ἐπιτροπήν) τινος, administrare aliquid. Ἀκούειν (ἀκοὴν) φωνῆς. Psalm. XXVII. (XXVI.) 4. μίαν (αἴτησιν) ᾐτησάμην παρὰ Κυρίου. Mich.

c Exempla suppletæ talis Ellipsios duo occurrunt apud Arrianum de vita Alex. Lib. VII. p. 494. πολλὰ ἀδικήματα ἀδικήσαντι, *qui multas injurias fecerat*. ibid. ἐπιστέλλει ἐπιστολήν. Sic Artemidorus V. 14. ἀποδήμησε μακρὰν ἀποδημίαν. Schoettg.

Ellipsis *Substantivi alieni* est, vel cum adjectivum solum ponitur, nullum substantivum expressum habens, ut in τὸ ψυχρὸν subintelli- 4
gitur ὕδωρ; in ἡ τριήρης, ναῦς; in μύριαι, δραχμαί: vel, cum ante genitivum nominis substantivi omittitur substantivum regens, ut: ἐν Διονύσου, *in Bacchi*, sc. ἑορτῇ, *festo*; καταβαίνειν εἰς Ἅιδου, *descendere ad Plutonis*, sc. οἶκον, *domum*; μετέχειν τινί τινος, *una cum aliquo habere rei alicujus*, sc. μέρος, *partem*: vel denique cum Verbum solum ponitur, ut: φασί, sc. ἄνθρωποι; πέμπειν πρός τινα, sc. ἀγγέλους.

* In hoc quoque Græcos sequuntur Latini. Sueton. in Claud. c. XL. *quod pater ejus frigidam ægro sibi tempestive dedisset*. v. in ὕδωρ. Cornelius Nep. VII. c. 4. §. 3. *et in triremem, quæ ad eum erat deportandum missa, ascendit*. Sicuti Græci in suis rationibus vocabulum δραχμαί, ita Romani τὸ, *Sestertius* suppresserunt. Horatius L. I. Sat. III. 15.

——— decies centena dedisses
Huic parco, paucis contento.

plene, *decies centena millia sestertiorum.* Pari modo in *Saturnalia, Bacchanalia, Quirinalia,* aliisque subauditur *Festa.* Horatius L. I. Sat. IX. 35. *Ventum erat ad Vestæ.* s. *ædem.* Apud eosdem quoque Nominativus ante verbum finitum omittitur: e. g. *ut aiunt, ferunt,* s. *homines.* Schweb.

II. *Nominis Adjectivi,* ut in διὰ χρόνου, deest, πολλοῦ, *post longum tempus.* Ἐξ ὀνύχων, *ab unguiculis.* subint. ἁπαλῶν, *teneris.*

* Hanc ellipsin posteriorem habet quoque Virgilius Georg. L. II. v. 272.

Adeo a teneris consuescere multum est.

Quamquam enim hic commodius forte intelligatur, *annis;* vix tamen dubitem, Poëtam simul respexisse illam proverbialem Græcorum locutionem, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, quam reddit Cicero in epistol. ad div. L. I. 6. a *teneris unguiculis.* Schweb.

III. *Participii.* E. gr. ὤν, vel γεγονὼς, vel γενόμενος sæpe deest, ut Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, sc. ὤν. Οἱ ἐν τῷ τέλει, sc. ὄντες, *qui in dignitate sunt constituti; Magistratus.* Οἱ περὶ τὸν Παῦλον, sc. ὄντες, *qui circa Paulum erant; comites Pauli* [d].

d Observandus est hoc loco quidam plurimarum linguarum idiotismus, quando tertiæ personæ verbum adhibetur, ubi subintelligi debet ejusdem verbi Participium Præsens. Inculcant hoc pluries in Hebraicis Rabbini, Rasche ad Genes. I. 1. et XLVIII. 1. 2. R. Sal. Ben Melech ad Iesa. II. 4. et VIII. 4. apud quos exempla possunt evolvi. Nos jam de græcis erimus solliciti. Musæus vers. 44.

5 Πανσυδίη δ' ἔσπευδον ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἱκέσθαι.

Catervatim festinabant ad sacram diem ire.

scil. οἱ σπεύδοντες. Divus Lucas Actor. X. 39. ὃν ἀνεῖλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου. Matth. V. 11. μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς. sc. οἱ ὀνειδίζοντες. Adde Lucæ XII. 20. XVI. 9. Quamvis non negem, posse etiam aliquando vocem ἄνθρωποι subintelligi. Schoettg. Posterior ratio simplicior, ideoque probanda. Schæf.

* Quamquam apud Latinos participium *ens* ab *esse,* vel *existens* apud probatos auctores expressum non reperitur: in permultis tamen locis subaudiri, optimorum scriptorum exempla facile evincunt; ut jam olim notarunt Priscianus L. XVIII. c. 1. Quinctilianus Instit. Orat. L. VIII. c. 3. p. 690. quos laudat Perizonius ad Sanctii Minerv. L. IV. c. 4. p. 572. multisque exemplis comprobat: quæ quidem, ut tempori parcamus, huc nolumus transferre. Schweb.

IV. *Pronominis.* Sæpissime et elegantissime Pronomen primitivum omittitur, et nisi discretionis aut emphaseos gratia exprimitur. E. gr. Τί ποιεῖς; γράφω. Grammatice quidem; Τί σὺ ποιεῖς; ἐγὼ γράφω. Sed non æque Græce et eleganter dicitur. [Nulla in hac Pronominis omissione elegantia est. Imo necessario omittitur,

quoties nulla est neque oppositio neque singularis quædam vis orationis. SCHÆF.] Sic αὐτοὶ pro ἡμεῖς αὐτοί, et ὑμεῖς αὐτοὶ passim obvium.

* Sic δεικτικῶς ponitur σὺ apud Aristophanem in Avib. v. 961. Σὺ δ' εἶ τίς; *Tu quis es?* Matth. c. XVI. 18. ὅτι σὺ εἶ Πέτρος. Sic etiam apud Latinos *tu* ponitur. Cicero ad div. L. V. ep. 14. *Tu solus aperta non videbis—tu non intelliges.* Quo sensu interdum pronominis loco dicunt *hic homo.* [Ex imitatione Græcorum, in primis poëtarum scenicorum. Nihil enim frequentius quam ὅδε etc. pro ἐγώ etc. Aliquot exempla hujus usus nuper congessi Meletem. Crit. I. p. 114. quibus, si locus hic pateretur, ingens numerus addi posset. Terentius Heaut. II. 3. 115. *Tibi erunt parata verba; huic homini verbera.* SCHÆF.] Horatius L. I. IX. 46. *Hunc hominem si velles tradere, i. e. me,* δεικτικῶς. SCHWEB.

V. *Verbi* [e], ut in δεῦρο deest ἐλθέ. In ὅπως μὴ ποιήσῃς τοῦτο, *ne facias hoc*, deest σκόπει, *vide* [f].

* Eadem ellipsi τοῦ *venire* sæpius utuntur Latini. Plinius L. I. ep. 15. *Heus tu, promittis ad cœnam, nec venis.* Phædrus L. IV. XXIV. 15. *Ad cœnam mihi promitte.* Cicero ad div. L. IX. 7. *Sed quod quæris, quando, quo, qua, nihil adhuc scimus.* Nec minus in *condicere ad cœnam* τὸ *venire* suppressum est. Quod ad alterum exemplum attinet, in hoc quoque Græcos sequuntur Romani, ut allatis locis probat Sanctius in Minerv. L. IV. c. 5. p. 664. SCHWEB.

e Heic inserantur verba: *Sive alieni.* MICH.

f Adjiciantur hæc: *Sive ejusdem*, ut 2 Cor. II. 10. ᾯ δέ τι χαρίζεσθε, καὶ ἐγώ, sc. χαρίζομαι. Ibid. Καὶ γὰρ ἐγὼ εἴ τι κεχάρισμαι ᾧ κεχάρισμαι, δι' ὑμᾶς, sc. κεχάρισμαι. 1 Joh. II. 25. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία, ἣν αὐτὸς ἐπηγγείλατο, (ἐπηγγείλατο) τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον. MICH.

VI. *Præpositionis*, ut νυκτὸς, pro διὰ νυκτός. Ἐσθίειν χειρῶν, pro ἐκ χειρῶν. Γνώμην ἐμήν, pro κατὰ γνώμην ἐμήν.

* Sic præter alios Virgilius L. VI. Æn. v. 127.

Noctes atque dies patet atri janua Ditis.

In cujusmodi locis subauditur præpositio *per*: quæ adeo sæpe expressa reperitur. Cicero ad div. L. IV. ep. 3. *Etsi enim abfui magnam partem consulatus tui*; plene: *per magnam partem.* Horatius L. I. Od. II. 25.

Quem vocet Divum populus ruentis
Imperi rebus?

ubi *quem Divum* est pro *quem ex Divis*: Gr. τίνα Θεῶν pro τίνα ἐκ Θεῶν. Terentius in Phorm. Act. II. Sc. II. v. 21. *Et sapiunt mea quidem sententia.* cum alibi plene sit: *de mea sententia*; ubi *de* idem est, quod *secundum*, κατά. SCHWEB.

6 VII. *Adverbii*, ut: Λευκὸς ἢ γάλα, *lacte candidior.* proprie, *candidus quam lac.* ubi deest μᾶλλον, *magis.* Οἶμαι pro ὡς οἶμαι, *ut puto.* Hæc de Ellipsi unius vocis.

* Frequens hæc quoque est ellipsis τοῦ *magis* apud Latinos, cujus vel apud Tacitum multa exempla reperiuntur. Sic etiam Vellejus Pat. L. II. c. 129. *simplicique virtute merentis semper, quam captantis gloriam.* Tacitus de Morib. Germ. c. VI. *Cedere loco, dummodo rursus instes, consilii quam formidinis arbitrantur.* Cicero ad div. L. IV. ep. 13. *sæpiusque mihi veniebat in mentem queri, quod ita viverem, quam gaudere, quod viverem.* [Loco hoc Schwebelius abstinere debebat. SCHÆF.] Porro uti apud Græcos ὡς, ita apud Latinos *ut* subaudiendum relinquitur. Cicero ad div. Lib. V. ep. 5. *Licitum est tibi, credo pro tua dignitate* etc. Idem L. V. ep. 15. *literæ, credo, quibus utor assidue.* SCHWEB.

Sed *duarum* etiam *vocum* Ellipsis occurrit, ut in τὸ ἐμόν: ubi et κατὰ deest, et πρᾶγμα vel μέρος, ut sit, κατὰ τὸ ἐμὸν πρᾶγμα vel μέρος, *quantum in me est: pro virili.*

Porro non *duarum* tantum, sed et *plurium* vocum, et *integri membri* reperitur Ellipsis, de quo suo loco.

Hæc in genere de Ellipsi dicta sunto. Nunc ordine Alphabetico voces, quas in Oratione Græca frequentius deesse animadvertimus, disponemus. Et quidem primo *Nomina*, sub quibus *Participia* et *Pronomina* comprehendemus. Quibus nonnulla subtexemus de plurium vocum et integri membri Ellipsi.

DE
ELLIPSI NOMINUM.

A.

* ΑΓΑΘΟΝ, *BONUM.*

VIDE infra de *Adverbiis* in Εὖ. SCHOETTG.

* Τὸ ἀγαθὸν interdum subintelligendum est in ἀπολαύειν τινός. Plena locutio est: ἀπολαύειν ἀγαθὸν ἀπό τινος. Nam τὸ ἀπολαύειν et in bonam et in malam partem accipitur, et generatim significat *affici aliqua re.* Itaque addidit Aristophanes Plut. v. 236.

Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.

Plura exempla congessit Jensius Lect. Luc. I. 4. p. 24. sq. Eadem vox etiam deest apud Aristoph. Equit. 811. ubi de Themistocle: ὃς ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ. *Qui, quam vacuam reperit, plenam reddidit urbem.* Μεστὴν, sc. ἀγαθῶν. In eadem comœdia v. 404, ἀγαθαῖς videtur deesse in συμφοραῖς: Πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς. i. e. *Bibe et genio indulge ob res lætas.* Συμφορὰ vox mediæ significationis. Jungitur cum ἀγαθῇ ab Aristoph. Equit. v. 652. Lysistr. v. 1278. Similiter sæpe deest post verbum πάσχειν, quod per se et *bonum* et *malum pati* significat, e. g. Aristoph. Equit. v. 872. Additur ἀγαθὸν diserte Eccl. v. 888. LEISN. 8

* Ad participium ὑπάρχοντα subaudiendum est Ἀγαθὰ, quoties id sine alio substantivo invenitur positum. Supplemus autem verbum ἀγαθὰ ex Isocratis Orat. ad Demonicum: Ἀγάπα τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν μὴ τὴν ὑπερβάλλουσαν κτῆσιν. BERNHOLD.

* Subaudiendum in ἁγίων Hebr. VIII. 2. Qui enim hic ἀρχιερεὺς λειτουργὸς τῶν ἁγίων audit, Christus, is c. IX. 11. ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν vocatur. Observat id cl. Wollius in diss. de introitu in ovile per ostium §. XV. F. ST.

ΑΓΑΛΜΑ, *SIMULACRUM.*

Deest hæc vox sæpe in τῷ Διοπετὲς, *e cœlo delapsum.* Sic appellatum Palladium Trojanorum, simulacrum Dianæ Ephesiæ etc. Scil. si ignorarentur artifices simulacri alicujus; fingebant sacerdotes, ut vulgi augerent superstitionem, e cœlo delapsum esse hujusmodi simulacrum. In Actis Apost. XIX. 35.—ὃς οὐ γινώσκει τὴν

Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Διοπετοῦς, scil. ἀγάλματος.—*qui nesciat, Ephesiorum civitatem ædituam esse magnæ Deæ Dianæ, et* simulacri *ab Jove delapsi.* Quod Lucas elliptice, id Herodianus plene dixit Lib. I. c. 11. §. 2. Αὐτὸ μὲν τὸ ἄγαλμα διοπετὲς, ὡς λέγουσιν, οὔτε δὲ τὴν ὕλην, οὔτε τεχνιτῶν ὅστις ἐποίησεν, ἐγνωσμένον. *Ipsum igitur simulacrum cœlitus, ut aiunt, demissum, neque, qua sit materia, nec a quo fabricatum artifice, satis constat* [a].

a Vox ἀγάλματα etiam deest in λίθινα, *statuæ lapideæ*, apud Xenoph. de Politia Lacedæm. [3. 6. ubi statim sequitur, quod eodem modo intelligendum est, χαλκᾶ. Schæf.] quem locum adducit Longinus περὶ ὕψους sect. IV. Omittitur etiam fere semper in νευρόσπαστα. [Plene Herodotus II. 48. ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα. Alio modo Synesius p. 98. B. ὥσπερ δὲ τὰ νευρόσπαστα ὄργανα κινεῖται μὲν, κ. τ. λ. Possis etiam παίγνια subaudire. Orpheus
9 Fragm. XVII. παίγνια καμπεσίγυια. Schæf.] Item in inscriptionibus simulacrorum aut statuarum, e. g. in ipso initio inscriptionis Sigeæ: Φανοδίκου εἰμὶ τοῦ Ἑρμοκράτους τοῦ Προκοννησίου. *Sum* (statua) *Phanodici filii Hermocratis Proconnesii.* Ita Plin. XXXIV. 5. ex Latinis: *Fuit Hermodori Ephesii in comitio.* Supple: *statua.*

Etiam τὸ ἴκελον, quum absolute ponitur pro imagine aut statua, potest per ἄγαλμα suppleri: e. g. apud Hesiodum ἔργ. v. 71. Ita fere Juvenal. Sat. II. v. 6. *Si quis Aristotelem* (similem) *vel Pittacon emit.* Denique sine dubio etiam ἄγαλμα deest in ἀφροδίσιον (vid. Hesych. in hac v.) et similibus vocabulis. Leisn.

* Sic porro τὸ ἄγαλμα, *ornamentum*, subauditur in παρήϊον apud Homer. Iliad. Δ. v. 142.—παρήϊον ἔμμεναι ἵππων. ubi paullo post idem v. 144. habet—βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Item in τὸ τοῦ ἀποτροπαίου apud Philostratum in vit. Apoll. Tyan. L. IV. c. 10. ubi pro *averrunca statua*, uti habet Latina versio, malim reddere: *averrunci Dei, forte Jovis, statua.* Quodsi in διοπετὴς vel διοπετὲς de *Ancili* illo, scuto e cœlo delapso, uti finxerunt, sermo est, subaudiri malim πέλτη, vel ὅπλον, quam utramque vocem reperimus apud Dionysium Halic. Antiquit. Rom. L. II. p. 130. ἐν δὲ ταῖς πέλταις, ἃς οἵ τε Σάλιοι φοροῦσι — μίαν εἶναι λέγουσι διοπετῆ. et paullo post: ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὑπολαβεῖν Ῥωμαίους θεόπεμπτον εἶναι τὸ ὅπλον. Quæ *Ancilia* exinde *cœlestia arma* appellat Livius L. I. c. 20. Sic apud Latinos quoque v. *ornamentum* interdum supprimitur in v. *triumphale.* Plinius Paneg. c. LXXXIX. 3. *Licet alteri vestrum filii virtus triumphalia, cœlum alteri dederit.* Cf. quos ibi laudat b. Schwarzius, Tacitus L. IV. Annal. c. 18. et 44. L. XI. c. 20. Velleius L. II. c. 116. Schweb.

* Potest subaudiri ἀγάλματα, quum Χερουβὶμ tanquam neutrum plurale construitur, ut Hebr. IX. 5. Genes. III. 24. Exodi XXV. 18. 1 Reg. VIII. 7. Mich.

* ΑΓΓΕΙΟΝ, *VAS.*

In Κεράμειον et κεράμεον, *vas fictile.* Suidas: Κεράμειον, ἀγγεῖον. τὸ δὲ κύριον Κεράμιον, διὰ τοῦ ι. εἰ μὴ πρόσκειται τὸ ἀγγεῖον. καὶ κεράμεια τεύχη. h. e. Κεράμειον *notat vas fictile. Ceramium autem nomen proprium est, et scribitur per iota, nisi addatur* ἀγγεῖον. *Dicimus etiam* κεράμεια τεύχη, *vasa fictilia.* Schoetto. Exempla plenæ locutio-

nis habent Pierson. ad Mœr. p. 226. et Toup. Emendat. in Suid. Vol. I. p. 253. Add. Pollux VII. 162. Possis etiam τεῦχος supplere. Pollux X. 30. τεῦχος κεραμεοῦν. Schæf.

* In πυρεῖον. Hesychius: πυρεῖον, ἀγγεῖον κεράμειον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν. Leisn.

* In χαλκεῖον. Polyænus L. VI. c. 3. μόλιβδον τηκτὸν ἐν χαλκείοις προσαθοῦντες κατέχεον. Schweb.

ΑΓΓΕΛΟΣ, *NUNCIUS*. 10

Τὸ πέμπειν et ἀποστέλλειν sæpe absolute ponuntur, omisso accusativo, ἄγγελον vel ἀγγέλους. Thucydid. Lib. IV. c. 72. καὶ πρὸς Βρασίδαν πέμψαι. ubi Schol. ἄγγελον δηλονότι. Xenoph. Κύρ. παιδ. I. c. 28. Ἔπεμπε καὶ πρὸς τὸ κοινόν. Matth. II. 16. καὶ ἀποστείλας ἀνεῖλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεέμ. Vide ibi Casaubonum [b]. Lucas Act. XIX. 31. Τινὲς τῶν Ἀσιαρχῶν, ὄντες αὐτῷ φίλοι, πέμψαντες πρὸς αὐτὸν, sc. ἀγγέλους [c].

b Adde: et Raphelium ex Polybio. Mich.

c Etiam latini scriptores post verbum *mittere* modo *nuncium* omittere solent, modo *epistolam*. vid. Gronov. ad Liv. VIII. 23. XXXIV. 29. Cortius ad epist. Cic. ad fam. II. 8. et ad Sallust. B. Catilin. c. XXXII. §. 3. et Jugurthin. c. XIII. §. 6. Leisn.

* Eamdem locutionem ἐλλιπῆ habet Plutarchus περὶ παιδ. ἀγωγ. c. XIV. §. 30. καὶ ὁ μὲν πέμψας ἀνεῖλε τὸν Θεόκριτον. Plenam φράσιν habet Herodotus L. I. c. 127. Ἀστυάγης δὲ — πέμψας ἄγγελον ἐκάλεε αὐτόν. Idem L. III. c. 69. Τρίτην δὲ ἀγγελίην ἐσπέμπει παρ' αὐτήν. Idem L. I. c. 19. πέμψαντα ἄγγελον κατυπτεῖν. Forte eodem auctore suppleri etiam possit oratio per v. ἀπόστολος. c. 21. ὁ μὲν δὴ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν. quem quidem paullo ante κήρυκα appellavit; uti etiam κῆρυξ et ἀπόστολος, conjunctim leguntur 1 Timoth. c. II. 7. et 2 Timoth. c. I. 11. More Græco etiam Romani scriptores hac Ellipsi utuntur in v. *mittere*. Cornelius Nep. XIV. c. II. *utrique, locum qui explorarent, atque ipsos scrutarentur, mittunt*. Justinus L. V. c. 9. *miserunt, qui eum interciperent*. Schweb. Diodorus Sic. L. XIII. c. 92. διεδίδου λόγον ὡς διαπεμπομένων αὐτῶν πρὸς τοὺς πολεμίους. ubi fallitur Rhodomanus ἀγγέλους aut βιβλιοφόρους excidisse arbitrans. vid. Wesseling. ad h. l. Add. Staveren. ad Corn. Nep. II. 2. 6. et Dorvill. ad Chariton. p. 51. Schæf.

ΑΓΙΟΣ, *SANCTUS*.

In πνεῦμα. Matth. XXII. 43. Apoc. II. 7. 11. sqq.

* Porro in ἐν ταῖς γραφαῖς s. ἁγίαις. Act. XVIII. 24. Plene Rom. I. 2. ἐν γραφαῖς ἁγίαις. Ἐλλιπῶς scribit Lactantius de Mortib. Persecut. cap. II. *Et scripturas interpretatus est*. qui plene L. IV. Institut. Div. c. 20. *Scripturæ sanctæ literas patefecit*. Schweb.

ΑΓΚΥΡΑ, *ANCORA.*

Vocem ἄγκυραν vel ἀγκύρας subinde omittunt Græci in verbo αἴρειν, ut Thucyd. L. I. p. 17. ἄραντες — ἔπλεον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον. et L. III. c. 91. p. 200. ἄραντες ἐκ τῆς Μήλου, αὐτοὶ μὲν ἔπλευσαν ἐς Ὠρωπὸν τῆς πέραν γῆς. ibid. c. 95. et 96. Lucian. Ver. Hist. I. p. 607.
11 Τῇ ἐπιούσῃ ἄραντες ἐπλέομεν. supple ἄραντες τὰς ἀγκύρας. *Postridie sublatis* (ancoris) *navigabamus.* Sic Act. XXVII. 13. Ἄραντες, ἆσσον παρελέγοντο τὴν Κρήτην. *Cum solvissent, vel* (ancoras) *sustulissent, propius prælegerunt Cretam.* Addidit Polyb. Excerpt. Leg. p. 1313. ὁ δὲ κυβερνήτης, ἄρτι διαφώσκοντος, ἄρας τὰς ἀγκύρας, ἐπέλει τὸν πλοῦν ἁπλῶς. *Gubernator, simul illuxit, ancoras tollere, et navigationi simpliciter se accingere.* Plutarch. in Apophthegm. p. 204. Καὶ τὴν ἄγκυραν ἄραι κελεύσας. *Et cum ancoram tolli jussisset.* [Chariton p. 20. 20. ἐκέλευσεν ἀραμένους τὰς ἀγκύρας ἀνάγεσθαι τὴν ταχίστην. SCHÆF.]

* Luc. V. 2. Καὶ εἶδε δύο πλοῖα ἑστῶτα παρὰ τὴν λίμνην. ubi in ἑστῶτα sub. ἐν ἀγκύραις. v. cl. Wolf. ad h. l. Plena locutione habet apud Latinos Cæsar de B. C. L. III. c. 28. *contra Lissum in ancoris constiterunt.* SCHWEB. Musgravius ad Sophocl. Œd. C. 146. " Demosthenes p. 319. ἐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. ubi ego quidem suppleverim ἀγκύρας: *non eandem* rerum suarum *anchoram habet, quam populus.*" Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 1033. ὅτι μία βοήθεια παντός ἐστιν ἀνιάτου κακοῦ, καὶ τελευταία σωτηρίας ἐλπίς, ὅταν ἀπαρρήγνυσιν ἅπασαι διὰ καιρούς τινας. ubi Sylburgius ad ἅπασαι subaudit αἱ ἐλπίδες, H. Stephanus αἱ ἄγκυραι. Aristides T. I. p. 190. A. ed. Cant. καὶ πάντες ἐπὶ δυοῖν ὁρμεῖν ἔδοξαν οἱ Ἕλληνες. Canterus vertit: *ita ut Græci omnes duabus niti ancoris viderentur.* ubi mirum Jebbii errorem jure castigat præstantissimus Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 656. b. SCHÆF.

* ΑΓΩΓΗ, *INSTITUTIO, EDUCATIO.*

Synesius ad Pylæmenem: Συνίστημι τῇ φιλίᾳ, καὶ τῇ προστασίᾳ τῇ σῇ τὸν θαυμάσιον Σωσηνᾶν, ᾧ τὴν διὰ λόγων τραφέντι καὶ αὐξηθέντι, τὰ παρὰ τῆς τύχης ἐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον. Ubi in τὴν διὰ λόγων subaudi ἀγωγὴν, vel simile. LEISN.

ΑΓΩΝ, *LUDUS.*

In Ἐπιτάφιος, funebris, sæpe deest Ἀγών. Plutarch. in Pyrrho: Πύρρος, ὥσπερ ἐναγισμόν τινα τῷ παιδὶ τελέσας, καὶ λαμπρὸν ἐπιτάφιον ἀγωνισάμενος, sc. ἀγῶνα. i. e. *Pyrrhus vero cum velut inferias quasdam filio celebrasset, et claros funebres* (ludos) *edidisset.* Idem in Apophthegm. Alexandri: Ἀποθνήσκων δὲ πρὸς τὰς ἑταίρους ἰδὼν ἔφη, μέγαν ὁρῶ μου τὸν ἐπιτάφιον ἐσόμενον. *Moriens autem ad amicos respi-*
12 *ciens, Magnos, inquit,* (ludos) *funebres video mihi futuros.* Male vertunt ibi τὸν ἐπιτάφιον, alii *epitaphium*, alii *funeris laudationem*,

ex eo, quod ignorarunt, Ellipsin esse vocis ἀγῶνα, quam in eadem historia expressit Diodorus L. XVII. [c. 117. ubi vid. Wesseling. T. II. p. 253. a. Schæf.]: ὅτι μέγαν ἀγῶνα αὐτῷ ἐπιτάφιον συστήσονται etc. *magnos edituros sibi funebres ludos.* Idem in Præfat. L. XVIII. Προορῶμαι γὰρ ἐπιτάφιον μέγαν ἀγῶνα γινησόμενόν μοι τῶν φίλων. *Provideo enim, magnos mihi funebres ludos amicorum futuros.* Sic Curtius: *Ceterum præviderat magnos funebres ludos parari sibi.* Vide Leopard. Emend. L. XVII. 13. Integre etiam ἀγῶνας ἐπιταφίους dixit Dionys. Halic. L. V. p. 291. Ἀγῶνας μὲν γὰρ ἐπιταφίους τιθέμενοι ἐπὶ τοῖς ἐνδόξοις ἀνδράσι. *Ludos enim funebres instituentes in illustrium virorum honorem.* [Lucianus T. II. p. 263. ἴδοι δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτῷ ἄξιον γενέσθαι τῷ βίῳ, καὶ ἀγῶνά τινα συστήσασθαι κ. τ. λ. Schæf.] Deest etiam ἀγῶνος in Καινοὶ τραγῳδοί. [Imo consule Hemsterhusium ad Lucian. T. I. p. 166. sq. Schæf.] [d]

d Deest etiam ἀγὼν in πένταθλος apud Longin. sect. XXXIV. Leisn. Fallitur Leisnerus in illo Longini loco ad πένταθλος subaudiens ἀγών. Imo subaudiendum ἀγωνιστής. (s. ἀθλητής, q. v. infra vide.) Verba Longini hæc sunt: ὡς ὁ πένταθλος, ὥς γε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεται, πρωτεύει δὲ τῶν ἰδιωτῶν. Similem locum ex Photio excitavit Toupius p. 346. Schæf.

* Eadem vox subauditur in εἰσελαστικός. Expressa est Ellipsis in Oraculis Sibyll. p. 200. ἀγὼν εἰσελαστικὸς ἔσται. Plinius L. X. ep. 119. *quæ pro Iselasticis certaminibus constituisti.* In v. Ὀλύμπιος. Lucianus in Timon. T. I. p. 106. πάρεργον Ὀλυμπίων. s. ἀγώνων. Chariton Aphrod. L. VI. c. 2. ἐν Ὀλυμπίοις. s. ἀγῶσι. [Ὀλυμπίων et Ὀλυμπίοις neutra puto esse subaudiendumque, si quid subaudire juvat, ἀγωνισμάτων et ἀγωνίσμασιν. Firmat hanc opinionem, quod Græci per appositionem dixerunt ἀγὼν Ὀλύμπια. Vid. Bentl. ad Aristophan. Plut. v. 583. Ὀλύμπιοι vereor ut aliter quam de diis dicatur. Schæf.] In Ὀλύμπια autem, quod occurrit Epigrammat. L. I. 5. malim ἀγωνίσματα, quam ἱερὰ simpliciter, subaudiri. In συμβάλλειν et συνάπτειν in re bellica supprimitur ἀγών; vel etiam δυνάμεις. v. Onosand. c. V. p. 30. quæ utraque vox ab Euripide et Plutarcho alicubi est expressa, ut Lexica docent. Denique ἐπινίκιον ἀγῶνα legimus apud Herodianum L. III. c. 26. Schweb.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ, *CERTAMEN.*

Deest in τὸ πολεμιστήριον, vel potius ἀγωνίσματα in πολεμιστήρια, *certamina equestria.* Scholiastes Comici in Nub. p. 124. [e]

e Sic et Εὐσέβεια, *Pialia.* Certamen hoc erat quinquennale, quod in Hadriani honorem ab Antonino Pio institutum fuisse scribit Spartianus. Mentionem ejus facit Artemidorus I. 28. ubi videndus Rigaltius. Schoetto.

* In ἱπποδρόμια in Epicteti Enchirid. c. XXXIII. Lat. *Circenses ludi.* Sic in multis aliis ejusmodi festis certaminibus, e. g. Ἀλεξάνδρεια, Ἀντωνινιανά, Ἐπινίκια, [τὰ ἐν Ἡρακλείᾳ ἐπινίκια Τραϊανοῦ in marmore. vid. Bibl. Crit. II. 1. p. 80. Schæf.] Ἴσθμια, Νέμεα, cet. suppressa est vox ἀγωνίσματα: quorum catalogum satis amplum

vide apud Vaillant. in Numismat. August. et Cæsarum p. 329. sqq. Latini quoque interdum per Ellipsin omittunt *certamen.* Sic Livius L. I. c. 9. *turbato ludicro.* Pro quo plenius habet Velleius Pat. L. I. c. 8. *Clarissimum deinde omnium ludicrum certamen.* SCHWEB.

* ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ, *ATHLETA.*

Vid. supra v. Ἀγών. SCHF.

13 * ΑΔΕΛΦΟΣ, *FRATER.*

Luc. VI. 16. et Actor. I. 13. Ἰούδας Ἰακώβου, sc. ἀδελφός. quæ Ellipsis suppletur in epistola Judæ v. 1. Ἰούδας ἀδελφὸς Ἰακώβου. SCHOETTG. Alciphron II. 2. fin. Τιμοκράτης ὁ Μητροδώρου. Vertitur: *Timocratem Metrodori F.* Rectius in nota Berglerus: "Hîc rariore exemplo subaudiendum videtur non υἱὸς, sed ἀδελφός." Conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 312. b. E contrario passim videas in talibus interpretes somniare fratres sororesve, ubi Græci scriptores de filiis aut filiabus loquuntur. SCHÆF.

* In ὁμοπάτριοι, in ὁμομήτριοι, in ἀμφιμήτορες, i. e. *fratres diversis matribus nati*, secundum Hesych. deest ἀδελφοί. LEISN.

* Addit voci ὁμομήτριος Lucian. Dial. Apollinis et Bacchi, ubi, τί ἂν, inquit, λέγοιμεν ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτας; etc. BERNH.

* In voce ὁμογάστριος apud Homerum Iliad. φ. v. 95. subauditur ἀδελφός; qui Iliad. ω. 47. Synonymo Ellipsin supplet: ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον—.

In δίδυμοι. Homerus Iliad. ψ. v. 641. Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι. Plene apud Dionysium Hal. L. II. p. 78. ἀδελφοὶ δίδυμοι τοῦ βασιλέως γένους ἦσαν. Xenophon L. III. K. A. c. 1. s. 12. ὡς καὶ τοῦ ὁμομητρίου καὶ ὁμοπατρίου ἀδελφοῦ etc. SCHWEB.

* ΑΔΙΚΙΑ.

In ὑπάρχειν absolute posito. Plene habet Herodotus L. IV. c. 1. ὑπῆρξαν ἀδικίης. Alia loca vide in not. cl. Valckenar. ad Euripidis Phœniss. v. 1576. et Onosandr. in not. meis ad c. IV. n. 3. SCHWEB.

ΑΗΡ, *AËR.*

In ὁ περιέχων. Plutarchus in Sylla 455. ἐξ ἀνεφέλου καὶ διαιθρίου τοῦ περιέχοντος ἤχησε φωνή.

Integram locutionem habet Onosander c. IX. p. 42. συμμεταβάλλουσι καὶ τὴν τοῦ περιέχοντος ἀέρος χύσιν. Athenæus L. V. c. 6. διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος ἀέρος εὐκρασίαν. Sic *Aër* apud Latinos quoque sæpe omittitur. Sueton. in Aug. c. 95. *liquido ac puro sereno.* Plinius III. ep. I. §. 8. *In sole, si caret vento, ambulat nudus.* Horatius

L. I. Od. XXXIV. *per purum tonantes egit equos.* SCHWEB. Vid. quæ congessimus in Meletem. Crit. I. p. 38. sq. SCHÆF.

* ΑΘΗΝΑ.

In χαλκίοικος. Est enim epitheton Minervæ, non templi. Suidas: χαλκίοικος ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Σπάρτῃ. Ælianus V. H. L. IX. c. 41. ἐπεὶ δὲ ἦν πρὸς τῇ χαλκιοίκῳ. v. Perizonium ad h. l. [Plene Aristophanes Lysistr. v. 1299. sq. Κλεῖνα τὰν Ἀμύκλαις σιὼν, Καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν. SCHÆF.] Item in προναία et προνηΐα, quo cognomine Minerva Delphis culta fuit, ut testatur Herodotus L. VIII. c. 37. et 39. ubi quinquies hoc epitheton occurrit. Plene habet Harpocration Ἀθηνᾶ προναία. v. Gronovium ad Herodot. L. I. c. 92. SCHWEB. Plene habet item Æschylus Eumen. v. 21. Παλλὰς προναία. ubi Scholiastes: Χ' ἡ Παλλὰς, Δελφοί νιν ἔνθ' ἱδρύοντο προναίην. Καλλίμαχος. (Fragm. Bentl. CCXX.) SCHÆF.

* ΑΘΗΝΑΙ.

In ἄστυ, *urbs*, quando absolute et κατ' ἐξοχὴν ab auctoribus ponitur, inprimis subaudiri solet Ἀθῆναι. v. Etymologicum M. in v. ἄστυ. Aristophanes Nub. v. 47. Herodotus L. I. c. 62. Ἐκ Μαραθῶνος ἦσαν ἐπὶ τὸ ἄστυ ἐς τωὐτὸ συνιόντες. Cornelius Nep. II. c. 4. *At Xerxes, Thermopylis expugnatis, protinus accessit astu.* v. Savaro ad Sidon. Apollin. L. I. ep. 6. Nec tamen Athenæ solum, sed aliæ quoque primariæ regionum urbes pro contextus ratione subintelligi possunt. Sic apud Latinos quoque in *urbs* subaudiri solet *Roma.* Virgilius Ecl. II. 35. *Pinguis et ingratæ premeretur caseus urbi.* Tibullus L. I. El. IX. 61. *Te canet agricola, e magna cum venerit urbe.* SCHWEB. Leontius Scholasticus V. 2. Constantinopolin ἄστυ vocat. Ceterum neque talia inter Ellipses referenda. SCHÆF.

* ΑΘΛΗΤΗΣ, *ATHLETA.*

In pugilum varii generis adpellationibus plerumque supplendum est: e. g. in παράδοξος apud Arrianum Diss. Epict. II. 18. χαῖρε, παράδοξε. Integro Eusebius Histor. Eccles. VIII. 7. τῶν ὡς ἀληθῶς παραδόξων τῆς θεοσεβείας ἀθλητῶν. Potest tamen etiam subintelligi πύκτης, quod additur in marmore apud van Dale Diss. VIII. p. 649. πύκτην ἀλειπτὸν παράδοξον: nisi fortasse malis tria ista divisim legere. Sed de his quidem adeundus est elegantissimus Zeibichii de athleta παραδόξῳ libellus p. 30. et. seq. Idem nomen subaudiendum in δρομικὸς, παλαιστικὸς, πυκτικὸς, παγκρατιαστικὸς, πένταθλος, [plene ἀθλητὴς πένταθλος Athenæus T. IV. p. 19. SCHÆF.] apud Aristotelem Rhet. L. I. c. 5. opp. Tom. II. p. 618. ut et in παραδοξονίκης apud Plutarchum in Lucull. p. 521. de q. l. vide iterum Zeibichium p. 35. [et Ruhnken. in Bibl. Crit. II. 1. p. 80. SCHÆF.] F. ST.

ΑΘΛΟΝ, *PRÆMIUM.*

In τὸ νικητήριον deest ἆθλον. Xenoph. Κύρ. Παιδ. Lib. II. c. 3. προεῖπε δὲ νικητήρια καὶ ὅλαις ταῖς τάξεσι. Νικητήρια ἆθλα, *victoriæ præmia*, plene dixit Plato de Legibus. Omittit et Aristoph. Equit. v. 1250.

* In δεύτερον vel δεύτερα. Moschus Id. IV. v. 57. — μὴ δεύτερα τοῦ φέρηται. s. ἆθλα. Plene est apud Theocritum Il. I. v. 3. — μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ. SCHWEB. Sic supplendum ἆθλον in Apollonid. Smyrn. III. ἐκ ἦν Ἀλκείδεω τοῦτο τὸ δωδέκατον. SCHÆF.

* ΑΙΔΟΙΑ, *PUDENDA.*

Hæc vox deest in διεσκολυμμένος, scil. κατὰ τὰ αἰδοῖα, i. e. is, cui (veretrum) *penitus retectum et nudatum est.* In ἀποσεσυρμένος eadem vox subaudienda est. vid. Schol. Aristoph. ad Equit. vers. 960. et Acharn. v. 157. Hesych. in ἐσκολυμμένον, in ἀνασκολλύψας, et in ἀπεσκόλλυπται. Suid. voce ἀπεσκολλυμμένον. Eadem ellipsis
14 porro est in ἀπεψωλημένος, quæ vox sæpe occurrit apud Aristophanem, v. c. Plut. v. 295. Lysistr. v. 1138. LEISN.

* ΑΙΚΙΣΜΑ, *VERBERA.*

Imperator Theophilus eos, qui Theodorum verberabant, his verbis adhortatur apud Auctorem vitæ Theodori Grapti, in fasciculo rerum CP. Combefisii p. 207. Δὸς καλὰ, *da bona.* sc. αἰκίσματα. Nos dicimus: *Gieb ihm gute.* SCHOETTG.

* ΑΙΞ.

In μηκὰς, *balans.* Theocrit. Id. I. 87. Ὡιπόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας. Suidas: Μηκάδες. ἐπιθετικῶς, αἱ αἶγες. Plene Homerus Iliad. λ. v. 383. Οἵτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες. et Iliad. ψ. v. 31. — πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες. SCHWEB. Oraculum apud Herodotum VIII. c. 20. Εὐβοίης ἀπέχειν πολυμηκάδας αἶγας. Item plene, sed alio modo, Euripides Cycl. 189. μηκάδων ἀρνῶν τροφαί. SCHÆF.

ΑΙΣΑ, *FATUM.*

In ἡ πεπρωμένη. Æschylus Prometh. Vinct. p. 11. plene: τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ Αἶσαν φέρειν. Alioquin etiam μοῖρα, ἡμέρα, vel τύχη subauditur. Vide infra.

* ΑΙΤΙΑ, *CAUSSA.*

Rarior est hujus vocabuli ἔλλειψις: occurrit tamen Exod. VIII.

22. ubi ad Mosen Deus: Παραδοξάσω ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὴν γῆν Γεσὲμ, ἐφ' ἧς ὁ λαός μου ἔπεστιν ἐπ' αὐτῆς. ἐφ' ἧς, pro ἐφ' ἧς αἰτίας. Non autem esse insolentem vel plane Græcis ignotam hujus vocabuli ἔλλειψιν Proclus probat, qui in sphæra de apparitione et occultatione parallelorum: δι' ἣν αἰτίαν ἐπὶ τοῦ κύκλου τούτου αἱ ἰσημερίαι γίνονται. Et Justinus Martyr παραιν. πρὸς Ἕλλ. p. 10. Δι' ἣν αἰτίαν, ὦ Ἀριστότελες etc. Etiam tertio casu omittitur in ᾗ, quod est caussale. Thucyd. L. I. annonæ caritatem, ut causam longioris ad Trojam moræ, affert, et pergit: ᾗ, sc. αἰτίᾳ, καὶ μᾶλλον οἱ Τρῶες, αὐτῶν διεσπαρμένων, τὰ δέκα ἔτη ἀντεῖχον, *qua de* (caussa) *Trojani decem annis restiterunt Græcorum conatibus.*

Ἧ, igitur ἐλλειπτικῶς dictum est pro ἐφ' ᾗ αἰτίᾳ. In notissima et usitatissima dictione ταύτῃ, quæ caussæ sit index, deesse hoc vocabulum, Euripides probat in Hippol. v. 1067. Τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγὴν, *hanc ob caussam exulans.* Ubi τῇδε pro ταύτῃ, vel τοιαύτῃ esse, notum est omnibus. Bernh.

* Forsan Exod. VIII. 22. eadem est dicendi ratio, quæ in aliis quoque scripturæ sacræ locis reperitur, qua plerumque emphasis aliqua vel certitudo rei innuitur. E. gr. Actor. c. XV. v. 17. ἐφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ' αὐτούς. Plura exempla cum ex sacris, tum profanis scriptoribus allata vid. in Georgii vindiciis N. T. p. 260. sqq. [Miscet ille diversissima. Debebat uti talibus: Diodorus Sic. L. I. c. 97. πίθον εἶναι τετρημένον, εἰς ὃν τῶν ἱερέων ἑξήκοντα καὶ τριακοσίους καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὕδωρ φέρειν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ Νείλου. Simile notum illud ὧν ὁ μὲν αὐτῶν, de quo vid. Viger. Herm. p. 708. Pausanias L. II. c. 4. 7. ὧν τὴν μὲν Πελασγίαν, τὴν δὲ Αἰγυπτίαν αὐτῶν ἐπονομάζουσιν. Schæf.] Ebræis inprimis hanc loquendi formam esse frequentem, omnibus notum est. Nec tamen etiam Romani ab ea prorsus abstinuerunt. Sic Cicero L. XV. ad. div. ep. 2. *Parthos, si ex Syria egredi atque irrumpere in meam provinciam conarentur, iter eos per Cappadociam, quod ea maxime pateret, esse facturos.* Ubi quidem sensus, vel pronomine *eos* omisso, plenus foret. [Hoc exemplum dissimillimum est. Paullo speciosius attulisset Livii VIII. 37. 8. *quorum eorum ope* etc. Sed vid. interpretes ad h. l. Schæf.] Possumus huc referre locum Maximi Tyr. diss. XXV. 2. ἐκ ἐπὶ τῇ ἴσῃ. ubi ipse vocem αἰτία statim exprimit: ἀπαίρων τῆς τέχνης καὶ τῆς αἰτίας τοῦ δρόμου. Plene est Actor. c. XXVIII. 20. Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν. et. c. X. 21. Τίς ἡ αἰτία, δι' ἣν πάρεστε. Schweb.

* ΑΙΤΙΑΜΑ, *CRIMEN.*

Subaudiendum est in Actor. XXV. 5. Hæc enim integra est locutio: Εἴ τι αἰτίαμα ἐστὶν ἐν τῷ ἀνδρὶ τούτῳ. Fundamentum hujus expletionis est in v. 7. ubi dicuntur Judæi πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιάματα φέροντες. Bernh.

ΑΙΤΙΟΝ, *CAUSSA.*

In διὰ τοῦτο subintellige αἴτιον, *propter hanc* (caussam). Sic in ἐξ οὗ [Epigr. adesp. CXCIV. ἐξ οὗ δὴ Δορίνναμα τοὺς λάχεν ὄνομα χῶρος. Schæf.] et δι' ὃ subintell. αἰτίου. Vide Eustath. ad Iliad. α.[f]

f Sic et in τί γάρ; sc. αἴτιόν ἐστι: *quæ enim?* subint. est caussa. Æschylus Agamemn. v. 1148:

> Ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες;
> Οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην. τί γάρ;

> Cur, quæso, me miseram huc adduxisti?
> Non nisi ut tecum morerer. Quænam enim (alias est caussa?)

16 Scholiastes ibi sic explicat, quamvis et vocem ἄλλο velit subintelligi, ut forte tota constructio ita se habeat: τί γὰρ ἄλλο πρᾶγμά ἐστι; *quænam enim alia res est?* Τί αἴτιον plene dixit Justinus Martyr παραιν. πρ. Ἑλλ. p. 12. τί τοίνυν αἴτιον τοῦ μὴ πρὸς ἀλλήλους μόνον etc.

Porro in his: ὑπὲρ τούτου. 2 Cor. XII. 8. διὰ τί; εἰς τί. Matth. XIV. 31. εἰς τοῦτο. Actor. XXVI. 16. Rom. XIV. 9. Schoettg.

* Παρὰ τοῦτο invenitur 1 Cor. XII. 15. Ibi subaudiendum est αἴτιον, ut fiat παρὰ τοῦτο αἴτιον, *hanc ob caussam.* Bernh.

* Item in verbo εὑρίσκειν. Actor. IV. 21. Μηδὲν εὑρίσκοντες, (sc. αἴτιον) τὸ πῶς κολάσονται αὐτούς. Integra phrasis, μηδὲν αἴτιον εὑρίσκειν, legitur Luc. XXIII. 14. Schoettg.

* Ἐκ τοῦ, quod pro ἐκ τίνος dicitur apud Euripidem in Suppl. v. 131. ἐκ τοῦ δ' ἐλαύνεις ἑπτὰ πρὸς Θήβας ὄχους; *Cur vero septem Thebas adveheris curribus?* ubi dicendum fuit, ἐκ τίνος αἰτίου. Ἐκ τίνος autem dixit idem in Hel. v. 1286. De caussa autem, quam dicunt, finali hoc loco esse sermonem, Menelai responsio probat. Bernh.

* In τὸ apud Homerum Iliad. η. v. 239. Item in τῷ apud eumdem Odyss. τ. v. 134. Plene ἐπὶ τούτῳ αἰτίῳ. In διὸ contracte pro δι' ὃ Rom. X. 22. In ὑπὲρ ὅτου, *cujus rei caussa*, apud Themistium Orat. XVIII. p. 222. B. pro quo idem dicit Orat. XXI. p. 245. C. ὅτου ἕνεκα. Eadem Ellipsis apud Latinos quoque obtinuit. Cicero de Finib. L. I. c. 10. *Quid est*, (caussæ) *cur verear* etc. Plene Terentius Andr. III. sc. 3. v. 21. *Quid caussæ est, quin* etc. Nec minus in eleganti formula, τί γάρ; Græcos imitati fuerunt Romani. Sic Horatius Sat. L. I. S. 1. v. 7. *Quid enim? concurritur.* Phædrus L. III. VIII. 8. *Accipiens, quid enim? cuncta in contumeliam.* Ubi quidem observandum, pro contextus ratione, æque ac apud Græcos, modo τὸ αἴτιον, *caussa*, modo ἄλλο, *aliud*, commode subaudiri. Schweb.

* ΑΙΩΝΙΟΣ, *ÆTERNUS.*

* In Ζωή. Joann. VIII. 12. Schoettg.

* ΑΚΟΙΤΙΣ, *UXOR.*

In Hesiodi Θεογ. v. 610. ὃς δέ κε τέτμῃ ἀταρτηροῖο γενέθλης. Verte: *Qui vero adeptus fuerit* uxorem *nocentis nativitatis.* Antea v. 608. κεδνὴν ἔσχεν ἄκοιτιν. F. St.

* ΑΚΟΥΩΝ, *AUDIENS.*

Sophocles Ai. v. 790. ὧν (πρᾶξιν) ἤλγησ' ἐγώ. Brunckius ad h. l. "nempe ἀκούων. Sic in Philoct. 1314. ἥσθην πατέρα τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, supplendum est ἀκούων." Ut fatear quod sentio, vehementer displicet hæc ratio, planeque nihil subaudiendum arbitror: idemque tenendum, sicubi ad similia ἰδὼν subaudiri volunt. ἀλγεῖν cum accusativo passim occurrit. Diodorus Sicul. XIV. c. 112. extr. τοὺς ἀλγήσαντας τὴν συμφοράν. [Ibid. mox leg. θρηνήσαντας.] Sic et ἥδεσθαι. Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 212. 36. In Euripid. fragm. Danaës IV. scribendum suspicor:

Ὅστις δόμους μὲν ἥδεται πληρουμένους.

coll. Stobæi Florileg. Grot. p. 91. 525. Quamquam non nego, hujusmodi participia sæpissime addi. Vid. Valckenaër. ad Herodot. l. c. Schæf.

* ΑΚΡΙΔΕΣ, *LOCUSTÆ.*

Apud Aristoph. Acharn. v. 871. τετραπτερυλλίδες, subaudi ἀκρίδες: dicuntur locustæ, παρὰ τὸ δ' ἔχειν πτερὰ, *quod quatuor alis instructæ sunt.* Leisn. Ionum propriam hanc vocem dicit Gregorius p. 257. ubi vid. Koen. Schæf. 17

* In καλαμαία apud Theocritum Id. X. v. 18. χορεύεται ἁ καλαμαία. ubi Gr. schol. ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη. Schweb.

* ΑΚΡΟΒΥΣΤΙΑ, *PRÆPUTIUM.*

In ἐπισπᾶσθαι. 1 Cor. VII. 18. Schoettg.

* ΑΚΡΟΝ, *FASTIGIUM.*

Ἄκρον in εἰς τοῦτο δυναστείας, *ad hoc potestatis* fastigium. Pæan. VIII. c. 10. n. 3. Mich.

* ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, *ARX.*

In Καδμεία. Harpocration et Arrianus L. I. p. 21. Sic Hierosolymis fuit Ἀντωνία. Schoettg.

* ΑΛΗΘΕΣ, *VERUM.*

In frequenti illa formula δυοῖν θάτερον recte subauditur ἀληθές ἐστι, quando ἐλλιπῶς ponuntur verba, præcipue in Dilemmatibus. v. cl. Hoogev. ad. Viger. p. 74. Schweb.

* ΑΛΛΟ, *ALIUD.* ΑΛΛΗ, *ALIA.*

Xenophon Œcon. c. III. §. 3. Τί οὖν τούτων ἐστιν αἴτιον, ἢ ὅτι etc. *Quænam igitur caussa* (alia) *est, quam quod* etc. Supple ἄλλο. Thucyd. IV. 69. Καὶ κόπτοντες τὰ δένδρα καὶ ὕλην. subintell. ἄλλην, ut Schol. monet, i. e. *arbores et materiam aliam cædentes.* Cic. ad Attic. VII. 24. *Quid dicam? nisi illud, eum scisse.* i. e. *quid dicam* (aliud), *nisi illud,* etc. Leisn.

* Ἄλλο supplendum in phrasi τί γάρ; Vid. cl. Abresch. ad Æschyl. p. 499. F. St. Conf. supra v. Αἴτιον. Schæf.

* In εἴτι τι, ἤ τι, sub. ἄλλο. Supplet Onosander c. X. s. 9. ἤ τι τῶν ἄλλων. Sic in περὶ, et περὶ πρὸ, quæ præpositiones sæpius absolute positæ occurrunt apud Homerum: Iliad. π. v. 699. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. Plene est Iliad. ρ. v. 171. περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων. Schweb. Callimachus h. in Dian. v. 84. sq. Αἰ δὲ κ' ἐγὼ τόξοις μονιὸν δάκος ἤ τι πέλωρον Θηρίον ἀγρεύσω, κ. τ. λ. Perperam Arnaldus Animadv. p. 67. corrigendum suspicatur: ἤ τί περ ἄλλο. Rectius idem, mox intellecto errore, præfat. ad Lect. Græc. "Hæc nulla indigent mutatione. ἤ τι πέλωρον θηρίον est pro ἢ ἄλλο τι πέλωρον θηρίον. Ita loquuntur optimi quique. Eurip. Med. v. 1176. ἢ Πανὸς ὀργὰς ἤ τινος θεῶν μολεῖν. Id est ἢ ἄλλου τινὸς θεῶν." Sic intellige Homerea illa, ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων νήσων, Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσί, aliaque id genus. Vid. Davis. ad Ciceron. Tusc. Disp. IV. 5. ubi exemplis docet, eandem Ellipsin apud scriptores Latinos solennem esse. Schæf.

* ΑΛΛΟΣ, *ALIUS.*

Ἄλλος, inter οὐκ et εἰ μὴ, ut Matth. XII. 24. Οὐκ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια (ἐν ἄλλῳ), εἰ μὴ ἐν τῷ Βεελζεβούλ. cap. XIII. 57. 1 Cor. X. 13. Πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν (ἄλλος), εἰ μὴ ἀνθρώπινος. Mich.

* ΑΛΜΗ, *MURIA.*

Aristophanes Acharn. v. 671. οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα. Sub. ἅλμην, *muriam Thasiam.* Vid. Kusterus ad h. l. commode laudans Athenæum T. III. p. 212. τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον· ἣν καὶ Θασίαν ἐκάλουν ἅλμην. Schæf.

18 ΑΛΦΙΤΑ, *FARINÆ.*

In Νεήλατα, *recens molitæ.* Suidas: Νεήλατα, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα

ἄλφιτα—κατ' ἔλλειψιν δὲ προφέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ νήλατα, μὴ προστιθέντες τὰ ἄλφιτα [g]. [Est genus placentarum, quod Demosthenes, eumque imitantes Julianus et Libanius cum στρεπτοῖς conjungunt. Vid. Toup. Emendat. in Suid. T. II. p. 203. SCHÆF.]

g Item in ψαιστὸν, quum farinam notat, vel far volitum, vel farinæ vino, oleoque imbutæ pugillos, quos pauperiores olim Diis libaminum loco offerre solebant. [Paullo aliter Timæus Lex. Platon. p. 277. Ψαιστά. ὅσπερ λέγονται τῶν σπλάγχνων κεκομμένων εἰς λεπτὰ μετὰ ἄρτου ἀπαρχαί τινες. SCHÆF.] Proprie enim ψαιστὸς est *contusus*, *contritus*, *saxo fractus* et *in farinam redactus*. Sed plerumque usurpatur substantive, et quidem in omni genere, et supplendum est pro ratione generis vel ἄλφιτον, vel μᾶζα, vel σῖτος. vid. Kust. ad Aristoph. Plut. v. 138. Deest etiam ἄλφιτα in ἐπίπαστα. Aristoph. Equit. v. 1087. λείχειν ἐπίπαστα, *salsa cibaria lambere*. Quo loco Scholiast. hæc: Πλακοῦντα ἐπίπαστον ἁλμυρὸν, καὶ ἐν τούτῳ ἐναγκαλίζοντα πίνειν πολλά. Hesychius: Ἐπίπαστα, τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ὄντι ἄλφιτα, i. e. *farina pulti adspersa*. LEISN.

ΑΜΑΞΑ, *PLAUSTRUM.*

In ἡ σκευοφόρος, *oneraria*, vel *onera vehens*, deest ἅμαξα. Xenoph. Ἑλληνικ. Lib. III. Τῷ ἄρχοντι τῶν σκευοφόρων, *præfecto* (plaustrorum) *onerariorum*. Quod plene idem Κυρ. παιδ. VI. Ὃς ἄρχων τῶν σκευοφόρων ἁμαξῶν, *qui præes plaustris onerariis*. Elliptice etiam Ælian. Var. Hist. IX. 30. Ταῖς σκευοφόροις ἐπέθηκε ξύλα. (Plaustris) *onerariis imposuit ligna*. Ad quem locum vide sis Virum summum Jac. Perizonium, qui vehementer fluctuasse priores Interpretes de vera ejus loci lectione et interpretatione erudite ibi docet. 19

ΑΜΠΕΛΟΣ, *VITIS.*

Deficit hæc vox in loquutione proverbiali: ἐρήμας τρυγᾶν. Plene enim diceres: ἐρήμας ἀμπέλους τρυγᾶν. Aristoph. Vespis v. 632. Οὐκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὕτω ῥᾳδίως τρυγήσειν. *Non: sed de desertis* (vitibus) *putabat se adeo facile decerpturum uvas*. Proverbium hoc dicitur in eos, qui sine metu aliquid agunt, qui non timent aliquem prohibentem. Deductum a custodibus, qui parum diligenter vites ipsorum curæ demandatas custodiunt, imo eas deserunt, cujusmodi vites a custode desertas Græci vocant ἐρήμας ἀμπέλους, et elliptice ἐρήμας: id quod colligi potest ex Scholiasta Comici ad illum locum, qui, Παροιμία, inquit, — ἐρήμας τρυγήσεις, ἐπὶ τῶν ἀδεῶς τι πραττόντων, ὡς μηδενὸς αὐτοῖς ἀντιπράττοντος ἐρήμας τρυγήσειν. ἔστι δὲ ἀπὸ τῶν τὰς ἀμπέλους τηρούντων ἀφροντίστως. Occurrit etiam hoc proverbium apud eundem Comicum in Eccles. v. 880.

Ὤιου δ' ἐρήμας, οὐ παρούσης ἐνθάδε
Ἐμοῦ, τρυγήσειν.

Putabas autem te de solitariis, non præsente hic
Me, vindemiaturam.

[Conf. Dawes. Misc. Crit. p. 231. sq. SCHÆF.]

* ΑΝΑΓΟΜΕΝΟΣ.

In elliptica locutione οἱ ἀπὸ παιδείας, quam supplet Sextus Empiricus: τοὺς ἀπὸ παιδείας ἀναγομένους. Potest etiam subaudiri ὄντες, ut e. gr. in οἱ ἀπὸ δόξης, *gloriæ cupidi*. Chrysostomus Homilia XXVIII. in Acta habet οἱ ἀπὸ δόξης ὄντες κενῆς. Hanc notam Casaubono debemus, depromtam ex ejusdem notis in Athenæi L. I. c. XI. Schweb.

20 ### ΑΝΑΘΗΜΑ, *DONARIUM.*

In ἱλαστήριον, apud Dion. Chrysost. Orat. XI. p. 184. in Epigrammate: Ἱλαστήριον Ἀχαιοὶ τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἰλιάδι — *Propitiatorium hoc* (donum) *dederunt Achivi Minervæ Iliensi.* [Idem nomen passim subaudiendum ad genitivum nominis proprii ejus, qui aliquid dedicavit. Vid. Brunck. ad Epigr. adesp. CXXI. Schæf.]

* ΑΝΑΛΩΜΑ, *SUMTUS, IMPENDIUM.*

Aristoph. Plut. v. 377. ἀπὸ σμικροῦ, supple, ἀναλώματος. i. e. *modico* (impendio,) *exiguo sumtu*, et, ut Aristoph. Equit. v. 535. loquitur: ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης. Omittit etiam Thucyd. VIII. c. 87. Leisn. Vid. infra v. Δαπάνη. Schæf.

* ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

In inscriptionibus marmorum et statuarum non raro hanc vocem deficere deprehendes. Sic e. gr. apud Smithum notit. VII. eccles. Asiæ p. 9. plene legis ἐπιμεληθέντων τῆς ἀναστάσεως τῶν στρατιωτῶν, *militibus* erectionem *curantibus*; elliptice vero p. 38. ἐπιμεληθέντος τοῦ Ἑρμίππου, et p. 59. ἐπιμεληθέντος Μάρκου Αὐρηλίου Περπέρου, nec non apud Sponium voy. du Levant p. 312. ἐπιμεληθέντος Ἀντωνίου Βάσσου. F. St.

* ΑΝΔΡΙΑΣ, *STATUA.*

Deest in inscriptionibus statuarum, e. gr. in ipso initio inscriptionis Sigeæ: Φανοδίκου εἰμὶ τοῦ Ἑρμοκράτους τοῦ Προκοννησίου. *Sum Phanodici Filii Hermocratis Proconesii* (statua). Sic. Plin. XXXIV. 5. *Fuit Hermodori in comitio*, scil. statua. Leisn.

* ΑΝΕΜΟΙ, *VENTI.*

In ἐτησίαι, ὀρνιθίαι, quod notum. Schoettg.

* Item in βόρειος, Aristophan. Vesp. v. 265. Leisn.

* In nominibus ventorum generatim ἄνεμος subintelligitur. Plene est apud Theocritum Id. X. v. 46. Ἐς βορέαν ἄνεμον. Herodotum L. I. c. 148. πρὸς Ζέφυρον ἄνεμον, et L. II. c. 112. πρὸς Νότον ἄνεμον. Item in ὄρειος. Theocritus Id. XXIV. 95. ὑπὲρ ὄρειον. Plene Poly-

bius T. I. p. 63. λαβὼν οὖρον καὶ λαμπρὸν ἄνεμον. In Ἰάπυξ, ἀπηλιώτης, αἰθρηγενέτης etc. Vid. Gellii Noct. Att. L. II. c. 22. In πνεῦμα, quando pro vento ponitur. Æschylus in Prometh. v. 1046.

— χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
Αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι.

Plene est apud Euripidem in Hercul. fur. v. 102. Καὶ πνεύματ' ἀνέμων. etc. Primaria enim vocis πνεῦμα notio est, *flatus*, quem ab ipso vento distinguunt scriptores. Homerus Iliad. Λ. v. 839. ἐς πνοιὰς ἀνέμων. et sic alibi. Sic Horat. L. IV. Od. V. c. 9.

—— Quem Notus invido
Flatu Carpathii trans maris æquora
Cunctantem spatio longius annno
Dulci distinet a domo.

Lubens inde ad eorum accedo sententiam, qui πνεῦμα *ventum* interpretantur Johann. c. III. v. 8. Hic quoque Græcos denuo sequuntur Romani, qui ἐλλιπῶς subinde habent, *Aquilo*, *Zephyrus*, *Subsolanus* etc. Vid. Vossius de Constr. c. VI. p. 26. Sanctius L. IV. c. 4. p. 650. qui sæpe etiam expressam habent Ellipsin. Sic Cornelius Nep. I. 1. *quum ille domo navibus proficiscens vento aquilone venisset Lemnum.* Vid. Broukhus. ad Propert. L. II. El. IV. v. 4. Schweb.

* Lucianus T. I. p. 493. συνεκδραμοῦν τῷ πνεύματι. Al. τῷ πνέοντι. quod perplacet. scil. ἀνέμῳ. Sic ἡ πνέουσα, scil. αὔρα, ut infra h. v. videbimus. Schæf.

ΑΝΗΚΟΝ, *PERTINENS*, vel

ΑΝΗΚΟΝΤΑ, *PERTINENTIA*.

Quum dicitur τὸ πρός τι, in eo reticetur ἀνῆκον, ut in τὰ πρός τι, ἀνήκοντα. Ex. gr. τὸ πρὸς κόσμον, sc. ἀνῆκον, *ad ornatum* (pertinens). Τὰ πρὸς εἰρήνην, et τὰ πρὸς ἀπαρτισμὸν, scil. ἀνήκοντα, *ea, quæ ad pa-* 21
cem, quæ ad perfectionem pertinent, apud Lucam in Evang. XIV. 28. et 32. [h] Additur apud Polyb. Lib. II. p. 144. Περὶ δαψιλείας τῶν πρὸς τὴν τροφὴν ἀνηκόντων. *De abundantia rerum, quæ ad victum pertinent.* Iterum eodem libro p. 215, et apud Dionys. Halicarn. Lib. V. p. 333. Τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἀνηκόντων, *eorum, quæ ad bellum pertinent.* Possis etiam in hisce subaudire πάντων, τεινόντων, ἐπιτήδεια et similia, quæ idem notant. Artemid. Oneir. L. II. Πᾶν πρὸς κόσμον τοῦ βίου τεῖνον. *Omne, quod ad decorum vitæ tendit, sive pertinet.* Dionys. Halic. p. 327. Τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἐπιτήδεια. *Ea, quæ ad bellum attinent.* 1 Paralipom. XXVIII. 2. τὰ εἰς τὴν κατασκήνωσιν ἐπιτήδεια. Pariter Latini omittunt *Pertinentia*. Terent. Andr. Act. III. Sc. 2. *Signa ad salutem.* Ubi Donatus docet, deesse *pertinentia*.

b Hebr. II. 17. τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, ea, quæ ad Deum pertinent. Schwarz.

* Sic τὰ πρὸς αὐτόν. Actor. XXIII. 30. τί πρὸς ἡμᾶς; Matth. XXVII. 4. Mich.

* In τὸ πρὸς ἠῶ, πρὸς μεσημβρίαν, etc. Plene Polybius T. I. p. 266. τὸ εἰς τὰς ἄρκτους ἀνῆκον. Pro eo interdum τὸ νῦον habetur. Sic Polybius l. c. τῶν ἐπὶ τὴν ἴσω θάλατταν νευόντων μερῶν. Hac Ellipsi in superioribus exemplis etiam Latini scriptores gaudent. Cic. ad div. L. VIII. ep. 1. *Quod ad Cæsarem*, s. *attinet*. Plene est apud eundem L. VIII. ep. 3. *Quod ad pantheras attinet*. Id. L. XIV. ep. 2. *Quod ad sumtum attinet*. Et sic passim modo ἐλλειπῶς, modo expresse loquuntur. Schweb.

* ANHP, *VIR*.

Aristophanes Eccles. v. 727. Τὸν τῆς στρατηγοῦ τοῦτον οὐ θαυμάζεις; s. ἄνδρα, *maritum*. Chariton. p. 44. Μιλίλων τὸν τῆς Λακεδαιμονίας γυναικός. Alciphron p. 450. ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τὸν ἑαυτῆς (s. ἄνδρα) προσκείμενον τῇ Ἰωνικῇ παιδίσκῃ, κ. τ. λ. Schæf.

* In συγκλητικὸς, *Senatorius*. Pæanius V. 5. 2. Sæpe quoque addendum hoc nomen in nominibus genitivi casus[i]. Heliodorus Æthiop. I. p. 22. Μὴ γίνου τῆς ὀργῆς ὅλος (sc. ἀνήρ). *ne totus fias iracundus*. D. Paulus Hebr. X. 39. Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς. *nos non sumus* (tales), *qui se subtrahunt*. Jacobus II. 1. Τὴν πίστιν
22 Ἰησοῦ Χριστοῦ, (ἀνδρὸς) δόξης[k], *fidem in Iesum Christum, qui erat* (vir) *gloriosus*. Maxime vero usitata est hæc Ellipsios species Hebræis, quod me primum docuit Kimchius ad Hoseæ V. 2. ubi ad verba ואני מוסר hæc notat: חסד איש כמו אני תפילה שפירושו איש תפילה: *Ego castigationis*; *deficit vox* איש vir, *quemadmodum* Psalm. CIX. 4. *Ego precationis sc.* (vir) *sum*. Alia exempla occurrunt Genes. XII. 2. Jerem. X. 10. Ps. CXX. 7. Daniel. IX. 23. Proverb. VII. 22. Confer et Drusium Animadv. I. 21. Schoettg[l].

i Luc. III. 23. ἦν ὁ Ἰησοῦς (ἀνὴρ) ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα. Mich.

k Plenius ita se habet hoc dictum: Τὴν πίστιν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς δόξης. Malim heic repetere nomen remotius præcedens κυρίου, uti vocatur Iesus 1 Corinth. II. 8. Mich.

l Item in descriptionibus personarum, ut Actor. IX. 11. Ζήτησον ἐν οἰκίᾳ Ἰούδα (ἄνδρα) Σαῦλον ὀνόματι. coll. v. 12. Mich.

* Nec tempus, nec charta sufficerent, si vel potiora hujus Ellipseos exempla in medium proferre vellemus. In permultis adjectivis absolute positis subauditur ἀνὴρ, quæ vox etiam subinde expressa reperitur. E. gr. in φίλος, νέος, βροτὸς, ἐχθρὸς, πολιτικὸς, βασιλικὸς, πολεμικὸς, ἀγαθὸς, ἀνδρεῖος etc. in quibus Ellipsis latet. In οἱ δέκα, *Decemviri*; plene Polybius T. II. p. 1103. In αἰπόλος: plene habet Homerus Iliad. B. v. 474. In φωτικοὶ, μαθηματικοὶ etc. Expresse est apud Ælianum L. XIII. V. H. c. 34. In ὁδοιπόρος, *viator*, apud Theocritum Id. XXIII. v. 47. plene Id. XXV. 187. ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο. Plura afferunt Munckerus in not. ad

Antonini Liberal. Metam. c. XXXV. et Georg. in Vindiciis N. T. p. 34. Eadem ratione apud Latinos in multis adjectivis *Vir* subauditur; e. gr. in *amicus*, *inimicus*, *conjux*, *maritus*, *primores*, *optimates* aliisque. Vid. Sanctii Minerv L. IV. c. 4. p. 652. Sic etiam Horatius L. I. Sat. IV. v. 17.

Di bene fecerunt, inopis me quodque pusilli
Finxerunt animi.

s. *virum*. Cicero ad div. L. IV. ep. 3. *Quæ a sapientissimis* (viris) *tradita essent*. Schweb. Etiam hîc Schwebelius mire abutitur licentia Ellipses fabricandi. Reperiuntur passim ἀνὴρ ἰατρὸς, ἀνὴρ ὁπλίτης, ἀνὴρ χαλκεὺς, aliaque id genus plurima: num talibus, quæ abundanter dicuntur, ad catalogum Ellipsium, jam satis laborantem mole sua, augendum abutemur? Imo et tempori parcamus, neque inepte illudamus chartis. Schæf.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ, *HOMINES*.

In φασὶ, λέγουσιν, εἰώθασι, φιλοῦσιν etc. subint. ἄνθρωποι [m]. Sic in βάλλουσι, Matth. IX. 17. Παρέθεντο Luc. XII. 48. Item in Syllepsi illa: Μειράκια εὐτυχεῖς (sc. ἄνθρωποι) *Adolescentuli beati* [n].

m Apoc. XI. 9. Καὶ βλέψουσιν (οἱ ἄνθρωποι) ἐκ τῶν λαῶν etc. Matth. V. 11. ὀνειδίσωσι. Mich.

n Tertiis personis verborum et Græci et Latini sæpe ita utuntur, ut non expri- 23
mant nomen, quod addendum erat. vid. Scalig. ad Catull. Carm. II. Langium ad Cic. I. de off. 7. et Læl. 21. Perizon. ad Sanctii Minerv. IV. 4. in ellipsi v. *homines*. Sic Thucyd. VII. 69. Sic Matth. V. 11. et 15. VII. 16. IX. 17. et alibi: quæ perperam a quibusdam ad Hebraismum referuntur. Deest etiam τὸ ἄνθρωποι in οἱ πέλας, *proximi*, e. g. apud Æschin. Dial. II. de Divitiis: μοιχεύειν τὰς τῶν πέλας ἐπ' ἀργυρίῳ. *Cum proximorum uxoribus data pecunia mœchari.* Item in ἐφήμεροι, ἡμέριοι et ἐφημέριοι, h. e. (homines) *in diem viventes*, οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. vid. Aristoph. Nub. v. 223. Vannus Critic. p. 233. Item in οἱ κατ' ἀγορὰν, i. e. *caussidici*, Leisn. Add. Schwebel. in præfat. Schæf.

* ΑΝΘΡΩΠΟΣ, *HOMO*.

In ἐχθρὸς, quod additur Matth. XIII. 28. Vide Joan. Henr. Maium fil. Observat. Sacr. Lib. I. p. 46. sq. qui plura hujusmodi exempla subministrabit. Item in νέος, δοῦλος, οἰκεῖος, πολέμιος.

In οἴχεσθαι, *abire*, *mori*, subintelligitur ἐξ ἀνθρώπων. Libanius ep. III. in Anecdotis Wolfii T. II. p. 337. Λέγεται γάρ τι περὶ τῶν
οἰχομένων καὶ τοιοῦτο. *Nam et hoc de mortuis dici consuevit*. Ellip- 24
sin, monente Wolfio, supplet Apollonius epist. XIII. per οἴχεσθαι ἐξ ἀνθρώπων. Schoetto.

* Ellipsin, si qua est, aliter supplet Theocritus Epigr. VI. οἴχεται ὁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν. Eodem modo Antipater Sidon. LXXXIX. 7. οἰχομένοισιν ἐς ᾅδαν. Schæf.

* In casu tertio abest ad vocabul. παντὶ apud Athen. L. III. p. 630. Ὅτι δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ περὶ τὸ κιτρίον ἐστὶ, παντὶ δῆλον, scil. ἀνθρώπῳ. Latini dicunt in plurali: *omnibus notum est*, sc. hominibus.

Simili ἐλλείψει Germani plane cum Græcis in singulari: *Es ist einem jeden (Menschen) bekannt.* Bernh.

* Quæ paullo ante diximus de Ellipsi v. ἀνὴρ, valent etiam de Ellipsi vocis ἄνθρωπος, quæ ubivis fere regnat. Idem vero de Latinis quoque dici potest. Sic Phædrus L. II. in Epilog. v. 3. *Patere honoris scirent ut cunctis viam.* ubi v. Burmanni notas, qui docet ex ignorantia vel vulgaris hujus ellipseos multa veterum auctorum loca fuisse corrupta. Schweb.

ΑΝΤΡΟΝ, *ANTRUM.*

In γλάφυ vel γλαφυρὸν, *cavum*, deest ἄντρον. Hesiod. Ἔργ. v. 532. Καὶ γλάφυ πετρῆεν, *et cavum in petra*, sc. ἄντρον, (antrum.) ubi Moschopulus: Τὸ γλάφυ, οὐκ ἀποτελεῖ ἔννοιαν μόνον, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέτρινον, συνυπακουόμενον δὲ ἔχει τὸ ἄντρον. h. e. *Illud* γλάφυ, (cavum,) *solum perfectum non reddit sensum, ut nec* τὸ πέτρινον, petrosum, *subauditum vero habet vocabulum*, ἄντρον, (antrum.) [Igitur γλάφυ pro adjectivo habuerunt. Mihi substantivum videtur, nihilque subaudiendum esse. Schæf.] Sic ἐν Τροφωνίου, quod est apud Ælian. Var. Hist. III. 45. supple ἄντρῳ. ut ἐς Τροφωνίου, apud Aristoph. Nub. v. 508. Pausan. IX. et alios, sc. ἄντρον °. [Possis item σπήλαιον supplere. Conf. Lucian. T. I. p. 340. Aut, si placet, ἱερόν. Lucian. T. I. p. 486. Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστι τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου. Ποιητικῶς Euripides Ion. v. 405. sq. ed. Musgr. τὰς Τροφωνίου λιπόντα θαλάμας. Mox. v. 417. sequitur τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις;—Subaudias ἄντρον etiam in τὸ τοῦ Πανός. v. Kuster. ad Aristophan. Lysistr. v. 910. Nisi αὔλιον subaudire malis, quod supplet ipse Aristophanes ibid. v. 721. ubi v. Brunck. Schæf.]

° Item in Νυμφαίων. Longus Pastoral. I. p. 6. et Harpocration. Schoettg.

* ΑΞΙΩΜΑ, *DIGNITAS.*

Sub. in τὸ πρέπον, quando absolute ponitur. Plene exstat apud Themistium Orat. II. p. 24. C. διατηρεῖν τὸ πρέπον ἀξίωμα. Schweb.

ΑΠΑΛΟΣ, *TENER.*

Ἐλλειπτικῶς aliquando dicitur ἐξ ὀνύχων, pro ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, a (teneris) *unguiculis.* [Proverbialem hanc locutionem sic ἐλλιπῶς habent aliquot libri in Plutarchi Moral. T. I. p. 9. ad q. l. Heusingerus aliud hujus defectus exemplum ex Gregorio Nazianz. excitavit. Sed Wyttenbachius ex aliis libris addidit ἁπαλῶν. Plene sæpius legas. Automedon III. τὴν κακοτέχνοις Σχήμασιν ἐξ ἁπαλῶν κινυμένην ὀνύχων. ad q. l. Jacobsius admovit Horatianum: *Jam nunc et incestos amores De tenero meditatur ungue.* Schæf.]

* ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ.

Matth. XXVI. 47. Ἰούδας καὶ μετ' αὐτοῦ ὄχλος πολὺς ἀπὸ τῶν ἀρχ. κ. τ. λ. Non immerito in Valesianis lectionibus additur ἀπεσταλμένος, quod omnino omissum censeri debet. Nam ἀπὸ vim habet τοῦ ὑπό. F. St.

* ΑΠΟΝΟΙΑ, *NIMIA CONFIDENTIA.*

In ταμιεύεσθαι s. τὴν ὁρμὴν, vel ἀπόνοιαν, quando absolute de militibus ponitur, qui non omnes suas vires primo conatu effundunt, sed sic eas dispensant, ut repetere, si opus sit, semel atque iterum pugnam queant. Xenophon K. Π. L. IV. παρέσχον ἡμῖν ταμιεύσασθαι, ὥστε ὁπόσοις ἐβουλόμεθα αὐτῶν μάχεσθαι. Vid. Casaubonus ad Dionem Chrysost. Diatrib. p. 24. Schweb. Si placet, item alia suppleri possunt. Diodorus Sic. IV. c. 12. κατὰ τὴν μάχην ταμιευσάμενος ἀκριβῶς τὴν συμμετρίαν. ad q. l. Wesselingius: "Dicuntur milites ταμιεύεσθαι, cum non omnes suas vires primo inpetu effundunt, sed eas, ut Seneca ait, *dispensant*. Dio Chrysostom. Orat. XI. p. 177. de Hectore cum Achille congresso: ὥστε οὐδὲν οὐ ταμιευσάμενος ἐν τῷ ἀγῶνι. ubi Is. Casaub. vocis usum eleganter, sicuti et ad Sueton. Cæs. c. XXXII. explicuit. Hoc qui negligunt, illis Joseph. IV. B. I. 1. 6. τῆς ὁρμῆς τὸ ἀταμίευτον tribuit." Schæf.

* ΑΠΟΛΛΩΝ, *APOLLO.*

In Ἑκάεργος apud Poetas absolute posito. Plene est apud Homerum Iliad. A. v. 479. ἵερον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων. In Ἑκηβόλος. Homer. Iliad. A. v. 96. Expresse vero Iliad. A. v. 14. Στέμμα δ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. In Ἀργυρότοξος. Homerus Iliad. A. v. 451. In Ἄναξ. Idem Iliad. A. v. 444. Quamquam hoc epitheton etiam de Jove solet usurpari. Homer. Il. A. 502. In Φοῖβος, quæ vox alias significat *purus, lucidus.* Homerus Il. A. v. 443. Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην. Plene ibid. v. 457. Τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων. Unde Horatius in carm. sæcul. v. 1.

Phœbe, silvarumque potens Diana,
Lucidum cæli decus.

Notandum in ejusmodi epithetis, subaudiri semper Deos, quibus ista conveniunt, quibusque sunt indita. V. Clarkium ad Iliad. A. v. 43. Schweb.

* ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ, *APOSTOLUS.*

Deest hoc nomen, aut eidem æquipollens μαθητὴς, in τοῖς ἕνδεκα. Marc. XV. 14. Act. II. 14. etc. ac in τοῖς δώδεκα. Matth. XXVI.

14. 20. 47. 1 Cor. XV. 5. etc. Suppletur autem Matth. X. 1. 2. cap. XI. 1. cap. XXVIII. 16. Act. I. 26. F. St.

In ἕνδεκα. Actor. II. 14. coll. Actor. I. 26. In δώδεκα. Matth. XXVI. 14. coll. c. XX. 17. Schweb.

25 ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ, vel ΡΗΜΑ, *DICTUM.*

In τὸ τοῦ Βίαντος: τὸ τοῦ Σόλωνος etc. deest ἀπόφθεγμα, vel ῥῆμα. [Vid. infra ad Ῥῆμα. Schæf.]

ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ, *ARGONAUTÆ.*

In οἱ πεντήκοντα apud Philostrat. Icon. L. II. XV. Cf. Hyginum Fab. XIV. Schweb.

ΑΡΓΥΡΙΟΝ, *ARGENTUM.*

Genitivus ἀργυρίου subauditur in ὠνεῖσθαι et πωλεῖν πολλοῦ, aut ὀλίγου, *emere* et *vendere magno,* aut *parvo.* Ælian. Var. Hist. X. 9. Ἐπεὶ δ' ἔφατο πωλεῖν αὐτὴν τὸν κάπηλον πολλοῦ. *Qui cum diceret cauponem eam magno* (pretio) *vendere.* Vel etiam τιμήματος, *pretio,* intelligere possis. Deest tamen adhuc in hac loquutione Præpositio ἀντὶ, ut in Ellipsi Præpositionum dicturi sumus [p].

p Deest quoque in δερματικὸν, quando notat *pecuniam, quæ reip. pro venditis coriis solvitur.* Vide Harpocrationem. Τὸ διάφορον et τὰ διάφορα est *pecunia, quam usuræ loco accipimus:* nos vocamus *Interesse.* Hic in singulari numero subintellige ἀργύριον, in plurali etiam χρήματα. Aristoteles: Πλεονεξία περὶ τὰ συμβόλαια, παρὰ τὴν ἀξίαν αἱρουμένη τὸ διάφορον. *Avaritia circa contractus est, quæ plus, quam justum est, usuræ loco accipit.* Plura exempla congessit Duportus ad Theophrasti Charact. c. X. p. 347. Schoettg. Διάφορον omnino *pecunia:* διάφορα i. q. χρήματα. Vid. Casaubonum ad Theophrasti Charact. p. 125. ed. Fisch. Schæf.

* ΑΡΗΣ, *MARS.*

In Ἐνυάλιος, Ἀνδρειφόντης. Homerus Iliad. B. v. 651. In Βροτολοιγός. Oppianus L. I. Cyneget. v. 29. Plene apud Homerum Iliad. E. v. 31. Ἆρες, Ἆρες βροτολοιγέ etc. Cf. Miscell. Obs. Vol. VIII. p. 68. Schweb.

* ΑΡΙΘΜΟΣ, *NUMERUS.*

In ἴσος, quando *totidem* significat. Thucydides L. I. c. 115. ὁμήρους ἔλαβεν τῶν Σαμίων, πεντήκοντα μὲν παῖδας, ἴσους δὲ ἄνδρας. Plene est apud Arrianum de expedit. Alex. L. I. c. 5. οἱ δὲ πολέμιοι σφαγιασάμενοι παῖδας τρεῖς καὶ κόρας ἴσας τὸν ἀριθμόν. Schweb.

* In ὁ δύο, ὁ τέσσαρα, ὁ δέκα, ὁ ἑκατὸν, ὁ χίλια, ὁ μύρια, sub. ἀριθμός. Vid. Scholiast. ad Lucian. T. I. p. 795. a. Plene Lucianus T. I. p. 777. ὡς αἱ δύο δυάδες τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν. Schæf.

ΑΡΜΑ, *CURRUS.*

Deest hoc Substantivum in voce τέθριππον, *quadriga.* Ælian. Var. Hist. I. 17. Τέθριππα μὲν ἐποίησαν, sc. ἅρματα. *Quadrigas quidem fecerunt.* Euripid. Phœniss. v. 155. 26

Εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων
'Αελίου.

Si intuens currus quadrijuges
Solis.

Item in πολεμιστήριον, (currus) *bellicus.* Scholiastes Aristoph. ad Nub. p. 124. πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ πολεμικὰ ἅρματα.

Item in ἐλαύνειν, quod nonnunquam absolute dicitur pro ἐλαύνειν ἅρμα, *agitare currum.* Ita plene dixit Lucian. in Bis Accusato p. 235. et Aristoph. Nub. v. 68.

Όταν σὺ μέγας ὢν ἅρμα ἐλαύνῃς πρὸς τὴν πόλιν.

* In ἀναβάντα Actor. c. VIII. 31. coll. v. 28. Callimachus hymn. in Dian. v. 141. ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις. Supplet etiam Homerus Iliad. ψ. v. 531. ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι. Schweb.

* ΑΡΜΟΝΙΑ, *HARMONIA.*

Aristoph. Equit. v. 985. Φασὶν αὐτὸν οἱ παῖδες τὴν Δωριστὶ μόνην ἂν ἁρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν. *Nam pueri ferunt, eum lyram soli* (harmoniæ) *Doricæ aptasse.* Integra constructio est: πρὸς τὴν Δωριστὶ μόνην ἁρμονίαν ἁρμόττεσθαι τὴν λύραν. Leisn.

* ΑΡΟΤΡΟΝ, *ARATRUM.*

In γυστέμον apud Suidam. Plene occurrit apud Apollonium Rhod. L. I. Schweb.

ΑΡΤΟΣ, *PANIS.*

In πλακοῦς, [s. forma soluta πλακόεις. Theodoridas V. πλακόεντα —πίονα τυροφόρον. Schæf.] ναστὸς etc. nam ἄρτος πλακοῦς est *panis tenuis* et *latus*, instar πλακὸς, *tabulæ:* et ἄρτος ναστὸς est *panis densus, solidus, constipatus.* Sic in τυρόεις deest apud Theocrit. Idyll. α. 58. καὶ τυρόεντα μέγαν. [ubi vid. Valckenarium. Schæf.] Sic in ἄζυμος, ἄζυμοι in N. T. q

q In ζυμωτὸς, *fermentatus.* Longus Poemen. II. p. 62. Καὶ τῆς πήρας προκομίσαντα ζυμωτοῦ μέρος. [Ζυμωτὸς non novi. In Longo p. 45. ed. Villois. (p. 50. ed. meæ) legitur ζυμίτου. recte, quod accentum spectat. Sed corrigere debebamus ζυμίτου, ut dudum monuerat Oudendorpius ad Thom. Mag. p. 903. b. 27

Schæf.] *Atque ex pera proferens fermentati* (panis) *partem.* Supplet autem Athenæus Lib. IV. teste ibidem Jungermanno. [Imo Xenophon, cujus locum Athenæus exscripsit, Anabas. VII. 3. 21. ἄρτοι ζυμῖται μεγάλοι. Schæf.] Item in ἐγκρυφίας, (panis) *subcineritius*, qui nimirum sub cinere occultatur. Numer. XI. 8. ἐποίουν ἐγκρυφίας. Ezech. IV. 12. καὶ ἐγκρυφίαν κρίθινον φάγεσαι. Suppletur a Luciano, quem locum Budæus notavit. Schoette.

* In ζυμίτης, [it. ζυμίας. Hesychius: Ζυμίας ἄρτος. Ἀθήνησι ζυμίτης ἄρτος οὕτως καλεῖται. Schæf.] σεμιδαλίτης, χονδρίτης, συγκομιστὸς, ἰσχνρίτης, ταβυρίτης, aliisque panum speciebus suppletur ἄρτος, quorum explicationem videre licet apud Athenæum L. III. c. 25. et Pollucem L. VI. c. 7. Ἄρτον τυρῶντα plene habet Athenæus l. c. [ex Sophrone pro τυρῶντα. Schæf.] Schweb.

* In ἀνάστατος, ὀρθοστάτης, de quibus vid. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 398. B. In πυραμοῦς, σησαμοῦς, de quibus idem ad Theocrit. I. v. 58. Plene poëta apud Hesychium: σησαμόεντ' ἄρτον. Schæf.

* ΑΡΧΑΙΟΝ, *SORS.*

In ἑκατοστὴ, *centesima*, deest μερὶς ἀρχαίου, ut sit *centesima pars sortis*, sc. usura. Leisn.

ΑΡΧΗ, *PRINCIPIUM.*

Quum dicitur ἀπὸ πρώτης, deest ἀρχῆς. Thucydid. L. I. p. 44. ἢ εἰ ἀπὸ πρώτης ἀπεδίδομεν τὸν νόμον. Dio Cass. p. 93. pariter: ἀπὸ πρώτης. et L. LXIII. p. 268. κατὰ πρώτας, sc. ἀρχάς. [Strato LXVI. ἢν ἀπὸ πρώτης φρίξῃ, πᾶς ἔσται — καὶ μονίμη. Sic interpunge et ἀπὸ πρώτης verte *nunc statim, primum, ante omnia.* Schæf.] Sic ἐκ νέας. Herodot. L. I. c. 60. αὖθις ἐκ νέας ἐπ' ἀλλήλοισι ἐστασίασαν, *rursus de novo seditiones moverunt adversus se invicem.* Addit ἀρχῆς Plutarch. de Solert. Anim. p. 959. ἐκ νέας αὖθις ἀρχῆς. Potest etiam suppleri per vocem κρηπῖδος vel καταβολῆς, quam vide.

* Epictet. Enchir. c. XXVI. τὴν μὲν πρώτην προθύμως ἥξεις. Schweb. Vid. Abresch. Lect. Aristæn. p. 98. Valckenar. et Wesseling. ad Herodot. p. 74. Ceterum de his similibusque juvat addere Musgravii notam ad Sophoclis Antig. v. 1006. "δι' ὀρθῆς. Qui de ellipsibus scribunt Grammatici, in his et similibus locutionibus hærere solent, quænam vox reticeatur, quærentes. Ego nullam hic ellipsin esse arbitror, sed tantum enallagen generis, posito sc. δι' ὀρθῆς pro δι' ὀρθοῦ: nisi verius sit, antiquos utroque genere in hujusmodi phrasibus sine ullo discrimine usos esse. Exempla sint ἐκ μὲν ἰθείης Herodot. III. 127. ἐκ ταύτης IV. 48. [*illinc.* Possis referre ad Αἴγυπτον, quod præcessit: sed non opus. Sic Diodorus Sic. XVII. c. 95. in. ἐπὶ ταύτης, *ibi:* ubi nihil præcessit, ad quod recte referatur. Schæf.] τὴν ἀμείνω IV. 119. ἐξ ὑστέρης V. 106. ἐκ νέης V. 116. ἐκ καινῆς Aristid. T. I. p. 84. Thucyd. III. 92. ἀπὸ πρώτης Thucyd. I. 77. διὰ κενῆς Eurip. Troad. 759." Schæf.

ΑΡΧΗ, *IMPERIUM.*

Accusativus ἀρχὴν eleganter omittitur in verbo κατέχειν, *tenere.* Ælian. Var. Hist. XII. 8. Ἐπώμνυεν οὖν, εἰ κατάσχοι etc. *juravit igitur, si* (rerum) *potiretur,* cet. Paullo post plenius: κατασχὼν οὖν τὴν ἀρχήν. Dionys. Halic. L. I. p. 2.—Χρόνον οὐ πολὺν κατέσχεν, sc. τὴν ἀρχὴν, *non diu tenuit* (imperium). Dionys. Halic. L. VIII. p. 554. ἐξελαθῆναι τῆς πόλεως αἰτιώμενοι βίᾳ πρὸς τοῦ τινος κατέχοντος κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἡγεμόνος. ad quem locum Sylburg. recte notavit, κατέχοντος absolute positum pro τὴν ἀρχὴν κατέχοντος. Et sic forte illud, quod est 2 Thessal. II. 7. ὁ κατέχων ἄρτι, posset sumi, *qui nunc tenet* (imperium). Vide, quæ in Diatrib. ad eum locum diximus [r]. [Prævideo fore, qui huc referant locutionem minus obviam, κατέχειν τινὸς, *potiri aliqua re, tenere aliquid:* de qua vid. egregiam notam Schweighæuseri ad Appianum p. 120. sq. Hos ego non imiter. Obiter tuebor vulgatam lectionem in Polyæno I. 21. 1. ἀδεῶς εἰσήλασε (Πεισίστρατος), καὶ τῆς τυραννίδος τῶν Ἀθηναίων κατέσχεν. Ad hæc Wyttenbachius Animadvers. in Plutarch. de S. N. V. p. 62. "Aut legendum τὴν τυραννίδα, aut var. lect. ἐκράτησε recipienda." Non assentior. SCHÆF.] 28

r Herodian. IV. 2. §. 8. ἔνθα οἱ Ῥωμαίων ἄρχοντες ἀπέμενον. Subaudi ἀρχήν. Plene Plut. in Cic. ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν. LEISN.

* Item subaudiendum in κρατεῖν τοῦ πλήθους. Isocrates ad Nic. I. Εἰ δέ τις κρατοῦντας τοῦ πλήθους ἐπ' ἀρετῆς προτρέψειεν, pro κρατοῦντας τὴν ἀρχὴν τοῦ πλήθους. BERNH.

* In παραγγέλλειν, quando *ambire munus* significat, subauditur ἀρχὴν, vel εἰς ἀρχήν. Plene habet Dionysius Hal. L. VIII. p. 553. παραγγέλλειν τὴν ἀρχὴν ὑπάτειαν. In στεφανοῦσθαι τὴν τῶν ὅπλων, s. ἀρχήν. Philostratus L. II. de vit. Sophist. p. 596. στεφανουμένους τὴν ἐπὶ τῶν ὅπλων. Unde idem L. II. p. 613. τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν παρ' αὐτοῖς ἦρξεν. qui pro ἀρχὴν alibi etiam supplet λειτουργίαν. SCHWEB.

* ΑΡΧΟΝΤΕΣ, *PRINCIPES, MAGISTRATUS.*

In πᾶσι. Roman. c. XIII. 7. Vid. cl. Wolfii cur. philol. ad h. l. SCHWEB.

* ΑΣΘΕΝΗΣ, *ÆGROTUS, INFIRMUS.*

In κατακεῖσθαι, cum de *ægrotis decumbentibus* sumitur. Vid. Marci I. 30. coll. Joann. V. 3. Eodem modo τὸ *cubare* et *jacere* apud Latinos absolute sæpe ponuntur, suppressa voce *æger.* Horatius L. I. Sat. IX. 18. *Trans Tiberim longe cubat is.* Idem L. II. Sat. III. 289. Plene habet Suetonius Aug. c. LXXII. *Æger autem in domo Mæcenatis cubabat.* SCHWEB.

* ΑΣΙΑ.

Omissum videmus in ἤπειρος in Isocratis paneg. p. 182. ὅπως ὡς τάχιστα τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἤπειρον διοριοῦμεν, *ut primo quoque tempore bellum hinc in continentem*, scilicet Asiam, *transferamus*. Vide etiam orat. Philipp. p. 242. 244. et in Archid. p. 286. 310. Eadem ellipsis obtinet apud Eunapium, ubi in Maximo Asiam proconsularem describit: Αὕτη δὲ ἀπὸ Περγάμου τὸ ἁλιτενὲς ἐπέχουσα πρὸς τὴν ὑπερκειμένην ἤπειρον ἄχρι Καρίας ἀποτέμνεται. *Ea vero inde a Pergamo maritimam oram complexa in continentem Asiam, Cariam tenus decurrit.* Adde Agathemer. geogr. L. II. c. 6. p. 49. 50. 51. 52. et Ælian. V. H. VIII. 5. Plene sæpius Dio Cassius ἤπειρον Ἀσίαν dixit, e. g. L. XXXVII. p. 38. XLVIII. 371. Τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ adpellat Herodianus II. 8. 13. additque Ἀσίαν καλουμένην IV. 3. 12. Conf. Spanhemi orb. Rom. p. 331. sq. edit. Londin. F. St.

* ΑΣΙΑΝΟΣ.

Iterum subaudiendum in oratione Isocratis p. 188. εἰ τὸν μὲν πόλεμον τὸν νῦν ὄντα περὶ ἡμᾶς πρὸς τοὺς ἠπειρώτας ποιησαίμεθα, τὴν δ' εὐδαιμονίαν τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην διακομίσαιμεν. *Si bellum, quod modo nos urget, in continentem habitantes* Asianos *converterimus, et Asianorum opes in Europam transtulerimus.* F. St.

ΑιΣΜΑ, *CANTICUM.*

In ἐνδοτικὸν, *incentivum* [s], κελευστικὸν, *hortatorium*, ἐγερτήριον, *classicum.* [Μέλος supplet Ælianus Var. Hist. II. 44. τὸ παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος, διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα, καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον. Postremum vocabulum Lexicis accedat. Schæf.] Plene dixit Artemidor. Oneirocrit. II. p. 153. Ἆισμα ἐνδοτικὸν καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα. *Cantilena incentiva et hortatoria ad opera.* Non intellexit Interpres ibi, quid sit ἐνδοτικὸν, cum vertit, *remissa* [t].

s Ἐνδόσιμον eadem significatione occurrit apud Leonem Imp. Serm. de resurrectione Christi p. 315. [Plutarchus Mor. T. I. p. 266. ὥσπερ ἐνδόσιμον εἰς παῤῥησίαν ἐστίν. p. 277. ὥσπερ ἐνδόσιμον ἔξει πρὸς τὰ μείζονα τῶν ἁμαρτημάτων. Longe diverso sensu p. 515. ἐνδόσιμα τῇ σκέψει καὶ μαλακὰ παρέχουσα. quod cur Wyttenbachio, ut nimis infrequens, displicuerit, parum intelligo. Compara Dionys. Halic. Art. Rhet. p. 320. ubi ἐνδόσιμα et εἰδιάλυτα junguntur. Schæf.] Sic ἐπιλήνιον,
29 *carmen, quod in torculari vindemiæ tempore cantatur.* Oppianus Cyneg. I. 127.

Καὶ βότρυς ἡμερίδων θλίβων ἐπιλήνια χαίρει.

Et botrus vitium premens præ gaudio torculariam (cantionem) *canit.*

Anacr. etiam ἐπιληνίους ὕμνους dixit Oda L. Schoetto. Subaudias etiam μέλος, quod addit Athenæus T. II. p. 267. πρὸς αὐλὸν ᾄδοντες μέλος ἐπιλήνιον. Schæf.

* Deest etiam ᾆσμα in Περσικὸν, *Persica cantilena*, Aristoph. Thesmoph. v. 186. et in σκολιὸν, Aristoph. Acharn. v. 531. Leisn.

t * Deest etiam in παρακλαυσίθυρον, h. e. *carmen, quod amantes præ foribus amicarum canere solebant, intromitti ab illis cupientes*, quale legitur apud Theocr. Idyll. III. Plaut. Curcul. I. 2. 60. Propert. I. 16. 17. Tibull. I. 2. 9. Ovid. Amor. I. 6. [Hæc Leisnerus exscripsit (furatum esse paullo durior dicat) ex nota Kusteri ad Aristophan. Eccles. v. 954. Plutarchus Mor. T. IV. p. 20. κωμάζειν ἐπὶ θύρας, ᾄδειν τὸ παρακλαυσίθυρον. Schæf.] Item in ἐπινίκια, [Ammonius p. 97. Δίδυμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινικίων. Schæf.] in Πριάπεια et ἰθυφάλλια apud Dionys. de Struct. sect. IV. i. e. *ludicra carmina in honorem Priapi, fracta et mollia, nec ad majestatem carminis heroici assurgentia.* Denique in Σωτάδεια apud eundem sect. IV. i. e. *versus, a Sotade Cretensi, fœdissimo poeta, nomen habentes*, qui, ut Strabo auctor est, ἦρξε πρῶτος τοῦ κιναιδολογεῖν. Leisn.

* Ἐπινίκια ᾄσματα plene habet Maximus Tyr. Orat. XVIII. p. 209. Plura exempla vide sis apud Pollucem L. IV. c. 7. in quibus interdum μέλη, vel ἔπη expressa habentur. Schweb.

ΑΣΠΙΣ, *CLYPEUS.*

In Βοείη, *bubula*, Anacreon Od. XIV. Καὶ δοῦρα καὶ βοείην. et inferius: Μάτην δ' ἔχω βοείην. Plene Apollon. L. IV. v. 200.

———————— τοὶ δὲ βοείας 30
Ἀσπίδας.

Sic in ταυρείη. Homer. Iliad. Π. v. 621. plene dixit ἀσπίδι ταυρείῃ.
* Item in Laconica Spartanarum matrum adclamatione, qua filios in bellum ituros prosecutæ fuerunt, quamque refert Plutarchus in apophthegm. Lac. p. 241. ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τᾶς. Vel, uti legitur apud Aristænet. L. II. ep. 17. ἢ ταύτην, ἢ ἐπὶ ταύτῃ. Vid. Κομίζω. Schweb.

ΑΣΤΗΡ, *STELLA.*

In ὁ διάττων, *transiliens.* Plut. in Non suav. posse vivi sec. Epic. p. 1087. ὥσπερ οἱ διάττοντες, sc. ἀστέρες. [Plene Suidas T. I. p. 569. Διατρέχοντες. οἱ διάττοντες ἀστέρες. οἱ ἀποσπινθηρίζοντες. Schæf.] v

v Item in ὁ κομήτης, [Plene Diodorus Siculus I. c. 81. κομητῶν ἀστέρων ἐπιτολάς. Schæf.] πλανήτης, *cometa, planeta.* Πλανῆται ἀστέρες occurrunt bis apud Geminum in Elementis Astronomiæ, et apud Clementem Alexandr. in Protreptico a. Schoettg.

* Et Epist. Judæ v. 13. Ἀστέρες πλανῆται. Deest etiam in Σείριος, quod poterat proprium videri stellæ hujus nomen. Sed plene dixit Hesiod. Ἔργ. II. Δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ etc. Bernh.

x * In Φωσφόρος. item in Ἑωσφόρος. Hesychius. Plene apud Aristophan. Ran. v. 346. est φωσφόρος ἀστήρ. Leisn.

* Sic etiam Alcinous de doctrin. Platon. p. 87: φωσφόρος ἀστήρ. Athenagoras Legat. pro Christian. c. XXI. Τούς τε πλανήτας καὶ τοὺς ἀπλανεῖς ἀστέρας. Idem. c. XIII. Τῇ διαθέσει τῶν τε ἐν τῷ λοξῷ κύκλῳ, καὶ τῶν περὶ τὸν ἄρκτον. In οἱ διαΐσσοντες apud Clementem Alexandr. p. 64. C. Schweb.

* ΑΣΤΡΑ, *ASTRA*.

In τὰ οὐράνια. Artemidorus I. 28. p. 26. et I. 83. p. 77. τοῖς τὰ οὐράνια διασκεπτομένοις, *qui cœlestium* (astrorum) *contemplatione tenentur.* Schoettg.

* ΑΥΓΗ, *SPLENDOR*.

Hesychius: Αὔγη ἡ σκοτία κατ' ἔλλειψιν αὐγῆς λέγεται. Leisn.

* ΑΥΛΑΙΑ.

Αὐλαία vel αὐλαῖον malo subaudire, quam ἱστίον, in hoc Athenæi loco L. V. c. 9. ὁ δὲ ἱστὸς ἦν αὐτοῖς ἑβδομήκοντα πηχῶν βύσσινον ἔχων ἱστίον, ἁλουργεῖ παρασείρῳ κεκοσμημένον. Certe idem auctor paullo ante dixerat αὐλαῖαι κατὰ τὸν ἀνάπλουν ἁλουργεῖς ἐπεπετάννυντο. *Adverso flumine cum navigabatur,* aulæa *expandebantur purpurea.* Præterea ἱστίον a παρασείρῳ manifeste distinguitur. Ceterum conf. b. Elsneri schediasm. crit. p. 91. et seq. F. St.

31 ### * ΑΥΛΗ, *AULA*.

Id nominis interdum subaudiendum post βασιλική. Plene effatus est Chrysost. Orat. ὅτι τὸν ἑαυτὸν μὴ p. 106. Καθάπερ ἐν δεσμωτηρίῳ ταῖς βασιλικαῖς αὐλαῖς ἐναπειλημμένοι. Bernh.

* In βασίλειος plenam habet formam Herodianus L. V. c. 4. Ἐν τῇ βασιλείῳ διέτριψεν αὐλῇ. Schweb.

* ΑΥΛΟΣ, *TIBIA*.

Aristophanes Acharn. v. 862.

> Ὑμεῖς δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα,
> Τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

> At vos, qui adestis, Thebani tibicines,
> Agite osseis inflate podicem canis.

Ubi Scholiastes: τοῖς ὀστίνοις, λείπει τὸ, αὐλοῖς. Ὀστίνοις δὲ ἔφη, ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ἀπὸ τῶν ἐλαφείων ὀστῶν κατεσκεύαζον τοὺς αὐλούς. Vid. Hesych. voc. Κάπτος. Leisn. Vid. Kusterum ad illum Aristophanis locum. Schæf.

ΑΥΡΑ, *AURA*.

In ἡ πνέουσα, *spirans,* ut Luc. Act. XXVII. 40. Καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ, sc. αὔρᾳ. *Et levato artemone secundum*

(auræ) *flatum*. [Lucianus T. I. p. 769. ἣν ἅπαξ ἐπιδῇ τῇ πλεούσῃ τις αὐτόν. Verissime correxerunt πνεύσῃ. Legitur ibidem paullo post: εἰς Κόρινθον. Al. Κόρινθόνδε. bene. Ceterum vid. supra v. Ἄνεμοι. SCHÆF.]

* ΑΥΤΟΣ, *ILLE, IS.*

Sæpe omittitur, dum a pronomine relativo absorbetur. Joann. VI. 29. Τοῦτό ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἵνα πιστεύσητε εἰς (αὐτὸν) ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος. *Hoc est opus Dei, ut credatis in* (eum), *quem misit ille.* Auctor Demonstrationis chronographicæ in Fascic. CP. Combefisii p. 11. Πολλὰ γὰρ ἡμῖν ἐμελήθη περὶ τοῦ ἐρευνῆσαι ἀκριβῶς 32
(αὐτά), περὶ ὧν παρεκάλεσας. *Magna enim nobis cura fuit, ut in* (ea) *diligenter inquireremus, de quibus rogaveras* [y]. SCHOETTG.

y Sunt, qui ἀνάκολουθον orationem admittunt in hoc Thucydidis loco VII. 57. Συνέβη δὲ τοῖς Κρησὶ τὴν Γέλαν Ῥοδίοις ξυγκτίσαντας, μὴ ξὺν τοῖς ἀποίκοις, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀποίκους ἄκοντας μετὰ μισθοῦ ἐλθεῖν. *Accidit, ut Cretenses, qui cum Rhodiis Gelam condiderant, non a suis colonis starent, sed contra suos colonos ultro mercede allecti militarent.* Ubi ipse Scholiastes τὸ ξυγκτίσαντας pro ξυγκτίσασι poni vult. Sed Thucydidem haud dubie rectius explicant, qui supplendum accusativum αὐτοὺς putant, quia Thucydidis [omninoque hellenismi: cujus syntaxeos plurima exempla excitare possem, si necesse videretur. SCHÆF.] hic mos est, ut dativo jungat accusativum participii sequente infinitivo. Quam in rem plures locos a Dukero vide allatos. Conf. Thucyd. IV. 2. et IV. 30. ubi enallage ista casuum, quam Scholiastes comminiscitur, facile carebimus, si ellipsin alicujus accusativi orationi convenientis admittemus. Verbum στηρίξαι apud Thucyd. II. 49. et Homer. 'Οδ. μ. 434. pro *consistere, hærere, stare*, Gatakerus passive vel reciproce sumi scribit: Stephanus autem in Thesauro neutraliter: sed neutrum ut statuatur opus est, si apud Thucyd. expleamus suppressum accusativum ἑαυτὴν, apud Homerum ἐμαυτὸν etc. Accusativus pronominis αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, 33
deest etiam in illis locutionibus παῦε μάχης, παῦσε δὲ χάρμης, apud Hesiodum et Homerum. [De his parum caute Heynius ad Iliad. IX. v. 260. Vid. interpretes ad Homer. hymn. in Cerer. v. 351. Epigr. adesp. DCLXI. λῆγε γόων, καὶ παῦε, πόνος. Παῦε item vox celeustæ, de qua vid. L. Bos. Observat. Miscell. p. 22. SCHÆF.] Quum præpositio Σὺν absolute ponitur, subaudi αὐτοῖς, vel αὐταῖς, e. g. apud Dionys. Perieg. v. 843. [it. Euripid. Hercul. fur. v. 787. ed. Musgr. Aristo Epigr. I. v. 7. Vid. Abresch. Lect. Aristæn. p. 225. Markland. ad Euripid. Suppl. v. 969. ad Iphig. Taur. v. 1425. SCHÆF.] LEISN.

* Luc. XII. 36. 'Ελθόντος καὶ κρούσαντος, sc. αὐτοῦ. Conf. infra voc. ἐκεῖνος. MICH. Frequentissima hæc ellipsis in tali usu genitivi participiorum. Herodotus VIII. c. 69. in. Ταῦτα λεγούσης. c. 94. Ταῦτα λεγόντων. c. 90. in. ὡς προδόντων [a]. Xenophon Anab. VII. 7. 15. 'Ελθόντων δ' ἔλεξε Χαρμῖνος. ubi nollem hanc ellipsin nuper habitam esse pro atticismo. In Phanoclis Eleg. v. 6. scribendum: Θαλερὸν δεδμημένου Κάλαϊν. Structura autem verborum, cujus ratio Summos Duumviros fefellit, hæc est: μελεδῶνες ἔτρυχον αὐτὸν, δεδμημένου αὐτοῦ [b]. Qua constructione ne quis offendatur, sciat, sic Græcos sæpius solere. Xenophon Anab. V. 2. 24. Μαχομένων δ' αὐτῶν καὶ ἀπορουμένων, θεῶν τις αὐτοῖς μηχανὴν σωτηρίας δίδωσι. ubi αὐτοῖς Schneiderum videtur offendisse: injuriâ. Diodorus Sic. Eclog. T. II. p. 506. 64. Παλαιομένων δὲ αὐτῶν, ἦλθεν αὐτοῖς βοήθεια. In talibus pronomen utrinque passim abest. Pausanias p. 316. παραιτουμένου τε, αὐτοῦ στρατηγὸν αὐτοκράτορα εἵλοντο. ubi cave παραιτούμενον legas. SCHÆF.

a Euripides Alcest. v. 86. sq.

Κλύει τις ἢ στεναγμὸν, ἢ χερῶν κτύπον
Κατὰ στέγας, ἢ γόον, ὡς πεπραγμένων;

Laborat metrum in versu altero. Scribendumne ὦ γῆρυν? Sed praestat, opinor, corrigere ὦ θρῆνον. Hesychius: Θρῆνος. γόος. Sic in Phoeniss. v. 1649. Pors. (1629. Valck.) confusa θρῆνος et γόος. Schaef.

b Eadem ratione explicanda hæc. Hom. Il. XVI. v. 531.

> ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς, εὐξαμένοιο.

Od. IX. v. 256. sq.

> —— ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
> δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.

Apollonius Rhod. III. v. 1009. sq.

> —— ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς,
> αἴνῳ ἀειρομένης, ————

IV. v. 169. sq.

> —— ἐν δέ οἱ ἦτορ
> χαίρει, δερκομένης καλὸν σέλας· ——

ut Brunckius perite edidit. Herodotus I. c. 3. τοὺς δὲ, προϊσχομένων ταῦτα, προφέρειν σφι Μηδείης τὴν ἁρπαγήν. Schaef.

* Est hæc perquam familiaris Ellipsis. Sic. Matth. XXI. 7. ἐπεκάθισαν (αὐτὸν) ἐπάνω αὐτῶν. Actor. XIII. 27. κρίναντες (αὐτὸν), ἐπλήρωσαν. Homerus Iliad. I. 349. Ἐν δὲ (αὐτῇ) σκόλοπας κατέπηξεν. Idem I. v. 361. Ἐν δὲ (αὐταῖς) ἄνδρας etc. [Sic inprimis Iones. Vid. Ernest. ad Callim. h. in Jov. v. 84. Ruhnken. Epist. Crit. p. 236. Neque tamen hi soli. Menander fragm. Sicyon., de quo Toupius Emendat. in Suid. T. II. p. 304. Καλὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δείλαιαι φρένες. Schæf. Romani quoque Græcos secuti, persæpe Pronomen *ille* omittunt. Cicero ad div. L. V. ep. I. *Nunc video illum circumventum, me desertum* (ab illis) *a quibus minime conveniebat*. Horatius L. I. Od. XXXI. 9. *Premant Calena falce* (illi), *quibus dedit Fortuna, vitem*. Idem L. IV. Od. IV. 51. *Sectamur ultro* (eos), *quos opimus* etc. Schweb.

* ΑΥΤΟΥ vel ΕΑΥΤΟΥ.

Multa quidem omissi hujus Pronominis exempla Bossius, Leisnerus et Bernholdus suppeditant. Neglectam autem video ellipsin possessivi, cujus, utut frequentissima sit, exempla tamen vel in adolescentum gratiam addenda erant. Vide ergo Matth. X. 37. XIX. 29. Luc. XII. 53. 1 Cor, VII. 7. etc. In novo testamento hujus, ut aliorum pronominum possessivorum, ellipsis præcipue obtinet ad ἀδελφὸς, ἀδελφὴ, ἀνὴρ, γυνὴ, υἱὸς, et alia quædam, ad quæ orientales versiones pronomen supplere disces ex cel. I. B. Michaelis Tract. crit. de var. lect. N. T. p. 58. Sic Diodorus Sic. L. I. p. 16. κυριεύειν τὴν γυναῖκα τἀνδρὸς, scil. αὐτῆς. Marmor apud Smithum p. 59. υἱῷ Ζωσίμῳ καὶ ἑαυτῇ καὶ Κορνηλίῳ Εὐτυχιανῷ ἀνδρί.

Plene p. 18. καὶ τῇ γλυκυτάτῃ αὐτοῦ γυναικί. Hesiodus Theogon. 338. φίλου διὰ μήδεα πατρὸς, et 474. ἡ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύεν. Dubia interdum res est, omissumne censeri debeat, nec ne: v. c. Actor. I. 14. Cæterum in Dativo etiam casu omittitur ἑαυτοῖς in περιέχειν. Matth. VII. 15. F. St.

* ΑΥΤΟΣ.

Relativi hujus ad possessionem indicandam adhibiti eadem est ratio. Ælianus XII. 47. ὕστερον δὲ τὴν γυναῖκα (αὐτοῦ) ἄκουσαν δορυφόρον. Phocylidis sententia est: Τί γὰρ ἥδιστον καὶ ἄρειον, ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρι. Adde Joh. IX. 8. Matth. XIII. 10. 36. XV. 6. Dubium est 1 Tim. III. 11. Nec prætermittendus est omissi hujus pronominis usus, quem euphonia invexit. Sicut enim innumeris in locis idem casus a duobus verbis ex diversa plane regula eum admittentibus pendet, atque aut post prius supplendus, aut post posterius de novo est repetendus: ita inprimis in Pronominis relativi αὐτὸς structura id obtinet. Ubi bis in eodem casu illud ponendum esset, semel tantum exprimitur [c], sed ita, ut a duobus verbis, utut vel diversissima ex regula eundem casum adsciscentibus, simul regatur. Regulæ hujus syntacticæ manifesta exempla habes, e. g. Matth. XI. 8. XXVII. 2. Joh. III. 32. Act. I. 3. X. 27. XVII. 21. 27. 1 Tim. I. 12. IV. 11. Ad eam vero si, quod facile fuisset, attendissent interpretes, non tantopere eos structura Lucæ exercuisset, Act. I. 4. συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς. Vide, quæ præter auctores a Wolfio ad h. l. laudatos disserunt Io. Casp. Santoroccus in Diss. X. ad Act. Ap. et Zornius Opusc. Sacr. T. II. p. 4. 5. sqq. Certe sive συναλιζόμενος (quod omnino synonymum est verbi συνελθόντες v. 6.) reddes *conveniens*, sive *congregatus*, quod eodem redit, nec αὐτοὺς, nec μετ' αὐτῶν suppleas, necesse est, sed αὐτοῖς, quod post παρήγγειλεν adest. Id enim ab utroque verbo pendet: a priore, ob compositionem cum præpositione σὺν, aut communem verbi passivi usum; a posteriore vero tanquam a verbo jubendi. Plene igitur reddes: *et congregatus cum illis præcepit illis:* plane ut Joh. XX. 22. ἐφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς, *adflavit illos, et dixit illis.* Ita apud Libanium Ep. 382. est: κινοῦντος δὲ, scil. αὐτοῦ, εἰ μὴ περιέχεις. F. St.

c Idem tenendum etiam ibi, ubi verba illa duo casus regunt diversos. Dionysius Hal. Ant. Rom. T. II. p. 942. εἴ τι ἱστοῦς ταῖς ἐκ τῆς Φιδήνης λοχῶσι περιτυχόντες, τρέψωσιν εἰς φυγὴν, κ. τ. λ. sub. αὐτούς. "Græci scilicet, cum verba duo, diversos casus regentia, ad idem nomen æque referuntur, ne nomen proprium aut pronomen minus suaviter repetatur, in utrovis regimine semel ponunt, altero omisso." Porson. ad Euripid. Med. v. 734. ubi v. exempla. Sic et in Latina lingua. Vid. quæ ad Plinii Panegyr. LXXXVI. 3. monuimus. Schær.

* ΑΥΧΗΝ, *CERVIX*.

In ἀνακλᾶν. Athenæus L. XIII. p. 603. ὡς—καταφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλάσαντα, s. τὸν αὐχένα. Homerus Iliad. Α. v. 459. Αὖ ἔρυσαν μὲν

στρῶτα. ubi schol. Gr. τὸν τράχηλον τοῦ θυομένου ἱερείου. Plene est apud Aristænet. L. I. ep. 16. ἀνέκλασε πρὸς ἑαυτὴν τὸν αὐχένα. [ad q. l. Abresch. Lect. p. 107. "De vi et usu verbi ἀνακλᾶν adi Cl. Dukekerum ad Thuc. VII. p. 460. et Gronov. Lib. IV. Observ. cap. XXII." Schæf.] Lucian. T. III. p. 284. ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς. Pro αὐχὴν Alciphron habet etiam δέρη. L. I. ep. XXVIII. ἐπιμεῖ τὴν δέρην ἀνακλάσας κύσαι. v. Berglerum ad h. l. cui hæc grati debemus. Schweb. [quem vide etiam in Præfat.]

B.

ΒΑΔΙΣΙΣ, *INCESSUS*, vel *GRESSUS*.

Genitivus vocis βάδισις intelligi potest in διὰ ταχείας, quod est apud Philon. in Flacc. p. 967. ['Εκ ταχείας habet Sophocles Trachin. 395. ὡς ἐκ ταχείας——ἕρποντος. ubi Musgravius: "Est pro ἐκ τάχους. Vide annotata ad Antig. 1006. quibus adde ἐξ ἑκουσίας hujus fab. 740." Similia Erfurdtius. Schæf.] Accusativus vocis ejusdem una cum præpositione κατὰ subauditur in τὴν ταχίστην, quod breviter et elliptice dicitur pro κατὰ τὴν ταχίστην βάδισιν, *celeri gressu*. Sic Ælian. Var. Hist. I. 32. Οἱ δὲ τὴν ταχίστην προσδραμόντες. *Illi vero quum celerrimo accurrissent* (gressu). [Xenophon Memor. I. 2. 23. τὴν ταχίστην ἑαυταῖς τε καὶ τῷ σώματι χαρίζεσθαι. Sic Xenophon sæpius. Plutarchus Mor. T. I. p. 46. καὶ μετέωρον αὐτὸν ἀράμενοι, τὴν ταχίστην ἐξοίσομεν. In Codicibus passim scriptum reperias τηνταχίστην. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 498. a. Schæf.] Comicus in Pluto p. 37. per figuram ἓν διὰ δυοῖν, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, *incessu et celeritate*, dixit pro, τῇ βαδίσει ταχείᾳ, *incessu celeri*. Vel, si mavis, intellige vocem ὁδόν. Ταχεῖαν ὁδὸν dixit Dionysius Halic. L. VIII. p. 506. [Xenophon Anab. I. 2. 20. 'Εντεῦθεν ὁ Κῦρος τὴν Κίλισσαν εἰς Κιλικίαν ἀποπέμπει τὴν ταχίστην ὁδόν. Schæf.]

* ΒΑΚΤΗΡΙΑ, *BACULUS*.

In ἡ καμπύλη, (baculus) *retortus*. Alciphr. epist. III. 3. p. 280. et III. 43. p. 368. Schoettg.

34 ΒΑΣΙΛΕΙΑ, *REGNUM*.

Pausan. Messen. p. 305. πέμπτῳ δὲ ἔτει τῆς 'Αριστοδήμου, sc. βασιλείας. [Hoc nomen excidisse putat Kuhnius: cui vix repugnem. Ibidem p. 315. fin. Λεωτυχίδης δὲ μετὰ Δημαράτου βασιλεῦσαι φαίνεται τοῦ 'Αρίστωνος. ubi non probo rationem Sylburgii: "Subaud. τὴν βασιλείαν, ut supra c. 11. πέμπτῳ ἔτει τῆς 'Αριστοδήμου." Pausanias saltem μετὰ τὴν Δ. scripsisset. Sed corrigendum μετὰ Δημάρατον—τὸν 'Αρ. quod etiam Facio placet. Schæf.]

* In μεθιστάναι sub. ἀπὸ τῆς βασιλείας: qua notione occurrit apud

Polybium T. I. p. 408. et p. 485. 11. Actor. c. XIII. v. 22. coll. Wolf. ad. h. l. Porro in ἐκδέχεσθαι, quoties absolute ponitur. Sic Herodot. L. I. c. 16. Ἐξεδέξατο Σαδυάττης καὶ ἐβασίλευσεν. Plene idem habet L. I. c. 25. Ἐξεδέξατο βασιληΐην Κροῖσος. Schweb. Aliter Dionys. Hal. Ant. Rom. T. II. p. 934. Παρὰ δὲ τούτων τῶν ἀνδρῶν ἐκδέχονται τὴν ὕπατον ἀρχὴν κ. τ. λ. Schæf.

* ΒΑΣΙΛΕΥΣ, *REX*, vel *IMPERATOR*.

In nominibus Regum vel Imperatorum. Auctor demonstrationis chronogr. p. 2. Τὰ τείχη τὰ πρὸς θάλασσαν ἀνακαινίζονται ἐπὶ Τιβερίου Ἀψιμάρου, scil. βασιλέως ὄντος. *Muri maritimi instaurantur Tiberio Apsimaro* (Imperatore). Sic p. 7. Ἀβδαβούριος στρατηγὸς ἐπὶ Λέοντος τοῦ πάνυ. Integre occurrit p. 22. ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως. Et in prologo Siracidæ: ἐπὶ τοῦ Εὐεργέτου βασιλέως. Schoettg.

Sic etiam Herodotus L. II. c. 137. Ἐπὶ Σαβάκωνος βασιλέος. Pro Substantivo βασιλέως idem sæpius habet participium βασιλεύοντος. L. I. c. 65. ἐπὶ Λέοντος βασιλεύοντος. vel etiam τυραννεύοντος. L. I. c. 15. Ἐπὶ τούτου τε τυραννεύοντος. Schweb.

Chariton p. 119. extr. παρὰ τοῦ Αἰγυπτίων, s. βασιλέως. Vid. Dorvill. ad. h. l. p. 610. Sic Schol. ad Lucian. T. I. p. 530. a. Κύρου τοῦ Περσῶν. ubi vid. T. H. Schæf.

* ΒΕΒΗΚΩΣ.

Vid. infra ad v. Ἑστώς. Schæf.

* ΒΕΛΟΣ, *TELUM*.

In βάλλειν absolute posito apud Onosandrum c. XVII. quam ellipsin in alia phrasi exprimit ἐκτοξεύειν τὰ βέλη. In ἱέναι. Homerus Iliad. P. v. 515. Sophocl. Ai. v. 154. In ἀφιέναι. Themistius Orat. I. p. 16. Possit etiam in ejusmodi pro contextus ratione ἔγχος, vel ἀκόντιον subaudiri, quas voces sæpe expressas invenimus. Schweb.

* ΒΗΜΑ, *GRESSUS*, *PASSUS*.

In ἶσα, μεγάλα, ἁβρὰ βαίνειν, s. κατὰ βήματα. Homerus Iliad. Γ. v. 22. μακρὰ βιβῶντα. Plene apud Xenophont. L. VII. K. Π. c. V. 3. ὀλίγα βήματα προϊόντες. In ἐν ἴσῳ. Xenophon L. I. K. A. c. VIII. 8. ἐν ἴσῳ (βήματι) καὶ βραδέως προσῄεσαν. Schweb.

Βῆμα post verbum βαίνω ante adjectiva pluralia neutra; ut: μεγάλα βαίνειν, de incessu superbo; ἁβρὰ βαίνειν, de molli; et ἶσα βαίνειν, de æquali. Scapula sub βαίνω. Mich.

Euripides Troad. v. 826. sq. ed. Musgr. ὦ χρυσέαις ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων. ubi vereor ne argutiam captaverit Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 211. b. Similis locus ejusdem fabulæ v. 510.

"Αγετε τὸν ἁβρὸν δή ποτ' ἐν Τροίᾳ πόδα. Hesychius: Ἁβρὰ βαίνων. τρυφερόβιος. SCHÆF.

* ΒΙΒΛΙΟΝ.

Æque ac βίβλος omissum videas in numeris. Sic Steph. Byz. in v. Ἀρείος πάγος scribit ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐνάτῳ. mox vero ἐν Ἀτθίδος δευτέρῳ βιβλίῳ. Vide etiam v. Ἀρκάς, Ἄρνη, κ. λ. Sic et Athenæus L. IX. p. 392. Εὔδοξος ἐν πρώτῳ γῆς περιόδου. F. ST.

In variis adjectivis absolute positis subauditur v. βιβλίον vel βιβλία. E. g. in χρονικὰ, τακτικὰ, στρατηγικὰ, ἁλιευτικὰ, κυνηγετικὰ, χρυσοποιϊκὰ, πολιτικὰ, βουκολικὰ, γεωργικὰ, θηριακὰ, ἱξευτικὰ, ἀλεξιφάρμακα, etc. Στρατηγικὰ βιβλία habet Ælianus Tact. c. I. In citationibus quoque scriptorum vel βίβλος, vel βιβλίον commode potest subaudiri, prouti Articulus vel in masculino genere, ἐν τῷ, vel in feminino genere, ἐν τῇ, positus reperitur. V. Harpocration in v. Νίκη Ἀθηνᾶ. Possit in ejusmodi etiam subaudiri συγγράμματα, ᾄσματα, ἔπη, παραγγέλματα, prouti contextui vel materiæ est convenientius. Quod enim Grammaticorum quidam negant subaudiri posse τὸ βιβλία, facile confutare potest locus Æliani paullo ante allatus. SCHWEB.

ΒΙΒΛΟΣ, *LIBER.*

Ellipsis vocis βίβλος frequens est. E. g. ἐν τῇ πρώτῃ, δευτέρᾳ, τρίτῃ etc. sc. βίβλῳ. Laert. X. 11. Διοκλῆς δὲ ἐν τῇ τρίτῃ τῆς Ἐπιδρομῆς φησί. *Diocles tertio* (libro) *brevis Pertractationis dicit* [a]. Stephanus Byz. v. Ἀσβύστα: Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῃ. Frustra Bentleius ad Fragm. Callim. XIII. corrigit πρώτῳ. SCHÆF.]

* Ad verbum ἐντυγχάνειν, ubi *legere* significat. Qui quidem vocis usus paullo est rarior. Usurpavit tamen Georgius Lascharius
35 in epigrammate in SS. Libros, quod inscribitur: Γεωργίου Λασχαρίου τοῦ Βυζαντίου πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας, *ad Lectores.* Id autem ipsum ἔλλειψιν habet: dicitur enim pro: ἐντυγχάνειν τῷ βιβλίῳ sive βίβλῳ. *In libro* autem *esse,* quid est, quam *legere?* Ut Horatius loquitur: *Totus in illis,* sc. sum, i. e. sum occupatus, versor. Et Justinus Martyr παραιν. πρὸς Ἕλλ. pleno sermone dicit: Ἴσασιν οἱ ἐντυγχάνοντες τοῖς ἔπεσι τούτοις. ad verbum quidem. *qui sunt in fabulis istis; rectius autem: qui legunt istas fabulas.* Item p. 39. ὧν ταῖς προφητείαις ἐντυχών. BERNH.

* Malim exemplum Herodiani L. I. c. I. §. 4. ὑπὸ νεαρᾷ δὲ τῇ τῶν ἐντυχόντων μνήμῃ. coll. L. IV. c. XII. §. 12. et L. IV. c. X. §. 11. SCHWEB.

* Scholiastes ad Sophocl. Electr. v. 539. ταῦτα δέ ἐστι τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Plene in Hesychii Epist. ad Eulogium: ὁ τοῖς βιβλίοις ἐντυγχάνειν προαιρούμενος. SCHÆF.

a Item in ἡ πεντάτευχος, [it. ὀκτάτευχος. Sed in his rectius subandias σύνταξις; nam ipsum nomen τεῦχος *librum* significat. Moeris p. 371. Τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον, Ἀττικῶς. τὸ δὲ βιβλίον λέγουσιν Ἕλληνες. SCHÆF.] et aliis talibus b. SCHOETTG.

b In titulo libri Epicteti Ἐγχειρίδιον subauditur βιβλίον, aut πινακίδιον, aut simile. Nam Ἐγχειρίδιον vocatur, quicquid ad manum est, et in usum promptum et obvium. Ut ἐγχειρίδια dicuntur instrumenta quævis, [Ammonius p. 112. Πήρα δὲ, τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον. SCHÆF.] et vasa, quæ parata et ad manum semper sunt; utque ἐγχειρίδια dicuntur pugiones, qui militibus ad manum semper sunt: ita ἐγχειρίδια quoque βιβλία dicuntur, quæ in promtu ob utilitatem esse debent, et ob brevitatem possunt. Teste Gellio in Præf. quidem πινακίδιον breviariis hujusmodi titulum fecerunt. Deest etiam βιβλίον in πρόχειρον νόμων Harmenopuli. Ratio denominationis, quod compendiose, quæ ad leges pertinent, tractat, et quod, quæ iis continentur, πρόχειρα esse omnibus debent. Nec dubium esse potest, interdum in παλίμψηστον vel παλίμψηκτον deesse βιβλίον, quum id diserté addat Plutarchus alicubi, [Mor. T. IV. p. 125. ἀλλ' εὗρε Διονύσιον, ὥσπερ βιβλίον παλίμψηστον, ἔτι μολυσμῶν ἀνάπλεων. SCHÆF.] ut Stephanus in Lex. habet. LEISN.

ΒΙΟΣ, *VITA*.

Frequens quoque et elegans est Ellipsis accusativi βίον, in verbis quibusdam, ut in διάγειν, διαφέρειν, τελευτᾷν, καταστρέφειν, ἐπιλείπειν, ἐκλείπειν, ἀποψύχειν, ἐκπνεῖν [c], et similibus. Sic διάγειν ἐν εἰρήνῃ, *peragere in pace*, Ælian. Var. Hist. III. 18. quam Ellipsin Persius Sat. V. v. 137. imitatus, dixit:

—— Digito terebrare salinum
Contentus perages.

i. e. *perages vitam*. [Vid. Villoison. ad Longum p. 209. SCHÆF.] Additur in Epist. 1. ad Timoth. II. v. 2. Ἵνα ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν, *ut tranquillam et quietam vitam degamus* [d]. Euripides Rheso v. 982. Ἄπαις διοίσει, *sine liberis vitam deget*. Ἤμελλε τελευτᾷν, *moriturus erat*, pro τελευτᾷν τὸν βίον, [vid. F. Stosch. ad Elsneri Commentar. in Evang. Matth. T. I. p. 62. SCHÆF.] apud Lucam Evang. VII. 2. nam τελευτᾷν proprie nihil aliud est, quam *finire*. Plene Euripid. Hecub. 419. ποῖ τελευτήσω βίον; [c] Plato de Legibus: Ἐπιλιπόντων τῶν κληρονόμων, *mortuis hæredibus;* supple, τὸν βίον. Lucianus alibi plene dixit: καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον. *Et octoginta annorum homo vita excessit*. [Lucianus T. III. p. 222. ἀποσχόμενος αὖθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. ubi vid. Maium. Diodorus Sic. I. c. 58. ἐκ προαιρέσεως ἐξέλιπε τὸν βίον. Aliter defectum explet idem XX. c. 71. τινὲς δὲ ἀγχόνῃ τὸ ζῆν ἐξέλιπον. et in Excerpt. T. II. p. 566. νομίσασα δι' ἀμέλειαν αὐτὸν ἐκλελοιπέναι τὸ ζῆν. SCHÆF.] [f] Κατέστρεψε absolute pro κατέστρεψε τὸν βίον, *vitam finiit*, apud Ælian. L. III. c. 4. VIII. 17. VI. 12. et alios. Additur illud βίον apud Dionys. Halic. L. VI. p. 318. τὸν βίον κατέστρεψε. [Apollodorus Bibl. 37
III. 7. 3. Τειρεσίας, ἀπὸ ταύτης πιὼν, αὐτοῦ τὸν βίον κατέστρεψε. Ælianus de Nat. Anim. XIII. c. 21. Οὗτος γὰρ μετὰ μικρὸν τὸν βίον κατέστρεψε. Phalaris LXXXI. extr. ὥστε καταστρέψαι τὸν βίον. Sic et καταστροφή. Elliptice Dionysius Halic. Ant. Rom. T. III. p. 1361. ὁ μὲν εὐτυχοῦς γε διὰ ταῦτα καταστροφῆς ἔτυχε. Plene Diodor. Sic. I. c. 58. δόξας τῇ μεγαλοψυχίᾳ τῶν πεπραγμένων ἀκόλουθον πεποιῆσθαι τὴν τοῦ βίου καταστροφήν. Vid. Toup. Emendat. in Suid. T. II. p. 453. (coll. Valcken. Phalarid. p. XX. et Porson. ad Toup. p. 486.) SCHÆF.] Sic et in ἀποψύχειν. [Alciphron p. 450. ἠπιάλῳ συσχεθεὶς, εἰς τὴν ἕω

ἀπέψυξε. καὶ ὁ μὲν ἐνταῦθα κεῖται, κ. τ. λ. quem locum si in promtu habuisset Toupius, mirarer ni admovisset ad illud Longini XLII. τὰ ἐντάδην ἀπόψυχα. SCHÆF.] [g] Sophocles enim plene dixit, τὸν βίον ἀποψύχειν, et Euripides, βίον ἐκπνεῖν, in Oreste, v. 496.

Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον.

Postquam enim Agamemnon exspiravit vitam.

c Διαλλάττειν. Vide Harpocrationem in Διήλλαξεν. ἐκψύχειν, Actor. V. 5. 10.; τελευτᾶν, Pæanius VII. 4. 6. διατελεῖν, Herodianus I. 4. 12. Ælianus Var. Hist. II. 41. p. 145. SCHOETTG.

* Item μεταλλάττειν, coll. Scapula. MICH.

* Ita apud Æschin. Dial. III. de Morte: Τῇ μετὰ τὴν ψυχὴν νυνὶ μετάλλαξιν, subaudi τὸν βίον. Et paullo post: ὁ θάνατος οὔτε περὶ τοὺς ζῶντας ἐστὶν, οὔτε περὶ τοὺς μετηλλαχότας. Addit Herodian. III. 15. 18. IV. 4. 7. LEIAN. Aliter Diodorus Sic. XVIII. c. 56. Ἀλεξάνδρου μεταλλάξαντος ἐξ ἀνθρώπων. ubi cf. Wesseling. SCHÆF.

d Et ab Isocrate: Μετὰ τοιαύτης ψυχῆς ἴδιον ἄν τις τὸν βίον ἡδέως διάγοι. BERNH.

e Et Isocrates in Panegyr. p. 122. Ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐτελεύτησε. BERNH.

* Item Pæan. X. c. 3. καὶ τελευτᾷ τὸν βίον. it. I. 2. II. 14. V. 6. VII. 6. MICH.

f Adde Budæum Comm. L. Græc. p. 609. Imitatur autem Ellipsin ex Latinis Tacitus Annal. VI. 51. 9. "Sic Tiberius finivit, octavo et septuagesimo ætatis anno." SCHOETTG. Plene Justinus X. c. 3. extr. *vitam pariter cum Persarum regno finivit.* Vid. Arntzen. ad Dionys. Cat. Disticha p. 97. SCHÆF.

* Ita ἀπελθεῖν sæpe κατ' εὐφημισμὸν pro *mori* usurpatur per ellipsin ἐκ τοῦ βίου, vel ἐκ τοῦ ζῆν, vel ἐξ ἀνθρώπων. Notum est, Latinos eodem sensu *abire* et *discedere* sumere. LEIAN.

* Quibus addi possunt ἀποφοιτᾶν, ἀποβαίνειν, ἀποίχεσθαι. Sic Onosander c. XXXVI. πρὸς τοὺς ἀποιχομένους εὐσέβεια. Plene Epigrammat. L. I. 1. ἀποιχομένοις βιότοιο. In ἐπὶ δυσμαῖς εἶναι apud Ælianum L. II. V. H. c. 34. Plene habent Hesychius, Suidas. Aristoteles de Poet. c. XXI. ἐρεῖ τοίνυν—ἑσπέραν βίου, ἢ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου. Quod ad τὸ ἐκλιπεῖν attinet, absque v. βίον, ἐλλειπτικῶς poni negat Henr. Stephanus in Thesauro Gr. L. T. I. p. 735. [Fallitur. Apollodorus de Menandro in Gellii Noct. Att. XVII. c. 4.: Ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δυεῖν (sic MS. Franequ.) ἐτῶν. (Obiter moneo, Oiselium illic optime dedisse ἐκ τι Δ. π. frustra repugnante Gronovio. Minus recte Valckenarius Diatr. in Euripid. Rel. p. 10. ἐκ γε Δ. π.) Eustathius ad Odyss. p. 1932. 12. (p. 792. 43.) ἤδη καὶ Ἀγριππας, ἐκλείποντος Ἱππολύτου παρ' Εὐριπίδῃ, ὑποχωρεῖ. Add. Fischer. ad Palæph. p. 108. SCHÆF.] Ἀποψύχειν τὸν βίον plene occurrit apud Sophoclem in Ajac. Flag. v. 1656. In ἐκπνεῖν commodius ac naturæ convenientius subaudiri possit πνεῦμα: quemadmodum occurrit apud Matth. c. XXVII. v. 50. ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Joh. XIX. v. 30. παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Homerum Il. Δ. v. 524. θυμὸν ἀποπνείων. Græcorum more etiam Latini ἐλλειπτικῶς habent *exspirare*. Virgil. Æn. L. I. v. 48. pro quo plene idem L. XI. 883. *Confixi exspirant animas.* Cicero Tuscul. disp. L. II. c. 8.

Frendens efflavit graviter extremum halitum.

Βίον vero exprimit Virgil. Æn. L. II. v. 562. *Vitam exhalantem.* In ἐξάγειν ἑαυτὸν, *manus violentas sibi inferre*, sub. βίου. Suppleta vox legitur apud Diogenem Laert. L. VII. 130. ἐξάγειν ἑαυτὸν τοῦ βίου. SCHWEB. Ἐλλειπτικῶς Scholiastes ad Lucianum T. III. p. 292. a. Ἑαυτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ ἐξάγειν. SCHÆF.

g Luc. XXI. 26. Sic ἐξέπνευσε. Marc. XV. 37. Luc. XXIII. 46. MICH.

* ΒΙΟΣ, *VICTUS*, sive,

quæ ad vitam sunt necessaria.

Id vocabulum addendum ad dictionem οἱ ἔχοντες, et οἱ μὴ ἔχοντες; Euripides probat in Hel. v. 440.

——— Ἐν δὲ μὴ 'χόντων βίον
Οὐδ' εἰ θέλοιεν ὠφελεῖν ἔχοιεν ἄν.

— Qui ipsi destituuntur vitæ necessitatibus,
Neque alios, etiam si velint, adjuvare poterunt.

Quam supplendi rationem ego præferendam censeo clariss. Bos opinioni, τὰ χρήματα addentis. Cum enim ejus ἐλλείψεως fundamentum non adduxerit ille, probabilior erit, quæ auctorum græcorum exemplis constat. Bernh.

* Non est, quod Bosii sententiam in ἔχειν τὰ χρήματα deseramus. Plenam formam habet Marc. c. X. 23. οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες, et Luc. c. XVIII. 24. Schweb.

* ΒΛΑΣΤΗΜΑ, *GERMEN*.

Βλάστημα, in Apocal. IX. 4. πᾶν χλωρόν. Mich.

* ΒΛΑΣΦΗΜΟΣ, *BLASPHEMUS*.

Βλάσφημος, in Matth. XII. 32. Καὶ ὃς ἂν εἴπῃ λόγον. Mich.

* ΒΛΕΜΜΑ, *VULTUS*.

In adjectivis variis ἐλλιπῶς cum βλέπειν junctis, e. g. πραεία, ἀμυδρὸν, δεινὸν, τιτανῶδες, ὀξὺ, δριμὺ θλέπειν, subauditur βλέμμα cum Præpositione κατά. Sic Homerus Iliad. Α. v. 105. κάκ' ὀσσόμενος. Expressum nomen habet Herodianus L. IV. c. V. §. 17. βλέμματι δριμεῖ ἀφορῶν. Græcam formam sæpe exprimunt Latini Poetæ. Virgilius L. VI. Æn. 467. *Torva tuentem Lenibat dictis animum.* Pro quo Latina eaque plena locutione Ovidius L. V. Metam. v. 92. *Ille tuens oculis immitem Phinea torvis.* Schweb. Homerus Il. Β. v. 269. ἀχρεῖον ἰδών. ubi vid. Clark. [cujus Valckenariique (Adnot. Crit. in N. F. p. 344.) Collectaneis accedant hæc: Timocles Athenæi T. II. p. 361. Ἄρη βλέπων. Longinus XV. βλέπουσιν Ἐριννύας. Epigr. adesp. CX. ηλιποκαιβλεπίλαιοι.] Æschylus Suppl. v. 213. sq. ed. Sch. mai. ex præclara eximii Critici (Supplem. ad Præfat. in Euripid. Hecub. p. XXXVI.) emendatione:

τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετωποσωφρόνων
ἴτω προσώπων βλέμματος παρ' ἡσύχου.

Magna hic est Criticorum dissensio. Scaliger εἰς ἓν corrigit; quod versum enervat: D. Heinsius εἰς ἄμα, quod placet Valckenario: alii εἰς ἐμέ, Brodæus denique εἰς στίμα hinc effecit, in quo recondíti aliquid inesse debet, quod equidem non assequor. Reliquum est, ut vulgatam revocemus; de quo nunc viderint alii." Schæf.

* In ἐπιλαμβάνεσθαι. Palæphatus κεφ. δ: Ἱπποτροφεῖν οὗτος ἐπελάβετο, pro οὗτος ἐπελάβετο τὴν βουλὴν τοῦ ἱπποτροφεῖν, *consilium cepit equorum alendorum*. Bernh. Infeliciter fabricata Ellipsis: quo nomine Bernholdum jam Fischerus Ind. ad Palæph. reprehendit. Ipse vir doctissimus ad l. c. p. 36. a. " ἐπιλαμβάνεσθαι, inquit, dicuntur eleganter omnino ii, qui *aggrediuntur et instituunt aliquid facere*." Hanc elegantiam, de qua H. Stephanum nihil monuisse queritur, vellem certis exemplis demonstrasset: nam Palæphateum corruptum est, scribendumque ἱπποτροφεῖν οὗτος ἐπιβάλλετο. Quod si forte confugere voluisset ad Diodoreum Excerpt. T. II. p. 573. 5. τὸ κατὰ τὴν Ἐλυμαΐδα τέμενος τοῦ Διὸς συλᾶν ἐπιλαβόμενος, monuissem ut inspiceret Wesselingii Addenda, ubi Vir Summus, " Ordo et sententia verborum, inquit, postulant sibi ἐπιβαλόμενος. Ita Lib. XVIII. 50. τῶν ἐν ἐξουσίαις ὄντων ἰδιοπραγεῖν ἐπιβαλλομένων. et C. 64. p. 305. καὶ διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς ἐπιβαλλομένους πολιορκεῖν τὴν φρουράν. ut insuper adjungam hæc a librariis confundi sæpe, non opus videtur. Conf. L. XVIII. 4. p. 260." L. I. c. 3. τῶν ἱστοριογράφων οὐδεὶς ἐπεβάλετο αὐτὰς μιᾶς συντάξεως περιγραφῇ πραγματεύσασθαι. Mox: τοῖς μὲν γὰρ ἐπιβαλλομένοις διεξιέναι τὰς τῶν τοσούτων συγγραφέων ἱστορίας κ. τ. λ. L. XVI. c. 21. ἐπεβάλοντο πολιορκῆσαι τὴν τῶν Βυζαντίων πόλιν. L. XVII. c. 47. τούτου ἐπιβάλετο κύριον ἀναγορεῦσαι τῆς πόλεως. c. 73. οὗτος δ' ἐπιβάλετο μὲν ἀθροίζειν κ. τ. λ. ubi Cod. item vitiose ἐπελάβετο. Add. Meletem. Crit. I. p. 103. sq. *) Quintus Mæcius III. v. 5. μάταν ἀργεῖσθ' ἐπιβάλλῃ. Schæf.

Βουλῇ, in κοινῇ, [si quidem de *consilio* sermo est. Sed omnino in talibus præferenda ratio Musgravii, de qua vid. supra v. Ἀρχή. Schæf.] ut Xenoph. Κύρ. παιδ. L. 33. Ἃ χρή σε κοινῇ σὺν Κυαξάρῃ σκοπεῖσθαι: *quæ communi* (consilio) *cum Cyaxare deliberare te oportet*. Idem Lib. II. c. 23. Σκοπεῖν δ' ἀξιῶ κοινῇ καὶ σὲ καὶ ἐμέ: *deliberandum esse communi* (consilio) *et tibi et mihi censeo*. ubi κοινῇ pro κοινῇ βουλῇ, quod Livius dixit, *communi consilio aliquid facere*, Lib. XLII. 26.

41 * Item in ἰδίᾳ, ubi de *consilio* sermo est. Euripides in Iphig. Aul. v. 1363.

Κλυ. Ἰδίᾳ πράσσων, ἢ στρατοῦ ταχθεὶς ὕπο;

ἐν ἰδίᾳ πράσσων, καὶ τὸ κελεύσαντος κοινοῦ βουλεύματος πράσσεσθαι, ἀντιτίθενται ἀλλήλοις. Quærit enim ex Achille Clytæmnestra, privato Ulysses consilio, an exercitus jussu veniat ad abducendam virginem. Ergo privatum consilium et commune decretum opponuntur. Non igitur dubium, quin τὸ ἰδίᾳ dicatur pro ἐν ἰδίᾳ βουλῇ, *privato ausu, sive nemine jubente*. Bernh.

Βουλὰς in συμβάλλειν. Luc. in Act. Ap. c. IV. v. 15. Συνέβαλλον

πρὸς ἀλλήλους, *conferebant inter se.* quod pleno sermone dicere, συνέβαλλον βουλὰς πρὸς ἀλλήλους. Euripides συμβάλλειν βουλεύματα dixit in Phœniss. v. 700.

Θέλω πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βουλεύματα.

Volo eum ipso conferre consilia i.

Quod Terent. Heaut. III. 1. *Conferunt consilia adolescentes.*

i Sic et in προσανατίθεσθαι. Galat. I. 16. II. 2. 6. Schoettg.

* Integram locutionem habet etiam Herodianus L. I. c. II. §. 3. Ἐξέδοτο ἀνδράσι τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀρίστοις. In ἰδίᾳ subaudiri βουλῇ luculenter probat locus in Smyrnæorum Decreto inter Marmora Oxoniensia a Prideaux edita p. 5. Καὶ κοινῇ ὑπὸ τοῦ πλήθους, καὶ ἰδίᾳ ὑφ' ἑκάστου τῶν πολιτῶν. Item in veteri inscriptione apud Reinesium p. 500. Καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ ἔδοξεν τῷ δήμῳ ἐπαινέσαι Μινδίκαιον. In Homeri Iliad. Β. v. 367. Θεσπεσίῃ, s. βουλῇ vel γνώμῃ [Heynius T. IV. p. 266. malit μοίρᾳ. Θεσπεσία de *arte vaticinandi* dixit Scholiastes ad Aristoph. Plut. v. 11. ubi, si quid subaudiendum est, suppleas ἐπιστήμη. Schæf.]

Et Iliad. Ι. v. 76. Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, s. βουλῆς. Apud Æschylum Pers. v. 528. πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα. In τὰ ἀπόρρητα sub. βουλεύματα, *consilia arcana:* quando nimirum contextus ratio fert. Sic Latini quoque ἐλλειπῶς habent. Curtius L. IV. c. VI. §. 5. *More Persarum arcana regum mira celantium fide.* Pleno sermone Horatius L. III. Od. XXI. 15.——*tu sapientium Curas et arcanum jocoso Consilium retegis Lyæo.* Schweb.

* ΒΟΥΣ, *BOS.*

In ἕλιξ absolute posito apud Euripidem Bacch. v. 1168. Pleno sermone ubique est apud Homerum. In εἰλίποδες apud Theocritum Id. XXV. v. 131. In utraque voce Ellipsin supplet Homerus Il. Ι. v. 462.

Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς.

Sic *bos* apud Latinos in quibusdam epithetis subauditur. Horat. Epod. II. v. 11. *Aut in reducta valle mugientium Prospectat errantis greges.* Schweb.

* ΒΡΑΒΕΙΟΝ, *BRABEUM.*

In loco Paulino Philipp. III. 12. Οὐχ ὅτι ἤδη ἔλαβον. *Non quod jam adprehenderim.* Quam vocem Alex. Morus ad 1 Cor. IX. 24. subintelligit, quippe quæ eo loco expresse additur. Beza subaudit *metam* in versione, sed nos melius putamus id subintelligi,

cujus integra phrasis adest. Quid, quod et v. 14. Paulus ex-
42 presse mentionem faciat τοῦ βραβείου? Confer, quæ Hammondus
notat ad Roman. IX. 30. SCHOETTG.

* ΒΡΕΦΟΣ, *INFANS.*

In adjectivis quibusdam neutris. Hippocrates Aphor. IV. 1. Τὰ δὲ νήπια, καὶ τὰ πρεσβύτερα. Callimachus hymno in Dianam v. 29.

——— ὅτι μοι τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν.

——— Quando mihi tales (*liberos*) Deæ
Pepererint.

De phrasi ἐν γαστρὶ ἔχειν, sub qua nonnulli βρέφος volunt subaudiri, vide infra in ἔμβρυον. SCHOETTG.

* ΒΡΩΜΑ, *CIBUS.*

In ἔνθρυπτα. Harpocration: εἰσὶ δὲ ἔνθρυπτα τὰ ἐκ πεμμάτων, ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα, *cibi e coctis aut intritis confecti.* [Vid. Toup. Emendat. in Suid. T. II. p. 203. Est Latinorum *Intritum* s. *Intrita*, pro quo plene Phædrus I. 26. 7. *intrito cibo Plenam lagonam posuit.* SCHÆF.] τὰ πολυτελῆ, *lauti cibi.* Alciphron epist. I. 21. σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν πολυτελῶν, *comedit autem nihil opiparum.* [k] * SCHOETTG. Referas, si placet, huc etiam ἀγαθά. Suidas T. I. p. 16. Ἀγαθά. ἐπὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ εὐωχίαν σιτίων καὶ ποτῶν ἐχρήσατο Ξενοφῶν (vid. Lex. Xenoph. T. I. p. 10.) τῇ λέξει. Conf. Pricæi Annotat. in Evang. sec. Luc. I. 53. o. 205. SCHÆF.

k * In μυττωτὸν, i. e. *intritum ex alliato, caseo, et aceto.* In λείχειν ἐπίπαστα apud Aristoph. Equit. v. 103. Hujusmodi ἐπίπαστα, seu cibaria rebus salsis adspersa, extrema cœna olim circumferri solita, ut sitis provocaretur. Vid. Scholiast. ad Aristoph. l. c. LEISN.

* Porro in hujusmodi verbis, quæ ad victum pertinent, subintelligendum est τροφὴ, βρώματα, aut simile quid. Actor. X. 10.
43 καὶ ἤθελε γεύσασθαι: *et voluit gustare.* Joann. VI. 12. ὡς δὲ ἐνεπλήσθησαν: *quum vero impleti essent.* Sic ἑτοιμάσαι, Marc. XIV. 15. Luc. XXII. 12. Huc referunt quidam et τὸ συγχρᾶσθαι Joann. IV. 9. sed quod plura, quam victum solum, complectitur.
SCHOETTG.

* In τὰ παρ' αὐτῶν apud d. Lucam c. X. v. 7. omnino mihi cum Bosio subaudiendum videtur παρατιθέμενα: nisi quod ad plenam orationem addendum esse censeam: βρώματα καὶ πόματα. Ita sane etiam Polybius T. I. p. 291. Ἀπογευόμενοι τῶν παρακειμένων: ubi aliquot vocibus interjectis sequitur βρωμάτων. En integrum locum: Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι πάντων ἀπογευόμενοι τῶν παρακειμένων, ὅτι κατὰ τὸ παρὸν

νήπιος ἀληθινῶς ἀπολαύουσι τῶν βρωμάτων, etc. Sic Horatius Sat. L. II. VIII. 16.

—— Albanum, Mæcenas, sive Falernum
Te magis adpositis delectat.

In σιτομέτριον non incommode subaudiri videtur βρῶμα. Luc. XII. 42. [ad q. l. vide Pricæum c. 347. SCHÆF.] Quam ellipticam loquendi rationem sequuntur etiam Romani in *demensum:* pro quo plena oratione habent *demensum cibum.* Vid. Plautus Stich. Act. I. Sc. II. v. 3. Unde pro eo est τροφὴ apud Matth. c. XXIV. 45. quam vocem subintelligere possis in σιτομετρία, ut reperitur in Tab. Ancyrana apud Montfauc. in Palæogr. Gr. p. 154. SCHWEB.

* ΒΥΡΣΑ, *PELLIS.*

Hæc vox subaudienda in βοείη apud Dionys. Perieg. v. 287. et in παρδαλέη v. 181. Vid. quæ notantur sub voce Δορά. LEISN.

* ΒΩΜΟΣ, *ARA.*

Omittitur aliquando in ἐπὶ, quando cum nomine Dei cujusdam positum est. Arrianus I. p. 32. Θῦσαι δὲ αὐτὸν καὶ Πριάμῳ ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου λόγος κατέχει. *Sacrificasse etiam eum Priamo ad Jovis Hercei* (aram) *fama est.* Integrum est ἐπὶ βωμοῦ τοῦ Διός. SCHOETTG.
* In quibusdam lapidum epigraphis post verbum τιμάω subintelligendum videtur βωμῷ. E. g. apud Smithum p. 49. ἡ βουλὴ ἐτίμησεν Πόπλιον κ. τ. λ. Suppletur in epigrammate ibid. p. 33. βωμοῦ τιμήεντος ἐπιστεφάνωμα. Item apud Sponium T. I. p. 419. Est autem βωμὸς *ara sepulcralis,* ut in alio lapide p. 38. ὁ βωμὸς καὶ οἱ τοῖχοι Αἰλ. Παίτυ Αὐρηλιανοῦ. Conf. Misc. Obs. Crit. Vol. IV. p. 351. Vol. VIII. p. 206. F. ST.

Γ.

* ΓΑΛΑ, *LAC.*

In λιαροῖο apud Theocritum Id. XXV. v. 105. Πινέμεναι λιαροῖο. s. ποτὸν γάλακτος. SCHWEB. Præstat lectio Valckenariana, in qua nihil subaudiendum: πινέμεναι λαροῖο μεμαότα πάγχυ γάλακτος. SCHÆF.

* ΓΑΜΟΣ, *NUPTIÆ.*

In ὥρα et ὡραία, quando de virginibus nubilibus usurpatur. Herodianus I. 2. 3. Τὰς δὲ θυγατέρας ἐν ὥρᾳ (sc. γάμου) γενομένας, *filias, quæ* (nubiles) *erant.* Supplent Artemidorus I. 81. p. 71. ὥρα γάμου, Arrianus IV. p. 284. et Scholiastes Theocriti Idyll. II. 66. αἱ ὥραι ἔχουσαι γάμου. Confer et ea, quæ notavimus ad Themistoclem

Ep. XIV. 8. Schoettg. Add. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 252. Schæf.

* In ἄωρος, cum de personis matrimonio jungendis sermo est, subaudiri potest v. γάμος. Sic Lucian. T. I. p. 265. τῦ Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαντος. In ὑπέρακμος 1 Cor. VII. 36. In locutione, ἐν ἀκμῇ εἶναι. Sic Lucianus l. c. εἰς ἀκμὴν κατέστη. Plene habet Dionysius Hal. L. I. p. 62. Ἐν ἀκμῇ γάμυ γινομένην. Alias posset etiam subaudiri v. ἡλικία. Schweb.

* Suppleas etiam γάμων, quoties ἁγνὸς de *casto, pudico* dicitur. Plene sæpius. Xenophon Ephes. II. c. 13. extr. ἐπόμνυται τηρήσειν αὐτὴν γάμων ἁγνήν. Præcesserat: ἄχραντον τηρῆσαι. Vid. Valckenar. ad Euripid. Phœniss. v. 953. Schæf.

* ΓΕΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ.

Quum d. Joannes I. ep. III. 9. integre dicat, ὁ γεγεννημένος ἐκ τῦ Θεῦ, dubium non est, quin idem participium in antecedentibus et sequentibus, in phrasibus ἐκ τοῦ διαβόλου, ἐκ τοῦ Θεοῦ, supplendum sit; atque adeo hæ idem valeant, ac adpellatio τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου vs. 10. F. St.

ΓΕΓΟΝΩΣ, *EXISTENS.*

Sæpe τὸ γεγονὸς, vel aliud participium verbi substantivi subaudiendum relinquitur. Hesiod. Ἔργ. v. 416.

—— μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς
Πολλὸν ἐλαφρότερος.

—— Mutatur humanum corpus,
Quod multo levius (est).

ubi Tzetzes: λείπει τὸ γεγονώς. Et passim in N. T. [a]

a Sic Actor. IV. 16. σημεῖον δι' αὐτῶν, sc. γεγονός. *Signum, quod per eos* (erat factum). Adde c. III. 24. Schoettg.

* In οἱ πάλαι, οἱ πρότερον, οἱ ἄνωθεν, οἱ πρὸ ἡμῶν, s. γεγονότες. quæ ubivis obvia. Adde Luc. I. v. 70. Schweb.

* ΓΕΛΩΣ, *RISUS.*

In proverbiali illa locutione Σαρδόνιον γελᾶν, quod dicitur de iis, qui in suo, vel etiam aliorum damno rident, sub. γέλωτα. Lucianus T. II. p. 592. Σαρδάνιον γελῶντες ἔλεγον. Homerus Od. Υ. v. 302. Μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον. [Hinc sumsit Plato de Rep. I. T. VI. p. 166. ἀνεκάγχασέ τε μάλα σαρδόνιον. Vid. Timæi Lex. Plat. p. 230. Scholia in h. l. Platon. p. 144. habent σαρδάνιον. quam formam veteres in Homero videntur prætulisse. Meleager LII. v. 4. τάχα που σαρδάνιον γελάσεις. ubi Planud. σαρδόνιον.

Epigr. adesp. CCXXXII. extr. μὴ καὶ σαρδάνιον γιλάσῃς. SCHÆF.] Integre est cum alibi, tum apud Ciceronem ad div. L. VII. ep. 25. *Rideamus* γέλωτα Σαρδόνιον. SCHWEB. Plene, sed aliter, Sibyll. Orac. p. 122. ed. Gall. Σαρδόνιον μείδημα γελάσσοντι. SCHÆF.

ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ, *NATALIS.*

In ἡμέρα. Laert. IV. 48. Ὁπότε συνάγοι τοὺς φίλους εἰς τὴν Ἀλκυονέως τοῦ Ἀντιγόνου υἱοῦ ἡμέραν (sc. γενέθλιον.) *Cum amicos congregaret ad* (natalem) *diem Alcyonis filii Antigoni.* Jobus c. III. v. 1. Μετὰ τοῦτο ἤνοιξεν Ἰὼβ τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ κατηράσατο τὴν ἡμέραν αὐτοῦ. *Post hæc os suum aperuit Job, et exsecratus est diem suum* (natalem sc.) [Hesychius: Ἡμέρα. τὰ γενέθλια. ubi v. Interpretes. Plene Photius c. 324. 45: τῇ γενεθλίῳ ἡμέρᾳ. Ammonius p. 35. ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ ἐγεννήθη, αὕτη καλεῖται γενέθλιος ἡμέρα. γενέθλιον ἦμαρ Crinagoras VIII. v. 3. Leonidas Alex. X. v. 1. γενέθλιος ἠριγένεια Id. XXVI. v. 3. SCHÆF.]

ΓΕΝΝΗΜΑ, *FŒTUS.*

In τὰ πρωτότοκα. Auctor Epist. ad Hebræos XI. 28. Ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα (sc. γεννήματα). *Qui perdebat primitivos* (fœtus).[b]

[b] Sic διὰ τῶν σπορίμων, scil. γεννημάτων, Matth. XII. 1. καινὰ καὶ παλαιὰ, Matth. XIII. 42. MICH. 45

* ΓΕΝΟΜΕΝΟΣ, *FACTUS.*

Perquam frequenter vox hæc in oratione suppressa latet, ex orationis serie supplenda. Actor. X. 17. Ὡς δὲ ἐν ἑαυτῷ διηπόρει. Plene c. XII. 11. Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ. Adde Luc. XXIV. 35. et v. 18. In ἀπὸ ἀγορᾶς Marc. VII. 4. Ita certe integre habet Herodotus L. II. c. 78. Ἐπεὰν ἀπὸ δείπνου γένωνται. V. Wolfius ad h. l. Mirifice facit hæc vox ad expediendam rariorem illam constructionem, qua Dativi Substantiva sequuntur ἐλλιπῶς posita. E. g. apud Thucydid. L. IV. c. 23. ἐπιδρομὴ τῷ τειχίσματι. s. γενομένη. Quemadmodum apud Latinos *factus* in ejusmodi locutionibus mente concipi debet. Ex. gr. Sallustius Jug. c. XXXIII. *Quod neque insidiæ consuli procedebant.* s. *factæ.* V. cl. Dukerus ad Thucydid. L. V. c. 46. SCHWEB. Perquam amans Ellipsium sit, qui in talibus locutionibus ad hoc Mysterium confugiat. Imo, quod etiam Dukerus l. c. monuit, ἐπιδρομὴ cum dativo ideo junctum est, quod ἐπιτρέχειν dativum regit. Sæpissime enim verbalia eosdem casus regunt, quos verba unde descenderunt. Homerus Il. V. v. 546. ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα. (ut Aristoteles Pepl. 44. Αὐτὸν Κάλχαντι πολυχρύσοισιν ἄνακτα.) Od. XI. v. 553. λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου. Sic Hymn. in Cerer. v. 410. λήξειας ἀθανάτοισι χόλου καὶ μήνιος αἰνῆς. Euripides Phœn. v. 948. Κάδμῳ παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων. Scolion VIII. Βρομίαις ἐπαδὲ Νύμφαις. (pro quo Dionysius

Halic. Art. Rhet. in. Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος ὀπαδοί.) Thucydides II. in. τῶν ἑκατέροις ξυμμάχων. Diodorus Sic. XIX. c. 73. ἐπὶ βοήθειαν τοῖς Καλλατιανοῖς. ubi al. ex glossemate βοηθήσων τ. Κ. Vid. ad h. l. Wesselingius, qui etiam ex Latinis scriptoribus exempla excitavit. Add. Herodot. I. c. 11. f. SCHÆF.

ΓΕΝΟΣ, *GENUS*.

Dicunt Græci, τὸ πρὸς πατρὸς, τὸ πρὸς μητρός: quæ loquutio generis quandam conditionem ostendit, sed elliptica est, supplenda voce γένος. Suppleta reperitur apud Æschinem de Demosthene: Ἐκ τῶν Νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὤν. In qua phrasi ante τὸ etiam subauditur κατὰ, ut sit: κατὰ τὸ πρὸς μητρὸς γένος: *quod ad stirpem maternam attinet.* Item apud Herodian. I. 7.

Deest etiam τὸ γένος in aliis, ut in τὸ ἀνθρώπινον, *humanum* (genus), [plene Dionysius Hal. Art. Rhet. in. οἰκτειράντων τῶν θεῶν τὸ ἀνθρώπειον ἐπίπονον γένος. quod compares cum loco Lucianeo T. III. p. 368. κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον. SCHÆF.] τὸ κρεῖττον, τὸ θεῖον [c], *divinum* (genus), *Numen* [d]. Item in ἄρσεν. Plene dixit Pausanias V. 377. ἄρσεν δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ γένος.

Item in γυναικεῖον. 1 Petr. III. 7. Ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικείῳ (sc. γένει) ἀπονέμοντες τιμήν. *Præstate muliebri* (generi), *tanquam infirmiori vasi, honorem.* BERNH.

Adde Matth. c. XIX. 4. Ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Integre Apollonius Rhod. L. I. v. 824.

Οἱ δ' ἄρα θεινάμενοι παίδων γένος ὅσσον ἔλειπτο
Ἄρσεν ἀνὰ πτολίεθρον,

Herodotus L. II. c. 85. Τὸ θῆλυ γένος πᾶν. Pro γένος idem habet γόνος. L. III. c. 66. Ἄρσενος καὶ θήλεος γόνου. In προσήκοντες. Polybius T. I. p. 113. s. γένει. *propinqui, cognati.* SCHWEB. Plene hoc postremum in Hesychio T. I. c. 584. Ἀστόξενοι. οἱ γένει μὲν προσήκοντες. SCHÆF.

c Actor. XVII. 29. MICH.

d Τὸ μητρῷον, *maternum* (genus). Pæan. Lib. VII. c. 11. τὸ δωδεκάφυλον, Actor. XXVI. 7. Sic Ephes. VI. 12. πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας. 1 Cor. VI. 11. καὶ ταῦτα (sc. γένη ἀνθρώπων) τινὲς ἦτε. MICH.

* Sub. τὸ γένος in ἀναφέρειν εἴς τινα. Dio Cassius XXXVIII. c. 7. ἐς τὸν Νουμιδικὸν ἀναφέρων. ubi Reimarus: "putarim, hæc mutila esse, legendumque, ὁ Μέτελλος ὁ ἐς τὸν Νουμιδικὸν τὸ γένος ἀναφέρων." Falso: melioraque amicum docuit Wesselingius in egregia illa epistola p. 1500. [b] "Hæc mutila putas, inquit, addique oportere τὸ γένος: Facile patior, id ad naturam dictionis intelligendam adsciscі aliunde, adjungi tamen minime. Negligit certe Isocrates in Nicocle p. 92. et Philostratus de vitis Sophist. L. I. 16. §. 2. p. 501. ubi Critias εἰς Δρωπίδην δ' ἀναφέρων, prorsus uti hic." Suppleas etiam τὴν γένεσιν. Sic enim Arrianus de Exped. Alex. IV. c. 8. ἐς

Διὰ ἀπηνέχθη αὐτῶν ἡ γένεσις. VII. c. 29. εἰς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὐτοῦ ἀνέφερεν. Ceterum sic vulgo dicebatur. Exquisitior hac de re est usus verborum ἀναδεῖν et ἀνάπτειν. Vid. Valcken. ad Herodot. p. 173. b. SCHÆF.

* ΓΕΦΥΡΑ, *PONS.*

Subintellige in σχεδία apud Agathem. L. II. c. 3. p. 7. ὅπη Δαρεῖος ἔζευξεν ἐπὶ Σκύθας τὴν σχεδίαν. Quod Tennulius reddidit: *quem Darius* ponte *junxit subitaneo, quum adversus Scythas expeditionem suscepisset.* Idem vero in notis p. 80. duo hæc Herodoti loca adjicit L. IV. c. 88. Δαρεῖος δὲ μετὰ ταῦτα ἡσθεὶς τῇ σχεδίῃ, *post hæc Darius* ponte *sublicio delectatus.* et c. 89. διέβη τὸν Βόσπορον κατὰ τὴν σχεδίην, *transmisit* ponte *subitario Bosporum.* F. ST. Id. L. VIII. c. 97. γαυλούς τε Φοινικηΐους συνέδει, ἵνα ἀντί τε σχεδίης ἔωσι καὶ τείχεος, κ. τ. λ. c. 107. διαφυλαξούσας τὰς σχεδίας πορευθῆναι βασιλέϊ. (c. 97. scripserat λύσοντες τὰς γεφύρας.) c. 117. τὸν Ἑλλήσποντον τῇσι νηυσὶ διέβησαν ἐς Ἄβυδον· τὰς γὰρ σχεδίας οὐκ εὗρον ἔτι ἐντεταμένας. Epigr. adesp. CLIV. Βόσπορον ἰχθυόεντα γεφυρώσας ἀνέθηκε Μανδροκλέης Ἥρῃ, μνημόσυνον σχεδίης. Clarum est, his locis de ponte intelligendum esse: nam alibi de navi dicitur. Vid. infra v. Ναῦς. SCHÆF.

* ΓΕΩΛΟΦΟΝ, *COLLIS.*

In κάταντις apud Bionem Fragm. IV. Ἐς τὸ κάταντις τῆνο. Expressa Ellipsi Theocritus Id. I. v. 13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον. Potest etiam subaudiri χωρίον. SCHWEB.

ΓΗ, *TERRA.* 46

Intelligitur hæc vox in multis adjectivis fœminini generis, item in articulo fœm. gen. sequente pronomine. Ex. gr. Ἡ οἰκεία, ἡ ἑαυτοῦ, ἡ ἑαυτῶν, [vid. Wesseling. ad Herodot. p. 620. b. SCHÆF.] *propria, sua* (terra), i. e. *patria*; ἡ ἡμετέρα, *nostra.* Polyb. Excerpt. Legation. XIV. p. 1119. πῶς οὐ κατάγουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκείαν; *quomodo ipsos in patriam non reducerent?* Plutarchus Philopœm. 356. τὴν ἑαυτοῦ φυγών. Xenophon Κύρ. παιδ. II. 2. — ἐπὶ τῆς ἡμετέρας, *in nostra* (patria). [Herodotus L. VIII. extr. ἐσβαλὼν ἐς τὴν ἡμετέρην. Ibid c. 142. recte scripsisse mihi videor περὶ τῆς ὑμετέρης ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἐγένετο. SCHÆF.]· Lucian. Charidem. 791. Ἀδεῶς οἰκεῖν τὴν ἑαυτῶν, *sine metu habitare suam* (patriam). [Herodotus L. VIII. c. 3. περὶ τῆς ἐκείνου ἤδη τὸν ἀγῶνα ἐποιεῦντο. quod recte tuentur summi Interpretes. Diodorus Sic. L. XII. c. 34. περὶ τὸν ἰσθμὸν τὸν πλησίον τῆς Παλληνίων. ubi Wesselingius laudat hæc Luciani Icaromenipp. c. 11. ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν τῶν Μυσῶν. ad q. l. pauca dedit Reitzius T. II. p. 764. SCHÆF.] Ἡ ἀλλοτρία, *aliena.* Maximus Tyr. Dissert. XXX. p. 303. — τῷ Ἀγαμέμνονι ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν ἐλθόντι: *Agamemnoni in alienam* (terram) *venienti.* Ἡ ἀλλοδαπή, *peregrina* (terra). He-

sychius v. Ἀντίξεται: — ἐπὶ δὲ τῆς ἀλλοδαπῆς γεγονότης. ubi vid. Albert. — Ἡ δημοσία, *publica* (terra). Dionysius Hal. Ant. Rom. T. II. p. 937. χώραν τ' αὐτῷ προσέθηκεν ἐκ τῆς δημοσίας κ. τ. λ. ubi tamen etiam χώρας recte subaudias. Sed γῆ supplet ipse Dionysius p. 660. ἐκχωρεῖν τῆς δημοσίας γῆς. quamquam Vat. Cod. γῆς omisit. Schæf.] Ἡ ξένη, ut ἐπὶ ξένης, sc. γῆς, *in exilio*. Euripides Androm. v. 136. Γνῶθι δ' οὖσ' ἐπὶ ξένας. Ἡ βάρβαρος, *barbara* [c]. Ἄπειρος, vel ἤπειρος. Plene Euripides Hippol. v. 763. Ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν. *Et in terram continentem descenderunt*. Ἡ χέρσος, *inculta* (terra). χέρσος enim natura adjectivum est, notatque *desertum* etc. vid. Barnes ad Euripidis Electram v. 325. [f] Ἡ δορύκτητος, *ferro debellata*. Ἡ ὑπήκοος, *subjecta*, ut apud Dionem Cass. L. XXXVI. p. 19. Ἐν τῇ ὑπηκόῳ (sc. γῇ), *in* (terra) *nobis subjecta*. Ἡ ἐνεγκοῦσα, *quæ tulit aliquem*, i. e. *patria*, apud Basil. [g] Ἡ οἰκουμένη, *habitabilis* (terra), sive *orbis*, apud Lucam c. II. 1. et alibi passim.

[† In οἰκουμένη interdum plura subaudienda sunt: tum scilicet,
47 quum hac voce non universus terrarum orbis designatur, sed aliqua duntaxat regio, quæ qualis sit, ex orationis serie constituendum est. Nempe tum nomen illius gentis, cujus ea est regio, subaudiendum. Ita apud Aristoph. Scholiasten ad Equit. v. 725. ἡ οἰκουμένη haud dubie est ἡ τῶν Ἑλλήνων οἰκουμένη, vel ἡ ὑπὸ τοὺς Ἕλληνας οἰκουμένη. Ita alibi sæpe ἡ οἰκουμένη est plene ἡ ὑπὸ Ῥωμαίους οἰκουμένη, quæ verba addit Herodian. V. 2.]

Ἡ τραφερὰ et ξηρὰ, *arida, sicca* [h]. Sic φιλία et πολεμία etiam elliptice dicuntur pro γῆ φιλία, γῆ πολεμία. Xenoph. Κ. Π. I. c. 38. Ἕως ἔτι ἐν φιλίᾳ ἐσμέν: *usquedum in pacato sumus*. et cap. seq. ἐν πολεμίᾳ, *in hostico*. Dionysius Halic. L. VIII. p. 526. Ὁ Μάρκιος περὶ τὸν ὄρθρον ἀναστήσας τὴν στρατιὰν ἀπῆγεν ὡς διὰ φιλίας. et p. 552. ἀπῆλθεν ἐκ τῆς πολεμίας. Monendum est, errare hic aliquando Interpretes in voce φιλία, dum putantes esse substantivum, vertunt ἐν φιλίᾳ, *in amicitia*, cum sit, *in amico*, sive *pacato*, sc. solo. Latini simili Ellipsi dicunt, *in pacato, in hostico*, subaudientes *solo*. Livius VIII. 34. *Sine commeatu vagi milites in* pacato, *in* hostico *errent*. et cap. 38. *Castra in* hostico *incuriose ita posita, tamquam procul abesset hostis*. Plene autem τὴν πολεμίαν γῆν dixit Dionysius Halic. L. VIII. p. 495.—ἀπῆγε τὴν στρατιὰν ὡς διὰ φιλίας γῆς. et p. 524. ὡς διὰ φιλίας γῆς ἀπάγειν. Dio Cass. L. XXXV. p. 2. Elliptice rursus p. 10. καθάπερ ἐν φιλίᾳ [i].

48 * Inter verba hoc nomen requirit τὸ πολεῖν. πολεῖν enim pro πολεῖν τὴν γῆν dicitur ab Hesiodo Ἔργ. II. 460. Εἴαρι πολεῖν, pro Εἴαρι πολεῖν δεῖ τὴν γῆν, *vere aranda* vel *proscindenda est* (tellus). Eadem dictione utitur Virgilius, interpres Hesiodi, Georg. L 64. 65.

—————————————Terræ
Pingue solum primis extemplo a mensibus anni
Fortes invertant tauri. Brunk.

* Sic etiam in ῥέπειν apud Homerum Iliad. Σ. v. 571. *quatere*

terram pedibus. In ἄκρα, *promontorium*. Homerus Odyss. ι. v. 285. In ἡ ἱερὰ, *terra Deo sacra*. Dionysius Hal. L. I. p. 29. In ἡ ὕπαιθρος. Idem L. VIII. p. 536. In ἡ ἐνεγκοῦσα. Themistius Orat. I. p. 21. D. [Heliodorus Æthiop. p. 127. ed. Cor. Τί δὲ σκοπῶν, ὦ πάτερ, ἐπιόντα τὴν ἐνεγκοῦσαν; Musgravius ad Euripid. Troad. v. 831. (ἁ δέ σε γειναμένα Τροία πυρὶ δαίεται.) in Supplem. p. 581. b. laudat Synesium Epist. LXXIII. XCIV. et CIII. Dicitur etiam ἡ ἐνεγκαμένη. Theophilus Paraphr. Institut. T. I. p. 183. ed. Reitz. εἰ στοργὴν ἔχει περὶ τὴν ἐνεγκαμένην. ubi v. Fabrott. it. Jo. Gavell. in Addend. p. LXX. a. SCHÆF.] Plene ἡ γειναμένη γῆ habet Dionysius Hal. L. IX. p. 601. Et πατρὶς γῆ. Idem L. I. p. 9. χέρσου τῆς γῆς ἀφειμένης. Idem L. X. p. 678. Denique in Nominibus regionum, e. gr. Ἀσία, Αἰθιοπία etc. s. γῆ. Miscell. Observat. T. IV. p. 235. SCHWEB. Herodotus L. IV. c. 17. πάσης τῆς Σκυθίης. Al. Σκυθικῆς. SCHÆF.

* Γῆς s. γαίας voce nulla fere alia frequentius supprimitur. Ea tamen quædam nondum indicata exempla. Deest in ἐγνωσμένη, ἄγνωστος. Agathemer. geogr. L. II. c. 3. ἐπὶ τὰ νοτιώτατα τῆς ἐγνωσμένης (γῆς) ἐκτείνεται. Vid. ibid. c. V. p. 47. 48. Sic et in πατρὶς, quod proprie adjectivum est. Musæus de Her. et Leand. v. 176. ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. Sed. vs. 181. ἐς πατρίδα μίμνειν. F. ST.

e Quomodo Latinis *barbaricum* dicitur, nempe *solum*. Eutrop. VII. c. 5. n. 7. ibidemque Cellarius in notis. MICH.

f ἡ ἔρημος, ἡ οἰκουμένη. MICH.

g Ἡ πατρὶς, *patria*. Eustathius ad Iliad. B. Πατρίδος αἴης. πατρίδα δὲ μόνον εἰπεῖν, ἐλλιπῶς ἔχει. Πατρὶς γάρ, γῆ δηλαδὴ, ἡ ἐκ τῶν πατέρων. καὶ ὁ πατρίδα εἰπὼν, γῆν συνεισάγει. Quid vero familiarius est Homero, quam ut dicat πατρίδος αἴης, vel πατρίδα γαῖαν? Sic ἡ παραλία, *regio maritima*. 1 Maccab. XI. 8. Lucæ VI. 17. SCHOETTG.

* Adde LXX. Exod. XVII. 14. ἐκ τῆς ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Sic Proverb. VIII. 26. 28, Deuter. XXIX. 20. MICH.

h. Item in αὔη et διερά. Hesiod. ἔργ. II. v. 458. Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων ἀρότοιο καθ' ὥρην. *Siccam humidamque arato arationis tempore* (terram). Γῆν enim in utroque adject. nom. est subaudiendum. BERNH.

* In ὑπερορία, quo vocabulo utitur Chrysost. orat. ὅτι τὸν ἑαυτ. μὴ ἀδικ. p. 75. 49
καὶ τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑπερορίαν μετάστασιν; *quid dicam de tralatione in externam* (terram)? Loquitur de Josepho e patria in Ægyptum tralato. Articulus τὴν arguit absens nomen. Idem verbum recurrit p. 76. πρὸς τὴν ὑπερορίαν μετῳκίσθης; ἐνόμισαν, ὅτι οὐκ ἔχεις ἐνταῦθα πατρίδα. rel. BERNH. Xenophon Memor. II. 8. 1. τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα. Pausanias L. V. c. 5. ἐν τῇ ὑπερορίᾳ καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χώρας αἱ ἵπποι σφίσιν ἐκύϊσκον ἐκ τῶν ὄνων. pro quo Herodotus de eadem re agens IV. c. 30. ἐν τῇ τῶν πέλας. [Mox sequitur in Pausania: Ἰόντι δὲ ἀπὸ τῆς Ἠλείας, κ. τ. λ. Scribendumne: Ἰόντι δὲ ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τῆς Ἠλείας, κ. τ. λ. Conf. L. VI. extr.] Aristides T. I. p. 185. ed. Jebb. τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ κατορθώματα, καὶ πάλιν αὖ τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ ὁμοίως Ἑλλάδι καὶ βαρβάρῳ. Alciphron I. 11. in. στόλον Ἀθηναῖοι διανοοῦνται πέμπειν εἰς τὴν ὑπερορίαν, ναυμαχεῖν ἐθέλοντες. SCHÆF.

i Subintelligitur etiam in hac locutione Callimachi hymno in Dianam v. 243. ubi de saltatione:

——————— ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῆ.

——————— ut percuterent conjunctim.

sc. γῆν. Vide, quæ ibi notat Theodorus Grævius. Suppletur poëtice hymno in Delum v. 306.

Αἱ δὲ ποσὶ πλήσσουσι χορήτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.

Illæ vero pede quatiunt tripudiantes immotam (*terram*). Schoetta.

* Etiam apud Latinos Horatius plene dixit: *pede pulsare tellurem, et alterno pede terram quatere.* In πιτνόντα, vel πιτνοῦσα, in πλατανιστόεσσα, vel πλατανιστοῦσσα, similiter vox γῆ vel similis subaudienda. vid. Sylburg. ad Pausan. Lac. c. 14. In ἀγεώργητος et 50 ἀργὸς Herodian. II. 4. 12. In ἐν τῇ ὑμεδαπῇ Herodian. I. 1. 5. In πανδώρα apud Aristoph. Av. 972. Nam ἡ γῆ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται. Leisn.

* Deest etiam apud Aristoph. Ἐκκλησ. 588. in γεωργεῖν πολλήν. sc. γῆν. quia τὸ γῆ latet in γεωργεῖν. et in Acharn. 510. ὁ Ποσειδῶν σείσας. sc. γῆν. Leisn. Pausanias III. c. 5. ἔσεισέ τι δὴ ὁ θεὸς, κ. τ. λ. c. 8. τοῦ θεοῦ σείσαντος. Explevit idem, sed alia ratione, I. c. 29. τὴν πόλιν τοῦ θεοῦ σείσαντος. quod permiro modo de reipublicæ discordia interpretatur Wakefieldius Silv. Crit. IV. p. 32. Tu vide Diodorum Sic. XV. c. 49. Gellium II. c. 28. Possis item χθόνα subaudire: nam Neptunus dicitur ἐνοσίχθων (s. ἐνεσίχθων). Schæf.

* Lucianus T. III. p. 333. ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων. s. γῆν. Interpres: *oberravit, aliam alia terra permutans.*—Ceterum conf. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 253. ubi ingentem numerum exemplorum vel ellipticæ vel plenæ locutionis reperies. Schæf.

* ΓΙΓΑΝΤΕΣ.

In γηγενεῖς, *terrigenæ*, generalius quidem ἄνθρωποι subauditur, quod nimirum omnes ἀπὸ γῆς γεγονότες secundum Moschopulum περὶ Σχεδ. p. 205. Specialius autem apud Poetas in hac voce, æque ac in v. πηλογόνοι, deest Γίγαντες. Callimachus Hymno in Lavacrum Palladis v. 8.

Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.

et Hymno in Jov. v. 3. Πηλογόνων ἐλατῆρα. Plene est in Batrachom. v. 6. Γηγενέων ἀνδρῶν μιμούμενοι ἔργα γιγάντων. Schweb. Orpheus Argon. v. 17. sq. ἠδ' ἔργ' ἀΐδηλα Γηγενέων. pro quo v. 427. Γιγάντων τ' ἔργ' ἀΐδηλα. Plene item Euripides Phœn. v. 1147. sq. ed. Pors. γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν Φέρων. Aliter ibid. v. 127. sq. γίγαντι Γηγενέτᾳ προσόμοιος. Diodorus Sic. IV. c. 21. extr. μυθολογοῦνται δ' οἱ γίγαντες γηγενεῖς γεγονέναι. Schæf.

ΓΛΩΣΣΑ, *LINGUA.*

Vox γλῶσσα subaudienda relinquitur in ἡ τῶν Ἑλλήνων: ἡ Ἑλληνική: ἡ Ῥωμαϊκή: ἡ Ἀτθίς: ἡ Ἑβραϊκὴ etc. Lucian. Jov. Trag. p. 134. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσι: non omnes,

o Jupiter! Græcam intelligunt. ubi Scholiastes: τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν [k].

k Item in ἀπὸ μιᾶς. Supplet enim expresse Dio lib. LVIII. [T. II. p. 884. 75.] Πάντες ἀπὸ μιᾶς γλώσσης καὶ κατεβόων αὐτοῦ, καὶ δεινὰ ἐπέλεγον. [Idem XLIV. c. 36. T. I. p. 404. 5. ἀλλ' ἅπερ ἂν ὁ σύμπας δῆμος ἀπὸ μιᾶς γλώσσης, εἴγε μίαν φωνὴν ἠδυνήθη λαβεῖν, ὕμνησεν, εἰπεῖν. SCHÆF.] Confer, quæ Auctor noster ad vocem γνώμης et φωνῆς observavit. Sic et in ἡ διάλεκτος, quod notat *differentem elocutionem*, sive *idioma linguæ*, quo sensu nomen adjectivum est, et subintelligendum γλῶσσα. SCHOETTG. Propr. est *lingua*, *sermo*; VOLKSSPRACHE, SPRACHE DES GEMEINEN LEBENS. Aristoteles de Poët. c. X. πλεῖστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ τῇ πρὸς ἀλλήλους. c. XXXVII. Ἔτι δὲ Ἀριφράδης τοὺς τραγῳδοὺς ἐκωμῴδει, ὅτι ἃ οὐδεὶς ἂν εἴπειε ἐν τῇ διαλέκτῳ, τούτοις χρῶνται. Ceterum fallitur vir doctissimus, διάλεκτος pro adjectivo habens, ad quod γλῶσσα subaudiendum sit. SCHÆF.

ΓΝΩΜΗ, *SENTENTIA*.

Γνώμη deest in ἡ νικῶσα. Xenoph. in Anab. VI. 2. 12. p. 376. ἐψηφίσαντο ἐκ τῆς νικώσης. [Ibid. c. 1. 18. ἐκ τῆς νικώσης ἔπραττον πάντα. Sic sæpius. Vid. mox Heusdium. Plenæ locutionis exemplum Schwebelius infra attulit. Neque tantum sententia dicitur νικᾷν, sed etiam is cujus vincit sententia, νικᾷν γνώμην s. γνώμῃ. Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 29. a. Toup. Emendat. in Suid. T. II. p. 21. sq. SCHÆF.] In κοινῇ, sc. γνώμῃ. Thucyd. L. IV. c. 61. κοινῇ σώζειν. ubi Scholiastes: γνώμῃ δηλονότι. idem L. VIII. c. 37. κοινῇ ἀμφοτέρους ποιεῖσθαι. Scholiastes: κοινῇ γνώμῃ δηλονότι [l]. In θεσπεσίῃ,
quando substantive sumitur pro *divino consilio, vel divina volun-* 51
tate, subintell. γνώμῃ, vel βουλήσει, ut apud Homer. Il. B. v. 367.

Γνώσεαι, εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις.

Cognosces, an et divina (*voluntate*) urbem non sis destructurus.

ubi Eustathius:—ἔλλειψιν ἔχει τοῦ βουλῇ, ἢ γνώμῃ, ἢ κελεύσει. Sic Euripides Ion. 1392: Ἐκ τινος θεηλάτου, sc. βουλῆς: *ob quoddam divinum* (consilium). [Compares ἐκ θεοπέμπτου, quod in nunc Polybio T. IV. p. 593. ex Toupii conjectura legitur. SCHÆF.]

In τὴν ἐμὴν, et κατὰ τὴν ἐμὴν, deest γνώμην, *mea sententia*. [Subaudias etiam δόξαν. Sophocles Trachin. v. 720. δόξῃ γοῦν ἐμῇ. Dionysius Halic. de Compos. Verb. p. 117. ed. Reisk. ὡς ἡ ἐμὴ δόξα. Ita et Heusdio Specim. Crit. in Platon. p. 102. placet, cujus præclaram notam adscribere juvat: "—Alterum locum [Legg.] L. IX. p. 862. A. Πολλάκις δὲ ὠφέλειαν οὐκ ὀρθὴν γενομένην, τὸν τῆς ὠφελείας αἴτιον ἀδικεῖν φήσομεν, ἐὰν ἥγε μὴ νικᾷ. sic corrige: ἐὰν ἥ γ' ἐμὴ νικᾷ. Elegans est hujusmodi vocis δόξα ellipsis. Rep. III. 397. D. Ἐὰν ἡ ἐμὴ, ἔφη, νικᾷ. Politic. 277. A. Νῦν δὲ κατά γε τὴν ἐμὴν οὔπω φαίνεται. Ibid. 291. C. Οὔκουν δὴ κατά γε τὴν ἐμήν. Phileb. 416. Ἀλλ' ὦ Πρώταρχε, εἰσὶ, κατά γε τὴν ἐμήν. Quam ellipsin haud scio an male restituas Legg. II. 653. C. Καὶ παιδείας προσαγορεύων, κατά γε τὴν ἐμὴν δόξαν ὀρθῶς ἂν προσαγορεύοις. Cd. enim Leid. non habet δόξαν." Ceterum conf. Fischer. ad Weller. III. I. p. 254. SCHÆF.] Ἀπὸ μιᾶς, sc. γνώμης, *unanimi* (sententia); *unanimiter* [m].

* In τὴν ἐμὴν et κατὰ τὴν ἐμὴν potest etiam suppleri κρίσιν, ut est apud Ælianum L. I. V. H. c. XXXIII. κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν. ut Latini: *mea sententia;* et *meo judicio* dicunt. SCHWEB.

In συμβάλλεσθαι, pro *sententiam ferre*, subaudi γνώμην vel ψῆφον. Γνώμην συμβάλλεσθαι dixere Herodotus et Pausanias [n].

l Euripides in Hecuba v. 189. 190. addit: Σφάξαι σ' Ἀργείων κοινῇ σπεύδει πρὸς τύμβον γνώμῃ. BERNH. Rectius ibi nunc editum legitur: κοινᾷ —— γνώμᾳ. Excerpta ex Dione Cocc. p. 674. ed. Vales. οὐδὲν ὅ, τι οὐκ ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐποίουν. Noli huc referre illud Dionysii Hal. Ant. Rom. T. I. p. 81. ἀπὸ κοινοῦ τῆς γνώμης. Nam legendum ex Cod. Vat. τοῦ κοινοῦ. h. e. ἀπὸ τῆς γνώμης τοῦ κοινοῦ. vid. Reiskium ad h. l. Quamquam, sententiam ipsam si spectes, est i. q. ἀπὸ κοινῆς γνώμης. SCHÆF.

m Plene Apoc. XVII. 13. Οὗτοι μίαν γνώμην ἔχουσι. BERNH.

n Actor. IV. 15. συνέβαλον πρὸς ἀλλήλους. In συντίθεσθαι etiam Herodotus loco inferius adducendo. ἀποφαίνεσθαι, sc. γνώμην, (sententiam) *suam proferre*, sive *conspiciendam exhibere*, Ælianus Var. Hist. XI. 34. μεταβάλλεσθαι, (sententiam) *mutare*, Lucas Act. XXVIII. 6. et quæ ibi notat Wolfius. SCHOETTG. o Simile μετατίθεσθαι. Vid. Lexic. Xenophont. T. III. p. 153. a. In Luciano T. I. p. 820. revocanda, opinor, priorum lectio editionum, μεταθέσθαι, cedere coacta in Reitziana glossemati, μεταμαθήσῃ. (quod bonus Belinus pro subjunctivo habens, legendum censet μεταμαθήσεις. Obe!) SCHÆF.

52 * Ὑπολαμβάνειν si pro *opinari vel existimare* accipitur, requirit nomen γνώμης, ut hæc phrasis fiat: ὑπολαμβάνειν τὴν γνώμην, *sententiam* sive *opinionem recipere*, vel latius, *opinari, existimare.* Palæphatus Κεφ. κα. Ὃς ὑπολαμβάνει ἄτρωτον ἀπὸ * σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστί. BERNH.

o Γνώμη etiam sæpenumero supprimitur in illo εἶπε, quod est ab initio psephismatum græcorum, v. c. apud Demosthenem in Timocratem in psephism. περὶ τῆς εἰσαγγελίας: Τιμοκράτης εἶπεν ἐπόσοι Ἀθηναίων etc. *Timocrates rogavit: quicunque Atheniensium* etc. εἶπεν, supple: γνώμην. Similiter in initio psephismatis apud Andocidem de Mysteriis: Ἔδοξε τῷ δήμῳ. Τισαμενὸς εἶπε· πολιτεύεσθαι Ἀθηναίους κατὰ τὰ πάτρια etc. i. e. *populus scivit. Tisamenus scripsit. Athenienses secundum patria* (instituta) *remp. gerunto.* Conf. Thucyd. IV. 118. Aristoph. Thesmoph. v. 381. Plene habet Lucian. in Deor. Concil. ubi Deorum decretum recitatur: Ἐπιστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτός, καὶ ὁ Ὕπνος τὴν γνώμην εἶπε. Pro γνώμην εἶπε Xenophon Ἑλλην. L. I. c. 7. §. 11. habet ἔγραψε γνώμην. Etiam in verbo προέχειν æque recte γνώμην ac νοῦν subaudire possumus. Plene legitur γνώμην προέχειν apud Aristoph. Ἐκκλησ. v. 596. LEISN.

* Al. ὑπὸ, quod Fischerus male sprevit. Suidas T. I. p. 375. Ἀλλ' ἔμεινεν ἄτρωτος ὑπὸ τῶν τοιούτων παθῶν, ἢ ὁ Αἴας ὑπὸ σιδήρου. Marinus Vit. Procli c. 3. p. 5. sq. δευτέρα δὲ ἰσχὺς σωματική, ἀπαθὴς μὲν ὑπὸ χειμώνων καὶ καμάτων. [Dorvill. ad Charit. p. 655. recte ex Cod. καυμάτων.] ἄτρωτος δὲ καὶ ὑπὸ τῆς μοχθηρᾶς καὶ ἠμελημένης διαίτης. SCHÆF.

* Integra oratione sæpe reperitur μιᾷ γνώμῃ. Polybius T. I. p. 234. Μιᾷ γνώμῃ κυρίαν ἐποίησαν τὴν τῶν στρατοπέδων αἵρεσιν. Idem T. II. p. 1278. Συμπνεύσαντες καὶ μιᾷ γνώμῃ χρώμενοι. Thucydides L. VI. c. 17. Μιᾷ γνώμῃ ἀκροᾶσθαι. Pro eo habet Dionysius Halic. L. VI. p. 348. Ὥσπερ ἐκ μιᾶς ψυχῆς ἅπαντες ἀνεβόησαν ἅμα. Macarius Homil. XV. p. 199. Ἀπὸ μιᾶς φάσεως. Sic Latini quoque loquuntur: *una mente*, vel *uno ore*. Cicero Orat. Philipp. VI. c. 1. *Cum vos universi una mente atque voce iterum a me conservatam esse rempublicam conclamastis.* Terentius Phorm. Act. IV. Sc. III. v. 20. *Uno ore auctores fuere.* Eadem vox latet in φέρειν et φέρεσθαι. Apud Cleomedem K. Θ. L. I. c. 6. Ὁ μὲν οὖν Ποσειδώνιος οὕτω φέρεται. et cap. extr. ὥστε οὐκ ὀρθῶς ἔοικεν ὑπειλῆφ-

φέρεσθαι ὁ Ποσειδώνιος. Supplet Herodotus L. V. c. 118. Τούτου τοῦ ἀνδρὸς ἡ γνώμη ἔφερε etc. Æschylus Suppl. v. 607. σπεῦσαί τι τῶν— φέρει φρήν. ut Lat. *fert sententia, fert animus.* v. cl. Abresch. Lect. Aristænet. p. 321. [Eadem ex Abreschii hoc libro exscripsit F. St.] In ἔχει με s. γνώμη. *Tenet me sententia.* Sophocl. Electr. v. 497. In ἀλᾶσθαι, si ad mentem refertur. Idem Ajac. v. 22. In νικῶσα plene est apud Herodotum L. VII. c. 175. Ἡ νικῶσα δὲ γνώμη ἐγένετο. Actor. XIV. 4. Ἐσχίσθη τὸ πλῆθος. s. εἰς δύο γνώμας: uti supplet Lucianus T. II. p. 622. Τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίσθη. [Insignis abusus locutionis plenioris ad ellipsin ibi confingendam, ubi sensus apertissimus est, etiamsi nihil subaudias. Sed sic solent illi ἐλλειψιθῆραι. Schæf.] Sic Cæsar B. C. L. I. c. 35. *Divisum esse populum Romanum in partes duas.* i. e. *sententias.* 1 Cor. VII. 5. Ἐκ συμφώνου. s. γνώμης. Quamquam alias γράμματος quoque potest suppleri; uti sæpius in Pandectis. In ἐπιστῆσαι, cum significat *animum advertere*, s. γνώμην, νοῦν, διάνοιαν. Alias pro contextus ratione οὖς vel ὀφθαλμὸς potest subaudiri. v. Abresch. Lect. Aristænet. p. 172. Schweb.

* ΓΟΝΕΙΣ, *PARENTES.*

In φῦσαι καλῶν. Sophocles Antig. v. 38. Schol. Gr. λείπει γονέων, ἵν' ᾖ, ἐσθλῶν γονέων. In τίνων, cum de genere sermo est. Polybius T. II. p. 1388. Τίς καὶ τίνων. s. γονέων. In ἀπ' ἀμφοτέρων ἀδελφεὸ s. γονέων. Herodotus L. III. c. 31. Potest etiam in hisce subaudiri τοκέων, qua voce sæpius utitur Homerus. Schweb. Herodotus L. VII. c. 97. Ἀχαιμένης, Ξέρξεω ἐὼν ἀπ' ἀμφοτέρων ἀδελφεός. quod, ut alia plurima, imitatus est Pausanias L. III. c. 4. Λεωνίδαν τὸν Ἀναξανδρίδου, Δωριέως δὲ ἀπ' ἀμφοτέρων ἀδελφόν. Idem L. I. c. 7. in. Οὗτος ὁ Πτολεμαῖος Ἀρσινόης ἀδελφῆς ἀμφοτέρωθεν ἐρασθείς, κ. τ. λ. ubi vid. Sylburgius. Schæf.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, *LITERÆ.* 53

Ἀπόῤῥητα, *arcana*, invenies apud Græcos pro ἀπόῤῥητα γράμματα, *literæ arcanæ:* et δι' ἀποῤῥήτων, *arcanis*, omissa voce γραμμάτων, *literis.* [Hæc ratio haud raro satis commode procedit. Sic, si placet, intelligas Diodorum Sic. XX. c. 21. ἐπεὶ τινῶν ἐπύθετο Νικοκλέα τὸν βασιλέα τῶν Παφίων ἐν ἀποῤῥήτοις ἰδίᾳ πρὸς Ἀντίγονον συντεθεῖσθαι φιλίαν, κ. τ. λ. c. 28. συνθήκας ἐν ἀποῤῥήτοις συνθέμενος. Sed sæpius etiam frustra labores, si huic ellipsi itemque alteri a Schwebelio supra ad v. Βουλὴ propositæ inhærepe velis. Talia hæc sunt. Xenophon Anab. VII. 6. 43. Καὶ ἐν ἀποῤῥήτῳ ποιησάμενος, λέγει, κ. τ. λ. (ubi Schneiderus laudat Herodotum IX. c. 45. παραθήκην ὑμῖν τὰ ἔπεα τάδε τίθεμαι, ἀπόῤῥητα ποιεύμενος πρὸς μηδένα λέγειν κ. τ. λ. et Aristophanem Equit. v. 647. sqq. κἀγὼ Ἔφρασα Αὐτοῖς, ἀπόῤῥητον ποιησάμενος, ταχὺ Ἵνα κ. τ. λ. ut locus interpungendus. conf. v. 120. 123.) Dionysius Hal. Ant. Rom. T. II. p. 774. φράσοντας τοῖς Γαβίοις δι' ἀποῤῥήτων. Pausanias L. III. c. 20. γυναῖκες γὰρ δὴ μόναι

καὶ τὰ ἐς τὰς θυσίας δρῶσιν ἐν ἀποῤῥήτῳ. Præstat igitur, δι' ἀποῤῥήτων, ἐν ἀποῤῥήτοις, ἐν ἀποῤῥήτῳ, nulla habita ratione ἐλλείψεων, adverbialiter dicta intelligere. Eademque ratio tenenda in plurimis aliis hujusmodi locutionibus, quas Mysterii elliptici ἐπόπται ad sacra sua trahere solent. SCHÆF.] Sic Ælian. Var. Hist. XII. 33. Κινέας— πρὸς τὴν βουλὴν τῶν Ῥωμαίων ἔγραψε δι' ἀποῤῥήτων. *Cineas — ad senatum Romanum arcanis* (literis) *scripserat.* Addidit Herodianus VII. 6. 14. Ὅτι φέρουσι γράμματα πρὸς Μαξιμῖνον ἀπόῤῥητα. *Quod ferant arcanas ad Maximinum literas.*

* In Φοινίκια et Φοινικήϊα s. γράμματα. [Aliter explet Timon Phil. as. XXIV. ἀνδρὶ διδασκομένῳ Φοινικικὰ σήματα Κάδμου. quem hitic suspiceris Homeri σήματα λυγρὰ de literis intellexisse. SCHÆF.] Vid. Suidam T. III. p. 639. et Hesychium in Φοινικίοις, quibus in locis disjungendæ sunt voces. Literas enim, quas, teste Herodoto L. V. c. 58. Iones a Phœnicibus acceperunt, absolute Φοινικήϊα veteres appellarunt. Ita Φοινικήϊα legitur ἐλλιπῶς in antiquissima Inscriptione Tejorum v. 37. v. Havercampium dissert. de lit. Gr. T. II. p. 207. Subauditur etiam τὸ γράμμα, [aut τὸ στοιχεῖον. vid. infra h. v. SCHÆF.] quoties Articulus literis Alphabeti præponitur, e. g. τὸ Α, τὸ Γ. unde etiam, teste Eustathio ad Iliad. Α. p. 5. l. 14. Homeri libri γράμματα fuerunt appellati. In φωνήεντα et σύμφωνα apud Grammaticos et Scholiastas Græcos sæpius obvia s. γράμματα. Plene Æneas Tact. c. 31. φωνήεντα γράμματα. ut Lat. *vocales* et *consonantes s. literæ.* SCHWEB.

* ΓΡΑΜΜΑΤΙΔΙΟΝ.

Hoc substantivum, vel γραμματεῖον, nisi ex Herodoto δελτίον malis, reticetur, quoties δίπτυχον aut δίθυρον absolute adhibent Græci. Hinc Hesychius, δίθυρον, γραμματίδιον δίπτυχον, vel, ut distinguendum alii censent, δίθυρον γραμματίδιον, δίπτυχον. Pollux Onom. IV. 8. Καὶ Ἡρόδοτος μὲν δελτίον δίπτυχον, οἱ δὲ Ἀττικοὶ γραμματεῖον δίθυρον. Et X. 57. ὡς ἐστιν εἰπεῖν γραμματίδιον δίθυρον. Conf. Misc. Obs. Crit. Vol. V. T. II. p. 173.•F. ST. Conf. Toup. Emendat. in Suid. T. II. p. 523. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 199. SCHÆF.

ΓΡΑΜΜΗ, *LINEA.*

In ὀρθὴ et εὐθεῖα, *recta*, ut πρὸς ὀρθὴν, sc. γραμμὴν, *ad rectam* (lineam). [Leontius Scholast. XIX. ἀλλὰ δικάζων Οὔποτε τῆς ὀρθῆς οὐδ' ὅσον ἐτράπετο. Lucianus in divino illo Demosthenis encomio T. III. p. 515. ἀκλινῆ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἁπάσαις φυλάττοντα τρικυμίαις τῆς τύχης *. Subaudias item ὁδός. Epigr. adesp. DCXCIII. v. 7. δι' ὀρθῆς ὕπαγε, ὦ ὁδοιπόρε. Vide infra v. Ὁδός. SCHÆF.] Herodot. III. 127. ἐκ μὲν δὴ τῆς ἰθείης, sc. γραμμῆς, vel ὁδοῦ, *recta* (linea vel via), i. e. *aperte.* Plutarch. de Herodoti malignit. p. 866. ἀπ' εὐθείας et πλαγίως opponit. [Vid. Musgravium supra ad v. Ἀρχή. SCHÆF.] In εὐγώνιος. Eurip. Ion. v. 1137.

Πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον
Μέτρημ' ἔχουσαν —

In jugeri longitudinem dimensus rectangulam lineam habentem mensuram tot pedum.

Item in ἡ ἱερὰ, *sacra.* Philo Legation. ad Caium p. 779. [T. II. p. 561. 15. Sed ibi, ut T. I. p. 674. 33., Ruhnkenius ad Schol. in Platon. p. 256. a. legendum censet ἀφ' ἑστίας, improbans Mangeium, qui utrumque recte dici putet. Præiverat Mangeio Hœschelius Notat. in Philon. Opusc. p. 254. Schæf.] — ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὥσπερ ἀφ' ἱερᾶς, ἤρξατο τὰ σπέρματα τῆς εἰρήνης ἀποῤῥίπτειν. *A patria, tanquam a sacra* (linea), *incipiebat semina pacis abjicere.* Hesychius: Ἀφ' ἱερᾶς, οὕτως ἐλέγετο γραμμὴ ἱερὰ παρὰ τοῖς πεττεύουσιν. [Vid. Brunck. ad Aristophan. Concion. v. 987. Schæf.] quod Theocritus ἀπὸ γραμμᾶς dixit, omisso ἱερᾶς. vid. Vann. Crit. p. 273. p

* Obiter moneo, ibidem p. 522. sq. [et in Ind. ad Chrestom. Græc. v. ἀπάμετος] Interpretem a vero Luciani sensu mire aberrasse, non sine insigni in μεγαλοψυχίαν Demosthenis injuria. Aliter Græca vertisset, si meminisset imitatum esse Lucianum Archilocheum illud carmen: Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον, κ. τ. λ. Schæf.

p Supprimitur γραμμὴ etiam in κάθετος, i. e. *linea perpendicularis,* in παράλληλος, i. e. *lineæ parallelæ,* in ὑποτείνουσα, *subtensa seu latus trianguli rectianguli, angulo recto oppositum,* apud Geometras. Schoettg. 54

* Item in διάμετρος. Euclides L. II. Σφαῖρά ἐστιν, ὅταν ἡμικυκλίου μενούσης τῆς διαμέτρου (sc. γραμμῆς) περιενεχθὲν τὸ ἡμικύκλιον. Et in περίμετρος. Berwh.

* Item in μακρὰ apud Aristoph. Vesp. v. 106. Scilicet γραμμὴ μακρὰ erat condemnantium, βραχεῖα absolventium. [V. Brunck. ad Aristoph. Vesp. v. 167. 848. Schæf.] Item in παράγραφος. Nam paragraphus erat linea quædam brevis, punctum quasi quoddam in extremitate habens, quæ inter notas criticas fuit, quibus in distinguendis versibus utebantur. Quæ ratio est, cur Græci ἡ παράγραφος semper dicant, et Latine *hæc paragraphus* dici recte possit. Leisn.

* Sic apud Tacticos τάξις εἰς μίαν εὐθεῖαν suppressam habet v. γραμμήν: quæ est *ordinatio omnium copiarum ad unam rectam lineam.* Polybius T. I. p. 366. Ἐπεὶ δὲ πάντ' ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν ἐξέτεινε. Onosander c. XXI. Εἰς εὐθεῖαν ἐκ τοῦ συγκατοικοῦς ἀπλούμενοι σχήματος. Plene est apud Dionysium Hal. L. IV. p. 258. Διαγράφοντος ἐπὶ τῆς γῆς περιφερεῖς τι γραμμὰς, καὶ ἑτέρας αὖθις εὐθείας. Schweb.

* ΓΡΑΦΗ, *ACCUSATIO.*

In φεύγειν ὕβρεως, φεύγειν φόνου, et similibus, possumus subintelligere γραφήν. Alii supplent per δίκην. Vid. infra ipsum Bosium in hac voce. Leisn.

* ΓΡΑΦΗ, *SCRIPTURA.*

In N. T. quando Scriptura V. T. citatur, sæpe occurrit φησὶ vel λέγει, et subintelligitur ἡ γραφὴ, quæ vox alibi quoque additur. 1 Corinth. VI. 16. Ephes. V. 14. Galat. III. 16. Hebr. V. 14. 55
Idem occurrit apud Patres Græcos. Marcus Eremita sententiis prioribus num. 106. Οὐδεὶς, φησὶ, στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου

πραγματείαις. *Nemo, ait,* (scriptura 2 Timoth. II. 4.) *militans negotiis hujus vitæ implicatur.* Idem n. 134. Φησὶ γάρ, ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται. *Dicit enim* (scriptura): *Qui se ipsum exaltat, humiliabitur.* Potest et subintelligi pro re nata εὐαγγελιστής, προφήτης, ἀπόστολος: hoc tamen generale est, et ubique quam optime quadrat. Schoettg.

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ, *GYMNASIUM.*

In Λύκειον, *Lyceum,* de qua voce vide Harpocrationem. Schoettg.

ΓΥΝΗ, *UXOR.*

In Ἕκτορος Ἀνδρομάχη, *Hectoris Andromache,* supple γυνή, *uxor.* Aristoph. Lysistr. p. 839. Ἡ Θεαγένους, sc. γυνή: *Theagenis* (uxor.) Vide ib. Bisetum. Joannes Evang. XIX. 25. Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, sc. γυνή, *Maria Clopæ* (uxor.) Matth. I. 6. ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου, sc. γυναικός. [Euripides Orest. v. 1702. ed. Pors. ἔνθα παρ' Ἥρᾳ, τῇ θ' Ἡρακλέους Ἥβῃ κ. τ. λ. Aristophanes Equit. v. 449. τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππίου. Diodorus Sic. Excerpt. T. II. p. 586. 76. Αἰμιλία γάρ τις μεγάλου Σκιπίωνος. (l. Α. γὰρ ἡ τοῦ μ. Σ.) ubi monuit Valesius. Dorvillius Vann. Crit. p. 198.: "De hac ellipsi videantur Salmas. ad Inscriptt. Herodis Attici p. 40. Perizon. in Dissert. Triade p. 19. et Burmannus ad Sueton. Ill. Gramm. C. 10. et in Vita Cæs. C. 4." Add. Marklandus ad Euripid. Iphig. Aul. v. 130. Schæf.] q Item in ἡ γαμετή. Ælian. Var. Hist. XIV. 43. Βερενίκη δὲ ἡ γαμετὴ αὐτοῦ: *Berenice vero* (uxor) *ejus.* [Plene Isæus ap. Dionys. Halic. T. VII. p. 360. Orat. Gr. γαμετῆς γυναικός. Schæf.] Item in χήρα r. Plene γυναιξὶ χήραις dixit Dio Cass. XLI. 175. s

* Et Luc. III. 26. πρὸς γυναῖκα χήραν. Est enim χῆρος inter ea nomina referendum, quæ triplices habent fines. Invenitur enim masculinum genus et neutrum apud Apollonium Argon. I. χῆρον λέχος. [Sic χήρη εὐνὴ Marcellus Dedic. Stat. Reg. v. 12. Schæf.]

86 Omittitur quoque ab Isocrate ad Nic. in adjectivis ταπεινοτέρας et σεμνοτέρας. Οὐδ' ᾤηθην δεῖν τοὺς μὲν (sc. παῖδας) ἐκ ταπεινοτέρας τῶν παίδων, τοὺς δὲ ἐκ σεμνοτέρας, supple γυναικός.

In γαμεῖν deest quartus casus γυναῖκα. Matth. XXIV. 38. et alias. Additur nomen Luc. XIV. 20. Γυναῖκα ἔγημα. Bernh.

* In ἄγειν, quando absolute ponitur, s. γυναῖκα: quamquam plena locutio est ἄγειν γυναῖκα εἰς οἶκον. V. οἶκος. In μιᾷ στοιχεῖν, *una uti uxore.* V. cl. Hemsterhuis ad Aristophanis Plut. p. 262. In ἔχειν. Homerus Il. Ο. v. 336. In θηλύτεραι. Plene Homerus Od. Λ. v. 385. In illis Aristophanis, Ἐκκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι, etc. et innumeris aliis. Sic Latini quoque hanc vocem sæpe habent suppressam. Plinius. L. II. ep. 20. *Verania Pisonis. s. uxor.* Virgilius Æn. L. III. v. 319. *Hectoris Andromache.* Item in *ducere* et *habere,* Græco more. Ovidius Metam. L. IX. 496

497. *Di melius! Di nempe suas habuere sorores. Sic Saturnus Opim junctam sibi sanguine duxit.* SCHWEB. De Latinis Stoschius ad Elsneri Commentar. in Evang. Matth. I. p. 12. conferri jubet Reitzium Ambig. p. 387. et Supplem. p. 77. Pitiscum ad Sueton. Jul. c. 50. SCHÆF.

q Adde Matth. XXII. 25. XXIV. 41. SCHOETTG.

* Et Tob. III. 8. septem jam habuisti maritos, καὶ ἑνὸς αὐτῶν οὐκ ὠνομάσθης, sc. γυνή. Sic ἔχειν τινὰ sc. γυναῖκα, *habere aliquam* in matrimonio. Matth. XIV. 4. MICH.

r Luc. IV. 25. πολλαὶ χῆραι coll. v. 26. πρὸς γυναῖκα χήραν. MICH.

s Sic et in καλαί. [" Xen. Apomnn. i. 1. 8. τῷ καλὴν γήμαντι." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 254. SCHÆF.] Callimachus apud Auctorem Etymologici Magni in Βεῦδος, emendante Bentleio:

Ἐν δὲ Πάρῳ καλαί τε, καὶ αἴολα βεῦδε' ἔχουσαι.

In Paro autem pulchræ, et pulchre vestitæ sunt (*mulieres.*)

Item in ἀμφίπολος, quæ vox in Homero sæpe occurrit, idemque est ac θεράπαινα. Idem tamen Odyss. A. v. 362. supplet: — σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ τ. SCHOETTG.

t Item in θήλειαι Rom. I. 26. et alibi sæpe θηλύτεραι. [Proprie, *teneræ, imbecillæ; teneriores, imbecilliores;* DAS SCHWÄCHERE GESCHLECHT. Sophocles Trachin. v. 1064. γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν. Euripides Med. v. 924. ed. Pors. γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ. SCHÆF.] Plato plenius: θήλειαι κόραι. LEISN. Euripides Orest. v. 1203. τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις τρέφειν. ubi significanter præcedit: τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη. Manetho IV. v. 505. θηλυγενεῖς δὲ γυναῖκες κ. τ. λ. SCHÆF.

ΓΩΝΙΑ, *ANGULUS*. 57

In εὐθεῖα vel ὀρθὴ aliquando etiam omittitur γωνία, *angulus*. Locum ex Polybio citat Budæus p. 1227.

* Polybius T. I. p. 776. Τῶν πρὸς ὀρθὰς ἐφεστώτων. s. γωνίας. SCHWEB.

Δ.

* ΔΑΙΜΟΝΙΑ, *NUMINA, SPIRITUS*.

Actor. XVII. 20. Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. Ad hoc adjectivum, vel participium potius, ξενίζοντα, addi debere substantivum δαιμόνια, tum v. 18. docet, ubi Paullus ξένων (quod cum ξενιζόντων unum eundemque habet significatum) δαιμονίων καταγγελεὺς εἶναι dicitur: tum ex Æliani Var. Histor. lib. II. c. 13. colligimus; quippe de Atheniensibus quibusdam suspectum reddere Socratem laborantibus narrat historicus l. d. illos inter alia, quibus Socratem premebant, crimina et hoc adduxisse, quod sc. εἰσῆγε ξένους δαίμονας καὶ οὐκ ᾔδει θεούς, grande scelus existimantes, novos inducere aut annuntiare Deos præter jam receptos. Accurate enim

tradito a majoribus cultui insistebant Athenienses, quod ex eodem Socratis exemplo videre licet, cui quippe hæc ab Areopagitis dica scripta est: Ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσηγούμενος, teste Diogene Laertio in vita Socratis. BERNH.

58 ΔΑΙΣ, *EPULUM.*

In θαλεία vel θαλία deest sæpe. Homerus: Δαῖτα θαλείαν: *epulum festivum.* [Aristophanes Pac. v. 778. sqq. κλείουσα θεῶν τε γάμους, Ἀνδρῶν τε δαῖτας, Καὶ θαλίας μακάρων. Subaudias item ἑορτή. Valckenarius ad Herodot. p. 665. a.: "θάλειαν ἑορτὴν ἄγειν et θάλειαν ἄγειν Græcis etiam dicebatur: Eustath. in Od. Φ. p. 759. 6. Epist. Socr. p. 43. 18." SCHÆF.]

* ΔΑΚΡΥΟΝ, *LACRIMA.*

In ἐγὼ ἔκλαιον πολλά· nempe δάκρυα. Apocal. V. 4. MICH.

* ΔΑΜΑΛΙΣ, *JUVENCA.*

Vide infra, voce Εἰκών. SCHOETTG.

ΔΑΝΕΙΟΝ, *MUTUUM.*

In ἀρχαῖον, quando pro *sorte usurarum* sumitur. Demosthenes adversus Nicostratum:—οὔτε τόκον, οὔτε τὸ ἀρχαῖον. Plene dixit idem κατὰ Διονυσιοδ. Οὐ γὰρ ἂν ἀπεδίδοτο τό τε ἀρχαῖον δάνειον, καὶ τῶν τόκων μέρος τι. Vel subintell. κεφάλαιον, quod idem alibi addit. Vid. Budæi Comm. p. 133. [Aristophanes Nub. v. 1156. καὶ τἀρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων. ubi τἀρχαῖα Gloss. explicat τὰ κεφάλαια. Alciphron p. 106. ἐπὶ τῷ ἀρχαίῳ τόκον βαρύν. p. 280. πρὸς τῷ ἀρχαίῳ καὶ τὸν τόκον ἀπῄτει. SCHÆF.]

* ΔΑΠΑΝΗ.

Vel, si mavis, ἀνάλωμα, in phrasi in lapidibus frequentissime obvia, ἐκ τῶν ἰδίων. Solum illud in ἰδίων suppleri potest. Quæ recte cel. D'Orvillius in Misc. Obs. Crit. Nov. Tom. III. p. 110. cum Latinorum, *suo ære, sua pecunia*, et sim. confert. F. ST.

ΔΕΙΛΗ, *TEMPUS VESPERTINUM* *.

In voce ὀψία, *serum*, quæ natura adjectiva est, deficit δείλη. Ex. gr. ὀψίας γενομένης, *cum serum esset diei;* integre, δείλης ὀψίας γενομένης. Sæpe additur. Dionys. Halic. V. p. 351. Περὶ δείλην ὀψίαν. et Lib. VIII. c. 49. μέχρι δείλης ὀψίας. Thucydides Lib. III. p. 190. γενομένης δὲ τῆς τροπῆς περὶ δείλην ὀψίαν. Lucianus in Asino pag. 100. Περὶ δείλην ὀψίαν. et in Gallo p. 177. Ælianus Hist. Anim. I. 14.

Δειλῆς δὲ ὀψίας γενομένης. Possis etiam in ὀψία subaudire ὥρα, quam 59
vocem addidit Marcus XI. 11. Καὶ περιβλεψάμενος πάντα, ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας, ἐξῆλθεν εἰς Βηθανίαν.

Porro quum dicitur: ἡ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν. Elliptica et hæc est loquutio, quæ occurrit Luc. IX. 12. et XXIV. 29. In ea subauditur, εἰς δείλην. Sic integre Appianus Punic. p. 125. Ἡμέρας εἰς δείλην τρεπομένης. Vel ἐπὶ δύσιν subaudire possis, uti ad vocem Δύσις dicemus.

* Herodotus L. VIII. c. 7. Περὶ δείλην πρωΐην γενομένην. Adde Eustathium ad Iliad. Σ. p. 1193. l. 42. SCHWEB.

* Thomas Mag. p. 762. Πρωΐ, καὶ ὀψέ· οὐ πρωΐας, καὶ ὀψίας. ubi citatur Photius Lex. Ms. Πρωΐαν οὐ λέγουσι καθ' ἑαυτὸ, ἀλλ' ἐν συντάξει, δείλην πρωΐαν, τὸ πρῶτον τῆς δείλης μέρος, καὶ δείλην ὀψίαν, τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. Vid. ibi Interpretes. SCHÆF.

[a] Δείλη non semper tempus vespertinum significat, sed de variis diei partibus, ac diversis lucis crescentis et decrescentis gradibus dicitur. Ita dicimus 1. δείλης ἑῴας, h. e. *sub auroram*, quia hic est quasi primus lucis incipientis gradus; 2. δείλης μεσημβρίας, *sub meridiem*, qui est summus lucis diurnæ gradus; 3. δείλη πρωΐα, i. e. τὸ πρῶτον τῆς δείλης μέρος, τὸ εὐθὺς ἐκ μεσημβρίας, *prima pars δείλης, quæ incipit statim a meridie;* {Philemon: μεμίσθωνταί με δείλης πρωΐας. ἀντὶ τοῦ ἀρχομένης δείλης. Schol. Voss. ad Homer. Il. XVIII. v. 277. Vid. Valcken. ad Ammon. p. 104. b. SCHÆF.] 4. δείλη ὀψία, τὸ τελευταῖον τῆς δείλης μέρος, τὸ περὶ ἡλίου δυσμὰς, *postrema pars δείλης, quando solis est occasus.* vid. Casauboni Antibaron. p. 417. LEISN.

* ΔΕΙΜΑ, *TERROR.*

Subaudiendum est in πανικόν. Et in plur. πανικὰ, sc. δείματα. Polyæn. I. 2. τοὺς κενοὺς καὶ νυκτερινοὺς τῶν στρατευμάτων φόβους πανικὰ κληΐζομεν, ut legit Casaubonus. Vid. Dionys. Halic. Lib. V. p. 290. edit. Lips. LEISN.

Diodorus Sic. XIV. c. 32. ἐμπεσόντος δὲ εἰς τὸ στρατόπεδον θορύβου τοῦ καλουμένου πανικοῦ. L. XX. c. 67. πανικῷ θορύβῳ συνεχομένων. mox: ἐξαπατηθῆσαι, κατὰ τὴν παροιμίαν, τοῖς κενοῖς τοῦ πολέμου. Τὰ κενὰ τοῦ πολέμου eadem quæ πανικά. Vid. Interpret. ad Diodor. Sic. XVII. c. 86. in Dorvill. ad Charit. p. 581. Add. de Πανὸς δείμασι Valckenar. ad Herodot. p. 370. a. Koppiers. Observ. Philol. p. 121. SCHÆF.

* ΔΕΙΝΟΝ.

Thucydides Hist. III. 76. τῆς δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης. Supplet Scholiastes τῷ πράγματι, τῷ δεινῷ. F. ST.

* ΔΕΙΠΝΟΝ, *CŒNA.* 60

Aristophanes Ἐκκλησ. v. 1178. Ἐπινίκια δειπνεῖν, sc. δεῖπνα, i. e. εὐωχίαν νίκης τινὸς ἕνεκα ποιεῖν. LEISN. Aristophanes fragm. Cicon. apud Athenæum T. III. p. 431. Ἀττάγας, ἥδιστον ἑψεῖν ἐν ἐπινικίοις κρέας. SCHÆF.

* Vocabulum hoc supplendum est post καλεῖν. 1 Cor. X. 27. Εἰ δέ τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων (ἐπὶ δεῖπνον), si quis infidelium (ad convivium) vos vocaverit, vel invitaverit. Plenam phrasin dat [Xenophon Mem. 2. 3. 11. καλεῖν τε ἐπὶ δεῖπνον. mox simpliciter καλεῖν ἐκεῖνον. Sic et 2. 9. 4. ὁπότε θύοι, ἐκάλει. SCHÆF.] Julian. in Cæsaribus: Διὰ τί οὐχὶ καὶ τὸν ἐμὸν Ἀλέξανδρον ἐπὶ τὸ δεῖπνον παρεκάλεις; Additur etiam a Joanne Apoc. XIX. 9. Omissum est Luc. XIII. 7. Idem Hesiod. op. et dieb. τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν. Item in παρακαλεῖν. Euripides in Bacch. v. 1245. Eadem Latinis in usu est ἔλλειψις. Ita enim Terent. Phorm. Act. III. sc. V. *Spatium quidem tandem apparandi nuptias, vocandi, sacrificandi.* etc.

In loco 1 Corinth. XI. 20. ad phrasin ἐπὶ τὸ αὐτὸ supplendum esse δεῖπνον, Raphelius existimat, citante Bruningio in antiqq. græc. c. XXII. BERNH.

* Eadem est ellipsis Actor. X. 10. Παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων. s. δεῖπνον. Sic Herodotus L. IX. c. 15. παρασκευασάμενος μεγάλως. ubi lineis aliquot interjectis sequitur ἦν δὲ τὸ δεῖπνον ποιεύμενον ἐν Θήβῃσι. Plene exstat phrasis apud eumdem L. IX. c. 81. Δεῖπνον παρασκευάζειν. Sic Suetonius ἐλλιπῶς *vocare* posuit in vita Tiberii c. 53. *Etiam vocare desiit.* quam Ellipsin expressit idem in Caligula c. 36. *quas plerumque cum maritis ad cœnam vocatas considerabat.* SCHWEB.

* ΔΕΚΤΕΟΝ.

Hoc verbale frequenter omittunt Scholiastæ veteres post illa verba: ὁ καὶ μᾶλλον etc. ubi sc. indicare volunt, quænam ex duabus interpretationibus alteri sit præferenda. LEISN.

* ΔΕΟΝ, *DECENS.*

In παρὲξ ἀγορεύειν apud Homerum Iliad. M. v. 213. ubi schol. Gr. ἔξω τοῦ δέοντος. In ὑπερβαίνειν. Sophocles Antig. v. 674. SCHWEB.

* ΔΕΣΜΩΤΗΡΙΟΝ, *CARCER.*

Deest hoc nomen in δημόσιον, quod pro *carcere publico* posuit
61 Thucydides. Plenum enim est: δεσμωτήριον δημόσιον. LEISN.

* ΔΕΣΠΟΙΝΑ, vel ΔΕΣΠΟΤΙΣ, *DOMINA.*

Desideratur in κεκτημένη apud [Sophocl. fragm. ex incert. Tragœd. XLII. SCHÆF.] Aristoph. Eccles. v. 1118. [v. 1126. ed. Brunck. ubi jungitur pronomini possessivo: τῆς ἐμῆς κεκτημένης. SCHÆF.] et sæpe apud Aristænetum. LEISN. Mœris p. 225. ἡ κεκτημένη, ἡ δέσποινα, παρ' Ἀττικοῖς. SCHÆF.

* ΔΕΣΠΟΤΗΣ, *HERUS.*

Deest in κεκτημένος, v. c. apud Aristoph. Plut. v. 4. et ἐγκεκτημένος. Quæ voces adhibentur de iis, qui prædia in Attica possidebant, et a δημόταις diversi erant. Leisn. Demosthenes p. 1208. 27. τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκτημένων. Reiskius Ind. p. 269. "οἱ ἐγκεκτημένοι, subaudi οἰκίας καὶ χωρία ἐν τῇ ἔξω τῆς Ἀττικῆς, *Angesessene*, peculiati, quibus fundi sunt, bona immobilia, sed extra Atticam, in solo peregrino." Accuratius, sicque ut intelligas, cur τοῖς δημόταις opponantur, Valckenarius ad Herodot. p. 383. a.: "Sunt qui in demis non suis prædia vel agros possidebant." Schæf.

* ΔΗΛΟΝ, *CERTUM.*

Δῆλον, *certum est*, deesse videtur I. Joann. III. 20. ante hæc verba: ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ Θεός, etc. Mich.

* ΔΗΜΙΟΣ, *MINISTER*, seu *SERVUS PUBLICUS.*

Mihi non est dubium, post verba πέμπειν et ἐπιστέλλειν absolute posita, rectius interdum τὸ δήμιον vel δημίους subaudiri, quam vel ἐπιστολὴν, vel alia. Apud Marcum c. VI. 27. verbo ἀποστέλλειν additur σπεκουλάτωρ, i. e. δήμιος. Vid. Casaubonus ad illum locum. Leisn.

* ΔΗΜΟΣ, *DEMUS* s. *PAGUS.*

"Deest hōc nomen apud Arist. Equitt. 79. ἐν Κλωπιδῶν· ubi v. Casaubonus p. 77. Neoc." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 254. Schæf.

* ΔΙΑΓΕΝΟΜΕΝΟΣ, *INTERJECTUS.*

Subaudiri potest hoc vocabulum Marc. II. 1. δι' ἡμερῶν. s. τινῶν διαγενομένων. Sic Actor. XXV. 13. ἡμερῶν δὲ διαγενομένων τινῶν. et c. XXVII. 9. ἱκανοῦ δὲ χρόνου διαγενομένου. Pro quo Herodotus L. I. c. 8. Χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διελθόντος. Idem IX. c. 16. Ὀλίγου τινὸς χρόνου διελθόντος. V. διελθών. Sic Latini *paucis diebus interjectis.* Livius L. I. c. 58. Schweb. Falluntur hic Schwebelius infraque ad v. διελθὼν Schoettgenius, in talibus participia subaudientes. Δι' ἡμερῶν, δι' ἐτῶν, etc. sæpissime legas, scil. τινῶν, nunquam, quod sciam, δι' ἡμερῶν διαγενομένων s. διελθουσῶν. Præpositio enim διὰ genitivo juncta ipsa per se de spatio temporis interjecto [ut de intervallo locorum., v. Herodot. VII. c. 30. 198.] dicitur. Herodotus L. VI. c. 118. extr. δι' ἐτέων εἴκοσι, *post viginti annos.* Tale est frequentissimum illud διὰ χρόνου, scil. τινός. (non πολλοῦ, quod male supplet Bosius supra p. 4.) Plutarchus Mor. T. III. p. 93. ἄν τις

Πολυπραγμοσύνης τὴν ἀποθήκην ἀνοίγῃ διὰ χρόνου, κ. τ. λ. Interpres: *interposito temporis spatio.* Conf. Weiskius Comment. in Orat. Ciceron. pro M. Marcello p. 49. SCHÆF.

* ΔΙΑΘΗΚΗ, *TESTAMENTUM.*

Apud Scriptores Christianos in ἡ παλαιὰ [b] et καινὴ, V. et N. T.
62 Photius lib. 3. contra Manichæos, p. 7. εἰ πονηρᾶς ἦν ἀρχῆς ἡ παλαιὰ, *si vetus* (testamentum) *a malo principio ortum haberet.* Et p. 17. εἰ δ' ἦν ἡ παλαιὰ etc. Pluries enim postea occurrit. Gregentius Tephrensis disput. cum Herbano Judæo pag. 21. *Ubicunque tu invenis lignum utile* ἐν τῇ παλαιᾷ, *crucem exinde formare cupis.* SCHOETTG.

b Διαθήκη, in ἡ παλαιὰ, *Vetus* Testamentum, apud Theophylactum ad Galat. IV. 21. MICH.

* ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ, *COGITATIO.*

In hac constructione hebræo-græca, ἀνέβη ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ, sc. διαλογισμός. *Ascendit in cor ejus* (cogitatio.) Actor. VII. 23. Integrum autem occurrit Lucæ XXIV. 38. Διὰ τί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Hebraismus vero ille עלה על לב est notissimus. SCHOETTG.

ΔΙΑΝΟΙΑ, *ANIMUS.*

Accusativus Διάνοιαν deest in verbo ἐπιστῆσαι, quando pro *animum attendere* usurpatur. [Plutarchus Mor. T. I. p. 441. ἐπιστήσαντες, ὅτι ἐν οὐδενὶ κακῷ τυγχάνουσιν ὄντες, κ. τ. λ. SCHÆF.] Ælian. Lib. II. c. 10. de Timotheo, ἐπιστάντα εἰπεῖν. De qua verbi significatione recte monuit Doctiss. Olearius ad Philostr. Vitam Apollon. Lib. I. c. 34. ubi ἐφεστηκότα μέν τοι ὁρῶν καὶ ἐνθυμουμένῳ ὅμοιον: *sed tamen cum ipsum* (animum) *intendere vidisset, et similem esse ei, qui aliquid meditatur.* [In ἐπιστὰς et ἐφεστηκὼς nihil plane subaudiendum. Nam Græci dixerunt etiam ἐπιστῆσαι ἑαυτὸν, *attendere, considerare:* ἐπιστὰς autem et ἐφεστηκὼς, ut nunc omnes norunt, est i. q. ἐπιστήσας ἑαυτόν. In Stobæi Serm. p. 333. 30. legendum ἐπιστάμενοι τι ἑαυτόν. Ibid. p. 460. 45. ἀλλ' ὡς παρορῶντας τῷ μὴ ἐφεστακέναι, πάντως δ' ἂν ἰδόντας, εἴπερ ἐπέστησαν. (Sic leg. Vulg. ἐφίστησαν.) SCHÆF.] Subaudiendum autem esse τὴν διάνοιαν, docemur ex
63 Theophrasti Characterib. Ethic. in Procemio: ἤδη μὲν καὶ πρότερον πολλάκις ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν [c].

* Cui exemplo addere possumus Dionysium Hal. L. I. p. 2. Εἰ γάρ τις ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὰς — ἡγεμονίας. In μετέωρος itidem potest subaudiri διάνοια. Polybius T. II. p. 1298. Μετέωροι πάλιν ἐγενήθησαν. SCHWEB.

* Subaudias etiam τὸν νοῦν. Diodorus Sic. XII. in. Δικαίως ἄν τις ἀπορήσειεν, τὸν νοῦν ἐπιστήσας τῇ κατὰ τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀνωμαλίᾳ.

Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 180. Ceterum hunc verbi usum, ut Græcitatis citerioris, parum probasse Phrynichus videtur Eclog. p. 122. Ἐπίστησι, καὶ ἐπιστάσιως ἄξιον τὸ πρᾶγμα, [In Apollon. Dysc. Histor. Comment. L. extr. malim inserto articulo: ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι τὸ πρᾶγμα. Conf. c. XLVIII.] ἀντὶ τοῦ ἠπόρησε, καὶ ἀπορίας ἄξιον τὸ πρᾶγμα. οὕτω χρωμένων τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων πολλάκις ἀκήκοα· εἰ δὲ καὶ ἀρχαίως, ἢ δοκίμως, ἄξιον ἐπισκέψεως. [quæ postrema satis indicant, quam ille locutionem probandam censuerit.] Schæf.

c Adde Duportum ad Theophrasti characteres c. 2. p. 221. Schoettg.

* Etiam in illa phrasi apud Lucian. in Hermot. ἐπὶ πάντα vel πάντας ἐλθεῖν, i. e. *per omnia, per omnes ire*, scilicet sectas omnes philosophorum perquirere, perlustrare, excutere, deest τῇ διανοίᾳ. Vid. Jensii Lect. Luc. II. XI. p. 224. Leisn.

ΔΙΑΣΤΗΜΑ, *SPATIUM.*

In τοσοῦτον ἀπὸ, *tantum a*, deest διάστημα, *spatium* sive *intervallum*. Plene Marcus Antoninus de rebus suis L. III. sect. 7. πρότερον δὲ ἐπὶ πλέον διάστημα χρόνου etc. Diodorus Sic. Lib. IV. p. 157. διὸ καὶ πρότερον διεστηκυίας ἀπ' ἀλλήλων πολὺ διάστημα. [d] Ita in βραχὺ, πολὺ etc. aliquando intellige hoc substantivum, ut Act. XXVII. 28. Βραχὺ δὲ διαστήσαντες: *paululum progressi.* Plene: κατὰ βραχὺ διαστήσαντες. [κατὰ βραχὺ Athenæus T. I. p. 127. Xenophon Ephes. p. 113. Idem p. 29. βουλεύσασθαι βραχύ. pro quo mox plene: βραχὺν βουλεύσασθαι χρόνον. Schæf.] Thucydides L. III. c. 94. καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ. ibi Scholiastes: διαστήματος δηλονότι. [e] Idem L. IV. c. 32. ἐκ πολλοῦ. ubi iterum Scholiastes: ἐκ πολλοῦ διαστήματος. [f] [Plene Diodorus Sic. XIX. c. 37. ἐκ πολλοῦ διαστήματος. Opp. ibid. c. 42. ἐξ ὀλίγου διαστήματος. Referas huc etiam Xenophonteum Anab. I. 10. 11. ἐκ πλείονος. ubi vid. Schneider. Sic πρὸ πολλοῦ. Lucianus T. II. p. 94. ἐπῄει δὲ κοχλὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττων τὴν θάλατταν. Interpres: *longe ante se mare perturbans.* Fischer. ad Weller. III. 1. p. 255. "Xen. Ephes. 2. 14. καὶ οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἄντρου τοῦ λῃστρικοῦ· ubi v. Locella p. 211." qui hanc lectionem contra Abreschium recte tuetur. Sic in Vita Sophoclis: πρὸ σταδίων τοῦ τείχους ἕνδεκα. Schol. ad Hom. Il. XXII. v. 147. πρὸ τριῶν τῆς Ἰλίου σταδίων. quod contra Heringam bene defendit Valckenarius p. 68. b. Schæf.] Idem IV. 72. ἐπὶ πολύ. Scholiastes: διάστημα χρόνου δηλονότι. [Passim editur, etsi inconstantissime, ἐπιπολύ. Conf. Lucian. T. III. p. 330. 331. Obiter moneo, in Dionysio Hal. Ant. Rom. T. I. p. 92. ex Cod. Vat. scribendum esse ἐπὶ τὸ πολύ. Schæf.] Sic βραχύ τι. Hebr. II. 7. et alibi. Supple [g] κατὰ βραχύ τι διάστημα. [h] Vel in βραχύ τι possemus subintelligere μέρος τοῦ χρόνου, ut Thucyd. L. I. p. 48. ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας dixit. Et διὰ πολλοῦ, 64
subintell. διαστήματος, *longo locorum* (intervallo,) [vid. Duker. ad Thucydid. p. 385, 66. Schæf.] ut in διὰ τοσούτου, *tanto* (intervallo) [i].

d Forte et in ἀπέχειν, distare, deest. MICH.

e Διὰ πολλοῦ (διαστήματος χρόνου) τοῦ μέσου. Pausan. L. IX. c. 2. MICH.

f Theophrastus principio characterum: συνθεωρήσας ἐκ πολλοῦ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. ubi editio Camotiana et Codices omnes MSS. teste Needhamo, legunt: ἐκ πολλοῦ χρόνου. SCHOETTG.

g Sic Joannes evang. XIV. 19. Ἔτι μικρὸν (scil. διάστημα χρόνου ἐστὶν,) καὶ etc. cap. XVI. 16. 17. 19. Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με, καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με. Clarissimus Bos quidem infra, voce χρόνον, de h. l. existimat, μικρὸν pro κατὰ μικρὸν χρόνον dici; verum ex mea observatione facilior fit constructio cum sequenti καὶ, et convenit vers. 18. τὸ μικρόν. Sic Hebr. X. 37. MICH.- Conferatur etiam posterior animadversio b. Michaelis de hac phrasi, voci χρόνον infra adposita.

h Illæ duæ voces κατὰ βραχὺ etiam in unam coaluerunt καταβραχύ. Sap. XII. 10. SCHOETTG. Sic in Heliodoro II. p. 69. Commel. sed Coray p. 59. dedit κατὰ βραχύ. SCHÆF.

* Plura de ellipsi vocis διάστημα habes apud Henr. Stephanum in Append. ad scripta de dial. Attica p. 115. Conf. Thucyd. VI. 11. LEISN.

i Μετὰ βραχὺ, subaudi χρόνου διάστημα, post breve (temporis spatium.) Luc. XXII. 58. Additur nomen διάστημα Act. V. 7. Ἐγένετο δὲ ὡς ὡρῶν τριῶν διάστημα. BERNH.

* Innumera pæne ubivis hujus Ellipseos exempla apud scriptores occurrunt. Sic etiam in μεταξύ. Plene Polybius T. I. p. 24. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν τάφρων καὶ τῶν στρατοπέδων διαστήματα. In ὅσον, [Homerus Il. VII. 451. 458. ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς. ubi al. ὅσην. scil. γῆν. SCHÆF.] τόσον, μικρὸν, ὀλίγον, ἴσον, λοιπὸν, ἐκ πλείστου, ἐπὶ πλεῖστον, τὸ πάρος, ἐς τί, οὐ μικρὸν, οὐκ ὀλίγον, τὸ μέσον aliisque. Perfrequens hæc ellipsis est etiam apud Romanos scriptores, e. g. *Tantum, quantum, ante multum temporis, temporis exiguum, in medio;* in quibus Ellipsis etiam interdum expressa legitur. E. g. Ovidius Metam. L. IX. v. 685. *Cum medio noctis spatio.* SCHWEB.

65 * ΔΙΑΤΡΙΒΗ, *SCHOLA.*

In illis locutionibus passim obviis, φοιτᾶν εἰς διδασκάλου, [vid. Hemsterhus. ad Luciani Scholiast. T. I. p. 2. Kœn. ad Gregor. p. 18. sq. SCHÆF.] εἰσέρχεσθαι εἰς γραμματικοῦ etc. possumus διατριβὴν subintelligere. Antoninus τῶν εἰς ἑαυτὸν I. 4. plene dixit: εἰς δημοσίας διατριβὰς φοιτῆσαι. LEISN.

* ΔΙΑΦΟΡΟΣ, *DIVERSUS.*

In γλώσσαις λαλεῖν, quod idem est ac γλώσσαις διαφόροις λαλεῖν, *linguis* (variis) *loqui.* Occurrit hæc locutio Actor. X. 46. et 1 Corinth. XIV. 2. seqq. Supplet Leo Imp. Tactic. IV. 49. ubi expresse γλώσσαις διαφόροις λαλεῖν. Confer Wowerum de Polymathia c. IX. n. 16. Vocem ἑτέρων supplet Achmet Oneirocr. c. 35. Βασιλεὺς στρατιὰν ἐξ ἑτέρων κτᾶται γλωσσῶν. Rex exercitum e variis linguis comparat, h. e. hominibus alia lingua utentibus. Vocem καινοῦ Marcus c. XVI. 17. ἑτέρου, Act. II. 4. SCHOETTG.

* ΔΙΑΧΩΡΗΜΑΤΑ, *EXCREMENTA.*

In τὰ ἐνοχλοῦντα, τὰ ἀναγκαῖα, sub. διαχωρήματα. *Excrementa. Alvi excretiones.* Onosander c. IX. SCHWEB.

* ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ, *PRÆCEPTOR.*

Hanc vocem interdum sub genitivis latere conjicit Jonsius de Scriptor. Hist. philos. L. I. cap. 2. p. 16. E. g. Πτολεμαῖος, ὁ τοῦ Ἡφαιστίωνος, legitur apud Suidam voc. Ἐπαφρόδιτος et Πτολεμαῖος. item apud Photium Eclog. 189. Quæ verba ita transferenda putat: *Ptolemæus Hephæstionis* (præceptor vel pater,) quum Ptolemæus ille sub Nerva et Trajano, Hephæstion autem sub Antonino Pio floruerit. Putat, eandem ellipsin forte esse admittendam in 66 istis: Ἀπολλώνιος, ὁ Ἀσκληπιάδου. Ἀσκληπιάδης, ὁ Ἀρείου. Διονύσιος, ὁ Τρύφωνος. Δίδυμος, ὁ Ἡρακλείδου. Vox. διδασκάλους etiam supplenda est in inscriptione librorum Sexti Empirici adversus Μαθηματικούς. Nam Μαθηματικοὶ illic non sunt Geometræ tantum, ut multi perperam putant, sed disciplinarum liberalium doctores et magistri, ut poëtæ, rhetores, dialectici, musici, arithmetici, geometræ, astrologi, critici. Sæpe etiam διδάσκαλος deest in γραμματικὸς et similibus. LEISN.

* Hæc vox suppressa latet in ἡμέτερος, quo discipuli aliquando de suis præceptoribus apud veteres utuntur. Ita Simplicius sæpius de Damascio, suo præceptore, loquitur, ὁ ἡμέτερος Δαμάσκιος. v. ad Physica Aristotelis p. 140. b. 147. b. 150. b. et alibi, uti notavit cl. Fabricius B. G. Vol. VIII. p. 626. coll. cl. Valckenario in Præfatione ad Ammonium p. 19. Alibi enim expresse eum vocat suum καθηγεμόνα et διδάσκαλον. v. p. 321. in Physic. et in libros de cœlo p. 113. Eadem Ellipsis obtinet, cum discipuli de magistris suis honoris caussa utuntur voce αὐτός: potissimum in trito illo ac pervulgato Pythagoreorum: Αὐτὸς ἔφα: utpote quem non *Pythagoram*, sed suppresso nomine appellarunt ἐκεῖνον, *illum*, κατ' ἐξοχήν. v. Iamblichus de vit. Pythagoræ c. XVIII. SCHWEB. Conf. quæ infra ad v. Κύριος monui. Sic Latini *ipse*. Cicero de Nat. Deor. I. c. 5. Πυθαγόρειον illud vertens: *ipse dixit*. ubi vid. Davis. (Quod ibidem statim sequitur, *ipse autem erat Pythagoras*, non mirer si quis ex margine irrepsisse suspicetur. Certe hoc παροιμιακὸν tam pervulgati ἐν τῷ βίῳ usus erat, ut ejus interpretationem Scholiastes recte dare posset, non item disertissimus Romanorum. His scriptis, vidi eandem Walkero rationem placuisse.) SCHÆF.

ΔΙΔΟΜΕΝΟΝ, *DATUM.*

Quum dicitur apud Ælianum Var. Hist. I. 32. Τὸ ἐξ αὐτοῦ δῶρον, intellige διδόμενον. uti L. VIII. 12. Τὰ ἐκ τοῦ Φιλίππου δῶρα, sc. διδόμενα. Plene apud eundem I. 22. Δῶρα ἐκ βασιλέως διδόμενα.

Nam ἐκ in illis valet παρά. Sic etiam supplendum putem illud Apostoli 2 Cor. I. 11. Ἵνα ἐκ πολλῶν προσώπων τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα, διὰ πολλῶν εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ ἡμῶν. *Ut a multis personis in nos* (collatum) *donum, per multos gratiarum actione celebretur pro nobis.* ut χάρισμα ἐκ πολλῶν dicatur pro χάρισμα ἐκ πολλῶν διδόμενον.

* ΔΙΕΛΘΩΝ, *PRÆTERIENS.*

In δι' ἡμερῶν, ubi subaudiendum διελθουσῶν τινῶν. Marc. II. 1. Καὶ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς Καπερναοὺμ δι' ἡμερῶν. *Et* (interjectis *aliquot diebus iterum ingressus est Capernaum.* Δι' ἐτῶν, *post aliquot an-*
67 *nos*, Gal. II. 1. Occasionem hæc supplendi suppeditavit locus 2 Maccab. I. 20. ubi legitur: διελθόντων ἐτῶν ἱκανῶν. Schoettg. Nihil ejusmodi in talibus subaudiendum esse, supra monuimus ad v. Διαγενόμενος. Schæf.

* ΔΙΗΡΗΜΕΝΟΣ, *DIVISUS.*

Hoc participium passim subauditur, ubi de scriptorum in libros divisione sermo est. Var. Lect. ad Thucydid. in. Τῶν εἰς ὀκτὼ [s. διῃρημένων βιβλίων] τὸ πρῶτον. Schol. Cass. Thucydid. L. III. extr. [v. Dukeri præfat. * * * * b.] Τῶν εἰς ιγ' τέλος τῆς γ καὶ ἀρχὴ τῆς δ. Aristotelis Rhetorices Libri tres sic inscribuntur: Ἀριστοτέλους Τέχνης Ῥητορικῆς τῶν εἰς τρία τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον. Theodori Grammatices Libri quatuor sic: Θεοδώρου Γραμματικῆς Εἰσαγωγῆς τῶν εἰς τέσσαρα τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον, τὸ τέταρτον. Bosius apud Reinesium vidit codicem Græcum hoc titulo. Ἐξήγησις τοῦ Φιλοπόνου εἰς τὸ πρῶτον τῶν εἰς δύο ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς Νικομάχου τοῦ Γερασηνοῦ. Vid. Reines. et Bos. Epist. mut. p. 262. Conf. Wolf. ad Reiz. de accent. inclinat. p. XVIII. Schæf.

* ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ, *JURA.*

Subintelligitur in πρωτοτόκια, *primogenitalia,* Ebr. XII. 16. Mich.

* ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ, *LOCUS JUDICII.*

Deest in ἕλκεσθαι, sc. δικαστήριον, rapi, seu trahi in jus. Aristoph. Nub. v. 1000. In καλεῖσθαι vel καλεῖν. Aristoph. Σφήκ. v. 1410. 1425. 1437. Eccles. v. 859. Leisn. Ad locum Aristophanis ultimum, ubi legas καλούμεθ' αὐτὰς, (Interpr. *in jus vocabo,*) respiciens Suidas T. II. p. 234.: ἀντὶ τοῦ εἰς δικαστήριον ἄξομεν. Idem Av. v. 1046. καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεως. Xenophon Histor. Gr. 1. 7. 14. οἱ δὲ ἐβόων καλεῖν τοὺς οὐ φάσκοντας. quod interpretatur Wyttenbachius Annot. ad Xenoph. p. 393. *Isti vero clamabant, eos Prytanes, qui negarent, in judicium vocandos, accusandos esse.* Plene idem Apol. Socr. in. ἐπειδὴ ἐκλήθη εἰς τὴν δίκην. Subaudias item in ὑπάγειν. Vid mox ad v. Δίκη. Schæf.

* ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ, *JUDICIUM.*

Athenis erat τὸ ἐπὶ Παλλαδίῳ, sc. δικαστήριον, quam vocem Demosthenes et Hesychius supplent. Meursius Areopago c. 11. Sic τὸ ἐπὶ Δελφινίῳ, τὸ ἐπὶ Πρυτανείῳ, τὸ ἐν Φρεάττα, [imo Φρεαττοῖ. Schæf.] apud eundem l. c. Schoetto. Conf. Schol. Cod. Lugd. Bat. ad Aristophan. Plut. v. 1167. Schæf.

ΔΙΚΗ, *CAUSA*, vel *PŒNA.*

Elegans hujus vocis Ellipsis est et frequens optimis Scriptoribus. Hesiod. et Homer. Ιλ. ψ. v. 580.—ἰθεῖα γὰρ ἔσται. *Justa enim erit*, sc. δίκη, (pœna.) [Plene Homer. Hymn. in Cerer. v. 152. ἰθείῃσι δίκῃσιν. ubi v. Mitscherlich. Schæf.] Aristoph. Equit. v. 50. [ἐκδικάσας μίαν. ad q. l. Brunckius: "Supple δίκην, cognatum verbo substantivum: non, ut Scholiastæ placet, ἡμέραν. ἐκδικάσας autem nihil hîc magis notat, quam simplex δικάσας. Vesp. 594. Κἀν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικάσαντας." Schæf.] Conf. Hesiod. Ἔργ. 224. Eustath. ad Homer. Ιλ. ψ. 580. Δικάσαντες μίαν (sc. δίκην:) *una* (causa) *judicata.* Sic κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ (δίκην:) *capitis damnari.* φεύγειν φόνου, ἀσεβείας (δίκην:) *cædis, impietatis accusari* [1]. Sic in ἐκφεύγειν et ἀποφεύγειν. Aristoph. Vesp. p. 501. Ἐξέφυγες, ὦ Λάβης. *Effugisti, Labes.* sc. δίκην. i. e. absolutus es. Plene apud eundem 68
Plut. v. 113. Ὁ δέ τις ἂν δίκην ἀποφεύγων: *alius quispiam, qui causam tenuisset in judicio.* In ἐρήμη eleganter etiam omittitur δίκη, notatque *vadimonium desertum*, aut *judicium, ad quod non affuit alter ex litigantibus.* Sic ἐρήμην et ἐξ ἐρήμης ἁλίσκεσθαι dicitur de *reo, qui, cum vadimonium deseruisset*, aut, *ad judicium non affuisset, damnabatur.* Quæ phrasis est apud Lucianum in Abdicato p. 714. et Jove Trag. 142. et Revivisc. 408. Sic vocatur ἀπὸ τοῦ ἐρήμου, a solitudine, eo quod solus actor, nullibi comparente reo, obtinebat. [Lucianus T. I. p. 601. ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ. ubi Schol. Ἐρήμη δίκη, ὅταν (add. μή, ut Suidas, unde Scholion desumtum.) ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ. ὅμοιον καὶ τὸ (Suid. τῷ) ἐρήμην ἁλῶναι. Plene Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 664. τάς τε δίκας ἐρήμους ἐκλιπόντας. Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 584. sq. Rarius illud Phrynichi Eclog. p. 186. ἐρήμους ὄφλοντα. Schæf.]

Δίκην vel ζημίαν aliquando subaudi in ὀφλεῖν. Plato: ἐὰν δὲ ὁ φεύγων ὄφλῃ, *si reus damnatus fuerit.* Alias passim additur. [Sophocles Polyx. III. εἰ δίκην λόγων ὄφλοι. Timæus p. 202. Ὄφλειν. ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ. ubi Ruhnkenius exempla plenæ locutionis congessit. Schæf.] Frequens etiam phrasis τιμᾶν vel τιμᾶσθαι τινι τοσούτου, subint. δίκην. i. e. (litem) *alicui tanti æstimare.* Vid. Kust. ad Iamblichum de Vita Pythagoræ §. 145. [Lucianus T. I. p. 188. κ. τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτόν. Al. ἐμαυτῷ. quod prætulerim. Sic

ibid. p. 193. οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο. Respicitur autem ad Platon. Apol. Socrat. c. 26. ubi hæc locutio subinde recurrit. Plenæ exemplum Solanus ad Lucianum attulit ex Diogene Laërt. II. 42. τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. SCHÆF.]

* In καταγινώσκειν τινός. Dionysius Hal. L. VII. p. 428. Καὶ οὗτοι δὲ ἤδη σφῶν αὐτῶν κατεγνώκεσαν. Plene idem L. IX. p. 587. Μὴ καταγνῶναι τοῦ ἀνδρὸς τὴν δίκην. Sic vetus Poeta apud Suidam in v. ἰθεῖα habet ἰθείας δίκης τάλαντα. In κρίνειν θανάτου s. δίκην. Xenophon L. I. K. Π. p. 15. quod plene habet Thucydides L. III. c. 57. θανάτου δίκη κρίνεσθαι. In ὑπάγειν in re forensi. Plene Dionysius Hal. L. IX. p. 581. ὑπαχθεὶς ὑπὸ τῶν δημάρχων εἰς δίκην. [Timæus p. 263. Ὑπάγειν. εἰς δίκην ἐνάγειν. ubi vid. Ruhnken. Herodotus VI. c. 72. ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθείς. c. 82. Νοστήσαντα δέ μιν ὑπῆγον οἱ ἐχθροὶ ὑπὸ τοὺς ἐφόρους. L. IX. c. 93. ὑπαγαγόντες μιν ὑπὸ δικαστήριον. Xenophon Histor. Gr. 5. 4. 24. ὑπῆγον θανάτου. Pausanias III. c. 5. ὑπάγουσιν αὐτὸν ἐς κρίσιν οἱ ἐχθροί. ubi al. ἐσάγουσιν. quod et ipsum bonum. Sic in Herodoto VI. c. 104. ubi nunc legitur ὑπὸ δικαστήριον αὐτὸν ἀγαγόντες, olim non male legebatur ἐσαγαγόντες. Aristophanes Nub. v. 845. πότερα παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω; Maximus Tyrius, discrimine forensium horum verborum accuratissime servato, IX. 2. Σωκράτην τοῦτον Μέλιτος μὲν ἐγράψατο, Ἄνυτος δὲ εἰσήγαγε, Λύκων δὲ ἐδίωκε. Vid. Valckenar. Adnotat. Crit. in N. T. p. 363. SCHÆF.] In ἁλίσκειν. Dionysius Hal. L. VI. p. 405. Ὅσοι τε δίκαις ἁλόντες. coll. L. IX. p. 381. In ἐρήμη ellipsin supplet Thucydides L. VI. c. 61. Ἐρήμη δίκη θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ. Ὄφλειν occurrit ἐλλιπῶς in Marmore Sandwicensi. Est autem ὀφείλειν δίκην, *caussa cadere, judicio esse convictum.* Sic apud Latinos quoque interdum *judicium* omittitur. Cicero ad div. L. I. ep. IX. *Cn. Pompeio sedente.* s. *in judicio.* SCHWEB.

1 Sic διώκω σε φόνου, κλοπῆς, sc. δίκην. (actionem) *cædis, furti tibi intendo.* Vide Duportum ad Theophrasti charact. c. VI. p. 319. SCHOETTG.

* ΔΙΚΤΥΟΝ, *RETE.*

In verbo χαλᾷν, *expandere*, apud Alciphronem epist. I. 1. p. 6. μικρὸν δὲ ἄπωθεν τῆς ἀκτῆς χαλάσαντες: *paululum vero a litore laxantes* (retia.) Plene phrasis exstat apud Æsopum, et Evangelistam Lucam cap. V. 4. 5. ut ibi notat doct. Berglerus. SCHOETTG.

69 * Ἀνασπᾷν pro ἀνασπᾷν τὸ δίκτυον. Lucian. Dial. Dor. et Thet. de piscatoribus Seriphiis: οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσουσι δηλονότι. BERNH.

* ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, *DIOSCURI.*

Deest in illa jurandi formula Μὰ [it. ναί, νή,] τὼ θιώ, si virilis sexus homines eam usurpant. [Laconica hæc formula est, qua usi et viri et mulieres. Lacæna in Aristoph. Lysistr. v. 81. ναὶ σιώ. ubi Schol. Τοὺς Διοσκόρους λέγει. Λακωνικῶς δὲ φθέγγεται, ὡς αἱ

2

Αττικαὶ, νὴ τὼ Θεὼ, ἤτοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Δήμητρα. Vid. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 286. SCHÆF.] Quodsi eam feminæ adhibeant, tum vero Δημήτηρ καὶ Κόρη subaudiendum est. [Hac formula tantum feminæ usæ, eæque Atticæ. Phrynichus Eclog. p. 82. Νὴ τὼ θεὼ, ὅρκος γυναικὸς, οὐ μὴν ἀνὴρ τοῦτ' ὀμεῖται, εἰ μὴ γυναικίζοιτο. Errores interpretum in hac formula explicanda notavi Meletem. Crit. I. p. 30. ubi et ipse lapsus sum τοῖν θεοῖν in Rhetore de Cerere et Proserpina intelligens. Reotius Rutgersius ad Apulei. p. 7. ed. Elmenh. de Apolline et Diana interpretatur. Lege notam viri egregii. SCHÆF.] Ne quis generis rationem huic explicationi repugnare dicat. Nam et Θεὸς græce pro Dea dici, et τὼ esse Atticis communis generis, exploratissimum est. LEISN.

* ΔΙΦΡΟΣ, *SELLA.*

"Δίφρος, aut θρονίς. Plato Phædon. 38. ἔτυχον — καθήμενος — ἐπὶ χαμαιζήλου· sed Plut. conviv. sapientt. 4. p. 11. To. 8. dixit, παρῆν ἐπὶ δίφρου τινὸς χαμαιζήλου· et Themist. orat. 31. p. 353. D. καθίζωμαι — ἐπὶ χαμαιζήλου θρονίδος." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 255. Timæus Lex. Plat. p. 273. Χαμαίζηλος. διφρίον μικρὸν, ἢ ταπεινὸν σκιμπόδιον. ubi v. Ruhnken. SCHÆF.

* ΔΟΓΜΑ, *DOCTRINA.*

Ad notissimum illud et tritum vocabulum, παράδοξα, subaudiendum esse δόγματα, Julianus in Cæsaribus probat, Silenum hæc dicentem faciens: 'Ακούσωμεν, τί ποτε ἄρα τῶν παραδόξων ἱερῶν καὶ τεράστιων δογμάτων. BERNH.

* ΔΟΜΑΤΑ, *DONA.*

In ἀγαθά. Luc. I. 53. πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν. Plene est pluribus in locis N. Testamenti, e. g. Matth. VII. 11. Δόματα ἀγαθὰ διδόναι. SCHWEB.

ΔΟΜΟΣ, *DOMUS.*

Quartus hujus vocis casus frequenter omittitur, ut in ὑμέτερόν δε, * sc. δόμον; *vestram* (domum.) Homerus Iliad. ψ. v. 86. Ἤγαγεν ἡμέτερόν δε. [In his subaudias item δῶμα. Homer. Hymn. in Cerer. v. 163. ἡμέτερόνδ' ἰέναι, μηδ' ἄλλων δώματ' ἱκέσθαι. Sunt etiam loca, ubi non possit nisi δῶμα subaudiri. Sic Homerus Il. IX. v. 619. φρασσόμεθ', ἤ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἤ κε μένωμεν. ad q. l. Eustathius: ἔστι δὲ τὸ ἡμέτερα, ταὐτὸν τῷ οἴκονδε, φρασθὲν ἐλλειπτικῶς, ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ ἡμέτερα δώματα. καὶ τέτριπται μέχρι καὶ νῦν ἡ τοιαύτη χρῆσις κοινότερον. SCHÆF.] Sic in εἰς Ἀΐδαο, εἰς Ἅιδου, ut Act. II. 27. [m] Οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς Ἅιδου. Addit aliquando Homerus, ut — δόμον Ἀΐδος εἴσω, et εἰς Ἀΐδαο δόμους. Eustathius ad Odyss. κ. εἰς Ἀΐδος notat: Ἔχει δὲ καὶ τὸ εἰς Ἀΐδος, ἔλλειψιν Ἀττικὴν τοῦ δόμου [n]. [Nubem exemplorum et ellipticarum locutionum, ubi

subaudias δόμος, vel δώματα, aut οἶκος, vel οἰκία, vel τὰ οἰκία, et plenarum, congessit Fischerus ad Weller. III. 1. p. 255. s. SCHÆF.]

* Sic passim enclitica illa a nomine dirimitur: sed obtinuit altera ratio, encliticam nomini jungens, ὑμέτερόνδε κ. τ. ἕ. scribuntque nunc adeo Ἄϊδόσδε (i. e. δόμονδε Ἄϊδος). In Manethone I. v. 52. male editum ἄϊδος δὲ κάτωσιν. In Codice Editor, opinor, legerat ἄϊδός δε: quod non erat cur Dorvillius ad Charit. p. 218. reprobaret. [Obiter moneo, Gronovium ibid. v. 53. ad ἀμιτροβίαν ἐλεφάντων de βίᾳ frustra cogitasse. Conferendus Wesselingius ad Diodor. Sic T. I. p. 154, 57. comparandumque Epigr. adesp. CCXCI. a. ἀμιτροβίοις κοράκεσσι. Ceterum vocem ἀμιτρόβιος frustra in Lexicis quæras.] SCHÆF.

70 m Actor. II. 27. Ubi tamen Lindhammer existimat, etiam χῶρα subintelligi posse ex Hoseæ c. XIII. 14. coll. LXX. Ps. XXXVII. 33. MICH.

n Εἰς φιλοσόφου φοιτᾶν, sc. δόμον. Alciphron epist. 3. 64. SCHOETTG. * V. Jensii Lect. Luc. II. 2. p. 140. [et supra v. Διατριβή. SCHÆF.]

* Euripides in Hecuba v. 418. Ἐκεῖ δ' ἐν ᾄδου κείσομαι. At idem in Alcest. v. 5. plene: εἰς ᾄδου δόμους μέλλει κατάξειν. MICH.

ΔΟΞΑ, *OPINIO.*

In κατά γε τὴν ἐμὴν subintell. δόξαν, *mea quidem* (opinione,) vel γνώμην subaudire licet. Vide Γνώμη.

ΔΟΡΑ, *PELLIS.*

In βοείη, [ὠμοβοείη. vid. Valckenar. ad Herodot. p. 547. 71. SCHÆF.] παρδαλέη, λυκέη, λεοντέη, τραγέη, ἀλωπεκέη, ἀνθρωπέη, [Vid. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 256. — κυνέη, *pellis canina*, quæ propria h. v. significatio est. Mira igitur videantur Homerica illa, κ. αἰγείη, κτιδέη, ταυρείη, χαλκείη, χρυσείη. Sed sic solent Græci. Nota sunt βουκόλος ἵππων, ἱπποκόμος καμήλων, νέκταρ οἰνοχοεῖν, alia id genus. SCHÆF.] vel παρδαλῆ, λυκῆ etc. i. e. *bubula, pardalina, lupina, leonina, hircina, vulpina, humana.* Homerus Iliad. Σ. v. 432.

Τοὺς δ' ἕταροι σφάξαν τε θοῶς, δεῖράν τε βοείας.

Herodotus VII. 69. Αἰθίοπες δὲ παρδαλέας τε καὶ λεοντέας ἀναμμένοι. [Rectius nunc editur ἐναμμένοι. Scholiast. ad Aristophan. Acharn. v. 146. τραγῆν —— ἐνημμένος. SCHÆF.] Homerus princip. Iliad. Γ.: παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων. vid. ibi Schol. Plutarch. in Lysandro 437. ὅπου γὰρ ἡ λεοντῆ μὴ ἐφικνεῖται, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. [Conf. Timæus Lex. Plat. p. 256. Τὴν ἀλωπεκῆν, τὴν πανουργίαν. SCHÆF.] Theocritus Idyll. V. — ταὶ δὲ τραγέαι Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον, ἢ τύ περ ὄσδεις. Herodotus VII. 64. Θρήικες δὲ ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι ἀλωπεκέας ἔχοντες. [De talibus vid. omnino Pierson. ad Herodian. p. 445. sq. Ruhnken. ad Tim. l. c. Valckenar. ad Herodot. p. 384. 60. — Referendum huc etiam αἰγὶς, quod proprie non differt ab αἰγέη. Lexic. Herodot. p. 175. b. Αἰγίς. ἣν Λίβυες φοροῦσι δοράν. Nicænetus I. v. 2. αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμεναι θυσάνοις, pro quo Apollonius Rhod. IV. v. 1348. στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμέναι. SCHÆF.]

* ΔΟΡΥ, *HASTA.*

In προβάλλειν s. τὰ δόρατα apud Polybium T. II. p. 977. [Subaudias item, quæ passim adduntur, σάρισσαν, ξίφος. Vid. Toup. Emendat. in Suid. T. I. p. 290. Schweighæus. ad Appian. p. 763. Sic et προτείνειν. Plene Polyænus 2. 1. 2. μόνον ἀσυχῇ (sic leg.), τὰ μὲν δόρατα ὀρθὰ προτεινομένους, κ. τ. λ. Schæf.] In διατείνειν vel διατείνεσθαι. Xenophon L. I. κ. π. p. 34. διατεινάμενος εὐστόχως. Integra oratione occurrit apud Herodian. L. II. c. V. §. 3. τά τε δόρατα διατεινάμενοι. [Aliter expletâ apud Herodot. L. IX. c. 18. διετείνοντο τὰ βέλεα ὡς ἀπήσοντες. aliter apud Xenoph. Cyrop. 1. 4. 23. διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτά, οἱ δὲ τὰ τόξα. (Herodotus L. III. c. 35. διατείναντα τὸ τόξον.) Schæf.] In ξυστόν, λείπει τὸ δόρυ, [Plene, sed aliter, Herodotus L. II. c. 71. ξυστὰ — ἀκόντια. Antiphanes ap. Athen. T. IV. p. 86. ξυστόν τι βέλος. Conf. Tyrtæus II. v. 37. δούρασί τε ξεστοῖσιν κ. τ. λ. Schæf.] teste Eustathio ad Iliad. N. p. 906. l. 10. Schweb.

* ΔΟΥΛΗ, *ANCILLA.* 71

Ἡ σιτοποιός, *ancilla, quæ pani conficiendo præest.* Theophrastus charact. c. 4. Schoettg. Malim γυνὴ subaudire. Herodotus L. III. c. 150. γυναῖκα ἕκαστος μίην προσεξαιρέετο, ——— τὴν δὲ μίην ἕκαστος σιτοποιὸν ἐξαιρέετο. Plene Thucydides L. II. c. 78. extr. ubi item de obsidione toleranda: γυναῖκες δὲ δέκα καὶ ἑκατὸν σιτοποιοί. Schæf.

* ΔΟΥΛΗ, *SERVA, ANCILLA.*

In ὑδριαφόρος, Aristoph. Ἐκκλησ. v. 733. et in διφροφόρος apud eundem Comicum in eadem comœdia v. 729. Leisn. Hermippus ap. Schol. ad Aristoph. Av. v. 1550. (Porson. Append. ad Toup. Emendat. p. 445.) ἐγὼ δ' ἐνίκαψα λανθάνων τὴν διφροφόρον. ὁ διφροφόρος Athenæus T. IV. p. 410. Schæf.

* Dio Chrysost. T. I. p. 447. ed. Reisk. πλήν γε τῆς Οἰνίας. s. δούλης. coll. Valckenar. Diatr. in Euripid. Fragm. p. 61. C. Vid. mox ad v. Δοῦλαι. Schæf.

ΔΟΥΛΟΙ, *SERVI.*

In οἱ μίσθιοι, Luc. Evang. XV. 17. 19. [o] et alibi, ut Lat. *Servi,* in *mercenarii* [p].

o In τοῦ Κυρίου ἐσμέν. Rom. XIV. 8. Mich.

p Item in δήμιος, et δημόσιος, *publicus,* quod notat *lictorem, carnificem.* Suppletur ab Artemidoro V. 25. σφαγῦσα ὑπὸ δούλου δημοσίου, *jugulata a servo publico.* Adde Harpocrationem in Δημόσιος. Schoettg.

* Vid. Observationes miscellaneæ vol. IV. p. 353. In ῥαβδοῦχος, i. e. *lictor,*

seu *viator*, apud Lucam. In ἀργυρώνητος, Euripides Alcest. v. 676. Sæpe in ἱπποκόμος, *agaso*, ὀρεωκόμος, *mulio*, in σκιαδοφόρος, *minister a flabellis*. In εἰσφέροντες, i. e. *servi cibos convivio inferentes*. Aristoph. Eccles. v. 861. Leisn. Eurip. Alc. 969. οἱ δὲ δεσπότην στένουσιν. Schæf.

* Δώμιος est apud Themistium Orat. I. p. 13. B. In θεραπέτης et θεραπιτίδης Mosch. Id. I. 3. In νώνητος Themist. Orat. XXIII. p. 293. C. In παρεστηκὼς Luc. I. 19. et c. XIX. 24. quandoquidem servi ad pedes dominorum accumbentium stare consueverant. Vid. Ursinus in Append. ad Ciacconium de triclin. p. 224. Sic in οἰκέτης, γεωργὸς, στιγματίας aliisque δοῦλος sæpe subauditur; uti apud Latinos in *ostiarius*, *atriensis*, *mediastinus*, *fugitivus*, *a pedibus*, etc. vocabulum *servus* frequenter suppressum latet. Schweb.

* Herodotus L. II. c. 134. καὶ γὰρ οὗτος [Αἴσωπος] Ἰάδμονος * ἐγένετο. s. δοῦλος. Valckenarius ad h. l.: "Apud Demosthen. p. 729. 30. Νέαιρα Νικαρέτης ἦν. Pseudolus Plauti II. 3. 24. *Quia lenonis me esse dixi:* alibi dicitur *Amphitryonis Sosia*. ut *Phereclis servulus Lydus*, Andocidi Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, p. 3. 24. Lysias p. 256. ἐγένετο ὁ Εὐμάρης οὗτος Νικοκλέους καὶ Ἀντικλέους· recte cepit ista Marklandus V. C. —— τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν Aristoph. Ἀ. v. 272." Lucianus T. III. p. 47. Τάλως ὁ Κρὴς, ὁ τοῦ Μίνωος. Vertitur: *Cretensis Talus*, *Minois* F. Sed Brunckius ad Appollon. Rhod. IV. v. 1643. "Talus ille, inquit, quem Europæ a Jove datum fuisse fabulantur, Minoïs fuit famulus, cujus in administrando regno opera utebatur. Præter Luciani interpretem in Philopseude, nemo, ut opinor, Minoïs eum filium fuisse tradidit. In Luciani verbis ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς, ὁ τοῦ Μίνωος, subintelligitur ὑπηρέτης, δοῦλος, vel simile quid, non vero υἱός." Schæf.

* Ptolemæus Hephæst. p. 329. ed. Gal. καὶ Αἴσωπον δέ φασιν, ὡς ὑπὸ Ἴδμονος τοῦ δεσπότου Θῆτα ἐκαλεῖτο. Corrig. Ἰάδμονος. Schæf.

ΔΡΑΜΑ, *FABULA*.

In Κωμικὸν, Τραγικὸν, Σατυρικὸν, apud Ælianum Var. Histor. II. 8.

* Item cum singulæ vel Comœdiæ, vel Tragœdiæ veterum scriptorum citantur. Plene est apud Dionysium Hal. L. I. p. 20. Σοφοκλεῖ δ' ἐν Ἰνάχῳ δράματι — πεποίηται ὧδε. Ita etiam Latini loqui amant. Sueton. in August. c. XLV. *Togatarum actorem*. s. *fabularum*. Terent. in Eunuch. prol. v. 32. *eas se non negat personas transtulisse in Eunuchum suam ex Græca*. Schweb.

* "Æschin. p. 624. To. 1. ἐπεισαγόντων. intell. δράματα. Tailorus cum Lycio putabat Æschinem scripsisse ἐπεισιόντων. Hoc vero verbum cadit in histriones, non in poëtas." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 256. Proprium verbum hac de re εἰσάγειν. Argum. Lysistratæ Aristophan. extr. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, — εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου Usus autem est Æschines composito ἐπεισάγειν, (quod non est i. q. εἰσάγειν, sed vertendum *post inducere*) quo-

niam præcessit μετὰ ταῦτα. Sic enim abundanter solet. Eodem plane modo p. 541. τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπιοῦσιν. Schæf.

ΔΡΑΧΜΑΙ, *DRACHMÆ*. 72

Sæpe αἱ μύριαι, χίλιαι, etc. sola ponuntur, omisso substantivo δραχμαί. Achilles Tatius V. p. 319. παράσχου δέ μοι ἀσφάλειαν, ἔστ' ἂν ἀποτίσω τὰς δισχιλίας: *præsta autem mihi securitatem, usque dum persolvero bis mille* (drachmas.) Lucianus in Eunuch. p. 844. Καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι: *et convenientem decem illis millibus* (drachmarum,) *quæ ab Imperatore capi oportet*. Et paulo ante p. 841. [ad q. l. vid. Interpr. T. II. p. 353. Schæf.] — ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτόν: *verum in singulos annos decem millia* (drachmarum.) Sic cum dicitur ὠνεῖσθαι τρισχιλίων, intellig. δραχμῶν, *emere tribus millibus* (drachmarum.) Additur a Luciano in Toxari p. 55. Καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμαῖς μὲν μυρίαις τὸν Ἀντίφιλον: *Et utrumque donavit de suo, Antiphilum drachmarum decem millibus*. Item p. 72.—δραχμὰς ληψόμενος μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης: — *decem millia drachmarum in præmium pugnæ accepturus* [q].

q Aristoph. Vesp. v. 766. Ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην. subaudi δραχμὴν, *multam irrogabis* (drachmam) *unam*. Leisn.

* Adde inscriptionem veterem apud Wheler. p. 77. Sponii Miscell. erudit. Antiquitat. p. 142. Van Dale de antiquitatibus et marmorib. p. 716. cl. Taylor. ad Marm. Sandvic. p. 29. et p. 31. ubi alia Ellipseos hujus exempla afferuntur, illustrantur. Sic apud Romanos quoque in rationibus faciendis usitata est Ellipsis, suppressa voce *Sestertius*. v. Horatius L. I. Sat. III. 15. et. L. II. S. III. 23. Schweb. Add. Schwebel. Præfat.

* Lucianus T. I. p. 675. πάλαι τάλαντα καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας. quæ item T. III. p. 391. junguntur. T. II. p. 231. εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν. Præcessit: Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς—δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. T. III. p. 332. τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδός. Similiter Dio Cassius T. II. p. 1119. τοῖς τε πάνυ πένησι τῶν Ῥωμαίων ἐς χιλιάδα καὶ πεντακοσίας μυριάδας γῆς κτῆσιν ἐχαρίσατο. Vid. ad Longi Pastoral. p. 387. et add. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 256. Schæf.

ΔΡΟΜΟΣ, *CURSUS*.

Accusativum δρόμον subaudi in phrasi, τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς. [Herodotus L. VIII. c. 140. 1. θέειν δὲ αἰεὶ περὶ ὑμέων αὐτῶν. L. IX. c. 37. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς. Schæf.] Plene, τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν, i. e. *pedibus salutem quærere*, dixit Aristophanes Vespis p. 454. [Plene item Herodotus L. VIII. c. 74. in. περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον θέοντες. ut scribendum videtur. Schæf.] Sic in ἀνακάμπτειν, *reverti*. Actor. XVIII. 21. Πάλιν δὲ ἀνακάμψω πρὸς ὑμᾶς, sc. δρόμον: 73

Iterum vero reflectam ad vos (scil. cursum,) h. e. *revertar ad vos* [r].
* Vid. Erasmi Adag. Chiliad. II. Cent. I. n. 80.

r Subauditur quoque in voce αἴρειν, et compositis, quotiescunque de itinere maritimo vel terrestri usurpatur. Novi Celeberrimum nostrum Auctorem supra p. 10. subintelligere ἀγκύρας, sed hæc vox saltem de maritimo itinere adhiberi potest. Sic et ἱστία, *vela*, quam vocem subaudiri vult Scholiastes Synesii MS. in Bibliotheca Paullina epist. 44. quæ in eo codice est num. 7. tantum de navibus potest usurpari. Δρόμον vero vocabulum est generale, quod utrique itineri commode adplicatur. Arrianus I. p. 20. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐξ Ὀγχηστοῦ ἄρας, *Alexander autem ex Onchesto tollens*, scil. δρόμον.' Theophrastus charact. c. 3. διαράμενον ἀπαλλάττεσθαι, *fugientem aliquem a se removere.* Alia de terreno itinere loca observabis apud eundem L. 1. p. 726. et 4. p. 311. Judith. VII. 17. De nautico vero itinere occurrunt exempla, loco jam adducto, et in notis nostris ad Themistoclem epist. I. 1. Adde, quæ notavit Ampl. Perizonius ad Ælianum Var. Hist. IV. 14. Schoettg.

74 * Idem nomen abesse puto ad verbum ἀπαίρειν, etiam ubi de aërio itinere seu volatu usurpatur. Basilius Magnus Homil. εἰς μαρτ. Γόρδ. initio: Νόμος ἐστὶ φύσεως ταῖς μελίσσαις, μὴ ἀπαίρειν τῶν σίμβλων, πρὶν ἂν ὁ βασιλεὺς αὐτῶν τὸν στόλον ἀφηγήσηται. Sumta est dicendi formula a navi, quæ a portu solvit. Cujusmodi μεταφορὰ non est inusitata. Bernh. In his similibusque plurimis præstat, opinor, ἑαυτὸν subaudire: ut activum pro medio dictum intelligatur. Homerus Il. XXI. v. 563. μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ. ubi Schol. Ven. ἀντὶ τοῦ ἀπαίροντα καὶ ἀποχωροῦντα. Schæf.

* In κατατείνειν s. δρόμον. [Lucianus T. II. p. 325. ἀγρόνδε ᾠχόμην ψύττα κατατείνας. ut scribendum. Sic et T. III. p. 415. Alciphron III. ep. 72. ἐγὼ δὲ ψύττα κατατείνας, ᾗ ποδῶν εἶχον, ᾠχόμην. ubi vellem Wagnerus uncinis abstinuisset. Bene idem L. III. ep. 24. dedit μὴ προαισθόμενος ψύττα κατατείνας, φύγῃ. Quem h. l. excitat Epigrammatarium, est Palladas LXXXV. Schæf.] Aristoteles in Animal. Hist. L. IX. τρέχειν κατατείνοντα, quod Plinius reddit *acerrimo cursu ferri:* unde κατάτασις, s. δρόμου, apud Ciceronem ad Attic. L. II. ep. 3. uti Grævius, cui hæc debemus, observat. [Dubiæ illic vox fidei. Habet hoc sensu Suidas ex certa emendatione Toupii Emendat. T. I. p. 321. Κατάτασις. ἡ ἔπειξις. Schæf.] In ἰθὺν apud Homer. Il. Φ. v. 303. In ἐκφέρειν, quod aliquoties apud Homerum, s. δρόμον. v. Iliad. Ψ. v. 759. In τιταίνειν. Hom. Iliad. Ψ. v. 403. In ἐπέχειν. Xenophon L. I. K. Π. p. 44. Sic Themistius Orat. IV. p. 50. φέρεσθαι μετέωρον. s. δρόμον. Herodotus L. VII. c. 57. τρέχων περὶ ἑωυτοῦ. Idem L. VIII. c. 140. Mira expressione habet Dionysius Hal. L. VII. p. 454. Τρέχειν τὸν ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγῶνα. v. κίνδυνος. [Sic Herodotus L. VIII. c. 102. πολλοὺς πολλάκις ἀγῶνας δραμέονται περὶ σφίων αὐτέων οἱ Ἕλληνες. Eunapius Vit. Maximi Phil. p. 100. οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. quo loco usus est Wesselingius ad Herodot. p. 537. 42. Schæf.] Hæc Ellipsis Latinis quoque cum Græcis est communis. Sic Virgilius Æn. L. I. v. 209.

Per varios casus, per tot discrimina rerum
Tendimus in Latium.

s. *cursum.* Cornelius Nep. I. 1. 6. *cursum direxit, quo tendebat.*

ἀπὸ καινοῦ *cursum* repeti debet. Plene habet Livius L. XXIII. 34. *Qui, et unde, et quo tenderent cursum.* SCHWEB.

* ΔΥΝΑΜΙΣ, *POTENTIA.*

In formula, ἢ ποδῶν ἔχει, in qua Auctor noster infra subintelligit ταχυτῆτι: sed non satisfacit. Integra constructio sic habet: ἢ (ὅσῳ) ποδῶν (δύναμιν) ἔχει, *quantum* (facultatem) *pedum* habet: so WEIT ER LAUFEN KANN. Occurrit et apud Ælianum Var. Hist. II. 44. et XIV. 22. SCHOETTG. Fallitur Schoettgenius, nec quidquam in talibus locutionibus elliptici est. Singula verba si urgeas, sic verte: *quomodo ratione pedum se habet.* i. e. *quanta potest maxima celeritate.*

Simillima sunt eodemque modo explicanda, ὡς τάχους ἔχει, ὡς δρόμου ἔχει, κ. τ. ἑ. In vulgus autem nota constructio verbi ἔχειν, juncti talibus particulis, cum casu genitivo. SCHÆF.

* Idem Vocabulum deest in ἰδίᾳ. Euripides in Hel. v. 792.

Ἰδίᾳ σθένων τις, ἢ τυραννίδων χθονός;

Privatusne aliquis potens (sc. *ausus est talia*) an terræ dominus?

Ἰδία et δημοσία δύναμις opponuntur. Potest enim aliquis etiam privatus uti potentia, quæ tamen ideo non est publicâ seu summa. Id igitur quærit Menelaus, privata id, an publica sive suprema potentia, factum fuerit? Quare dubium non est, quin absit vocabulum δύναμις, hoc fere modo: Ἰδίᾳ σθένων τις δυνάμει, ἢ τυραννίδων χθονός; BERNH. Hæc quoque ellipsis temere fingitur. SCHÆF.

* In ἔστιν ὡς, ἔστιν ὅπως s. δύναμις. quod Latini etiam imitantur. Plautus Pseud. V. 2. 26. *Erit, ubi te ulciscar, si vivo.* s. *facultas.* Xenophon L. VIII. κ. π. p. 479. Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αὐτῷ, ὥστε χρήμασιν εὐεργετεῖν. s. δύναμις. In rê militari sæpe verba absolute posita suppressam habent vocem δυνάμεις, *copias.* In συμβάλλειν, ἐξάγειν, προάγειν, ἐκτάττειν, etc. Sic plene ἐκτάττειν τὰς δυνάμεις habet Polybius T. I. p. 891. SCHWEB.

* ΔΥΝΑΣΤΗΣ, *DOMINUS.*

"Lysi. 16. p. 571. To. 1. ὡς Σάτυρον τὸν ἐν τῷ πόντῳ· intell. δυνάστην, vel ἄρχοντα." Fisch. ad Weller. III. 1. p. 266. SCHÆF.

* ΔΥΝΑΤΟΝ, *QUOD FIERI POTEST, POSSIBILE.*

Quemadmodum plures ellipses habet verbum, quod vocant, substantivum: ita quoque, quum pro eo, quod fieri potest, ponitur, 75
subaudiendum relinquit adjectivum δυνατὸς in genere neutro. Sic Demosthenes Olynth. I. de Philippi contendendi amore: Ὑφ' ἧς (sc. φιλοπραγμοσύνης) οὐκ ἔστιν (subintellige δυνατὸν) ὅπως ἀγαπήσας τοῖς πεπραγμένοις ἡσυχίαν σχήσει, *præ qua fieri non potest*, etc. Idem

Olynth. III. Ἔστι δ' οὐδέποτ', οἶμαι, (δυνατὸν) μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν μικρὰ πράττοντας.

Ita plane Chrysostomus homilia περὶ προσευχῆς p. 118. Οὐ γάρ ἐστιν, οὐκ ἔστιν, τοὺς αἰτοῦντας παρὰ τοῦ Θεοῦ σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην, καὶ πραότητα, καὶ χρηστότητα, μὴ τυγχάνειν τῆς εὐχῆς, οὐκ ἔστι δυνατόν. *Fieri nullo pacto potest.* BERNH.

* ΔΥΟ, *DUO.*

Δύο, *duo*, in καιρούς. Apocal. XII. 4. MICH.

* ΔΥΣΙΣ, *OCCASUS.*

Quando dicitur, ἥλιος κλίνει, ἡμέρα κλίνει: subintell. ἐπὶ δύσιν, *ad occasum.* Addidit Lucianus in Amorib. p. 885. Ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος. Simili modo Latine dixit Ammianus XV. 5. *ad occasum inclinato jam die.* Vel subaudi εἰς δείλην. Vide, quæ ad hanc vocem diximus.

ΔΩΜΑ, *ÆDIFICIUM.*

In βασίλειον, *regium*, ut δώματα vel οἰκήματα in βασίλεια. Sic in
76 ὕψιστα, *altissima*, eadem vox deest. E. g. Δόξα Θεῷ ἐν ὑψίστοις (sc. δώμασι vel οἰκήμασιν.) [s]

[s] In τὸ ἑαυτοῦ. Herodotus I. p. 25. Καὶ ἀπιέναι ἕκαστον ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ. Item in τὸ ἅγιον. Hebr. IX. 1. et ἅγια ἁγίων. v. 3. SCHOETTG.

* Item in τὸ ἱερόν. MATTH. evang. IV. 5. Confer tamen et οἴκημα, πραιτώριον. Marc. evang. XV. 16. MICH.

* Plene est apud Apollonium Argonaut. L. I. v. 853. Βασιλήϊον ἐς δόμον ὦρτο. Herodot. L. II. c. 150. Ἐς τὰ βασιλήϊα οἰκία ὤρυσσον. Homerus Iliad. Α. v. 533. Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα. Hesiodus Ἔργ. v. 8. ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει. Uti Horatius Sat. L. I. v. 103.

Nec, si quid miri faciat natura, Deos id
Tristes ex alto cœli demittere tecto.

In ἱερὸν, quod est natura sua adjectivum, recte sæpius subauditur δῶμα, quando *templum* significat. Sic Cebes ab initio: ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ. Actor. V. 20. 21. ἐν τῷ ἱερῷ. s. δώματι. SCHWEB.

* Aristophanes Vesp. v. 1432. οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου. s. δώματα. SCHÆF.

* ΔΩΡΕΑ.

In ἀκτὴ Δήμητρος apud Homerum Iliad. Ν. v. 322. καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, Eustathius subaudiri vult δωρεά. Vid. p. 906. l. 7. Ἵνα ἡ ἀκτὴ Δήμητρος, τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου. SCHWEB.

ΔΩΡΟΝ, *DONUM.*

In ἱερὸν aliquando, cum genitivum post se habet, subintell. δῶρον, vel ἀνάθημα. ut apud Comicum in Plut. ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι. [t]

t Sic Rom. XV. 27. Εἰ γὰρ τοῖς πνευματικοῖς (δώροις) αὐτῶν ἐκοινώνησαν, etc. Nisi malis referre ad χρήματα, de qua voce infra suo titulo. Marcus evang. I. 44. ἃ προσέταξε Μωσῆς. coll. in Matth. cap. VIII. 4. Mich.

* Ἀνακαλυπτήρια, donum quoddam est, quod sponsæ a sponso et amicis apud Græcos datum est, quando primum revelabatur. Sub qua voce δῶρα subaudiendum esse testatur Harpocration. [u] Schoettg. Schol. ad Euripid. Phœn. v. 688. δεδόσθαι γὰρ τὰς Θήβας τῇ Περσεφόνῃ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνακαλυπτήρια, ὡς Εὐφορίων·

Ἀλλ' εἴπω Θήβη πυρισμένα κεῖτο τάλαντα·
Τήν ῥά ποτε Κρονίδης δῶρον πόρε Περσεφονείῃ,
Ἐς γαμέτην ὅτε πρῶτον ἐπωπήσασθαι * ἔμελλε,
Νυμφιδίου σπείροιο παρακλίνασα καλύπτρην.

Dicebantur item θεώρητρα, quam vocem mireris inter Græco-Barbaras vulgo referri. † Nec magis barbarum est, a Meursio eodem relatum, ἄθρημα, Lesbiorum vox, cujus eadem significatio. Vid. Hesychius h. v. Schæf.

u Δῶρα deest in γαμήλια, i. e. τὰ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ δῶρα, Hesych. in Γαμήλια, i. e. φερνὴ εἰς γάμον. [Ammonius p. 34. de Γαμήλιον: τάττοιτο δ' ἂν καὶ κατὰ τῆς δωρεᾶς τῆς ἐν γάμῳ διδομένης. Sic recte vett. Ammonii edd. Schæf.] Hesych. in Διαπαρθένια, (dona) *pro adempta virginitate.* In ζωάγρια. Homerus Οδ. Θ. 462. 77
Addit Herodotus: δῶρα ζωάγρια Κροίσου. *Munera ob servatam Crœso vitam.* vid. Hesych. in ξένια vel ξείνια, h. e. (dona) *hospitalia,* Latine *Lautia* uno verbo. Habet Lucianus in Pseudomanti ex emendatione Jensii Lect. Luc. II. 18. p. 261. Leisn.

* Malim ἐπωπήσεσθαι. Schæf.

† Glossarii Meursiani exemplo, quo utor, Hemsterhusius ad v. Θεώρητρον hæc adscripsit: "Non recte inter Græco-Barbara referri, ut alia multa, quæ pura puta Græca sunt, observat Maussac. ad Harpocrat. p. 206." Schæf.

* Frequens hæc est in multis aliis Ellipsis, e. g. in γαμήλιον, πρεσβεῖον, ἐπιφέρνιον, ἑκατόμβοιον etc. in quibus etiam τὸ, δῶρον sæpe exprimitur. Homerus Od. Ω. v. 272. Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα. Idem Iliad. I. v. 695. Μυρία δῶρα διδούς. In ἑάων s. δώρων. Ἐΰς enim significat *bonus,* quod allata hic exempla facile probabunt. Hesiodus Θεογ. v. 46. Θεοὶ, δωτῆρες ἑάων. Plene apud Homerum Iliad. Ω. v. 527. 528.

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ, ἑάων.

De voce ἑάων v. Eustathium ad Il. Ω. v. 550. p. 1501. l. 49. In προσενεγκεῖν absolute posito s. δῶρον. Synesius ep. 129. Plene in multis novi Fœderis locis, e. g. Matth. II. v. 11. προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα. Schweb.

* Supple apud Libanium ep. 1494. τῶν εἰωθότων, scil. δώρων, ἀτυχεῖν. Nam antea, καὶ τῶν δωρεῶν οὔτε μικρὸν, οὔτε μεῖζον ἀπολαύσας φαίνεται. Conf. cl. Wesseling. diss. de Asiarchis p. 64. F. St.

E.

ΕΑΥΤΟΥ, *SUI IPSIUS.*

In ἀκρατὴς, *intemperans, impotens, qui se ipsum in potestate sua non habet*, subintelligitur ἑαυτοῦ, q. d. *impos sui.* Sic ἑαυτοῦ ἀκρατὴς occurrit apud Ælianum Var. Hist. II. 41. uti legit ibi Cl. Perizonius.

* Ἑαυτῷ subaudiendum in Diodoro Sic. L. XX. c. 34. μέλλοντος δ' ἐπιφέρειν πληγήν. Interpres: *Jamque vulnus sibi inflicturus erat.* SCHÆF.

Ἑαυτὸν in multis verbis transitivis sine casu quarto positis, ut ἀνακύπτειν, [a] ἐπικύπτειν, ἐπιστρέφειν, [b] ἀπάγειν, ὑπάγειν, κλίνειν, ἀνακάμπτειν, ἀποῤῥίπτειν, διδόναι, ἐπιδιδόναι, παραδιδόναι etc. [c] Lucianus Ver. hist. L. I. p. 658.—ἀποῤῥίψαντες ἐνηχόμεθα, pro ἀποῤῥίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεώς. *Quum projecissemus* (nos) *ex navi, natabamus.* Et apud Lucam in Actis Apost. XXVII. 43.—ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾷν, ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. *jussitque eos, qui possent natare, projicere* (se) *primos et ad terram exire.* Euripides Phœnissis pag. 112. ὁ δ' ἡδονῇ δούς. ubi Scholiastes notat: ἀντὶ τοῦ
78 ἑαυτὸν δούς. i. e. *ille vero dans se voluptati.* [Thucydides L. IV. c. 108. εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι, οὗ μὲν ἐπιθυμοῦσιν, ἐλπίδι ἀπεριςσκέπτῳ διδόναι. Minus recte Interpres: *Homines enim id quidem, quod cupiunt, inconsideratæ spei permittere.* Melius Scholiastes: διδόναι. ἑαυτοὺς δηλονότι. * Diodorus Sic. Excerpt. T. II. p. 567. δοὺς εἰς δημοκοπίαν καὶ πλήθους ἀρέσκειαν. Alciphron III. ep. 47. in. δρόμῳ δοὺς φέρεσθαι. ubi v. Bergler. Add. Boivin. ad Nicephor. Gregor. p. 748. SCHÆF.] Lucas in Act. Apost. cap. XXVII. 15. ἐπιδόντες ἐφερόμεθα, pro ἐπιδόντες αὐτούς. Marc. IV, 29. Ὅταν δὲ παραδῷ ὁ καρπὸς, εὐθέως ἀποστέλλει τὸ δρέπανον. *Quum* (se) *tradiderit fructus*, etc. I Petr. II. 23. παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως, pro παρεδίδου ἑαυτόν. [d] Simili modo ἐνισχύειν, omisso ἑαυτὸν, in iisdem Actis c. IX. 19. Καὶ, λαβὼν τροφὴν, ἐνίσχυσεν. *et, sumpto cibo, confirmavit* (sese). Dicitur etiam συμμίσγειν τινὶ, *congredi cum aliquo*, κατ' ἔλλειψιν vocis ἑαυτὸν, apud Ælianum Var. Histor. L. III. 9. [e]

* Ἀφιέναι. Lucianus T. II. p. 73. Ὁρμηθεὶς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τὸν ἑσπέριον Ὠκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέμῳ τὸν πλοῦν ἐποιούμην. Plene Libanius T. I. p. 227. extr. ed. R. ἀφῆκεν αὐτὴν ἐπὶ τὰ θηρία. SCHÆF.

Deest quoque in τῷ ἔχειν cum adverbio constructo, ut: καλῶς, κακῶς, ἀπείρως ἔχειν, sc. ἑαυτὸν, *bene, male, ruditer se habere.* [f]

Idem in verbo λαθεῖν, quando cum participio construitur, et exponitur *inscius*, vel *per imprudentiam.* E. gr. Hebr. XIII. 2. Διὰ ταύτης (φιλοξενίας) ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους. *Per hanc* (hospitalitatem) *inscii quidam angelos hospitio exceperunt.* ubi ἔλαθον pro ἔλαθον ἑαυτούς. Additur ab Aristophane Nub. p. 137. Πῶς δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; *Quomodo autem inscius factus es obæratus?* Et ab Æliano Var. Hist. I. 7. Οὗτοι γοῦν, ὅταν αὐτοὺς λαθόντες

ὑοσκυάμου φάγωσι. *Hi itaque, quum per imprudentiam hyoscyamum comederint.* ubi nota, Ælianum non sequi optimos et Atticos Auctores, quibus ignota fuit hæc constructio: illi enim participium verbi alicujus jungunt cum indicativo, vel subjunctivo modo verbi 79
λανθάνειν; non vero λανθάνειν in participio ponunt, et sic cum verbo construunt. Ex. gr. id, quod Ælianus dixit: ὅταν αὐτοὺς λαθόντες φάγωσι, Attico stylo efferretur: ὅταν λάθωσιν ἑαυτοὺς φαγόντες. 8
[Fallitur. Euripides Electr. v. 92. sq. πυρᾷ τ' ἐπέσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου λαθὼν τυράννους. Aristophanes Vesp. v. 247. μή που λαθὼν ἡμᾶς τις ἐμποδὼν κακόν τι δράσῃ. Sic et Theocritus V. v. 19. εὖ τιν τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας. SCHÆF.]

* In ἔχειν περί τι commode subauditur ἑαυτόν. Sic Athenagoras in Legatione pro Christianis p. 100. Ἐκ μὲν οὖν τῶν περὶ τὰς παρθένους ἐχόντων. Idem p. 101. Οἱ Ἄγγελοι περὶ τὸν ἀέρα ἔχοντες καὶ τὴν γῆν. s. ἑαυτούς. [Longus p. 108. ed. Villois. περὶ θήραν εἶχε λαγωῶν. p. 112. ἀμφὶ ἄριστον εἶχον. Basilius in Libanii Epistol. p. 722. in. Οἱ πρὸς τὸ ῥόδον ἔχοντες, ὡς τοὺς φιλοκάλους εἰκός. (Ibid. mox scrib. ex Medic. ἢ τάχα που κ. τ. λ.) Aristophanes Ran. v. 704. καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. v. 793. ἕξειν κατὰ χώραν. SCHÆF.] Sic Xenophon. L. I. K. Π. p. 82. κάλλιστα ἕξει. s. ἑαυτά. In ἄγειν, *ire* cum significat. Joh. XI. v. 7. Ἄγωμεν εἰς Ἰουδαίαν. s. ἑαυτοὺς l. ἡμᾶς. [Plene Xenophon Ephes. p. 108. καὶ σαυτὸν ἤδη παρ' αὐτὴν ἄγε. p. 115. καὶ τότε μὲν αὐτοὺς ἄγουσι παρὰ τὸν Λεύκωνα. SCHÆF.] Plene Xenophon Ephes. L. II. p. 30. ὡς εἶχεν ἑαυτὸν ἐπὶ γῆς. Sic apud Latinos quoque Ellipsis hæc perfrequens reperitur, ut omnino nihil agant, qui Enallagen in ejusmodi locis admittunt. Livius L. XXVI. c. 6. *Ea ludificatio veri, et ipsa in verum vertit.* Tacitus Annal. L. VI. c. 46. *Ne nomen Cæsarum in ludibrium et contumeliam verteret, metuebat.* Virgilius L. X. Æn. v. 103. *Tum Zephyri posuere.* s. *se.* Plene Cicero ad div. L. V. ep. I. *Res sese sic habet.* SCHWEB. Add. eundem in præfat.

* Multa quidem omissi hujus Pronominis exempla Bossius, Leisnerus et Bernholdus suppeditant. Neglectam autem video ellipsin possessivi, cujus, utut frequentissima sit, exempla tamen vel in adolescentum gratiam addenda erant. Vide ergo Matth. X. 37. XIX. 29. Luc. XII. 53. 1 Cor. VII. 7. etc. In novo testamento hujus, ut aliorum pronominum possessivorum, ellipsis præcipue obtinet ad ἀδελφός, ἀδελφή, ἀνήρ, γυνή, υἱός, et alia quædam, ad quæ orientales versiones pronomen supplere disces ex cel. I. B. Michaëlis Tract. crit. de var. lect. N. T. p. 58. Sic Diodorus Siculus L. I. p. 16. κυριεύειν τὴν γυναῖκα τἀνδρός, scil. αὐτῆς. Marmor apud Smithum p. 59. υἱῷ Ζωσίμῳ καὶ ἑαυτῇ καὶ Κορνηλίῳ Εὐτυχιανῷ ἀνδρί. Plene p. 18. καὶ τῇ γλυκυτάτῃ αὐτοῦ γυναικί. Hesiodus Theogon. 338. φίλου διὰ μήδεα πατρός. et 474. αἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον. Dubia interdum res est, omissumne censeri debeat, nec ne: v. c. Act. I. 14. Cæterum in Dativo etiam casu omittitur ἑαυτοῖς in περιέχειν. Matth. VII. 15. F. ST.

a Exempla habet Duportus ad Theophrasti charact. c. II. p. 377. Schoetta.

b Actor. VII. 42. Ἔστρεψε δὲ ὁ Θεός. *Convertit autem Deus*, sc. *seipsum*. Item in ἐννεύειν. Joann. V. 13. Vide, quæ ibi notarunt Is. Casaubonus et Erasmus Schmidius. Schoetta.

* Sic in vernacula: umkehren, speisen, ziehen, wegziehen, brechen, reissen, recken, anwenden, fahren. Mich.

c Matthæus evang. c. XXVII. 57. ἐμαθήτευσε (ἑαυτὸν) τῷ Ἰησοῦ. Marcus cap. XIV. 71. ἀναθεματίζειν. Matth. c. XXVI. 74. καταναθεματίζειν. Lucas in Actis Apostol. c. XXVII. 14. ἔβαλε. vers. 41. ἐρείσασα. vers. 43. ἀπορρίψαντας. cap. VI. 1. πληθυνόντων. Αὐξάνειν, *crescere*, pro αὐξάνειν ἑαυτὸν, occurrit passim. Hebr. IV. 4. καταπαύειν. Petri epist. I. c. II. 6. περιέχει. Hebr. IX. 13. ῥαντίζουσα. Septuaginta Interpretes Exod. VII. 17. μεταβαλεῖ, *mutabitur*; sic. v. 20. Lucas in Actis Apostol. c. IX. 19. ἐνίσχυσεν, *confortatus est*. Petrus in epist. II. c. III.
12. σπεύδοντας, *accelerantes*. Alias *properare*, sich sputen. σπουδάζειν, *ad festina-*
80 *tionem hortari*, Genes. XIX. 15. Alias *studere*. Lucas evang. c. XVI. 24. καταψύχειν, *refrigerare*. At Genes. XVIII. 4. καταψύξατε, *reficite vos*. Samuelis L. I. cap. IV. 2. ἔπταισε, *offendit*. At v. 3. *offendere facit*. Jacobi epist. c. V. 2. σέσηπε. Marci evang. c. V. 42. ἐξίστησαν. Mich.

* Coray ad l. c. T. II. p. 310. " Il faut suppléer l'ellipse par ἑαυτους, comme l'a très-bien vu le scholiaste. Cette ellipse se trouve remplie L. V. paragr. XVI. ὅστις ελαχιστα τυχη αὑτον παραδιδωσι. Euripide a aussi employé la phrase elliptique dans les Phœniciennes, v. 5. ὁ δ' ἥδιστη διους, où le scholiaste observe que c'est αντι του ἑαυτου διους. Sophocle dans l'Œdip. Col. v. 855. a suppléé cette ellipse d'une autre maniere en disant οργῃ χαριν δους." Schæf.

d Vide Bos Exercit. ad Marc. IV. 29. Schoetta.

e Βάλλειν, scil. ἑαυτόν. Plena phrasis est Joh. XIII. 2. Τοῦ διαβόλου ἤδη βεβληκότος, sc. ἑαυτὸν, εἰς τὴν καρδίαν Ἰούδα. etc. Idem nomen deest ad verbum εἰσφέρειν absolute positum. Cujus ellipseos suppletionem e Zosimi L. II. c. 10. produxit sagacissimus Heusingerus in notis Juliani Cæsares. Exemplum hujus verbi absolute positi habemus in Juliano: Ὁ δὲ Κᾶρος — εἰσφρῆσαι βουληθεὶς (scil. ἑαυτὸν) εἰς τὸ συμπόσιον. Zosimi vero locus hæc habet: τῶν εἰσφρησάντων ἑαυτοὺς τῇ βασιλείᾳ. Petrus epist. I. cap. III. 11. Ἐκκλινάτω (sc. ἑαυτὸν) ἀπὸ κακοῦ, *avertat* (se) *a malo*. Bernh.

* Ἐγείρειν. Cum hoc verbum actionem agentis significet, non potest non requirere subjectum aliquod, in quo agat. Ἐγείρειν enim est *excitare*, unde toties in sacra scriptura dicitur ἐγείρειν νεκρούς. Ubi itaque ἐγείρειν sine adjecto nomine ponitur, atque idem significat, quod *surgere*, tunc quartus hujus pronominis casus
81 omissus esse creditur. v. c. Marc. II. 9. ἔγειραι dicitur pro ἔγειραι σεαυτόν. v. 10. Et sic locis innumeris. Bernh. Fallitur, nec satis attendit vim verbi medii. Schæf.

f Deest etiam in genere feminino, ἑαυτὴν, apud Isocratem ad Nic. Πειρῶ τὴν τῶν βασιλέων γνώμην ἀμετακινήτως ἔχειν, sc ἑαυτήν. Bernh.

* Βαρέως ἔχειν, *graviter ferre*, Pæanius L. VII. c. 13. ἑτοίμως ἔχειν, *paratum esse*, Lucas in Actis Apost. XXI. 43. Septuaginta in Danielis cap. III. 15. κομψότερον ἔχειν, *convalescere*. item Joannes evang. c. IV. 52. Matth. c. IV. 24. τοὺς κακῶς ἔχοντας. Marcus cap. V. 23. ἐσχάτως ἔχει. Mich.

g Vid. Herodianum L. III. 11. 13. item Observationes miscellaneas T. II. p. 181. Leisn.

* Raphelius in Xenophont. adnotatt. ad Hebr. XI. adfert exemplum ex Xenophontis Œconomic. p. 682. ταῦτα τοίνυν ἐληλύθειν ἐμαυτὸν ἐπιστάμενος. Mich.

* Item ante Infinitivos post signum dicti, quum actio per Infinitivum indicata ad idem subjectum refertur, ut Joannis epist. I. cap. II. 6. ὁ λέγων, (ἑαυτὸν) ἐν αὐτῷ μένειν. vers. 9. ὁ λέγων, ἐν τῷ φωτὶ εἶναι. Mich.

* ΕΓΚΛΗΜΑ, *CRIMEN*, QUO QUIS ACCUSATUR.

In ἐπὶ μεγίστοις φεύγειν apud Athenagor. Legat. pro Christ. p. 13.

s. ἐγκλήμασι. Vocem ἔγκλημα idem habet p. 14. Τῇ φιλοσοφίᾳ προστετριμμένος ἔγκλημα. Idem p. 15. Τρία ἐπιφημίζουσιν ἡμῖν ἐγκλήματα. Sic Macarius Homil. XV. p. 233. Ὅτι κατηγορήθης ἐπὶ ἐγκλήματι. Schweb.

* ΕΓΩ, *EGO.*

Pronomina sæpe subaudiuntur ex contextu supplenda, post præpositiones potissimum sine casu, vel absolute positas. Sic Sophocles Antig. v. 85. σὺν δ' αὔτως ἐγώ. Idem Antig. v. 48. Τῶν ἐμῶν εἴργειν. s. με. In formula illa interrogativa, ubi sequitur ὅστις, subauditur ἐγώ. Aristophanes Avib. v. 961. Σὺ δ' εἶ τίς; Respondet vates: ὅστις; χρησμολόγος. *Tu vero quis es? Quisnam? vates.* Plene idem habet v. 698. Σὺ δ' εἶ τίς ἀνδρῶν; Resp. Ὅστις εἴμ' ἐγώ; Μέτων. *Quisnam ego sim? Meton.* V. Hoogeveen. ad Viger. p. 21. Schweb.

* ΕΔΑΦΟΣ, *SOLUM.*

In λιθόστρωτον. Joann. XIX. 13. Integre ponunt Septuaginta 2 Paral. VII. 3. Aristeas apud Lightfootum ad l. c. Schoettg. Plene λιθόστρωτον ἔδαφος habent etiam Etymol. M. c. 535. in. Pollux VII. 121. Schæf.

ΕΘΝΟΣ, *GENS.* 82

In Ἑλληνικὸν, Περσικὸν, Βαρβαρικὸν etc. [h] (Gens) *Græca, Persica* etc. Thucydides L. I. p. 77. καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐλπίδα. [Plene Herodotus L. I. c. 60. ἀπεκρίθη ἐκ παλαιτέρου τοῦ βαρβαρικοῦ ἔθνεος τὸ Ἑλληνικόν. Aliter idem L. VIII. c. 19. εἰ ἀπορραγείη ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ τό, τε Ἰωνικὸν καὶ τὸ Καρικὸν φῦλον. Thucydides L. VII. c. 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρᾳκῶν, ὁμοῖα τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ,—φονικώτατόν ἐστιν. Schæf.]

h Βάρβαρα ἔθνη occurrunt 2 Maccab. X. 4. Huc refer et τὰ ἀμφότερα, Ephes. II. 14. ubi duæ nationes, Judaica et Gentilis, intelliguntur. Schoettg.

* In πρόσοικα etiam supple ἔθνη. Julianus in Cæsaribus: Ἀρμενίαν δὲ καὶ πρόσοικα ταύτης (sc. ἔθνη) κατεπολέμησε Λούκουλλος, *Armeniam et vicinas eidem* (gentes) *Lucullus debellavit.* Bernh.

* Δωδεκάφυλον occurrit Actor. XXVI. 7. Mich.

ΕΘΟΣ, *MOS*, vel *CONSUETUDO.*

In τὸ Ἑλληνικὸν, τὸ βαρβαρικὸν, τὸ πάτριον, vel τὰ πάτρια. Thucydides L. I. principio: Εἴ τις βούλεται κατὰ τὰ πάτρια τῶν πάντων Βοιωτῶν ξυμμαχεῖν. ubi Scholiastes: ἔθη δηλονότι. [Lucianus T. II. p. 354. in. κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος, *ex disciplina majorum:* de philosophis sectæ suæ dogmata sequentibus. Add. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 256. Schæf.] Sic τὸ ἀρχαῖον etc.

[Lucianus T. I. p. 728. ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν. Interpres: in antiquo epistolarum *more* perseveravit. Schæf.] ut Terentius: *Antiquum obtines*, sc. morem, vel ingenium. [Sic τὸ Περσικόν. Herodotus VII. c. 114. Περσικὸν δὲ τὸ ζώοντας κατορύσσειν. Schæf.]

* Interdum additur ἐστὶ, ut fiat ἔθος ἐστὶ, *mos est, solent*. Hac significatione posuit hoc ipsum verbum Julianus in Cæsaribus: Τί δέ ἐστι, inquiens, τὸ καλῶς, ὦ Σεβαστὲ, φράσον, ἐπεὶ τοῦτό γέ ἐστι (ἔθος) καὶ τοῖς πονηροτάτοις λέγειν, *quod hoc etiam pessimi* (solent) *dicere*. Bernh.

* Ellipticam locutionem κατὰ τὰ πάτρια, vel, ut Dorica contractione est apud Thucydidem L. V. c. 77. κἀττὰ πάτρια, explicat Porphyrius de abstinent. L. II. §. 59. θύειν κατὰ τὰ πάτρια, τουτέστιν, κατὰ τὸ ἔθος τῶν πατέρων. Ælianus L. VII. V. H. c. 19. Κατὰ τὸ πάτριον αὐτοῖς ἔθος. Pollux L. III. c. 10. Πράττειν τι ἐκ τῶν πατρίων ἐθῶν. V. not. ad Onosandri c. XXXIII. n. 14. [Ammonius p. 111. —Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη. In Epigramm. adesp. DXCVIII. cur Ἀναζαρβοῦ πάτρια *de originibus* Anazarbæ intelligamus, nihil, opinor, causæ est. Suidas T. III. p. 688. Πάτρια Κωνσταντινουπόλεως, Θεσσαλονίκης, Νάκλης, Μιλήτου, Τράλλεων, Ἀφροδισιάδος. Item vertunt *origines*. Rectius Grævius ad Lucian. T. III. p. 561. b. *mores*. Schæf.] In τὸ ἐγχώριον apud Thucydidem L. IV. c. 78. plena oratione foret: κατὰ τὸ ἐγχώριον ἔθος. Xenophon L. I. K. Π. c. 25. ὅπως τὰ ἐν Πέρσαις ἐπιχώρια ἀποτελοίη. sub. ἔθη. [Alexis apud Athenæum T. II. p. 26. τοῦτο γὰρ νῦν ἔστι σοι Ἐν ταῖς Ἀθήναις ταῖς καλαῖς ἐπιχώριον. Schæf.] In κατὰ τὸ αὐτὸ Actor. XIV. 1. s. ἔθος: ut idem sit cum κατὰ τὸ εἰωθὸς, quod legitur Actor. c. XVII. v. 2. V. Wolfium ad h. l. In ἀνθρώπινον λέγω Rom. c. VI. 19. i. e. κατ' ἀνθρώπινον ἔθος. [Referas huc Diogen. Laërt. IV. 7. τὸν δὲ ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου εἰσδέξασθαι. Interpres: *humanitatis causa*. Schæf.] Pro eo ἀνθρωπίνως λαλεῖν est apud Athenæum L. IX. c. VII. Ἀνθρωπίνως φράζειν Aristoph. Ranis v. 1090. Quod Latine dicit Cicero de divinitat. L. II. c. 64. *hominum more dicere*. Sic ἐλλιπῶς apud Plautum Mostell. Act. III. Sc. II. v. 103. *Antiquum hoc obtines tuum*, s. *morem*, vel *ingenium:* nec non Terentium Eunuch. Act. V. Sc. IX. v. 36. *Non cognosco vestrum tam superbum*. Ubi Donatus: "Ergo subaudiamus vel *ingenium*, vel *animum*, vel *morem*, vel *institutum*." Schweb.

* ΕΙΔΟΣ, *SPECIES.*

Εἶδος, *species*, omittitur in τὸ φανταζόμενον. Hebr. XII. 21. Mich.

* ΕΙΔΩΛΟΝ, *SIMULACRUM.*

Hesiod. Ἔργ. vers. 70. seq.

Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον—

Statim vero ex terra finxit inclytus Vulcanus
Virgini verecundæ simile (*simulacrum.*)

ubi in ἴκελον subaudi εἴδωλον. Ita ex Latinis Juvenalis, satira II, 6. Leisn.

* In πρεσίνα, quod absolute positum occurrit apud Athenagoram Legat. pro Christian. p. 49. Idem plene p. 53. πρεσίαντι τοῖς εἰδώλοις. Schweb.

* ΕΙΚΩΝ, *IMAGO.*

In τῇ Βάαλ, quam locutionem integre ita se habere statuo, τῇ τοῦ Βάαλ εἰκόνι.[i] Occurrit autem Roman. XI. 4. Κατέλιπον ἐμαυτῷ ἑπτακισχιλίους ἄνδρας, οἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βάαλ. *Reliqui mihi septem millia virorum, qui non curuarunt genua ante Baal.* Δαμάλεως quidem vocem subaudiunt Lightfoot ad h. l. et Hencke de usu Apocryphorum in N. T. c. I. §. 4. et quidem ex loco Tobiæ I. 5. ubi expresse legitur: Καὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ αἱ συναποστᾶσαι ἔθυον τῇ Βάαλ τῇ δαμάλει. Sed 1. hic est varia lectio, δυνάμει pro δαμάλει, quod et Drusius subintelligit. 2. Hoseæ II. 8. Judæi dicuntur vestimenta fecisse τῇ Βάαλ; quod omni dubio procul vitulis non factum est. Nec obstat exceptio Lightfooti, quod *Baal* fuerit nomen omnibus idolis commune: nos enim regerimus, vocem εἰκόνος 84
omnibus idolis quam optime quadrare. Ergo cum Pasore et Fullero Miscellaneor. L. II. 7. vocem εἰκόνος bene subintelligimus. Schoettg.

i Obstat vero, quod 1. sic dicendum fuisset: τῇ τοῦ Βάαλ, inprimis *quum* Βάαλ terminatione casuali nulla gaudeat, ex qua genitivus casus dignosci posset; coll. Matth. I. 6. ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου. et Joann. XIX. 25. ἡ τοῦ Κλωπᾶ. 2. Quod, quum in textu Hebraico habeatur, non probabile sit, Paulum voluisse *imaginem Baalis* dicere. Mich.

* ΕΙΚΟΣ ΕΣΤΙ, *DECET, CONVENIT.*

In Infinitivis absolute positis interdum subauditur εἰκός ἐστι, uti docet Dorvillius ad Charitonem p. 143. Sic Virgilius L. I. Æn. v. 41.

——— Mene incepto desistere victam,
Nec posse Italia Teucrorum avertere regem?

s. *decet.* Schweb. Exempla a Dorvillio collecta longe diversi generis sunt; diceturque de iis infra ad verbum Οἴομαι. Virgilianum locum compares cum formula illa, Τὸ ἐμὲ sequ. infinit., de qua v. Ellipsis plurium vocum. Schæf.

* ΕΙΡΗΜΕΝΟΝ, *DICTUM.*

In κεφάλαιον, quando *summam dictorum* significat. Plene est

apud Isocratem in Nicocle p. 116. Κεφάλαιον δὲ τῶν εἰρημένων. Pro quo Themistius habet Orat. X. p. 130. D. κεφάλαιον τοῦ παρόντος λόγου. V. Wolfius ad Ebr. c. VIII. v. 1. SCHWEB. Ellipsis, ut tot aliæ, a Schwebelio temere conficta. Κεφάλαιον, *si ad dicta* referatur, esse summam *dictorum*, sic patet, nihil ut ad orationem explendam subaudiri oporteat. Idemque de plurimis aliis locutionibus tenendum, ubi item Ellipses nescio quas crepant. SCHÆF.

ΕΙΣ, *UNUS.*

Eleganter omittitur εἷς, vel εἷς ἐκ, [k] ut apud Xenophontem Memorabil. I. §. 31. Τῶν τριάκοντα ὤν, scil. εἷς ἐκ τ. (Unus) *e triginta.* Ælianus Var. Hist. XII. 9. Ἦν γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν: *erat enim* (unus) *ex bonis viris.* [Aristophanes Nub. v. 345. εἶ γὰρ τῶν φίλων. Euripides Supplic. v. 292. Οὐ σὺ τῶνδ' ἔφυς. ad q. l. Marklandus: "Sic ὧν ἐφινρέθης, *ex quorum numero tu inventus*, Electr. 952. Plena locutio est, Οὐ σὺ ἔφυς (i. e. εἶ, *es*) ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶνδε. —— Herodot. V. 92. p. 319. Ἀμφίονι δὲ, ἐόντι τουτέων τῶν ἀνδρῶν, γίνεται θυγάτηρ χωλή. i. e. ὄντι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτων τῶν ἀνδρῶν. Sic τρίτος τῶνδ' Ἱππομέδων, i. e. ἐκ τῶνδε, vel ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶνδε, hac Fab. 881. et τούτων γινοῦ μοι, Aristoph. Νεφ. 107. "Nubem exemplorum congessit Fischerus ad Weller. III. 1. p. 355. SCHÆF.] Plenius Joannes Evang. VI. 70. Καὶ ἐξ ὑμῶν εἷς.

* Eadem ellipsis latet in trita locutione ὡς ἔπος εἰπεῖν, s. ἕν. *ut uno verbo dicam.* Plato in Apolog. Socr. p. 14. D. [Alio ordine verborum ob trimetri leges Euripides Heraclid. v. 168. ὡς εἰπεῖν ἔπος. Plena locutione Herodotus III. c. 82. extr. Ἑνὶ δὲ ἔπει πάντα συλλαβόντα εἰπεῖν. SCHÆF.] Sic Onosander c. VIII. Ἂν ἐφ' ἡμέραν μέλλῃ τὴν παρεμβολὴν θήσειν. s. μίαν. Palæphatus XXV. in Ἀδύνατον δὲ, σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν. ubi probo crisin Fischeri. Longus p. 10. ed. Villois. σιῤῥοὺς ὀρύττουσι τὸ εὖρος, ὀργυιᾶς, τὸ βάθος, τεσσάρων. ad q. l. editor, de Longo, quod verissime profiteor, omnium optime meritus, Animadvers. p. 31. sq.: "Hic autem ὀργυιᾶς, quod unice legendum, unam duntaxat designat ulnam; ut infra L. IV. p. 104. Ed. Moll. ἐκτέτατο μὲν εἰς σταδίου μῆκος —— τὸ εὖρος ἔχων πλέθρων τεσσάρων, ubi vides σταδίου pro uno duntaxat stadio usurpari. Sic Lucian. De morte Peregrini, tom. III. p. 356. ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος." SCHÆF.] Homerus Iliad. Z. v. 121. Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν. s. μίαν ἐκ. Eadem hæc ellipsis Latinis quoque cum Græcis est communis. Sic Horatius L. III. Od. III. v. 13. *Fies nobilium tu quoque fontium.* i. e. *unus fontium.* SCHWEB.

k Conf. infra sub τις. Item in καιρὸν, scil. ἵνα, Apocal. XII. 14. λόγον, Matth. XV. 23. Conf. Georgium in Vindiciis Novi Testamenti, pag. 183. seqq. MICH.

ΕΚΑΣΤΟΣ, *QUISQUE.*

Deest ἑκάστης apud Æschinem contra Ctesiphont. Καὶ τόκον ἠνέγκαν Δημοσθένει δραχμὴν τοῦ μηνὸς, τῆς μνᾶς. ubi τῆς μνᾶς pro ἀφ' ἑκάστης

μνᾶς: *menstruam drachmam in* (singulas) *minas*. Vide Budæum Comment. linguæ Græcæ pag. 988. [Sic τῆς ἡμέρης, *quotidie*, Herodotus VII. c. 187. Statim plene sequitur ἐπ' ἡμέρῃ ἑκάστῃ. Ceterum miror Toupium τῆς ἡμέρας hoc sensu dici posse negantem Emendat. in Suid. T. I. p. 256. Schæf.] 85

Pariter ἑκάστην in καθ' ἡμέραν, (singulis) *diebus*. Ælian. Var. Hist. IX. 13. quod aliter καθ' ἑκάστην dicitur, omisso substantivo [l]. Idem XVII. 7. [Καθ' ἡμέραν Euripides Hecub. v. 321. ed. Porf. Alcest. v. 800. ed. Musgr. Passim scriptum reperias καθημέραν. Κατ' ἦμαρ Sophocles Philoct. v. 798. Fragm. ex incert. tragœd. XXVII. Euripides Hecub. v. 632. Schæf.]

Sic ἕκαστον in κατὰ μῆνα, [Apollodorus 2. 4. 7. ἵνα τῶν ἀστῶν παῖδα οἱ Θηβαῖοι κατὰ μῆνα προτιθῶσιν αὐτῇ. pro quo in eadem fabula Antoninus Liber. XLI. p. 286. καὶ αὐτῇ προὐτίθεσαν παιδίον διὰ τριακοστῆς ἡμέρας. Schæf.] κατ' ἔτος etc. [m] Addit Dio Cassius L. XLIII. p. 275. κατ' ἔτος ἕκαστον. [Diodorus Sicul. IV. c. 24. καθ' ἕκαστον ἔτος. pro quo paullo superius legitur κατ' ἐνιαυτόν. Lucianus T. III. p. 49. κατὰ τὸ ἔτος ἕκαστον. Similiter Athenæus T. III. p. 9. Πολλῶν οὖν ὄντων τῶν ἰχθύων, οὓς κατὰ τὰς ἑκάστας ὥρας ἐνδαινύμεθα, κ. τ. λ. Schæf.]

l Matthæus Evangel. c. VI. 34. ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ (ἑκάστῃ) ἡ κακία αὐτῆς. Mich.

* Plene καθ' ἑκάστην ἡμέραν dixit Chrysostomus oratione ὅτι τὸν ἑαυτ. μὴ ἀδικ. p. 79. de Pauli laboribus. καθ' ἑκάστην ἀποθνήσκων ἡμέραν. Bernh. Lucianus T. I. p. 276. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κἀκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. ubi opponitur παρ' ἡμέραν, *alternis diebus*. Longus p. 78. ed. Vill. καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρελαύνοντα τὰς αἶγας. p. 86. Θερμοτέρου δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γιγνομένου τοῦ ἡλίου. Epist. ad Hebr. III. v. 13. ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἑαυτοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν. ad q. l. Petr. Abreschius p. 223. sq.: "Pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν Græci malunt dicere elliptice καθ' ἑκάστην, ut in Chrys. Or. in laud. Paulli II. p. XLVIII. vel etiam καθ' ἡμέραν, quemadmodum in Apollod. I. 5. 1. —— Inveneris tamen et apud hos plene dictum καθ' ἑκ. ἡμέραν, ut in laud. Apollod. I. 7. 1." Schæf.

* Παρ' ἡμέραν quoque dixit Longus Pastoral. I. p. 19. Schoettg. P. 15. ed. Villois. Sequitur Schoettgenius priores Longi interpretes: male. Rectius Villoisonus: "Παρ' ἡμέραν. Notat, alternis diebus; quod probant sequentia, ΠΟΤΕ` ΜΕ`Ν ὁ Δάφνις, ΠΟΤΕ` ΔΕ` ἡ Χλόη, quodque recte pariter vidit Cl. Hinlopen. Male Moll. vertit, quotidie; male Jungermanus, singulis diebus. Quod quidem si Longus dicere voluisset, dixisset, ut L. III. p. 81. Ed. Moll. καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Apposite Pollux, L. I. c. 7. p. 19. Ed. Seberi: τὸ δὲ ΠΑΡΑ` ΜΙ'ΑΝ, ΠΑΡΗ'ΜΕΡΟΝ, ἑτερήμερον. Sic recte Amyot. Chloë un jour, et Daphnis l' autre." Sic παρὰ ἔτος, *altero quoque anno*, Pausanias IX. c. 32. ubi item perperam vertitur *quotannis*. [Ibid. mox legendum: ἔνθα ἐκ Κόλχων ὀπίσω κομιζομένην ὁρμίσασθαι τὴν Ἀργὼ λέγουσιν.] Idem X. c. 4. ubi geminus interpretis error. [Sequitur illic paullo post: πλίνθρα ἐννέα εἶναι τῷ χωρίῳ. Num forte ἐννέα elisit vocem ὄνομα, inserendam illam ante εἶναι?] Simili modo παρ' ὀλίγας ἡμέρας fieri dicitur, quod paucis diebus elapsis repetitur. Plutarchus Mor. T. I. p. 32. Αὐτοὺς γὰρ παρ' ὀλίγας ἡμέρας δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν παίδων. Alia dedi ad Longi l. c. p. 339. sq. Schæf.

m Item in κατ' οἶκον, *per* (singulas) *domos*. Lucas Actor. II. 46. et V. 42. κατὰ πόλεις. Ælianus Var. Hist. VI. 1. κατὰ πόλιν καὶ κώμην. Lucas Evang. c. VIII. 1. Schoettg.

* Nisi ibi ex codice regio legendum κατὰ πόλιν καὶ χώραν. i. e. *per urbem agrumque urbi subjectum*. Leisn.

* Hebr. IX. 5. κατὰ μέρος. Idem Galat. VI. 1. καταρτίζετε — σκοπῶν (scil. ἕκαστος) σεαυτόν, etc. Mich.

* In locutione κατ' οἶκον Actor. II. 46. minus recte subaudiri ἕκαστον censet Scaliger; idemque esse ac ἐν οἴκῳ probat Medus in operibus p. 322. V. Wolfius ad h. l. Pro ἕκαστος interdum reperitur πᾶς. Tit. I. v. 5. κατὰ πόλιν. [Sed idem est quod ἐν πόλει in Diodoro Sic. IV. c. 6. SCHÆF.] Plene Act. XV. 36. κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἐν αἷς κατηγγείλαμεν. [Diodorus Sic. XV. c. 38. οἱ κατὰ πόλιν ἑκάστην ἐπιλεχθέντες ἐξήγαγον ἁπάσας τὰς φρουράς. SCHÆF.] Sic Latini *in dies pro in dies singulos.* Cicero Philipp. I. c. 2. *Nam, cum serperet in urbe infinitum malum, idque manaret in dies latius.* Plene idem L. VI. ep. 4. ad div. *Illa in dies singulos magis magisque hominum opinio confirmatur.* SCHWEB.

* ΕΚΔΙΔΟΥΣ, *REDDENS.*

Lucianus T. III. p. 88. πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιξόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας; In al. omittitur participium: recte, opinor. Non infrequentes hujusmodi ellipses. Vid. Reitz. ad h. l. et Interpretes ad T. I. p. 365. SCHÆF.

86 ΕΚΕΙΝΟΣ, *ILLE.*

Aliquando τὸ ἐκεῖνος una cum suo substantivo reticetur ante articulum postpositivum, ornatus et brevitatis gratia. Xenophon Κύρου Παιδ. I. 1. Ἀπέχονταί τι ὧν ἂν αὐτὰς ἀπείργωσι. Plena sententia est: Ἀπέχονταί τι ἀπ' ἐκείνων πραγμάτων, ἀφ' ὧν ἂν αὐτὰς ἀπείργωσι. Sic in Ep. ad Hebr. V. 8. Ἔμαθεν ἀφ' ὧν ἔπαθεν. integre: ἔμαθεν ἀπ' ἐκείνων, ὧν vel ἃ ἔπαθεν: nam relativus articulus, more Atticorum, in casu antecedentis, subsequenti verbo tribuitur. Xenoph. Κ. Π. I. 26. Ἐπιλάθου τι ὧν ἐβούλου εἰπεῖν. Lucian. Hermotimo p. 585. Οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην. Paulus ad Philipp. IV. 11. Ἐγὼ γὰρ ἔμαθον ἐν οἷς εἰμὶ αὐτάρκης εἶναι, pro ἐν ἐκείνοις, sc. κτήμασιν, ἐν οἷς etc. [Alia habet Fischerus ad Weller. II. p. 241. III. 1. p. 249. SCHÆF.] Sic in ἐλθόντων deest ἐκείνων: *cum* (illi) *venissent* [n].

* Ephes. III. 20. Ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ (ἐκείνων) ὧν αἰτούμεθα. Homerus Iliad. Η. v. 401. Γνωτὸν δὲ καὶ (ἐκείνῳ) ὃς μάλα νήπιός ἐστιν. Interdum etiam post articulum postpositivum subauditur ἐκεῖνος. Macar. Hom. IX. p. 116. Ὃν ὁ θεὸς ἔχρισεν εἰς βασιλέα, (ἐκεῖνος) τοιαύταις περιείχετο θλίψεσιν. uti est Marc. VI. 16. Ὅτι, ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστι. Hanc Ellipsin sequuntur etiam Romani more Græcorum. Cicero ad div. L. V. ep. 1. *Nunc video illum circumventum, me desertum,* (ab illis) *a quibus minime conveniebat.* Horatius Lib. I. Od. XXXI. 9. *Premant Calena falce* (illi), *quibus dedit Fortuna, vitem.* Constructio plane Græca occurrit apud Ciceronem ad div. L. V. ep. XIV. *Si solitudine delectare, cum scribas et aliquid agas eorum, quorum consuesti, gaudeo.* SCHWEB.

* In talibus etiam οὗτος subaudias. Xenophon Œcon. II. in. οὐκ ἄν μοι δοκῶ ὑπό γε τούτων, ὧν σὺ διηγεῖ, καλῶς, καλεῖσθαι. SCHÆF.

n Apoc. XX. 4. *τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων — καὶ (ἐκείνων) οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ.* Conf. supra *αὐτὸς*, et nostram ibi adnotationem. Mich.

* ΕΚΚΛΗΣΙΑ, *ECCLESIA.*

In loco 1 Petr. V. 13. Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτή. *Salutat vos electa Babylone.* scil. ἐκκλησία, quod supplent Vulgatus et Beza. Schoettg.

* Eadem hæc ellipsis occurrit apud Homerum Iliad. Σ. v. 531. Ἱράων προπάροιθε καθήμενος. s. ἐκκλησιῶν. Eustathius ita ad h. l. p. 1218. εἴληπται μὲν ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιῶν. quam vocem expressam addit Hesychius: ἱράων ἐκκλησιάων. in v. ἱράων. Schweb. Parum probanda hæc ratio, rectiusque in Homero nunc legitur εἰράων, ad quam vocem nihil plane subaudiendum. Eandem Hesiodo vindicavit Ruhnkenius Epist. Crit. p. 99. recepitque in sua Theogoniæ editione Wolfius. Sic etiam mons ille Messeniæ, qui Εἶρα dictus est, passim Ἱρὰ perperam scribitur. Vid. Sylburg. ad Pausan. p. 323. Schæf.

* Sæpe deest in σύγκλητος. Ulpian. in enarrat. orat. Demosth. de falsa legat. p. 114. ἡ δὲ σύγκλητος οὐχ ὡρισμένη· σύγκλητος δὲ ἐκκλησία ἐκλήθη. F. St. Vid. Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 71. ad Herodot. p. 509. 16. Schæf.

* ΕΚΧΥΝΟΜΕΝΟΝ, *EFFUSUM.*

In duobus locis admodum notabilibus, quorum prior exstat Ac- 87
tor. XIX. 2. ubi Paulo interroganti, *an Spiritum S. acceperint*, ita respondent Ephesii: Ἀλλ' οὐδὲ, εἰ πνεῦμα ἅγιόν ἐστιν, ἠκούσαμεν. *Sed neque, an Spiritus Sanctus sit, audivimus.* Dura hæc est locutio, et homine vere christiano indigna, qui Spiritus Sancti in se officium et operationes sentiens, de ejus existentia nondum sit certus. Sed non hoc dicere voluerunt Ephesii, quin potius, se hoc nescire, an soleat Spiritus Sanctus modo et cum effectu miraculoso super homines effundi. Probamus hoc ex altero loco Joan. VII. 39. ubi narrat Evangelista, Iesum quædam prædicasse de Spiritu Sancto, quem accepturi sint credentes, nondum autem adhuc acceperant, οὔπω γὰρ ἦν πνεῦμα ἅγιον. *Nondum enim erat Spiritus Sanctus.* Ratio additur: *quia Iesus non erat glorificatus*, h. e. per statum exaltationis ad gloriam Parentis sui nondum erat ingressus. Luculenter admodum adparet, subintelligendam hic esse vocem ἐκχυνόμενον. Quis enim hoc vellet statuere, tunc temporis nondum fuisse Spiritum Sanctum? Immo nondum effusus erat cum donis suis miraculosis in Apostolos et alios credentes. Conferat hæc Lector cum aliorum explicationibus, et judicet. Schoettg.

* Mallem pro hac voce, cujus nullum ex sacris saltem scriptoribus attulit exemplum, substituere ἐπιπεπτωκὸς, quæ eadem in re usurpata exstat Actor. c. VIII. v. 16. οὔπω γὰρ ἦν ἐπ' οὐδενὶ αὐτῶν ἐπιπεπτωκός. Schweb.

* ΕΚΧΩΡΗΜΑ, *EXCREMENTUM.*

Deest apud Aristoph. Ἐκκλησ. 1053. Αὐτοῦ τι δρῶντα πυῤῥὸν ὄψει μ' αὐτίκα ὑπὸ τοῦ δέους. *Hic tu me statim rubrum aliquid facientem præ metu videbis.* Leisn. Ἐκχώρημα ubi Leisnerus repererit, ignoro. Fortasse scribere voluit διαχώρημα. Obiter moneo, optime habere locum a Sylburgio parum intellectum, temere tentatum a Toupio Emend. T. II. p. 339. Etymologici M. c. 187. 24. Βάμμα Κυζικηνὸν, τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσι· διὰ τὸ τίλημα. Τίλημα vox bene Græca, παρὰ τὸ τιλᾶν. Βάμμα autem Κυζικηνὸν (s. Κυζικηνικὸν, quo utitur Aristophanes Pac. v. 1176.) Comici, opinor, characteris, ac si dicas Χεζικηνὸν, παρὰ τὸ χέζειν. Alia ratio placuit Marklando ad Euripid. Suppl. v. 1181. probata Brunckio ad Aristophan. l. c. Schæf.

* ΕΛΑΙΟΝ, *OLEUM.*

88 Subaudiendum est hoc verbum ad λιμναῖον, καρύϊνον, etc. Photius: χρῶνται καὶ τῷ σησάμῳ. καὶ τῷ καρυΐνῳ δὲ χρῶνται. κρεῖσσον δὲ τὸ λιμναῖον. Narraverat autem antea de ἐλαίῳ ἐπάνω τῆς λίμνης ἐφισταμένῳ. Bernh.

* Subauditur hæc vox apud Homerum cum alibi, tum Odyss. Ζ. v. 227. λίπ' ἄλειψεν. Plene Iliad. Κ. v. 577. ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ. Schweb. Rectius dicas, in posteriore locutione pleonasmum esse. Sed ita sæpius perhibent curtum, quod non redundat. Lucianus T. II. p. 327. ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο. p. 883. λίπα τι ἠλείψαντο, κ. τ. λ. Schæf.

* ΕΛΑΣΜΑ, *AURIGATIO.*

Latet hæc vox in illis Homeri Iliad. Ψ. v. 382. ἀμφήριστον ἔθηκεν: ubi ita Eustathius p. 1422. l. 9. ληπτέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔλασμα. Quem locum pariter atque Ellipsin imitatur Virgilius L. V. Æn. v. 326. *Transeat elapsus prior, ambiguumque relinquat.* Schweb. Ἔλασμα hoc sensu qui præter Eustathium dixerit, non novi. Est *lamina metalli.* Apollonius Lexic. p. 690. λέγονται δὲ καὶ τῆς ἀσπίδος πτύχες, τὰ διάφορα ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα. Vid. Scottus Append. ad H. Stephan. Thes. h. v. Itaque melius ille subaudiisset τὸ πρᾶγμα, τὸ ἀγώνισμα. Sed præstat, opinor, ἀμφήριστον de ipso auriga intelligere. Sic videtur intellexisse Lucianus, cujus hæc legas T. II. p. 354. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο· δύο δὲ μάλιστα ἤστην οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, κ. τ. λ. Add. Cerealii Epigr. III. v. 3. Idemque sensus loci Virgiliani, ubi probanda altera lectio, *ambiguumver.* Schæf.

* ΕΛΠΙΣ, *SPES.*

In illis Sophoclis Electr. v. 497. Πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει. Schol. Gr.

λείπει δὲ τὸ, ἐλπίς. Possit tamen etiam subaudiri γνώμη. In ὑποτείνειν apud Thucydidem L. VIII. c. 48. καὶ ὑποτείνοντος αὐτοῦ. Schol. Gr. ἐλπίδας δηλονότι. [Hoc monuit et F. St.] Pro eo ὑποφαίνειν plene est apud Lucianum T. I. p. 743. τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει. Schweb. Herodotus VII. c. 158. ὑποτείνοντές τι τὰ ἐμπόρια συνελευθεροῦν. ubi Valckenarius ad v. ὑποτείνοντες: "Ἐλπίδα δηλονότι prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48." Plene Synesius Epist. 105. p. 247. A. ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος. quem locum ut Philostrati commemorat Suidas T. III. p. 563. in fraudem inducens Lennepium ad Phalar. p. 338. b., non item Valckenarium l. c., neque Toupium Emendat. in Suid. T. II. p. 319. Plene etiam Anonymus apud Suidam T. III. p. 548. Ἕως μὲν οὖν ἤλπιζον τὴν στρατηγίαν τῆς ἐω παρὰ βασιλέως, καὶ τὰς ἄλλας ἐλπίδας, ἃς ὑπέτεινεν ἐκεῖνος, σπουδὴν ἐδίκνυσαν. Similiter Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 749. τοιαύτας γὰρ αὐτοῖς ὑπέτεινεν ὁ Ταρκύνιος τὰς ὑποσχέσεις, ἐξαπατῶν καὶ φενακίζων. quæ compares cum Aristophanicis Acharn. v. 657. Altera locutione, ὑποφαίνειν ἐλπίδα, usus est Diodorus Sic. XIV. c. 39. μεγάλας ὑποφαίνων παρὰ τοῦ βασιλέως ἐλπίδας. ubi v. Wesseling. Add. de utraque Lennepius l. c. Schæf.

* ΕΜΑΥΤΟΝ, *ME IPSUM.*

Ἐμαυτὸν, *me ipsum*, non minus quam σεαυτὸν et ἑαυτὸν (quæ loco suo vide) subauditur in verbis transitivis. E. g. Actor. XXIV. 16. ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ. cap. IX. 6. θαμβῶν, *obstupefaciens*, pro, *obstupefactus*. Mich.

* ΕΜΒΑΔΕΣ, *CALCEI.*

Deest in Λακωνικαὶ, apud Aristophanem Ἐκκλησ. 74. et 345. [Thesmophor. v. 142. ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί; ubi Brunckius: "Λακωνικαί. ἀνδρεῖα ὑποδήματα. Suidas e Comici Scholiaste ad Vesp. 1159." Schæf.] In Περσικαὶ, Ἐκκλησ. 319. [Lysistr. v. 229. 230. τὰ Περσικά. ubi subaudi ὑποδήματα. Sed Brunckius ad h. l.: "Mendosum est, ut reor, τὰ Περσικά. Aliis in locis, ubi nomen hoc occurrit, forma feminina legitur: Thesm. 734. Conc. 319. Nub. 151. Pollux VII. 92. ἴδια δὲ γυναικῶν ὑποδήματα, Περσικαί. Sic in MSS. scriptum. Repone itaque τὰς Περσικάς." Vulgatam defendas his Pollucis l. c. Τυρρηνικά, Τυρρηνουργῆ, Σικυώνια. Ceterum Pollux commemorat etiam Μισοπερσικάς.] Schæf. Supplet hunc defectum Aristoph. Ἐκκλησ. 504. per ἡνίας. [Non suppletur ibi defectus. Ἡνίαι enim non sunt ipsi calcei, sed lora calceis colligandis. Schæf.] Item in περιβαρίδες Lysistr. 45. Leisn. Brunckius ad h. l.: "Περιβαρίδες calcei sunt, quibus maxime utebantur ancillæ, teste Polluce VII. 92. quod paulo supra confirmat his Cephisodori versibus:

σανδάλιά τε τῶν λεπτοσχιδῶν,
ἐφ' οἷς τὰ χρυσᾶ ταῦτ' ἔπεστιν ἄνθεμα·
νῦν δ', ὥσπερ ἡ θεράπαιν', ἔχω περιβαρίδας.

Quod tamen nihil aliud ostendit, quam περιβαρίδας calceos fuisse minus pretiosos, quibus etiam ingenuæ uti poterant." Scholiastes: Εἶδος ὑποδήματος, αἱ περιβαρίδες. ὡς Θεόπομπος ἐν Σειρῆσιν· Ὑποδοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας. quæ Suidas T. III. p. 82. non sine vitio exscripsit: correctus a Toupio Emendat. T. II. p. 50. Dicebantur iidem περίβαρα. Utrumque παρὰ τὸ βάρος, quod docent etiam, quæ opponuntur, σανδάλια τῶν λεπτοσχιδῶν in Cephisodori fragmento. SCHÆF.

* ΕΜΒΡΥΟΝ, *EMBRYO.*

In formula, ἐν γαστρὶ ἔχειν, [κατὰ γαστρὸς ἔχειν, ἐν γαστρὶ λαμβάνειν. SCHÆF.] sc. ἔμβρυον: *in utero habere embryonem.* Occurrit sæpius in N. T. Matth. I. 23. Artemidorus I. 32. Sic φθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς, sc. ἔμβρυον, *perdere fœtum,* dixit idem I. 82. p. 75. [Timæus Lex. Plat. p. 107. διαφθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς βρέφος. si recte emendavit Lennepius. SCHÆF.] Συλλαμβάνειν ἐν γαστρὶ occurrit Lucæ I. 31. *comprehendere* sive *concipere in utero,* sc. *fœtum.* Integram hanc constructionem exhibet Eusebius, monachus, in vita Philippi Presb. Agyriensis n. 3. in Actis Sanctorum tom. 3. Maii p. 3. in græcis: Γυνὴ δέ τις ἔμβρυον ἔχουσα ἐν τῇ γαστρὶ αὐτῆς νεκρόν. *Mulier autem quædam embryonem habens mortuum in utero.* [Palæphatus
89 2. 3. οὐδὲ φέρειν ἠδύνατο γυνὴ ἔμβρυον ἔχον γε κέρατα. SCHÆF.] Volunt quidam subaudire τὸ βρέφος, de quo supra; sed hæc vox significatione sua ad rem propius accedit. Sed diserte tamen υἱὸς occurrit Luc. I. 36. et τὸ βρέφος v. 41. 44. SCHOETTG.

* ΕΝΔΥΜΑ, *VESTIS.*

Hanc vocem puto subintelligi in loco Marci XIV. 51. περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ. Auctor quidem noster inferius subintelligit σῶμα, quem sequuntur alii a Cl. Wolfio in Curis Philologicis citati: sed ista mihi non satisfaciunt. Ex antiquitate constat, illos *nudos* dictos fuisse, qui veste tantum interiore induti erant. Ies. XX. 3. Hinc illud [Virgilii Georg. I. v. 299.] *Nudus ara, sere nudus.* Melius igitur quadrabit illud ἔνδυμα. Conf. Observationem nostram philologicam de Juvene nudo fugiente, Stargard. a. 1721. impressam. SCHOETTG.

ΕΝΔΥΜΑΤΑ, *VESTIMENTA.*

In adjectivis quibusdam neutris pl. ut apud Lucianum Timone: Καὶ ποικίλα ἐνδὺς, supple ἐνδύματα, vel ἱμάτια, quam vocem vide.
* Sic apud Homer. Odyss. Ω. v. 249, ἀικέα ἕσσαι. s. ἐνδύματα. SCHWEB.

* ΕΝΝΟΙΑ, *COGITATIO.*

Xenophon Anab. 5. 9. 17. (6. 1. 17.) εἰσῄει αὐτοὺς, ὅπως ἂν καὶ ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφίκωνται. Schneiderus, " εἰσῄει αὐτοὺς, in mentem illis venit. Intellige ἔννοια cum Zeunio vel ἐπιθυμία." Compares Cyropædiæ exordium: Ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο. Ceterum nihil frequentius usu verborum, εἰσιέναι et εἰσέρχεσθαι, ἐπιέναι et ἐπέρχεσθαι, de cogitationibus mentem subeuntibus. Schæf.

* ΕΝΟΧΛΟΥΝΤΑ, *IMPEDIENTIA.*

In verbis ἀποδιδόναι, ἀποσκευάζεσθαι, ἀποβάλλειν, etc. quæ ita simpliciter posita significant: *ventris onus deponere*, seu *alvum exonerare*. Suidas: Λάρος ἐν Ἕλεσι, παροιμία, ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων, sc. τὰ ἐνοχλοῦντα. Integre dixit Herodianus IV. 13. 9. ἀποσκευασάμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Siracid. X. 10. ὅτι ἐν ζωῇ ἔῤῥιψαν τὰ ἐνδόσθια αὐτοῦ, ubi hanc vocem subaudiendum esse existimat Kühnius Quæst. 90
Philol. Pent. 2. qu. 4. cui hæc observatio debetur. Schoettg.

* Nondum plena est oratio suppleta hac voce, sed addi debet v. διαχωρήματα, vel ἐκχωρήματα. Schweb.

ΕΞΟΥΣΙΑ, vel ΔΥΝΑΜΙΣ, *POTESTAS.*

In verbis ἐστὶν, ἔξεστιν, ἐξεγένετο, *licet*, *licuit*, deest, ut puto, ἐξουσία, vel δύναμις, *licentia*, *potestas*; ut ἔξεστί μοι ἀπιέναι plene sit: ἔξεστί μοι ἐξουσία ἀπιέναι: *abire est mihi licentia*, quemadmodum apud Phædrum canis ille: *Abire quo volo, est licentia* °. [Herodotus VII. c. 8. 2. οὐκ ἐξεγένετό οἱ τιμωρήσασθαι. ut ex uno Cod. verissime scripsit Wesselingius. Conf. ibid. c. 4. Imitatus est, ut alia plurima, Pausanias III. c. 15. ἐξεγένετό οἱ στρατεύσαντι ἐς Σπάρτην, τιμωρήσασθαι μὲν κ. τ. λ. Ibidem c. 17. Facius edere debebat: τοῦτο τὸ ἄγος οὐκ ἐξεγένετο ἀποφυγεῖν Παυσανίᾳ, κ. τ. λ. Idem IX. c. 25. ἐμοὶ δὲ ἀφικέσθαι τι ἐξεγεγόνει τὴν ἡμέραν ταύτην, κ. τ. λ. Aristophanes Equit. v. 850. sq. ἵν' ἢν σὺ [male Brunck. ἢν σὺ] βούλῃ τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονί, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγίγνηται. Sic et ἐκπέλει. Sophocl. Antig. v. 478. coll. Lex. Sophocl. h. v. Schæf.]

* In περίεστι apud Demosthenem Olynth. II. περίεστι τοίνυν ὑμῖν ἀλλήλοις (sc. ἐξουσία) ἐρίζειν, *licet vobis contendere.* [Dionysius Hal. Ant. Rom. T. II. p. 722. Περιῆν γάρ ἄν σοι ταῦτα πράξαντι, πρῶτον μὲν εὐσεβεῖ καὶ δικαίῳ λέγεσθαι, ἔπειτα κ. τ. λ. Schæf.] In ἔνεστι. Demosthenes: ταῦτα οὐκ ἔνεστι αὐτῷ εἰπεῖν. Lucas: Ἔνεστί σοι πρίασθαι. Bernh. Sophocles Philoct. v. 1270. οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; Euripides Ion. v. 1539. ἔνεστι πάντα τάδε καθ' ἡμέραν μαθεῖν. Sic et ἐγγίνεται. Phalaris p. 174. τοῦτο δὲ οὐδὲ τοῖς πολύ σου δυνατωτέροις ἐνεγένετο. Al. ἐγένετο. In talibus libri sæpe variant, nullo plane ad sensum discrimine. Herodotus V. c. 105. Ὦ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. [Sic semper Græci, nunquam hoc

sensu dicentes τίσαι. Conf. Kuster. de Verb. Med. p. 135. ed. L. B.] ubi Cod. Arch. ἐγγενέσθαι, Eustath. γενέσθαι. SCHÆF.

* Adde Xenophont. L. I. κ. π. p. 51. Ἔδοξεν δὲ αὐτῷ διακοσίους τῶν ὁμοτίμων προελέσθαι. Eodem modo Apocal. c. XIII. v. 7. Καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι. ubi v. 5. plena est locutio: ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία. Sic Latini in *est*, pro *licet*, vocem *potestas* habent suppressam; ut exempla ubivis probant. Horatius L. I. ep. I. v. 32.

Est quadam prodire tenus, si non datur ultra.

sub. *potestas*. SCHWEB.

○ Sic apud Heliodorum Æthiop. I. p. 41. [p. 36. ed. Cor. ubi paullo post præferam ἄλλως τι καὶ διότι κ. τ. λ. SCHÆF.] Ἐπειδὴ κἀμοὶ λόγου μεταδεδώκατε, scil. ἐξουσίαν, *postquam et mihi dicendi* (potestatem) *fecistis*. SCHOETTG. Fallitur vir doctus. Non ἐξουσίαν subaudiendum, sed ipse λόγος, ut centies, hic est *facultas dicendi*, *audientia*. Hoc sensu Græci dicunt αἰτεῖν λόγον, διδόναι λόγον τινὶ, ποιεῖν λόγον τινὶ, τυγχάνειν λόγου. Vid. Kuster. de Verb. Med. p. 96. ed. L. B. Villois. ad Longum p. 277. Ad genitivum λόγου autem in Heliodori loco τι subaudias et legitima constructione urbi μεταδιδόναι, de qua vid. Melet. Crit. I. p. 20. sq. Sic Euripides Suppl. v. 350. sq. ἀλλὰ τοῦ λόγου Προδοὺς, ἔχοιμ' ἂν δῆμον εὐμενέστερον. Vertit Marklandus: *sed deliberandi facultatem si dedero prius, habebo populum magis benevolum*. Item in Notis p. 138.: "Intellige τὶ ante τοῦ λόγου. Quod hic appellatur προδιδόναι τοῦ λόγου, Xenophon vocat διδόναι λόγον, Hist. Græc. lib. V. p. 555. E." Imo D. ed. Leuncl. sec. SCHÆF.

* Apoc. XIII. 7. Καὶ ἐδόθη αὐτῷ (ἐξουσία) πόλεμον ποιῆσαι. coll. v. 5. Καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι. Sic v. 15. Marcus c. X. 37. δὸς ἡμῖν (ἐξουσίαν) ἵνα — καθίσωμεν. MICH.

* Apoc. VI. 4. Καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτῷ ἐδόθη αὐτῷ (sc. ἐξουσία) λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἀπὸ τῆς γῆς. c. VII. 2. et in aliis hujus libri locis, ubi nunc additur nomen, nunc omittitur, sed ipse Joannes addit v. 8. In notissima et frequentissima dic-
91 tione δὸς cum verbis constructa, idem abesse vocabulum credo. Jason ad Medeam
[Euripid. Med. v. 1399. sq. ed. Pors.]

Δός μοι, inquit, πρὸς θεῶν,
Μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.

Da mollem attrectare filiorum cutem.

Plene dictum foret: Δός μοι ἐξουσίαν τοῦ ψαῦσαι μαλακοῦ. Id nomen esse addendum, probat, quod Medea respondet: Οὐκ ἔστι: sed hic deesse nomen ἐξουσία novimus. Ergo petierit Jason, necesse est, quod denegat Medea. Sed illa denegat attrectandorum filiorum potestatem, quod sibi vult τὸ οὐκ ἔστι, sc. σοὶ ἐξουσία αὐτοῦ. Ergo facultatem istam rogaverit, oportet. Simili autem Latini utuntur ἐλλείψει, ut *dare* dicant, pro *dare copiam* vel *potestatem* alicujus rei. Idque tum ab aliis, tum præsertim a Virgilio poëta fieri, plane est in vulgus notum. Plene poëta: *Det libertatem fandi, flatusque remittat.* BERNH.

* Sic ᾗ ποδῶν ἔχουσιν, sc. ἐξουσίαν, *quantum pedum habent* (facultatem.) Ælianus Var. Hist. I. 11. SCHOETTG.

* Sed jam dixerat Schoettgenius, addendum vocabulum δύναμις. V. hanc voc. Alterutrum falsum sit, oportet. Maneat potius Lamberti Bos sententia, quæ satis sibi et melius constat. Et ἐξουσία nunquam, quod ego sciam, *potentiam*, sed *potes-*
92 *tatem* aliquam vel *jus* significat. Quod referri ad hunc sermonem non potest.
Cum non sit improbabilis Lamberti Bos sententia de hujus dictionis ἐλλείψει: videtur tamen non esse alienum, indicasse aliud vocabulum, quod addi manco sermoni possit. Id autem quodnam sit, Euripides habet in Ione v. 1109.

Τίς προθυμία

Πολλὴν ἔχει σοι.

Quæ loquendi ratio plane similis est huic: Τίνα ἔχεις πολλὴν προθυμίαν. Itaque ἡ πολλὴν ἔχει dicitur pro ἡ πολλὴν ἔχει προθυμίᾳ. Quam supplendi rationem equidem non negligendam puto, propter auctoris Græci exemplum. Bernh.

* Sæpe non βουλῇ aut γνώμῃ, sed ἐξουσίᾳ omissum videtur in ἰδίᾳ et δημοσίᾳ. v. c. in Isocratis orat. adv. Callimach. p. 898. καὶ τὰς μὲν ἰδίας ὁμολογίας δημοσίᾳ κυρίας ἀναγκάζετέ εἶναι, τὰς δὲ τῆς πόλεως συνθήκας ἰδίᾳ τὸν βουλόμενον λύειν ἐάσετε. *Quum privatas transactiones* auctoritate *publica sanciatis, civitatis conventiones privata a quolibet everti patiamini.* Obtinet id in primis in statuis et marmoribus, quæ δημοσίᾳ posita fuisse leguntur. Hinc etiam apud Whelerum itiner. p. 232. pro δημοσίαν vir doctus in Misc. Obs. Crit. Vol. IV. T. III. p. 353. δημοσίᾳ, *publica auctoritate*, reponit. ubi tamen Sponius T. I. p. 398. et Smithus p. 19. minus vitiose exhibent δημόσιον, adverbialiter scilicet capiendum. F. St.

ΕΟΡΤΗ, *FESTUM.* [p]

Attica est ἔλλειψις, cum dicitur ἐν Διονύσου, pro ἐν ἑορτῇ Διονύσου, vel ἀγῶνι. Maximus Tyr. Dissert. XXXIII. Οἱ δὲ ἐν Διονύσου γελῶσι: *alii in Bacchi* (festo) *rident.* Idem Dissert. XXXVII. Οἱ ἐν Διονύσου τὰ δράματα ὑποκρινόμενοι: *qui in Dionysiis fabulas agunt.* Et in eadem inferius: Ἢ εἴ τις ἄλλη ἐν Διονύσου μοῦσα: *et si qua alia in Dionysiis Musa.* [q]

p Adde: vel ἱερτάσματα, ut Septuaginta in Genes. XXIX. 26. τὰ ἕβδομα ταύτης. Sic v. 28. Conf. γενέσια. Mich.

q Item Actor. II. 1. τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς. coll. Tobiæ c. II. 1. ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑορτῇ, ἥ ἐστιν ἁγία ἑπτὰ ἑβδομάδων. Mich. 98

* ΕΠΙΒΑΤΗΣ, *CLASSIARIUS.*

In locutione illa πληροῦν τὰς ναῦς apud scriptores sæpius obvia subauditur ἐπιβατῶν, vel πληρωμάτων, *classiariis.* Thucydides L. I. c. 29. καὶ τὰς ναῦς ἅμα ἐπλήρουν. c. 141. οὔτε ναῦς πληροῦντες. Sic Ælianus ἦγε τὰς ναῦς ὁπλιτῶν πεπληρωμένας. Adde Polybium L. III. c. 96. ubi utrumque, et τὸ, πληροῦν τὰς ναῦς, et τὰ πληρώματα, occurrit. Græca voce ἐπιβάτης usus est etiam Hirtius B. A. c. XI. *Deinde omnibus epibatis nudatæ.* Rarius tamen, quantum equidem memini, in ipsa phrasi vox ἐπιβάτης apud scriptores expressa reperitur. Schweb. Herodotus VI. c. 5. οἱ δὲ, πληρώσαντες ὀκτὼ τριήρεας, ἔπλεον κ. τ. λ. L. VII. c. 168. ἐπληρωσαν νέας ἑξήκοντα. L. VIII. in. Πλαταιέες — συνεπλήρουν τοῖσι Ἀθηναίοισι τὰς νέας. ubi Valckenarius: "Milites nautæque, sive *propugnatores* et *socii navales* efficiebant τὰ πληρώματα, quæ dicuntur." Ibid. c. 46. ἦσαν μέν σφι καὶ ἄλλαι πεπληρωμέναι νέες. Paullo aliter Thucydides VI. c. 52. καὶ ὅτι Συρακούσιοι πληροῦσι ναυτικόν. Sequitur mox: καὶ ὡς οὐδὲν εὗρον ναυτικὸν πληρούμενον. Schæf.

* ΕΠΙΘΕΜΑ, *OPERCULUM.*

In ἱλαστήριον, [r] sed noster maluit πῶμα, quod infra vide. Schoettg.

r Ἐπίθεμα omittitur in ἱλαστήριον. Rom. III. 25. et Hebr. IX. 5. coll. LXX. Exod. XXV. 17. ubi integra est syntaxis. Mich.

* ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, *EPISCOPUS.*

Sæpissime apud Ecclesiasticos Scriptores. Damasus epist. 3. p. 100. edit. Rom. Αὐξέντιος τοῦ Μεδιολάνου, sc. ἐπίσκοπος. Schoettg.

* ΕΠΙΣΤΟΛΗ, *EPISTOLA, MANDATUM.*

Hæc vox frequenter omittitur post verba πέμπειν, ἐπιστέλλειν, et secundum nonnullos etiam post ἀποστέλλειν. * Kühnius tamen ad Æliani Var. Hist. XII. 51. τὸ ἐπιστολὴν omitti rectius in ἐπιστέλλειν, quam ἀποστέλλειν statuit. Conf. Perizon. ad Ælian. Var. Hist. IV. 18. Plures locos vide apud Herodian. I. 10. 5. III. 5. 4. III. 14. 1. IV. 3. 3. Matth. II. 16. XIV. 10. Leisn.

* Obiter moneo, in Artemidoro V. 50. scribendum esse ἐπεστάλη αὐτῷ ὑπὸ τῆς γυναικός. Idem vitium eximendum Melampodi π. Π. init. (Fabricii Bibl. Gr. I. 15. 2.) In Pausania IV. c. 22. edendum erat, præeunte Cod. Mosc., ἐπιδείκνυσιν ἐς τὸν δῆμον τὰ ἐπεσταλμένα ἐκ Λακεδαίμονος. Sicque corrigendum in Æliano V. H. X. c. 20. Ἀντεπέστειλε δὲ Ἀγησίλαος, κ. τ. λ. ubi Perizonius Pausaniæ loco abutitur. Schæf.

* ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ.

Suppletur a scholiaste Thucydidis I. 144. τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστί. scilicet ἐπιτήδευμα ἢ πρᾶγμα. F. St.

ΕΠΟΣ, *VERBUM.*

Ὀνείδειον [imo ὀνείδειον. Schæf.] absolute reperitur pro ὀνείδειον ἔπος. Ὀνειδείοις [ὀνειδείοις] sc. ἔπεσι. Sic μειλιχίοισι sc. ἔπεσι. Homerus Iliad. P. v. 431.

Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα.

Sæpe blandis *(verbis)* alloquutus est.

94 Addidit idem hoc versu:

Δεξῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι.

Elliptice rursus Apollonius III. 31.

Καί μιν ἔπειτ' ἐξαῦτις ἀμείβετο μειλιχίοισι.

Sic in αἱμυλίοισιν, apud eundem II. 51.

Τοῖα δὲ μειλίσσων προσέννεπεν αἱμυλίοισιν.

Homerus Iliad. Α. v. 539.

Αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα.

Iliad. Δ. v. 256.

Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισι. s

* Plene ibidem v. 241.

Τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.

Conf. O. v. 210. " Anacr. odar. 8. 9. Δακέθυμά μοι λέγοντες· sed Herodot. I. 129. dixit, καὶ ἄλλα λέγων ἐς αὐτὸν θυμαλγέα ἔπεα." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 256. Schæf.

s Apud Polybium sæpe occurrit διὰ πλειόνων ποιήσασθαι μνήμην, καὶ διὰ βραχέων, sc. ἐπέων. Latini similiter: *multis, paucis.* Leisn.

Sic etiam in ἀμείβεσθαι et ἀπαμείβεσθαι absolute positis. Plene Homerus Δ. v. 286. ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν. Item in τοῖον, ποῖον, οἷον apud Homerum, in quibus etiam μῦθος idem sæpius exprimit. V. Μῦθος. Ἔπη, *carmina*, in ἐρωτύλα. Bion V. 10. 13. *carmina amatoria.* In κερδαλέα Apollon. Argon. L. III. 426. In Κυκλικά, Κύπρια, Ἰαμβεῖα, aliisque. Eadem Ellipsi gaudent quoque Latini. Terentius Andr. Act. I. Sc. I. v. 2. *Adesdum, paucis te volo.* Cicero ad div. L. VI. ep. 7. *Multa Deos venerati.* Idem L. XI. ep. 16. *Non tenebo te pluribus.* Schweb.

* ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ, *OFFICINA.*

Aristoph. Lysistr. 408. ἐν τῶν δημιουργῶν. i. e. *in opificum* (officinis): subintellecta voce ἐργαστηρίοις. Ita Ἐκκλησ. 420. ἐς τῶν σκυλοδεψῶν. sc. ἐργαστήρια. Leisn. Vid. Kuster. ad Lysistr. v. c. Schæf.

ΕΡΓΟΝ, *OPUS.*

Deficit etiam subinde ἔργον, ut apud Homerum: Ποῖον ἔρξας; sc. ἔργον. *Quale fecisti* (opus)? t Sic in ἐμὸν, σὸν, ἐκείνου ἐστὶ, *meum, tuum, illius est.*

Apud Lucam in Actis I. 7. Οὐχ ὑμῶν ἐστι γνῶναι etc. *Non ves-* 95

trum est nosse. [u] Ælian. Var. Hist. I. 4. Καὶ ἐκεῖνο δὲ κοινὸς Αἰγυπτίου τὸ σοφὸν, sc. ἔργον: *etiam illud canis Ægyptii sapiens est* (opus.) Quod integre idem I. 21. σοφὸν ἔργον. [x] Æschylus Choëph. vers. 629.

Κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον
Λόγῳ —

ubi Scholiastes: λείπει, ἔργον. [y] [Recte. Λήμνια enim ἔργα a scriptoribus celebrantur, veluti ab Herodoto VI. c. 138. extr. Sed simplicius etiam κακὸν subaudias: nec minus crebro dicuntur Λήμνια κακά. SCHÆF.]

t Adde Matth. XX. 12. Οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν. scil. ἔργον. Vide ibi Hombergium. In ἀνῆκον, καθῆκον, πρέπον, etc. SCHOETTG.

u Matth. c. XX. 23. Οὐκ ἔστιν ἐμὸν, scil. ἔργον. Roman. IX. 16. Οὐ τοῦ θέλοντος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ, scil. ἔργον ἐστί. 2 Thessalon. III. 2. Οὐ γὰρ πάντων (ἔργον ἐστὶν) ἡ πίστις. MICH.

x Ἔργον addidit Isocrates in Paneg. Ἃ δὲ ἐστιν ἴδια, καὶ τῆς ἡγεμονίας ἄξια, καὶ τοῖς προειρημένοις ὁμολογούμενα, ταῦτα δ' ἐμὸν ἔργον ἐστὶν εἰπεῖν. *Quæ igitur propria sunt et digna principatu, et eum eis, quæ antea dixi, conveniunt, ea vero meum est etiam dicere.*
Ubi consimilis est Latinorum ἔλλειψις. Quando enim dicitur, *meum*, *tuum* etc. id est, deest vocabulum *opus* vel *negotium*. Idem fit genitivis: v. g. *magni animi*
96 *est, veniam dare deprecantibus.* Id, deficiente sermone, dictum putandum pro: *magni animi opus est.* Plene dixit Virgilius Æneidos L. X. v. 468. 469.

Sed famam extendere factis,
Id virtutis opus.

Quod solita ἐλλείψει diceretur: *Id virtutis est.* In plurali hoc nomen addit Euripides in Medea vers. 913. Γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος, *id prudentis est feminæ.* Quod recte dixeris ἐλλειπτικῶς: Ταῦτά ἐστι γυναικὸς σώφρονος: vel: Τοῦτο δὲ σώφρονός ἐστι γυναικός. BERNH.

y Sic Petrus epist. II. c. I. 20. Πᾶσα προφητεία γραφῆς, ἰδίας ἐπιλύσεως (scil. ἔργον) οὐ γίνεται. *Nulla scripturæ prophetia propriæ interpretationis* (opus) *est.* z

z Pluralis ἔργα in pluribus Adjectivis neutris. Alciphron epist. I. 2. ἄπρακτα καὶ ἀνήνυτα μοχθοῦμεν. *In vanum et irritum laboramus.* Integra constructio est: μοχθοῦμεν περὶ τὰ ἔργα ἄπρακτα καὶ ἀνήνυτα. SCHOETTG.

* Μεγαλεῖα, sc. ἔργα. Lucas in Evang. c. I. 49. et in Actis Apost. II. 11. Idem τὰ ἔνδοξα, in Evang. c. XIII. 17. τὰ ἀρεστά. Joann. Evang. III. 22. MICH.

* In παράδοξα Luc. V. 27. Siracides c. XIX. 5. plene παράδοξα καὶ θαυμάσια ἔργα. Vid. Zeibich. athl. παραδ. p. 14. 15. F. ST.
* Subauditur hæc vox in Nominibus cum articulo periphrastice positis, e. g. τὸ τῆς ἐλευθερίας, pro ἡ ἐλευθερία. Τὰ τῆς τιμωρίας, pro ἡ τιμωρία. Τὰ τῆς τροφῆς, pro ἡ τροφή. [Vid. Meletem. Crit. I. p. 31. sq. Obiter moneo, temere ibid. p. 97. Euripidea Iphig. Taur. v. 610. tentata fuisse. Ejusdem plane constructionis aliud exemplum reperias in Euripid. Erechth. fragm. I. in SCHÆF.] Plene est apud Onosandr. c. XLII. s. III. Στρατηγοῦ δὲ ἰδίας ἀγχινοίας ἔργον. Xenophon L. II. K. Π. p. 119. προθυμίας μᾶλλον ἢ τέχνης ἔργον ἐστί. In διαιρεῖν absolute posito. Thucydides L. V. 75.

Καὶ διελόμενοι (τὸ ἔργον), τὴν πόλιν περιετείχιζον. Plene L. VII. c. 19. Κατὰ πόλεις διελόμενοι τὸ ἔργον. In sollemni illa formula, qua percontantibus rei eventum responderunt: Αὐτὸ σημανεῖ, vel Αὐτὸ δείξει, *Res ipsa indicabit*. V. Euripidis Phœniss. v. 626. et ad h. l. cl. Valckenaer. Plene etiam Euripides Phœniss. v. 447. Σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν. Athenagoras Legat. p. 11. ὑμῶν ἤδη ἔργον. Schweb.

* ΕΡΕΤΗΣ, *REMEX*.

Hæc vox interdum subaudienda est in ζύγιος, in θαλάμιος. Hesychius: θαλάμιος λέγεται ὁ ἔσχατος, ὁ δὲ μέσος ζύγιος, ὁ δὲ ἀνώτατος 97
θρανίτης. Item in πάραλοι subintell. ἐρέται apud Aristoph. Ran. 1103. Vid. Scholiasten. Leisn.

* ΕΡΙΟΝ, *LANA*.

Omittitur fere post ξαίνειν, et καταξαίνειν, *carminare*, vel *carpere* (lanam), apud Aristophanem Ἐκκλησ. 89. et 92. 93. Lysistr. 356. 579. Sæpe additur apud Plutarchum et Lucianum. Leisn.

* In κατάγειν, *deducere filum*. Plato in Sophista p. 99. ξαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν. Item in τὰ ἑλκύσματα, μηρύσματα, κατάγματα, s. ἐρίου. Sophocles Trachin. v. 706.

Τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως
Τῆς οἰός.

V. cl. Valckenaer in Ammonium p. 117. et Ruhnkenium ad Timæi Lex. p. 112. Schweb. Mœris p. 215. Κάταγμα, Ἀττικῶς. μήρυμα, Ἑλληνικῶς. Plene Ammonius p. 78. τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα. In talibus passim v. κρόκη subaudias. Scholiastes ad Aristophan. Ran. v. 586. Ἐκπηνιεῖται. — ἀπὸ τῶν τὴν κρόκην μηρυομένων εἰς πηνία. Schæf.

* ΕΡΚΟΣ, *SEPTUM*.

Δρύφακτα, scil. ἕρκη, sunt (septa) *transitum prohibentia*. Vid. Aristoph. Equ. 672. Leisn.

* ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ, *VENIENS*.

In loco Marci VII. 4. Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίζωνται, οὐκ ἐσθίουσιν. *Et a foro* (venientes,) *nisi loti fuerint, non edunt*. Sirac. XXXIV. 25. βαπτιζόμενος ἀπὸ νεκροῦ. Theophrastus Charact. c. 16. περιῤῥανάμενος ἀπὸ ἱεροῦ, *lotus, posteaquam ex templo* (venerat.) Sic Chrysostomus, qui a Duporto adducitur, ἰδὼν Ἕλληνα ἀπὸ νεκροῦ λουόμενον, *videns Gentilem a mortuo* (venientem) *lavari*. Herodotus equidem, eodem indice, ἀπὸ δείπνου γινόμενος dixit, nihil tamen obstat, quo minus hanc vocem commode subintelligamus. Schoettg.

* ΕΡΩΣ, *AMOR.*

Aristoph. Plut. 974. *κατακέκνισμαι δυλάκρα*, sc. ἔρωτι, i. e. *misera*
98 *ego* (amore) *vellicor*, (ab amore) *ægritudinem patior*. Vid. Ran. 1231. Hinc Pindarus Pyth. Od. IV. 94. Ἔρως ἔκνιξε τὰς φρένας, *amor exulceravit mentem.* Τὸ ἔρωτι etiam reticetur in ἀλίσκεσθαί τινος, item in κνισθῆναί τινος. Quo non immerito referas etiam ἴσχεσθαί τινος. Quanquam, qui in hac phrasi defectus est, etiam per τὸ ἐκ potest suppleri. Vid. Observationes Miscellaneas Vol. VI. p. 302. [i. e. Hemsterhusii notam ad Xenophont. Ephes. p. 255. sq. ed. Loc. Schæf.] Leisn.

* In ἁλῶναί τινος s. ἔρωτι. Xenophon Ephes. L. IV. p. 62. καὶ πρότερον ἑαλώκει τῆς Ἀνθίας. Item καίεσθαι, τρύχεσθαι, ἐπιτύφεσθαι suppressam habent hanc vocem. Vid. Dorville ad Chariton. p. 414. In ἐρεθίζειν sub. εἰς ἔρωτα. Aristænetus L. I. ep. 27. pro quo ibidem cl. Abresch. citat ex Achille Tat. L. V. p. 347. οὐδέν σε ἠρέθισεν εἰς Ἀφροδίτην. Schweb. In talibus passivis neque ἔρωτι neque aliud quidquam subaudiendum esse arbitror, sed hanc legitimam esse illorum verborum hoc quidem sensu constructionem. Schæf.

* ΕΣΘΗΜΑ.

Deest in κροκωτὸν, ut monet Bisetus ad Aristophanis Lysistr. 44. Leisn.

* ΕΣΘΗΣ, *VESTIS.*

In ἀλουργίς, *purpurea* [11]. [In Ἠδωνὶς, qua voce sic usus est Æschylus, si Suidam recte intelligo T. II. p. 47. Ἠδωνίς. — Ὁ δ' αὐτὸς (Αἰσχύλος) ἐν Ἠδωνοῖς καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω καλεῖ. Certe idem ibid. Ἠδωνά. ἱμάτια Θρᾳκικά. Schæf.] Ἀνασυράμενος græcis scriptoribus est *spurcus, impudens, obscœnus*, quasi ἀνασυράμενος τὴν ἐσθῆτα, *qui vestem adtollit, et obscœnas partes aliis visendas exhibet.* Plutarchus in Apophthegm. Laconicis: ἀνασυραμένη καὶ ἐπιδείξασα αὐτοῖς τὴν κοιλίαν, *adtollens* (vestes) *ipsisque uterum spectandum exhibens.* Diogenes Laërtius in Diogene Lib. VI. 40. et in Hipparchia Lib. VI. 97. εἰ μὴ ἀνασυράμενος δείξειε, πότερον ἀνὴρ ἢ γυνή ἐστιν. Theophrastus charact. cap. 11. ὁ δὲ βδελυρὸς τοιοῦτος, οἷος ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις, ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Supplent autem hanc locutionem Orpheus apud Clementem Alexandrinum de Baubone;

Ὣς εἰποῦσα πέπλους ἀνεσύρατο.

99 Dionysius Halicarnasseus in Excerptis Legat. c. 4. Ἀνασυράμενος τὴν περιβολὴν, καὶ σχηματίσας ἑαυτὸν ὡς αἴσχιστον ὀφθῆναι. Debemus autem elegantem hanc observationem Jac. Duporto ad Theophrasti charact. c. 6. p. 303. cui jungatur Casaubonus ad c. 11. [Sic et

ἀνασπίλλεσθαι. Artemidorus IV. c. 44. Ἔδοξέ τις ἀνασπιλαμένην τὴν γυναῖκα ἐπιδεικνύειν αὐτῷ τὸ αἰδοῖον. Mox: ἀνεστείλατο δεικνύουσα τὸ αἰδοῖον. Statim: Ἔδοξέ τις — τοῖς συμβιώταις ἀνασπιλάμενον (l. — ος) ἑκάστῳ προσουρεῖν. Quod compares cum loco Galeni Suasor. p. 230. ed. Lond. ἀνασυράμενοι προσούρουσιν. Plene Diodorus Sic. I. c. 67. ἀνασπιλάμενοι δὲ τοὺς χιτῶνας καὶ τὰ γεννητικὰ μόρια τοῦ σώματος δείξαντες, κ. τ. λ. SCHÆF.] Sic ἀναβεβλημένος apud eundem Theophrastum cap. 4. subaudiendum relinquit κατὰ τὴν ἐσθῆτα, *rejectus vestem*, h. e. *ad vestem quod attinet* [bb]. SCHOETTG.

aa Sic in πορφυρὶς, χρυσὶς, et in permultis aliis adjectivis. [Conf. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 257. SCHÆF.] Lucianus Dial. D.: πορφυρίδας ἔχε, sc. ἐσθῆτας, ὑποδίον χρυσίδας. *purpureas habeto* (togas), *auratas tunicas*. BERNH. De χρυσὶς mire errat vir doctus, quem verbum ὑπόδιον in viam reducere poterat. Interpres: *indue calceos auratos*. Subaudias κρηπῖς. SCHÆF.

bb Deest τὴν ἐσθῆτα vel τὰς ἐσθῆτας apud Arrianum A. A. VII. 24. περιῤῥηξαμένους δὲ τύπτεσθαι τά τε στήθη καὶ τὰ πρόσωπα. Vid. Observationum Miscellanearum Vol. V. T. 3. p. 65. LEISN. Herodotus III. c. 66. in. πάντες τά τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατηρείκοντο κ. τ. λ. ubi v. Valckenar. SCHÆF.

* Videtur hoc vocabulum abesse in Chrysostomi homilia περὶ τῆς σύναξ. p. 176. de Achanis furto, cujus ex sacra scriptura verba repetuntur: Ἶδον ἐν τῇ προνομῇ ψιλὴν ποικίλην: quod ego dictum puto pro ποικίλην ἐσθῆτα, *variegatam vestem*. Ebræus codex istam vestem appellat אדרת שנער: babyloniæ autem vestes erant pictæ, colorum varietate distinctæ. BERNH.

* In ἁπλοῖς et διπλοῖς vel διπλῆ: Latinis *simplex* et *duplex pannus*. Horatius Epistol. L. I. 17. 25. *quem duplici panno patientia velat*. Supplet Homerus adjecta v. χλαῖνα. Odyss. Ω. v. 275. Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. Idem T. v. 225. Χλαῖναν — διπλῆν. In πλατύσημος, *laticlavia vestis*, et στενόσημος, *angusticlavia vestis*. Arrianus dissertat. L. I. c. 24. p. 123. Θὲς τὴν πλατύσημον· ἰδοὺ στενόσημος. [Diodorus Sic. Eclog. T. II. p. 535. 69. πλατύσημον ἴδν χιτῶνα. Hesychius: Καλάσιρις. χιτὼν πλατύσημος. SCHÆF.] De v. ἀνασυράμενος adde Polyæn. L. VII. c. 45. Ἀνασυράμεναι τοὺς χιτωνίσκους. Diogenem Laërt. L. VI. Segm. 97. Ἀνίσυρε δ' αὐτῆς θοιμάτιον. Ἀναβάλλεσθαι pro περιβάλλεσθαι de *amictu* usurpari et quidem ἀττικώτερον, docet Casaubonus ad Athenæum p. 53. Sic Chrysostomus Homil. II. in Epistol. ad Romanos: τὰς ἐξωμίδας ἀναβεβλημένοι. SCHWEB. Lucianus T. II. p. 218. καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος. unde discas, quid inter se differant verba ἐνδύειν et ἀναβάλλεσθαι: quod in vestitu discrimen jam novit Homerica poësis, Od. XV. v. 60. s. SCHÆF.

* ΕΣΠΕΡΑ, *VESPERA*.

In δείλη. Herodianus L. III. c. XI. §. 9. Περὶ δείλην μεταπεμψάμενος. Addita vero voce ἑσπέρα, idem L. II. c. VI. §. 9. περὶ δείλην ἑσπέραν. Idem L. III. c. XII. §. 16. SCHWEB.

o

* ΕΣΤΩΣ.

Aristophanes Pac. v. 241. ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν. ad q. v. Brunckius: "Supplendum videtur, ἑστὼς, βεβηκὼς, vel simile quid." Schæf.

ΕΤΑΙΡΑΙ, *MERETRICES.*

Hoc vocabulum omittitur in αἱ ἐπὶ (ἀπὸ) τῶν οἰκημάτων. Interdum etiam in δωδεκαμήχανος. [Vid. Brunck. ad Aristoph. Ran. v. 1320. Item, si placet, in στεγῖτις. Pollux VII. 201. τὴν δὲ πόρνην, καὶ χαμαιτύπην ἐρεῖς, καὶ στεγῖτιν. Vid. Interpretes ad Hesychium T. II. c. 1261. 4. Schæf.]

* ΕΤΕΡΟΣ.

Homerus Il. XXIV. v. 527. sq.:

δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ, ἐάων.

Supple ante κακῶν, ἕτερος μέν. Alii supplent εἷς: quod minus placet. Plene Od. V. v. 265. sq.:

ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν —

Gemina ellipsis vocularum ὁ μὲν, sequentibus ὁ δὲ, de qua v. infra ad Ὁ. Schæf.

100 ### ΕΤΗ, *ANNI.*

In πόσα, τόσα et numeralibus aliis. Ex. gr. πόσα γέγονας; *quot natus es?* τόσα γέγονα, *tot natus sum*, sc. ἔτη, (annos.) Apud Dionem Cassium Pompeius Lib. XXXVI. p. 13. — καὶ τόσα γέγονα. Polyb. l. XII. Ὀκτωκαίδεκα γεγονὼς cc.

* Lucas XIII. c. 9. εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν· de q. l. Marklandus Explicat. veter. aliqu. auctor. p. 286.: "Verti debuit, *the next year* (vel, *against the next year*) *thou shalt cut it down.* ἔτος enim intelligitur (vide comm. 8.) ut apud Josephum Antiq. Jud. I. 11. sect. 2. ed. Huds. de Angelis quos Abramus hospitio excepit: ἥξειν ἔφασαν ΕἸΣ ΤῸ ΜΈΛΛΟΝ, καὶ εὑρήσειν αὐτὴν (Σάῤῥαν) ἤδη μητέρα γεγενημένην. Ubi εἰς τὸ μέλλον male vertitur *aliquando post.* quod vitium correxisse potuit Interpres, si illi in mentem venisset historia hujus rei quæ narratur Genes. XVIII. et respicitur Rom. IX. 9. Apud Plutarch. in Cæsar. p. 714. A. κατέστησεν ὕπατον ΕἸΣ ΤῸ ΜΈΛΛΟΝ, recte vertitur, *in proximum annum consulem creavit.*"

Plene Mœris p. 268. Νέωτα, Ἀττικῶς. τὸ μέλλον ἔτος, Ἑλληνικῶς. Schæf.

cc Ἔτους genitivus omittitur in locutione ἐν ὥρᾳ, ἄγειν ἐν ὥρᾳ ἔτους, h. e. *æstate, æstate adulta, tempore messis.* Vid. Grævii Lect. Hesiod. c. II. p. 7. Leisn.

* ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, *EVANGELIUM.*

Sæpius hæc vox subauditur in N. Test. quando λόγος absolute ponitur. Plene est Actor. c. XV. 7. Ἀκοῦσαι τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου. coll. Marc. XVI. 20. Schweb.

* ΕΥΔΑΙΜΩΝ, *BEATUS.*

Mirum videri poterat, hoc voc. ad ea, quæ frequenti ἐλλείψει absunt, a me referri. Equidem autem satis mihi constare rationem puto, eo quod alia, commodius explicandi hujus, quem daturi sumus, loci difficultatem, mea sententia non est via. Theognis v. 197. 198.

Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
Καὶ καθαρῶς. αἰεὶ γὰρ μόνιμον τελέθει.

Interpretes, quasi nullo hic opus foret labore, transsiliunt hos scopulos. Elias Vinetus, non ignobilis alias auctor, silentio transit. Hertelius autem, latinus interpres, quid sibi velit, plane nescit. Ita Græca reddit: *Opes vero cui a Jove, et cum justitia viro fuerint, et integre, semper quidem stabile est.* Mihi volventi animo et revolventi istud dictum, ἐλλείψει data, commodissime apparere 101
Poëtæ sententiam, videtur. Non autem inveni aptius reliquo sermoni vocabulum, quam εὐδαίμων. Quo in contextum recepto, hæc erit versus forma: Ὧι ἀνδρὶ Διόθεν χρήματα καὶ σὺν δίκῃ καὶ καθαρῶς γένηται, εὐδαίμων ἐστί. Αἰεὶ γὰρ μόνιμον τελέθει. Ita sponte omnia fluunt, nihilque opus est, alienissimas a Poëtæ sententia figuras adhibere ad loci intellectum. Bernh. En illustre, si quod aliud, exemplum ἀκρισίας, ut sensus loco corrupto extorqueatur, mirificas ellipses fabricantis. Non magni erat acuminis, vitio intellecto, Theognidea sic corrigere, ut nunc edita leguntur:

Χρήματα δ' ᾧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
Καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.

Brunckius ad h. l. p. 281.: "παρμόνιμον. Syncope pro παραμόνιμον. Sic conjunctim scribi debuit. In tribus codd. vox male in duas divisa πὰρ μόνιμον. Inde depravata Aldi lectio γὰρ μόνιμον." Sic tota tanquam flata disjicitur Bernholdi disputatio, quam vix mihi temperavi quo minus inducerem. Sed nimirum verebar reprehensiones querelasque eorum, qui omnia sibi illibata reddi postularent. Schæf.

* ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑ, *BENEFICIUM.*

Aristophanes Ἐκκλησ. 1153.

> Μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν γε τρόπον προσεικέναι,
> Αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί.

ubi τῶν τελευταίων, sc. εὐεργετημάτων. LEISN.

* ΕΥΡΗΜΑ, *INVENTUM.*

In illo Pythagoræ εὕρηκα. Plene apud Herodotum, quamquam in alia re, L. VII. c. 4. Εὕρημα εὕρηκεν. SCHWEB. Rectius ad illam vocem subaudias τὸ ζητούμενον. SCHÆF.

* ΕΥΧΗ, *VOTUM.*

In ἀμφαδίην, quod Grammaticorum quidam male pro adverbio habuerunt. Homerus Iliad. Η. v. 196. Alio sensu in eadem voce Odyss. Ε. v. 120. subauditur ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τοῦ εὐνάζεσθαι, εὐνή. Vid. Eustathius p. 212. l. 53. SCHWEB. Accedo Grammaticis ἀμφαδίην pro adverbio habentibus. Theognis v. 90. ed. Brunck. ἔχθαιρ', ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος. SCHÆF.

ΕΧΘΡΑ, *INIMICITIA.*

In phrasi διαλύεσθαι πρός τινα, vel καταλύεσθαι, *pacem facere cum aliquo*, supple ἔχθραν, vel ἔχθρας, ut sit, *inimicitias dissolvere*. Addidit Polyænus Lib. III. p. 233. — τῶν διαλυομένων τὰς ἔχθρας. [Diodorus Sic. XIV. c. 40. extr. διαλύεσθαι τὴν ἔχθραν. Differt, quod ibid. c. 110. legitur, διαλυθεὶς τῆς πρὸς τοὺς Ἕλληνας διαφορᾶς. Recte Interpres: *liberatus a controversia*. Sic idem Exc. Legat. T. II. p. 631. 14. διελύθη τῆς παρὰ τῶν Ῥωμαίων τιμωρίας. SCHÆF.] Item Dionysius Halicarnasseus Lib. V. p. 326. — μήτε προκαταλύσηται τὴν ἔχθραν, *neque ante dissolveret inimicitiam*, id est, *pacem faceret*. et pag. 327. Ἂν βουληθῶσι καταλύσασθαι τὴν ἔχθραν: *si vellent pacem facere*. [Dio Chrysost. T. II. p. 171. ed. Reisk. βέλτιον ἡγοῦμαι πᾶσιν ἀνθρώποις, οὐ μόνον ὑμῖν, μήτε ἀναιρεῖσθαι ῥᾳδίως ἔχθραν, μὴ σφόδρα ἀναγκαίαν, τάς τε πρότερον οὔσας καταλύεσθαι πάντα τρόπον, ἂν ᾖ δυνατόν. Aliter Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 509. Καὶ μετ' οὐ πολὺ πρεσβευσαμένοις τοῖς Σαβίνοις καταλύεται τὸν πόλεμον. SCHÆF.] Sic et καταλλάσσεσθαι, sc. ἔχθραν. Herodotus Lib. I. p. 23. καταλλάσσετο τὴν ἔχθρην τοῖσι στασιώτῃσι: *positis inimicitiis in*
102 *gratiam rediit cum seditiosis*. [In eodem VIII. c. 140. 1. Ald. habet καταλλάσσεσθε. Al. et vulgo καταλύσασθε. Eodem utrumque sensu: sed præstat posterius, cum statim sequatur καταλύσασθαι. Alia utens constructione simulque explicans verbum Diodorus Sic. Eclog. T. II. p. 496. 71. καὶ τὸν μὲν Θυίωνα καὶ Σωσίστρατον καὶ τοὺς

Συρακοσσίοις κατήλλαξε καὶ εἰς ὁμόνοιαν ἤγαγεν. Ex hac significatione hujus verbi et altera illa, qua dicitur de permutatione pecuniæ, pendet ambiguitas joci Matreæ apud Athenæum T. I. p. 73. καὶ (διὰ τί) τὰ τετράδραχμα καταλλάττεται μὲν, ὀργίζεται δ' οὔ; Vid. Hemsterh. ad Thom. Mag. p. 110. — Eadem significatio verbi διαλλάττειν, quod a Thoma Mag. illi adeo præfertur p. 235. Διαλλάγη δοκιμώτερον, ἢ καταλλάγη. Euripides Phœn. v. 445. sq. ed. Pors. Ἀλλ' εἰς σὲ τεῖνει τῶνδε διάλυσις κακῶν, Μῆτερ, διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους. Diodorus Sic. XI. c. 79. extr. τοὺς τε Δωριεῖς καὶ Φωκεῖς διήλλαξεν. Idem Exc. Legat. T. II. p. 630. τῶν γὰρ ἐχόντων τὰς ἀμφισβητήσεις, οὓς μὲν διηλλάγησαν ἀλλήλοις, κ. τ. λ. Leg. διηλλάχεισαν. SCHÆF.] Ejusdem vocis genitivus, ἔχθρας, requiritur in nomine διάλυσις, quando pro *reconciliatione* ponitur [dd]. [Diodorus Sic. III. c. 70. extr. τὰς ἐν τοῖς πολέμοις διαλύσεις σπονδὰς προσαγορεύειν. Poterat τὰς τῶν πολέμων διαλύσεις. Sic idem Exc. Legat. T. II. p. 622. 97. περὶ συλλύσεως τοῦ πολέμου. Nam et σύλλυσις hoc sensu dicunt. In ejusdem Eclogis T. II. p. 524. 28. absolute legas περὶ διαλύσεως, ubi al. π. συλλύσεως. SCHÆF.]

dd Adde Duportum ad Theophrasti charact. c. 12. p. 413. 414. SCHOETTG.

ΕΧΩΝ, *HABENS*.

Frequens Luciano est hujus participii Ellipsis. Ex. gr. in Fugitiv. p. 125. Ὁ τὴν κιθάραν, sc. ἔχων, *qui citharam tenet*. In Gallo p. 171. Ὁ τὰ ῥάκια, τὰ πιναρὰ, supp. ἔχων vel φορῶν: *qui sordidos illos pannos gestat*. In Bis Accus. p. 218. Ὁ τὴν σύριγγα, *qui fistulam* (habet) Ibid. p. 226. Ἡ τὰ ποικίλα, sc. γράμματα ἔχουσα, *quæ varias habet picturas*. 2 Cor. VIII. 15. Ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε. [Vid. Interpretes ad Lucian. T. I. p. 365. T. III. p. 381. coll. supra v. Ἐκδιδούς. infra v. Ποιήσας. SCHÆF.]

* Eadem vocis hujus Ellipsis est in illis Philosophorum: τὰ πρός τι, *res relativæ*, et τὰ κατὰ διαφορὰν, *res absolutæ*. Sextus Empiricus Pyrrh. Hypotyp. p. 35. in quibus etiam interdum additur τὸ ἔχοντα. Plene occurrit apud eumdem L. VIII. p. 488. Τὰ μὲν ἐστι κατὰ διαφορὰν, τὰ δὲ πρός τί πως ἔχοντα. SCHWEB.

Z.

ΖΕΥΣ, *JUPITER*, vel ΘΕΟΣ, *DEUS*.

In βρέχει, ὕει, *pluit*, νίφει, *ningit*, βροντᾷ, *tonat*, ἀστράπτει, *fulgurat*. [Aristophanes Anag. Fragm. VII. Καὶ ξυννένοφε, καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ. Rarius λάμπει de fulgure. Etymolog. M. c. 556. 8. Λάμψακος. ὅτι τοῖς Λαμψακηνοῖς χρησμὸς ἐδόθη, ὅπου ἂν αὐτοῖς λάμψῃ, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. ἀστραπῆς οὖν γενομένης, εἶδον τὸν τόπον, καὶ ἔκτισαν τὴν πόλιν, Λάμψακον ταύτην προσαγορεύσαντες. καὶ τοὺς πολεμοῦντας αὐτοῖς

βαρβάρους λόχον ποιήσαντας, διὰ τῆς ἀστραπῆς ἰδόντες, κατέκαυσε. Schæf.] Lucas Evang. XVII. 29. Ἔβρεξε πῦρ καὶ θεῖον, pluit ignem et sulphur, supp. ὁ θεὸς, ut Exod. IX. 23. Ἔβρεξε Κύριος χάλαζαν: pluit Dominus grandinem. Sic ὕοντα θεὸν dixit Athenæus Deipnosophistarum Lib. VIII. et Aristophanes alibi: Νομίζων, καινὸν ἀεὶ τὸν Δία ὕειν ὕδωρ: putare, novam semper Jovem pluere aquam. [Wesselingius Dissert. Herodot. p. 182.: "Καὶ εἰ ποιήσειν ὁ Ζεὺς ὕδωρ Theophrastus Charact. C. 3. p. 32. cum Casaub. adnotatione: aër enim censebatur [Jupiter]; frequens propterea ὕσαντος Διὸς, sive, ut Josephus ex suæ gentis disciplina, θεοῦ ὕσαντος Antiq. XIV. 14. ult., νίφοντος θεοῦ ibidem C. 15. 14." Add. idem ad Herodot. p. 293. 16. Valckenar. ad eund. p. 347. 3. Toup. Emendat. in Suid. T. I. p. 397. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 257. Plene etiam Apollonius Rhod. III. v. 1399. Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος. Schæf.]

* Item in Ὀλύμπιος ἀστεροπητής. Homerus Iliad. Α. v. 580. qui et alibi dictus Ζεὺς ἀστεροπαῖος, Jupiter fulgurator. [In Ἱκέσιος. "Pausan. 1. 20. p. 48. Ἱκεσίου δὲ μνῆμα· intell. Διός· de quo separatim scripsit Leisnerus." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 257. In illo Pausaniæ loco Cod. Vind. legit Ἱκεσίου δὲ Διὸς μνῆμα. quod et ipsum bonum. Elliptice Pausanias VII. c. 25. in. Τὸ δὲ τοῦ Ἱκεσίου μνῆμα. Plene Euripides Hec. v. 349. Pors. πέφευγας τὸν ἐμὸν Ἱκέσιον Δία. Orpheus Argon. v. 106. Gesn. Ἱκεσίου Ζηνὸς κοῦραι Λιταί. ubi Eschenbachius comparat Homeri Od. XIII. v. 213. Ζεὺς ἱκετήσιος. In Φίλιος. Euripides Androm. v. 604. Musgr. τὸν σὸν λιποῦσα Φίλιον. ubi v. Musgrav. Schæf.] In ὕει Ellipsis suppletur a Theocrito Id. IV. v. 43.

Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Et Theognis v. 25. — οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὕων πάντας ἀνδάνει, οὔτ' ἀνέχων. Schweb. Theognideum locum Brunckius sic edidit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὕων πάντας ἀνδάνει, οὔτ' ἀνέχων. Bene hoc: illud non item. Scribendum enim πάντεσσ'. Vid. Porson. Ind. Rerum ad Toup. Emendat. v. Vocalis et ad Euripid. Orest. v. 1623. Schæf.

* Item in formâ jurandi elliptica μὰ τὸν, de qua vid. infra ad v. Θεός. Schæf.

103 * ΖΩΑ, *ANIMANTIA.*

Ζῶα omittitur in τὰ πετεινὰ, ἀμφίβια, ἑρπετὰ, τετράποδα, σιτιστά. Matth. cap. XXII. 4. Mich. Vid. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 257. Schæf.

* ΖΩΟΝ, *ANIMAL.*

In τὸ πετεινὸν et πτηνὸν, volucres. Item in τὰ ἄλογα, apud Mauricium Strateg. 5. 3. et 7. 8. Fortassis et in θνησιμαίων, Levit. XI. 11. Schoettg.

* Apud Aristoph. Nub. 1429. βοτὰ, sc. ζῶα, sunt animalia om-

nis generis. Τὰ βληχητὰ, scil. ζῶα, (animalia,) *quæ balant*, apud Suidam. Vid. infra Θηρίον. Leisn.

* It. ἑρπετὰ et ἐνάλια, Jacobi epist. c. III. 7. Ellipsin supplevit Aristoteles de Mundo, ἐνάλια ζῶα nominans. χερσαῖα, *terrestria.* Palæphatus Κεφ. κή. ἄλλο τι τῶν χερσαίων, scil. ζώων. Item ad ὑποζύγιον, quod falso substantivum neutrum esse Lexicorum scriptores dicunt. Multa ita finguntur substantiva, quæ, si accurate rem expenderis, sunt adjectiva ἐλλειπτικῶς usurpata. In versu igitur 126. Theognidis sententiarum,

πρὶν πειραθείης ὥσπερ ὑποζυγίου.

plene dictum foret: ὥσπερ ὑποζυγίου ζώου. Auctor κτήνους subesse putat; nec repugno. Bernh.

* In ἀμφίβια, βραχύβια. In σιτιστὰ Matth. XXII. 4. uti Horatius L. I. ep. VII. v. 35. *Altilium satur.* Schweb.

* Hebr. IX. 5. χερουβὶμ δόξης κατασκιάζοντα. Si Blackwallum audis crit. 5. p. 88. supple ζῶα. F. St.

* ΖΩΝΤΕΣ, *VIVENTES.*

Hæc vox subauditur sæpius in εἶναι. Matth. II. 18. Ὅτι οὐκ εἰσί. Ellipsin supplet Sophoclis Scholiast. Gr. ad v. 572. ἐν τοῖς ζῶσιν ἐστιν. In μένων. 1. Cor. XV. 6. ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι. Vid. v. βίος. Sic etiam Latini. Plinius L. III. ep. VII. §. 2. *Annon videtur tibi Nero modo fuisse?* Cicero ad div. L. VII. ep. 29. *Nos, quod simus, quod habeamus, quod homines existimemur, id omne abs te habere.* Pro eo Suetonius Aug. c. 98. *Per illum se vivere* etc. Schweb.

Η.

ΗΘΟΣ, *INGENIUM.* 104

In τὸ μανικὸν, *furiosum*, τὸ τεθηριωμένον, *efferatum*, τὸ πρόθυμον, *promptum*, τὸ ἥμερον, *mansuetum* etc. Ælianus Var. Hist. IX. 16. Ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν οἰκητόρων ἥμερον καὶ πρᾶον, suppl. ἦθος: *sed et incolarum mansuetum et mite* (ingenium) [a].

* In τὸ φίλεργον Ælian. L. XIII. V. H. c. 1. φονικὸν Id. L. VI. 8. τὸ ἁβροδίαιτον Thucydid. L. I. c. 7. aliisque. Plene Herodianus L. VI. c. 1. §. 14. ὑπῆρχε δέ τι καὶ φυσικὸν ἦθος πρᾶον καὶ ἥμερον τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Schweb.

* Non opus est ad talia neutra adjectivorum aut participiorum neque ἦθος neque aliud substantivum subaudiri. Constat enim hæc neutra pro substantivis generis feminini poni, e. gr. τὸ πρόθυμον est i. q. ἡ προθυμία. Bernardus Reliqu. Med. Crit. p. 40. sq.: "τοῦ ἀῤῥώστου pro [τῆς] ἀῤῥωστίας, adjectivum neutrum pro substantivo generis fœminini. Euripides Hecub. vs. 1129.

——— ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον.

ubi Schol. τὸ βάρβαρον ἀντὶ τοῦ ἡ βαρβαρότης. Gregorius Naz. Stelit. II. p. 146. σὺ δέ μοι προσκύνει τὸ σύντονον τοῦ λόγου. Atque sic quoque Latini. Vid. Salmasius in Solinum p. 74." Schæf.

a Herodianus τὸ ἦθος sæpe addit, sæpe omittit. Omittit L. V. 1. 5. τὸ μέτριόν μου καὶ πρὸς τοὺς ἀρχομένους φιλάνθρωπον. conf. II. 4. 2. III. 8. 14. τὸ φιλοχρήματον. Vid. Rom. II. 4. Addit autem VI. 1. 14. I. 6. 2. et sæpe alibi. Conf. Antoninum τῶν εἰς ἑαυτὸν L. I. §. 1. sq. Leisn.

* Τοὐμὸν similiaque neutra passim sic usurpata reperias, ut ἦθος subaudire possis. Euripides Herc. f. v. 163. ed. Musgr. ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, γέρον, Ἀλλ' εὐλάβειαν. Quo Libanius Toupio Emend. in Suid. T. II. p. 423. videtur respexisse, cum Epist. XVIII. p. 6. m. Anatolio scriberet: ἔχει δέ τινα τοὐμὸν φιλανθρωπίαν. haud scio an sine causa idonea: hujusmodi enim locutiones in scriptoribus Græcis pervulgatissimi usus sunt. Supplet λῆμα Euripides Med. v. 349. ed. Pors. ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν. Addam bonæ frugis notam ex libro egregio, quem Gallia nunc ipsum summisit. Philostratus Her. p. 6. ed. Boisson. τοὐμὸν δὲ πολλῷ ἐπιεικέστερον. ad q. l. Editor p. 296. " Plato Alcib. I. c. 3. p. 28. Nürnb. οὐ γάρ ἐστι τοιοῦτον τὸ ἐμόν. Hac elegantia sæpe utitur Philostratus. Apollon. I. 35. p. 44. τοὐμὸν ὑπογράφων σοι, ταῦτα εἶπον. II. 31. p. 83. τοὐμὸν δὲ ὧδε ἔχει. III. 22. p. 112. καὶ μήπω θαυμάσῃς τοὐμόν. Themistius or. 23. p. 290. C. σκοπεῖσθαι οὖν χρὴ τοὐμὸν ὅπως ἔχει. Plenius noster Her. p. 6. τοὐμὸν ἦθος ἑρμηνεύει σοι. Apoll. vit. VI. 13. p. 251. τοὐμὸν διαβάλλειν ἦθος."— Alibi subaudias κέρδος s. ὄφελος. Sophocles Electr. v. 251. καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς. Euripides Iphig. Aul. v. 483. ed. Musgr. μήτ' ἀνθελέσθαι τοὐμόν. quod bene vertunt: *neque anteferas meam utilitatem*, Cf. Med. v. 743. 1219. Vid. Valcken. ad Phœn. v. 476. ad Hippol. v. 48. (ubi unice probanda, opinor, Musgravii ratio. Nimirum Venus, tanquam duorum malorum optione sibi data, levius, ὃ οὐ προτιμᾷ θατέρου, interitum Phædræ, eligit, gravius, salutem inimicorum suorum, aversans.) — Sed crebrius neutra illa sic usurpantur, ut vicem gerant pronominum personalium. Sophocles Trachin. v. 1069. ὡς εἰδῶ σάφα, Εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ 'κείνης. Euripides Orest. v. 290. ed. Pors. ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς. Med. v. 347. ΤΟΥ'ΜΟΥ῀ γὰρ οὔ μοι φροντίς, εἰ φευξούμεθα, ΚΕΙ'ΝΟΥΣ δὲ κλαίω ξυμφορᾷ κεχρημένους. v. 737. ΤΑ'ΜΑ` μὲν γὰρ ἀσθενῆ, ΤΟΙ῀Σ δ' ὄλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός. Iphig. Taur. v. 1057. καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν, ἢ καλῶς ἔχειν, Ἢ μηδὲν εἶναι καὶ στερηθῆναι πάτρας. ubi notavit Marklandus. Helen. v. 902. ed. Musgr. ὅπως ἂν τοὐμὸν ἀσφαλῶς ἔχῃ. Aristophanes Thesmoph. v. 105. εὐπίστως δὲ τοὐμὸν Δαίμονας ἔχει σεβίσαι. de quo loco vid. Toup. Emend. in Suid. T. II. p. 152. Plutarchus Mor. T. I. p. 596. ἃ δὲ δεῖ φίλοις σοῖς ἢ πολίταις γενέσθαι παρ' ἡμῶν, οὐ τἀμὰ κωλύσει. Alia dedi infra ad v. Κόλπος. Add. Bastii nota in Philostrateis Boissonadii p. 297. Schæf.

* ΗΙΩΝ, *LITTUS*.

In ἄκραι de *littore:* promontoria enim sunt extrema littora;

quæ alias ἀκρωνύχια. Plene habet Homerus Iliad. P. v. 265. Ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι Ἠϊόνες βοόωσιν. SCHWEB. Aliter explet Longus p. 90. ed. Villois. Ἡ παῖς ———— εἰς τὰς ἄκρας πέτρας ἐξεβράσθη. SCHÆF.

ΗΛΙΚΙΑ, ÆTAS.

In νέα, *recens, juvenilis,* ut: Ἀρετὴν ἐκ νέας ἄσκει, supple, ἡλικίας: *virtutem a juventa cole.* Sic in ἡ νηπίη apud Homerum Iliad. I. 487.

———————— ἐν νηπίῃ ἀλεγεινῇ.

———————— in infantia molesta.

ubi Eustathius: ἡ παιδικὴ ἡλικία, ἡ ἀνατροφὴ κατ' ἔλλειψιν. [b]

* Plena locutio legitur apud Macarium Homil. p. 8. ἐκ νέας ἡλικίας. et Themistium Orat. XXIV. p. 304. A. ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας. Item in παρὰ τὴν πρώτην apud Gregor. Nyssen. contra Eunom. p. 292. V. Thomas Mag. p. 284. SCHWEB.

* Plene etiam apud Simplicium Comment. in Epictet. Enchirid. p. 165. ed. Schweigh. χωλὸς ἐκ νέας ἡλικίας. Eadem ellipsis in μικρὰ et βαιά. Vid. Meletem. Crit. I. p. 70. SCHÆF.

b Aristophanes Ἐκκλησ. 912.

Κάλει τὸν Ὀρθαγόραν, ὅπως
Σαυτῆς κατόναιο, ἀντιβολῶ σε.

Accerse huc Orthagoram, ut
Tua (*ætate*) fruaris, quæso.

Σαυτῆς, supple ἡλικίας. LEISN. Mire decepit Leisnerum Taneg. Fabri versio: *ita tua ætate fruaris.* i. e. *ita te fruaris.* Usus est enim Faber voce *ætas* sensu Plautino, de quo vid. Parei Lexic. Plautin. et Forcellinus h. v. Nihil igitur in loco Aristophanico subaudiendum est: omnium minime ἡλικία. Vertas ad verbum: *ita* [recte Brunck. οὕτως] *bene tibi sit ex te ipsa.* Hemsterhusius ad Chrysost. Homil. III. p. 66. extr.: "Loquendi modus apud Græcos familiaris, ὀναίμην, vel οὕτως ὀναίμην τοῦ." Alciphron III. ep. 19. in. Καίτοι πολλοὶ ἂν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν παιδίων. [Aristophanes Thesmophor. v. 469. οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων.] ubi vid. Bergler. SCHÆF.

* ΗΛΙΟΣ, SOL. 105

Aristophanes Thesmoph. 507. Διακτίνας τινὶ ἱμάτιον ὑπ' αὐγάς, *extendere cui vestem ad lucem.* ὑπ' αὐγάς, sc. ἡλίου, ad solem. Conf. Euripidem Hecuba 1154. Jamblichum Protrept. c. 8. Longinum III. 4. LEISN. Timæus Lex. Plat. p. 264. Ὑπ' αὐγάς. — ὑπὸ τὸν πεφωτισμένον ἀέρα. ubi v. notas Ruhnkenii et Hemsterhusii. SCHÆF.

* Item in ἀνατολή. Plene apud Herodot. L. VII. c. 58. Πρὸς ἠῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολάς. [Æschylus Prom. v. 713. ἡλίου πρὸς ἀντολάς. Add. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 257. SCHÆF.] Sic La-

tini etiam loqui amant, qui subinde voces *oriens* et *occidens* absolute ponunt. Pro quo plene dicunt *sol oriens et occidens*. Cæsar de B. G. L. I. c. 1. *Belgæ — spectant in septemtriones et orientem solem*. v. cl. Oudendorpium, qui plura exempla affert. In ἠλέκτωρ apud Homer. Iliad. Z. v. 513. ὡς ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει. cf. schol. Gr. ad h. l. SCHWEB.

* Item in δυσμή. Plene Hyperides apud Suidem T. I. p. 888. ἐν ταῖς ἡλίου δυσμαῖς. SCHÆF.

* ΗΜΕΙΣ, *NOS*.

Ἡμεῖς, *nos*, deest in Actis Apostol. c. XXI. 8. Ἐξελθόντες (ἡμεῖς) οἱ περὶ τὸν Παῦλον ἤλθομεν etc. Roman. XII. 5. (Ἡμεῖς) οἱ πολλοί, ἓν σῶμά ἐσμεν. MICH.

ΗΜΕΡΑ, *DIES*.

Passim subaudienda relinquitur vox ἡμέρα, ut in ἡ μία, [Xenophon Cyrop. 4. 6. 4. βέβληκα μιᾷ δὶς ἐφεξῆς. ubi Zeunius: "Intelligitur — non πληγῇ — sed ἡμέρᾳ aut ὥρᾳ." Weiskius et Schneiderus μιᾷ, ut omissum in libris aliquot adeoque suspectum, uncinis incluserunt. SCHÆF.] ἡ δευτέρα, [plene Herodotus IX. c. 33. in. τῇ δευτέρῃ ἡμέρῃ. L. IV. c. 113. ubi editum est τῇ δὲ ὑστεραίῃ, plures libri eodem sensu habent τ. δ. δευτεραίῃ. SCHÆF.] ἡ τρίτη. Comicus Equitib. p. 291. Ἐκδικάσας μίαν, ubi Scholiastes: λείπει ἡμέραν. Sic παρὰ μίαν, *alternis* (diebus.) vid. Pollucem I. 7. [c] Lucianus Pseudom. p. 774. πρὸ μιᾶς τοῦ θεσπίζειν, *pridie quam responsa redderet*. [d] [Plutarchus Mor. T. I. p. 805. τῇ πρὸ μιᾶς νωνῶν Ὀκτωβρίων, *pridie Nonas Octobris*. Plene ibid. T. II. p. 308. πρὸ μιᾶς ἡμέρας νόννων Ἰανουαρίων. Vid. Kypkius in N. F. T. I. p. 393. sq. Constructio hæc, quod in transcursu moneo, etiam Latinis scriptoribus usurpata. Velleius 1. 10. 5. *Nam alterum ex suis — liberis ante paucos triumphi, alterum post pauciores amisit dies*. ubi mireris notam viri egregii: "Quis ita loquatur? Legendum puto: *paucos ante triumphum*." Orosius I. c. 4. in. *Ante annos Urbis conditæ mille trecentos*. c. 5. in. *Ante annos Urbis conditæ mille centum sexaginta*. SCHÆF.] Idem in Philops. p. 339. διὰ τρίτης, *triduo*. Aristides: ἥκει εἰς τρίτην. Thomas Magister: Οὐ λέγουσιν Ἀττικοὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. [Falso. Rectius Mœris p. 152. Εἰς τρίτην ἡμέραν, Ἀττικῶς. εἰς τρίτην καθ' ἑαυτὸ μόνον, Ἑλληνικῶς. ubi v. Pierson. SCHÆF.] Aristophanes tamen addit ἡμέραν in Lysistr. Vid. Cl. Grævium ad Solœcist. Lucian. p. 747. [Aristophanes Pac. v. 899. τρίτῃ. Præcessit v. 895. αὔριον. Sic Euripides Alcest. v. 327. sq. ed. Musgr. οὐκ εἰς αὔριον, οὐδ' ἐς τρίτην —. SCHÆF.

Sic ἡ ἑβδόμη. Ad Hebr. IV. 4. Εἴρηκε γάρ που περὶ τῆς ἑβδόμης οὕτω. supp. ἡμέρας [e]. [Menander ap. Ammonium p. 67. εἰς τὴν ἑβδόμην Βοηδρομιῶνος. Lucianus T. I. p. 82. Πυανεψιῶνος ἑβδόμη ἱσταμένου. Philo T. II. p. 167. 29. περὶ τῆς ἱερᾶς ἑβδόμης. v. 48. προηγουμένως δὲ ταῖς ἑβδόμαις. SCHÆF.] Et in δεκάτη. Aristophanes Avib.

388. εἰς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς etc. 585. οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ; Euripides σελήνην addit poëtice in Electra 1126. 106
Δεκάτη σελήνη παιδός. [Vid. Toup. Emend. in Suid. T. I. p. 112. sq. Schæf.] Et ἡ πεντηκοστή, quæ vox in Actis Apost. c. II. 1. occurrit. [Homerus Il. Α. v. 54. τῇ δεκάτῃ. Præcessit ἐννῆμαρ. Cui loco simillimus Theocriteus XXVI. v. 29. εἴη δ' ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκέτω ἐπιβαίνοι. Sed vide ad v. Ἵππος. Schæf.]

Porro ἡ ἐπιοῦσα, [Herodianus p. 472. ed. Piers. Τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, μὴ προστιθεὶς τὴν ἡμέραν, τῆς δὲ ἐπιούσης ἡμέρας. ubi v. Interpretes, it. ad p. 210. ed. Pauw. Lucianus T. II. p. 125. τῇ ἐπιούσῃ. mox: τῆς ἐπιούσης. Add. Porson. ad Euripid. Phœniss. v. 1651. De diluculo Xenophon Anab. 1. 7. 1. εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἕω κ. τ. λ. De nocte Diodorus Sic. XX. c. 64. extr. κατὰ δὲ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα κ. τ. λ. Schæf.] ἡ ἐχομένη, [f] ἡ ὑστεραία, [Herodotus IV. c. 113. τῇ δὲ ὑστεραίῃ ἦλθε. ubi al. δευτεραίῃ. L. VII. c. 54. in. ταύτην μὲν τὴν ἡμέρην παρεσκευάζοντο ἐς τὴν διάβασιν· τῇ δὲ ὑστεραίῃ κ. τ. λ. c. 119. ἐν (al. melius delent) τῇ ὑστεραίῃ τήν τε σκηνὴν ἀνασπάσαντες, κ. τ. λ. Xenophon Cyrop. 1. 2. 11. τὴν ὑστεραίαν αὖ θηρῶσι κ. τ. λ. al. τῇ ὑστεραίᾳ. Diodorus Sic. XX. c. 30. μόγις εἰς τὴν ὑστεραίαν ἠθροίσθησαν. Alciphron III. ep. 72. παραχρῆμα μὲν — εἰς τὴν ὑστεραίαν δὲ κ. τ. λ. Vid. Herodian. Philet. p. 452. Schæf.] ἡ κατόπιν, *sequens, postera*: [Plene Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 645. τῆς κατόπιν ἡμέρας. ubi al. τῇ κατόπιν ἡμέρᾳ. Idem T. I. p. 473. ἡμέραν τε ὁρίσας τῆς μάχης τὴν κατόπιν. Præcessit ibid. ἐκείνην μὲν τὴν ἡμέραν ἡσυχίαν ἔσχε· τῇ δ' ἑξῆς κ. τ. λ. Sic Xenophon Ephes. p. 48. ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἔμειναν εὐωχούμενοι, τῆς δ' ἑξῆς κ. τ. λ. *postero autem die*. ad q. l. vid. Locella. Schæf.] ἡ προτεραία, *prior*: [Herodotus II. c. 63. προεκκομίζουσι τῇ προτεραίῃ ἐς ἄλλο οἴκημα ἱρόν. al. προτέρῃ: quæ perpetua variatio. (Xenophon Cyrop. 4. 2. 6. τὴν προτεραίαν νύκτα. Guelf. προτέραν. Zeunius: "ex glossemate." Unde hoc rescivit?) Lucianus T. II. p. 85. sq. τῇ προτεραίᾳ μὲν —, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ —. ubi v. Reitz. Plene Thucydides V. c. 75. τῇ δὲ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ. ubi notavit Dukerus. Schæf.] [g] ἡ αὔριον, *crastina*: [Euripides Alcest. v. 796. ed. Musgr. τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται. Noli huc referre Philemonis fragm. p. 356. ed. Cler. Θησαυρὸν εὑρὼν σήμερον, τῆς αὔριον Ἅπαντα τὰ τῆς οἰκίας ἀπώλεσεν. "Quis non videt legendum σήμερόν τις, αὔριον?" Porsonus in Addend. ad Euripid. Hecub. p. 83. ed. Cantabr. Schæf.] ἡ σήμερον, *hodierna*: [Strato LXXXVII. τίς δύναιτ' οὐκ ἀρέσαι τὴν σήμερον, ἐχθὲς ἀρέσκων; Schæf.] ἡ ἑκάστη, *quæque*: [h] ἡ νῦν, *præsens*, suppl. ἡμέρα, *dies*. Exempla ubique reperies. [i] [ἡ δεῦρο. Anonymus apud Suidam T. I. p. 182. ὃς Ἀναστασιακὸς μέχρι τῆς δεῦρο λέγεται. Interpres: *ad hunc usque diem*. ἡ τότε. Lucianus T. II. p. 584. ὥστε ἐς τὴν τότε καὶ ἔμεινα ἔνος. ut perite edidit Schmiederus. v. Index Emendat. p. X. Schæf.] Γενέθλιος et γενεθλιακὴ, scil. ἡμέρα. Philo Jud. in Flacc. p. 756. Plutarchus Sympos. VIII. 1. — τὴν Σωκράτους ἀγαγόντες γενέθλιον. [Vid. supra ad v. Γενέθλιος. Add. Phrynichus p. 38. Schæf.]

Deest etiam sæpenumero in aliis hæc vox, ut in ῥητὴ, *dicta*. Lucianus Pseud. p. 759. [T. II. p. 226. ubi nunc plene editum le-

gitur: ῥητήν τινα ἡμέραν προειπών. SCHÆF.] ῥητὴν τινα προειπεῖν, (diem) *certam indicere*, supp. ἡμέραν. Plene Dionysius Halicarnasseus VIII. 545. — καὶ προειπόντες ἡμέραν ῥητήν. [Idem T. III. p. 1425. sq. προειπὼν ἡμέραν ῥητήν. Pausanias III. c. 20. ἐν ἡμέραις ῥηταῖς. SCHÆF.] Pariter in κυρία, *propria*. Nimirum ἡμέρα κυρία est *dies propria, statuta, certa sistendi se in judicio*. Sed plerumque absolute dicitur κυρία. Achilles Tatius L. VIII. 485. Ἡκούσης δὲ τῆς κυρίας. Sic τὴν κυρίαν ὁμολογεῖν dicitur is, qui spondet, se certo die stiturum sese in judicio, quod Latini dicunt, *vadimonium promittere:* ut τῆς κυρίας ἀπολείπεσθαι, qui *vadimonium deserit.* [k] [Herodotus I. c. 48. φυλάξας τὴν κυρίην τῶν ἡμερέων. Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 304. 452. SCHÆF.]

Præterea in προθεσμία, quæ vox proprie loquendo est adjectiva, requiritur ἡμέρα, estque ἡμέρα προθεσμία *dies præstituta*. Occurrit elliptice in Epist. ad Galat. cap. IV. 2. Ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρός. [l]

107 Pariter in πεπρωμένη, *fatum*. Euripides Alcest. vers. 145.

Πεπρωμένη γὰρ ἡμέρα βιάζεται.

Fatalis enim dies violenter accedit.

Vel τύχη. Euripides Alcest. vers. 695.

Καὶ ζῇς παρελθὼν τὴν πεπρωμένην τύχην.

Et vivis prætergressus fatalem casum.

Vel αἶσα, ut supra: vel μοῖρα, quam vocem vide.

Ἡμέρα in ἀγόραιος, *forensis;* et ἡμέραι in ἀγόραιοι. Strabo L. XIII. Διοικήσεις, ἐν αἷς τὰς ἀγοραίους ποιοῦνται. Lucas in Actis Ap. c. XIX. 38. Εἰ μὲν — πρός τινα λόγον ἔχουσι, ἀγόραιοι ἄγονται. Gloss. ὅ τι ἀγόραιός ἐστι, *cum jus dicitur.* [m]

c Confer Porphyrium de vita Plotini cap. 7. et quos ibi citat Fabricius. SCHOETTG.

d Refer etiam huc μίαν τῶν σαββάτων, *primam Sabbathorum*, scil. *diem*. Matth. XXVIII. 1. Marc. XVI. 2. Actor. XX. 7. 1 Cor. XVI. 2. supplet enim Joann. XX. 19. ἐν ἡμέρᾳ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων. Impegerunt in his locis quamplurimi Interpretum, et eos etiam sicco pede transierunt, qui Syro-Chaldaismum heic latitantem non observarunt. Observandum quippe est, שבת et שבתין Judæis tunc
108 temporis significasse *hebdomada*, et rationem dies numerandi ipsis fuisse hanc: Prima septimanæ dies ipsis erat חד בשבת, μία τῶν σαββάτων, sc. ἡμέρα, *primus hebdomadis* (dies.) Secunda שני בשבת, δευτέρα τῶν σαββάτων, et sic porro. Exempla ut adferremus ex ejus ævi scriptoribus necesse esset, sed ejus rei nobis otium fecit Lightfootus, ad quem Lectores ablegamus. A nobis autem quæ observata sunt, forte alia occasione poterunt adnotari. Ergo μία τῶν σαββάτων est *primus septimanæ* (dies.)

Hoc autem observato, jam interpretationem adlegatorum e N. T. locorum adgredimur. In *primo* quædam est difficultas, quæ Interpretes torquet, facile vero ex hoc fonte potest tolli. Nimirum Maria Magdalena, et altera illa Maria ad visitandum sepulchrum iverunt, ὀψὲ τῶν σαββάτων, *exacto Sabbatho*, sive *post Sabbathum*, et *finitam septimanam*. Ne vero aliquis putet, eas ivisse statim finito Sabbatho, quod erat circa vesperam diei Saturni, addit Evangelista, id factum esse

quidem *post Sabbathum*, sed τῇ ἐπιφωσκούσῃ (sc. ἡμέρᾳ) *εἰς μίαν σαββάτων, quando*
diluculum erat, sive *diescere incipiebat in primam diem hebdomados.* Occurrit er-
go h. l. mentio *naturalis*, non *Judaici diei*, et omnis alias difficultas facili negotio
superatur. *Secundus* locus per se jam planus est et apertus. *Tertius* nobis osten- 109
dit jam seculo Apostolico in usu fuisse sanctificationem diei primæ in septimana,
quam nos Solis vocamus, populumque ad audiendum verbum divinum, et Sacra-
menta percipienda, eodem die convenisse. Adeoque exinde concludere licet, vel
ab Apostolis, vel ab ipso Servatore, institutam esse ejus diei observationem reli-
giosam. Eidem quoque diei Apostolus in *quarto* loco adsignavit opera misericor-
diæ per eleemosynas præstanda, quæ res hodieque apud nos in usu est. Confer-
ri huc omnino merentur, quæ nuper admodum notavit Edzardus ad Berachoth
cap. 1. p. 157. sq. SCHOETTG.

e Quod ex subjuncto ibidem loco Geneseos (c. II. 2.) adparet, in quo dicitur: ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ. MICH.

f Sic τῇ ἑτέρᾳ, Actor. XXVII. 3. τῇ τρίτῃ, Lucæ Evang. c. XIII. 32. ἡ ἐχομένη, v. 33. MICH. Diodorus Sic. Exc. Legat. T. II. p. 620. τῇ ἐχομένῃ τοῖς Ἕλλησιν ἡ σύγκλητος εἶπεν. De ætate Ammonius p. 35. ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. mox: τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν. SCHÆF.

g Gregentius Tephrensis in disput. cum Herbano Judæo p. 111: οὐ τῇ προτέρᾳ λελάληκα; *nonne heri dixi?* SCHOETTG. Chariton p. 60. ἐνίκησαν Ἑλληνικὴν τροπὴν, τῆς προτέρας ὁρμισθεῖσαι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς. Vid. Duker. ad Thucydid. p. 362. 94. SCHÆF.

h Leo Imper. homil. 1. de sepultura Christi p. 287. ὥσπερ τι τῶν καθ' ἑκάστην γινομένων κατασκευάζοντες, *tanquam aliquid, quod singulis diebus fiat, adgrederentur.* SCHOETTG. Gregorius Corinth. p. 13. ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν Ἀττικῶν μὲν ἴδιαι, οἷον καθ' ἑκάστην, λείπει γὰρ ἡμέραν, ἢ ὥραν, ἢ ὅμοιόν τι τοιοῦτο. Conf. H. Stephan. Animadvers. in Lib. de Dial. p. 22. Exempla ubivis reperias. Sæpe una voce scribitur καθεκάστην. SCHÆF.

i Adde 2 Petr. c. III. 4. Ἀφ' ἧς γὰρ (scil. ἡμέρας) οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν. *Ex quo enim tempore patres obdormierunt.* SCHOETTG. Plutarchus Vit. Pelopid. p. 285. E. ἀφ' ἧς γὰρ εἷλοντο πρῶτον ἡγεμόνα τῶν ὅπλων. κ. τ. λ. Præmissâ voce ἡμέρα, Hippocrates Aphorism. V. 14. ἢν ἀνακαθαρθῶσιν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν, ἀφ' ἧς ἂν ῥῆξις γένηται, παύονται. Sic et ἐν ᾗ. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 228. προειπὼν ὁ Ῥωμύλος ἐν ᾗ τοὺς θεοὺς ἀρεσάμενος ἔμελλε κ. τ. λ. ubi Reiskius p. 616. b. " f. ἡμέραν προειπὼν:" Non opus. SCHÆF.

k Κυρία ἡμέρα dictum ab Euripide in Oreste vers. 45. 110

——— Κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα,
Ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις.

Hoc autem loco videtur alia esse hujus vocabuli significatio. Non tam enim diem se sistendi (quod fieri ab Oreste ægroto et insaniente non poterat) sed diem conventui publico destinatum indicat. Quod probant, quæ adduntur: Ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις. BERNH.

l Etiam plur. num. dicitur pro *die fatali, quo est mors subeunda*, apud Basilium Magnum homil. εἰς μάρτ. Μάμαντα p. 419. Ὅσους προθεσμίας τοῦ βίου μακροτέρας ἐποίησεν, *quibus produxit vitæ terminum.* Abest ἡμέρας. BERNH.

m Adde Suidam in ἀγοραῖος; Casaubonum ad Theophrasti charact. c. 6. pag. 100. Duportum ad eund. p. 301. Gronovium Observ. 3. 22. n SCHOETTG.

n Ἡμέρα cum genitivo μηνὸς deest in δεκάτη φθίνοντος, *vigesima prima dies men-*
sis. Plena locutio est: δεκάτη ἡμέρα πρὸ τοῦ φθίνοντος μηνός. Ita ἐννάτη φθίνοντος
est *vigesima secunda dies mensis.* Deest etiam in ἔνη καὶ νέα, sc. ἡμέρα μηνὸς, i. e.
ultima mensis dies, seu *dies tricesima mensis*, quomodo primus Solon eum diem, 111
teste Laertio I. Sect. 57. vocavit. Ex Aristophanis Nub. 1199. clare patet, sic dic-
tum ultimum diem mensis fuisse. Ceterum de divisione mensis apud Græcos vid.
Scholiasten Aristophanis ad Nub. 1132. Perizonium ad Ælian. II. 25. et Fabricii
Menolog. c. 41. p. 56. LEISN.

* Accedant hæc. Oraculum Delphicum apud Athenæum T. I. p. 84.

> Εἴκοσι τὰς πρὸ κυνὸς, καὶ εἴκοσι τὰς μετέπειτα,
> οἴκῳ ἐνὶ σκιερῷ Διονύσῳ χρᾶσθαι ἰητρῷ.

Alciphron III. ep. 40. in. ἐπανήκειν τὴν αὐτὴν τὰ κέρματα κομίζοντα παρεγγυῶν. Alia congessit laboriosa industria Fischeri ad Weller. III. 1. p. 257. Schæf.

ΗΝΙΑ, *LORUM.*

Plurale ἡνίαι deest in παρηορίαι, *exteriora.* Homer. Iliad. Π. vers. 152.

> Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει.

ubi Scholiastes: ταῖς ἔξω τοῦ ζυγοῦ ἡνίαις. [" Lora, quibus funales (equi) continebantur, adpellatione propria Παρηορίας vocat Homerus Il. Θ. 87. Π. 152." Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 246. A. Schæf.]

* ΗΧΟΣ, *SONUS.*

In quibusdam adjectivis ex notione verbi adjecti supplendis. Sic Homer. Iliad. Μ. v. 160. Αὖον ἀΰτευν. s. ἦχον. Iliad. Γ. v. 81. Μακρὸν ἄϋσεν. s. κατὰ μακρὸν ἦχον. Schweb.

* ΗΩΣ, *AURORA.*

In χρυσόθρονος, ἠριγένεια aliisque adjectivis ἐπιθέτως positis. Homerus Odyss. Ψ. v. 347. χρυσόθρονον ἠριγένειαν ὦρσεν. Plene est Iliad. Α. v. 477. Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. Schweb.

Θ.

* ΘΑΛΑΜΟΣ, *THALAMUS.*

Vox θάλαμος omittitur in παστὸς, quando pro *lecto geniali* accipitur. Nam thalamus floribus conspergi solitus. Hinc dicebatur παστός. Leisn. Lucianus T. I. p. 428. sq. οἷον ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ. ubi Schol. παστοῦ. θαλάμου. Distinguuntur in Epigr. adesp. DCCX. a. ἐκ δ' ἐμὲ παστῶν Νύμφην κὰκ θαλάμων ἥρπασ' ἄφνως Ἀΐδας. Παστὸς hic est *lectus genialis.* Antipater Sidon. XCVIII. κρωκέοις —— χρυσέων παστὸς ἔσω θαλάμων. ubi v. Jacobsius. Schæf.

ΘΑΛΑΣΣΑ, *MARE.*

Per Ellipsin hujus substantivi dicitur ὑγρὴ vel ὑγρὰ, quod *humidum* notat, pro *mari*. Homerus Iliad. Κ. 27. πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν, *magnum per mare.* [Hymn. in Cerer. v. 43. ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. ubi v. Mitscherlich. p. 127. Schæf.] Aristoph. Vesp. p. 478. πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ' ὑγρᾷ: *multa quidem in terra, multa autem in mari.* Callimachus Epigr. XXIII. ἐν ὑγρῇ νεκρὸς, *in mari* 112
mortuus. Apollon. IV. 280.

Κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν
Ὑγρῆς τε τραφερῆς τε.——— a

* Hæc vox suppressa latet etiam in γλαυκὴ, quando absolute ponitur. Hesiodus Θεογ. v. 440. Οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται. [Philodemus XXV.— σύ τε γλαυκῆς μεδέουσα Λευκοθέη, πόντου δαῖμον ἀλεξίκακε. (an π. δαίμον' ἀλεξικάκῳ?) Conf. Phanocles v. 14. γλαυκοῖς τεγγόμεναι ῥοθίοις: Leonidas Tarent. XCIV. γλαυκοῖο φυγὼν Τρίτωνος ἀπυλάς. Schæf.] Ut apud Latinos in *cærula* τὰ *maria* vel *æquora* subauditur. Virgilius L. VIII. Æn. v. 672.

— sed fluctu spumabant cærula cano.

ubi Servius: i. e. *maria*. Plene Catullus LXII. 7.

Cærula verrentes abiegnis æquora palmis.

In ἀποχώρησις, quando pro *æstu maris* accipitur. Polybius T. I. p. 810. In διαπερᾶν. Matth. c. IX. 1. uti apud Horatium pleno sermone in Art. Poet. v. 345. *hic et mare transit.* Cum autem de flumine sermo est, potest subaudiri ποταμός. In βυθός. 2 Cor. XI. 25. ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα. s. τῆς θαλάσσης. ut apud Latinos ἐλλιπῶς *altum* ponitur. Virgilius L. I. Æn. v. 3. *Multum ille et terris jactatus et alto.* Servius ad h. l. *mari* supplet. Schweb.

* In ἡ ἔξω omisit Agathem. Geogr. p. 42. ὀλίγον τι καὶ τῆς ἔξω ἐπιλαμβάνουσα. F. St. Locus Agathemeri sic habet p. 220. ed. Gron. ἡ δὲ Βαιτικὴ κατὰ τὴν ἐντὸς θάλασσαν, ὀλίγον τι καὶ τῆς ἔξω μετὰ τὸν πορθμὸν ἐπιλαμβάνουσα. Talia quis locutionibus ellipticis, de quibus in Bosiano libro agendum, adnumeret? τῆς ἔξω θαλάσσης si h. l. legeremus, abundantia foret orationis, quam scriptor potuisset compendifacere. Sic statim abundanter addidit: Ἡ δὲ Ταῤῥακωνησία διήκει ἀπὸ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς ἐκτὸς θαλάσσης ἐπὶ τὴν ἐντὸς θάλασσαν. Schæf.

a Videatur Spanhemius ad Callimachi hymnum in Jovem v. 23. Schoetto.

* Conf. Aristophanes Vespis 676. Leisn.

ΘΑΝΑΤΟΣ, *MORS.*

Quando κὴρ, *fatum*, vel κῆρες, *fata*, pro *morte* ponuntur, subaudiri debet genitivus θανάτου, ut integra sit loquutio: nam κῆρες in genere de quibuscunque *malis*, *calamitatibus* et *morbis* dicuntur. Docemur hoc ex Eustathio, qui ad Iliad. Α. hæc verba:

—— Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.

—— Nam nigræ mortis fata tulerunt.

Ἡ πρὸς ἐντέλειαν (inquit) φράσεως εἴρηται, ἄλλως γὰρ ἡ κὴρ ἐλλιπῶς ἔχει μονάζουσα, ἢ καὶ πρὸς διαστολήν· εἰσὶ γὰρ κῆρες νόσου καὶ ἑτέρων κακῶν. Hoc est: *Vel integræ loquutionis gratia hoc dictum est: nam alioqui vocabulum* κὴρ *defectivum est, quando solum ponitur; vel distinctionis gratia: sunt enim* κῆρες, *fata morbi aliorumque malorum.*

* Subaudienda etiam est hæc vox in παραδιδόναι. Roman. IV. 25. ὃς παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν. Quæ ellipsis suppletur Luc. XXIV. 20. Ὅπως τε παρέδωκαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου. vel expressa ipsa mortis specie, ut est Matth. XXVI. 2. ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς τὸ σταυρωθῆναι. Unde παράδοσις ἐπὶ θανάτῳ apud Dionysium Hal. L. VII. p. 445. Item in ἀρκεῖν, quod ἐλλιπῶς interdum poni testatur Eustathius ad Iliad. Ζ. p. 474. l. 48. ac suppleri vel θάνατον, vel ὄλεθρον. v. Iliad. Ζ. v. 16. ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Schweb.

ΘΑΤΕΡΟΝ, *ALTERUM.*

Ellipsi Attica absolute ponitur δυοῖν pro δυοῖν θάτερον, *alterum e*
113 (duobus). Thucyd. L. I.: δυοῖν — ἢ κακῶσαι ἡμᾶς, ἢ σφᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι, *duorum* (alterum) — *aut nos affligere, aut se ipsos confirmare.* [c. 33. extr. Secutus est autem Bosius rationem Scholiastæ, quam non probo. Exciditne ἓν post δυοῖν? Schæf.]

* ΘΕΑ, *DEA.*

Subintelligitur eadem ratione, qua θεὸς, in μὰ τήν. Hesychius: οὐ μὰ τὴν, οὐκ ἀληθῶς. Adde Bentleium ad Callimachi Epigr. 34. Schoettg. Vid. Hemsterhusius ad Aristophan. Plut. p. 120. b. Toupius Emend. in Suid. T. II. p. 324. et Wolfius ad Reiz. de accent. inclin. p. 15. Schæf.

ΘΕΟΣ, *DEUS.*

In formula jurandi μὰ τὸν subintell. θεόν. Scholiastes Aristophanis ad hæc verba in Ranis:

Μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν εἴ τις ἔλεγέ μοι.

Ἐλλειπτικῶς, inquit, ὀμνύει, καὶ οὕτως ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχαίοις, ἐνίοτε μὴ προστιθέναι τὸν θεὸν, εὐλαβείας χάριν. id est: *Elliptice jurat, et sic mos est antiquis, aliquando non addere* Deum, *metus gratia.* [Gregorius Cor. p. 65. Καὶ τὸ ἐλλειπτικῶς ὀμνύειν, μὰ τὸν, μὴ προστιθέντες (l. προστιθέντας) θεὸν, Ἀττικόν ἐστι. ad q. l. vid. Kœn. et H. Stephan. Animadv. in Lib. de Dial. p. 55. Brunckius ad Aristophan. Ran. v. 1374. T. I. p. 215.: "μὰ τὸν — Subauditur Δία, vel Ἀπόλλω, vel Ποσειδῶ, vel alius cujusvis dei nomen, quod religionis ergo supprimebant, qua de re videndi Scholiastes et Spanhemius. Diversa ratione istud μὰ τὸν adhibet Strato in venustissimo Epigr. XLIII. ubi nomen dei non supprimit ex usu illo loquendi; sed juraturus se reprimit, inchoatumque non absolvit juramentum.

εἰ μὴ Κλεόνικος ἐλεύσεται, οὐκέτ' ἐκεῖνον
δέξομ' ἐγὼ μελάθροις, οὐ μὰ τὸν —— οὐκ ὀμόσω.

Ad eundem modum dicebant οὐ μὰ τὴν, quod Hesychius, apud quem perperam excusum οὐ μάτην, exponit οὐκ ἀληθῶς, in quam glossam videndus Bentleius ad Menandri fragm. p. 49." et T. III. p. 192.: "Scholion in margine cod. δέον εἰπεῖν μὰ τὸν Δία, μὰ τὸν εἶπε μόνον. καὶ ἔστι τοῦτο εὐλαβείας ἴδιον, τὸ πεφυσμένως καὶ ἐλλειπτικῶς τοῦ ὅρκου ἅπτεσθαι. Simile exemplum est in Philodemi festivo Epigr. VIII.

πέντε δίδωσιν ἑνὸς τῇ δεῖνα ὁ δεῖνα τάλαντα,
καὶ βινεῖ φρίσσων, καὶ, μὰ τὸν, οὐδὲ καλήν."

Add. Ruhnken. Auctar. Fragm. Callimach. p. 572. Toup. l. c. Reiz. de accent. inclin. p. 14. ed. Wolf. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 266. s. SCHÆF.] Θεὸς [b] vel ἥλιος etiam subauditur in διαφώσκει, et συσκοτάζει, *lucescit, tenebrescit.* ut θεοῦ vel ἡλίου in διαφώσκοντος. Polybii Excerpta Legation. p. 1313. ὁ δὲ κυβερνήτης, ἄρτι διαφώσκοντος, ἄρας τὰς ἀγκύρας. p. 1311. dixerat, συσκοτάζοντος ἄρτι τοῦ θεοῦ. [c] [Vid. Interpretes ad Herodot. III. c. 86. Xenophon Anab. 4. 3. 9. ὡς τάχιστα ἕως ὑπέφαινεν. ut interpungendum esse dudum monuerat Abresch. ad Cattier. Gazophyl. p. 92. Idem Cyrop. 4. 5. 5. ἐπειδὴ συνεσκότασε. ubi v. Zeun. SCHÆF.]

b In verbo ὕει, *pluit*, quod addit Josephus Antiquit. Judaic. II. 7. 6. μήτε ποταμοῦ τὴν γῆν ἐπάρδοντος, μήτε ὕοντος τοῦ θεοῦ, *neque flumine terram irrigante, neque Deo pluente.* [Aristophanes Acharn. v. 138. sq. εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην, Καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον. SCHÆF.]

In verbis τιμᾷν et σέβεσθαι subaudiendum τὸν θεὸν, quod sæpe in Actis Apost. 114
additur, c. XIII. 16. XVI. 14. XVIII. 7. et alibi. BERNH.

c Sic et in χθόνιοι. Æschylus Choëphoris v. 474. Μάκαρες χθόνιοι, scil. θεοί. *Beati terrestres* (Dei.) d.

In προσκυνεῖν subaudi τῷ θεῷ. Theophrastus Charact. c. 15. Καὶ τοῖς τιμῶσι etc.

Et in ἄγνωστον apud Lucianum in Philopatr. Ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις ἄγνωστον ἐφευρόντες καὶ προσκυνήσαντες. *Nos autem Athenis* (Deum) *ignotum invenientes et adorantes.* Integre occurrit Actor. XVII. 23. et in locis quam plurimis, a Bosio in dissert. De ara ignoti Dei citatis.

Genitivus Θεοῦ aliquoties omittitur in Novo Testamento, quum vox βασιλεία adhibetur de temporibus Messiæ. Nam notum, βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, vel etiam βασιλείαν τῶν οὐρανῶν tempora Messiæ et N. T. denotare, de qua re prolixiores esse nolumus. Ad hanc Ellipsin vero pertinent duo loca sequentia. Matthæus Evang. IV. 23. ubi Christus dicitur κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας: et cap. VIII. 2. Judæi dicuntur (per Hebraismum) υἱοὶ τῆς βασιλείας, h. e. *illi, ad quos Messias cum prædicatione Evangelii sui præcipue missus erat.* e SCHOETTG.

115 d Sic μάκαρες s. μακάρειοι simpliciter appellantur Dii. Apollonius Argon. I. 48. Τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν. BERNH.

e Θεὸς deest in Βάκχιος apud Euripidem Bacch. 195, et 366. Βάκχιος Θεὸς, i. e. *Bacchus.* Θεοῦ deest in νίφοντος et ὕοντος. Aristoph. Vesp. 771. LEISN.

* Θεῶν omittitur Act. XIV. 15. Εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα. quod voc. esse subaudiendum, nemo facile dubitaverit. BERNH.

* In ὁδὸς, cum de christiana religione sermo est. Actor. IX. 9. et 23. Additur v. Θεοῦ Actor. XVIII. 26. Ἐξέθεντο τὴν τοῦ Θεοῦ ὁδόν. In ἀνατίθεναι τινὰ s. Θεῷ. v. Observat. Miscellan. VII. 43. In χρηματίζεσθαι. Matth. II. 12. καὶ χρηματισθέντες s. ἐκ Θεοῦ. Cum qua locutione faciunt illa Arriani de Expedit. Alex. L. VII. c. 16. λόγιον γὰρ γεγονέναι σφίσιν ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦ Βήλου. In λόγια, quod cum apud sacros, tum profanos scriptores ἐλλιπῶς invenitur. Plene Roman. III. 2. τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. et alibi. Sic apud Latinos quoque in *consulere, respondere,* cum absolute posita reperiuntur, subauditur *Deus* vel *oraculum.* Plinius L. II. ep. XX. §. 13. *Cum consuleret.* s. *Deum* vel *oraculum.* Suetonius Aug. c. 94. *responsum est.* Nec minus in *superi, inferi* sub. *Dii:* quæ ellipsis ubivis obvia. SCHWEB.

* Omittitur etiam 1. in πρόπολις in epigraphe ap. Spon. itiner. T. I. p. 311. τοῦ προπόλεως Τυρίμνου. Plene autem in alia apud Smithum p. 23. ἱερέα τοῦ προπόλεως (ita enim legendum pro προπάτορος) Θεοῦ Τυρίμνου. 2. In ἀθάνατοι μάκαρες Hesiod. Scut. Herc. 79. Add. Θεογ. 33. 128. 881. et Jensii epigr. 99. et 107. 3. In ἐπιφανὴς, ut ex Spanhemio docet Wesselingius ad Simsonii chron. cath. p. 1377. F. ST.

* ΘΗΡ, *BELLUA.*

Omisit hoc nomen Hesiodus ἔργ. 527. 528. Καὶ τότε δὴ, inquit, κεραοὶ καὶ νήκεροι ὑληκοῖται λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρία βησσήεντα φεύγουσιν. Ubi κεραοὶ et νήκεροι appellantur pro κεραοὶ et νήκεροι θῆρες. BERNH.

* ΘΗΡΙΟΝ, *FERUM ANIMAL.*

Deest in ἑρπετόν. Homerus Odyss. δ. 418.

———————— ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαὲς πῦρ.

Quæcunque in terra animalia sunt, et aqua, et divinitus ardens ig-

κις. Ubi Pseudo-Didymus: ἑρπετὰ, πάντα τὰ θηρία. [Bentleius ad Callimach. fragm. p. 523. sq.: "Ἑρπετὰ poëtis sunt *animalia quæcunque*. Hesychius: Ἑρπετὰ, τὰ ἄποδα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ ἄνθρωποι. γῆινα γὰρ καὶ ἐπίγεια πάντα." Vid. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 399. sq. Schæf.] scilicet ab ἕρπειν, *incedere*. Ita ἐξέρπειν Aristophanes Equ. 604. pro 116
ire posuit. [Vid. Valckenar. l. c. p. 400. qui cur hanc illorum verborum significationem Dorum propriam dixerit, ignoro. Schæf.] Aristophanes Avib. 1069.

Ἑρπετά τε καὶ δάκεθ', ὅσαπερ ἂν
Ἔστιν, ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος,
Ἐν φοναῖς ὄλλυται.

Et reptilia et mordentia animalia, quantum eorum est, vi alarum mearum, internecione pereunt. In ἑρπετὰ καὶ δάκετα supple θηρία. Δάκετα autem sunt θηρία ἰοβόλα, v. c. scorpius. [Tiberius Illustr. I. v. 2. ἡ φονίη δακέτων * ἰὸν ἐνῆκεν ἔχις. ubi cur Jacobsius δακ. πειρηστᾶσθαι jubeat, nescio. Ælianus de N. A. V. c. 2. τῶν δακέτων θηρία πολλά. Plene idem X. c. 14. δακέτων θηρίων. Diodorus Sic. XX. c. 42. in δακέτων δὲ θηρίων παντοίων κ. τ. λ. Ratione non multum dispari Euripides Hippol. v. 646. ἄφθογγα — δάκη θηρῶν. ubi Valckenarius: "Miror δάκη θήρω' hic potius viro Clar. placuisse, quam δάκη θηρῶν. prout nobiscum legit Eustath. in Hom. Il. Γ. p. 324, 36. Δάκος καὶ Δάκετον τὸ θηρίον, οὗ τὸ πλῆρες Δάκετον θηρίον, ὡς δηλοῖ Εὐριπίδης ἐν τῷ, ἄφθογγα δάκη θηρῶν. Quum quævis etiam θηρία dicantur δάκη, per periphrasin θῆρες ἄφθογγοι hic dicuntur ἄφθογγα δάκη θηρῶν. vid. Ez. Spanhem. in Callim. h. Dian. v. 84. et D. Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 17." Schæf.] τὸ θηρία etiam subaudiendum est in ἄποδα, τετράποδα, similibusque aliis multis. Leisn.

* Notetur in transcursu constructio ἡ φονίη δακέτων — ἔχις, de qua vid. Porson. Supplem. ad præfat. in Euripid. Hec. p. LIV. sq. coll. not. ad Phœniss. v. 1730. Sic Herodotus IV. c. 126. Δαιμόνιε ἀνδρῶν. Homerus Od. XIV. v. 443. δαιμόνιε ξείνων. Il. III. v. 423. δῖα γυναικῶν. Idem passim habet δῖα θεάων, ut Il. V. v. 381. VI. v. 305. [Il. I. v. 540. Hoogeveenus Doctr. Partic. Gr. T. I. p. 249., nescio quo auctore, sic interpungit: δολομῆτα θεῶν, vertens: *dolose deorum*.] Tzetzes in Burgessii Init. Homer. p. 63. v. 137. καλὴ τῶν θεαινῶν. v. 138. τῇ καλῇ τῶν θεαινῶν. Homer. Hymnus in Cerer. v. 118. πότνια θεάων. [Sed in Antipatri Sid. Epigr. XXIII. v. 1. πότνια γυναικῶν est i. q. δέσποινα γυναικῶν. Hesychius: Πότνια. — καὶ δέσποινα. Sic etiam Suidas et Mœris, hic quidem interpolationem passus.] Ita et Latini. Ennius p. 11. ed. Hessel. *pulcra dearum*. Virgilius Æn. IV. v. 576. *sancte deorum*. Schæf.

* ΘΟΡΟΣ, *SEMEN, PISCIUM SEMEN.*

Deficit in ἀποῤῥαίνειν apud Aristotelem de Generat. Animal. III. 5. et alibi. Plene dicitur ἀποῤῥαίνειν τοῦ θοροῦ. Leisn.

* ΘΡΕΜΜΑΤΑ, *PECORA.*

In τὰ ἔρημα apud Homerum Iliad. Ε. v. 140. ubi hanc vocem supplent scholia Gr. Schweb. Conf. Toup. Emend. in Suid. T. III. p. 69. sq. Ceterum in talibus non tam ellipsis fingenda, quam advertenda syntaxis rudior grammaticesque regulis minus adstricta. Recte Scholiastes Venetus: — πρὸς τὸ σημαινόμενον, καὶ οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν τοῦτο ἐπήγαγεν. Schæf.

* ΘΡΙΞ, *CAPILLUS.*

In πολιὴ vel πολιὰ deest apud Callimachum hymno in Apollinem v. 14. Vid. infra voc. τρίχες. Leisn.

ΘΥΓΑΤΗΡ, *FILIA.*

Θυγάτηρ deest aliquando. Pausanias p. 362. ἡ δὲ Ἁγνὴ Κόρη, τῆς Δήμητρος (scil. θυγατρὸς) ἐστὶν ἐπίκλησις, *at Casta Puella, Cereris* (filiæ) *cognomentum est.* Vid. ibi Sylburg. [Locus Pausaniæ corruptus est, scribendumque sine controversia: Κόρη τῆς Δήμητρος. Similis corrigendi ratio placuit Facio, qui, " Τῆς Δήμητρος, inquit, pro τῆς θυγατρὸς τῆς Δήμητρος nimis ambigue mihi dictum esse videtur. Ita potius interpungendum et scribendum esse putarem: ἡ δὲ Ἁγνὴ, Κόρης τῆς Δήμητρός ἐστιν ἐπίκλησις. Conf. Hesych. v. ἁγνή." Compara hæc Pausaniæ p. 677. ἐπίκλησις ἐς τοὺς πολλούς ἐστιν αὐτῇ (sic bene Kuhn.) Δέσποινα, καθάπερ καὶ τὴν ἐκ Διὸς Κόρην ἐπονομάζουσιν. Idem p. 20. extr. ὀνόματα μὲν δὴ κατὰ τὰ αὐτὰ Πτολεμαῖοι σφίσιν, ἄλλη δὲ ἐπίκλησις ἄλλῳ. Ceterum pariter Euripides Alcest. v. 365. τὴν κόρην Δήμητρος. Heracl. v. 602. Δήμητρος κόρην. Herc. fur. v. 1107. Δήμητρος κόρης. Schæf.] f V. Dionys. Perieg. 447.

117 f Herodotus I. p. 2. Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου, sc. θυγατέρα. Schoettg.
* Vid Ionsium de Script. Hist. philos. I. 2. p. 15. Leisn.

* Sic Theocritus Id. II. v. 66.

ἦνθ' ἁ τῶ 'υβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξώ.

Schol. Gr. θυγάτηρ. Herodotus L. IV. c. 103. λέγουσι αὐτοὶ Ταῦροι Ἰφιγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἶναι. Nec Latinis plane inusitata hæc Ellipsis. Cicero ad div. L. IX. ep. 10. *Cum Sophia Septimiæ.* Virgilius L. VI. Æn. v. 36. *Deiphobe Glauci.* sub. *filia.* Schweb.
* Lapis apud Smithum not. 7. eccl. Asiæ p. 21. habet τῆς Μηνογένους, i. e. *Menogenis filiæ.* Quod observatu dignum, quoniam ridicule satis a non nemine fuit immutatum in μονογενοῦς, *filiæ unigenitæ* vel *dilectissimæ.* F. St.
* Euripides Iphig. Aul. v. 1570. ed. Markl. ὦ Διὸς Ἄρτεμις θηροκτόνε. coll. Porson. Supplem. ad præfat. in Euripid. Hecub. p. XXI. sq. Aristophanes Lysistr. v. 549. ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτων καὶ μητριδίων

ἀκαλήφων. Brunckius: "subauditur nomen θυγατέρες." et in Supplem. T. III. p. 177.: "Dixi ad hunc versum, genitivos pendere a suppresso nomine θυγατέρες. Plena locutio occurrit apud Æschyl. S. Th. 794. θαρσεῖτε, παῖδες μητέρων τεθραμμέναι." Diodorus Sic. IV. c. 14. Νιόβη τῇ Φορωνέως. SCHÆF.

ΘΥΜΑ, SACRIFICIUM.

In ἱλαστήριον, *propitiatorium*, aliquando subaudiendum est θῦμα, ut in Epist. ad Rom. III. 25. Ὃν προέθετο ὁ Θεὸς ἱλαστήριον: *quem proposuit Deus* (victimam) *propitiatoriam*. [Nonnus Dionys. L. XIII. p. 382. v. 9. ἱλαστήρια Γοργοῦς. conf. Musgrav. ad Euripid. Helen. v. 1336. SCHÆF.] Sic in χαριστήριον, *sacrificium gratiarum actionis*, ut apud Ælianum Var. Hist. XII. 1. χαριστήρια θύειν, sc. θύματα, (sacrificia) *gratiarum actionis peragere*. [Sic et εὐχαριστήρια, προχαριστήρια. Vid. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. p. 475. Lennep. ad Phalar. p. 304. 314. Hæc aliaque hujusmodi sæpius sic usurpantur, ut non θύματα, sed δῶρα subaudiendum sit. SCHÆF.] Et in aliis, ut: τὰ ἐτήσια, *anniversaria:* [cujusmodi commemorantur a Plutarcho Mor. T. I. p. 450. Οὐδεὶς γὰρ ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων —— οὐδὲ δακρύων ἐπαθόντων, ἀλλὰ ἐτείων ἀπαρχῶν. ex certissima eademque lenissima emendatione Toupii Emend. in Suid. T. II. p. 413. quam qui nuper improbavit, quod orationis Plutarcheæ concinnitati non satisfaceret, vellem vir amicissimus meminisset, Chæronensem calamistris Isocrateis uti parum didicisse. Commodissime advocat Toupius Stobæum p. 469. (ed. Wechel. p. 290. ed. Gesn.) Χρὴ δὲ καὶ τῶν τελευτώντων ἕκαστον τιμᾷν——τῇ τῶν κατ' ἔτος ὡραίων ἐπιφορᾷ. (quod noli cum Toupio tentare. v. quæ ad Longum p. 350. sq. monui.) Socratic. Epist. XVIII. in p. 43. Ἄγοντες τὴν ἔτειον ἑορτὴν τῇ Ἀρτέμιδι, κ. τ. λ. ut verissime correxit Valckenar. Diatr. in Fragm. Euripid. p. 7. SCHÆF.] τὰ γενέθλια, *quæ in natalis diei memoriam* [Xenophon Cyrop. 1. 3. 10. ὅτε εἱστίας σὺ τοὺς φίλους ἐν τοῖς γενεθλίοις. SCHÆF.]: τὰ ἐπινίκια, *ob victoriam* [Aristophanes Πελαργ. III. Ἀττάγας, ἥδιστον ἕψειν ἐν ἐπινικίοις κρέας. Diodorus Sic. XVI. c. 18. extr. τοῖς μὲν θεοῖς μεγαλοπρεπῶς ἔθυσαν ἐπινίκια. Add. Dionys. Hal. Ant. Rom. T. I. p. 490. Pausan. p. 335. Chariton. p. 3. 7. SCHÆF.]: [g] τὰ σωτήρια, *pro salute* [Plutarchus T. V. p. 595. ed. Reisk. καὶ τὴν θυσίαν ἐκείνην Σωτήρια προσαγορεύουσι. Explicans Diodorus Sic. XVII. c. 97. extr. σωθεὶς δὲ παραδόξως, τοῖς θεοῖς ἔθυσε. ubi vid. H. Stephan. it. Wesseling. ad Herodot. p. 686. 22. SCHÆF.]: τὰ μειλίγμα, *quæ ad conciliandum numen fiunt* etc. in quibus omnibus subint. θύματα. [aut ἱερά. SCHÆF.] Vid. Ælianus Var. Hist. I. 15.

g Τὰ ἐπιμήνια, *menstrua*. Harpocrat. Schoettg. Herodotus VIII. c. 41. καὶ δὴ ὡς ἐόντι ἐπιμήνια ἐπιτελέουσι προτιθέντες· τὰ δ' ἐπιμήνια μελιτόεσσά ἐστι. ubi vid. Valckenar. Compara Sophocl. Electr. v. 280. sq. καὶ μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις. Vid. Musgrav. ad Euripid. Heracl. v. 780. SCHÆF.

* Ita θύειν τὰ ἐξιτήρια, *ob viam sacrificare:* [sic et εἰσιτήρια, κατιτήρια. De his vid. Pierson. ad Mœr. p. 222. sq. SCHÆF.] θύειν τὰ διαβατήρια, cum occurrit flu-

vius trajiciendus: θύειν ὑπερβατήρια, cum in montana loca futura est expeditio. [it. ἐκβατήρια, ἐμβατήρια, ἐπιβατήρια, καταβατήρια: de quibus omnibus vid. Pierson. l. c. SCHÆF.] LEISN.

* Hisce addere possumus τὰ ἔντομα, *inferiæ*. Orpheus Argon. v. 569. Plene ibid. v. 956. ἰδ' ἔντομα θύματ' ἔρεζον. V. Apollonii Schol. Gr. ad Argon. L. I. v. 587. In ἱερὰ ῥέζειν, *sacra facere*. Homer. Iliad. Α. v. 147. In τὰ προτέλεια θύειν. q. *initiativa nuptiarum sacra facere*. Plutarchus in narrat. amator. T. II. p. 772. B. [Timæus p. 224. Προτέλεια. αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί. ubi v. Ruhnken. SCHÆF.] In τελεστήρια θύειν. *Diis sacra facere pro re feliciter peracta*. Ælianus V. H. L. XII. c. 1. [Xenophon Cyrop. 8. 7. 3. ἔσχισθε τάδε, καὶ τελεστήρια πολλῶν καὶ καλῶν πράξεων, καὶ χαριστήρια ὅτι κ. τ. λ. SCHÆF.] In ἄκαπνα θύειν. Cujusmodi sacra facere dicebantur, qui nullo suo sumtu apud alios epulabantur. inter proverbia metrica v. 958. coll. Casaub. ad Athen. p. 27. In νικητήρια. Dionysius Hal. L. VI. p. 352. [Xenophon ibid. 8. 4. in. Θύσας δὲ ὁ Κῦρος καὶ νικητήρια ἱστιῶν. SCHÆF.] In ἐμβατήρια. Philostratus Heroic. c. II. 14. In ὑπερβατήρια. Polyænus L. I. c. 10. In ἔμπυρα. Callimachus hymn. in lavacr. Pall. v. 107. In ἐπιμήνια. Athenæus L. VI. c. 6. In τὰ ἡγεμόσυνα. Xenophon L. IV. Κ. Α. p. 251. Sic apud Latinos quoque τὸ *sacra* vel *sacrificia in Bacchanalia, Terminalia, Suovetaurilia* allisque subaudiri solet. V. Sanctii Minerv. p. 636. SCHWEB.

* Addatur χαριστήρια ἔρδειν s. θύειν. v. Abresch. Animadv. ad Æschyl. L. II. p. 359. Valckenar. ad Herodot. p. 332. 64. SCHÆF.

ΘΥΜΟΣ, *ANIMUS*.

Secundus hujus vocis casus, θυμοῦ, vel νοὸς, quod idem est, supprimitur eleganter in loquutionibus, ἀπὸ τοῦ κρατίστου, ἀπὸ τοῦ βελτίστου,
118 ἀπὸ τοῦ δικαιοτάτου, quæ notant, *ab optimo animo, ingenue, candide, sine dolo*, ἀπὸ τοῦ δολεροῦ, *doloso* [h]. Plato Epist. IX. Οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχονται: *non sine dolo ad rem publicam accedunt*. Vide exempla plurima apud Paulum Leopardum Emend. Lib. I. cap. XXI. Sed ex Ellipseos ignoratione frequenter in hac loquutione vertenda errarunt viri docti. Sic apud Polybium Lib. VI. τὸν ἀπὸ τοῦ κρατίστου χρηματισμὸν, *ab optimo* (animo,) i. e. *sine fraude partas divitias*, Musculus vertit, *a potentissimo acceptum*: et apud eundem alibi modo vertit ἀπὸ τοῦ κρατίστου, *a supremo*, modo *ab ipso imperatore*, ut ab eodem viro docto monitum. Ex quibus videmus, quam necessaria sit Ellipseos doctrina, et quam turpiter se dederint aliquando Interpretes, qui genium linguæ, et loquutiones in ea defectivas, haud satis perspexerint. Plene autem dixit Herodotus Lib. III. 135. ἀπ' εὐθέος δολεροῦ νόου, *nullo dolo*. [Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 221. ἱκανὸν δὲ καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ κρατίστου γνώριμον. p. 369. ἀπὸ τοῦ κρατίστου πεπράχθαι πάντα ἡγησάμενος. T. II. p. 787. ἀπὸ τοῦ κρατίστου καὶ δικαιοτάτου λέγειν. In his similibusque locutionibus genitivos non masculini generis, ut Bosio placet, sed neutrius esse arbitror: neque puto hæc ἐλλιπῶς

dici. Conf. Dionys. Halic. ibid. T. I. p. 279. ἵνα καὶ ταῦτα γίνηται κατὰ τὸ κράτιστον. Idem T. I. p. 487. ὡς ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου γινομένην. p. 472. ἐκ προθυμίας τι καὶ παντὸς τοῦ βελτίστου. Thomas Mag. p. 92. Ἀπὸ τοῦ διακειμένου ὁμιλεῖν τις λέγεται, ἤγουν κατὰ φύσιν καὶ ὡς διάκειται. Φιλόστρατος· ἀπὸ τοῦ διακειμένου καὶ ἵλεω ἀκροασάμενος. ἀκούσας καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας λέγει καὶ (l. λέγεται) τὸ, ἀπὸ τοῦ διατεθειμένου (f. διατεθειμ.) καὶ πεφυκότος. Aristoph. Plut. v. 755. οἱ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι. ubi Hemsterh.: " Eam loquendi rationem usurpat Lys. ὑπὲρ τῶν Ἀριστ. χρ. p. 152. v. 37. κινδυνεύομεν περὶ ὧν οἱ πρόγονοι ἡμῖν κατέλιπον κτησάμενοι ἐκ τοῦ δικαίου. Pari significatione ponunt ἀπὸ τοῦ δικαίου, ἀπὸ τοῦ βελτίστου· ut ὁ ἀπὸ τοῦ βελτίστου χρηματισμὸς Polybii, *opes honestissimis artibus quæsitæ:* de quo genere dixit eximius ille Leopard. Emend. L. 21. " Alciphron III. ep. 65. οὐ τὴν πατρῴαν οὐσίαν, τὰ δὲ ἐκ δικαίων αὐτῷ πορίζόμενα σπαθῷ. Add. Dorvill. ad Chariton. p. 79. Schæf.]

Ceterum sextus casus θυμῷ subauditur in ἑκόντι, quod pro adverbio vulgo habetur, sign. *sponte.* Est enim ablativus vocis ἑκών, *voluntarius;* unde plene, ἑκόντι θυμῷ, *animo voluntario,* vel νόῳ. Sic ἀέκοντι νόῳ dixit Apollon. II. 769.

Item θυμῷ, vel φρεσί, subint. in συνθέσθαι, pro *mentem advertere,* ut Homerus Iliad. α. v. 76. — σὺ δὲ σύνθεο, *tu vero* (mentem) *adverte.* Perperam redditur, *paciscere.* Additur Iliad. VII. 44.

> Τῶν δ' Ἕλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ
> Βουλήν. 119

Et: φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν. Odyss. α. vers. 328. [i]

* Item in βάλλεσθαι absolute posito. Homerus Od. Α. v. 235.

> Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες.

s. ἐν θυμῷ, l. ἐν φρεσί. Hesiodus plene habet Ἔργ. v. 297. ἐν θυμῷ βάλληται. Homerus Α. v. 453. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Sic τὸ *agitare* ἐλλιπῶς apud Ciceronem L. I. Offic. c. 24. quod plene habet idem pro Fonteio c. 6. *Sæpius eandem rem animo agitare:* et alibi. Epictetus Enchir. c. 24. φυλάττων ἅμα τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. Malim hic θυμὸν, quam ἄνθρωπον, vel σεαυτὸν, ut aliis videtur. [Vid. Heyn. p. 76. Schweighæus. p. 98. Schæf.] Sic etiam Terentius: *non cognosco vestrum tam superbum.* sub. *animum.* V. ἔθος. Thucydid. L. III. c. 43. ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα. *candide dicta.* Schweb. Εὐθέος etiam neutrius generis est. Compara Philostratum p. 483. ἐξεῖργον αὐτοὺς (τοὺς σοφιστὰς) τῶν δικαστηρίων, ὡς ἀδίκῳ λόγῳ τοῦ δικαίου κρατοῦντας, καὶ ἰσχύοντας παρὰ τὸ εὐθύ. Schæf.

h Theophrastus charact. cap. 5. Ἡ δὲ ἀρέσκεια ἐστιν μὲν ὡς ὅρῳ λαβεῖν ἔντευξίς ἐστιν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευαστική. *Studium placendi est congressus, qui* (consilio) *non bono ad voluptates nos præparat.* Schoetto. Ad h. l. Coray p. 187.: " J' ai exprimé par le mots *aux dépens de la vérité*, ceux du texte οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ. Je pourrois prouver cette explication, par l'usage des anciens Auteurs, qui emploient cette expression, quand elle n'est point accompagnée de la negation, comme synonyme du mot ἀληθείας, et qui l'opposent aux expressions πρὸς ἡδονὴν ou πρὸς χά-

ον. (Isocrat. Epistol. ad Philipp. T. I. p. 446. édit. Auger.) Plutarque (in Solon. T. I. p. 358. édit. Reiske) emploie τὸ παρὰ τὸ βέλτιστον et τὴν ἀπάτην, comme des locutions synonymes. Une expression analogue ἀπὸ τοῦ βελτίστου est sans contredit employée dans le sens d' *optima fide, bono ac sincero animo.* (Viger. Idiotism. Græc. Cap. IX. Sect. 1. §. 12.)" SCHÆF.

i 2 Cor. X. 6. ἐν ἑτοίμῳ ἔχοντες scil. θυμῷ. idem quod ἑτοίμως ἔχειν. SCHOETTG.

ΘΥΡΑ, *JANUA.*

Attica ἐλλείψει ἡ αὔλειος dicitur pro ἡ αὔλειος θύρα, (janua) *exterior.* Herodianus VII. 5. IV. 1. 9. Lucianus Toxar. p. 43. τήν τε αὔλειον ἀποκλείειν, *januam exteriorem occludere,* supple θύραν. Sic Aristoph. τῆς αὐλείας dixit in Pace v. 982. conf. Ἐκκλησ. 420. τῆς αὐλείας παρακύπτουσι, scil. θύρας, *ab exteriore* vel *atriensi* (janua) *prospiciunt.* Philo in Flaccum p. 757. τῆς αὐλείου. Theocritus Idyll. XV. — τὴν αὐλείαν ἀπόκλαξον [k]. Ita ἡ μέταυλος. Plutarchus Arato p. 1039. καὶ τὴν μέταυλον ἀποκλείων. [Plene Euripides Alcest. v. 559. sq. ἐν δὲ κλήσατε Θύρας μεσαύλους. uti vulgo editur, probante Piersono ad Mœr. p. 264. Sed Brunckius ad Phœniss. v. 1250. scribi jubet μεταύλους. Dicitur etiam μεσαύλιος. V. Philo T. II. p. 327. 33. SCHÆF.] Et ἡ παράθυρος. Plut. Symp. I. p. 617. Δέδια, μὴ δοκῶμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τῦφον ἀποκλείοντες, εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ etc. Intell. *vereor, ne videamur fastum* (ostio) *atriensi excludere, et per posticum admittere* [l]. [Vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 74. SCHÆF.]

120 k Item in κρούειν, ut Matth. c. VII. 7. coll. Lucæ cap. XIII. 25. ἀνοίγειν, Matth. c. XXV. 11. coll. v. 10. Actor. XII. 16. MICH.

l Τὸ θύραι deest in δρύφακτοι, sicut θυρίδια in δρύφακτα. Sunt autem δρύφακτοι αἱ τοῦ δικαστηρίου θύραι, ἢ κάγκελοι, secundum Hesychium. Scilicet hujusmodi fores erant opera δικτυωτὰ, *reticulata,* quasi *multas fores,* πολλὰς θυρίδας, *habentia.* Conf. Aristophanem Equit. 637. 672. Ran. 385.

In καγκελωτὴ, h. e. ἡ θύρα τοῦ δικαστηρίου, ut habet Scholiastes Aristophanis ad Vesp. 124. deest pariter θύρα. LEISN.

* Plene exstat apud Homer. Od. Ψ. v. 49. ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν. [Nicolaus Damasc. p. 91. ed. Orell. διεκώλυεν ἡ μήτηρ ἔξω τῆς αὐλίου θύρας χωρεῖν. Mœris p. 88. Αὐλία θύρα, Ἀττικῶς. πυλὼν, Ἑλληνικῶς. ubi v. Pierson. SCHÆF.] Pro θύρα est etiam εἴσοδος apud Herodian. L. VIII. c. 8. §. 12. περὶ τὰς αὐλείας εἰσόδους. Aliter Sophocles Antig. v. 18. ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν. SCHÆF.] Sic in κρούων et ἀνοίξαντες Actor. c. XII. 16. sub. θύραν ex v. 13. ubi expressa vox legitur. In προσθεῖναι apud Thucydid. L. IV. c. 67. uti plena est locutio apud Herodot. L. III. c. 78. προσθεῖναι τὰς θύρας. In δικλὶς apud Theocrit. Id. XIV. v. 42. Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος. s. θύρας. [Apollonius Rhod. I. v. 786. sq. plene: ἄνεσαν δὲ θύρας προφανέντι θεράπναι Δικλίδας. al. πύλας, quod præferam. conf. Homer. Il. XII. v. 454. et var. lect. ad Diodor. Sic. T. II. p. 121. 74. Mirum quiddam videtur, quod legas ibidem IV. v. 26. sq. καὶ δικλίδας ἀμφοτέρωθι σταθμούς. Scribemusne δικλίδος? SCHÆF.] La-

tini quoque hanc ellipsin sequuntur. Horatius L. I. ep. v. 31. *Atria servantem postico falle clientem.* s. *ostio.* Schweb.

In ἀνοίγει Joh. X. 3. observante Wollio in diss. de introitu in ovile per ostium §. XV. Plene Apoc. III. 20. F. St.

* ΘΥΡΕΟΣ, *SCUTUM.*

In ἀνδρομήκης. Onosand. c. XX. ὥστε σκέπειν ὅλα τὰ σώματα τοῖς ἀνδρομήκεσιν. s. θυρεοῖς. Schweb. Locus Onosandri sic habet: ἔχοντες ἐπιμήκεις θυρεοὺς, ὥστε σκέπ. κ. τ. λ. Talia autem in Bosianum librum non erant inferenda. Schæf.

* ΘΥΡΙΣ, *FENESTRA.*

Aristophanes Θεσμοφ. 797. ubi in ἐγκύψαι subaudi ἐκ θυρίδος, *ex fenestra capite leviter exerto prospicere.* Plene dixit. v. 804. παρακύπτειν ἐκ θυρίδος. Leisn.

ΘΥΣΙΑ, *VICTIMA.*

Ut in τὸ χαριστήριον reticetur θῦμα, ita in ἡ χαριστήριος aliquando
subint. θυσία. Plene autem θυσίας χαριστηρίους dixit Dionysius Ha-
licarnasseus L. V. p. 323. et 415.[m] Eadem ellipsi περὶ ἁμαρτίας
dixit Paulus Rom. VIII. 3. pro θυσίαν περὶ ἁμαρτίας, *sacrificium pro*
peccato. Item in προσφέρειν et ἐπιτελεῖν subinde deest θυσίας[n]. Auc-
tor Epist. ad Hebr. V. 3. Καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ,
οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν: *et propter hanc debet,*
sicut pro populo, ita etiam pro se ipso offerre (victimas) *pro pecca-* 121
tis[o]. Vide etiam c. X. 6. Ælian. Var. Hist. XII. 61. Καὶ καθ'
ἕκαστον ἔτος ἐπετέλουν αὐτῷ, supp. θυσίας. *Et quotannis rem sacram*
ipsi faciebant[p]. [Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 300. ἐπει-
δὴ τάς τε θυσίας ἐτέλεσε τῷ Ποσειδῶνι καὶ τοὺς ἀγῶνας. Al. ἐπετέλεσε.
Utrumque probum. (Conf. Theocriti Epigr. IV. v. 16. ἐθέλω τρισσὰ
θύη τελέσαι.) Sic ibid. p. 379. τελεῖν τὰ ἱερά. ubi al. item ἐπιτελεῖν.
p. 347. καὶ χοὰς αὐτῷ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἡ πόλις ἐπιτελεῖ δημοσίας.
Antoninus Liber. c. XL. extr. καὶ ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῷ. Schæf.]

m Sic εἰρηνικά. 1 Reg. III. 15. Schoetto.

n Lucas in Evang. c. V. 14. προσένεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου. Sic in LXX. Exod. XXIX. 14. ἁμαρτίας γάρ ἐστι. Mich.

o Additur omissum alias nomen in eadem epist. ad Hebræos c. V. 1. ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Hernh.

p In περιτ. Luc. II. 27. τοῦ ποιῆσαι αὐτοὺς κατὰ τὸ εἰθισμένον τοῦ νόμου περὶ αὐτοῦ. Sic et ex Latinis Virgilius:

Cum faciam vitula pro frugibus.

Ad quem locum evolve Jo. Lud. de la Cerda. Schoetto.

I.

* ΙΔΙΟΣ, *PROPRIUS.*

Κατὰ καιρὸν, sc. ἴδιον, (suo) *tempore*. Joann. V. 4. Ἄγγελος Κυρίου κατὰ καιρὸν κατέβαινε. 1 Tim. VI. 15. Schoettg.

122 ## * ΙΔΙΩΜΑ, *PROPRIETAS.*

Ἰδίωμα omittitur in τὸ ἀμετάθετον, τὰ πνευματικά. Mich.

* ΙΔΩΝ, *VIDENS.*

Subauditur hæc vox in illis Homeri Iliad. Ζ. v. 480. Ἐκ πολέμου ἀνιόντα. et Il. Ι. v. 77. τίς ἂν τάδε γηθήσειε. Cf. Eustathius p. 618. l. 18. Schweb. De posteriore loco [item de vexato illo Il. Θ. v. 378.] vid. supra ad v. Ἀκούων. In priore accusativus ἀνιόντα regitur a verbo prægresso εἴπῃσι, constructione Homericâ, quam posteriores imitati sunt. Schæf.

* ΙΕΡΑ, *SACRA, SACRIFICIA.*

Homerus Ιλ. β. vers. 400.

> Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων.
>
> Aliusque alii faciebat immortalium Deorum.

ubi in ἔρεζε supple ἱερά. Supplet ipse Homerus Ιλ. α. vers. 147.

> Ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.
>
> Ut nobis Apollinem places sacris factis.

[Theocritus Epigr. IV. extr. ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω σακίταν. Præcessit: κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. Phanias Epigr. V. extr. ὔμμι δὲ ῥέξειν φημὶ παρὰ κρουνοῖς ἀργιπόδαν χίμαρον. Erycius Epigr. I. τὴν κεραὸν δάμαλιν —— ἔῤῥεξαν. Sic et ἔρδειν. Homerus Il. XI. v. 707. ἔρδομεν (al. ἔρδομεν) ἱερὰ θεοῖς. Idem passim ἔρδειν ἑκατόμβας. Eldikius Suspic. Specim. p. 16. "Ad Poetæ imitationem scripserat forsan Historicus IV. p. 295. Τὰς Θρηΐσσας καὶ τὰς Παιονίδας γυναῖκας, ἐπεὰν θύωσι τῇ Ἀρτέμιδι τῇ βασιληΐη, οὐκ ἄνευ πυρῶν καλάμης ἘΡΔΟΥΣΑΣ τὰ ἱερά. ΘΥΟΥΣΑΣ fluxerit ex interpretamento. θυσίη ἐρδομένη est Lib. IV. p. 308. θυσίας ἔρδειν I. 131. p. 66." Schæf.] Ita Græci verbis δρᾶν [Athenæus T. V. p. 403. καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾶν ὠνόμαζον. ἔδρων δ' οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ, κ. τ. λ. Schæf.] et ποιεῖν [Herodotus IX. c. 19. ποιήσαντες δὲ καὶ ἐνθαῦτα ἱρά. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 206. ἱερὰ ποιήσων ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ

πάτρια. Similiter Herodotus VI. c. 57. in. ἢν θυσίην τις δημοτελῆ ποιέηται. Schæf.] Latini autem verbo *facere* utuntur. [Virgilius Ecl. III. v. 77. *Cum faciam vitula*. al. *vitulam* ex græca syntaxi, quam Romani passim secuti sunt. v. Schneider. Ind. ad Scriptor. R. R. v. *Fio*. Schæf.]

Ejusdem vocabuli ellipsis etiam esse videtur in verbo κατάρχεσθαι, vel κατάρξασθαι, quando ponitur pro *crines* vel *pilos victimæ e fronte abscindere, et tanquam prima libamina igni in ara accenso imponere*, ut apud Aristoph. Avib. 960. ad q. l. vid. Kusterum p. 193. sq. Schæf.] Euripidem Electr. 800. vel pro *aqua lustrali victimam adspergere*, ut apud Euripidem Iphig. Taur. 40. et 56. conf. 54. 58. 622. Nam inde patet, κατάρξασθαι generatim esse *sacra auspicari*, κατάρξασθαι ἱερῶν, vel κατάρξασθαι τῆς σφαγῆς τοῦ ἱερείου. Leisn. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 141. καταρχομένων αὐτῆς (τῆς ὑός) τῶν ἱερέων. (Vat. θυτήρων, quod placet.) p. 228. ἄλλων τε πολλῶν θυμάτων καταρξάμενος. p. 288. ἐπὶ τῶν θυσιῶν κριθαῖς καταρχόμεθα, οὐλὰς αὐτὰς καλοῦντες. Schæf.

" Hoc nomen intellegi debet in nominibus festorum, ut Κάρνεια Herodo. 8. 72., aliisque: sed in nominibus Ὀλύμπια Herodo. d. l. Ἴσθμια, cæterisque, intellegi etiam nomen ἀγωνίσματα potest." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 258. Schæf.

ΙΕΡΕΥΣ, *SACERDOS*.

In multis sacerdotum speciebus absolute positis sub. ἱερεῖς. In εἰρηνοδίκαι et σπονδοφόροι, *feciales*. Dionysius Hal. L. II. p. 131. et L. I. p. 17. In στεφανηφόροι, *flamines*. Id. L. II. p. 124. In ἐπιμήνιοι s. ἐπιμηνιεύοντες, *Epimenia celebrantes, procurantes*, in psephismate Sigeorum p. 8. v. cl. Chishull in not. p. 11. [et Valckenar. ad Herodot. p. 638. 34. Schæf.] Sic apud Latinos in *Dialis, Martialis, Quirinalis*, etc. sub. *sacerdos*. v. Sanctii Minerv. L. IV. c. 4. Schweb.

* Tantum non semper omittitur in νεωκόρος. ut apud Smithum p. 23. νεωκόροι τῆς λαμπροτάτης Κυζικηνῶν μητροπόλεως. p. 24. νεωκόρος τοῦ Σεβαστοῦ. Vide plures inscriptiones in van Dale diss. IV. ad Marm. c. I. Sic et in πρόσπολος, παστοφόρος et aliis. Fortassis etiam in βουζύγης, de qua adpellatione vide sis Misc. Obs. Crit. Vol. V. Tom. III. p. 81. F. St.

* " Demosth. p. 531. ὁ τοῦ Διός. intell. ἱερεὺς, vel προφήτης." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 266. Schæf.

ΙΕΡΟΝ, *TEMPLUM*.

In τὸ τῆς Ἀφροδίτης, τὸ τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ τῆς Δήμητρος, [τὸ τοῦ Πανός. v. Kuster. ad Aristoph. Lysistr. p. 239. b. Schæf.] supple ἱερὸν, *templum Veneris, Minervæ* etc. Aristoph. Thesmoph. p.
779. Οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς; *heus tu, quonam curris?* Εἰς τὸ τῶν σεμνῶν 123
θεῶν: *in severarum Dearum*, sc. *templum*. Idem Lysistr. p. 889. Παρὰ τὰ τῆς Χλόης: *prope est* (templum) *Chloës*, i. e. *Cereris*. Vide

ibi Bisetum. [a] [Add. Wesseling. ad Herodot. p. 162. 63. Valckenar. Adnotat. Crit. in N. F. p. 386. Alciphron II. ep. 4. in. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ἐν ᾗς νῦν εἰμι, κατέχαιρον κ. τ. λ. ex emendatione Bergleri. Vulgo ἐν ᾗ. Scripsitne Rhetor: μὰ τὴν Καλλιγένειαν, ᾗ νῦν εἰμι κάτοχος, ἔχαιρον κ. τ. λ. qua ratione, Criticis, opinor, facile adprobandâ, omnis tollitur difficultas interpretandi. SCHÆF.]

* Μουσεῖον, subaudi ἱερόν. vid. Herm. Conringii antiqq. Acad. p. 11. Cicero pro Archia c. XI. Diogenes Laërtius V. 51. VII. 15. BERNH.

a Δελφίνιον. Harpocration in hac voce et ἐπὶ Δελφινίῳ. SCHOETTG. vid. Thucyd. VI. 54.

* Non plene Ellipsis videtur suppleta per v. ἱερὸν, quod est natura sua adjectivum, sed assumi præterea debet δῶμα, vel οἴκημα, *sacra domus, ædes.* Ellipsis adjectivi ἱερὰ occurrit 2 Tim. III. 15. Πᾶσα γραφὴ (ἱερὰ) θεόπνευστος, quam v. 15. ἱερὰ γράμματα appellat. Pertinet enim τὸ, θεόπνευστος, non ad subjectum, sed prædicatum, quo nimirum illorum ἱερῶν γραμμάτων θεοπνευστία comprobatur. Τὸ, ἱερὸν, suppressum latet in illo Matth. XV. 5. Δῶρον s. ἱερὸν ἔστω. quod probat Marc. VII. 11. ubi Κορβᾶν appellatur. Allatis ab auctore exemplis ἐλλειπτῶς positis addimus sequentia. Ἐν τῷ Διονυσίῳ. Thucydid. L. VIII. c. 93. et ἡ ἐν Διονύσου ἐκκλησία. Id. c. 94. In τὸ, Ποσειδώνιον, Δημήτρειον, Ἀθήναιον aliisque latet ἱερὸν δῶμα. Additur ἱερὸν in Psephism. Sigeorum v. 35. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς. In Cebetis πιν. c. I. ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ. Apud Isæum p. 55. Ἐν τοῖς ἱεροῖς — τοῦτο μὲν ἐν Διονύσου — τοῦτο δὲ ἐν Πυθίου. Denique in στρατηγὸς Luc. XXII. 4. Plene στρατηγοὺς τοῦ ἱεροῦ legitur ibidem v. 52. coll. Actor. IV. 1. et V. 24. Eadem Ellipsis apud Latinos quoque obtinuit. Cicero ad div. L. VIII. ep. 4. *Sed cum senatus habitus esset ad Apollinis.* Horatius L. I. S. IX. v. 35. *Ventum erat ad Vestæ.* s. *ædes.* Cf. cl. Taylor ad Marmor Sandwic. p. 69. et Sanctius in Min. L. IV. c. 4. [Brodæus ad Euripid. Ion. v. 416. ed. Musgr. SCHÆF.] ubi differentia inter ἱερὸν et ναὸς, *domum* et *ædes* declaratur. SCHWEB.

* Supplendum quoque in Σαμβαθεῖον ap. Smith. p. 18. item in Μαντεῖον, Σολάριον, *templum Solis* seu *Apollinis*, εἰδωλεῖον 1 Cor. VIII. 10. ubi vid. cl. Alberti. F. ST.

* ΙΚΑΝΟΣ, *SUFFICIENS, IDONEUS.*

Reticetur hæc vox in illis Macarii Homil. XI. p. 136. καὶ πῶς τις, ἵνα ἐξεύρῃ. Occurrit hæc vox cum alibi, tum Luc. VII. 6. οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς, ἵνα etc. 2 Cor. II. 16. Καὶ πρὸς ταῦτα τίς ἱκανός. SCHWEB.

ΙΜΑΣ, *LORUM, CINGULUM.*

In Κεστός. Vid. Hesychium in κεστὸν ἱμάντα. κεστὸν ἱμάντα dixit Dio Chrysostomus Orat. XL.

ΙΜΑΤΙΟΝ, *VESTIMENTUM.*

Ἱμάτιον videtur subaudiri in ἐπιβάλλειν, et περιβάλλειν, quando absolute occurrunt pro *tegere se*, ut Marc. XIV. 72. καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. 2 Reg. VIII. 15. καὶ περιέβαλεν ἐπὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Ἐπιβάλλειν ἱμάτιον est Num. IV. 6. et ἐπιβάλλειν φάρος. Euripides Electra v. 1221. Ἐγὼ μὲν ἐπιβαλὼν φάρη κόραις ἐμαῖσι. [b]

Plurale ἱμάτια eleganter omittunt in adjectivis quibusdam neutr. v. gr. dicunt φορεῖν λευκά, μέλανα, πένθιμα, [Plutarch. Mor. T. I. p. 451. SCHÆF.] ποικίλα, ἄνθινα, μαλακά, ἁλουργῆ, *gestare alba, ni-* 124
gra, lugubria, versicoloria, florida, mollia, purpurea etc. supp. ἱμάτια, *vestimenta.* Artemidorus Oneirocrit. II. 3. — διὰ τὸ τοὺς ἀποθανόντας ἐν λευκοῖς ἐκφέρεσθαι: *propterea quod mortui in albis efferantur.* supple ἱματίοις, *vestimentis.* Joann. Evang. XX. 12. — ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, *angelos in albis sedentes.* Septuaginta Interpretes Exod. XXXIII. 4. — κατεπένθησαν ἐν πενθικοῖς. Comicus in Pluto Act. V. s. 3. Ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα: *tua sponte enim ades versicoloribus* (vestibus.) ubi vetera Scholia deesse docent ἱμάτια. [Schol. C. LB. διάφορα ἱμάτια. Schol. vet. ad v. 1198. ὑπὸ γυναικῶν ποικίλοις ἠμφιεσμένων. ex certa emendatione Hemsterhusii. SCHÆF.] Matth. XI. 8. Οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες, *qui mollia gestant.* Ælianus Var. Histor. XII. 32. ἁλουργῆ pro ἁλουργῆ ἱμάτια, *vestimenta purpurea,* dixit. Apud Latinos simili Ellipsi *coccina, janthina* etc. dicuntur. [c] Vid. Observationes Miscellan. Vol. V. p. 56. [Toup. Emend. in Suid. T. II. p. 74. sq. SCHÆF.]

b Vide Bos Exercit. ad Marcum XIV. 72. Luciani Dial. Deorum p. 205. ὅταν ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, *quando tunica obtectus in petra dormit.* SCHOETTG.

c Ἱμάτιον suppleri potest in adjectivo κόκκινον, Apoc. XVII. 4. sicut Joannis Evang. c. XIX. 2 plene dicitur ἱμάτιον πορφυροῦν. Idem in Apocal. XVIII. 12. πορφυροῦ καὶ κοκκίνου. vers. 16. βύσσινον καὶ πορφυροῦν. Potest et ἔνδυμα vel ὕφασμα subaudiri. MICH.

* Ἱμάτιον deest quoque in κροκωτὸν, ut monet Bisetus ad Aristophanis Lysistr. 125
44. Item verba ἀμπίσχεσθαι, et ἀναβάλλεσθαι, pro *indutum esse* interdum per ellipsin nominis ἱμάτιον ponuntur. vid. Aristophanem Vesp. 1145. Acharn. 1023. Vesp. 1147. [Plene τὸ ἱμάτιον ἀναβεβλημένος in Theophr. Charact. vid. Coray p. 312. SCHÆF.] Idem dicendum est de verbo ἀποδύεσθαι, pro *vestem exuere.* Aristoph. Ran. 654. conf. Vesp. 1152. nec non de ἐκδύεσθαι, *exui* (vestibus,) apud eundem Aristoph. Lysistr. 919. et 924. In Κρητικὸν, i. e. *Creticum* (amiculum,) apud Aristophanem in Thesmoph. 737. eadem ellipsis est, quia jungitur verbo ἀποδύεσθαι. LEISN.

** Item in φλόγινα, ὑσγινοβαφῆ, *flammei* et *hysgini coloris.* Ælian. V. H. L. IX. 3. Ταραντῖνα. Id. L. VII. 9. [Suidas T. II. p. 47. Ἠδωνά. ἱμάτια Θρακικά. SCHÆF.] In ὑπέρλεπτα καὶ μόλις ὁρατὰ apud Philostrat. Icon. L. II. p. 853. qualia specialiori nomine dicta sunt ὀθόνια. In ἐγκαλύπτειν et συγκαλύπτειν apud Xenophont. L. VIII. K. Π. p. 550. 551. s. ἑαυτὸν ἱματίῳ. [Vid Dorvill. ad Chariton. p. 274. sq. SCHÆF.] In περιβάλλειν ellipsis expressa est apud Lucian. T. III. p. 53. Λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος. SCHWEB.

ΙΠΠΟΣ, *EQUUS.*

Deest ἵππος in ὁ κοππατίας et ὁ σαμφόρας, quemodo appellati sunt equi literis ϙ, κόππα, et ϲ, *san* sive *sigma*, insigniti. Aristophanes Nub. p. 124. [v. 23. ubi vid. Kuster. ad Schol. Add. Bentl. et Ernest. ad Callim. Fragm. p. 555. sq. SCHÆF.]

Ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. d

[Add. Aristophan. 'Αναγ. fragm. V. SCHÆF.] Item in ὁ ζύγιος. Comicus in Nub. p. 130.

Οὔτ' αὐτὸς, οὔθ' ὁ ζύγιος, οὔθ' ὁ σαμφόρας.

Neque tu ipse, neque jugalis, neque samphoras.

[Aristophanes Equit. v. 603. Οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα; ubi Brunck. citat Nub. v. 1298. SCHÆF.] Verba ἐλαύνειν et ἐξελαύνειν sæpius absolute occurrunt, ut in iis subaudiri debeat ἵππον, sign. *equo vehi, equitare*, et *exequitare*. Xenoph. Κύρου Παιδ. I. 11. Plene Aristophanes Nub. 1275.

* In κέλης, *equus desultorius*. Plene Homerus Od. E. v. 371. κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. [Pro exemplo plenæ locutionis non habeam locum Palæphateum c. I. ἐπινοοῦσιν ἵππους κέλητας διδάξαι. Nam τὸ ἑξῆς hoc esse puto: ἐπινοοῦσιν ἵππους διδάξαι κέλητας. Vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 4. SCHÆF.] Apud Latinos quoque *equus* sæpe supprimitur. Virgilius L. X. Æn. v. 575. *bijugis infert se Lucagus albis. Quadrupedes*. Ovidius Met. L. IV. 217. SCHWEB.

* In βουκέφαλος. v. Aristophan. 'Αναγ. fragm. V. SCHÆF.

* "Herodo. 8. 115. ἔφασαν νεμομένας ἁρπαχθῆναι· intell. ἵππους· quod nomen, qua notionem, continetur quodammodo nomine ἅρμα, quod præcedit." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 258. Compara Herodot. IV. 8. extr. τὰς δὲ οἱ ἵππους τὰς ἀπὸ τοῦ ἅρματος νεμομένας, ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἀφανισθῆναι θείῃ τύχῃ. ut verba interpungere malim. Persimile Homericum Odyss. XVI. v. 351. ἴδε νῆα, —— ἱστία τε στέλλοντας, ἐρετμά τε χερσὶν ἔχοντας. Eustathius: ἴδε νῆα, ἢ συνεντίον καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ. Sed talia nolim inter ellipticas locutiones referre, quarum recensum Bosius agere instituit: imo sunt propria syntaxeos græcæ linguæ, de quibus in aliis libris disputatur. Similis generis sunt, quæ supra ad v. 'Ημέρα tetigi, Homericum τῇ δεκάτῃ post ἐννῆμαρ, Theocriteum δεκάτω post ἐνναίτης. Alia hujusmodi collegit Fischerus l. c. p. 268. SCHÆF.

126 d In τέλειος, quæ vox *justæ ætatis equum* denotat. Exempla habet Kühnius ad Ælianum Var. Histor. 7. 13. SCHOETTG. e Opponitur h. l. ὁ τέλειος τοῖς πώλοις. Similis oppositio in Luciano T. I. p. 164. καὶ πωλίῳ ἄρματι καὶ τυναρίδι τελείῳ. ubi v. Hemsterhus. Plene Pausanias V. c. 8. ἵππων τελείων δρόμοι. SCHÆF.

e Item in συνωρίδι et κανηφόρῳ apud Lucianum, et in λαμπαδηφόρῳ apud Strabonem deest ἵππῳ. Vid. Scaliger ad Varronem p. 107. Nec non in σειραφόρῳ, i. e. *equi funales*, seu *equi, qui utrinque ad exteriorem partem jugi sunt loris vincti*.

Aristophanes Plut. 1303. Æschylus Agamemn. 851. et 1649. Ex duobus συρσφόροις equis dictus δεξιόσειρος, *qui in dextra jugi parte*. Sophocles Antig. quem Sophocl. Electr. 724. vocat δεξιὸν σειραῖον, *dextrum funalem*. Funales equi dicti etiam παρήορου, scil. ἵπποι. Euripides Orest. 1019. [ad q. l. fallitur Scholiastes explicans ὁ ὄπισθεν τοῦ ἅρματος ἑπόμενος ἵππος. Dicebantur etiam παρήοροι. Vid. Valckenær. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 242. sq. Schæf.] Potest etiam ἵππος deesse in φασιανὸς apud Aristophanem Nubib. 109. [Conf. Herodian. p. 466. ed. Piers. Schæf.] Leisn.

* ΙΣΤΙΟΝ, *VELUM*.

Vide supra in Δρόμος p. 73. Schoettg.

* Hæc vox omittitur in verbo ὑφίεσθαι, pro (vela) *contrahere*, vel *submittere*, (quod facere navigantes vento increbescente solent.) Sophocles Electr. 336. Νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ. *Nunc vero me victam malis navigare* (velis) *contractioribus oportet*. (vel velis submissioribus.) ubi Scholiastes: ὑφειμένῃ, μὴ ὅλον τὸ ἱστίον ἀναπετασάσῃ. ἀντὶ τοῦ, δοκεῖ μοι ταπεινῶς διαλέγειν καὶ ὑπείκως. μεταφορικῶς δὲ λέγεται ἀπὸ τῶν πλεόντων, οἳ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες, 127
ὑφιᾶσι τῶν ἱστίων. h. e. ὑφειμένῃ *mihi, postquam totum velum non explicui, sed potius contraxi et submisi*. h. e. *oportet me submisse et suppliciter loqui. Ducta metaphora a navigantibus vela quædam contrahentibus, ubi venti impetum sustinere nequeunt*. Leisn.

* In αἴρειν. Thucyd. VII. 26. ἄρας ἐκ τῆς Αἰγίνης, ubi Scholiastes: τὰ ἱστία δηλονότι. Conf. Bos v. Ἄγκυρα. Vriemoet. miscell. philol. p. 11. F. St. Plene Herodotus VIII. c. 94. in. τὰ ἱστία ἀειράμενον, οἴχεσθαι φεύγοντα. Schæf.

* ΙΣΤΟΡΙΑ, *HISTORIA*.

In numeralibus non minus ac βίβλος omissum sæpe videas. Sic v. c. Stephanus Byzant. voc. Θύσταρος· Θεόπομπος εἰκοστῇ δευτέρᾳ. Supplet vero voc. Ἀσκάλων et Ἀσκανία, ubi Νικόλαος ἐν τετάρτῃ ἱστορίᾳ. F. St.

ΙΣΧΑΣ, *FICUS*.

In ἡ καρική. Lucian. Vit. Auct. 381. παλάθας τῶν καρικῶν: *caricarum massas*. [Imo est i. q. παλάθας Καρικάς, noto græcismo. Sic, quo utitur T. H. ad Lucian. l. c. T. I. p. 559., Athenæus T. IV. p. 358. εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες. Eodem modo intellige Alciphron. III. ep. 51. παλάθας ἐπιμασῆσθαι τῶν Ἀττικῶν. Schæf.]

* ΙΧΘΥΣ, *PISCIS*.

Haud dubie omittitur in Βούγλωσσος, *piscis*, qui latine *solea*; in Μελάνουρος, Κέρκουρος, Ἵππουρος et similibus. vid. Hesychius. Ἰχθὺς deest apud Menandrum in fragm. p. 148. et Athenæo VII. τὸ παιδίον δ' εἰσῆλθεν ἑψητοὺς φέρον. ubi ἑψητοὶ, sc. ἰχθύες, sunt *coqui soliti*

pisces. Terentius Andr. II. 2. 31. ἑψητοὺς transtulisse videtur, *pisciculos minutos*. Conf. Aristophanem Vesp. 677. ubi Scholiastes: τοῖς ἑψητοῖσι, τοῖς ἰχθυδίοις. [Add. Aristophan. Ἀναγ. fragm. II. Δράμ. fragm. I. Vid. Casaubon. ad Athen. c. 14. 53. 60. Alibi ἑψητὰ (ἑψανὰ) λάχανα commemorantur. Vid. Casaubon. ibid. c. 142. extr. SCHÆF.] Eadem ellipsi etiam ταγηνισταὶ dicuntur (pisces,) *qui in sartagine cocti edebantur*. LEISN.

* In ἔλλοψ sign. *mutus*. Lycophron v. 196. ubi Schol. Gr. πᾶς ἰχθύς. unde τὸ, ἐλλοπιεύειν, *piscari*, apud Theocritum. SCHWEB. Compares Sophocleum μύνδος ἰχθύς. Brunckius in Lex. Sophocl.: "μύνδος ἰχθύς, Σοφοκλῆς· ὁ μὴ αὐδῶν. ὅθεν καὶ ἔλλοψ, ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τὴν ὄπα ἔχειν. *Etymol*. M. Vide Casaubonum ad Athenæum p. 538." Callimachus Fragm. Bentl. CCLX. πουλὺ θαλασσαίων μυνδότεροι νεπόδων. SCHÆF.

128 K.

ΚΑΙΡΟΣ, *TEMPUS*.

Supprimitur ablativus καιρῷ in quibusdam loquutionibus, ut: ἐν δέοντι, *opportuno*; οὐκ ἐν δέοντι, *non opportuno*; scil. καιρῷ, *tempore*.[a] Aristophanes Pace p. 640. κἂν δέοντι τῇ πόλει. Thucydides L. I. p. 73. ἐν τῷ παρόντι. ubi Scholiastes: καιρῷ δηλονότι. [Vid. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 258. SCHÆF.] Euripides Medea v. 1277. — ἐν δέοντι γάρ. [δέοντι esse dativum neutrius δέον, arguit, opinor, similis locutio ἐς δέον. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. III. p. 1426. εἰς δέον ἐμβέβηκε. Plutarchus T. I. p. 636. ed. Reisk. δέκα ταλάντων — ἀνηλωμένων εἰς τὸ δέον. Lucianus T. II. p. 269. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον καταναλωμένῳ. Eademque, ni fallor, ratio est alterius locutionis ἐν τῷ παρόντι. Heliodorus p. 238. ed. Cor. τότε μέν σοι συνεῖναι οὐχ ὑπερθήσομαι· τὸ παρὸν δέ σοι τάσδε ἐπιφέρω χοάς. Phalaris p. 242. Τὸ ἔλαιον ἐπέμψαμεν — τὸ παρόν. Lucianus T. III. p. 427. ἔπαυσεν ἐς τὸ παρόν. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 668. ἂν οὐδὲν δέομαι μεμνῆσθαι κατὰ τὸ παρόν. Diodorus Sic. IV. c. 22. μὴ μόνον κατὰ τὸ παρὸν ἀφανεῖς γενέσθαι τούτους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ὕστερον χρόνον ἅπαντα, κ. τ. λ. Plutarchus Mor. T. I. p. 632. Βούλομαι μέν, ἔφη, πρὸς τὸ παρὸν φράσαι τὸ προσηγγελμένον. SCHÆF.] vid. JENSII Lect. Luc. II. 18. 265. Sic ἐν δὲ τούτῳ, apud Thucydidem L. III. p. 190. ubi Scholiastes: καιρῷ. [Neque hîc de ellipsi cogitandum, sed τούτῳ esse neutrius generis, discas ex locutione κατὰ τὸ αὐτό, i. e. *eodem tempore*. Herodotus VII. c. 206. ἦν γὰρ κατὰ τὠυτὸ ὀλυμπιὰς τούτοισι τοῖσι πρήγμασι συμπεσοῦσα. Diodorus Sic. XX. c. 76. κατὰ τὸ αὐτὸ —— ἐξεβράσθη. Ceterum fallitur Toupius Emend. in Suid. T. II. p. 73. κατ' αὐτὸ idem significare putans: quod ubicunque hac vi positum videtur, corrigendum est, duabus literis repetitis, κατὰ ταὐτό. Polybii quidem locum, quo vir eximius utitur, jam Schweighæuserus perite emendavit T. IV. p. 560. SCHÆF.] Sic ἐν τῷ παρόντι, ut Latini *in præsenti*, apud Dionysium Halicar-

nasseum L. VI. p. 352. Lucianum et alios. [b] Sæpe etiam additur.

* In δίχλας apud Homer. Il. Φ. v. 111. potest subaudiri καιρός. In ἐν ἐξεῖ. Onos. c. XXV. Plene c. XI. ἐν ἑξεῖ καιρῷ. In ἐν τῷ παραυτίκα, *commodo tempore*. Plene Plutarch. in Cæs p. 711. τῷ καιρῷ τότε παρασχόντι μὴ χρησάμενος. Persæpe apud Latinos etiam v. *tempus* omittitur. Sic Horat. L. II. Od. XVI. 25. *In præsens lætus.* Cicero ad div. L. IV. ep. I. *Multo ante.* s. *tempore.* Id. L. IV. ep. IV. *In perpetuum tacere.* In *vernum, æstivum, hibernum* s. *tempus:* quod genus loquendi exquisitum vocat Gronovius L. III. Obs. 24. SCHWEB.

a Lucæ Evangel. c. XIII. 35. ἕως ἂν ἥξῃ (ὁ καιρὸς,) ὅτε εἴπητε etc. Hebr. IX. 5. περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν (καιρὸς ἢ τόπος) λέγειν. MICH.

b Sic ἐν μέσῳ, scil. καιρῷ, *interea*, cujus locutionis exempla congessit Stanleius ad Æschyli Supplices v. 743.

Καιρὸς porro pro εὐκαιρίᾳ positum omittitur in illo Arriani, I. p. 28. ὡς ἑκάστοις προὐχώρει, sc. καιρὸς, *quemadmodum cuique suppetebat* (occasio.) SCHOETTG.

* ΚΑΙΣΑΡ, *CÆSAR*.

Subintelligendum est, quoties σεβαστὸς vel αὐτοκράτωρ absolute ponuntur. Act. XXV. 21. 25. Smith. p. 55. οἱ θειότατοι αὐτοκράτορες. scilicet Καίσαρες. Plene p. 31. αὐτοκράτορα Καίσαρα. et p. 41. Καίσαρι σεβαστῷ Οὐεσπασιανῷ. F. ST.

* ΚΑΚΟΝ, *MALUM*. 129

Sæpe subintelligitur in verbo πάσχειν. Gal. III. 4. Τοσαῦτα (sc. κακὰ) ἐπάθετε εἰκῇ, *tanta* (mala) *perpessi estis frustra*. Auctor libri Sapient. c. XII. 27. Ἐφ' οἷς γὰρ αὐτοὶ πάσχοντες ἠγανάκτουν. Plura exempla adduxerunt Homberglus in Parergis sacris ad eum locum, et in editione minore in 8. p. 5. sq.; Danzius de jure talionis p. 9. sq. Supplet autem Artemidorus 4. 67. Καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν τι πάσχουσι, *et bonum et malum quid sustinent.* Eundem tamen sensum habet subintellectum adverbium κακῶς. Libanius epist. 35. earum, quas nuper edidit Cl. Wolfius: Στρατήγιος ἐπὶ τῆς σῆς ἀρχῆς πάσχει κακῶς. *Strategius sub tuo imperio mala patitur.* [c] SCHOETTG. Sic et οἷα dicitur, et plenius οἷα κακά. Vid. Valckenar. ad Euripid. Phœniss. v. 1633. SCHÆF.

c Κακὸν omittitur in ἀπαυρεῖν, et ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, i. e. ἐπαυρεῖν κακὸν ἕνεκα βασιλῆος, et ἐπαυρεῖν κακοῤῥαφίας. i. e. ἐπαυρεῖν κακὸν ἐκ κακοῤῥαφίας. Additur κακὸν Odyss. VI. v. 106. Μήπου τι κακὸν μὲν μεῖζον ἐπαύρῃ. vid. Grævii Lection. Hesiod. p. 29. [Æschylus Prom. v. 28. τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου. Obiter moneo, Apollonii Rhod. I. v. 82. ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν, perperam intelligi a Scholiasta, cujus tamen ratio, ut videtur, Brunckio arrisit. Μήκιστον ibi est ἀπολύτως, (cf. Euripid. Iphig. Aul. v. 1388. ubi bene Musgravius, secus Marklandus: et ex Latinis Pompon. Mel. III. 7. 24 ubi minus recte Is. Vossius p. 821.) *procul positum, remotum*, sensusque verborum ex noto græcismo hic: *hominibus nullum est malum remotius, quam quod possint per-*

πεῖν. Græcismi istius exempla habent Ernestius ad Homer. Il. XXIV. v. 369. Fischerus ad Weller. III. 1. p. 326. Wyttenbachius in Bibl. Crit. III. 2. p. 65. Lucianus T. II. p. 924. βαθεῖά τι γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή. Bene interpres: *cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam ut natatu trajicias.* Ellipsin ex parte supplet Xenophon Cyrop. IV. 5. 15. ὀλίγου δεῖν ὥστε (Guelf. ὡς, quod non erat cur præferretur) ἐγκρατεῖς εἶναι αὐτῶν. Schæf.] Eadem vox interdum subintelligenda est in verbo ἀπολαύειν, quod Græce sæpe de malo usurpatur. Lucianus in Phalaride de Perilao, ænei bovis fabricatore, inque illum primum incluso, ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας. Sæpe additur ab Luciano, v. c. in Pseudol. εἰς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κατὰ τοῦ σοῦ στόματος
130 τος ἀπολαύειν. Plura exempla dabit Jensius Lect. Luc. I. 4. p. 24. sq. In verbo πάσχειν modo ἀγαθὸν, modo κακὸν deest, quia πάσχω τοῦτο Græcis nihil aliud notat, quam *hoc mihi accidit.* Ἀγαθὸν additur ab ipso Aristophane Ἐκκλησ. 888. Leisn.

* ΚΑΛΛΙΟΠΗ, *CALLIOPE MUSA.*

In voce Μοῦσα vel Θεὰ, quando absolute ponuntur, subauditur ex Scholiastarum mente Καλλιόπη. v. Schol. Gr. ad Homeri Iliad. L. I. v. 1. et Servius ad Virgil. Æn. L. I. v. 12. Schweb.

* ΚΑΛΟΣ, *PULCHER.*

In illis Xenophont. L. VI. κ. α. p. 350. οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ, s. καλά. Plene ibidem p. 349. οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερὰ καλά. et alibi sæpe. Schweb.

* In Thucydide V. 55. καὶ ὡς αὐτοῖς ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγένετο, Scholiastes addendum docet καλά. F. St.

* Aliter locutionem explet Herodotus V. c. 44. ἐπεί τέ οἱ τὰ ἱρὰ οὐ προεχώρεε χρηστὰ θυομένῳ ἐπὶ Κρότωνα. Sic et IX. c. 61. οὐ γάρ σφι ἐγίνετο τὰ σφάγια χρηστά. Add. ibid. c. 62. Aliter porro IX. c. 37. Μαρδονίῳ δὲ προθυμεομένῳ * μάχης ἄρχειν, οὐκ ἐπιτήδεα ἐγίνετο τὰ ἱρά. Denique aliter ibid. c. 45. λέγω δὲ ὦν, ὅτι Μαρδονίῳ τε καὶ τῇ στρατιῇ τὰ σφάγια οὐ δύναται καταθύμια γενέσθαι. Vid. Valckenar. ad VII. c. 134. p. 563. † et Wesseling. ad IX. c. 61. p. 721. Schæf.

* Al. προθυμένῳ, προθυομένῳ. Hoc genuinum videtur. Eâdem verborum structurâ Xenophon Anab. II. 2. 3. θυομένῳ ἰέναι ἐπὶ βασιλέα, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά. ubi prior quidem Zeunii ratio non absurda est. (Herodotus IX. c. 38. οὐκ ἐκαλλιέρεε ὥστε μάχεσθαι.) Προθύεσθαι verbum hac de re proprium. Pausanias IV. c. 15. extr. Ὡς δὲ ἀμφοτέροις προεθύσαντο οἱ μάντεις, κ. τ. λ. ubi mox leg. Ἑκάτου τοῦ σὺν κ. τ. λ. Plutarchus Mor. T. I. p. 888. Προθυσάμενος δὲ, ὡς ἤκουσε τοῦ μάντεως κ. τ. λ. ubi paullo post scribendum videtur: Οὐ παρ' ἵνα τὰ Σπάρτας. nisi malis: Οὐ παρ' ἵνα γ' ἁ Σπάρτα Schæf.

† Legitur ibi τοῖσι Σπαρτιήτῃσι καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο. quod non tentasset, opinor, Vir Summus, si meminisset, καλλιερεῖν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερεῖ θυομένῳ, *sacrificanti læta fiunt exta.* Subaudias τὰ ἱρά. Plene Herodotus IX. c. 19. καλλιερησάντων τῶν ἱρῶν, *litato.* ubi pulchre Wesselingius, exempla locutionis ellipticæ excitans. Schæf.

* ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ, *VOCATUS.*

Vox hæc suppressa latet in verbis Actor. XIII. 9. Σαῦλος, ὁ καὶ Παῦ-

λος. sub. καλούμενος. [Epigr. adesp. DCXCVIII. Κλαυδία, ἡ καὶ Διχάς. ad q. l. Jacobsius p. 273. "Cognomina proprio nomini solemni formulâ ὁ sive ἡ καὶ subjici observavit Hagenbuchius in Diatriba p. 41. post Fabrettum in Inscr. p. 145." Eusebius Præparat. Evang. p. 38. extr. θεῷ Βααλτίδι, τῇ καὶ Διώνῃ. Hîc quidem non cognomen subjicitur, sed aliud nomen ejusdem deæ. Adde Codini locum a Künnio citatum infra ad v. Κεφαλή. SCHÆF.] Sic occurrit apud Herodot. L. IV. c. 8. Ἀπικέσθαι ἐς τὴν νῦν Σκυθίην χώρην καλεομένην. et L. I. c. 57. Τοῖσι νῦν Δωριεῦσι καλεομένοισι. [Obiter moneo, in Strabone T. IV. p. 233. Codicibus alterum articulum recte delentibus, edi oportuisse: τῆς Δωρίδος μὲν πρότερον, νῦν δὲ Ἑστιαιώτιδος λεγομένης. SCHÆF.] Pro quo est apud Diodorum Sic. L. I. Θαλῆς μὲν οὖν εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὀνομαζόμενος. ut Wolfius ad l. c. notat. Sic Athenagoras in Legat. pro Christ. p. 115. [c. 25. p. 194. ed. Lindn. ex Herodoto II. c. 170. SCHÆF.] ἔστι περ ἐν Δήλῳ ὁ τροχοειδὴς καλεόμενος. SCHWEB.

* Seu λεγόμενος in ὀνόματι, ut Act. IX. 33. XVI. 14, etc. Plene Luc. XIX. 2. F. ST.

ΚΑΛΥΜΜΑ, *VELAMEN.*

In phrasi κατὰ κεφαλῆς ἔχειν subintell. κάλυμμα, vel ἱμάτιον, vel simile. 1 Cor. XI. 4. Πᾶς ἀνὴρ προσευχόμενος — κατὰ κεφαλῆς ἔχων. Plutarchus in Apophthegmat. p. 200. plenius dixit: κατὰ κεφαλῆς ἔχειν ἱμάτιον. [Conf. Toup. Emendat. in Suid. T. I. p. 37. SCHÆF.]

* ΚΑΡΔΙΑ, *COR.*

In δάκνεσθαι. Xenophon L. I. K. Π. p. 36. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη. s. τὴν καρδίαν, uti suppletur ab Aristophane in Acharnens. v. 1. Δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. v. ibi Kusterum, qui plura exempla affert. Eodem fere loquendi modo est Actor. II. 37. Κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ etc. VII. 54. Διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν. SCHWEB. Longus p. 20. ed. Villois. δάκνει τὸ φίλημα τὴν καρδίαν. ad q. l. vid. Villoison. p. 56. Aliter Homerus Il. V. v. 493. δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι (exspectes Ἕκτορα) μῦθος. quemadmodum Euripides Phœn. v. 394. ed. Pors. μή τι σὴν δάκω φρένα. ubi vid. Valckenar. p. 137. sq. Aliter item Tragicus incertus in Excerptis Grotii p. 461. (coll. Brunck. ad Sophocl. Ajac. fin.) πῆμα δ' οὐδὲν (l. οὐδὲν δὲ πῆμ') ἐλευθέρου ψυχὴν ἔδακνεν ἀνδρὸς, ὡς ἀτιμία. Sed ut Xenophon l. c. Leonidas Tarent. LXIV. v. 4. εἰ καί μιν δάκνει δυςβίοτος πενίη. cujusmodi in locis non opus esse puto ad ellipsin confugere. SCHÆF.

ΚΑΡΠΟΣ, *FRUCTUS.*

Τὸ προβάλλειν absolute aliquando occurrit pro προβάλλειν καρπὸν, *producere fructum.* Plene προβάλλειν καρπὸν dixit Julianus Orat. V. p. 169. ἤδη δὲ καὶ καρπὸν ἐξ ἑαυτοῦ προβάλλειν. Elliptice Lucas

Evang. XXI. 30. de ficu aliisque arboribus, ὅταν προβάλλωσιν ἤδη. Additur in καταβαλεῖν Xenoph. Œcon. XVI. 11.

* Sic ποιεῖν. Matth. XIII. 23. Nam ποιεῖν καρπὸν est *fructum proferre*, ut v. 26. et Matth. III. 8. plene profertur. Bernh.

* Sic φέρειν. Herodotus V. c. 82. extr. ἤ τι γῆ σφι ἔφερε. ubi al. plene ἔφερε καρπόν. Plene ipse Herodotus III. c. 65. ὑμῖν γῆ τε καρπὸν ἐκφέροι. item IX. c. 93. οὔτε γῆ ἔφερε ὁμοίως καρπόν. ubi tamen Cod. Arch. καρπὸν omittit. Schæf.

ΚΑΤΑΒΟΛΗ, *FUNDAMENTUM.*

Deest hujus vocis Genitivus in locutione, ἐκ καινῆς. Plene enim diceres, ἐκ καινῆς καταβολῆς vel κρηπῖδος. Thucydides L. I. c. 92. ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς. ubi Scholiastes: δηλονότι κρηπῖδος, quod
131 idem significat. Philostratus in Vita Apollon. L. VI. c. 11. καὶ ᾤκει ἐκ καινῆς. Xiphilinus Severo p. 343. καὶ πολλὰ μὲν ᾠκοδομηκὼς ἐκ καινῆς. Vid. etiam vocem Ἀρχή. [ibique Musgravii notam. Schæf.]

* ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ, *AËRIS CONSTITUTIO.*

Ἡμέρα, *dies*, esse vocabulum non per se, sed subaudiri dicit Eustathius φάσις, vel κατάστασις τοῦ ἀέρος, *illuminatio mitis*, aut *placida aëris constitutio.* Leisn.

* ΚΑΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΣ, *DELATUS.*

Supple hanc vocem in Homeri Iliad. Γ. v. 61. Ὅστ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος. ubi schol. Gr. προσληπτέον δὲ τὸ, καταφερόμενος. Item Il. Δ. 276. Νέφος — ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς. Schweb. Posterior locus sic habet: νέφος — ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζ. ἰ. Illic ὑπὸ arcte jungendum cum verbo εἶσιν, hic cum participio ἐρχόμενον: ut nulla ellipsis locum habeat. Scholion ad Aristophan. Nub. v. 37. quod Brunckius primus edidit: ὁ δὲ μεμνημένος, ὅτι εἰς δικαστήριον ἥξει ὑπὸ τῶν δανειστῶν, κ. τ. λ. In vulgus autem notum est, ὑπὸ aliasque ejusdem significationis præpositiones sæpissime jungi verbis neutralibus: cujusmodi locutiones sic explicare, ut ellipses fabriceris, subabsurdum sit. Dicitur, ut hoc utar, ἀποθνήσκειν ὑπό τινος. Quis, quæso, hoc sic interpretabitur, ut ad ὑπό τινος subaudiat φονευόμενον? Nulla hac in re scholiastarum auctoritas, quos si Schwebelius minus audivisset, nihil admodum damni fecisset libellus Bosianus. Schæf.

* ΚΑΤΕΡΧΟΜΕΝΟΣ, *DESCENDENS.*

Jac. III. 17. ἡ ἄνωθεν σοφία, quod vs. 15. supplebatur per κατερχομένη. Conf. c. I. 17. Forte etiam 1 Cor. II. 12. τὸ πνεῦμα ἐκ τοῦ Θεοῦ. F. St.

* ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ, *HABITANTES.*

In οἱ περὶ Τύρον καὶ Σιδῶνα. Conf. Act. IX. 22. et Polyb. L. III. p. 221. τοὺς ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου κατοικοῦντας. vel περιοικοῦντες, ut est apud Diodor. Sic. L. II. p. 137. D. SCHWEB.

* ΚΕΙΜΕΝΟΣ, *POSITUS.*

Deest hæc vox in variis locutionibus, e. g. οἱ ἐν ἀξιώμασιν, sub. κείμενοι, vel ὄντες. Expressit Ellipsin Athenæus L. I. c. XI. Τοῖς ἐν ἀξιώμασιν ἥρωσιν κειμένοις. [Diodorus Sic. Excerpt. de Virt. et Vit. T. II. p. 572. 89. τῶν ἐν ἀξιώματι κειμένων φίλων. SCHÆF.] In τὰ ἐπὶ θαλάσσῃ s. κείμενα. Pausanias L. IV. c. 20. Αἱ κύκλῳ πόλεις. Strabo L. XIII. Εἰς τοὺς κύκλῳ ἀγρούς. Marc. VI. 36. In πέριξ. v. Actor. V. 16. Xenophont. L. I. κ. π. p. 49. In μεταξύ. Plene Polybius T. I. p. 338. ὑπερβολήν τινα μεταξὺ κειμένην. et T. I. p. 542. Τοῖς περὶ τὰς δύσεις μέρεσι κειμένοις. Sic etiam Latini interdum suppressam habent vocem *situs*, *positus*. Cicero ad div. L. XIV. ep. 2. *Sed video in te esse omnia.* et paullo ante: *verum hæc non sunt in nostra manu.* Plene habet Sallustius Jug. c. XXXIII. *In vestra manu situm est.* apud quem plura exempla. SCHWEB.

* ΚΕΛΕΥΩΝ, *JUBENS.*

Vide infra in Ellipsi Verborum ad v. Κελεύω. SCHÆF.

* ΚΕΡΑΣ, *CORNU.*

Apud Tacticos et historicos sæpe τὸ δεξιὸν et εὐώνυμον absolute posita reperiuntur, et subauditur κέρας, cujus ellipseos suppletæ exempla cum alibi occurrunt, tum apud Polyb. T. I. p. 49. T. II. p. 953. SCHWEB.

* Idem nomen subaudiendum in Simmiæ Rhodii Epigr. I. quamquam tales Epigrammatum ellipses in libro Bosiano vix locum habent. Conf. Brunck. ad Epigr. adesp. CLXVIII. (Lect. et Emend. p. 267.) Jacobs. ad CXCII. SCHÆF.

* ΚΕΡΑΣΜΑ.

Omittitur κέρασμα in ἄκρατον, Apocal. XIV. 10. MICH.

* ΚΕΡΜΑ, *NUMMUS.*

Κέρματα subaudiendum in πολλά, Marc. c. XII. 42. et in λεπτά, ibid. Conf. Νόμισμα. MICH.

* ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, *SUMMA.*

In ἀρχαῖον, quando absolute ponitur, subauditur κεφάλαιον; vel

etiam δάνειον. *Sors, antiquum mutuum.* Athenæus L. XIII. ὥστε οὔτε τόκους, οὔτε ἀρχαῖον ἀπεδίδου. v. Hoogeveen ad Viger. p. 136. Schweb. Aristophanes Nub. 1156. καὶ τἀρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων. ubi Gloss. τὰ κεφάλαια. Add. Alciphron I. ep. 26. III. ep. 3. Schæf.

ΚΕΦΑΛΗ, *CAPUT.*

In ἀλγέω τήν. Callimachus epigr. 34.

Ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς, ἴσος τόδε πικρὸν ἀκούων.

Semper (*caput*) dolet, acerbum hoc verbum audienti.

Supplendum ex mente Bentleii: ἀλγέω τὴν κεφαλὴν, quod ipsum elliptice pro ἀλγέω κατὰ τὴν κεφαλὴν poni, observat Auctor noster infra in Κατά. [In Callimacho si bene habet lectio, poëta τὴν δικτυικῆς videtur dixisse. Tales autem ellipses, opinor, hunc in librum non magis inducendæ, quam epigrammaticæ, de quibus paullo ante dixi. Sed dubites, an Callimacheus locus recte habeat. Alii alia conjecerunt: Brunckius in Analectis dedit ἀλγέω θὴν —. Mihi, quod toties fatendum, non liquet. Schæf.]

132 Item in ἀποτέμνεσθαι, quod simpliciter positum apud Græcos recentiores passim occurrit, semper omitti τὴν κεφαλὴν, prolixe ostendit Kühnius Quæst. Philol. Pent. 5. p. 12. [a] In καλύπτεσθαι et ἐγκαλύψασθαι subint. τὴν κεφαλήν. 1 Cor. IX. 6. quod additur v. 7. Schoettg.

a Libellus hic Kühnii bonarum plenus rerum (Quæstiones Philologicæ, ex Sacris Veteris et Novi Testamenti aliisque Scriptoribus, in Argentoratensi Academia ad disputandum propositæ a Ioachimo Kühnio. Argentorati MDCXCIIX. 4.) cum in perpaucorum manibus versetur, locum illum viri egregii integrum cum lectoribus communicabo. " Quæstio V. Quid significat apud recentiores Græcos τὸ ἀποτέμνεσθαι simpliciter positum? Resp. Photius in Nomocanone Tit. 9. c. 25. citat hujusmodi constitutionem: μηδεὶς ἱερατέυω μάντει ἢ θύτῃ ἢ οἰωνοσκόπῳ, μήτε χρηματιζέτω χαλδαῖος, ἢ μαθηματικὸς, ἤ τις παραπλήσιος. ὁ δὲ παρὰ ταῦτα ποιῶν ἀποτέμνεται. et in Eclogis Βασιλικῶν: δεῖ τὸν πλαστογραφήσαντα ἀποτέμνεσθαι. quod ultimum Petrus Faber l. 3. Semestrium p. 306. ita interpretatur: *oportet illis, qui falsas tabulas conficiunt, membrum virile amputare.* et in præcedentibus contendit τὸ ἀποτέμνεσθαι notare mutilationem et amputationem alterius membri, quam capitis. Origenes Exhortatione ad Martyrium: εἴ τινος καὶ ἄλλου τῆς κεφαλῆς αἱ τρίχες ἠριθμημέναι εἰσὶ, κἀκείνοις δηλονότι τοῖς διὰ τὸν Ἰησοῦν ἀποτετμημένοις. ubi redditur ab Erudito Viro: *illis qui propter Christum consecrati sunt.* Nos vero existimamus, τὸ ἀποτέμνεσθαι simpliciter sine casu positum nunquam aliud significare quam *truncari capite.* Integra quidem locutio haberet ἀποτέμνεσθαι τὴν κεφαλήν.* Nicephori Breviar. Historicum p. 232. τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτμηθῆναι προστέταχε. Quia vero res et locutio nota et in ore omnibus erant, omisso casu etiam dicebatur simpliciter, ἀποτέμνεσθαι, ut Latini, omissa voce *securi*, dicunt, *percussus*, i. e. ἀποτμηθείς. Ita et in Activo ἀπέτεμε Ἀρτέμιον, *capite truncavit Artemium*, idem Niceph. p. 175. edit. Petavii et Codinus p. 151. Ἡρώδην, τὸν καὶ Ἀντίπαν, τὸν ἀποτεμόντα τὸν Πρόδρομον. Confer Euseb. Demonstrat. Evangel. l. 3. p. 12. Unde et dies festus, qui in memoriam decollationis Baptistæ celebrabatur a Græca Ecclesia, dictus ἀποτομὴ τοῦ τιμίου Προδρόμου. Codinus de Offic. Aulæ Constantinop. Favet huic expositioni ipse Photius Scholiis in Nomo-

can. supra laudatum, ubi τὸ ἀποτέμνεσθαι explicat per ἀποκεφαλίζεσθαι et l. 5. C. de Maleficis ita παραφράζει hoc verbum: *supplicio capitis ferietur gladio ultore prostratus.*** Posset equidem alicui oboriri cogitatio, cur non et alius casus subintelligi queat, inprimis si argumentum ipsum velit, ut quis ex. gr. post ἀποτέμνεται subintelligat vel χεῖρα vel πόδα vel aliud corporis membrum; cum scilicet in constitutionibus imperatoriis legitur, ὁ πλαστογράφος ἀποτέμνεται, nonne ibi potius τὴν χεῖρα quam τὴν κεφαλὴν subintelligere habemus? ut sit Latine reddendum, *falsarius manu truncatur*, quandoquidem crimen falsi non semper capitale esse notum satis est. Verum, utut sit de crimine falsi, velim dari aliquod exemplum, in quo ἀποτέμνεται de amputatione manus simpliciter ponitur, sive in Basilicis sive in Novellis aut in aliis Græcis Autoribus. Non equidem negaverim, τὸ ἀποκεκομμένος vel ἀπόκοπος simpliciter notare eum, quem *abscissum* et εὐνουχισθέντα vocant Canones. Hoc vero in ἀποτμηθεὶς non processerit, † quamvis alias utrumque verbum in generali significatione conveniat. Usus enim non permittit, ut alterum pro altero substituatur in specialiori notione. Ex gr. ἀπέτεμεν Ἡρώδης τὸν Πρόδρομον passim apud recentiores Græcos reperias: ubi si quis substituat τὸ ἀπέκοψε, non tantum sine autoritate literarum id fecerit, verum etiam in sensum inciderit a re proposita alienum. Rursus ἀποκόπτειν ἑαυτὸν eadem significatione dixeris qua ἐκτέμνειν ἑαυτὸν, nunquam vero ἀποτέμνειν ἑαυτὸν, pro εὐνουχίσαι. Ἀκρωτηριάζεσθαι verbum proprium est iis, quibus manus aut pedes aut virilia amputantur. Canones quos vocant Apostolorum, εἴ τις κληρικὸς ὢν, ἑαυτὸν ἀκρωτηριάσει, καθαιρείσθω, *si quis Clericus virum sibi absciderit, deponatur*, Canone 22. Cæterum quod locum e Basilicis petitum attinet, ille in Constitut. Leonis LXXVII. ita exstat: ὁ πλαστογράφος ἐπὶ μεγίστῳ ἁμαρτήματι ἀποτέμνεται, *falsarius in maximo delicto supplicio capitali afficitur:* mallem, *propter maximum delictum capite mulctatur.* Infra enim sequitur: si falsatione ejus crimen capitale mereatur innocens, ipsum falsarium eidem pœnæ subjiciendum decollandumque esse, ubi iterum est ἀποτέμνεσθαι. ἀποτέμνω autem, ut Codex Sancti Germani, qui Glossas continet, annotat, idem est quod ἀποκεφαλίζω. Labbæus Castigat. in Glossar. Photius Biblioth. Cod. 79. in fine, ἁλόντες ἀπετμήθησαν, *capti et capite truncati sunt.* Autor incertus Demonstr. Chronogr. Spectac. 3. ἀπετμήθη εἰς ἓν τῶν σκαλίων τοῦ αὐτοῦ φόρου, *capite truncatus est in quadam fori ejusdem scala.* Interdum tamen οἱ ἀποτεμνόμενοι poterunt esse *excommunicati:* ubi subintelligendum τῆς κοινωνίας ἐκκλησιαστικῆς, [imo τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας] *abscissi a communione Ecclesiæ.* Sed quando hæc significatio locum habeat, ipsum statim ὑποκείμενον dabit. Interim ex dictis liquere existimo non recte Fabrum accepisse locum Basilicæ laudatum de viri mutilatione." Schæf.

* Xenophon Cyrop. VIII. 8. 3. ἀπετμήθησαν τὰς κεφαλάς. [Ut scriba illic Guelf. Cod., sic errarunt plures in Homer. Il. III. v. 292. qui error vix dignus erat ut enotaretur: tantum aberat, ut γαστέρα οὐκ ἄχαρις dici posset.] Item Anab. II. 6. 1. ἀποτμηθέντες τὰς κεφαλὰς ἐτελεύτησαν. Vid. Fischer. Ind. Gr. in Palæph. v. Ἀποτέμνειν. Schæf.

** Conf. præfationem Tyrwhitti, Summi Viri, ad Lithica p. VII. (LVI. ed. Lips.), quo minus dubites de Kühnii interpretatione. Schæf.

† Non procedit, si ponas simpliciter: procedit, si quid addas, quod τὸν εὐνουχισμὸν indicet. Sic Phrynichus p. 118. ex eoque Thomas Mag. p. 139. σημαίνει — τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα. Schæf.

* In κατ' ἄκρης apud Homer. Iliad. N. 772. s. κεφαλῆς. *a culmine.* v. Eustathium ad h. l. p. 940. l. 37. v. κορυφή. Schweb. Placet Wassii ratio nihil subaudientis vertentisque *a vertice, a culmine:* ut κατ' ἄκρας idem sit quod κατὰ κεφαλῆς. Vid. ejus Addenda ad Thucydid. p. 303. 86. in Dukeri præfatione. Euripides Phœniss. v. 1192. ed. Pors. κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν. Schæf.

* ΚΙΘΑΡΑ, *CITHARA.*

Apud Aristophanem Thesmoph. 126. κρούματα Ἀσιάδος sunt *pulsus* seu *soni Asiadis citharæ.* Subintelligendum igitur est κιθάρας, non vero γῆς, ut quidam interpretes voluerunt, quasi de pulsatione terræ seu saltatione loqueretur Comicus. Cithara scil. Ἀσιὰς dicta, quod a Lydis in Asia primum inventa crederetur. Addit Euripides in Cyclope v. 442.

——Ἀσιάδος οὐκ ἂν ἥδιον ψόφον
Κιθάρας κλύοιμεν——

Vid. Küsterum ad Aristophanis Thesmoph. 126. Spanhemium ad Callimach. p. 467. Leisn. Hesychius: Ἀσιάς. ἡ κιθάρα. διὰ τὸ ἐν Ἀσίᾳ εὑρῆσθαι. ubi v. notas. Schæf.

* ΚΙΝΔΥΝΟΣ, *PERICULUM.*

Hanc vocem doctiss. Kusterus [Palmerius] ad Aristophanem Ran. 193. supplet in loco Plutarch. ex libro, Ne suaviter quidem vivi posse secundum Epicurum [Mor. T. V. p. 440.]: πάπαι εἰς τὴν γαστέρα τοῖς ἀνδράσιν ἔοικας ἐναλεῖσθαι, καὶ τὸν περὶ τῶν κρεῶν ἐπάξειν. sc. κίνδυνον, vel etiam πόλεμον. [Conf. Valckenar. ad Herodot. p. 537. 43. Schæf.] Τὸ κίνδυνον subaudiri potest in τρέχειν τὸν περὶ ψυχῆς,
133 apud Herodotum in Calliope et alios. Plene Dionysius in Isocrate dixit: τὸν περὶ ψυχῆς τρέχων κίνδυνον. In διαφεύγειν sæpe subaudiendum, e. g. apud Pausaniam Bœoticor. c. 38. Leisn.

* Deest hæc vox in locutione elliptica, ἐν τοῖς ἐσχάτοις εἶναι, apud Dionysium Hal. aliosque sæpius obvia. Plenam habet idem Dionys. Hal. L. IX. p. 625. τὰ οἰκεῖα ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄντα κινδύνοις. [Diodorus Sic. XVII. c. 97. ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν ἔσχατον ἦλθε κίνδυνον. ubi Cod. κινδύνου: bene. Scribe igitur ὁ β. εἰς τὸ ἔσχατον ἦλθε κινδύνου. Sic idem Eclog. T. II. p. 524. 19. εἰς ἔσχατον ἥττης συνελάσας. Herodotus I. c. 22. τὸν λεὼν τετρῦσθαι ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ. VIII. c. 52. ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ ἀπιγμένοι. Euripides Orest. v. 441. ἥκεις ξυμφορᾶς εἰς τοὔσχατον. Eusebius Eccles. Histor. I. 1. in. πλάνης εἰς ἔσχατον ἐλάσαντες. Schæf.] Sic apud Latinos est, *in extremis esse, extrema omnia experiri:* in quibus τὸ, *pericula*, l. *periculis* subaudiri debet. Schweb. In talibus ἐσχάτοις neutrius est generis nihilque opus subaudiri. Vid. Trillerum ad Thom. Mag. p. 373. sq. Diodorus Sic. Eclog. T. II. p. 527. 59. κατὰ τῶν κυρίων πρότερον τὰ ἔσχατα ἐνδεικνύμενοι. Sin quid supplere juvat, supple κακά. Sophocles Philoct. v. 65. ἔσχατ᾽ ἐσχάτων κακά. Schæf.

* Supplent vulgo eandem vocem in locutionibus usus satis frequentis, ἐν παντὶ εἶναι, ἐν παντὶ γενέσθαι, etc. ubi item κακ˜, κακοῦ, (quemadmodum ex altera ratione vel κινδύνῳ, vel κινδύνου) subaudire possis. Philostratus Her. p. 214. ed. Boisson. ἐν παντὶ ἤδη τῶν Ἀχαιῶν ὄντων. ad q. l. Editor: " Sch. κινδύνῳ. — Bene scholiastes.

Aristides I. p. 278. ὡς δ' ἅπαξ περιεσχέθην, ἐν παντὶ εἶναι οὔτε πιστεύων, ἐνδείξασθαί τι οὐκ ἐθέλων ὅτι ἀπιστοίην. P. 304. καὶ τοῦτο μὲν περὶ τῶν ὄντων ἐν παντὶ κατέστην. Heliodorus VII. 23. ἐκείνη τι ἐν τῷ παντὶ σαλεύω. Xenophon Hellen. V. 4. §. 29. ἐν παντὶ ἦσαν. Et VI. 1. p. 296. εἰς πᾶν ἀφίκετο βασιλεύς. Plene Plutarchus S. N. V. p. 108. ὡς δὲ ἀναστρέφων ἔμελλεν, ἐν παντὶ γενέσθαι κακοῦ διὰ φόβον: ubi κακοῦ forte additamentum est glossematicum, § ut putat Wyttenbachius, quem vide." Plato Sympos. c. 17. εὖ καὶ μάλ' † ἂν φοβοῖο καὶ ἐν παντὶ εἴης. Vid. Bastium p. 130. Sed in Euripid. Hippol. v. 284. ed. Valck. εἰς πᾶν ἀφῖγμαι vertendum, *omnia feci*. Vid. Valckenar. Eodem sensu Xenophon Anab. III. 1. 18. ἆρ' οὐκ ἂν ἐπὶ πᾶν ἔλθοι. quem locum tetigit Wyttenbachius in Select. Princ. Histor. p. 386. ‡ Schæf.

§ Si quid in Plutarcheo loco mutandum, quod non puto, scribam κακοῦ. Hæc enim constructio maxime solennis. Ipse Wyttenbachius citat ex Platone ἐν παντὶ κακοῦ εἶναι. Sic Herodotus VII. c. 118. ἐς πᾶν κακοῦ ἀπικέατο. L. IX. c. 118. ἐς πᾶν ἤδη κακοῦ ἀπιγμένοι ἦσαν. Vid. Valckenar. ad locum priorem. Simile ἐν παντὶ ἀθυμίας εἶναι, de quo H. Stephanus Operar. in Dionys. Halic. Cap. XVI. (Thucydid. VII. c. 55. Dionys. Halic. Ant. Rom. VI. c. 76. T. II. p. 1214.) Schæf.

† Notetur εὖ καὶ μάλα. Sæpius, copulâ omissâ, εὖ μάλα. Xenophon Œcon. 19. 11. ἦ καὶ σάξαις ἂν εὖ μάλα περὶ τὸ φυτόν; Plato T. IX. p. 161. τοῖς δὲ κακοῖς, εὖ μάλα φοβεροί. quod cum Pempeli dicto comparat Valckenarius ad Euripid. Phœn. p. 99. b. Ælianus Fragm. p. 1017. ed. Gron. περιβάλλεται πλοῦτον εὖ μάλα ἁδρόν. Alciphron III. ep. 66. πράττω εὖ μάλα κατήφειας κ. τ. λ. Aristænetus I. ep. 1. καὶ γίνονται εὖ μάλα πρεσβῦται θαυμάζουσιν. Theocritus XXIV. v. 92. πάντα — φλέγεται εὖ μάλα πᾶσαν. XXV. v. 19. αὖλις — φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα. pro quo Homerus Il. III. v. 72. κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα. Dicitur item μάλ' εὖ. Archilochus XV. v. 3. καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας Ὑπτίους κλίνουσ'. Aristophanes Lysistr. v. 144. in editione Brunckiana, felici, ut videtur, lapsu typothetæ: δεῖ γὰρ εἰρήνης μάλ' εὖ. Idem Anag. Fragm. VII. Καὶ ξυνέτρεφε, καὶ χαμεύνιον ἐκέρατα μάλ' εὖ. Vid. Toup. Emend. in Suid. T. I. p. 425. Plato Theæt. p. 328. ed. Heind. Εἰσὶ γάρ, ὦ παῖ, μάλ' εὖ ἄμυναι. ubi alia ex Platone exempla excitavit editor Berolinensis, commode comparans Herodoteum κάρτα εὖ. Haud dissimile Juliani σαφῶς εὖ οἶδα Orat. I. p. 9. B. quod olim male tentavi. Sic enim Aristophanes Pac. v. 1302. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς. Schæf.

‡ Ibidem proxime antecedunt hæc: ἡμᾶς δὲ —— τί ἂν οἰόμεθα παθεῖν; Id solœcum videtur Schneidero scribendumque ἡμεῖς. Hoc ut viro egregio adsentiar, tantum abest, ut, si omnes libri ἡμεῖς haberent, ἡμᾶς scribendum censerem. Compara Homer. Odyss. VIII. v. 221. τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι. Herodot. I. c. 4. σφέας μὲν δὴ τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίης λέγουσι Πέρσαι ἁρπαζομενέων τῶν γυναικῶν λόγον οὐδένα ποιήσασθαι· Ἕλληνας δὲ κ. τ. λ. L. II. c. 2. Οἱ δὲ Αἰγύπτιοι —— ἐνόμιζον ἑωυτοὺς πρώτους γενέσθαι πάντων ἀνθρώπων. In talibus oppositio, sive expressa illa, sive tacita, non patitur nominativum infinitivo jungi. Opponuntur autem in loco Xenophonteo Græci fratri regis Persarum. Schæf.

* ΚΙΡΚΟΣ vel ΚΡΙΚΟΣ, *ANNULUS*; vel ΚΟΣΜΟΣ, *ORNATUS*.

Subintelligitur in δακτύλιος, *digitalis* annulus. Mich. Plene Hesychius v. Ψαλία, κρίκοι δακτύλιοι. nisi interpungendum, κρίκοι, δακτύλιοι. ut interpungitur in Glossa Cod. Medic. ad Ælian. de Nat. Anim. VI. 10. p. 1033. b. ed. Lond. Schæf.

* ΚΛΑΔΟΣ, *RAMUS*.

In ἱκετήριαι sub. κλάδοι apud Polyæn. L. IV. p. 358. μετὰ ἱκετηρίων αὐτὸν ἐδέξαντο. s. κλάδων. Diodor. Sic. L. XVII. Καὶ μεθ' ἱκετηρίων δεηθέντων τῶν Ἰνδῶν. Ita certe supplet Sophocles Œdip. v. 3. Ἱκτηρίοις [imo ἱκτηρίοις] κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. *supplicibus ramis coronati.* [imo *instructi.*] Potest etiam subaudiri θαλλός. Hanc vocem habet Herodian. L. VII. c. 8. . 19. Ἱκετηρίας θαλλοὺς καὶ τέκνα προτείνοντας. SCHWEB. De Herodianeo loco Sylburgius p. 951. a. 24. " fortasse auctor scripsit ἱκετηρίους θαλλούς." bene, opinor. Conf. Melet. Crit. I. p. 93. Neque rectius Polyæni Diodorique locis Schwebelius utitur; ibi enim vox περιστασία: id quod fecit in Diodoro Wesselingius, ubi XVII. c. 102. extr. legas: τῶν δὲ λοιπῶν μεθ' ἱκετηριῶν δεηθέντων. c. 103. extr. τῶν δ' ἐγχωρίων ἀπαντησάντων μεθ' ἱκετηριῶν. Exc. de Virt. et Vit. T. II. p. 565. 51. τῶν πρεσβυτέρων προσελθόντων μεθ' ἱκετηριῶν. quomodo etiam p. 569. 19. scribendum suspiceris. [Conf. var. lect. ad XVII. c. 102. 103. Sic in Herodoto VII. c. 141. ἱκετηρίην λαβοῦσι, al. melius ἱκετηρίας. Sequitur statim: τὰς ἱκετηρίας τάςδε. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 546. ἱκετηρίας ἀναλαβόντες.] SCHÆF.

* ΚΛΗΡΟΣ, *SORS*.

In ἔλαχε, Lucæ I, 9.[d] Conf. Act. I. 17. ubi supplétam habes Ellipsin. SCHOETTG.

d Verba Evangelistæ: ἔλαχε (κλῆρον) τοῦ θυμιᾶσαι. MICH.

* ΚΛΙΜΑ, *CLIMA*.

In τὰ πρὸς ἕω, πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς ἄρκτον, πρὸς ἑσπέραν, subaudi κλίματα. Plene est apud Dionys. Hal. L. I. p. 8. Ἀπὸ δὲ μεσημβρινοῦ κλίματος ὁ Λῖρις Μιντούρνην παραμειβόμενος. Possit etiam adsumi μέρη, quod habet Polybius T. I. p. 541. Τὰ πρὸς ἀνατολὰς μέρη. SCHWEB.

ΚΛΙΝΗ, *LECTUS*.

In phrasi στρωννύειν ἑαυτῷ supple κλίνην, ut in Act. Apost. IX. 34. στρῶσον σεαυτῷ.

In παρασκευασθῆναι apud Herodian. L. I. c. XVI. §. 12. In κατακλίνειν apud Polyæn. L. VIII. p. 801. Potest etiam subaudiri λέκτρον, vel λέχος. Sic apud Latinos interdum *lectus* subauditur ἐλλειπτικῶς. Plinius L. VII. ep. XXVII. §. 7. *Jubet sterni sibi primæ domus parte.* s. *lectum*. SCHWEB.

* ΚΟΓΧΗ, *CONCHA.*

In Πελωρὶς apud Alciphronem Epist. I. 2. quæ vox apud Clementem Alexandrinum et Athenæum, quod Berglerus observat, suppleta occurrit. SCHOETTG.

* ΚΟΙΛΙΑ, *VENTER.*

In ἡ ἄνω et κάτω, *superior* et *inferior*. Hippocrates aphor. 4. 4. Φαρμακεύειν θέρεος μὲν μᾶλλον τὰς ἄνω, χειμῶνος δὲ τὰς κάτω. *Purgandum æstate quidem superiores* (ventres): *hieme vero inferiores.* 134
SCHOETTG. Vid. Fœsius Œcon. Hippocr. v. Κοιλία. Subaudias etiam, atque haud scio an rectius, φαρμακείας, quod nomen ex verbo prægresso φαρμακεύειν eliciendum. SCHÆF.

ΚΟΙΝΟΝ, *COMMUNE.*

In Φράσω, τί ἐμοὶ καὶ σοί; *quid mihi tecum?* τί ἐμοὶ καὶ ἐκείνῳ; *quid mihi cum illo?* [Aristophanes Equit. v. 1022. τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ καὶ κολοιοῖς καὶ κυνί; SCHÆF.] e reticetur κοινὸν, vel plenius, κοινὸν πρᾶγμά ἐστι, *commune negotium est.* Additum reperitur illud κοινὸν in similibus dicendi generibus. Lucianus in Icaromen. p. 196. Τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; *quid alæ cum oculo commune est?* et adversus Indoct. p. 312. Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ; *quid commune cani et balneo? quid cani cum balneo?* Ælianus Hist. Anim. XIV. 25. Μηδὲν εἶναι βοὶ κοινὸν ἅμα καὶ δελφῖνι: *nihil esse bovi commune cum delphine* Maximus Tyrius Dissert. XXXIII. p. 336. Οὐδὲν φιλοσοφίᾳ καὶ ἡδονῇ κοινόν: *nihil philosophiæ cum voluptate est commune.* Ita Achilles Tatius Lib. VI. p. 387. Τί ἐμοὶ καὶ Θερσάνδρῳ κοινόν; Euripides Ion. 1284.

Τί δ' ἔστι Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ;

Polybius Excerpt. Legation. 1327. οὐδὲν αὐτοῖς εἶναι καὶ Ῥωμαίοις κοινόν. [Longus II. p. 55. edit. nup. Ἐκείνῃ καὶ παιδίοις κοινὸν οὐδὲν κ. τ. λ. Epigr. adesp. CCL. Εἰπὲ, τί σοὶ ξυνὸν καὶ Παλλάδι; Paullo aliter Epicharmus ap. Stobæum p. 365. Grot. τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; Aliter item Chariton p. 67. 9. Τί δὲ σοί, φησί, πρᾶγμα πρὸς Καλλιρρόην ἐκείνην, κ. τ. λ. Add. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 224. SCHÆF.]

* Adde Anacreont. Od. XVII. p. 55. Τί Πλειάδεσσι κἀμοί; Τί δ' ἀστερέοις Βοώτεω; Omissa voce κοινὸν, solummodo τὸ, πρᾶγμα habet Themistius Orat. XXIX. p. 345. B. Ἀλλ' ἐμοὶ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ οὐδὲ [leg. οὐδὲν cum Valckenario l. c. SCHÆF.] πρᾶγμά ἐστι. Hanc ellipsin etiam Latini sequuntur, inprimisque Cicero. Sic ille ad divers. L. XIII. ep. 19. *Sed ea caussa etiam cum aliis compluribus. s. communis est.* L. XIV. ep. 1. *Cum Patrone Epicureo mihi*

omnia sunt. ubi Manutius alia insuper exempla hujus phraseos ellipticæ affert. SCHWEB.

e Occurrit apud Arrianum citante Gellio I. 2. Ergo non ex solo Hebraismo dijudicanda est hæc loquendi formula, prout ostendit Joan. Heur. Majus fil. Observation. Sacrar. Lib. I. p. 18. sq. Adde Drusium Miscellaneor. 2. 26. SCHOETTG.

135 * Sic Matth. c. XXVII. 19. μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ. MICH.

* ΚΟΙΤΗ, *LECTUS.*

" Schol. ad Apollon. Rhod. IV. 223. — οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον. —— Una voce κοίτης ejecta, quam Grammaticus adjecerat, aut ex vicinia repetitam librarius, restitui facile poterunt Sophoclis trochaici: Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς ἔβλαστον· κ. τ. λ." Valckenarius Diatr. in Fragm. Euripid. p. 224. probante Brunckio Sophocl. T. III. p. 444. SCHÆF.

ΚΟΛΠΟΣ, *SINUS.*

Et hæc vox brevitatis gratia nonnunquam f supprimitur, præsertim apud Poëtas, cum dicitur ex. gr. ἐν τῷ σῷ, ἐκ τοῦ σοῦ, ἐκ τῶν σῶν etc. Sophocles Philoct. v. 984.

Εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ.

Si me hicce ex tuo (*sinu*) vi abripiet.

ubi Scholiastes deesse docet κόλπων. [Alii subaudiunt τέκνων. v. Brunck. Mihi neutrum placet. In talibus pronomen neutrius est generis, nihilque subaudiri oportet. Τὸ σὸν, τὰ σὰ centies i. q. σύ. Euripides Androm. v. 142. sq. Br. τὸ δὲ σὸν Οἰκτῳ φέρουσα τυγχάνω. v. 1181. sq. ΟΥ῞ΤΟΣ μὲν οὖν ἐκ τῶνδ' ἐπιγαῖ' ἂν, γέρον, Θανὼν· ΤΟ` ΣΟ`Ν δ' ἦν οὐδ' ἂν, εὐτυχέστερον. (Sic et τὸ κείνης i. q. ἐκείνη ibid. v. 713. Orest. v. 1085. Pors. † εἰ σ' ἐγὼ προδούς ποτε, Ἐλευθερώσας ΤΟΥ'ΜΟ`Ν, ἀπολίποιμι ΣΕ'. v. 1629. ΜΕ. ὦ τλῆμον ἙΛΕ'ΝΗ, ΟΡ. ΤΑ'ΜΑ` δ' οὐχὶ τλήμονα,) Conf. Valckenar. ad Herodot. p. 687. 52. Obiter moneo, Herodot. illud III. c. 155. ἦν μὴ τῶν σῶν δεήσῃ, perperam verti, *nisi tu tuis deeris.* Vertendum, *nisi tu desis.* SCHÆF.]

† Præcessit ibid. v. 1084. ΜΗ'Θ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, sequente ΜΗ` λαμπρὸς αἰθήρ. quæ constructio diligenter notanda; nam viros doctos persæpe offendit. Euripides Herc. F. v. 645. Musgr. μή μοι ΜΗ'Τ' Ἀσιήτιδος Τυραννίδος ὄλβος εἴη, ΜΗ` χρυσοῦ δώματα πλήρη. Neque minus rectum ΟΥ῎ΤΕ —, ΟΥ' —. Æschylus Prom. v. 450. Sch. ΚΟΥ῎ΤΕ πλινθυφεῖς Δόμους προσείλους ἦσαν, ΟΥ' ξυλουργίαν. Sophocles Antig. v. 249. ἐκεῖ γὰρ ΟΥ῎ΤΕ του γενῇδος ἦν Πλῆγμ', ΟΥ' δικέλλης ἐκβολή. Euripides Med. v. 1345. Pors. ἃ ΟΥ῎ΤΕ λέκτρων νυμφικῶν ὀνήσομαι, ΟΥ' παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην, Ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα. Iphig. Taur. v. 355. Musgr. ἀλλ' ΟΥ῎ΤΕ πνεῦμα Διόθεν ἦλθε πώποτε, ΟΥ' πορθμὶς, κ. τ. λ. v. 374. ex verissima Tyrwhitti correctione, ἀδελφὸν ΟΥ῎Τ' ἀνειλόμην χεροῖν, — ΟΥ' κασιγνήτῃ στόμα Συνῆψ' κ. τ. λ. Troad. v. 939. οὐ κρατεῖσθ' ἐκ βαρβάρων, ΟΥ῎Τ' εἰς δόρυ σταθέντες,

ΟΥ τυραννίδι. Homer. Hymn. in Cerer. v. 236. ΟΥ'Τ' αὖ σῖτον ἔδων, ΟΥ' θησάμενος —. Empedocles in loco plane eximio de divina natura, quem Porsonus ad Euripid. Phœn. v. 866. tetigit. ΟΥ'ΤΕ γὰρ ἀνδρομέῃ κεφαλῇ κατὰ γυῖα κέκασται, ΟΥ' μὲν ἀπαὶ νώτων γε δύο κλάδοι ἀΐσσουσιν, ΟΥ' πόδες, ΟΥ' θοὰ γοῦν', ΟΥ' μήδεα λαχνήεντα, Ἀλλὰ φρὴν ἱερὴ καὶ ἀθέσφατος ἔπλετο μοῦνον, Φροντίσι κόσμον, ἅπαντα κατ' ἀΐσσουσα (sic malim) θοῇσι. Apollonius Rhod. III. v. 768. ΟΥ'Τ' αὐτὴ θανέειν, ΟΥ' φάρμακα δώσειν. Meleager. XCI. v. 5. ΟΥ'ΤΕ γὰρ Αἰθὴρ, ΟΥ' ΧΘὼν φησι τεκεῖν τὸν Ἔρωτα, ΟΥ' Πέλαγος. Lucianus Tragœdopod. v. 139. T. III. p. 663. ἣν ΟΥ'ΤΕ λιβάνων ἀτμὶς ἐξιλάσκεται, ΟΥ'ΤΕ χυθὲν αἷμα βωμίοις πας' ἱμερόεις, ΟΥ' ναὸς ὄλβου περικρεμὰς ἐν ἀγάλμασιν Ἦν ΟΥ'ΤΕ Παιὰν φαρμάκοις κηδεν σθένει, —— ΟΥ' παῖς ὁ Φοίβου πολυμαθὴς Ἀσκληπιός. v. 311. p. 662. ΟΥ'ΤΕ Διὸς βροντῆς Σαλμωνέος ἤρισε βία, Ἀλλ' ἔθανε ψολόεντι δαμεὶς Θεοῦ φρένα βέλει, ΟΥ'Κ ἱερὰς ἐχάρη Φοίβου Σάτυρος Μαρσύας, Ἀλλὰ λιγὺ ψαίρει κεῖνο περὶ δέρματι πίτυς. sic enim ultima scribenda. Herodotus VIII. c. 98. τοὺς ΟΥ'ΤΕ νιφετὸς, ΟΥ'Κ ὄμβρος, ΟΥ' καῦμα, ΟΥ' νὺξ ἔργει κ. τ. λ. ubi rem male gessi. Sic μὴ post μηδὲ sequitur in Epigr. adesp. DLXXI. quemadmodum οὐ post οὐδὲ in Batrachomyom. v. 37. ss. Diodorus Sic. III. c. 50. διόπερ ΟΥ'Δ' ὄρνεον ἰδεῖν ἔστιν, ΟΥ' τετράπουν ἐν αὐτῇ ζῷον. Schæf.

* Latet insuper hæc vox, cum de navigatione sermo est. Sic Themistius Orat. VIII. p. 105. A. οὐχ ἅπαξ διαπλέων ἐκ τῆς Ἀττικῆς τὸν Ἰόνιον. s. κόλπον. Thucydid. L. VI. c. 34. περαιωθῆναι τὸν Ἰόνιον. Plene idem L. VI. c. 44. ξυνδιέβαλε τὸν Ἰόνιον κόλπον. Schweb.

f Lucas in Actis Apostol. c. XXVII. 27. ὁ Ἀδρίας, scil. κόλπος. *Hadria*, s. *Hadriaticus sinus*. Sed forte rectius subauditur πέλαγος, de quo vocabulo infra suo loco. Mich. Conf. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 260. s. Schæf.

* ΚΟΜΗ, *COMA*.

In περιθετὴ apud Polyænum L. V. c. 42. Περιθέμενος περιθετήν. s. κόμην. *sumto capillamento*. Pro hac voce τρίχας habet Polybius T. I. p. 318. Κατεσκευάσατο περιθετὰς τρίχας. Schweb. Pollux X. 170. — καὶ πηνίκην δὲ, καὶ προκόμιον καὶ, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ [Fragm. p. 232. ubi quem Brunckius citat ex Lysistrata locum, non illic legitur, sed Thesmoph. v. 258.] περίθετον· καὶ περιθέτην δὲ, ὡς ἐν Ἀμφιδὰς Ἀλκμαίωνι καὶ Μενάνδρου Ὀλυνθίᾳ. v. ibi not. Sic et πρόσθετος s. προσθετός. Aristophanes Thesmoph. alt. XII. κόμαισι περιπίττουσιν αὐτὰς προσθέταις. Xenophon Cyrop. I. 3. 2. κεκοσμημένον —— κόμαις προσθέτοις. Lucianus T. II. p. 210. κόμην τὴν μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 271. φενάκη δὲ κυρίως ἡ προσθετὴ καὶ ἐπιτηδευτὴ κόμη. Myrinus Epigr. II. v. 4. ἀλλοτρίους πλοκάμους dicit. Schæf.

* ΚΟΡΔΑΞ, *CORDAX*.

Aristophanes Pace 327. Ἐν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι. *At sine hoc tantummodo saltare me, et nil amplius*. Florens Christianus ἑλκύσαι dictum putat esse pro κόρδαχ' ἑλκύσαι. [Κόρδακα non licet subaudiri; nam ἑλκύσαι jam accusativum suum regit, ἓν τουτί. Sic statim sequitur: τοῦτό γε καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι. Quod si Leisnerus, ut solet Ellipses cupidius venari, illic aliquid supplere volebat, poterat subaudire ἕλκυσμα: ut in altero

versu ὄρχημα. Ego ad sensum explendum nihil desidero. SCHÆF.] Addit Aristophanes Nubib. 540. LEISN.

* ΚΟΡΗ, *PUELLA.*

In παρθενικὴ, quum simpliciter pro *virgine* accipitur, et fortasse in ipso παρθένος, quippe quod interdum adjective poni videtur. [De hoc usu non dubitandum. vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 1005. — Plene Euripides Epigramm. παρθενικήν τε κόρην. quo loco utitur H. Stephanus Animadv. in Libr. de Dial. p. 36. Callicter I. in Anal. Brunck. T. II. p. 294. Παρθενικὰ κούρα. Oracula Sibyll. L. V. p. 622. ed. Gall. Παρθενικαὶ κοῦραι. Sic et παρθένος. Euripides Phœniss. v. 1744. Pors. παρθένου κόρας. SCHÆF.] Dio-
136 nysius Perieges. 843. Σὺν καὶ παρθενικαὶ, νεοθηλέες οἷά τε νεβροί. *Simul quoque virgines, recens ablactati velut hinnuli.* Musæus vers. 54. habet κάλλιμα παρθενικάων. Confer eundem v. 130. 133. 160. [Add. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 258. 295. SCHÆF.] Item in ἀπαύρωτος vel ἀπαυρώτη, pro *puella virum nondum experta.* Vid. Aristophanis Lysistr. 217. Nec non in θήλεια Rom. I. 26. item in θηλυτέρα. Plato alicubi plene: θήλειαι κόραι. LEISN.

* ΚΟΡΥΦΗ, *VERTEX.*

Exemplum hujus Ellipseos suppeditat nobis Homerus Il. Δ. v. 484. — οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι. ubi Schol. Gr. κορυφῇ δηλαδή. [Fallitur Scholiastes fallitque Schwebelium, cui centies imposuerunt Scholia. ἐπ' ἀκροτάτῃ referendum ad αἴγειρος. SCHÆF.] In κατ' ἄκρης. Iliad. N. v. 772. [Vid. supra ad Κεφαλῆ. SCHÆF.] uti apud Latinos quoque hæc Ellipsis reperitur. Sic Horatius L. II. Sat. III. v. 309. *ab imo ad summum moduli bipedalis.* Idem L. II. Epist. I. v. 32. *Venimus ad summum fortunæ.* s. *cacumen.* quam vocem supplet Lucretius L. V. v. 1456. *ad summum donec venere cacumen.* V. Sanctius in Min. L. IV. c. 4. SCHWEB.

ΚΟΣΜΗΜΑ, *ORNAMENTUM.*

In τὸ περιτραχήλιον. Hesychius: Ἴσθμιον, περιτραχήλιον κόσμημα [Vid. Mœris p. 289. 326. et ad utrumque locum Piersonus. Schol. ad Theocrit. XI. v. 41. ΜΑΝΝΟΣ δὲ ἐστιν ὁ περιτραχήλιος κόσμος. SCHÆF.] Plurale κοσμήματα intellige in τὰ ἐντάφια, *funebria;* de cujus vocis Ellipsi si cogitasset Vulteius apud Ælianum Var. Hist. L. 16. non vertisset τὰ ἐντάφια *sepulturam.* [Non minus inepte in Luciano T. I. p. 367. τὰ ἐντάφια olim vertebant *epitaphia.* v. interpr. ad h. l. Ceterum τὰ ἐντάφια omnino sunt " vestes." (Euripides Hel. 1263. Musgr. θάπτειν ἐν πέπλων ‡ ὑφάσμασιν.) " *et ornatus sepulcrales.* " Dorvill. ad Chariton. p. 421. Ipse Chariton p. 13. 16. Ἔστω καὶ αὐτὴ τῶν ἐνταφίων μέρος. πολὺς μὲν ἄργυρος ἐνταῦθα, πολὺς δὲ χρυσός. † Plene Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 380. τοῖς ἐνταφίοις κόσμοις. Alio sensu ἐντάφια dixit Sophocles Electr.

326. ἐντάφια χρεῶν Φέρουσιν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται. Subaudias hic θύματα. Schol. reddit ἐναγίσματα. Ipse Sophocles v. 405. sq. ἔμπυρα et χοὰς vocat. Schæf.

‡ Sic bene Scaliger, tacite probante Dorvillio ad Chariton, p. 354. Conf. Iphig. Taur. v. 313. πέπλων τε προὐκάλυπτεν εὐπήνους ὑφάς. Schæf.

† Quod ibid. v. 13. legitur, ἔστη δὲ σύννους, admonet me duorum Plutarchi locorum, quibus in transcursu opem feram. Vit. Cicer. c. 38. T. IV. p. 821. ed. Reisk. Καίσαρος δὲ κατορθοῦντος τὰ πλεῖστα, καὶ τρόπον τινὰ πολιορκοῦντος αὐτούς, Λέντλῳ μὲν εἰπόντι πυθέσθαι, συννοῖς εἶναι τοὺς Καίσαρος φίλους, ἀπεκρίνατο· Λέγεις αὐτοὺς δυσνοεῖν Καίσαρι. Ad hæc vir egregius in Select. Princip. Historic. p. 435. : " συννοῖς — δυσνοεῖ. Hujus dicti acumen prorsus obliteravit prava scriptura cum hoc loco, tum in Apophthegmatibus p. 205. D. Legendum puto σύννους — συννοεῖν. Latine non ausim reddere acumen quod est in ambiguitate harum vocum: σύννους est *contracto ac tristi cogitabundoque vultu*, est item *concors*: συννοεῖν est *consentire*." Alter locus a Wyttenbachio modo citatus (Mor. T. I. p. 816.) hic est: Πρὸς δὲ τὸν ἀπαγγέλλοντα τοῦ [leg. τοὺς] Καίσαρος φίλους σκυθρωποὺς εἶναι, Λέγεις, ἔφη, δυσνοεῖν αὐτοὺς Καίσαρι. ubi editor: " δυσνοεῖν. Ita et in Vit. Cic. p. 880. B. Xylander vertit ac si exstaret εὐνοεῖν. Hoc melius. Nec tamen acumen satis apparet." Utroque loco vulgata lectio optime habet. Sensus τοῦ ἀποφθέγματος hic est: " Narras, Cæsarem, quos ante habuit amicos, nunc inimicos habere. Nam si ei etiamnunc εὖνοι essent, non possent σκυθρωπάζειν, κατορθοῦντός γε τὰ πλεῖστα." Schæf.

* ΚΟΣΜΟΣ, *ORNATUS*.

Vide supra voce Κίρκος. Mich. Subaudias etiam in v. περιτραχήλιος. vid. Pierson. ad Mœr. p. 289. Item in v. ἐντάφιος, sicubi est i. q. ἐντάφιον. Plenam locutionem modo vidimus ad v. Κόσμημα. Schæf.

* ΚΟΧΛΙΑΣ, *COCHLEA*.

In φερέοικος, *domiporta*, apud Hesiod. Ἔργ. v. 571.

Ἀλλ' ὁπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ.

Quam Ellipsin supplet Athenæus L. II. c. 22. Ἡσίοδος δὲ τὸν κοχλίαν φερέοικον καλεῖ. Sic etiam Cicero de divinat. L. II. c. 64. *domiportam* (cochleam) appellat, ut Clericus ad Hesiodi l. c. observat. Schweb.

ΚΡΕΑΣ, *CARO*.

Ut Latini dicunt *bovilla*, *suilla*, etc. subaudientes *Caro*: sic Græci [g] βόειον, ὕειον etc. subint. κρέας. [h] [Vid. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 257. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 865. Philodemus XXIII. δύο μνᾶς χοιρείου. Plene Hesychius T. I. c. 742. χοίρεια κρέα, ubi præstat Salmasii χοίρεια. Schæf.]

g Huc refer τὰ εἰδωλόθυτα, scil. κρέα vel κρέατα, 1 Corinth. IX. 1. Mich.

h Aristoph. Equit. 1190. ἀλλ' οὐ λαγῷ ἕξεις ὁπόθεν δῷς, ἀλλ' ἐγώ. *At unde leporinas des, non habebis, ut ego*; ubi λαγῷ pro λαγῷα, sc. κρέα. [Plene idem Acharn.

1110. κρέα λευκὰ τῶν λαγῴων δὶς κρεῶν. Ellipticæ locutionis exempla congessit Piersonus ad Mœr. p. 247. Schæf.] Unde prov. ἐν πᾶσι λαγῴοις, quod est invi-
137 tantis, qui lautæ mensæ spem faciens, leporinam affatim adfuturam dicat. Conf. Aristophanis Eccles. 838. Aristoph. Acharn. 1042. ὀπτᾶτε τὰ 'γχέλεια. Assate anguillares (carnes). ubi Scholiastes: τὰ ἐγχέλεια, λείπει τὰ κρέα. ['Εγχέλειον idem Thesmophor. alt. fragm. II. Schæf.] Leisn.

* Sic ὀρνίθεια. Musonius ap. Stobæum Serm. XVII. p. 349. Schow. παρακειμένου αὐτῷ ὀρνιθείων κρεῶν πλείστων [l. πιόνων. Conf. Lucian. T. III. p. 447. ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἕρμωνος, πιμελεστέρα. et mox: τὴν πρὸ τοῦ Ἕρμωνος ἀνῄρετο, πιοτέραν, ὡς ἔφην, οὖσαν.] καὶ πολυτελῶν. In Luciano T. II. p. 28. corrigendum: ὀρνιθείων καὶ συείων καὶ λαγῴων πρεκειμένων. Clemens Alex. p. 850. Pott. διὸ καὶ Αἰγύπτιοι ἐν ταῖς κατ' αὐτοὺς ἁγνείαις οὐκ ἐπιτρέπουσι τοῖς ἱερεῦσι σιτεῖσθαι σάρκας, ὀρνιθείοις τε ὡς κουφοτάτοις χρῶνται. ubi quamquam σάρκας præcessit, tamen ὀρνιθείοις neutro genere sequitur: tum certis finibus hujusmodi Ellipses reguntur. Plene Aristophanes Nub. v. 339. κρέατ' ὀρνίθεια κιχηλᾶν. ubi bene Etymol. M. c. 516. 12. κρέα τ'. quæ lectio non nocet metro. Pac. v. 192. ΕΡΜ. ἥκεις δὲ κατὰ τί; ΤΡ. τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων. Scholiastes ad h. l.: Ὅτι κατὰ συστολὴν ἔλεγον, οὐ μόνον ἐν ἐκτάσει τὰ κρέα. Hæc enim vox similesque aliæ (v. Ruhnken. ad Homer. Hymn. in Cerer. v. 12.) in ἐκτάσει crasin, in συστολῇ apocopen passæ sunt. Schæf.

* ΚΡΗΜΝΟΣ, *PRÆCIPITIUM.*

In ἐπὶ τῶν ἄκρων. Onosander c. VII. καταστάντες ἐπὶ τῶν ἄκρων. Addit Thucydides L. VI. c. 97. Ἐπ' ἄκροις τοῖς κρημνοῖς. Schwebb.

* ΚΡΗΝΗ, *FONS.*

In nominibus propriis fontium absolute positis τὸ κρήνη subintelligitur, e. g. Κασταλία, Ἱπποκρήνη [a], Ἀρέθουσα, etc. Sic in Μεσσηΐς et Ὑπέρεια apud Homerum Iliad. Ζ. v. 457. Schol. Gr. supplent κρήνη. Theocritus Idyll. V. v. 126. Ἁ Συβαρῖτις. Plene ibidem v. 146. Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας. In iisdem eadem apud Latinos quoque Ellipsis obtinuit; nisi quod interdum etiam vox suppressa, *fons*, additur. Sic Horatius L. III. Od. XIII. v. 1. *O fons Bandusiæ.* Schwebb.

a Hoc certe omittendum erat. Hæc enim vox per se ipsa est i. q. Ἵππου κρήνη, quemodo passim legitur. Pausanias II. c. 31: καθῆραι δέ φασιν Ὀρέστην καθαρσίοις καὶ ἄλλοις, καὶ ὕδατι ἀπὸ τῆς Ἵππου κρήνης. ἔστι γὰρ καὶ Τροιζηνίοις Ἵππου κρήνη καλουμένη, [al. meliore ordine, Ἵ. καλ. κρ. Sic paullo ante legitur Ὀρέστου καλούμενον σκηνή. et IX. c. 31. ἡ τοῦ Ἵππου καλουμένη κρήνη. ubi mox leg. ἐγγέγραπται.] καὶ ὁ λόγος ἐς αὐτὴν διαφόρως τῶν [malim τοῦ] Βοιωτῶν ἔχει. Ibid. mox præstat αἰτήσοντα. Sed in Libanio T. I. p. 302. ed. Reisk. Ἵππου κρήνην, opinor, e margine in textum irrepsit; ut scribendum videatur: θαῦμα μὲν οὖν καὶ τὸ ἐν Ἑλικῶνι κρήνην ἐκδοθῆναί φασι, Πηγάσου τῷ ποδὶ τὴν πέτραν πλήξαντος. Schæf.

* ΚΡΗΡΙΣ, *CREPIDA.*

Vide supra ad v. ἐσθής. " Schæf.

* ΚΡΗΠΙΣ, *FUNDAMENTUM.*

Ex mente Scholiastæ Thucydidis in hujus phrasi III. 92. ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς, supplendum est κρηπῖδος. F. St. Vid. v. Καταβολή. Ἀρχή. Schæf.

* ΚΡΙΘΑΙ, *HORDEA.*

Aristophanes Equit. 816.: Σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει. *Tu Achilleis vesceris* (hordeis). Scholiastes: ἐκαλοῦντο Ἀχίλλειαί τινες κριθαί, ὡς εὐγενεῖς αὗται. Ergo Ἀχιλλείων ἀπομάττεται est, *laute vescitur.* [Vid. Brunck. ad l. c. item Lexicon Sophocl. v. Ἀχίλλειον πλάσμα. Schæf.] Aristophanes Ἐκκλ. 221. Καθήμεναι φρύγουσιν, *sedentes frigunt* (opsonia). Scholiastes: λείπει τὸ τρίχας. Sed Faber recte haud dubie pro τρίχας legit κριθάς. Leisn. Conf. Plinius Nat. Hist. XVIII. 7. 14. Herodotus VIII. c. 96. Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρύξουσι. Mœris p. 213. Κάχρυς, Ἀττικῶς. κριθαὶ πεφρυγμέναι, Ἑλληνικῶς. ubi v. Pierson. it. in præfat. p. XXXII. Schæf.

* ΚΡΙΜΑ, *JUDICIUM.*

Deest in ἔνοχος θανάτου, pro, κρίματι θανάτου. Matth. c. XXVI. 66. ἔνοχοι ἦσαν δουλείας, Hebr. II. 15. Item Matth. X. 15. ἀνεκτότερον ἔσται, scil. κρίμα. cap. XI. 22. 24. Mich.

In ἀνεκτότερον ἔσται, quod Matth. XI. 22. et alibi in sacris litteris occurrit, commode subaudire possumus τὸ, κρίμα: quemadmodum περισσότερον κρίμα legitur Matth. XXIII. 14. Schweb.

* ΚΡΙΣΙΣ, *JUDICIUM.*

In ἡ ἐπὶ θανάτῳ, (judicium) *mortis.* Artemidorus Oneirocrit. IV. 35. Ἀλέξανδρος ὁ φιλόσοφος ἔδοξε τὴν ἐπὶ θανάτῳ (sc. κρίσιν) κατακεκρίσθαι. *Alexander Philosophus visus est sibi morti* (adjudicatus) Idem IV. 62. et V. 49. Καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ καταδικασθεὶς τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἀπώλετο. Schoettg. Vid. Melet. Crit. I. p. 109. sq. Schæf.

* Subaudias item in ὑπακούειν, ubi hoc verbum sensu judiciali dicitur. Xenophon Hist. Gr. 5. 4. 24. Οἱ δ' ἔφοροι ἀνεκάλεσάν τε τὸν Σφοδρίαν, καὶ ὑπῆγον θανάτου. ἐκεῖνος μέντοι φοβούμενος οὐχ ὑπήκουσε. Sequitur statim plene: καίπερ οὐχ ὑπακούων εἰς τὴν κρίσιν. Schæf.

* ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ. 138

Joannes in epist. I. cap. II. v. 3. Καὶ ἐν τούτῳ (τῷ κριτηρίῳ) γινώσκομεν. Mich.

ΚΤΗΜΑΤΑ, *RES, BONA.*

Τὰ οἰκεῖα dixit Ælianus, subaudiendum relinquens κτήματα, [i] in Var. Hist. III. 22. Ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἕν, ὅ, τι καὶ βούλεται, τῶν οἰκείων ἀράμενον: *ut singuli ex liberis civibus, quod vellent, unum aliquod ex bonis suis in humeros sublatum secum auferrent.* Supple κτημάτων. Paullo post addit ipse Auctor: Καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν: *permiserunt ipsi etiam alteram rem sumere.* Sic τὰ ἑαυτοῦ. Thucydides L. IV. c. 105. ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ, ubi Scholiastes: κτήμασι δηλονότι. [k] [Archilochus X. v. 1. Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει. Anacreon XV. v. 1. Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω. XXVI. v. 3. Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου. v. Fischer. ad utrumque locum. Xenophon Sympos. 4. 31. ἐπειδὴ τῶν ὑπερορίων στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι, καὶ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας πέπραται, κ. τ. λ. Plene idem Memor. II. 8. in. ἐπειδὴ γὰρ ἀφῃρέθημεν τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα. Schæf.]

i Vid. infra sub voce οἰκήματα, alteram nostram animadversionem. Mich.

k In οἱ ἔχοντες. Vide, quæ infra ad vocem χρήματα. [l] Schoettg.

l Quemadmodum in ἔχειν apud Græcos nonnunquam deest κτήματα, vel χρήματα, vel πράγματα; ita *habere* apud Latinos eadem ellipsi, eodemque sensu adhibetur. Ovidius de arte amandi v. 541.

Nec nos ambitio, nec amor nos tangit habendi.

Conf. Fast. I. 195. Phædrus III. Prol. Leisn.

139 ## ΚΤΗΝΗ, *JUMENTA.*

In τὰ σκευοφόρα. Dio Cassius l. XXVII. p. 33. τήν τε ἵππον καὶ τὰ σκευοφόρα: *equitatum et jumenta.* Addit [a] Herodianus VIII. 1. Τὰ σκευοφόρα πάντα κτήνη, *omnia onera portantia jumenta.* [A plaustris onerariis manifesto distinguit Diodorus Sic. V. c. 25. ἀλλὰ καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκευοφόρων καὶ ἁμαξῶν γεμουσῶν ἀσφαλῶς περαιοῦνται. Rariore sensu legas in ejusd. l. XX. c. 29. οἱ μὲν τὰ σκευοφόρα κομίζοντες. Interpres: *impedimentorum baiuli.* Eodem plane modo Polybius T. II. p. 540. Schw. ἀνατιθέασι τὰ σκευοφόρα τοῖς ὑποζυγίοις. Vertitur: *sarcinas jumentis imponunt.* In talibus subaudias ἀγγεῖα, στρωματόδεσμα, etc. Non erat igitur, cur H. Stephanus Thes. T. III. c. 834. H. reprehenderet v. l. σκευοφόρα interpretans, *impedimenta et sarcinæ bellicæ.* Sic, opinor, intelligendus etiam Glossator Labbæanus: "Σκευοφόρα. Impedimenta." Obiter moneo, quod supra moneri oportuerat, Bosium v. Ἅμαξα Xenophonteo loco e Cyropædia (VI. 3. 29.) abstinere debuisse. Ibi enim nunc recte edunt, ὃς ἄρχει τῶν σκευοφόρων, deleto nomine ἁρμαμαξῶν, quod ex iis quæ mox sequuntur, fraudulenter irrepsit. Hoc non vidisse Bosium, non inique ferendum, cum ipse H. Stephanus hîc parum acute viderit, Thes. l. c. F. Conf. Fischer. ad Weller.

III. 1. p. 251. SCHÆF.] Eadem vox reticetur in ὑποζύγια: nam ὑποζύγιον est adjectivum, q. d. ὑπὸ ζυγὸν ὄν, *quod sub jugo est.*

a Non addit, ut defectum expleat, sed adjungit ἐπιξηγήσεως χάριν: quæ alia ratio est. Locus enim sic habet: τὰ δὲ σκευοφόρα πάντα, κτήνη τε καὶ ὀχήματα, ἐν μέσῳ τάξας, κ. τ. λ. SCHÆF.

ΚΥΒΟΣ, *ALEA.*

Accusativus κύβον deest in verbo ἀναῤῥιπτεῖν, quando absolute ponitur, Philostratus in Vita Apollon. L. V. c. 29. ὑπὲρ δὲ ἀρχῆς ἀναῤῥιπτεῖ παίζων, *de imperio vero* (aleam) *jacit ludens.* Sæpe additur κύβον, vel etiam κίνδυνον, qualia exempla suppeditabunt Lexica.[m]

m Vide Casaubonum ad Suetonii Julium c. 32. et Jensium Lect. Lucian. II. 11. p. 217. LEISN.

* Sic utramque Ellipsin supplet Dionysius Hal. L. III. p. 189. Καὶ κινδύνων τὸν ἔσχατον ἀναῤῥιπτεῖν [l. ἀναῤῥιπτεῖν: sicque edit. Reisk. p. 552. SCHÆF.] νομίσαντες. coll. [L. I. c. 80. extr. SCHÆF.] L. VIII. p. 515. Idem L. III. p. 62. ὑπὲρ ἁπάντων ἀναῤῥίψαι κύβον. Menander Arrhephoris v. 11. Ἀνεῤῥίφθω κύβος. SCHWEB. Herodotus VII. c. 50. 2. κινδύνους ἀναῤῥιπτέοντες. ubi vid. Valckenar. eundemque ad Euripid. Phœniss. p. 419. Add. Markland. ad Suppl. v. 330. et Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 783. s. SCHÆF.

* ΚΥΚΛΟΣ, *CIRCULUS.*

In παράλληλοι, quos *circulos parallelos* appellat Plinius L. VI. c. 33. In ζωδιακὸς, pro quo Alcinous habet ζωοφόρον κύκλον p. 37. SCHWEB. Diogenes Laërt. VII. 155. κύκλους δὲ εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ πέντε· ὧν πρῶτον, ἀρκτικὸν, ἀεὶ φαινόμενον· δεύτερον, τροπικὸν θερινόν· τρίτον, ἰσημερινόν· τέταρτον, χειμερινὸν τροπικόν· πέμπτον, ἀνταρκτικὸν, ἀφανῆ. λέγονται δὲ παράλληλοι, καθότι οὐ συμβαίνουσιν εἰς ἀλλήλους· —. ὁ δὲ ζωδιακὸς λοξός ἐστιν, ὡς ἐπιὼν τοὺς παραλλήλους. Similia Suidas T. II. p. 392. ubi leg. χειμερινὸς τροπικός· τροπικὸς θερινός. postque ἀντίος τοῖς παραλλήλοις cum Toupio Emend. T. I. p. 370. Plene Manetho II. v. 14. διὰ κύκλου ζωδιακοῦ. it. Pollux IV. 158. Insolenter Manetho IV. v. 168. ζωδιακή. ubi cum Dorvillio ad Charit. p. 224. subaudias ὁδός. Ζωοφόρος legas ἑλλιπῶς in carmine genethliaco, quod evulgavit Huschkius Anal. Crit. p. 299. Idem, ut exquisitius, reddendum Synesii Epigramm. I. v. 7. ubi ζωδιακοῦ ediderunt †. Manetho, non minus insolenter, IV. v. 510. ζωφορίη. Vid. Dorvill. l. c. p. 267. SCHÆF.

† Epigrammatis illius initio nunc legitur: Ἡ σοφίη στίβον εὗρεν ἐς οὐρανὸν ὧ μέγα θαῦμα. Al. ὁ μέγα θαῦμα. unde veram lectionem facile elicias. Corrigo: οὐ μέγα θαῦμα. Conf. Melet. Crit. I. p. 93. Jam apte cohærent, qui vulgo hiant, primi duo istius poëmatii versus. Obiter moneo, v. 7. δέξο non tentandum esse. *accipe*, i. e. *disce.* Dionysius Hal. de Comp. Verb. p. 156. ed Reisk. κῶλα δέ μοι

δέξαι καὶ λέγειν, κ. τ. λ. *scilo.* (Ibid. p. 157. leg. κατὰ τί δέοιτο; βούλεται κ. τ. λ. In platonis Phædone 6. in. malim Κατὰ τί οὖν δήποτε κ. τ. λ. Sic l. in. Τί οὖν δή ἐστιν, κ. τ. λ.) Libanius Epist. DCCCCLXXXIII. λόγους ὑπ' ἄλλων λεγομένους δέχεσθαι. *audire.* SCHÆF.

ΚΥΛΙΞ, *CALIX.*

Dantur phrases ellipticæ, in quibus suppressa est vox κύλιξ, *calix, poculum.* E. g. in ἡ Θηρίκλειος. Plutarchus Sympos. 1. pag. 619. de Archia: τὴν μὲν ἐπιστολὴν παρῶσαι, λαβεῖν δὲ τὴν Θηρίκλειον, *epistolam rejecisse, et* (poculum) *Thericleum arripuisse.* In ἡ μεγάλη, et ἡ μείζων. In Menandri Fragmentis:

> Ἄκρατον, ἐβόων, τὴν μεγάλην. ψυκτῆρά τις
> Προὔπινεν αὐτοῖς.

140 Merum, inclamabant, magnam (*calicem*). Psycterem aliquis
Porrigebat illis.

quemadmodum recte distinxit verba Auctor Emendationum in Menandri et Philemonis Reliquias p. 70. Sic τὴν μείζονα αἰτεῖν, sc. κύλικα, *poscere majus* (poculum), quomodo dicebant, quoties genio indulgentes majora pocula flagitabant. Sophilus apud Athenæum Deipnosophistarum L. X: — ἄκρατος ἐδίδοτο, ἴσον ἴσῳ, πάλιν τὴν μείζον' ᾔτησεν: *merum dabatur, par pari, rursus majus poposcit* (poculum). quod Homerus μείζονα κρητῆρα plenius dixit Iliad. IX.

> Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενοιτίου υἱὲ, καθίστα,
> Ζωρότερον δὲ κέραιε.

> Majorem jam craterem, Menœtii fili, appone,
> Meraciusque misce.

Sic μεγάλαις προπίνειν, sc. κύλιξι. Aristoteles in Problem. Sect. III. alibi: Διὰ τί ἧττον μεθύσκονται, ταῖς μεγάλαις καθωνιζόμενοι; *Quare minus inebriantur, qui magnis* (poculis) *potant?* Cicero: *Poscere majoribus poculis.* Sic ille in Verrem I. 26. *Fit sermo inter eos et invitatio, ut Græco more biberetur. Poscunt majoribus poculis.* Aristophanes Equit. v. 107. ἕλκ', ἕλκε τὴν τοῦ Δαίμονος τοῦ Πραμνίου. ubi Berglerus: "Subintelligitur κύλικα, aut simile." quem vide etiam ad Alciphron. p. 148. a. Theognis v. 484. Brunck. πολλὰς πίνων. Palladas XXI. v. 9. μίαν δ' ἐπιπίνομεν αὐτοῖς. SCHÆF.]

* ΚΥΝΕΗ, *GALEA.*

Κυνέη, quando ἐλλιπῶς pro *galea* usurpatur, subauditur aliquoties apud Homerum, ubi de sortitione sermo est. Sic Iliad. ψ. 352. Ἐν δὲ (κυνέῃ) κλήρους ἐβάλοντο. et v. 353. Ἐκ δὲ (κυνέης) κλῆρος θόρε Νεστορίδαο. Plene idem Iliad. γ. v. 316. Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες. SCHWEB.

* ΚΥΡΙΟΣ, *DOMINUS.*

In αὐτὸς, quando hoc pronomen absolute a servis de *Domino* usurpatur; item ab ancillabus de *Domina.* Sic Arrianus Dissert. L. I. c. 19. τί ποιεῖ αὐτός; *quid agit dominus?* Idem L. II. c. 19. ὑπ' αὐτοῦ. *a domino.* [In talibus non ellipsis est nominis κύριος, sed pronomen αὐτὸς vicem gerit illius nominis. Verissime Casaubonus ad Theophr. p. 34. ed. Fisch. "Sunt αὐτὸς et ἐκεῖνος voces servorum, quas honoris causa [malim, compendii causa] propriorum nominum loco usurpabant." Idemque de aliis hujusmodi locutionibus tenendum, e. c. de voce Pythagoreorum, αὐτὸς ἔφα. Schæf.] 1 Corinth. VI. 19. οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν. s. κύριοι. Sic ellipsin supplet Onosander c. X. s. 7. Τὸ μὴ αὐτὸν εἶναι τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς κύριον. v. Kusterus ad Aristophanis Nub. v. 219. coll. hoc ipso libro in διδάσκαλος. Item in locutionibus εἶναι ἑαυτοῦ, γενέσθαι ἑαυτοῦ: quam ellipsin supplet Onosander l. c. Schweb.

Recte omnino celeb. Abresch. in animadv. ad Æschylum L. I. p. 172. ἑαυτοῦ εἶναι satis obvium esse pro ἑαυτοῦ κύριον εἶναι. Huc refer illud Paulli Apostoli 1 Cor. VI. 19. καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν. *Nec estis ipsi* vestri juris. F. St.

ΚΩΛΥΜΑ, *IMPEDIMENTUM.*

Deest hæc vox in ἐμπόδιον, cum *obstaculum* significat. Addit Euripides Ione v. 862.

Τί γὰρ ἐμποδὼν κώλυμ' ἔτι μοι.

* Utrumque copulâ interpositâ jungit Lucianus T. III. p. 141. καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προκείμενον. Legitne in Ione T. γ. ἐ. κώλυμά τί μοι? Ceterum de hac ellipsi Dorvillius ad Charit. p. 111. "Revera natura sua esto adjectivum [ἐμπόδιον], at quodvis substantivorum, non solum κώλυμα reticetor." Schæf.

* ΚΩΛΥΤΟΝ, *PROHIBITUM.* 141

Adjecimus hanc vocem, non quod talis Ellipsis usitata sit græcis scriptoribus, sed quod in Novo Testamento observanda est, qui liber inter omnes græcos alios est præstantissimus. Utimur autem Ellipsi hujus vocis in explicatione locorum Matth. XV. 5. Marci VII. 11. [n] Notum est, Servatorem in iis locis reprehendere Pharisæos, quod aliquando liberos a parentum cura abducerent, eo prætextu, quod pecuniam suam Deo oblationis loco dederint. Quotiescunque ergo parentes egeni a liberis suis aliquid peterent, ex ipsorum instructione, ita ipsis respondebant: Δῶρον, ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς. *Donum*, sive *oblatio, qua ex me posses utilitatem capere.* Viderunt quamplurimi ex viris doctis, subaudiendum hic esse ali-

quid, sed varie circa hunc locum sunt versati. Possinus Spicileg. Evang. c. 45. p. 108. edit. Fabricii *ellipticam orationem* hanc vocat, sed, quæ omissa sunt, non indicat. Non opus est, ut aliorum sententias operose dispiciamus, quum illis omnibus refutandis charta nostra nimium futura sit curta. Optimus hujus loci a tantis perversionibus vindex exstitit Vir in orientali litteratura versatissimus G. E. Edzardi. qui de eo in notis ad tractatum Talmudicum Avoda Sara c. 2. p. 292. sq. prolixe tractat. Nimirum formula, quam in Pharisæis reprehendit Servator, desumta est ex jure Judaico, quare ex eodem et illustranda erit, et supplenda. Nos e multis aliis locis a laudato Edzardo adductis unum saltem adducimus ex
142 Avoda Sara fol. 27. 1. ubi sic Rabbinistæ: נהנה מן הערלים מותר
בעדלי ישראל ואסור במולי אומית העולם: ותנן קינם שאני *Traditio est, si quis dicat: Res sacrata mihi erit, quidquid utilitatis ad me posset redundare a præputiatis,* (i. e. Voveo, me nihil utilitatis esse percepturum ex præputiatis) *ei licet commodum percipere ex præputiatis Israelitis, at non licet illud percipere ex circumcisis gentibus.* Ex hoc et aliis similibus locis, ab Edzardo et aliis adductis, constat apertissime, sermonem Servatoris nostri esse abbreviatum, et vel מותר. *licitum est*, vel אסור, *prohibitum est*, subaudiendum. Prius locum non habet, quia quod Deo semel sacratum erat, in alios usus minime transferri potest. Ergo adsumimus posterius cum Edzardo p. 295. et verba nostrorum Evangelistarum ita exponimus: *Si quis dixerit patri vel matri suæ: Res sacrata est, ex qua a me juvari potuisti:* (h. e. vovi, te nulla re a me posse juvari) *ergo nec licebit mihi, res Deo semel sacratas aliis et profanis usibus impendere.* Schoettg.

n Vide, quæ infra de ellipsi Verborum, sub voce ὀφείλω, notavi. Mich.

* ΚΩΠΗ, *REMUS.*

Aristophanes Acharn. 552. ϑαλαμίων [imo ϑαλαμιῶν. v. Brunck. ad h. l. Schæf.] τροπουμένων, ubi ϑαλαμίαι τροπούμεναι sunt *remi, qui loro ad scalmum alligantur.* Quem locum Frischlinus male expressit. Θαλαμία autem, subint. κώπη, est *remus, quo remiges*
143 *infimi ordinis,* ϑαλάμιοι apud Græcos dicti, *utebantur.* Videantur Hesychius et Kusterus ad h. l. Item Florens Christianus ad Pacem 1231. Leisn. Etymol. M. c. 441. 23. Θαλαμίδιοι κῶπαι, αἱ ἠρέμα ἐλαύνουσαι. Sic et Suidas T. II. p. 162. Carent Lexica voce ϑαλαμίδιος: jure. Corrupta est enim, (perinde ut alia plura hujus generis, e. c. ἀκαρίδιος, ἀνημίδιος, δραχμίδιος, στατηρίδιος, de quibus vid. Kusterus ad Suid. T. I. p. 195. in Clerici Biblioth. Sel. T. XXIV. P. I. p. 93. et ad Schol. Aristoph. Av. v. 696. Toup. Emend. T. II. p. 422.) scribendumque ϑαλαμιαῖος, quod Lexicis, a quibus item abest, tuto inferas. Schæf.

* Homerus Od. X. v. 130. οἱ δ' ἄμα πάντες ἀνέῤῥιψαν. quod elliptice dictum putant. Ernestius quidem ad Od. XI. v. 238. supplet ἐρετμά. Possis item κώπας subaudire, et comparare τὰς κώπας ἀνα-

φέρειν, de quo vid. Villoison. ad Longi Pastor. p. 196. sq. Sed jam Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 30., facta comparatione aliorum Odysseæ locorum, legendum monuit οἱ δ' ἄλλα π. ἀ.: hancque emendationem Scholiorum Harleianorum auctoritate nuper confirmavit Porsonus p. 38. b., in textum nunc ipsum admisit Wolfius. Schæf.

Λ.

* ΛΑΓΑΝΑ, *PLACENTÆ.*

Λάγανα subauditur in τὰ ἄζυμα, in Novo Testamento passim, collata versione septuagintavirali in חַלּוֹת מַצָּה· Mich.

* ΛΑΓΩΟΣ, *LEPUS.*

In πτὼξ, apud Suidam aliosque ἐλλιπῶς posito. Plene est apud Homerum Iliad. X. v. 310. πτῶκα λαγωόν. Schweb. Dicitur de quovis animali timido: nam est παρὰ τὸ πτώσσειν, ut synonymon πτὰξ, quod Schützius, præeunte editore Glasguensi, Æschylo Agam. v. 137. in minori editione vindicavit, παρὰ τὸ πτήσσειν. Hesychius: Πτῶκας. δειλούς. λαγωούς. δορκάδας. ἐλάφους. νεβρούς. Obiter videamus Philostratum Icon. II. 2. p. 812. κολακεύει δὲ αὐτὸν ὁ Χείρων, οἷον λέοντα, πτῶκας ἁρπάζειν, καὶ νεβροῖς συμπίπτεσθαι. Mirum negotium leo lepores et hinnulos currendo sectans: magis etiam mirum negotium Achilles tali in re leoni collatus. Id, opinor, sentiens Valckenarius ad Herodot. p. 650. 10. corrigendum censuit οἷόν τι ἔντα. Equidem suspicor οἷον θέοντα πτ. ἀ. Compara Tyrtæum III. v. 4. νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην. (Sic Dionysius Hal. Ant. Rom. T. I. p. 370. γεωργικὸς ἀνὴρ, καὶ τὸν βίον ἀνεπίληπτος, οἷος μηδὲν ἂν ψεύσασθαί κέρδους ἕνεκα ἰδίου. In Epigr. adesp. DCLXVII. leg. οἷος ἐκείνας ψεύσασθαι. Οἶδεν enim, quod Jacobsius nuper conjecit, per linguæ indolem hîc stare non potest, cum sit *novit*, non *norat.*) Schæf.

* ΛΑΜΠΑΣ, *CANDELA.*

Aristophanes Ecclesiaz. v. 1035. ἢν περιῇς γέ που τῶν κηρίων. *si consumtis cereis superstes sis.* Brunckius ad h. l. "Suspectum est mihi κηρίων, quod nullibi legisse memini ea significatione, quam hujus loci sententia flagitat, nempe pro *cereis candelis.* Scribendum κηρίνων, et notanda ellipsis substantivi λαμπάδων." Schæf.

* ΛΑΟΣ, *POPULUS.*

Stylo novi testamenti negligitur ad nomen Ἰσραὴλ. v. g. Act. I. 6. XIII. 23. 24. ubi pro τῷ Ἰσραὴλ statim plene τῷ λαῷ Ἰσραήλ. Conf. etiam Matth. VIII. 10. XV. 21. XXVII. 42. Marc. XV. 32.

Luc. I. 68. II. 25. 84. IV. 25. VII. 9. etc. In quibusdam locis, si mavis, supple οἶκος ex Matth. X. 6. F. St.

* ΛΑΧΑΝΟΝ.

In ἡδύοσμον, *mentha*, Matth. c. XXIII. 23. coll. Lucæ Evang. c. XI. 42. Mich.

* ΛΕΓΟΜΕΝΑ, *DICTA*.

Proverbialiter dicimus τὰ ἀπὸ τρίποδος. subaudi λεγόμενα, vel χρησθέντα. Hesychius: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων, ἤτοι ἀπὸ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος, ἢ ἀπὸ τοῦ Πυθαγορικοῦ. [Galenus Hippocr. Gloss. Explic. procem. p. 55. extr. H. Steph. νομίζω δή σοι τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν. subaudi λεγόμενα s. λεχθέντα. Schæf.] Etiam in μεταξὺ subaudiendum λεγομένων apud Theophrastum charact. c. 7. Plene μεταξὺ λεγομένων est apud Lucianum in Philopseud. μεταξὺ λόγων autem in Dial. Charontis et Mercurii etc. Leisn. Hemsterhusius ad Luciani Coll. Sel. p. 59. "Μεταξὺ λόγων. Loquendi formula, quam usurpabant, si quid ab instituta oratione alienum sermonibus intersereretur. Apollodorus apud Pollucem X. 93. Μεταξὺ τῶν λόγων δὲ τουτί μοι δοκεῖ· ubi a me quædam sunt observata." Hæc in majore Luciani editione frustra quæras. Schæf.

* ΛΕΓΩΝ, *DICENS*.

Hoc aut aliud participium ejusdem significationis, velut εἰπὼν, κελεύων, passim subaudiendum est ad integritatem orationis. Sophocles Aj. v. 726. τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ (an στρατῷ?) ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὥς οὐκ ἀρκέσει κ. τ. λ. ubi Brunckius: "ὡς οὐκ ἀρκέσοι. —— Extrinsecus adsumendum participium λέγοντες." Euripides Phœn. v. 1469. ed. Valck. ἀνῇξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων, Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν, Οἱ δ', ὡς ἐκεῖνον. ubi v. Valcken. Diodorus Sic. Eclog. T. II. p. 490. 44. ἔπεμψεν ἀγγελιαφόρον μὴ θορυβεῖσθαι αὐτόν. Add. Wass. ad Thucyd. p. 293. 65. in Dukeri præfat. Wesseling. ad Diod. Sic. T. I. p. 726. 74. Schæf.

* ΛΕΞΙΣ, *VOX*.

Apud Longinum Sect. XXXII. ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ
144 κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιτρέχεται τοῦ Ῥήτορος θυμός. *Hic multitudine metaphorarum ira rhetoris in proditores proruit.* [Imo vertendum: *Hic multitudinem metaphorarum ira rhetoris in proditores obnubilat et abscondit.* vid. Toupium p. 339. Schæf.] Τῶν τροπικῶν sc. λέξεων. Quæ ellipsis, paucis interjectis, denuo occurrit. [μεγάλαι τὴν φύσιν εἰσὶν αἱ τροπικαί. Schæf.] Leisn. Citat Didymum ἐν τῇ τροπικῇ λέξει Lexicon Sangermanense Ms. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 4. Longe diversi generis sunt τὰ τροπικὰ Dialecticorum, de

quibus in Spenceri Annotat. ad Origen. c. Cels. p. 85. sqq. SCHÆF.

* In πεζῇ, oratione pedestri: unde πεζῇ λέγειν. et opponitur τῇ ἐμμέτρῳ s. τῇ μετὰ μέτρων. v. Hoogeveen ad Viger. p. 87. Sic etiam Horatius L. II. Od. XII. 9. Pedestribus historiis. Eodem modo apud Latinos in prorsa et versa subauditur oratio. SCHWEB. Ammonius p. 131. ed. Valck. ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ πρότερον γεγενημένος πεζός. Schol. Ven. ad Homer. Il. II. v. 252. ἀθετοῦνται στίχοι ἑ, ὅτι πεζότεροι τῇ συνθέσει. ubi notetur usus comparativi, paullo ille quidem rarior. Hinc nata aliquot vocabula boni commatis, ab Eustathio usurpata, quæ in Lexicis frustra quæras, πεζολέκτης (ad Iliad. p. 569. 7. Rom. 492. 10. Bas.), πεζολογία (ad Odyss. p. 1888, 1. 728. 33.), πεζολογικῶς (ad Odyss. p. 1839, 50. 651, 3.) Transiit hæc Scotti industria, cum ad defectus Lexicorum explendos etiam Eustathii commentariis uteretur. SCHÆF.

ΛΕΧΟΣ; LECTUS.

In τὸ στρωτὸν, stratum. [Sic ἐλλιπῶς legitur in Apollodori Bibl. III. 10. 2. nisi fallit Valckenarii meaque conjectura. Vid. Melet. Crit. I. p. V. 88. Talibus locis rectius φάρος subaudias. Plene Sophocles Trachin. v. 917. ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη. SCHÆF.] Plene dixit Euripides Oreste v. 313. Μένε ἐπὶ στρωτοῦ λέχους, mane in strato lecto. [qui alibi λέκτρον addit. Helen. v. 1281. ed. Musgr. καὶ στρωτὰ φέρεται λέκτρα σώματος κενά. Sed Hesiodus Theog. v. 797. στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι. Homer. Hymn. in Cerer. v. 285. ἀπ' εὐστρώτων λεχέων. SCHÆF.]

* ΛΗΠΤΕΟΝ, ACCIPIENDUM.

Quum Grammatici monere volunt, vocem aliquam ex superiori loco repetendam, et ex præcedentibus quasi quodam communitatis jure assumendam esse, dicunt ἀπὸ κοινοῦ, supple ληπτέον, ὑπακουστέον, aut simile. LEISN. Simplicius suppleas ἐστί. Sic Schol. August. ad Euripid. Phœniss. v. 253. Valck. ἵν' ᾖ (conf. Valckenar. p. 91. b.) ἀπὸ κοινοῦ τὸ πίνεται. Quamquam non nego, sæpius reperiri ληπτέον ἀπὸ κοινοῦ. Sed in talibus simplicissimum quidque optimum. SCHÆF.

* ΛΙΒΑΣ, GUTTA.

Dionysius Halicarnasseus de Structura Orat. Sect. 4. ex Hegesia: οὐ γὰρ μικρὰν εἰς Θηβαίων ὕδωρ ἔσπεισεν ὁ Διόνυσος. Ἡδὺς μὲν γὰρ ἔστι, ποιεῖ δὲ μαίνεσθαι. Neque enim (guttulam) in Thebanam undam evomuit Bacchus. Est quidem potu dulcis, parit vero insaniam. Quo in loco consequentia satis arguunt, in μικρὰν ellipsin esse substantivi feminini λιβάδα, vel χύσιν, aut consimilis, vid. Sylburg. LEISN. Tum laceris scriptorum fragmentis non utendum, ut novas ellipses fabriceris. SCHÆF.

ΛΙΘΟΣ, *LAPIS*.

In δομαῖος. Apollonius Rhodius L. I. vers. 737.

——— τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους
Ἱέμενοι [a].

[Plene Epigramm. adesp. CCIV. v. 3. Φοῖβος ἐπωμαδὸν ἦγε δομαῖον Λᾶαν. Schæf.

145 a Item ante Adjectiva a nominibus gemmarum deducta; it. ante μαργαρίτης. An etiam in θεμίλιος, *fundamentum?* An et in ὁ στάδιος, pro quo et τὸ στάδιον, subaudito forsan διάστημα vel σημεῖον, dicitur? Mich.

* In σάρδινος, λιτίτης, ἀμίθυστος, ἀκρογωνιαῖος, Ephes. II. 20. b In verbo βάλλειν. c Josephus Antiquitatum Judaicarum Lib. III. 1. 5. *Sic itaque* (Moses) *mitigavit ipsos*, καὶ τῆς τοῦ βάλλειν ὁρμῆς ἐπέσχε, *et a lapidando abstinuit*. Schoetto.

b Ἴασπις, σμαράγδινος, Additur nomen a Joanne in Apocalypsi c. IV. 3. ὅμοιος λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρδίνῳ. Bernh.

c Tyrtæus in Sententiis supplet ellipsin, μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις. Bernh.

* In ὀλοοίτροχος, *cursu perniciosus*. Homerus Iliad. N. v. 137. Plene dixit Xenophon L. IV. K. A. p. 194. ὀλοιτρόχους ἁμαξιαίους, καὶ μείζους καὶ ἐλάττους λίθους. *rotunda saxa ingentia* (plaustralia) etc. [Alio modo explet Theocritus XXII. v. 49. πέτροι ὀλοίτροχοι. quod ibidem statim sequitur οἷστε, bene habet. Conf. Homer. Il. XIII. v. 138. Obiter moneo, ejusdem poëmatii v. 168. scribendum esse πνοιὴ ἄγουσ' ἀνέμοιο. Schæf.] In μάρμαρος, *albus*. Homer. Iliad. M. v. 380. μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών. s. λίθῳ. [Plene Callimachus H. in Apoll. v. 23. ex emendatione Valckenarii (Koppiers. Observ. Philol. p. 140. Ruhnken. Epist. Crit. p. 131.): λίθος ἐστήρικται μάρμαρος. Aliter Euripides Phœniss. v. 1416. ed. Pors. λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον. Schæf.] In proverbiali locutione: Πάντα κινεῖν. s. λίθον. *omnem lapidem movere*. Thucydid. L. I. c. 93. [Phrasin πάντα κινήσων in Libanii ep. 261. supplet Wolfius per λίθον. coll. ep. 412. F. St. "Lucian. de morte Peregr. 12. p. 324. To. 3. πάντα ἐκίνουν. Integrum — proverbium est, et πάντα λίθον κινεῖν (Plin. 1. ep. 20. 15.): v. Zenob. Parœmm. 6. 63. Apostol. 15. 65.: et πάντα κινεῖν πέτρον (Eurip. Heraclidd. 1002.): v. Diogen. 7. 42." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 258. Suppleas etiam κάλων. Proverbiales enim locutiones ejusdem significationis sunt, πάντα κάλων κινεῖν, σείειν, ἀνασείειν, ἐξιέναι. Philo de Somn. p. 162. ed. Wechel. πάντα μὲν οὖν ἀνασείων κάλων (Cod. καλὸν. voluit κάλον, quæ forma haud raro occurrit, sic tamen ut libri fere varient. Conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 203. 84. ad Herodot. p. 115. 32. Facius ad Pausan. II. 37. 5. Brunckius ad Aristoph. Pac. v. 458. Jacobsius ad Crinagor. XV. v. 2. Add. Diodor. Sic. XVII. c. 43. ubi nulla ex libris enotata varietas.) ἀχαλίνου στόματος καὶ κατηγόρου γλώττης. ad q. l. lege doctam notam Hœs-

chelii p. 255. et conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 173. Valckenar. Diatr. in Fragm. Euripid. p. 233. Toup. Emend. in Suid. T. II. p. 20. sq. Musgrav. ad Eurip. Med. v. 282. Belin. ad Lucian. T. V. p. 315. Schæf.] Idem in illo Senario: δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν (λίθον προσκρούειν) τοῦτον οὐκ ἔστι σοφοῦ. Quam ellipsin supplent Zenobius III. 29. et Diogenianus IV. 19. Sic Latine habet Ausonius epistol. XI. p. 615. *tu ut tua culpa ad eumdem lapidem bis offenderes.* Schweb.

* ΛΙΜΗΝ, *PORTUS.*

Ἐλλιπῶς apud scriptores sæpe leguntur verba ἀνάγειν, κατάγειν, καταίρειν. in quibus subauditur εἰς λιμένα, vel ἀπὸ λιμένος. Sic Homerus Odyss. γ. 10. οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο. s. εἰς λιμένα. Actor. XXVII. 2. Ἀνήχθημεν. Plena locutio occurrit apud Arrianum Dissert. L. III. c. 21. Ἀλλ' ἀπὸ λιμένος μὲν οὐδεὶς ἀνάγεται. cf. Eustathium ad Iliad. Σ. p. 953. l. 31. Sic in καταίρειν ellipsin supplet Dionysius Hal. L. I. p. 43. Καταίραντες εἰς λιμένα καλόν. Schweb. Hæc quoque ellipsis sine causa idonea conficta est; poteratque Schwebelius eodem jure Ellipsium Catalogum augere his nominibus, Βαβυλῶν, Ῥώμη, Σοῦσα, aliis id genus, ut significationem verborum ἀναβαίνειν et καταβαίνειν singularem explicaret. Schæf.

* Neglexit Diodorus Sic. Bibl. L. IX. in adjectivo Φαληρικῷ, *Phalareo*, vel potius emendante Scheffero *Phalerico* (vel *Phaleræo*. Steph. Byzant. Φαληρεῦς.) *Portu* dixit Nepos in Themistocl. VI. 1. Idem vocabulum, vel ἀκτὴ, quod adjicit Musæus de Her. et Leandr. vs. 259. subaudiendum in ναύλοχος, de quo conf. progr. de nominibus Smyrnæ §. 1. F. St. Plene ναύλοχος λιμὴν Homerus passim habet. Philonica, quibus utitur Sallierius ad Thom. Mag. p. 927. τοῖς ἀληθείας ναυλοχωτάτοις ὑποδρόμοις καὶ λιμέσιν ἐνορμίσασθαι. Obiter moneo, Lexicis inferendum esse nomen ναυλόχιον, quo usus est Aristophanes. Vid. Fragm. Babylon. IX. Reperias idem in Lexico Herodoteo p. 176. b. ed. Wessel. Schæf.

* ΛΙΤΡΑ, *LIBRA.*

In re nummaria apud scriptores sæpe supprimitur λίτρα, *libra*. Pæanius Metaphr. L. III. c. 21. Μισθὸς ἦν τριῶν μυριάδων ἀργυρίου σταθμός. Plene est c. XXII. Ἀργυρίου λιτρῶν εἰς δέκα μυριάδας. Eadem ellipsi utuntur Latini in *Pondo*. Festus, *Centenas pondo dicebant antiqui, referentes ad libras.* v. Gronovius de Pec. vet. L. I. p. 28. et Sanctii Min. L. IV. c. 4. p. 598. Schweb. Diodorus Sic XIV. c. 116. χιλίας λαβόντες λίτρας χρυσίου. Schæf.

* ΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΣ, *REPUTANS.*

Plato in Phæd. de morte Socratis loquens: ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαιον ἐμαυτόν· οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνόν γε, ἀλλὰ τὴν ἐμαυτοῦ τύχην, οἵου ἀν-

ἀνδρὸς ἑταίρου ἐστερημένος εἴη. Hic λογιζόμενος, vel quid simile, subaudiendum. Xenophon Cyrop. VII. Ὁ μὲν δὴ ταῦτα εἰπὼν ἀπῄει, κατοικτείρων τήν τε γυναῖκα, οἵου ἀνδρὸς στεροῖτο, καὶ τὸν ἄνδρα, οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν, οὐκ ἔτ' ὄψοιτο. [Ad h. l. Zeunius p. 659. de somniis nugisque aliorum nescio quid crepans, ipse fortiter nugatur. Schæf.] Demosthenes: Δακρῦσαι ἔφη, καὶ ὀδύρασθαι τὴν Ἑλλάδα, ὡς διάκειται. vid. Budæi Comment. Græcæ ling. Leisn. Præstat, opinor, simplicior ratio Wyttenbachii Annot. ad Herodot. in Select. Princip. Historic. p. 347. " [Herodot. I. c. 31.] οἵων τέκνων ἐκύρησε. Homericus est usus in οἵων pro ὅτι τοίων, sive ὅτι τοιούτων. *Argivæ beatam prædicabant matrem, quod tales nacta esset filios.* Il. σ. 95. Ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις. Od. δ. 611. Αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις. quem versum laudat Aristides Orat. T. I. p. 25. Simonides Epigramm. XCIV. apud Brunck. Analect. T. I. p. 144. Οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες. Euripides Med. 23. Hinc explicandus Ælianus Hist. An. V. 54. Ἦν δὲ ἄρα ἡ πάρδαλις καὶ τοῦ πιθήκου δολερώτερον, οἵας γοῦν ἐπ' αὐτοῖς παλαμᾶταί τε καὶ ῥάπτει τὰς πάγας." Cum loco Æilaneo compares Homer. Hymn. in Mercur. v. 282. sqq. Homerus Il. VI. v. 166. τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν. XXII. v. 346. αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη, Ὤμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας. [Præmisso participio satisque accommodate ad Leisneri rationem Odyss. XVI. v. 92. ἦ μάλα μευ καταδάπτετ' ἀκούοντος φίλον ἦτορ, Οἷά φατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάασθαι.] Odyss. XVII. v. 479. μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἷ' ἀγορεύεις. Ibid. v. 160. τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐϋσσέλμου ἐπὶ νηὸς Ἥμενος ἐφρασάμην. ubi Ernestius: " οἷον edd. vett. [it. codd. Vindobb. et Harlei,] quod et ipsum rectum." imo melius. XVIII. v. 72. Ἦ τάχα Ἶρος Ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει, Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. quæ non est exclamatio, sed ætiologia, cur Irus malum habiturus sit: quod miror non vidisse virum optimum, Dammium; N. Lex. Gr. c. 59. Ibid. v. 219. οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὐδὲ νόημα, Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη, κ. τ. λ. quæ vulgo perperam interpungunt. Sophocles Œd. T. v. 701. Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει. Euripides Alcest. v. 969. Musgr. εἰ δὲ διπτέτην Στύγνοιν, οἵων ἐκ δόμων ἀπώλεσαν. Herodotus VIII. c. 12. ἐς φόβον κατεστέατο, ἐλπίζοντες πάγχυ ἀπολέεσθαι, ἐς οἷα κακὰ ἧκον. bene Interpres: *ut qui in tantum malorum devenissent.* Thucydides VII. c. 75. ἄλλως τε καὶ ἀπὸ οἵας λαμπρότητος καὶ αὐχήματος τοῦ πρώτου ἐς οἵαν τελευτὴν καὶ ταπεινότητα ἀφῖκτο. Interpres ex ratione Leisneri: *præsertim cogitantibus, quanto ex splendore* etc. Plato T. X. p. 244. καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν. Lucianus. T. I. p. 135. s. ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν. T. II. p. 124. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἐκοπτόμην (sic leg. conf. Schol. ad Euripid. Orest. v. 213. Thomas Mag. p. 732. Abresch. Lect. Aristæn. p. 245. Ruhnken. ad Tim. p. 221.) τι καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν αὖθις πλανηθήσεσθαι. Sic et ὅσος. Herodotus VII. c. 169. ἐπιμέμφεσθε, ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεῳ τιμωρημάτων Μίνως ἔπεμψε μηνίων δακρύματα. Idem II. c. 175. ἐπὶ πολλὸν πάντας ὑπερβαλλόμενος τῷ τε ὕψει καὶ τῷ μεγάθεϊ, ὅσων τε τὸ

μάγαδις λάθρα ἐστὶ καὶ ἀοιδὸν τίκτει. ubi ἡ παῖδες juncta τῇ συνέτοις, quemadmodum in Epigr. adesp. CCCLXXIV. ἀργυρέων Ἀσκληπιοδότου τὸ πολλάκις ἀθάνατον, Ὅστε καὶ οἷα πόρεν γέρα πατρίδι. SCHÆF.

* ΛΟΓΙΣΤΕΟΝ, *CONSIDERANDUM.* 146

Dionysius Halicarnass. de Struct. Orat. Sect. XXI. p. 172. edit. Uptonii: Μή ποτ' οὖν κρεῖττον ᾖ λέγειν. i. e. (considerandum est,) *an satius sit affirmare* etc. ubi Upton recte monet, esse ellipsin τοῦ Λογιστέον vel Σκεπτέον. [Vid. infra ad v. Σκεπτέον. SCHÆF.]

* ΛΟΓΟΙ, *SERMONES.*

Facile est judicatu, abesse hoc vocabulum in Basilii Magni homil. εἰς τοὺς ἁγ. μ. μαρτ. p. 411. Τούτους τοὺς παρακλητικοὺς ἐνδιδόντες ἀλλήλοις. Plene dicendum fuit, παρακλητικοὺς λόγους. BERNH.

ΛΟΓΟΣ, *ORATIO.*

In ὁ ἐπιτάφιος, *funebris*, supp. λόγος, *oratio*. Plene λόγον ἐπιτάφιον dixit Dionysius Halicarnasseus Lib. V. p. 291. Καὶ προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, τὸν ἐπιτάφιον ἔλεξεν ἐπ' αὐτῷ λόγον: *Et progressus ad tribunal, funebrem in eum dixit orationem.* [Item plene, sed aliter, Plutarchus Mor. T. I. p. 869. Τῶν Ἀθηναίων δέ τινος ἔπαινον ἐπιτάφιον ἀναγινώσκοντες τῶν πεσόντων ὑπὸ Λακεδαιμονίων, κ. τ. λ. SCHÆF.] Elliptice autem passim occurrit ὁ ἐπιτάφιος τοῦ Δημοσθένους, τοῦ Λυσίου, etc. Sic ὁ Παναθηναϊκος, Πανηγυρικὸς, Πλαταϊκὸς, Συμμαχικὸς, Μεγαρικὸς, et similia, dicuntur κατ' ἔλλειψιν vocis λόγος [d].

Comicus etiam μηκύνειν absolute dixit pro μηκύνειν τὸν λόγον *proferre sermonem*, in Lysistr. v. 1134. p. 905. Πόσους εἴποιμ' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν δέοι; — *si* (sermonem) *extendere par esset.* ubi Bisetus: Εἴ με μηκύνειν δέοι, τὸν λόγον δηλονότι [e]. Plutarchus Mor. T. I. p. 8. ἀπαλλάξομαι τοῦ ἔτι περὶ αὐτῶν μηκύνειν. Plene Herodotus II. c. 35. in. Ἔρχομαι δὲ περὶ Αἰγύπτου μηκυνέων τὸν λόγον. Thomas Mag. p. 614. Μηκύνω τὸν λόγον κάλλιον, ἢ ἐκτείνω. ubi v. not. SCHÆF.]

* In προσφέρεσθαι. Euripides in Cycl. v. 174. Silenus ad Ulyssem: 147

Ἄκουσ', Ὀδυσσεῦ, διαλαλήσωμέν τί σοι.

Cui Ulysses:

Καὶ μὴν φίλοι γε προσφέρεσθε πρὸς φίλον.

Veniam dicendi petit Silenus: dat Ulysses, dicens, liberum eis, quippe amicis, esse, (verba) ad amicum facere, προσφέρεσθαι λόγον πρὸς φίλον. [Fallitur. Euripidea in editione Musgravii recte vertuntur: *Atqui amici acceditis ad amicum.* Conf. Xenophon Agesil. p. 66. ed. Hutch. ὃς καὶ πρὸς τοὺς διαφόρους ἐν τῇ πόλει, ὥσπερ πατὴρ

πρὸς παῖδας, περιεφέρετο, ubi vid. nota Hutchinsoni. SCHÆF.] περιφέρειν autem λόγον græce dici, me monitore opus non est. BERNH. Exempla hujus locutionis similiumque si desideras, vide Dorvill. ad Chariton. p. 459. (461.) 639. Markland. ad Euripid. Suppl. v. 600. Villoison. ad Long. p. 211. In talibus medium, quod sciam, nunquam usurpatur: quod ipsum argumento est, falli Bernholdum. Herodotus IX. c. 108. in. οὐδὲ βίην προσεφέρετο. Al. προσέφερε. bene. SCHÆF.

* Non alienum videtur in usum tironum allatis alia notatu digna exempla addere. Deest hæc vox in κατάλληλος et ἀκατάλληλος, quibus utuntur inprimis scholiastæ Græci, cum volunt declarare, orationem cohærere, vel minus. [Vellem Schwebelius aliquot exempla hujus Ellipsis attulisset. Quæ enim ego in promtu habeo exempla usus illarum vocum in Grammaticorum scriptis, non sunt e genere elliptico. Apollonius de Synt. p. 9. 28. τὸ κατάλληλον τῆς συντάξεως. p. 222. 29. προφανὲς γίνεται τὸ ἀκατάλληλον. p. 224. 28. διέκρινεν τό τι κατάλληλον καὶ ἀκατάλληλον. Legas quidem in Eustathio ad Iliad. p. 236. 25. (179. 7.) τοῦ καταλλήλου τῆς συντάξεως. Sed quis non intelligit, in hoc similibusque locis esse casus obliquos generis neutrius? SCHÆF.] In συμμιγνύναι. Polyb. T. I. p. 45. In διατάσσεσθαι et ἀντιδιατάσσεσθαι. Sextus Empir. p. 404. et 405. In συμβάλλειν. Actor. c. XVII. 18. In αἱρεῖν. Homer. Odyss. Θ. v. 500. Ἔνθεν ἑλών. [Id multi, inprimis e recentioribus, imitati sunt. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 92. Toup. ad Longin. p. 350. SCHÆF.] In ἀπαμείβεσθαι. Idem Iliad. Α. v. 84. et alibi sæpe: quamquam in hoc sæpius μύθοις habet Homerus, quod perinde est. e. g. Od. Β. v. 83. Iliad. Γ. v. 171. Sic Terentius Phorm. Act. IV. Sc. III. v. 33. *tria non commutabitis verba*. In ὑπολαμβάνειν. Xenoph. L. II. Κ. Π. p. 101. In ἐπιφέρειν. Dionys. Hal. L. VII. p. 430. In τείνειν. Sophocl. Ajax v. 1059. Verbum compositum παρατείνειν cum voce expressa λόγους est Actor. XX. 9. [Sic et ἐκτείνειν. Vid. de his vir. doct. ad Thom. Mag. p. 614. SCHÆF.] In μηκύνειν, quo etiam Herodotus ἐλλιπῶς usus est L. III. c. 60. ellipsin supplet Sophocles Electr. v. 1514. Μηδὲ μηκύνειν λόγους. SCHWEB.

* In μαντευτὸς ap. Xenoph. Lib. IV. expedit. Cyri p. 219. ὅστις αὐτῷ μαντευτὸς (λόγος) ἦν ἐκ Δελφῶν. Conf. Misc. Obs. Crit. Vol. V. p. 235. F. ST. Mire abutitur vir doctissimus Xenophontis loco, qui sic habet p. 334. ed. Schneid. ἐθύετο τῷ Διὶ τῷ Βασιλεῖ, ὅσπερ αὐτῷ μαντευτὸς ἦν ἐκ Δελφῶν. Obiter moneo, vocem μαντευτὸς, Abreschio Misc. Obs. Crit. l. c. paullo rariorem visam, reperiri etiam in Euripidis Ion. v. 1228. Musgr. (mox v. 1237. ποθέχρηστος). Philostratea exempla excitavit Wesselingius ad Herodot. p. 434. 58. Legitur item in Heliodoro L. IX. in. ὑπὸ τοῦ μαντευτοῦ τῆς ψυχῆς. Sed locus hic corruptus est, scribendumque μαντευτικοῦ, quod et Corayo placere intellexi. Frequens satis commutatio talium formarum: frequentissima adjectivorum αἰσθητὸς et αἰσθητικός. Vid. Dundass. in Addend. ad Oribas. p. 28. [coll. Reisk. in Add. ad Anon. Introd. Anatom. in., qui partim recte, partim secus:] viti-

um hoc irrepsisse credens ex contracto scribendi modo, et Wyttenbach. ad Plutarch. Mor. T. I. p. 347. SCHÆF.

d Aristophanes Equit. 615. sq.: ἐπελθὼν ἅπαντά νυν σαφῶς, sc. λόγῳ, *omnia dilucide alicui explicare* (oratione.) Et Vesp. 634. πάντα ἐπεξελθεῖν, *omnia* (oratione) *persequi.* [Sic διεξελθεῖν. Diodorus Sic. V. c. 84. in. Ἐπεὶ δὲ περὶ τῶν ἐξωκεανισμένων νήσων διήλθομεν, κ. τ. λ. Lucianus T. I. p. 50. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, κ. τ. λ. Paullo rarius hoc sensu διαπορεύεσθαι. Diodorus Sic. Fragm. T. II. p. 638. sq. ἀφεὶς γὰρ τὰ τὰ συντελεσθέντα ὑπ' αὐτοῦ καλῶς διαπορεύεσθαι, κ. τ. λ. Conf. Wyttenb. Annot. ad Xenoph. p. 370. SCHÆF.] Genitivus λόγων potest etiam subaudiri in διὰ πλειόνων, διὰ βραχυτέρων ποιήσασθαι μνήμην. Διὰ βραχέων μεμνῆσθαί τινος. Deest λόγος etiam in ἰδιώτης, i. e. *vulgaris dicendi forma*, apud Dionysium Halicarnassensem in Judicio de Lysia §. 3. Etiam in illo Scholiastarum τὸ ἑξῆς pro *serie orationis* seu *ordine*, supplendum est τοῦ λόγου, ut sit τὸ ἑξῆς τοῦ λόγου, quod ipsum interdum additur. vid. Stephani Proparasc. Thucyd. LEISN.

e Et alia talia occurrunt. Sic Libanius epist. 8. p. 22. bis dixit εἰπεῖν, pro εἰπεῖν λόγον, *habere* (sermonem:) cui et respondet Latinorum *dicere*. ὑπολαμβάνειν, sc. λόγον, DAS WORT GLEICH AUFGREIFEN. Ælianus Var. Hist. I. 34. τὰ αὐτὰ δὲ λέγοντος τοῦ Μάρδου, ὑπολαβὼν ὁ βασιλεὺς ἔφη. *Mardo vero eadem dicente, excipiens* (ejus verba) *rex ait.* 148

Aliter Constantinus Porphyrogenneta de imagine Christi Edessena p. 96. edit. Combefis. καὶ συνελόντι φάναι, sc. λόγῳ, *et ut paucis dicam.* SCHOETTG.

* ΛΟΓΟΣ, *RATIO.*

In ἐπὶ τίνι, quod integrum est ἐπὶ τίνι λόγῳ; *quanam de caussa?* Leo Imp. Serm. de sepulchro Christi p. 227. ἐπὶ τίνι γὰρ καὶ ἔμελλον οὕτω κήδεσθαι τοῦ διδασκάλου; *Quanam enim de* (caussa) *tantam magistri curam habituri erant?* Suppletur autem vox λόγος in duobus locis infra ad præpositionis ἐπὶ Ellipsin adductis.

Sic et in παντάπασι apud Platonem 2. de Rep. p. 116. ubi unus interrogat: Ἀλλὰ μὴν πρώτη γε καὶ μεγίστη τῶν χρειῶν ἡ τῆς τροφῆς παρασκευὴ, τοῦ εἶναί τε καὶ ζῆν ἕνεκα; *Annon prima et maxima omnium necessitatum est cibi præparatio, ut esse et vivere queamus?* alter respondet: Παντάπασί γε. *Omnino.* Hic intelligenda vox λόγοις, ut tota constructio similis sit illi, ἐν παντὶ λόγῳ, *omni ratione*, h. e. *omnino.* Similis locus est in fine ejus libri p. 156. SCHOETTG.

* Terent. Hec. *Omnibus modis miser sum.* παντάπασι δυστυχῶ. BERNH.

* ΛΟΓΟΣ, *RATIO*, DIE RECHNUNG. 149

In συναίρειν, Matth. c. XVIII. 24. c. XXV. 19. suppletur c. XVIII. 23. SCHOETTG.

* ΛΟΓΧΗ, *LANCEA, SPICULUM.*

In illo proverbio apud Suidam: δι' ὀξείας δραμεῖν. s. λόγχης. quod de iis dicitur, qui in periculo aliquo versantur. SCHWEB. Vid. Lennep. ad Phalar. p. 267. b. SCHÆF.

* ΛΟΙΔΟΡΙΑ, *CALUMNIA.*

Aristophanes Acharn. 380. πλύνειν ponit pro *maledicere*, seu *probris onerare.* Deesse tum videtur λοιδορίαις. Chrysostomus id vocabulum alicubi addit. [Addit Photius Biblioth. c. 25. 7. Similiter ὀνείδεσιν addit Basilius M. Orat. ad Juv. p. 95. ed. Grot. Vid. Toup. Emend. in Suid. T. III. p. 102. Kœn. ad Gregor. p. 127. Brunck. ad Aristoph. Plut. v. 1061. ad Pac. v. 971. Schæf.] Aristophanes etiam in Pace 638. verbum σείειν pro *calumniis vexare* per ellipsin vocis λοιδορίαις ponit. Leisn. De ellipsi, Leisnero non assentior. Sed σείειν recte vertit. Aristophanes Fragm. Δαιταλ. XX. Ἔσειον, ἤτουν χρήματ', ἠπείλουν, πάλιν Ἐσυκοφάντουν. Alciphron III. ep. 70. οὐκ ἐκ δικαστηρίων, οὐδὲ ἐκ τοῦ σείειν κατὰ ἀγορὰν ἀδίκους ἐπινοοῦντι πόρους. Vid. Vales. ad Euseb. Histor. Eccles. VII. c. 30. p. 360. 5. ed. Read. Majus Observ. Sacr. L. II. p. 75. sqq. Albert. ad Hesych. T. II. c. 1163. 5. Schæf.

* ΛΟΙΠΟΣ.

Λοιπὸς subintelligitur apud Marcum evang. c. X. 41. καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα (λοιποί.) Mich.

* ΛΟΥΤΡΟΝ, *BALNEUM.*

In δημόσιον passim videtur subaudiri. Vid. Jacobs. ad Macedonii Epigr. XXX. Schæf.

M.

* ΜΑΓΝΗΤΙΣ, *MAGNES.*

In λίθος, quando absolute ponitur, pro materia substrata, uti dici solet, subauditur ἡ μαγνῆτις. Sic reperitur apud Themistium Orat. XXIII. p. 299. A. Ἐκκρέμανται εὐθύς, ὥσπερ τῆς λίθου τὰ σιδήρια. Plene est apud Alexandrum Aphrodis. in præfat. Probl. λίθος ἡ μαγνῆτις ἕλκει τὸν σίδηρον μόνον. Schweb.

ΜΑΖΑ, *MAZA.*

Ἐλλειπτικῶς sæpe apud Veteres legitur τετριμμένη, *trita*, et μεμαγμένη, *subacta*. Supple μάζα. Comicus in Pace p. 624.

Τετριμμένης γὰρ φασιν ἐπιθυμεῖ.

Nam cupere tritam dicit.

sc. μάζαν. [Archilochus ap. Athenæum T. I. p. 116. Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη. Schæf.] Item ἡ οἰνοῦττα, *vino subacta*, Aristoph. Plut. 1122. Nubib. 507. et μελιττοῦττα, *mellita*, sc. μᾶζα: [" Herodo. 8, 41. μελιτόεσσα — αὕτη δ' ἡ μελιτόεσσα. Hesychius: Μελιττοῦττα μᾶζα μέλιτι δεδευμένη· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ μελιτόεσσα." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 258. Barbarum est μελιττοῦττα, scribendumque μελιτοῦττα. Vid. Valckenar. ad Herodot. p. 638. 34. Brunck. ad Aristoph. Lysistr. v. 601. Vitiosam illam formam Schmiederus nuper in Luciani Lexiph. c. 6. reliquit. Schæf.] quemadmodum 150
πλακοῦς, *placenta*, elliptice dicitur pro πλακοῦς ἄρτος, *panis latus* et *tenuis*. Item ἡ ψαιστή. vid. supra Ἄλφιτον. [It. φύστη s. φυστῆ, quod fere ἐλλιπῶς dicitur, nonnunquam etiam plene φυστὴ μᾶζα. Vid. Mœris p. 384. ibique interpr. it. in Addend. Toup. Emend. in Suid. T. II. p. 363. sq. ubi simul plenam locutionem, quam antea improbaverat, jure tuetur; quod fugiebat Jacobsium ad Leonid. Tarent. Epigr. LV. Schæf.]

* ΜΑΘΗΜΑΤΑ, *DISCIPLINÆ.*

In ἐγκύκλια et similibus. vid. Hesychius. Leisn. Elliptice Philo T. I. p. 364. 33. τῇ συμπάσῃ τῶν ἐγκυκλίων μουσικῇ. Plene Ammonius de Voc. Diff. p. 35. ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι. quæ repetita sunt in libello Eranii Phil. p. 165. Aliter explet Plutarchus Mor. T. I. p. 24. τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων. Aliter item Eusebius Histor. Eccles. VI. c. 18. p. 279. ed. Read. ἐπὶ τὰ ἐγκύκλια γράμματα. (In eodem capite legas τὰ φιλόσοφα μαθήματα, τὰ κοσμικὰ καὶ φιλόσοφα μαθήματα.) Conf. Suicer. Thesaur. Eccles. v. Ἐγκύκλιος. (Obiter moneo, in Dionys. Halic. Ant. Rom. T. I. p. 245. ex Cod. Vat. scribendum esse τὴν ἐγκύκλιον ἀποδιδόασι κίνησιν. Vulgatâ ibi lectione mireris non abusos esse ad catalogum Ellipsium locupletandum.) Schæf.

* ΜΑΘΗΤΗΣ, *DISCIPULUS.*

Omittitur sæpe in illis locutionibus: Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου, Athenæus Deipnosophist. X. 5. XV. 8. Utroque in loco lapsi sunt interpretes, qui verterunt, *Parthenius Dionysii filius*. Rectius: *Parthenius Dionysii* (discipulus.) Ita Περσαῖος ὁ τοῦ Ζήνωνος apud Dionem Orat. 53. est *Persæus Zenonis* (discipulus.) Plura vide apud Jonsium de Script. Hist. Philos. I. 2. p. 16. [Add. Tho. Galeum Dissert. de Scriptor. Mytholog. p. 19. sq. Schæf.] Μαθηταὶ deest in illo: οἱ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, et in similibus locutionibus; quanquam hoc interdum notet *Platonem* ipsum *cum discipulis* simul, immo *solum* etiam *Platonem* significare possit. Ad superiora refer. Aristophanis Acharn. 1031. Κλαῖε πρὸς τοὺς Πιττάλου, ubi Scholiastes: λείπει τοὺς μαθητάς. Leisn. Brunckius ad h. l. " Supple οἴκους, vel μαθητάς." Conf. idem ad v. 1222. Schæf.

* Omittitur μαθητὴς in Novo Testamento post Numeralia οἱ δώ-

δέκα, ἕνδεκα, ἑβδομήκοντα. Et post Genitivum, Rom. VIII. 9: οὐκ ἔστιν αὐτοῦ. MICH.

* In γνώριμος, qua voce Philosophi modestiæ caussa suos discipulos compellarunt, apud Alcinoum de Doctrin. Platon. p. 55. [Fallitur Schwebelius ad h. v. subaudiens μαθητής. Imo γνώριμος, *familiaris, amicus*, appellatio est humanior τοῦ μαθητοῦ, referenda illa inter ἀστεϊσμοὺς Atticorum. Plutarchus Mor. T. I. p. 270. ἡ γνωρίμων (παρόντων) διδάσκαλον ἀποκαλύπτειν. (Quæ ibid. mox sequuntur, ὅτι νυστάζοντα — ἐπίστησιν ἐξεγείρων, temere tentavit Wakefield. Silv. Crit. II. p. 81. Verte: *quod dormitantem — excitando attentum fecisset.* Vid. de verbo ἐπιστῆσαι supra ad v. Διάνοια.) Vid. Hœschel. ad Phrynich. p. 179. a. ed. Pauw. Toup. ad Longin. p. 394. Talibus locis passim redditur *familiaris:* non male, si propriam vim nominis spectes; secus, si communem usum linguæ Latinæ. Vid. Taylor. præfat. ad Demosth. Orat. c. Midiam init. not. a. Toup. l. c. SCHÆF.] In οἱ δώδεκα Marc. VI. 7. plene Luc. IX. 1. In illa inscriptione ad Heronis Βελοποιϊκά: Ἥρωνος Κτησιβίου Βελοποιϊκά. s. μαθητοῦ τοῦ Κτησιβίου. Quam Ellipsin cum non animadverterent οἱ πάνυ Lipsius de Machin. III. Dial. 3. et Turnebus L. II. c. 4. dubii de auctore fuerunt. Forte eodem errore in quibusdam codicibus legebatur: Ἥρωνος ἢ Κτησιβίου. v. Mathematicos Græcos Parisiis editos in testim. de Tacticis p. XII. XIII. SCHWEB.

* ΜΑΛΑΚΟΝ ΤΙ, vel ΜΑΛΘΑΚΟΝ ΤΙ, *MOLLE QUID.*

151 Τὸ ἐνδοῦναι sæpe capitur pro *remissiorem se præbere*, vel *cedere*, ut ἐνδοῦναι τῇ ἡδονῇ, vel πρὸς ἡδονήν. Proprie autem ἐνδοῦναι est *tradere, præbere.* Subest igitur huic dicendi generi ellipsis, et subintelligi debet μαλακόν τι; ut integra phrasis sit ἐνδιδόναι τινὶ μαλακόν τι, i. e. proprie, *molle quid et remissum alicui præbere*, quod idem est, *ac se ipsum mollem ac remissum alicui præbere.* Id autem qui facit, alteri utique cedit. Integra phrasis apud Aristophanem Plut. 488. et Euripidem Helen. 515. et Herodotum in Thalia XV. occurrit. Hæc Kusterus ad Aristophanis Plut. 488. Quibus adde Lucianum in Toxaride, qui habet ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγάς, *ictibus succumbere.* Inde ἐνδιδόναι dicitur *acies, quæ inclinatur*, ibid. Et *ventus flatum remittens* dicitur ἐνδιδόναι ab eodem Luciano in Ver. Hist. et contra ἐπιδιδόναι, ubi increbescit. vid. Jensii Lect. Lucian. III, 3. p. 324. LEISN. Obtinet sane in hac locutione ellipsis, sed simplicissima illa inque verbis activis neutraliter dictis usitatissima pronominis reciproci. Ἐνδοῦναι enim quoties *cedere* (εἶξαι, ut explicat Timæus Lex. Plat. p. 101.) significat, plene dicitur ἐνδοῦναι ἑαυτόν. Plenæ locutionis exempla passim obvia. Vid. Ruhnken. ad Tim. l. c. Affinis, nec tamen plane ejusdem, significationis est alterum illud, μαλακόν. s. μαλθακόν τι ἐνδοῦναι, i. e. μαλακίζεσθαι, μαλθακίζεσθαι. [Jungit utrumque Lucianus T. I. p. 763. καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι, πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα. ut locus interpungendus.] De hac locutione add.

Valckenar. ad Herodot. p. 250. 24. Ruhnken. l. c. Haud dispar usus locutionis πικρόν τι ἐνδοῦναι. Euripides Androm. v. 223. καὶ μαστὸν ἤδη, πολλάκις νόθοισι σοῖς Ἐπέσχον, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδοίην πικρόν. Phrasi nonnihil immutatâ Lucianus T. II. p. 93. μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος. ubi item subaudiendum ἑαυτό. SCHÆF.

* ΜΑΝΤΕΙΟΝ, *ORACULUM.*

In Αἰγεῖον, de quo Harpocration, et aliis talibus. SCHOETTG.

* Aristophanes Nub. 508. Ἐς Τροφωνίου, supple μαντεῖον. Etiam in Λόγια deest μαντεῖα apud Aristophanem Equit. 1012. et Euripidem Phœniss. 914. in Θέσφατα. LEISN.

* Aristophanes Equit. v. 220. χρησμοί τε συμβαίνουσι, καὶ τὸ Πυθικόν. ubi Brunckius: "τὸ Πυθικὸν, subauditur μαντεῖον." SCHÆF.

* In ἀνελεῖν, quando absolute ponitur. Herodotus L. II. c. 139. supplet ἀνεῖλε τὸ μαντήϊον. *respondit oraculum.* Idem L. I. 13. Ἦν μὲν τὸ χρηστήριον ἀνέλῃ. Uti τὸ, *respondere*, absolute ponitur etiam apud Latinos v. Θεός. SCHWEB. Aliter Euripides Iphig. Aul. v. 89. Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένοις Ἀνεῖλεν. Herodotus VI. c. 69. οἱ μάντιες τὸν αὐτὸν τοῦτον ἥρωα ἀναίρεον εἶναι. Sed quando absolute ponitur, simplicius subaudias ὁ Θεός. Exempla plenæ locutionis habent Arnaldus Lect. Græc. p. 13. Grævius ad Lucian. T. III. p. 577. Similiter Antoninus Liber. C. I. p. 10. Χρωμένῳ δ' Ἑρμοχάρει ὁ Θεὸς ἀνεῖπεν κ. τ. λ. ubi vid. Verheyk. it. Kœn. ad Gregor. Cor. p. 235. SCHÆF.

* ΜΑΝΤΙΣ, *VATES.*

Subauditur hæc vox in Δαιμονόληπτοι, Ἐγγαστρίμυθοι, Στερνομάντεις, Εὐρυκλεῖς, Πυθωνικοί, Ἐνθουσιαστικοί, Ἐκστατικοί, Τερατοσκόποι, aliisque, de quibus vide Potteri Antiquit. Gr. L. II. c. 12. SCHWEB.

* ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ, *TESTIMONIUM.*

In συμβιβάζειν, quæ vox proprie notat *colligere, congerere:* postea *argumenta undecunque ad aliquem convincendum colligere.* Et 152
sic explicat Hesychius: Συμβιβασθέντες, διδαχθέντες, διαλεχθέντες. Συμβίβασις, πεῖσις, διδαχὴ, πίστις. Hic ergo subintelligenda vox μαρτύριον, *testimonium, demonstratio*, aut simile quid. Sic de Saulo converso dicitur Actor. IX. 22. quod Judæos Damascenos confuderit, συμβιβάζων, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Χριστός. *Colligens* (argumenta,) *quod ille sit Christus.* SCHOETTG. Non satisfacit Schoettgenii ratio. Συμβιβάζονται, non μαρτύρια, sed homines μαρτυρίοις, τεκμηρίοις, λόγοις, i. e. ad assensionem permoventur. Sic et προσβιβάζειν dicitur. Vid. Melet. Crit. I. p. 34. sq. Plato συμβιβάζειν raro exemplo neutraliter dixit, ut sit i. q. εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος. Vid. Ruhnken. ad Timæum p. 241. sq. SCHÆF.

* ΜΑΣΤΙΞ, *FLAGELLUM.*

Hoc vocabulum deest in βυρσίνη, (flagellum) *coriaceum*, apud

Aristophanem Equit. vers. 59. Leisn. Recte, si Græci usi sunt adjectivo βυρσινος: quod dubito. Imo βυρσίνη, substantivum est, ab Aristophane comicâ licentiâ risus captandi gratia effictum. Brunckius ad l. c. "βυρσίνην. Salsus jocus. μυρσίνην, myrti ramum, exspectasses: sed de coriario loquens, βυρσίνην, vocem a βύρσα fictam, dixit. In conviviis famuli frondosis ramis muscas a mensa abigebant. Ad hunc morem respiciens Comicus scutica Cleonem armatum rhetoras ait abigere, innuens eum ægre pati, si quis alius rhetor ad populum verba facere velit." Schæf.

ΜΑΧΗ, *PUGNA.*

In σταδίῃ, *stataria*. Homerus Iliad. O. vers. 283.

> Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ.
>
> Strenuus etiam in stataria (*pugna.*)

Et Appollon. Rhod. l. I. v. 200.

> Εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι.
>
> Bene etiam stataria (*pugna*) certare edoctus.

[Plene Strabo T. IV. p. 36. Οἱ δ' Εὐβοεῖς ἀγαθοὶ ὑπῆρξαν πρὸς μάχην τὴν σταδίαν. qui paullo post affert locum Homericum Il. XIII. v. 713. οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ. Athenæus T. II. p. 548. ἔλαβον δὲ καὶ παρὰ Τυῤῥηνῶν τὴν σταδίαν μάχην φαλαγγηδὸν ἐπιόντων. Dicitur item σταδιαία μάχη. Vid. Interpretes ad Thom. Mag. p. 806. Videnturque Græci etiam ἐν σταδίῳ μάχεσθαι dixisse. Conf. var. lect. ad Homer. Il. VII. v. 240. ad Heroic. adesp. VII. v. 2. Diodor. Sic. T. II. p. 91. 95. Schæf.]

Μάχην etiam supple in συνάπτειν, pro *manum conserere*. Euripides Phœnissis v. 1309. Ξυνῆψαν. ubi Scholiastes: συνῆψαν μάχην. vide ibi Barnesium. [Diodorus Sic. XIX. c. 73. σπεύδων συνάψαι τοῖς πολεμίοις. (Mox plene: συνάψας δ' αὐτῷ μάχην.) C. 74. ἐξ ἐφόδου συνῆψεν εἰς χεῖρας. L. XX. c. 12. ἡ πεζὴ δύναμις τῶν βαρβάρων ἅπασα συνῆψεν εἰς χεῖρας. Schæf.] Plene μάχην συνάπτειν dixit Xenophon Κύρ. Παιδ. L. I. c. 43. [a] [Euripides Phœn. v. 1245. ed. Pors. μόνος ξυνάψαι ξυγγόνῳ τῷ μοῦ μάχην. ad q. l. vid. Valckenar. p. 418. verissime corrigens in Heracl. v. 811. ed. Musgr. μάχην συνάψας, frustra renitente Heathio p. 123. b. Diodorus Sic. XVI. c. 12. συνάψας μάχην. Schæf.]

153 a Pausanias Atticorum cap. XIII: πρὸ τῆς ἐν Λεύκτροις, supple μάχης γινομένης. et cap. XXVIII. Τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους. Leisn. Exscripsit, ut videtur, ex adnotatione Sylburgii ad Pausan. p. 94. ed. Kühn. Schæf.

* Allatis non immerito addimus Homer. Iliad. N. v. 314. ubi plene, Ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. Est enim ὑσμίνη idem quod

μάχη. Idem Iliad. M. v. 192. πλῆξ' αὐτοσχεδίην· quod plene dixeris κατ' αὐτοσχεδίην μάχην: *percussit cominus.* Eustathius ad Iliad. N. p. 906. l. 10. [Αὐτοσχεδίην inter adverbia referam: ut sit i. q. αὐτοσχεδόν. Neve quem turbet terminatio vocis feminina, meminerit, quod vulgo dicunt ἐξ αὐτοσχεδίου, Hymni Homer. in Mercur. v. 55. dici ἐξ αὐτοσχεδίης. SCHÆF.] In σημεῖον absolute posito apud scriptores, in primis tacticos. Sic Dionysius Halicarnassensis vel solus suppeditabit exempla, in quibus σημεῖα, modo expressa voce μάχης vel πολέμου ponit, modo absolute, uti apud Latinos *Signum.* Utriusque locutionis exempla habet Index Gr. Sylburgianus. In ἐκτάττειν. Plene Onosander c. VI. Μέλλων μὲν ἐκτάξειν εἰς μάχην. Item in ἐξάγειν, προάγειν, συμβάλλειν, sub. τὰς δυνάμεις εἰς μάχην. Sic Herodianus L. III. c. 12. Τὴν ὑστάτην καὶ μεγίστην μάχην συμβαλόντα. Sic plena oratione habet Virgilius Æn. L. X. 146. *Illi inter sese duri certamina belli Contulerant.* SCHWEB.

ΜΕΓΑ, *MAGNUM.*

Τὸ φρονεῖν aliquando absolute dicitur pro μέγα φρονεῖν. Pausanias Messeniac. p. 280. φρονοῦσα δὲ ἡ Μεσσήνη διὰ τὸν πατέρα. Idem Pausanias in Atticis c. XII. φρονήσας ἐφ' αὐτῷ. scil. μέγα. [Conf. ad posteriorem locum Kühnius et Facius. Euripides Suppl. v. 447. Musgr. καὶ τοὺς ἀρίστους, οὓς ἂν ἡγῆται φρονεῖν, Κτείνει. Xenophon Cyrop. VIII. 7. 7. οὐκ εἴα πλέον μοι φρονεῖν. Hanc enim genuinam puto lectionem, cujus sensum Camerarius recte expressit. Altera illa, quam nuper prætulit Schneiderus, etiam membrorum turbat concinnitatem. Conf. Pausanias I. c. 14. φρονῆσαι δὲ Ἀθηναίους ἐπὶ τῇ νίκῃ ταύτῃ μάλιστα εἰκάζω. ubi verbo φρονεῖν junctum vides μάλιστα, ut in loco Xenophonteo πλέον. Hæc adverbia indicant gradum τοῦ φρονήματος, spirituum, significatum alibi adjectivis generis neutrius. Euripides Hippol. v. 445. Valck. ὃν δ' ἂν περισσὸν καὶ φρονοῦνθ' εὕρῃ μέγα. Aristophanes Acharn. v. 976. εἶρα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ. Xenophon Memor. I. 1. 13. τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν. Plato T. X. p. 260. ἐφρόνουν γὰρ ἤδη ἐπὶ τῇ ἀρχῇ θαυμάσιον ὅσον. Conf. Bastii Specimen Aristæn. p. 38. Jam me vel tacente lector facile intelligat, rationem Bosianam mihi parum probari. Scilicet φρονεῖν ipsum per se est *spiritus habere,* φρόνημα παρέχεσθαι, φρονηματίαν εἶναι, πεφρονηματίσθαι. SCHÆF.]

* Præterea notabilis est vocis hujus ellipsis in quibusdam locutionibus. Actor. V. 36. λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Plene habetur c. VIII. 9. Epicteti Enchir. c. XIII. Κἂν δόξῃς τισὶν εἶναί τις. In εἶδέ τινα apud Homer. Iliad. E. v. 638. [Homericus hic locus plane diversi generis est, cum vis orationis pendeat a vocabulo εἶδον. SCHÆF.] Exinde contraria ratione οὐδεὶς dicitur *homo vilis, contemtus:* ut 1 Cor. XIII. 2. οὐδέν εἰμι. Epicteti Enchir. c. XXIV. Ἄτιμος ἐγὼ βιώσομαι, καὶ οὐδεὶς οὐδαμοῦ. [Vid. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 143. SCHÆF.] Hanc ellipticam dicendi rationem secuti sunt etiam Latini. Sic Juvenal. I. 74. *Si vis esse aliquis.* Ovidius Metam. L. XIII. 241.

Est aliquid, de tot Graiorum millibus unum
A Diomede legi.

Idem Remedior. Amor. v. 482.

Est aliquid valida sceptra tenere manu.

Exemplum luculentum utriusque locutionis habet Cicero ad div. L. VII. ep. XXVII. *Hæc tibi scripsi, ut isto ipso in genere, in quo aliquid posse vis, te nihil esse cognosceres.* Schweb.

* Sic masculinum μέγας subintelligitur in Actis Apostol. cap. V. 36. λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν, coll. cap. VIII. 9. λέγων εἶναί ἑαυτὸν μέγαν. Mich.

* Neque in hujusmodi locutionibus ellipsis vere obtinet, sed ipsum illud τὶς per ironiam aut ἀντίφρασιν ponitur pro adjectivo μέγας. Ceterum hic usus pronominis τὶς satis frequens est. In Plutarchi Moral. T. I. p. 249. elegans est quod habet Codicis margo, ὥς τινας ὄντας, vix tamen, opinor, a Plutarcho profectum. Lucianus T. I. p. 576. ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν. ubi v. Reitz. Eodem sensu dicitur εἶναί τι. Vid. Valckenar. Adnot. Crit. in N. F. p. 404. Schæf.

* ΜΕΓΕΘΟΣ, *MAGNITUDO.*

Reticetur hæc vox, ubi de mensura alicujus rei sermo est. Herodianus L. I. Ἀνδριὰς δώδεκα πήχεων, χρύσεος. Subintelligitur κατὰ τὸ μέγεθος. quod plene expressit Diodorus Sic. L. II. κατὰ τὸ μέγεθος ἐξ δακτύλων ὄντες. et Lucian. T. III. p. 49. πηχυαῖος τὸ μέγεθος, *cubitali magnitudine.* [Talibus locis, ubi nomen illud non additum est πρὸς ἀντιδιαστολὴν alius cujusdam proprietatis, orationem agnosco non plenam, sed redundantem: ut hæc quoque ellipsis temere conficta videatur. Frequentant autem Græci hujusmodi pleonasmum. Herodotus I. c. 51. in κρητῆρας δύο μεγάθεϊ μεγάλους. Quod, ut plurima alia Herodoti, imitatur Pausanias. L. IX. c. 2. extr. πεποίηται δὲ ἱερὸν μεγέθει ἄγαλμα μέγα. L. X. c. 8. extr. Οὗτος δὲ μεγέθει μέγας καὶ ἀνωτάτω τοῦ ἄντρου (bona genitivi hujus forma, cui nescio cur Facius hic alibique bellum indixerit) ἐστί. Aristoteles Mirab. Auscult. CXXIV. πέτραν — μεγάλην τῷ μεγέθει. Idem pleonasmus in parvitate significanda obtinet. Herodotus IV. c. 52. (κρήνη) μεγάθεϊ σμικρὴ ἐοῦσα. Pro quo Palæphatus XXV. (βοῦς) τὸ μέγεθος μικροί. Alia habet Wesselingius ad Herodotum p. 24. a. quibus adde ex Suida T. II. p. 396. στήλην μικρὰν τῷ μήκει. De his similibusque pleonasmis utriusque linguæ vid. Dorvill. ad Charit. p. 284. Dixi supra, ἀντιδιαστολῆς χάριν vocem μέγεθος passim addi. Referas huc, si vis, Pausan. II. c. 34. extr. ἄγαλμα — μεγέθει τε μέγα, καὶ ἐπὶ τῇ τέχνῃ θέας ἄξιον. Ælian. de N. A. XVII. c. 25. in πιθήκων — γένη ποικίλα τὴν χρόαν, μεγέθει τε μέγιστα. Item de parvitate. Diodorus Sic. XVII. c. 90. ὄφεων πλῆθος, μικρῶν μὲν τοῖς μεγέθεσι, ταῖς δὲ ποικιλίαις ἐξηλλαγμένων. Pro quo Ælianus de N. A. XVII. c. 2. βραχυτέρους μὲν γὰρ εἶναι τῷ μεγέθει πολλῷ, ποικίλους γε

μὴν τὴν χεῖρα ὁρᾶσθαι. Quamquam si quis hæc quoque πλεοναστικῶς dici pertendat, ego quidem non multum repugnem. SCHÆF.] Ita etiam Latini dicunt, *longus sex cubitorum*, sub. magnitudine. Hæc Vossius de Construct. c. XIII. SCHWEB.

ΜΕΔΙΜΝΟΙ, *MEDIMNI.*

Quemadmodum δραχμὰς omittunt nonnunquam Græci, cum sermo est de re nummaria, uti supra diximus; ita μεδίμνους, mensuræ Atticæ nomen, reticent aliquando, cum sermo est de re frumentaria. Polybius L. V. p. 488. Καὶ σίτου προσθεῖναι μυριάδα, supp. μεδίμνων. *Et frumenti addere* (medimnorum) *decem millia.* Plenius Ælianus Var. Hist. VI. 12. — σῖτος εἰς ἑκατὸν μεδίμνων μυριάδας, *frumentum ad centum medimnorum myriadas.*

* Sic etiam Pæanius L. III. c. I. Σῖτόν τε εἴκοσι μυριάδας ἐδωρήσατο τῷ δήμῳ. *Ducenta millia modiorum tritici populo dono exhibuit.* Nisi quis hoc in loco *modium* malit subaudiri. Dubium tamen mihi non est, mensuram Græcam *medimnorum* et Romanam *modiorum* apud veteres auctores interdum inter se misceri. v. Bosius ad Cornelii Nepot. XXV. c. 2. Ita etiam loqui amant Latini, e. g. Horatius L. I. Sat. I. v. 45. *Millia frumenti tua triverit area centum.* SCHWEB. Herodotus III. c. 91. πρὸς [latetne in h. v. πυρούς? vid. var. lect. coll. Gloss. C. D'O. ad Aristoph. Plut. v. 987. et Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 568. 84.] γὰρ δύο καὶ δέκα μυριάσι Περσέων τε τοῖσι ἐν τῷ Λευκῷ τείχεϊ τῷ ἐν Μέμφι κατοικημένοισι καταμετρέουσι, καὶ τοῖσι τούτων ἐπικούροισι. ubi ellipsis non intellecta miras olim turbas concitavit. Bene Jac. Gronovius p. 120. a. ed. Wessel. "Sententia est: *Insuper enim* 120. *millia medimnorum Persis etiam in Albo castello Memphios considentibus metiuntur et eorum auxiliariis.* Consuetudo ista Græci sermonis erat in frumento et argento μυριάδας tantum exprimere, quum materia mensuræ et species nummi publice constarent." Scholiastes ad Aristoph. Plut. v. 178. διὸ καὶ Ψαμμίτιχος λέγεται πέμψαι πυρῶν μυριάδας τρεῖς. Plene Diodorus Sic. XIX. c. 58. πυρῶν μὲν μεδίμνων μυριάδας τετρακοσίας πεντήκοντα. L. XX. c. 46. πυροῦ μὲν μεδίμνων πεντεκαίδεκα μυριάδας. c. 73. σίτου μυριάδας μεδίμνων τρεισκαίδεκα. c. 79. extr. σίτου δὲ μεδίμνων εἴκοσι μυριάδας. Paullo aliter c. 96. κριθῶν μεδίμνους μυρίους, — πυρῶν μεδίμνους τετρακισμυρίους. ubi præcessit, σίτου τριάκοντα μυριάδας ἀρταβῶν. SCHÆF.

ΜΕΛΟΣ, *MEMBRUM.*

Ἐλλείπει hoc substantivum subinde in adject. n. g. ut in Epist.
ad Hebr. XII. 13. ἵνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτραπῇ, subint. μέλος: *ne clau-* 154
dum (membrum corporis) *luxetur.*[b]

[b] Porro in αἰσθητήρια, h. e. *illa membra et organa, quæ ad sensus externos requiruntur.* Auct. epist. ad Hebr. V. 14. Item in τὰ αἰδοῖα, *pudenda.* SCHOETTG.

* Μέλος deest in αἰδοῖον, pudendum. item in ἀκρωτήριον. [illegible] tam in κυλλὸς quam in χωλὸς subaud. μέλος est, quum utraque vox tam de manibus, quam pedibus adhibita legatur. vid. Pollux IV. 188. et Scholiastes Aristophanis Avib. 1379. Item in ἐπίκαιρα supple μέλη, i. e. (partes corporis) potissima. vid. Observat. Miscellan. Vol. V. p. 278. It. in πυγαῖα. Leisn.

* In παραλελυμένος s. τὰ μέλη. Luc. V. 8. Actor. IX. 33. quod etiam ἐλλιπῶς dicit Celsus L. III. 27. resolutus. s. membris. Schweb. Non opus quidquam subaudiri. Talia ubi adduntur, morbi natura et sedes accuratius significatur. Diodorus Sic. XX. c. 72. καὶ ταῖς ὅλαις αἰσθήσεσι διὰ τὸν χρόνον ἤδη παραλελυμένους. Vid. Wesseling. T. I. p. 198. 71. ubi præter alia πάρεσις τὰ μέλη ex Aretæo excitat. Euripides Alcest. v. 202. παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος. Schol. τὴν ἰσχὺν τῆς χερὸς [l. χειρὸς] παραλελυμένη. Schæf.

ΜΕΛΟΣ, *CANTICUM.*

Ἐλλείπει similiter in neutris adject. junctis plerumque verbo ᾄδειν, βοᾶν etc. E. gr. Ἄιδειν τὸ ἐγερτήριον, παρορμητικὸν, ἰθύσιμον, *hortatorium, incentivum.* τὸ συγκλητικὸν, *quo convocatur multitudo.* τὸ ἀνακλητικὸν, *quo receptui canitur.* τὸ πολεμικὸν, *classicum.* τὸ ἐμβατήριον, *præliare canticum*, apud Lacedæmonios, et simil. Vide Maximi Tyrii Dissert. VII. p. 76. et Dionis Cassii L. XXXVI. 26. Additur μέλος apud Ælianum Var. Hist. II. 44. his verbis: τὸ παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος, διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα, *hortatorium inflare canticum, vehemens et quam maxime intentum.* [c]

155 c In παρακαλλωπίσθηναι. vid. supra voc. Ἄισμα. Leisn.

* Sic Bion Idyll. I. 96. οἰκτρὸν ἀείδει. In ἐρωτύλα s. μέλη. Id. III. 10. 13. In Σικελικὸν Moschus Idyll. IV. 127. quod expressit Bion Id. VIII. 2. Σικελὸν μέλος. In τὸ κύκνειον Polyb. T. II. p. 1308. Sic etiam plene dicit ἐμβατήριον μέλος καὶ τακτικὸν Maximus Tyr. Orat. XXXVII. p. 441. Schweb.

ΜΕΡΙΣ, *PARS.*

Deest frequenter in adjectivis et articulis feminini generis, ut in ἐσχατιὰ vel ἐσχατιὴ, *extrema* (ora). Homerus Iliad. I.: Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, *habitabant extremam* (oram) *Phthiæ*, supple μερίδα vel μοῖραν. Ἐσχατιῆς μοίρης est in Epigramm. [Fallitur Bosius. Ἐσχατιὰ semper substantivum est: nec quidquam juvat ἐσχατίης (hoc enim accentu vox notanda) μοίρης, quod ex Epigrammate, H. Stephano Thes. T. I. c. 1371. F. præëunte, vir optimus excitavit. Est illud Joannis Barbucalli XI. Præter hunc an alius adjectivo ἐσχάτιος usus sit, ignoro. Dorvillio si alia exempla in promtu fuerunt, vellem ea indicasset, cum in extremo ad Charitonem Commentario hoc adjectivum commemoraret. Schæf.]

In ἡ ἑῴα, *orientalis.* Aristoteles de Mundo: Κατὰ τὰς ἑῴας, scil.

μερίδας, in (partibus) Orientis. et ἡ πρὸς ἀνατολὰς, supple μερὶς, pars, quae spectat ortum. [d]

In ᾗ, qua: nam plena loquutio est, ἐν ᾗ μερίδι, in qua parte. Sic τῇ μὲν, τῇδὲ, hac, illac, pro ἐν τῇ μὲν μερίδι, τῇ δὲ μερίδι: in hac et illa parte. [e] [Aristophanes Pac. v. 1231. ΘΩΡ. ποίᾳ δ' ἀποψήσει ποτ', ὦ μαθήσεται; ΤΡ. τῇδὶ, —— καὶ τῇδ' —. SCHÆF.]

d Subintelligitur in δεκάτη, Hebr. VII. 2. 4. vel in plurali δεκάτας, decimas, ibid. vers. 8. 9. Bos supplet μοῖρα infra hac voce. MICH.

e Observanda est et hujus nominis Ellipsis in sequentibus. Arrianus VI. p. 450. τὴν πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἄγοντες, sc. μερίδα. L.

Idem L. I. p. 45. Ταύτῃ πρῶτον, ᾗ Ἀλέξανδρος προεκινδύνευεν. Incitant se primum ea (parte), ubi Alexander primus periculum subierat. Ταύτῃ, sc. μερίδι. Sic ἐπ' ἀριστερᾷ περιβεβλῆσθαι, sinistre amictum esse, dixit Artemidorus III. 24. et 156
ἐπ' ἀριστερᾷ γράφειν. sinistre scribere, idem cap. 25. Auctor vitæ Theodori Graupti p. 199. Οἱ Θεοδώρου λόγοι τὴν νικῶσαν εἶχον, sc. μερίδα, Theodorus disputationis victor extiterat. SCHOETTG.

f Ita τῆς μαγίλης συχνὴ, Aristophanes Acharn. 349. τῆς γῆς πολλὴ, Pace 166. τῆς ἀθάρης πολλὴ, Plut. 694. LEISN. Xenophon Cyrop. III. 2. 2. Πολλὴν τῆς χώρας. ubi Zeunius supplet μερίδα. Sed Fischerus p. 201. "πολλὴν τῆς χώρας. de qua forma loquendi v. Abresch. Thucyd. p. 662. Kusterus ad Arist. Plut. 694. et Acharn. 349. Wessel. ad Diod. Sic. p. 506. To. 1. volunt intelligi μερίδα vel μοῖραν. At hoc nomen in multis hujus formæ generibus intelligi non potest: ut ap. Plat. Cratyl. 11. [ubi v. Heindorf. p. 28.] ἐπὶ δεκάτη τῆς σοφίας." Eadem fere repetit p. 405. item repudians rationem eorum, qui hic ad ellipsin confugiunt. Neque improbo. Quam enim ellipsin fabricare in similibus locutionibus, quæ eadem ratio, ὁ πολὺς τοῦ χρόνου, ὁ ἥμισυς τοῦ σίτου? vid. Dorvill. ad Chariton. p. 135. Zeun. ad Xenoph. Cyrop. p. 383. Pari modo Sophocles Antig. v. 853. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους. Isocrates Evag. p. 325. ed. Lang. τὴν δυνάμεως τὴν πλείστην παρασκευάσαντες. Diodorus Sic. XIX. c. 23. ἔχων τῆς βασιλικῆς δυνάμεως τὴν κρατίστην. L. XX. c. 30. τῆς στρατιᾶς (l. στρατιᾶς) τὴν κρατίστην καὶ πλείστην ἀποβαλεῖν. c. 40. ἐλπίζοντες τήν τε κρατίστην τῆς Λιβύης κατακληρουχήσειν. c. 70. τὴν πλείστην τῆς δυνάμεως ἀπολέσας. ubi al. τὴν πλείστην μοῖραν. quam vocem Wesselingius pro Grammatici commento recte habet. Dionysius Hal. Ant. Rom. T. II. p. 165. τὴν τε ἄλλην τῆς κρατίστης ἄγειν καὶ φέρειν κ. τ. λ. SCHÆF.

* Deest etiam hæc vox in δεκάτη Ebr. VII. 4. Item in εἰκοστή, e. g. Arrianus Dissert. L. II. p. 173. καὶ εἰκοστὴν αὐτοῦ δεῦναι ἀφείλετο. Sic apud Latinos quoque in decima, vicesima, quæ sæpius absolute ponuntur, subauditur pars. Cicero de Nat. Deor. L. III. c. 36. Neque Herculi quisquam decumam vovit unquam, si sapiens factus esset. Idem ad Attic. L. II. ep. 16. Quod vectigal superest domesticum præter vicesimam? SCHWEB.

ΜΕΡΟΣ, PARS.

Vocabulum hoc passim in Lingua Græca elegantiæ gratia omittitur. Exempla quædam, in quibus deesse observavimus, proferemus. Deest primo in adjectivis neutris, ut ἥμισυ, [g] dimidia (pars.) Homer. Iliad. I.

——————— καὶ ἥμισυ μοίρας τιμῆς.

——————— et dimidium sortire honorem. [h]

[Diodorus Sic. XV. c. 90. extr. τὸ μὲν ἥμισυ τῶν πρεσβειῶν κ. τ. λ. ubi Wesselingius: "ἥμισυ τῶν Reg. ambo, Venet. Vulgo interponitur μέρος, sed nota a Steph. inustum." SCHÆF.]

Sic τὸ ἕτερον, *altera*. Lucianus Asino p. 97. Εἰς τὸ ἕτερον ἐγκλίνων. subintelligitur μέρος. *in alteram* (partem) *inclinans*. [i] Τὸ λοιπόν, ut: τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. [k] Addidit Polybius L. III. p. 242. τὸ λοιπὸν τοῦ βίου μέρος, *reliqua pars vitæ*. [l]

In ἴσον. Homerus Iliad. I. 612.

Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε. sc. μέρος.

Æqualem mecum regni (*partem*) tene.

Aristænetus l. I. Ep. κύλικα ἴσον ἴσῳ κεκραμένην. (plene κατὰ μέρος
157 ὕδατος ἴσον τῷ μέρει οἴνου ἴσῳ.) ex Aristophanis Pluto p. 108. ubi eadem verba. [v. 1133. ubi v. Hemsterhus. SCHÆF.]

Τὸ πλέον, [m] πλεῖστον, *major*, *maxima* (pars). [n] Τὸ ἄκρον, *extrema* (pars); ut Hebr. XI. 21.: Καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ, sc. μέρος. [p]

Τὸ ἔσωθεν, τὸ ἔξωθεν, τὸ ὄπισθεν, τὸ ἔμπροσθεν, τὸ λαιόν, τὸ δεξιόν, τὸ ἕν. *Interior*, *exterior*, *posterior*, *anterior*, *læva*, *dextra*, *una* (pars). Thucydides L. VIII. c. 46. καθ' ἕν. Scholiastes: μέρος δηλονότι. Lucas in Evang. c. XI. 39. Τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου (μέρος), *exteriorem poculi* (partem).

Τὸ ἐμοὶ ἐπιβάλλον, *mihi competens* (portio.) [q] Additur μέρος a Luca in Evang. c. XV. 12. Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας: *Pater, da mihi portionem substantiæ, quæ me contingit.* Eodem sensu τὸ γιγνόμενον, sc. μέρος, sumitur. [r] [" Herodo. 4. 115. ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον‡ sed c. 114. pro τὸ ἐπιβάλλον dixit τὸ μέρος· et Luc. 15. 12. legitur, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, h. e. *partem virilem*. v., præter Lucæ interpretes, Gataquerus ad Antonin. 7. 7. p. 209. Trai. Atque huc referri potest locus Herodo. 6. 94. ὁ δὲ Πέρσης τὸ ἑωυτοῦ ἐποίεε." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 258. s. Diodorus Sic. I. 1. τὸ ἐπιβάλλον ἑκάστοις ἐκ τῆς πεπρωμένης. ubi v. exquisita nota Wesselingii. Adde ex Diodori Excerpt. T. II. p. 597. 18. οὐδὲν πλέον ἀπεφέροντο τῆς τοῖς ἰδιώταις ἐπιβαλλούσης μοίρας. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 497. s. item plene: τὸ ἐπιβάλλον μέρος ἕκαστος οἴσεται τῆς τύχης. Ἐλλιπῶς idem T. II. p. 683. nisi, quod me non nolente facies, præferas lectionem Ven. Cod. τὸ ἐπιβάλλον ἑκάστῳ πλῆθος ἐκέλευσε παρέχειν ἕκαστον λόχον. Sic statim sequitur: τὸ ἐκ τῆς τιμήσεως ἐπιβάλλον ἑκάστῳ διάφορον ἅπαντας ἐκέλευσεν εἰσφέρειν. SCHÆF.]

Præterea deest in καθ' ὅ, καθ' ὅ, τι, καθ' ὅσον, quæ significant *quatenus, in quantum, quasi, ex qua parte.* [Plene Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 943. καθ' ὃ μάλιστα δυσάλωτος εἶναι μέρος ἐδόκει. SCHÆF.] Pariter in τὸ ἐμόν, i. e. *quantum in me est; pro virili.* [it. *quod attinet ad.* SCHÆF. Plato in Timæo: Καὶ τὸ μὲν ἐμόν, supp. μέρος. [Euripides Bacch. v. 832. Br. τό γ' ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα. Plene Heraclid. v. 679. Musgr. ἐρήμους δεσπότας τοὐμὸν μέρος. Οὐκ ἄν

θέλοιμι πολεμίοισι συμβαλεῖν. Sic et Sophocles Trachin. v. 1217. τοὐμὸν μέρος. Herodotus I. c. 108. extr. χρὴ δὴ τό γε ἐμὸν ὑπηρετέεσθαι ἐπιτηδέως. Lucianus T. I. p. 743. τὸ δ' ἐμὸν ἔτι ἐνδεῖ. Plene p. 48. καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα. ubi vid. Jac. Gronov. SCHÆF.] Sic τὸ σὸν, τὸ ἐκεινου, [Euripides Hec. v. 983. Pors. τοὐκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος. SCHÆF.] τὸ ἐπ' ἐμοὶ, *quantum in te, in illo, in me est.* Plene Dionysius Halicarnasseus L. IV. p. 409. Τό γε ἐφ' ὑμῖν εἶναι μέρος. Et Euripides Rheso v. 405.— βαρβάρους Ἕλλησιν ἡμᾶς προῦπτες τὸ σὸν μέρος. [Plene τὸ σὸν μέρος Plato Crit. c. 11. 16. SCHÆF.]

Dicunt etiam τὸ κατ' ἐμὲ, quod est in Epist. ad Rom. I. 15. Οὕτω 158
τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι: *Sic quantum in me est, promptum est ad Evangelium vobis etiam, qui Romæ estis, annunciandum.** Plene dixit Isæus, et Maximus Tyrius Dissertatione VI. p. 59. τὸ κατ' ἐμαυτοῦ μέρος. [Dele κατ'. τὸ ἐμαυτοῦ μέρος habent et Heinsiana editio, qua usus est Bosius, et Davisianæ, p. 62. Cant. 261. Lond. SCHÆF.]

* Euripides Herc. f, v. 169. Musgr. τὸ δ' εἰς ἔμ', Ἡράκλεις, ἐμοὶ μέλει κ. τ. λ. Eusebius in Stobæi Serm. p. 310. 10. τὸ εἰς ἑαυτὸν ἧκον. Joannes Cantacuz. Histor. L. III. c. 41. in. T. II. p. 484. med. τό γε εἰς αὐτοὺς ἧκον. — Lucianus T. II. p. 186. οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλέγομαι. T. III. p. 2. ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοί. Phalaris p. 276. χρημάτων τὸ ἐπ' ἐμοὶ, μήθ' ὅπλων ἐνδεεῖς εἶναι νομίζοντες. Dio Chrysost. T. II. p. 105. τό γε ἐπ' αὐτοῖς. Themistocles Epist. XI. 16. τὸ δ' ἐπὶ τούτοις εἶναι. Conf. Gregor. Cor. de Dialect. p. 30. Præmisso ὅσον, Euripides Orest. v. 1338. Pors. σῶσόν θ', ὅσον γε τοὐπ' ἐμέ. ubi præstantissimus editor alia exempla usus accusativi congessit. [Alibi, præmisso ὅσον, articulus abest. Lucian. T. II. p. 204. ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ. Origines c. Cels. p. 186. med. Spenc. γίνεσιν γε, ὅσον ἐφ' ἑαυτοῖς, κ. τ. λ. ut locus scribendus. Sic et Dioscorides Epigr. XXXII. v. 3. ὅσσον ἐπ' ᾠδῖσιν.] — Herodotus VII. c. 158. τὸ δὲ κατ' ὑμέας, τάδε πάντα ὑπὸ βαρβάροισι νέμεται. Xenophon Anab. I. 6. 9. τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι. Lucianus T. III. p. 517. τό γέ τοι κατ' αὐτόν. p. 526. τὸ κατ' ἐμέ. Additâ voce μέρος, Diodorus Sic. XIX. c. 72. ἀντιτάξει τὴν πατρίδα τὸ καθ' αὐτὸν μέρος ἀποδεικνύων. Phalaris p. 244. τὸ καθ' ὑμᾶς μέρος. Locutione paullum inflexâ. Euripides Bacch. v. 179. ὅσον καθ' ἡμᾶς δυνατόν. Neque hîc articulus semper additur. Idem Iphig. Aul. v. 1441. κατ' ἐμὲ δ' εὐκλεὴς ἔσῃ. Xenophon Œcon. XI. 9. τὴν πόλιν μηδὲν κατ' ἐμὲ χρήμασιν ἀκόσμητον εἶναι. ubi Weiskius: "usitatius et rectius esset τὸ κατ' ἐμέ." Optime habet quod editur. SCHÆF.

Secundo reticetur etiam vox μέρος in verbis quibusdam cum casu secundo constructis. [Simplicius fere est in talibus τὶ s. τινὰ subaudire. SCHÆF.] E. gr. μετέχειν τινί τινος, *participem esse cum aliquo alicujus rei.* Plene, μετέχειν τινὶ, vel ἔχειν μετά τινι [ubinam, vir optime, hoc legisti? SCHÆF.] μέρος πράγματός τινος, *habere cum aliquo partem alicujus rei.* Plenam loquutionem aliquando reperies. [Expletæ modo illo simpliciore en aliquot exempla. Herodotus IX. c. 18, εἴ τι ἀλκῆς μετέχουσι. Charito p. 124. 3. τοὺς δὲ ἀξιώματος

τι μετέχοντας κ. τ. λ.' ubi parum probo rationem Dorvillii. Similiter Dionysius Hal. Ant. Rom. T. II. p. 749. τῶν κοινῶν οὐδὲν ἔτι μετέχειν. ubi tamen Cod. Vat. οὐδενός. Schæf.] Æschylus Choëphoris v. 240.

Καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος
Εἶναι μετέχειν, οὔτε etc.

Sic apud Lysiam Orat. contra Philon. p. 470. μετέχειν τὸ μέρος τῶν δεινῶν, ὥσπερ καὶ τῶν ἀγαθῶν μετέχουσι, *participes esse malorum, sicut et bonorum participes sunt.*[t] Xenophon Κύρου Παιδ. L. II. p. 27. Δέδοικα, ἔφη, μὴ ἄλλου τινὸς μᾶλλον ἢ τοῦ ἀγαθοῦ μεθέξω πλέον μέρος. *Vereor, inquit, ne alius cujusdam rei quam boni majorem capiam partem.* Et L. VII. Κύρου Παιδ. p. 195. πλεῖστόν σου μέρος μεθέξομαι. [Isocrates p. 174. ed. Lang. οἵπερ καὶ τῶν κινδύνων πλεῖστον μέρος μεθέξουσι. Similiter Herodotus IV. c. 145. μοῖράν τι τιμέων μετέχοντες. Schæf.] Et Aristophanes in Pluto v. 225. p. 24. Ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἐνταυθοῖ παρὼν, Ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος. *Ut singuli eorum, qui hic adsunt, æqualem nobis Pluti hujus portionem capiant.* [Kusterus ad Schol. h. v.: "Male hic Scholiastes ait, τὸ μετέχειν nunc Accusativum regere, nunc Genitivum. Nam proprie semper regit Accusativum. Quando autem Genitivo jungitur, id fit per Ellipsin Accusativi μέρος. Integra phrasis enim est, μετέχειν τινὶ μέρος τινὸς πράγματος: ut hoc loco apud Comicum." Schæf.]
159 Ex quibus exemplis patet, μετέχειν cum secundo casu constructum semper subintellectum habere accusativum μέρος; nam quartum casum requirit post se hoc verbum, ut videre est ex aliis. [Sophocles Œdip. Col. v. 1484. ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμι. ubi recta ratio videtur Brunckium latuisse. Schæf.] Comicus Plut. v. 1145. p. 109. Οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. *Neque enim tu earundem mecum verberum fiebas particeps.* Ubi Scholiastes: Οὐ μόνον μετέχω τοῦδε, ἀλλὰ καὶ μετέχω τόδε φαμὲν, καὶ εὕροις ἂν τοῦτο οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς. Notavit recte Scholiastes, dici μετέχειν τινὸς, et μετέχειν τι, sed debuisset monere, priorem locutionem esse ellipticam.[u] [Addo Aristophan. Concion. v. 582. ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαταῖς. ad q. l. Brunckius: "Subauditur μέρος, qua ellipsi nihil frequentius. Alibi id nomen expressum occurrit. Plenam locutionem observes in Pl. 226.

ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος.

Ran. 334.

φιλοπαίγμονα τιμὰν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν
μέρος.

Qui locus nostro simillimus. Idcirco minime necesse est πλεῖστον legere, ut placet Toupio ad Suidam III. 228." Schæf.]

Pari modo in τῷ μετεῖναι cum genitivo constructo supprimitur μέρος. E. gr. οὐ μοι μέτεστι τοῦ πράγματος: *ad me non attinet hæc res; ego hujus rei particeps non sum.* ut Comicus Plut. v. 630. p. 68. Ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου, sc. μέρος: *Quibuscunque (pars) est bonorum morum.* [v] [Simplicius subaudias τὶ, quod addit Euripides Iphig. Aul. v. 498. Markl. ubi præcessit v. 494. τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα; quemadmodum Phœniss. v. 423. Pors. καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον; Vid. Toup. Emend. in Suid. T. II. p. 257. sq. Antoninus Lib. C. II. p. 16. φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια (l. ἡμίσεα) τῶν γερῶν ἑαυτοῖς. Schæf.]

Eadem ratio est similis generis phrasium, μεταλαβεῖν [Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 226. — μεταλαμβάνω τούτου καὶ τοῦδε φαμέν. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic T. I. p. 185. 4. Athenæus T. II. p. 71. μεταλαμβάνειν καὶ ἀρίστου. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 457. ἔλαθον αὐτοὺς τοῦ τῶν κινδυνευόντων μεταλαμβάνοντες πάθους. ubi Cod. Vat. τὸ τ. κ. μ. πάθος. — Sic etiam μεταλαγχάνειν. Euripides Suppl. v. 1077. μετέλαχες τύχας Οἰδιπόδα, γέρον, Μήτηρ. ubi Marklando non assentior. Schæf.] κακίας, μεταδοῦναι ἀρετῆς. Herodianus L. III. 6. IV. 2. 5. qui genitivi non pendent a verbis, sed ab intellecto nomine μέρος. [Isocrates c. 557. 6. ed. Wolf. maj. ἔτι δὲ τῶν μὲν τοιούτων ἔργων, ὅσα μετὰ κινδύνων πέπρακται, τὸ πλεῖστον ἄν τις μέρος τῇ τύχῃ μεταδοίη. Vid. Melet. Crit. I. p. 20. sq. Exemplis ibi congestis accedat ex Alciphronis Epistolis T. II. p. 218. ed. Wagn. μεταδίδωμι δῆτα καὶ σοὶ δύο τούτων ἔχειν. ubi quæ sequuntur, τῶν κριθίων ὀλίγων οὐσῶν, sic opinor corrigenda esse, τ. κ. ὀ. ὄντων. (Contra in Platonis Theæt. p. 318. ed. Heind. leg. κινήσεων αὐτῶν.) Κριθίον vox bonæ notæ. Reperi item in Longo p. 93. ed. Vill. Augeat igitur Lexica cum simili deminutivo λιθίον, quo usus est Pausanias II. c. 25. Schæf.] Hinc falsum esse adparet id, quod docent Grammatici, verba participandi genitivum regere. [x]

*. Et μέρος sæpe omitti, multis exemplis probatum fuit. Sed et deest illud 2 Tim. III. 13. προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, nempe μέρος. Julianus Cæs. p. 226. οὐκ ἀξιῶ τῆς χείρονος ἐμαυτὸν μερίδος. Item in ὑγιαινομένων ap. Agathem. p. 60. 62. nec non p. 41. ἀπὸ γὰρ τῶν βορειοτάτων ἐπὶ τὰ νοτιώτατα, *a borealissimis partibus ad partes australissimas.* Sic in Aristæneti phrasi L. I. ep. 10. συμβάλλετέ σοι τοῦ γάμου, scil. μέρος. Adde Act. I. 8. Hesiod. Θεογ. 623. 722. F. St. De loco Aristæneti, assentior Hemsterhusio corrigenti συμβάλλετο. — Oribasius p. 132. ἐπειδὴ κατὰ τοῦτο μάλιστα τῆς κεφαλῆς οἱ στέφανοι κατατίθενται. ubi Dundassius: "Gal. et Ms. κατὰ τοῦτο μάλιστα τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς. magis placet hæc lectio." Sed Dukerus in Addend. "Oribasius sine reprehensione omittere potuit vocem μέρος, cujus ellipsis in hoc genere loquendi obvia est." Schæf.

g Coll. Pæan. Lib. IV. c. IV. n. 3. μέρος ἡμῶν. Marc. evangel. c. VI. 23. ἕως ἡμίσους τῆς βασιλείας μου. Mich.

h Sic τὸ τρίτον. Apoc. VIII. 7. IX. 18. τὸ δέκατον. XI. 13. Schoettg.

i Hebr. VI. 19. Τὸ ἐσώτερον. *Interior (pars), quæ est intra velum.* Schoettg.

k Sic, τὰ ἡμίσεα, apud Lucam evangel. c. XIX. 8. item Paulus τὸ περισσὸν, pro prærogativa, Rom. III. 1. et πολὺ, ibid. vers. 2. Et Marcus in evang. c. II. 12. ἐναντίον. MICH.

l Ὅσον, quantum, pro καθ' ὅσον μέρος: et in plurali ὅσα. SCHOETTG.

m Dici autem τὸ πλεῖον κατ' ἔλλειψιν pro: πλεῖον μέρος, Euripides probat in Oreste vers. 102. 103.

Τὸ δ' ἐμὸν οἴχεται
Βίου τὸ πλεῖον μέρος ἐν
Στεναχῇσί τε καὶ γόοις.

Mihi autem maxima abit vitæ pars inter gemitus et luctus. BERNH.

n Sic ἐπὶ πολὺ, *maximam* (partem.) Arrianus Lib. I. p. 55. ἐπὶ πᾶν, ° scil. μέρος, *ex omni* (parte); quod conjunctim scribitur ἐπίπαν. Idem II. p. 147. Ὀργῇ γὰρ ἐχρῶντο ἐπίπαν οἱ Μακεδόνες. *Plurimi enim Macedonum iræ* (locum) *dabant.* SCHOETTG.

° Παράπαν, pro παρὰ πᾶν, scil. μέρος, *ex omni* (parte). SCHOETTG.

o Sic ἐπὶ παντὶ, scil. μέρει, *ex omni parte, omnino.* Pythagoræ Aurea Carmina v. 24. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω. BERNH.

161 p Τὸ δειλινὸν, *vespertina:* et πρώϊμον, *matutina,* scil. pars diei. MICH.

q Philo de opificio mundi p. 5. Mundus non consisteret, nisi Deus imperasset τὸ ἑκάστῳ ἐπιβάλλον, *unicuique* (portionem) *suam.* SCHOETTG.

* Demosthenes de Cor. c. 76. ἐφ' ἡμᾶς ἐπιβάλλον μέρος. LEISN.

r Ἧττον (scil. μέρος) ἔχειν, *vinci,* DEN KÜRZEREN ZIEHEN. Pæanius Lib. VII. cap. XI. Ἔλαττον ἔχειν, idem ibid. MICH.

‡ Ad h. l. Larcherus T. III. p. 523. a. ed. alt. "*La portion de leur patrimoine qui leur revenoit.* τῶν χρημάτων τὸ ἐπιβάλλον. On sous-entend μέρος. Hérodote a dit liv. VII. §. XXIII. ἀπολαχόντες γὰρ μόριον ὅσον αὐτοῖσι ἐπέβαλλε, ὤρυσσον. On trouve dans Démosthènes (de Corona, p. 182. segm. 435.) τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν. "Je pense que notre ville a eu sa part de la partie de la fortune du reste des hommes qui pouvoit nous revenir." La même phrase se trouve dans Denys d'Halicarnasse (Antiq. Rom. l. VIII. §. LXXIV, p. 520. lin. 38.) πάντων ὑπάρξει τὸ ἐπιβάλλον ἑκάστοις λάχος. "Chacun aura la part qui lui reviendra par le sort, la part que le sort lui adjugera." M. Gottleber (Act. Erudit. An. 1771. p. 221.) pouvoit donc appuyer cette phrase de Denys d'Halicarnasse de meilleures autorités que de celles de Saint Luc et du Scholiaste d'Aristophanes." SCHÆF.

s Sic Rom. XVI. 19. χαίρω οὖν (μετὰ) τὸ ἐφ' ὑμῖν, scil. μέρος. MICH.

t Theophrastus Charact. c. 16. Δάφνης εἰς τὸ στόμα λαβὼν, sc. μέρος, *lauri partem in os sumens.* SCHOETTG. Simplicius subaudias τι. SCHÆF.

u Sic κοινωνεῖν et μετέχειν τινός. Hebr. II. 14. MICH.

v Euripides [Iphig. Taur. v. 1299. ubi aliter interpretatur Marklandus p. 393. Non probo. SCHÆF.] addit: μέτεστιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. Isocrates: Ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστιν. LEISN.

x Idem observandum de verbo φθονεῖν, *invidere.* Theophrastus Charact. cap. 17. Ἐφθόνησάς μοι τοῦ ζωμοῦ καὶ τοῦ οἰναρίου. sc. μέρος. *Invidisti mihi jusculum et villum tuum.* SCHOETTG. Propria hæc est constructio verbi φθονεῖν, nec quidquam subaudiendum. Vid. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 412. sq. SCHÆF.

162 ΜΕ΄ΡΟΣ ΤΙ, *PARS ALIQUA* y.

Ad hæc μέρος τι subintelligitur ante Genitivos, quos Attici jun-

gunt cum verbis quibusdam. [Sufficit τὶ, τινὰ, τινὸς subintelligi. Schæf.] Aristophanes Pace v. 486. p. 652.

Ὅστις προθύμως ξυλλάβοι τῶν σχοινίων.

scil. μέρος τι. i. e. *Quicunque alacriter prehenderet* (partem aliquam) *funium*. Plene in alio ejus generis verbo dixit Sophocles in Philoct. v. 307.

—— Καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος
Παρέδοσαν.

—— Et partem aliquam cibi
Addiderunt ᶻ.

y Μέρος τι omittitur ante ἀπὸ, ut Lucas habet in Actis Apostolicis c. V. 2. ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς. Matthæus in Evangel. c. IX. 16. αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱματίου. Item ante ἐκ, ut Matth. cap. XXV. 8. ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν. Mich.

z Marcus in Evangel. c. II. 21. αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τὸ καινὸν (μέρος τι) τοῦ παλαιοῦ. Septuaginta Interpretes in Proverb. cap. XXII. 9. τῶν γὰρ ἑαυτοῦ ἄρτων ἔδωκε τῷ πτωχῷ. cap. XXII. 25. μήποτε μάθῃς τῶν ὁδῶν αὐτοῦ. Exodi c. XXIX. 7. Καὶ λήψῃ τοῦ ἐλαίου τοῦ χρίσματος. vers. 20. Καὶ λήψῃ τοῦ αἵματος αὐτοῦ. cap. XXXIV. 15. Καὶ φάγῃς τῶν θυμάτων. vers. 16. Καὶ λάβῃς τῶν θυγατέρων αὐτῶν τοῖς υἱοῖς σου, καὶ τῶν θυγατέρων σου δῷς τοῖς υἱοῖς αὐτῶν. Levitici c. X. 18. cap. XX. 2. ὃς ἂν δῷ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ. sic v. 3. 4. Numeror. c. XXV. 2. καὶ ἔφαγεν ὁ λαὸς τῶν θυσιῶν αὐτῶν. Mich.

* Omittunt eodem modo *aliquam partem* vel *quidpiam* etiam Latini. Tacitus in German. c. XV. *Mos est civitatibus ultro et viritim conferre principibus vel armentorum, vel frugum.* vid. Gronov. ad h. l. Μέρος τι etiam supprimitur in φαγεῖν ἄρτου, aliisque multis. Leisn.

* Triplex hic locum habet Ellipsis. 1. Vel enim subaudiri potest ἐκ. 2. Τινὰς vel τινά. 3. Vel denique μέρος τι, uti docet Eustathius ad Iliad. f. 1292. l. 31. et ad Odyss. f. 351. l. 9. coll. Henr. Stephano de Dial. Att. p. 45. et Barnesio ad Euripid. Cyclop. v. 397. Nimirum observandum est hic, ubi totum significatur, Accusativum verbis jungi; ubi vero tantum pars innuitur, Genitivum adsciscì elliptica dicendi ratione. Sic Ælian. L. I. V. H. c. VI. Ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑφαρπάσωσι φάγωσι. et L. II. c. XVII. Ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτὸν τῶν κρεῶν. s. μέρος τι. Homerus Odyss. I. v. 225. Τυρῶν αἰνυμένους. ubi Eustathius loco supra citato: οὐ γὰρ πάντας ἐκεῖ τοὺς τυροὺς ἦν αἴνυσθαι, ἀλλὰ μέρος αὐτῶν. Sic in τι absolute posito subauditur κατά τι μέρος. Homer. Iliad. I. v. 641. et Odyss. II. v. 310. οὐ μὲν γάρ τι etc. et alibi sæpe. uti Latinorum *quid* usurpari solet. Cicero ad div. L. II. ep. 20. *Nisi quid me Etesiæ morantur.* i. e. *ex aliqua parte.* Vel *aliqua pro aliqua ex parte.* Sic Mela L. III. c. 9. §. 35. *Ideo ejus oræ notæ sunt aliqua.* Schwebb.

ΜΕ'ΡΟΣ cum κατά.

Item μέρος cum præpositione κατὰ subintelligitur in genitivis illis, quos Attici jungunt cum verbis passivis, καταῤῥήγνυσθαι, συντρίβεσθαι, κατάγνυσθαι. [His ambagibus non opus. Subaudi τι. SCHÆF.] Ex. gr. Ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς, dixit Comicus in Pace p. 268. pro ξυνετρίβη κατά τι μέρος τῆς κεφαλῆς. ad verbum: *Contritus est aliqua in parte capitis* [aa]. [Vid. Thomas Mag. p. 499. Mœris p. 233. Gregorius Corinth. p. 51. horumque Interpretes. Cum accusativo Aristophanes Fragm. incert. XVI. Ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον, πληγεὶς ξύλῳ. Schol. inedit. in Aristid., quo utitur Valckenarius ad Herodot. p. 501. 2. κατεαγὼς οὖν τὸν μηρὸν κ. τ. λ. Leg. κατεαγὼς ο. τ. μ. Vid. Interpr. ad Thom. Mag. p. 497. Abresch. ad Cattier. p. 12. SCHÆF.]

Deest etiam μέρος cum κατὰ in τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, *partim, partim* [bb]. ut sit, κατὰ τοῦτο μὲν μέρος, κατὰ τοῦτο δὲ μέρος: *ex una parte, ex altera* [cc].

aa Artemidorus Oneirocrit. I. 53. κατὰ μικρὸν, *particulatim*. SCHOETTG.

bb Ellipsis hujusmodi occurrit in epist. ad Hebræos, c. X. 33. MICH.

cc Adde et hoc. Psalm. XXX. 5. Τὸ ἑσπέρας αὐλισθήσεται κλαυθμός. *Vesperi ejulabitur fletus.* Integrum est κατὰ τὸ τῆς ἑσπέρας μέρος. Τὸ δεύτερον, in Epist.
164 * Judæ v. 5. pro κατὰ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ χρόνου, *alio tempore*. SCHOETTG. dd

dd Τὸ ἑξῆς, *in posterum*. Pæanius Lib. VII. c. I. Sic etiam τὸ παρὸν, *præsens tempus*, in Ep. ad Hebræos c. XII. 11. et τὸ πρότερον, *prius tempus*, apud Joannem in Evangel. c. VI. 62. MICH.

ΜΕ'ΡΟΥΣ.

In ἐκ θατέρου, *ex altera* (parte.) Sic ἐξ ἑκατέρου, *ab utraque* (parte.) Zosimus Lib. II. 19. πολλῶν δὲ καὶ ἀναιρεθέντων ἐξ ἑκατέρου πεσόντων [ee].

ee Sic 1 Cor. I. 12. Ἐγὼ εἰμι Παύλου, Ἀπολλὼ, Κηφᾶ, Χριστοῦ. Pro Ἐγὼ εἰμι μέρους Παύλου etc. *Ego sum* (e partibus) *Pauli* [ff]. SCHOETTG.

ff Hoc vocabulum addidit Lucas Act. XXIII. 9. Ἀναστάντες οἱ γραμματεῖς τοῦ μέρους τῶν Φαρισαίων. BERNH.

ΜΕ'ΡΕΙ.

Apud Homerum in καιρίῳ, Iliad. Δ. v. 185.

> Οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος.

> Non in opportuna *(parte)* est fixa sagitta.

ubi Eustathius: ἐν ἐπιτηδείῳ μέρει gg.

* In Sophoclea locutione, ἰέναι ἐγκεκλεισμένους, Ajac. v. 1274, itemque in Euripidea, τῶνδ' εἰς ἕδραν τυχεῖν, Phœniss. v. 461, Pors.

ad genitivum μέρει subaudit Dorvillius ad Chariton. p. 345. Mihi placet, quam vir egregius ibidem improbat, Abreschii ratio, longe illa simplicior probataque etiam Valckenario. Vid. Abresch. ad Cattier. p. 60. Valckenar. ad Phœniss. p. 166. Schæf.

gg Ἐν τούτῳ, sc. μέρει, hac in parte. 1 Joann. IV. 9. a. cf. 2 Cor. IX. 3. Schoettg. hh

* In ᾧ, quod est apud Justinum Martyrem παραιν. πρὸς Ἑλλ. in 165
fine, ubi Hermetis hæc affert verba: Θεὸν νοῆσαι μὲν ἔστι χαλεπὸν, φράσαι δὲ ἀδύνατον, ᾧ καὶ νοῆσαι δυνατὸν. Ὧι pro ἐν ᾧ μέρει. Sententia dicti huc fere redit: *Deum penitius noscere, difficile est quidem; sed eloqui plane nemo potest, ubi etiam cogitatione apprehenderit.* i. e. eam etiam, quam de Deo habueris, cognitionem verbis tu non facile conceperis. Bernh.

hh In τοσούτῳ et ἴσῳ Hebr. I. 4. quod tamen et ad μέτρον referri potest. Mich.

ΜΕ'ΡΗ.

Ut in ἡμισύ subintell. μέρος, sic in ἡμίσεας μέρη ii et in aliis, ut Ælianus Var. Histor. IX. 15. Τὰ πρῶτα ἔδωκαν αὐτῷ. *Primas ei dederunt.* Idem XI. 41. Τὰ πρῶτα φέρεσθαι, *primas ferre;* kk quod Latini imitati, *primas* dixere, pro *primas partes* mm.

In τὰ ὄπισθεν, τὰ ἔμπροσθεν, τὰ ἔσωθεν, τὰ ἔξωθεν, oo τὰ λαιά, τὰ δεξιά etc., Ælianus Var. Hist. I. 7. Τὰ ἐξόπισθεν ἐφέλκουσι. (*Partes posteriores attrahunt.* Idem I. 18. Τὰ περὶ τοὺς ὤμους, (*partes*) *circa humeros.* Xenophon in Cyropædia: Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα, καὶ ἄχειρα ταῦτα, sc. μέρη: *Cæcas et inermes et manibus destitutas has corporis* (partes.) pp Thucydides Lib. III. 23. ἐς τὰ γυμνά, ubi Scholiastes: μέρη δηλονότι qq. [Τὰ ἄκρα. Lucianus T. II. p. 64. ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄκρα. (Prima illius capitis sic legenda: Μετὰ δὲ τὸ προοίμιον, ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν ἢ μηκυνόμενον ἢ βραχυνόμενον, εὐαφής τε καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις.) Inprimis de corporis extremitatibus. Idem T. II. p. 338. (334.) ὅτι ἀμφοτέρας κατασχὼν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διηπίσω. ubi fallitur Guietus πλευρὰ subaudiens. Pausanias II. c. 11. ἄκρα, χεῖρες καὶ πόδες: quæ epexegesis vocem illam satis interpretatur: quamquam Cod. Mosc. habet ἄκραι χεῖρες. Posidippus Epigr. XIII. v. 3. τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; pro quo Euripides Ion. v. 1185. Musgr. ἐν δ' ἄκροισι βαῖς ποσί. Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 327. sq. Lennep. ad Phalar. p. 72. Schæf.]

In δύο, ἀμφότερα, θάτερα, ut: διελεῖν εἰς δύο, *dividere in duas* (par- 166
tes. rr Dio Cassius Lib. XXXV. p. 5. Ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ: *Ex altera* (parte) *fluvii* ss. [Plene Diodorus Sic. XIV. c. 47. κατασκεύσαντας ἐπὶ θάτερα μέρη τῆς Σικελίας. Sic et c. 100. L. XX. c. 8. videtur scripsisse: ἐπὶ θάτερα δὲ μέρη τοῦ πεδίου ἱέμενοι κ. τ. λ. Ἑλληνῶς idem L. XV. c. 84. κατήντησαν ἐπὶ θάτερα τῆς Μαντινείας. Sed ibi quoque Cod. ἐπὶ θάτερα μέρη. quod genuinum videtur. Euripides Bacch. v. 1118. Br. Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο. quem versum

T. II. p. 1024. ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν. [Herodotus VII. c. 10. 2. ἤτοι κατὰ γῆν ἢ καὶ (del.) κατὰ θάλασσαν ἑσσωθῆναι, ἢ καὶ κατ' ἀμφότερα. Diodorus Sic. ἐλλιπῶς V. c. 7. τοῖς ἐπ' ἀμφότερα στομίοις: Plene idem XVIII. c. 59. τὴν ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη τῆς τύχης παλίῤῥοιαν. L. XIX. c. 4. ἐπ' ἀμφότερα τὰ μέρη τοῦ τείχους παρελθόντας. Mox: κατ' ἀμφότερα τὰ μέρη παρεισπεπτωκέναι. Ibid. c. 99. in. οἱ περιοικοῦντες ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τὴν λίμνην. ubi paullo post legendum: ἣν δύο μὲν ἔχοντες κ. τ. λ. Quæ sequuntur exempla, alius sunt generis, de casu aut modo intelligenda. Herodotus VII. c. 139. καὶ οὕτω ἂν ἐπ' ἀμφότερα ἡ Ἑλλὰς ἐγίνετο ὑπὸ Πέρσῃσι. Eodem plane sensu Plutarchus Mor. T. I. p. 33. κατ' ἀμφότερα. Diodorus Sic. II. c. 23. ἐχρῆτο γὰρ ταῖς ἐπ' ἀμφότερα συνουσίαις ἀναίδην. (ἀνέδην legendum esse, vel inde intelligas, quod continuo sequitur: τῆς ἐκ τῆς πράξεως αἰσχύνης οὐδὲν ὅλως φροντίζων.) Ex eodem Excerpt. T. II. p. 563. 42. τὸ μὴ παραλιπεῖν ἀνεπισημάντους τὰς τῶν ἡγεμόνων προαιρέσεις ἐπ' ἀμφότερα. De Thucydide Incerti Auctoris p. 12. Duk. λέγεται γὰρ ἐπ' ἀμφότερα. Thomas Mag. p. 332. Ἐπ' ἀμφότερα εἰπεῖν ἱκανὸς, βέλτιον, ἢ κατ' ἀμφω. SCHÆF.] In multis ejusmodi Græcos denuo imitantur Latini. Sicuti Græci ἐλλιπῶς dicunt τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρεσθαι, Latini eodem modo loqui amant. Cicero clar. Orat. c. XXI. *Etsi utrique primas, priores tamen deferunt Lælio.* Quinctilianus Instit. Orat. L. X. c. I. *Quamvis ei secundas fere Grammaticorum consensus deferat.* s. *partes.* SCHWEB.

* Diodorus Sic. XIX. c. 32. τὰ βαρύτατα τῆς ἀποσκευῆς. ubi etiam χρήματα subaudias: si modo aliquid subaudiendum. Potuisset Ἑλληνικώτατα, τὴν βαρυτάτην τῆς ἀποσκευῆς. SCHÆF.

ii Πολλὰ, pro κατὰ πολλὰ μέρη, *in multis partibus.* Ælianus in Var. Histor. I. 23. Τὰ μὲν, τὰ δὲ, *ex hac, ex illa parte.* ibidem. SCHOETTG.

kk Alio sensu τὰ πρῶτα, pro κατὰ τὰ πρῶτα μέρη τοῦ χρόνου, *primis temporibus.* Ælianus Var. Hist. III. 47. Τιμόθεον τὰ μὲν πρῶτα ἐτίμων Ἀθηναῖοι. ll Sic μετὰ ταῦτα. Joann. VI. 1. SCHOETTG.

* Operæ pretium est, afferre difficiliorem paullo intellectu dictionem Euripidis in Medea v. 125.

Τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα εἰπεῖν.

Quæ ego hoc modo esse intelligenda puto. Τῶν μὲν μετρίων πραγμάτων πρῶτα εἰ-
168 πεῖν δεῖ μέρη, vel πρῶτα εἰπεῖν μέρη ἡγοῦμαι δεῖν. *Mediocritati primas ego tribuendas dico vel existimo.* BERNH. Tortuosissima ratio, quam ipsa poëtæ verba vanitatis convincunt. Locus integer sic habet: τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν, (sic vulgo recte interpungunt: minus recte Brunckius.) Τοὔνομα νικᾷ. Bene Interpres: *Nam, ut hoc primum dicam, mediocrium nomen vincit.* SCHÆF.

ll Diogenes Laërtius procem. n. X. Ἡ δὲ Ἰταλικὴ, ἀπὸ Πυθαγόρου, ὅτι τὰ πλεῖστα κατὰ τὴν Ἰταλίαν διέτριψε, ubi integra phrasis hæc est: κατὰ τὰ πλεῖστα τοῦ βίου μέρη, *per plurimas vitæ partes* vel *tempora.* Subaudiendum autem hoc vocabulum recte, neque sine idoneo auctore dici, exemplum habemus in Chrysostomi hom. περὶ προσευχῆς: Καὶ μὴ ἀποστερήσωσιν ἑαυτοὺς τῆς σωτηρίας τὸ λειπόμενον τοῦ βίου μέρος. BERNH.

mm It. τὰ δεύτερα λαμβάνειν, vel κομίζεσθαι. Julianus in Cæsar.: Μήπου τὰ δευτερεῖα λαβόντες οἴχονται. Paullo post: ταῖς δὲ ἀγωνιστὴν καὶ τὸ τὰ δεύτερα κομίσασθαι, pro δεύτερα μέρη, *secundas ferre,* sc. partes. nn BERNH.

nn Similiter τὰ δευτερεῖα, *secundæ* (partes). Menand. fragm. p. 244. et τὰ δεύτερα

ἐν στρατοπέδῳ ἐμβιῶν, apud Lucian. pro lapsu inter salutand. vid. Jensii Lectiones
Lucian. II. 20. p. 277. Leisn.

oo Εἰς τὰ ὀπίσω, Luc. IX. 62. Joann. VI. 66. XVIII. 6. Τὰ πρὸς τὴν θύραν
sc. μέρη, vestibulum. Marc. II. 2. Schoettg.

pp Sic τὰ τῆς ὑπερηφανίας, scil. μέρη, superbia; Pæanius L. VII. c. 15. S. Petrus
in epist. I. c. V. 9. τὰ αὐτὰ τῶν παθημάτων. Matthæus in Evang. c. XXII. 21. 169
τὰ τοῦ Καίσαρος, et τὰ τοῦ Θεοῦ. Paulus ad Corinth. epist. I. cap. I. v. 27. τὰ
μωρὰ et τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου. et vers. 28. τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου, καὶ τὰ ἐξουθενημένα
etc. In epist. 2. ad Corinth. c. X. 13. εἰς τὰ ἄμετρα. Matthæus in Evang. c.
XIX. 29. ἑκατονταπλασίονα. Lucas in Evangel. cap. XVIII. 30. πολλαπλασίονα.
Ἐν ὑψίστοις, vid. χωρίον. Mich.

qq In ἴσα. Vide Harpocrationem in ἴσα βαίνειν. Porro in καθέκαστα. Theophrastus
Caract. c. 3. pro καθ' ἕκαστα μέρη. per singulas partes. Schoettg.

rr Marcus in Evangel. cap. XV. 38. ἐσχίσθη εἰς δύο. Mich.

ss Plene dixit Proclus in Sphæra: Ἀλλ' ἐπὶ θάτερα μέρη τρέπεται τοῦ κόσμου.
Bernh.

tt Τὰ ἑῷα, (regiones) orientales. Pæanius 6. 16. 8. Schoettg.

uu Omittitur quoque hæc vox ter in epistola ad Ephesios, et quidem in formula;
ἐν τοῖς ἐπουρανίοις. Τὰ ἐπουράνια proprie sunt loca supracœlestia: deinde, quia
cœlum et regnum cœlorum sæpe quoque denotant tempora Novi Testamenti, hæc
formula eandem significationem obtinet, ita, ut vel bona, vel homines sub Novo 170
Testamento viventes intelligantur. Sic Eph. I. 3. Deus nobis benedixit omni benedictione
spirituali, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις. cap. II. 5. 6. Deus nos cum Christo resuscitavit,
καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, et in cœlestibus (bonis N. T.) una collocavit
in Christo Iesu. Porro cap. VI. 12. Non est nobis lucta contra carnem et sanguinem;
— sed contra nequitiam spiritualem, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις (scil. οὖσι,) nobis,
qui sub N. T. vivimus. Vertunt vulgo: sub cœlo; sed, quemadmodum ἐπίγειος
numquam denotat, quod sub terra, sed supra terram est, sic quoque ἐπουράνιος.
Tandem Hebr. IX. 23. legales ceremoniæ dicuntur exemplaria rerum cœlestium,
quibus scil. res N. T. spirituales opponuntur. Brevius hæc tangimus, sed
prolixius omnia deducuntur in dissertatione de Hierosolyma cœlesti, quæ cum
Horis Hebræo-Talmudicis lucem vidit. Schoettg.

vv Similiter Thucydides sæpe τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, i. e. Thracia, usurpat. [Aristophanes
Av. v. 1369. εἰς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου. Vesp. v. 288. τῶν προδόντων τἀπὶ
Θρᾴκης. Plene idem Pac. v. 283. ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία. Sic etiam Synesius
Epist. XLIII. de quo loco vid. Porsonus ad Eurip. Med. v. 139. II. p. 17. b.
Videturque τἀπὶ Θρᾴκης locutio fuisse Atheniensibus usu trita quotidiano. Aliter
Antiphanes ap. Athenæum T. IV. p. 152. τὰν τῆς Ἀσίας καὶ τἀπὶ Θρᾴκης λήμματα.
Schæf.] L. VI. 65. Dukerus legendum putat, ἐς τὸ κατὰ τὸ Ὀλυμπιεῖον, per
ellipsin τοῦ μέρος, ut IV. 78. I. 59. Leisn.

* Sic τὰ πρὸς ἕω, scil. μέρη. Pæanius L. IX. c. 2. et L. X. c. 1. item τὰ ἑῷα, L.
X. c. 2. coll. ἐν τοῖς μέρεσι τοῖς ἑῴοις. L. X. c. 3. Sic μάλιστα, et ἐς τὰ μάλιστα,
scil. μέρη, maxima parte. [Fallitur. Omnino mire abusi sunt viri docti voce μέρος
ad ellipses fabricandas. Schæf.] Paulus in epist. 2. ad Corinth. c. X. 16. τὰ ὑπερέκεινα
c. XII. 9. 15. ἥδιστα. Petrus in epist. 2. cap. II. 12. φυσικά. Mich. 171

ΜΕ'ΡΗ cum κατά.

Deest etiam accusat. pl. μέρη cum præpositione κατὰ in voce ἴσον
ut Philipp. II. 6. τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ. xx Additur κατὰ apud Homerum
Iliad. Λ. 336.

Ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων.

Tunc eis æquavit pugnam Saturnius. yy

* Ἴσα, additave præpositione ἐπὶ ἴσα, κατὰ ἴσα adverbi aliter dicun-

tur, nihilque subaudiendum est. Homerus Il. V. v. 440. μηδὲ θεοῖσιν Ἶσ' ἔθελε φρονέειν. Hymn. in Vener. v. 215. ex Cod. Mosc. ἀγήρως ἶσα θεοῖσιν. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 555. 69. Sic et ἴσον, ἐπ' ἴσον, κατ' ἴσον. [Lucianus T. III. p. 399. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν. Solanus: " Videtur hic aliqua vox excidisse." Nihil desideres, si mecum legas μοῖρα κρεῶν κατ' ἴσον ἅπασιν.] Eademque significatione ἀπὸ τοῦ ἴσου, ἀπὸ τῆς ἴσης, ἐν ἴσῳ, ἐξ ἴσου, ἐξ ἴσης, ἐπ' ἴσου, ἐπ' ἴσης. Hæc postrema quatuor cum sæpe scribantur ductu continuo, ἐξίσου, ἐξίσης, ἐπίσου, ἐπίσης, suspiceris Lexicographos hinc exsculpsisse adjectiva ἔξισος, ἔπισος, quæ si e Lexicis expellenda censeas, ego quidem vix ausim contradicere. In Polybio quidem T. II. p. 649. Schw. lenissima mutatione corrigas ἐπ' ἴσου ἦν ὁ κίνδυνος. In loco autem Hippocratis, quem citavit Fœsius Œcon. v. Ἔξισος, nihil impedit diductis vocibus scribere ἐξ ἴσων: neque enim in talibus quidquam discriminis inter numerum pluralem ac singularem intercedit. SCHÆF.

xx In phrasi κατὰ μέσα idem nomen abesse censendum. Dionysius Perieg. v. 987. Ἔστι δέ τις κατὰ μέσσα περίτροχος ὕδασι λίμνη. Plene dictum foret: κατὰ μέσα μέρη τῆς γῆς, *in terræ medio*. BERNH.

yy Etiamne, quum *vicem* seu *vices* notat? ut Paulus in epistola ad Romanos c. XVI. 22. τὰ πολλὰ, *multoties*. MICH.

ΜΕΡΩΝ.

In ἐκ δεξιῶν, *a dextris* (partibus), quod sæpe in Novo Testamento. zz [Vid. Hemsterhus. in Dukeri præfat. ad Thucydid. * * *. Sic Herodotus VI. c. 33. τὰ ἐπὶ δεξιά. Præcessit τὰ ἐπ' ἀριστερά. Aristophanes Pac. v. 957. περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπὶ δεξιά. quam scribendi rationem cur Brunckius, unice probans ἐπιδέξια, repudiaverit, ignoro. Herodotus VII. c. 69. πρὸς δεξιά. Obiter notetur paullo rarior locutio, χειρὸς τὰ δεξιά. Sophocles Triptol. Fragm. I. χειρὸς εἰς τὰ δεξιά. Theocritus XXV. v. 18. τοῖς ἐπὶ δεξιὰ χειρός. Hermodemus (Heyn. Lect. et Observ. in Iliad. I. 1. p. 688.): καὶ ὅταν κατὰ δεξιὰ χειρὸς Ἀστεράπτη, νίκην καὶ ὑπέρτερον εὖχος ὀπάζει. Depromta hæc, ut videtur, ex poëmate apotelesmatico de Διοσημείαις. SCHÆF.] Similiter in ἐξ εὐωνύμων, *a sinistris*. aaa [Diodorus Sic. IV. c. 56. τὴν γῆν ἔχοντας ἐξ εὐωνύμων. SCHÆF.

zz Joann. VIII. 23. Ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω (μερῶν) ἐστέ· ἐγὼ δὲ ἐκ τῶν ἄνω (μερῶν) εἰμί. It. in ἐκ γειτόνων, quod habet Chrysostomus Orat. ὅτι τὸν ἑαυτ. μὴ ἀδικ. p.
172 93. Ἡ τοῦ πλουτοῦντος ἐκ γειτόνων οἰκοῦντος ἔδεσμα καὶ τροφή. *divitis hominis in vicinia habitantis.* [Parum videtur vir doctus scriptores græcos trivisse, qui ἐκ γειτόνων ex solo Chrysostomo excitaverit. Fallitur idem μερῶν subaudiens. Rectius Kusterus ad Aristophan. Ecclesiaz. v. 420. cum iis comparat locutionibus ellipticis, quas voce οἴκοις subaudita explemus. Vide eundem ad Plut. v. 435. Add. Bergler. ad Alciphron. p. 216. Davis. et Markland. ad Maxim. Tyr. T. II. p. 281. ed. Reisk. Dorvill. ad Chariton. p. 595. Valckenar. ad Schol. Euripid. Phœn. p. 712. sq. Belin. ad Lucian. T. V. p. 113. Thomas Mag. p. 369. Ἐς γειτόνων βαδίζω, ἐν γειτόνων εἰμί. Diodorus Sic. XIII. c. 84. τινὰ τῶν ἀπὸ γειτόνων πίνοντα. Paullo rarius articulus additur. Alciphron T. II. p. 228. ed. Wagn. Μισῶ τὸν ἐκ τῶν γειτόνων ἀλεκτρυόνα. SCHÆF.

In phrasi ἐκ τῶν ἐναντίων subaudi μερῶν. Idem enim significat, quod Latinorum *contra*, sive *e contraria parte*. Ælianus Var. Hist. L. II. c. XIII. Οὐ μόνον οὐδενὸς

αἴτιον κακοῦ τῇ πόλει, ἐκ δὲ τῶν ἐναντίων καὶ κόσμον ταῖς Ἀθήναις ἔσεσθαι. BERNH. Eadem significatione τἀναντία τούτων dixit Xenophon Mem. Socr. I. 2. 60. τἀναντία idem ibid. IV. 2. 4. τοὐναντίον Diodorus Sic. XVIII. c. 2. 65. Excerpt. T. II. p. 552. 94. τὸ ἐναντίον αὐτῷ Dionysius Hal. Art. Rhetor. p. 360. ed. Reisk. κατὰ τοὐναντίον Diodorus Sic. XVIII. c. 4. πᾶν τοὐναντίον idem XIV. c. 111. Hierocles in Aur. Carm. p. 98. extr. ed. Lond. πολὺ τοὐναντίον Lucianus T. II. p. 203. Quæ satis ostendunt, Bernholdum hîc etiam ad ellipsin frustra confugisse. SCHÆF.

aaa Plene hæc dixit Herodianus L. VIII. 1. 12. et IV. 2. 8. SCHOETTG.

* ΜΕΤΑΛΛΟΝ, *METALLUM*.

In ἀργύρεια et χρύσεια, quando absolute ponuntur. *Argentifodinæ, aurifodinæ.* Plene habet Thucydid. L. II. c. 55. οὗ τὰ ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις. Polyb. T. I. p. 848. οὐ μακρὰν τῶν ἀργυρείων μετάλλων. SCHWEB. Suppleas etiam ἔργα. Aristides T. II. p. 187. ed. Jebb. περιγινομένων γὰρ τῇ πόλει χρημάτων συχνῶν ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων. Add. Lexic. Xenoph. T. I. p. 389. b. Fischerus ad Weller. III. 1. p. 256. "Ἔργα, vel μέταλλα. Demosth. p. 668. To. 1. οἱ ἐκ τῶν ἀργυρείων sed idem p. 1044. To. 2. scripsit, τῶν ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς ἀργυρείοις· et Thuc. 6, 91. τὰς τοῦ Λαυρείου τῶν ἀργυρείων μετάλλων προσόδους. Plut. V. Them. 4. p. 281. To. 1. τὴν Λαυρειωτικὴν πρόσοδον ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων ut Plin. H. N. 34. 55. Hard. *Invenitur autem, et in aurariis, et in argentariis, metallis.* add. idem 33. 26." Diodorus Sic. I. c. 49. ἐκ τῶν ἀργυρείων καὶ χρυσείων μετάλλων. De altera forma ἀργύριον vid. Bergler. ad Alciphron. p. 160. Dorvill. ad Chariton. p. 84. Diodorus Sic. I. c. 15. χαλκουργείων εὑρεθέντων καὶ χρυσείων. Strabo p. 1177. A. ed. Amstel. ἔστι δὲ καὶ χαλκωρυχεῖα καὶ σιδηρουργεῖα καὶ χρυσεῖα. Plene Diodorus Sic. XVI. c. 8. τὰ δὲ κατὰ τὴν χώραν χρύσεια μέταλλα. Add. Suidas T. I. p. 511. SCHÆF.

ΜΕΤΡΟΝ, *MENSURA*.

Solent Græci, quoties indicare volunt quantitatem, sive mensuram excellentiæ unius rei supra aliam, et vice versa, adhibere ablat. neut. πολλῷ, ὅσῳ, πόσῳ, τοσούτῳ, ὀλίγῳ, μικρῷ, μακρῷ. In quibus μέτρῳ subaudiendum recte censet Scholiastes Thucydidis, ut πολλῷ ὑποδεεστέρων, *multo inferiorum*. Plene: ἐν πολλῷ μέτρῳ ὑποδεεστέρων. Sic Hebr. I. 4. Τοσούτῳ κρείττων et ὅσῳ διαφορώτερον. Integre: ἐν τοσούτῳ μέτρῳ κρείττων, et ἐν ὅσῳ μέτρῳ διαφορώτερον. Emendandus igitur Æliani locus corruptus, qui est in Var. Hist. I. 23. Ἐν τοῖς Ἕλλησι τοῖς πάλαι μακρᾷ τῇ δόξῃ διέπρεπε Γοργίας ὁ Λεοντῖνος Φιλολάου, καὶ Πρωταγόρας Δημοκρίτου. Pro μακρᾷ levi mutatione legendum μακρῷ, subintellecto μέτρῳ, et vertendum: *Inter Græcos veteres gloria longe* (proprie, *longa mensura*) *antecelluit Gorgias Leontinus Philolaum, et Protagoras Democritum.* bbb Sic Æschylus in
Prometheo Vincto p. 34. τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ. Euri- 173
pides Androm. v. 691. λῷστα γὰρ μακρῷ τάδε. Thucydides L. VII. cap. 80. προὔλαβε πολλῷ, *longe præcessit*. Dionysius Halicarnasseus L. IX. p. 566. μακρῷ προὔχοντες ἡμῶν, *longe præstantes nobis*.

Plutarchus de liberor. educat. p. 13. μακρῷ κρείττους, *longe præstantiores*. Heliodorus Æthiopicorum L. V. 15. Ἤδη μακρῷ τὸν Πέλωρον ὑπερεῖχεν ὁ Θεαγένης: *ibi jam longe Pelorum superavit Theagenes*. Quin immo ipse Ælianus Var. Hist. II. 23. dixit: μακρῷ ἄμεινον. et in Hist. Anim. I. 60. μακρῷ κρεῖττον. Themist. Orat. II. p. 57. ὑπερφέρειν μακρῷ, *longe superare*. Julian. Orat. I. p. 30. μακρῷ σεμνότερα. Idem Epist. 51. μακρῷ γεγονότας αὐτῶν κρείττονας. Plene dixit idem Epist. 54. πολλῷ τῷ μέτρῳ —— νικῶμεν. Et Zosimus V. 19. πολλῷ τῷ μέτρῳ τὸν ἀριθμὸν ὑπεραίροντας. ccc

* In multis adjectivis in neutro genere positis subauditur μέτρον. Sic Homer. Il. Ρ. v. 240.

Οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια.

Plene foret κατὰ τόσον μέτρον etc. In πολλόν. Dionysius Περ. v. 360. μάλα πολλὸν ὑπὲρ Συρηνίδα πέτρην. In ἄκρον. Theocritus Idyll. XIV. v. 61. ἐς ἄκρον ἁδύς. In πηχύιον. Apollonius Rhod. L. I. v. 379. Ἐρετμὰ πηχύιον προὔχοντα. *Remi cubiti mensura prominentes*. In μέγα multis vocibus addi solito, e. g. μέγα φέρτατος, μέγ' ὄλβιος, μέγα νήπιος, μέγ' ἀμείνων, ἄριστος, in quibus plena est locutio κατὰ μέγα μέτρον: quod Latini per *valde* vel *longe* reddunt; vel etiam per *superlativum*, e. g. *longe optimus*, *longe præstantissimus*. Imitantur Græcos Latini in *tanto*, *quanto*, *quo*, *eo*, *multo*, *nimio*, etc. Neque ego dubito, in ejusmodi Romanos scriptores ad Græcorum v. μέτρον potius respexisse, quam ut cum aliis *negotio* subintelligamus. Schweb. Ego vero multum dubito, ut qui in neutra lingua ad hujusmodi locutiones quidquam subaudiendum censeam. Schæf.

bbb Vid. Observationum Miscellanearum Vol. II. p. 152. Leisn.

ccc Sic et in aliis: ἐς τοσόνδε, ἐπὶ τὸ πολὺ, ἐπὶ πολὺ, sæpius apud Arrianum. Asterius Amasenus homil. 1. p. 3. Πρὸς τὸ πλέον τὴν κακίαν ἀσκήσαντες: *malitiam multo magis exercentes*. πρὸς τὸ πλέον, sc. μέτρον. ddd Παρὰ πολύ. Lucianus Nigrino p. 28. καὶ παρὰ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, *longe melior abiit*. Stroboth.

ddd Pausanias L. VIII. cap. 10. εἰς τοῦτο ἦλθε δυναστείας, scil. μέτρον. Mich.

* ΜΗΔΟΣ, CONSILIUM.

In πεπνυμένον. Homerus Odyss. Δ. v. 711. πεπνυμένα εἰδώς. Plene est apud eundem Od. Β. v. 38. πεπνυμένα μήδεα εἰδώς. Schweb. Similes profecto hi loci; sic tamen, ut in priore ad sensum explendum nihil admodum desideres. Ita vero sæpissime abutuntur similitudine locorum, quod in uno abundanter additum est, in altero tanquam necessarium ad sensus integritatem subaudientes. Schæf.

174 * ΜΗΚΟΣ, LONGITUDO.

In usitata dictione: πόσον; ubi quidem non incommode locum

Lamb. Bos subaudires διάστημα. Sed est tamen etiam nominis μῆκος exemplum apud Euripidem in Hel. v. 1284.

Πόσον δ' ἀπείργει μῆκος ἐκ γαίας δόρυ;

Quantum a terra depelletur navis?

Quo loco recte etiam usitata formula dixeris: Πόσον ἀπείργει γαίας τὸ δόρυ; Bernh.

* In adjectivis mensuram significantibus, nec non in substantivis quibusdam subauditur v. μῆκος. Hesiodus Ἔργ. v. 423.

Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν,
Ἄξονά θ' ἑπταπόδην.

s. τῷ μήκει.

Mortarium quidem tripedale seca, pistillum vero tricubitale,
Axemque septempedalem.

ubi Moschopulus: τέμνε ξύλον τριῶν ποδῶν τὸ μῆκος: et Joannes Tzetzes τριῶν ποδῶν μῆκος ἔχοντα. Plura exempla hujus ellipseos etiam sequentes Hesiodi versus suppeditare possunt. Sic Homerus Odyss. I. v. 325.

Τοῦ μὲν ὅσον τ' ὀργυιὰν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς.

Ab hac, quantum duæ ulnæ sunt, ego abscidi adstans.

ὀργυιὰν, s. τῷ μήκει. Addit Ælianus L. XII. V. H. c. 44. Αἱ ἐν Σικελίᾳ λιθοτομίαι περὶ τὰς Ἐπιπολὰς ἦσαν σταδίου μῆκος. et Herodotus L. II. c. 5. Μῆκος μὲν ἑκάτερον πήχεων ἑκατόν. Eamdem loquendi rationem sequuntur etiam Latini. Sic Cæsar de B. C. L. II. c. 2. *Asseres enim pedum duodecim cuspidibus præfixi — in terra defigebantur.* Expressa oratione Plinius L. XXVII. 9. *Filices bina cubita excedentes longitudine.* Schwebb. De his ellipsibus, quæ dicuntur, idem tenendum, quod modo ad v. Μῆδος monuimus. Schæf.

ΜΗΝ, *MENSIS.*

Secundus casus μηνὸς desideratur aliquando in participio ἱσταμένου. v. gr. Ἕκτῃ ἱσταμένου, plene, ἐν ἕκτῃ ἡμέρᾳ τοῦ ἱσταμένου μηνὸς, *sexto die mensis ineuntis.* [" Apud Ælian. V. H. 2. 25. legitur τοῦ δ' αὐτοῦ μηνὸς ἕκτῃ ἱσταμένου· Herodo. 6. 106. ἦν γὰρ ἱσταμένου τοῦ μηνὸς εἰνάτη." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 259. Lucianus T. II. p. 101. Τῷ δ' ἐνάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, κ. τ. λ. Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 487. 38. Larcher. ad Herodot. T. IX. p. 600. Schæf.]

Sic apud Latinos quoque in *Januarius*, *Februarius*, *Martius* subauditur mensis. Sunt enim nomina mensium adjectiva, non

substantiva, ut quidam temere censent; siquidem etiam dicitur *Kalendis, Nonis, Idibus Januariis.* v. Vossius de Construct. p. 19. Sanctius L. IV. p. 603. SCHWEB.

eee Sic etiam μεσοῦντος et φθίνοντος. SCHOETTG. fff.

fff Græci dicunt: δεκάτη φθίνοντος. i. e. *vigesima prima dies* (mensis.) Plena locutio est: δεκάτη ἡμέρα πρὸ τοῦ φθίνοντος μηνός. Sic in ἕνη καὶ νέα supple ἡμέρα μηνός, *ultima dies*, seu *tricesima dies mensis.* vid. Laërt. I. Sect. 57. Aristoph. Nub. 1119. et Scholiastes ad v. 1132. Perizon. ad Ælian. II. 25. Vid. supra voc. ἡμέρα. LEISN.

ΜΗΤΗΡ, *MATER.*

Deest sæpe μήτηρ ante genitivum nominis proprii, additum nomini mulieris. Comicus Thesmoph. v. 448. p. 811. ἡ Λαμάχου, sc.
175 μήτηρ. Ælianus Var. Hist. XIII. 30. Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρου, *Olympias* (mater) *Alexandri.* Lucas in Evang. XXIV. 10. Μαρία Ἰακώβου, *Maria Jacobi* (mater.) ut plene Marc. XV. 40. ggg

* Item in alia verborum structura μήτηρ passim subaudiendum. Sophocles Antig. v. 513. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ πατρός. Recte huc referas alterum Sophoclis locum, de quo supra ad v. Κοίτη. SCHÆF.

ggg Sic Marcus cap. XV. 47. καὶ Μαρία Ἰωσῆ, scil. μήτηρ. et cap. XVI. 1. ἡ τοῦ Ἰακώβου. MICH.

* Vide Bochartum Hieroz. I. 2. 43. SCHOETTG.

* Conf. Aristophanes Equit. 447. cum Scholiaste; et Jonsius de Scriptoribus Historiæ Philosoph. I. 2. p. 14. sq. LEISN.

* ΜΗΧΑΝΗΜΑ, *MACHINA.*

In τὰ ἐπιβατήρια apud Suidam sub. μηχανήματα, *machinæ, quarum ope muri conscenduntur:* quam ellipsin, in exemplo quodam ex veteri auctore prolato, ipse supplet: τὰ ἐπὶ τῶν τειχῶν μηχανήματα. Item in πολιορκητήρια. Plene habet Onosander c. XLII. s. III. Πολλῶν δὲ καὶ ποικίλων ὄντων μηχανημάτων πολιορκητηρίων. SCHWEB. Diodorus Sic. XX. c. 48. καὶ τοῖς μηχανήμασιν ἑτέρας μηχανὰς ἀντιτεταγόντων. Subaudias etiam ὄργανον. Idem XVII. c. 44. ἄχρηστον τὴν τῶν ὀργάνων βίαν ἐποίουν. add. c. 85. Theo Progymn. p. 19. ed. Heins. τῶν ὀργάνων τὴν ποίησιν. Diodorus Sic. Eclog. T. II. p. 497. 30. ὄργανα πολιορκητικά. Ibid. p. 507. 72. πετροβόλοι ὄργανον. [Alibi dixit πετροβόλος masculino genere. Vid. II. c. 27. XX. c. 48. 49. 84. add. Eclog. T. II. p. 490. 50. Subaudias καταπέλτης. Plene ibid. p. 498. 83. καταπελτῶν ὀξυβελῶν τε καὶ πετροβόλων. L. XVII. c. 45. scribendum, ni fallor; ἐπιστήσας ἔτι τοὺς πετροβόλους καταπέλτας, ubi nec Rhodomanni nec Wesselingii interpretatio vulgatæ lectionis satis placet. Compara XX. c. 45. ἐπιστήσας τοὺς πετροβόλους κ. τ. λ. Idem nomen sicubi feminino genere legatur, subaudi μηχανή. Sic plene idem Eclog. T. II. p. 491. 81. διὰ μηχανῶν πετροβόλων. Eustathius ad Odyss. p. 1711. 58. (474. 14.) διά τινος πετροβόλου τεραστίας μηχανῆς.] SCHÆF.

* ΜΙΣΘΟΣ, ΜΙΣΘΩΜΑ, *MERCES.*

Si vera esset conjectura Henrici Stephani ad Anacreontis Od. 28. in verbo ἀπέχων deesset μισθόν. Quæ ellipsis non adeo dura est, quam Pauw existimat, si δικαστικῶς explicetur. [Legitur in Anacreonte ἀπέχει, quod vertunt *sat est.* vid. Fischerum p. 110. sq. Mazochius in Tabul. Heracl. p. 215. (12): "Marci XIV. 41. Ἀπέχει· ἦλθεν ἡ ὥρα: quod Vulgatus interpres: *Sufficit: venit hora.* Cui adstipulatur Hesychius, in quo paullo extra alphabeti seriem legitur: Ἀπέχει· ἀπέχρη, ἐξαρκεῖ. Alii malunt, *Habet* (quod nihilo minus impersonale est) alii *Amodo*, seu *Jam nunc.* Nec alterius significantiæ est Anacreontis illud Od. 28. qui, visa mulierculæ depicta effigie, exclamavit, Ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν. *Habet* (aut *Satis habet*) *certe ecciliam video.*" Schæf.] Μισθὸς subaudiendum in Δεκαμνιαῖος apud Aristophanem Pace 1234. vid. Scholiast. [Secutus est Leisnerus, non veterem Scholiastam, sed Bisetum. Male. Aristophanis verba, ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος; recte vertuntur in editione Burmanni: *ergone super vase decem minarum sedens cacabis?* Intelligendum enim δεκάμνων θώρακος κύτος, de quo v. 1224. Præterea δεκάμνιος illud, quod Leisnerus commemoravit, non magis quam δεκάμνιον, quod, ex Biseti Commentario, ut videtur, haustum, trivialia Lexica habent, Græcum est. Græci enim dicunt δεκάμνους. Vid. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 314. B. Schæf.] Vocabulum μισθώματα autem omitti solet in τὰ ἐπίχειρα, *manupretium.* Aristophanes Vesp. 579. Leisn. Fallitur Leisnerus ad ἐπίχειρον subaudiens μίσθωμα: neque enim adjectivum ἐπίχειρος usquam reperias. Etymol. M. c. 367. 27. Ἐπίχειρα, οἱ μισθοί. Eximie Tragicus (Sophocles Valckenario ad Euripid. Hippol. p. 207. a. B., Euripides Hemsterhusio ad Lucian. T. I. p. 106. 51.) apud Clement. Alex. p. 588. 30. Pott.

> Ἐς οὐδὲν ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη
> οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει,
> αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει.

Theocritus Epigr. XVI. v. 8. πλεῖν ἐπίχειρα. ubi miro errore vir optimus: "πλεῖν ἐπίχειρα dicuntur, qui, quæ in promtu sunt, afferunt." mox corrigens τ. ἐπίηρα. quod doleas in Addendis non retractatum esse. Sed sic omnes etiam pernota subinde obliviscimur. Vid. Hemsterhus. l. c. Interpretes ad Hesych. T. I. c. 1401. Wesseling. ad Diodor. Sic T. I. p. 625. 17. Schæf.

* Μίσθωμα, vel ἀργύριον, vel τίμημα, vel denique χρῆμα subintelligi posse in θυρικὸν, θυατρικὸν, docet Zeibich. athl. παραδ. p. 104. F. St.

ΜΝΑ, *MINA.*

In locutionibus Atticis: ἐπὶ δραχμῇ, ἐπ' ὀβολῷ ὠνεῖσθαι etc. δανείζεσθαι, supple μνᾶν. Addidit Æschines Orat. contra Timarchum. Vide Salmasium de Modo Usurar. c. 6.

176 * ΜΝΗΜΑ, vel ΜΝΗΜΕΙΟΝ, *SEPULCRUM.*

Subauditur hæc vox in v. κεῖσθαι absolute posito, quando de mortuis sermo est. Sic Homerus Od. Β. 105. Αἴ κεν ἄπνεο σπεῖρον κεῖται. [l. κέηται. Schæf.] ubi Schol. Gr. ἐν τῷ τάφῳ. Plene habet Luc. c. XXIII. 53. Καὶ ἔθηκεν αὐτὸν ἐν μνήματι λαξευτῷ, οὗ οὐκ ἦν οὐδέπω οὐδεὶς κείμενος. Quando autem de ægrotis τὸ, κεῖσθαι sumitur, subintelligitur ἀσθενὴς ἐν κλίνῃ. Marc. II. 4. Χαλῶσι τὸ κράββατον, ἐφ' ᾧ ἦν κατακείμενος. conf. v. Ἀσθενής. Et denique κεῖσθαι frequenter dicuntur, *qui in pugna occubuerunt.* Ælian. V. H. L. XII. c. 21. Μητέρες, ὅσαι ἐπυνθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι. ubi suppressum intelligitur τὸ, νεκρός: quo sensu sæpius apud Homerum reperitur. Schweb. Hæc quoque adnotatio profecta ex insano Ellipsium amore. Talia si cui videntur explicationis indigere, is Lexica consulat. Schæf.

Μνῆμα, vel μνημεῖον, subaudiendum in ἡρῷον. Pæanius L. IX. cap. 2. Mich.

ΜΟΙΡΑ, *PORTIO.*

Frequentior est ἔλλειψις vocis μοῖρα in adjectiv. fem. ut μία, ἴα, *una* etc. Homerus Odyss. Ξ. vers. 435.

Τὴν μὲν ἴαν Νύμφῃσι ——————
—————— τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἑκάστῳ.

Unam Nymphis ——————
—————— alias distribuit singulis.

Ubi in ἴαν intell. μοῖραν, in ἄλλας, μοίρας. [Præcessit: καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. Eliciendum igitur e verbo διεμοιρᾶτο nomen μοῖρα, quæ ratio non tam elliptica est, quam syntactica. Vid. supra p. 206. sq. Schæf.] Sic in δεκάτη, *decima*, ut Latini in ea voce *pars* subintelligunt, [Fischer. ad Weller. III. 1. p. 259. " Herodo. 2. 135. τὴν δεκάτην τῶν χρημάτων· 8. 27. ἡ δὲ δεκάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων· ut Demosth. p. 467. To. 1. dixit, τριακοστήν· Herodo. 9. 78. τῷ σὺ τὴν ὁμοίην ἀποδιδούς· Xen. Cyrop. 3., 3. 18. ἐπ' ἴσης." Add. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 266. sq. Schæf.] et in ἡμίσεια, *dimidia.* Dionysius Halicarnasseus L. V. p. 323. Οὐετούριος δὲ τὴν ἡμίσειαν τῆς στρατιᾶς ἐπαγόμενος: *Veturius dimidium* (partem) *exercitus adducens.* (Non opus subaudiri μοῖραν. τὴν ἡμίσειαν τῆς στρατιᾶς est ex noto græcismo i. q. τὴν ἡμίσειαν στρατιάν. Alexis ap. Athenæum T. I. p. 180. τὸν μὲν ἰδιώτην τοῦ βίου τὸν ἥμισυν Ἀπολαυστικῶς ἀνέμιξε, τὸν δὲ τῆς τέχνης Τὴν ἡμίσειαν. Xenophon Cyrop. I. 2. 9. ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς. IV. 5. in. καὶ ὑμῖν πέμπετε τοῦ πεποιημένου σίτου τὸν ἥμισυν. ut Zeunius perite edidit, cujus nota consulenda. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 700. τὴν ἡμίσειαν τῆς ἐξουσίας αὐτοὺς ἀφαιρεῖσθαι. Sic p. 790. τὰς ἡμισείας τῶν ἀπολειπομένων ἐκκλησιῶν.

Quamquam non nego, in talibus μοῖρα passim addi. Hoc modo idem Dionysius ibid. p. 925. τὴν ἡμίσειαν τῆς στρατιᾶς μοῖραν παρὰ τοῦ πατρὸς λαβών. Rectius subaudias μοῖρα, si tamen aliquid supplendum, ad ἐξ ἡμισείας, quod sæpius legitur: itemque ad ἐφ' ἡμισείᾳ, quod rarius est. Demosthenes T. I. p. 430. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμισείᾳ χρηστὸν εἶναι δεῖ κ. τ. λ. ubi Keiskius Ind. p. 404. subaudit μερίδι. SCHÆF.] Ἐπὶ ἴσῃ dicitur etiam pro ἐπὶ ἴσῃ μοίρᾳ, *æquali* (portione.) ἐκ τῆς ἴσης, scil. μοίρας, *ex æqua* (parte.) Dio Cassius XLIII. p. 270. καὶ ἄδειαν ἐπί τε τῇ ἴσῃ καὶ ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ δοῦναι. [Lucianus T. III. p. 407. ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι ἢ πλουτεῖν ἅπαντας. SCHÆF.] Addidit vocem μοῖρα τῇ ἴσῃ Homerus Iliad. I.

Ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι.

Æqualis portio manenti, fortiterque pugnanti.

In τριπλῇ et τετραπλῇ. Iliad. A, vers. 128.

Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν ——

In πεπρωμένη, *fatum*. Plene Apollonius II. vers. 817. 177

Βοῦθον δ' Ἀβαντιάδην πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα.

et Euripides in Electr. v. 1290.

Πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου.

Herodotus L. I. c. 91. p. 39. Τὴν πεπρωμένην μοῖραν ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγεῖν καὶ θεῷ. [Sic etiam Pindarus Fragm. incert. CXC. p. 160. Heyn. Aliter Æschylus Prom. v. 103. τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα. Aliter item Sophocles Antig. v. 1337. ὡς πεπρωμένης Οὐκ ἔστι θνητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή. SCHÆF.]

ΜΟΝΟΝ, *SOLUM*.

Elegantiæ Græcæ linguæ etiam inservit ellipsis vocabulæ μόνον, quæ deest sæpe in αὐτὸ τοῦτο, *ipsum hoc*. Ælian. Var. Histor. IV. 9. Αὐτό γε μὴν τοῦτο ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων. i. e. *Hoc vero* (unum) *declaravit illis, quod vocaretur Plato*. Idem II. 29. de Pittaco: In templis scalas fecit, ad nullum quidem usum idoneas, αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἀνάθημα εἶναι, supple μόνον. id est: *sed ad hoc* (solum,) *ut donarium essent*. Plenius idem III. 17. Ἢ αὐτὸ τοῦτο μόνον. Vide Clariss. Perizonium ad eum auctorem L. II. c. 29. [it. Toup. ad Longin. p. 396. Valckenar. ad Joann. Chrysost. Orat. I. in laudem Pauli Apost. p. VI. Ruhnken. ad Tim. p. 228. qui de hac locutione similibusque accurate egerunt. Ceterum haudquaquam necesse est, ut ad illam subaudiatur μόνον: nam ipsum αὐτὸς ἰσοδυναμεῖ τῷ μόνος. vid. Apollon. Dyscol. in Valckenar. Adno-

tat. ad Theocrit. Adoniaz. p. 207. A. Quod sicubi μόνον additur, fit ex redundantia dictionis. SCHÆF.]

Deest etiam in aliis, ut apud Lucianum in Bis Accus. [T. II. p. 802. sq.] Εἶτ' εὐωχοῦνται, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα: *dein epulantur facientes me* (solum) *lætitiæ testem.* ubi ellipsin vocula μόνον esse docet Henr. Stephanus in Append. ad Al. Script. de Dial. Attic. ut sensus sit: ποιησάμενοί με μόνον μάρτυρα etc. [Non video quid nos cogat in loco illo Lucianeo ad hanc ellipsin confugere. Nec magis hoc opus neque in Euripid. Herc. f. v. 337. ubi τὸ ὄνομα τῇ οὐσίᾳ, neque in Xenophont. Mem. III. 13. 6. ubi τὸ ἱμάτιον τῷ φορτίῳ opponitur. Idem tenendum de loco Antonini Liber. c. 20. p. 128. ubi si ἐν Ὑπερβορέοις pronunties cum τρισσὰ, ut oppositio exsistat, μόνον nec subintelligendum, neque addendum est. Lucianus T. I. p. 495. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; Egregie magnus Interpres: "*Hic* δύ' ὄντες pro δύ' ὄντες μόνοι *dictum esse manifestissimum est*, inquit H. Stephan. App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e Luciano pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum judicium Dukeri ad Thucydid. p. 292. n. 25." Denique in Longo p. 108. 6. si cum Villoisono ad ἐσθίειν subaudias μόνον, vim verborum comicam paullum minui facile sentias. SCHÆF.] Longinus περὶ
178 ὕψους Sect. 35. Οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει πολὺ λειπόμενος ὁ Λυσίας: *non enim magnitudine* (tantum,) *verum etiam numero virtutum longe eo* (Platone) *inferior est Lysias.* Artemidorus Oneirocritic. V. p. 264. — Οὐ διὰ τὸ γενόμενον, ἀλλ' ὅτι καὶ διάστροφος ἦν τοὺς ὀφθαλμούς: i. e. οὐ μόνον διὰ τὸ γενόμενον: *non* (solum) *propter factum, sed etiam quod distortos haberet oculos.* Paulus ad Rom. IV. 9. Ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος ἐπὶ τὴν περιτομὴν, ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; *An igitur hæcce beatitudinis prædicatio in circumcisionem, an etiam in præputium?* Ubi in priore membro, ἐπὶ τὴν περιτομὴν, requiritur μόνον, ut sit: *solum in circumcisionem:* propterea vulgatus interpres etiam addidit. Et ad Philipp. II. 4. Μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος, pro Μὴ μόνον τὰ ἑαυτῶν etc. iii [De hac ellipsi multi egerunt. Vid., ut his utar, Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 85. 26. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 7. et 141. sq. Haud raro etiam καὶ in altero membro omittitur, Aristophanes Av. v. 531. κεἰδ' οὖν, εἴπερ ταῦτα δοκεῖ δρᾶν, Ὀπτησάμενοι παρέθενθ' ὑμᾶς, Ἀλλ' ἐπικνῶντιν τυρὸν, ἔλαιον; κ. τ. λ. (Addito μόνον in priore membro, idem Concion. v. 358. καὶ γὰρ οὐδὲ νῦν με Μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ' ὅταν φάγω, κ. τ. λ.) Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. p. 202. b. ad Joann. Chrysost. Orat. I. p. XV. Lennep. ad Phalar. p. 107. 378. Toup. ad Longin. p. 294. Ubi tamen diligenter cavendum, ne quod πρὸς ἀντιδιαστολὴν simpliciter dictum est, pro elliptico dicendi genere hac ratione explendo habeas: quod ipsi Toupio videtur accidisse. (Expressâ particulâ καὶ in posteriore membro, sed omissâ ἀλλὰ, Apollonius Rhod. IV. v. 1674. Ὡς ἄρα μὴ τοδίφον τυτθόν τι Λυγρὸν ἐλαφρὸς Ἀντιάα; καὶ δέ τις ἀπόπροθεν ἄμμι χαλέπτῃ.) In talibus pro particula ἀλλὰ passim po-

nitur. *k*. Lucillius Epigr. XII. v. 4. οὐ, καιὶν ἄρμενον, τῇ δὲ πόλει γέγονας. quod recte interpretatur Jacobsius. (Plene οὐ μόνον — δὲ —. Julianus p. 7. C. 16. C. 46. A. B. plenissime p. 46. extr. οὐκ ἐπλεῖον μόνον — καὶ γυναιξὶ δὲ —.) Schæf.]

hhh Vide infra de Ellipsi Adverbiorum, voce μόνον, et adnotationem ibi nostram. Mich.

iii Hæc postrema exempla rectius in classem exemplorum, ubi adverbia desunt, rejecta fuissent. Ceterum vide Dukerum ad Thucyd. IV. 92. Leisn.

* ΜΟΝΟΣ, *SOLUS.*

Adjectivi hujus ellipsin in neutro tantum genere, eoque vix nisi adverbialiter explicando, Bossianæ Ellipses exhibent. Occurrit mihi aliud, in quo ipse nominativus μόνος omittitur. Ex Æschyli Agamemn. v. 1653. depromsit illud laudatus Abresch. Lect. Aristænet. L. II. p. 225. οὐκ αὐτὸς, scilicet μόνος, ἠνάριζεν. Vid. v. 1644. et ibi Scholiasten. F. St. Hæc vellem vir doctus omisisset. Ceterum αὐτὸς intelligendum τῷ μόνος antea monui. Schæf.

ΜΟΡΙΟΝ, *PARTICULA.*

Supple hujus vocis casum sextum μορίῳ in ἀκαρεῖ, βραχεῖ etc. V. gr. quum dicitur ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, quæ locutio frequens Luciano, in Timone p. 61. et Contemp. p. 852. et ἐν βραχεῖ τοῦ χρόνου, τῆς ἡμέρας: *in exiguo* (momento) *temporis in brevi* (particula) *diei.* Plene ἐν βραχεῖ μορίῳ τῆς ἡμέρας dixit Thucydides L. I. [Gregorius Cor. p. 13. ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῷ, ὃ λέγω. καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτον ἐστί. ubi v. Koen. Malim autem hæc pro dativis neutrius generis habere, ad quos plane nihil subaudiendum sit. Lucianus T. I. p. 4. ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην. T. III. p. 338. πλούσιος ἐν βραχεῖ γένηται. Sed ibid. p. 336. ἐν βραχεῖ est, *ut paucis complectar.* Sic et neutrum pluralis numeri. Alciphron III. ep. 71. διὰ βραχέων ἀπομνημονευθείς. *paucis experimentis capta.* (Masculinum pluralis hoc sensu cadentis est Græcitatis. Tzetzes Chil. VII. 401. φέρεται λόγος οὐ πολλοῖς, γνώριμος δὲ βραχέσι. Perperam vertitur ibid. VIII. 863.) Schæf. 179

* De locutione Attica eleganti ἐν ἀκαρεῖ vid. cl. Valckenar. ad Ammon. p. 18. sqq. Subauditur etiam hæc vox in ὀψὲ τῆς ὥρας apud Dionysium Halic. VIII. p. 551. quod plene diceres ἐν τῷ ὀψὲ ὄντι μορίῳ τῆς ὥρας. *cum serum esset diei.* ut ἐλλιπῶς etiam habet Livius L. II. c. 8. Nec minus in simili huic Matth. XXVIII. 1. Ὀψὲ τῶν σαββάτων. [Pæne incredibilis hic Ellipsium abusus. Hæc enim satis usitata adverbii ὀψὲ constructio, ad quam nihil plane subaudiendum est. Alciphron I. ep. 3. ὀψὲ τοῦ καιροῦ. Sicque Berglerus III. ep. 71. edere debebat. Vid. Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 78. Dorvill. ad Chariton. p. 145. Schæf.] In τὸ μεσημβρινὸν apud Theocritum Idyll. I. v. 15. plen. κατὰ τὸ μεσημβριν-

589, 58. Burgess. ad Dawesii Miscell. Crit. p. 467. Brunck. ad Aristophan. Lysistr. v. 407. SCHÆF.]

ΝΑΥΣ, *NAVIS.*

In adjectivis illis, Διήρης, τριήρης, πεντήρης, ἑξήρης, ἑπτήρης etc. *biremis, triremis, quinqueremis* etc. Πεντηκόντορος, (navis) *quinquaginta, ordine continuo, habens remos*, supp. ναῦς. item in Σχεδία, (navis,) *quæ subito fit.* Eustathius 'Οδ. ε. Σχεδία, inquit, ἡ δι' ὀλίγου συμπαγεῖσα ναῦς. Est enim σχέδιος adjectivum, notans *subito factum ex materia, quæ ad manus est.* [a]

Secundum hujus vocis casum, νεὼς, supple in illo proverbio: Ἀπὸ καταδυομένης ὅ, τι ἂν λάβῃς, κέρδος. *A depressa* (navi) *quicquid acceperis, in lucro deputandum est.* Suidas, Ἀπὸ καταδυομένης, inquit, λείπει νεὼς, etc. ut ibi legendum.

181 Quartum casum ναῦν supple in verbis nauticis absolute positis, ut: ἐλαύνειν, [b] ἀνάγειν, ἐπανάγειν, κατάγειν, ut Joannes in Evangel. c. VI. 19. Ἐληλακότες οὖν ὡς σταδίους εἴκοσι πέντε: *quum igitur promovissent* (navim) *quasi stadia viginti quinque.* Lucas Evang. c. V. 3. — ἠρώτησεν αὐτὸν, ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον, subintell. τὴν ναῦν: *rogavit ipsum, ut a terra paululum promoveret* (navim.) [c]

Absolute etiam dicunt ἐμβαίνειν, ἐπιβαίνειν, εἰσβαίνειν, ut intelligatur εἰς ναῦν. Apollonius Rhodius Argon. I. vers. 1275.

——————— ὦκα δὲ Τῖφυς
ἐσβαίνειν ὀρόθυνεν ἐπαυρέσθαί τ' ἀνέμοιο. [d]

Vide plura exempla apud Ampliss. Cuperum Observ. II. 3. [e]

* Subaudienda relinquitur hæc vox in aliis bene multis exemplis apud veteres scriptores frequenter obviis. Sic in ναυαρχὶς *navis prætoria.* Polyb. T. I. p. 73. In ὁλκάς. Themistius Orat. XXVI. p. 316. Plene Maximus Tyr. Orat. XIX. p. 229. διὰ νεὼς ὁλκάδος. In Σαλαμινία, quæ et Δηλιάς: pro quo habet Ælianus V. H. L. I. c. 16. ἡ ναῦς ἡ ἐκ Δήλου: et πάραλος apud Aristophan. in Avib. v. 1204. Quæ fuerint hæ naves, explicant Gr. schol. ad h. l. In ὁπλιταγωγοὶ, qua voce aliquoties ἐλλειπῶς utitur Thucydides, plene autem L. VIII. c. 30. ἐν ναυσὶν ὁπλιταγωγοῖς. Πεντηκόντορος legitur apud Ælian. V. H. L. VIII. c. 2. In illa nautica locutione πρύμναν κρούεσθαι, l. ἐπὶ πρύμναν κρούειν, s. τὴν ναῦν. v. Onosandr. c. IV. n. 14. In ἔχειν. Homer. Od. Γ. v. 182. Plene est Od. Κ. v. 91. [Sophocles Philoct. v. 305. τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε. Herodotus VIII. c. 40. σχεῖν πρὸς Σαλαμῖνα. Plene V. c. 33. ἔσχε τὰς νέας ἐς Καύκασα. Alia vide paullo post c. Add. Thom. Mag. p. 748. Kühn. ad Pausan. p. 35. 54. 274. (ubi Pausanias: ἔσχε ναῦν πλοῦν: unde discas, Schwebelii rationem passim fallere.) Dispari sensu Herodotus VIII. c. 68. 2. τὰς νέας αὐτοῦ ἔχῃς πρὸς γῇ. quomodo Euripides Hec. v. 35. ναῦς ἔχοντες — ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρηκίας χθονὸς quod cum prioribus illis Musgravius in Supplem. Notar. minus recte comparat. SCHÆF.] In ἀναθεῖν. Hom. Od. Ο. v. 552. In

ἀναίρειν et κατάιρειν. Euripid. Bacch. v. 1293. coll. Schol. Gr. edit. Barnes. In κατίχειν. Polyæn. L. VII. c. 47. In μεταίρειν. Matth. XIII. 53. et sic in αἴρειν., Plene Thucydid. L. I. c. 52. Τὰς μὲν ναῦς ἄραντες ἀπὸ τῆς γῆς. In ὁρμίζειν. Plene Dionys. Hal. L. VII. p. 421. Ὁρμίσας τὰς ναῦς. In διαβάλλειν. Herodot. L. V. c. 33. Plene idem habet L. V. c. 34. Ἐπεί τε διέβαλον ἐκ τῆς Χίου τὰς νέας ἐς τὴν Νάξον. Hæc Ellipsis etiam apud Latinos est usitata. Sic Hirtius de Bell. Alex. c. XVI. *Capitur hoc prælio quinqueremis una et biremis.* Cornel. Nep. VII. c. IV. *Et in trierem — ascendit.* Cicero ad div. L. XII. 14. *Onerariæ omnes ad unam a nobis exceptæ sunt.* In *conscendere*. Idem ad div. L. XII. 25. *Conscende nobiscum, et quidem ad puppim.* In *exire*. Idem L. IX. 6. *Ostiæ videri commodius eum exire posse.* In quibus et multis aliis subauditur v. *Navis*. Schweb.

* Fischer. ad Weller. III. 1. p. 259. " Thuc. 4. 9. ἐκ λῃστρικῆς Μεσσηνίων τριακοντόρου. Polyb. 16. 1. τριημιολίαι, καὶ τριήρεις τρεῖς· ib. c. 2. συμπεσὸν ἑπτήρει — δικήρης — τριημιολίας· ib. c. 6. δικήρης, ἐννήρεις, ἑπτήρεις, ἑξήρεις — τετρήρεις — πεντήρεις. Theophr. charr. 25. ἡμιολίας. sed ναῦς additum est a Diod. Sic. 19. 65. Sic Plut. V. Alcib. 21. p. 29. To. 2. simpliciter dixit, τὴν Σαλαμινίαν, et ib. c. 28. p. 40. τῆς ναυαρχίδος, ut Herodo. 8. 92. τὸ σημεῖον ἰδὼν τῆς στρατηγίδος, et ib. 94. ἰδόντας δὲ τοὺς Κορινθίους τὴν στρατηγίδα φεύγουσαν. Demosth. p. 929. To. 2. ἐν τῇ εἰκοσόρῳ." Diodorus Sic. XVI. c. 5. λῃστρίσι πολλαῖς πλέοντες. c. 82. δώδεκα λῃστρίσι τοὺς πλέοντας λῃζόμενον. Vid. Interpretes ad Thom. Mag. p. 576. sq. Schæf.

a Νῆες supple etiam in πάραλοι. Vid. Scholiast. ad Aristophanis Ran. 1103. Item in ἱππαγωγοὶ apud Aristophanem Equ. 596. Sunt scil. ἱππαγωγοὶ naves, quarum usus in transvehendis equis, quibus postea uti solemus in terra. Scholiastes: ἱππαγωγοὺς δὲ, τὰς ἵππους καὶ ἄνδρας ἀγούσας ναῦς. Scilicet naves Græcorum modo a mensura, quam capiunt, χιλιαγωγοὶ, μυριαγωγοὶ, vel a re, cui sunt destinatæ, ut σιταγωγοὶ, quæ frumentum deferunt, et ἱππαγωγοὶ denominantur. Leisn.

b Aristophanes ἐλαύνειν ναῦν plene Equ. 1179. Leisn. Vid. Fischer. ad Palæphat. p. 143. a. Schæf.

c It. προσβάλλειν. Pollux L. I. c. 9. de portu scribens: Ῥᾴδιος προσσχεῖν, ἀσφαλὴς προσβαλεῖν. [Euripides Orest. v. 356. Pors. Μαλέᾳ προσίσχων πρῷραν. Sed nihil nos 182
impedit, quæ simplicior ratio est, ellipsin hanc etiam pronomine reciproco explere: adeoque locos reperias, ubi altera illa ratio non procedat. Talis est Demosthenis p. 1285. ἀκριβῶς εἰδὼς, ὅτι ἀναγκαῖον εἴη τῇ νηῒ προσίσχειν εἰς Ῥόδον. Compara Sophocl. Philoct. v. 236. τίς σ', ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγε Χρεία; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος; (Non audiendus hic Wakefieldius scribens τί σ'. Vulgata lectio Philoctetæ τὸ πάθος, luxurians illud et verborum usu et nominum, eximie declarat.) Plutarchus Mor. T. V. p. 506. ὡς γῇ προσίσχων τὸ σῶμα καὶ διατηκόμενος. Ceterum advertenda hujus verbi sic usurpati constructio cum præpositione ἐν paullo rarior. Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 303. προσίσχειν οὖν Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ νήσῳ, ut Hemsterhusius jure edidit. Similis hic atque illic structura verbi simplicis. Pausanias I. c. 32. ταύτῃ τῆς Ἀττικῆς ἔσχον οἱ βάρβαροι. Videturque ibid. c. 14. ex duobus Codicibus scribendum esse, οἳ τῆς χώρας Μαραθῶνι ἔσχον. Aristophanes Ran. v. 188. ποῦ σχήσειν δοκεῖς; Nisi scribendum ποῖ. Nam statim sequitur ἐς κόρακας ὄντως; Schæf.] Ubi eadem Græcis est Ellipsis, quæ Latinis, qui *appellere* absolute dicunt pro *appellere navem*. *Appellere classem* dixit Cornelius Nepos in Thrasyb. IV, 4

Ἐν εἰσβάλλειν. Euripides in Cycl. v. 99.

> Βρομίου πόλιν ἐοίκαμεν εἰσβαλεῖν.
>
> Videmur ad Bacchi urbem appulisse.

Quæ ita sunt accipienda: Κατὰ Βρομίου πόλιν ἐοίκαμεν εἰσβαλεῖν τὴν ναῦν. Bernh.

* Etiam in ἐμβάλλειν subintell. ναῦν, de remigantibus quando sermo est. Aristophanes Ran. 208. Eq. 599. Leisn.

d Omittitur quoque in ἐπακτία. Euripides in Androm. v. 855. ubi desertam se a patre querens, talia fatur Hermione:

> Ἔλιπες, ἔλιπες, ὦ πάτερ, ἐπακτίαν
> Ὡσεὶ μονάδ' ἔρημον οὖσαν
> Ἐνάλου κώπας.
>
> Deseruisti me, pater, velut stantem ad littus,
> Desertam remoque carentem (navem).

Quo loco de nave esse sermonem, pater ex eo, quod remi fit mentio. Ergo ita erit integra dictio: ὡς ἐπακτίαν ναῦν. Bernh.

183 e Et Gatakerum ad Antonini τὰ πρὸς ἑαυτὸν 3. 5. Sic et ἐᾷν, *relinquere* (navem) *fluctibus*, Actor. XXVII. 40. ἐπιδόντες, ibid. v. 15. et κατέχειν εἰς αἰγιαλὸν, vers. 40. Schoetto. Herodotus VI. c. 101. in. Οἱ δὲ Πέρσαι πλέοντες κατέσχον τὰς νέας τῆς Ἐρετρικῆς χώρης κατὰ τέμενος, κ. τ. λ. [Sequitur statim: κατασχόντες δὲ ἐς ταῦτα τὰ χωρία. ubi al. κ. δὲ ταῦτα τ. χ. Wesselingio judice, "utique non male." Hoc si eodem modo intellexit vir eximius, retractavit quod olim ad Diodor. Sic. T. I. p. 371. 76. Rhodomani versionem taxans dixerat.] Idem VIII. c. 40. in. Ὁ δὲ Ἑλλήνων ναυτικὸς στρατὸς ἀπὸ τοῦ Ἀρτεμισίου, — ἐς Σαλαμῖνα κατίσχει τὰς νέας. Xenophon Hist. Gr. II. 1. 29. κατασχὼν ἐπὶ τὴν Ἀβαρνίδα. [Paullo ante leg. sine articulo ἐς τειχύδριον.] Plutarchus T. IV. p. 822. s. Reisk. κατασχὼν δ' εἰς Βρεντέσιον. Add. Thom. Mag. p. 748. Musgrav. ad Euripid. Cyclop. v. 349. Schæf.

* ΝΑΥΤΗΣ, *NAUTA.*

In θαλάμιος, i. e. remex infimi ordinis, ὁ κατωτάτω ἐρέσσων ἐν τῇ νηΐ, apud Thucydidem. Eadem ellipsis admitti potest in ζύγιος. Hesychius: θαλάμιος λέγεται ὁ ἔσχατος, ὁ δὲ μέσος ζύγιος, ὁ δὲ ἀνώτατος θρανίτης. Leisn. qui etiam in præfatione videndus. Obiter moneo, Dorvillium ad Chariton. p. 610., ubi de usu elliptico articulorum cum genitivo disputat, inter substantiva ad tales articulos subaudienda perperam retulisse Ναυτικόν. Locus enim Xenophontis Histor. Gr. L. III. in. quo utitur, sic habet: ἔχων γὰρ τὸ ἑαυτοῦ ναυτικὸν σὺν τῷ Κύρου. Hic ναυτικῷ omissum est, non per ellipsin veri nominis, sed ex natura syntaxeos linguarum, quæ articulis utuntur. Schæf.

* ΝΕΚΡΟΣ, *MORTUUS.*

Aristophanes Ἐκκλησ. v. 533. Ἀλλ' ἐμ' ἀποδύσασ' —— ᾤχου καταλιποῦσ', ὥσπερ εἰ προκείμενον. *Sed postquam me exueras, abiisti, relinquens me ut mortuum.* In προκείμενον subaudi νεκρόν. Vide in ejusdem Avibus 474. Ita *positus* apud Virgilium, et *compositus* apud Persium occurrit. Leisn. Ad talia nihil subaudiendum: ipsa enim

per se dicuntur sensu speciali de mortuis. Homericum, ut hoc utar, κεῖται Πάτροκλος, egregie fallatur qui ἐλλιπῶς dictum putet.—Fischer. ad Weller. III. 1. p. 259. "Herodo. 9. 85. ἔθαπτον τοὺς ἑωυτῶν· intell. νεκροὺς, *suorum cadavera*, ut c. 84. legitur, Μαρδονίου ὁ νεκρὸς, et τὸν νεκρὸν τὸν Μαρδονίου." Fallitur. Non cogitavit vir optimus, si intelligas νεκροὺς, hoc consequi ἀτοπίας, ut cæsi dicantur sua ipsorum cadavera sepelivisse. (Conf. Lucian. T. II. p. 871. ἱκετεύων, ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ.) Verte igitur nihil subaudiens: *sepeliebant suos*, SIE BEGRUBEN DIE IHRIGEN. SCHÆF.

* ΝΕΥΡΑ, *NERVUS*.

In αὖ ἐρύων de arcu apud Homerum Iliad. Θ. v. 325. ubi schol. Gr. εἰς τοὐπίσω ἕλκοντα τὴν νευράν. *retro trahentem nervum*. SCHWEB. Hanc quoque ellipsin sine ulla necessitate confinxit. Verba poëtæ sunt:

> θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἕκτωρ
> αὐερύοντα, ———

scil. αὐτήν. SCHÆF.

* ΝΗΣΟΣ, *INSULA*.

Interdum in πιτυόεσσα, vel πιτυοῦσσα, *pinis abundans*; πλατανιστόεσσα, vel πλατανιστοῦσσα, *platanis abundans*, etc. vid. Sylburg. ad Pausaniæ Lac. c. 14. LEISN.

* In omnibus nominibus insularum propriis, quando absolute ponuntur, e. g. in Βρεττανικαὶ, Κυκλάδες, Σποράδες, Γυμνάσιαι vel Βαλεαρίδες, Ὀφιοῦσα [Ὀφιοῦσσα], apud Strabonem aliosque est ellipsis: in quibus etiam sæpe v. νῆσος vel νῆσοι additum reperitur. SCHWEB.

* Fischer. ad Weller. III. 1. p. 259. "Herodo. 4. 85. ἐπὶ τὰς Κυανέας καλευμένας." Palæphatus c. XXXII. 10. μεταξὺ τῆς Κέρνης καὶ τῆς Γαδείρων. s. νήσου. si Fischerus posteriora recte correxit. SCHÆF.

* ΝΙΚΗ, *VICTORIA*.

Videtur hæc vox non incommode subaudiri posse in illa locutione, Ὀλυμπιάδα ἀναιρέεσθαι, apud Herodot. L. VI. c. 103. Ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι τεθρίππῳ συνέβη. s. νίκην. qua voce ipse denuo statim utitur cum ejusdem verbi participio juncta: καὶ ταύτην μὲν τὴν νίκην ἀνελόμενόν μιν. SCHWEB. Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 470. 98. (Dissert. Herodot. p. 204.) Philodemus Epigr. XXVII. v. 7. τὸν δὲ Δαμέας Πα καὶ εἰς μεγάλην στῆψον Ὀλυμπιάδα. Præcessit v. 4. ἄνθετό σοι νίκας Χάρμος ἀπ' Ἰσθμιάδος. Sic Callimachus Fragm. CIII. p. 475. θύσονται νίκας σύμβολον Ἰσθμιάδος. SCHÆF.

* ΝΙΚΗΣΑΣ, *QUI VICIT*.

Callimachus Epigr. XII. Θῆρις Ἀριστταίου, Κρὴς, ὑπ' ἐμοὶ, δολιχόν. Recte subaudit νικήσας Vulcanius. Ruhnkenius Epist. Crit. p. 174. „Est imitatio Simonidis Anthol. III. 2. p. 284. Εἰπὸν, τίς, τίνος ἐσσὶ, τίνος πατρίδος, τί δὲ νικῇς; Κάσμυλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος. Quo minus dubitari debet, quin in δολιχὸν supplendum sit νικήσας, ut victor in curriculo longo intelligatur. Lapis apud Murator. p. 649. Σάμιχος Ἐπαινέτου Λαρυμνεὺς παίδων τῶν πρεσβυτέρων δολιχόν. Vide Dorvillium ad Charit. p. 310." Plato T. IV. p. 150. Μιλτιάδην δὲ τὸν ἐν Μαραθῶνι εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο. Hoc qui vertunt, *qui Marathone pugnavit*, minus assecuti videntur vim verborum. Rectius Findeisenus p. 408. Quamquam bene novi gloriosissimum titulum τῶν Μαραθωνο ΜΑ'ΧΩΝ. SCHÆF.

ΝΟΜΙΣΜΑ, *NUMISMA*.

In τὸ δίδραχμον, τετράδραχμον, λεπτόν. etc. f

* V. Chishul in not. ad Inscript. Sigeam p. 3. SCHWEB.

* Fischer. ad Weller. III. 1. p. 259. „Demosth. p. 1246. To. 2. πένθ' ἡμιμναῖον· ibid. p. 1333. τρί' ἡμιμναῖα. Plut. V. Pompe. 33. p. 181. To. 4. ἡμιμναῖον ἀργυρίου." Κατιτήριον a Mœride p. 222. servatum si generis neutrius est, subaudi νόμισμα. Sic quod vulgo ἐπίβαθρον dicitur, (Callimach. Fragm. CX. p. 482. coll. Valckenar. Callim. p. 10. Add. Ernest. ad Callim. h. in Del. v. 22. Brunck. ad Apollon. Rhod. I. v. 421.) Diodoro Sic. I. c. 96. est ἐπίβαθρον νόμισμα: nisi tamen locus interpolatus est. Ego quidem huc inclino, ut verba, νόμισμα τὸν ὀβολὸν, pro spuriis habeam. SCHÆF.

184 f Νόμισμα omittitur in numismatibus: ΑΜΥΝΤΑ, ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ. LEISN.

* Sic in ἀσσάριον, Matth. c. X. 29. δηνάριον, c. XX. 13. λεπτὸν, Marc. c. XII. 42. Lucas in evang. c. XII. 59. Possis et κέρμα subaudire. MICH.

* ΝΟΜΟΣ, *LEX*.

In παραβαίνειν, quod notat *transgredi*, *violare* (leges). Pythagoras in aureis carminibus:

Πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;

Quanam re violavi (*leges?*) quid mali patravi?
quodnam a me bonum est omissum?

SCHOETTG.

* Joannis epist. 2. v. 9. Πᾶς ὁ παραβαίνων. sc. νόμον. BERNH.

* Ælianus Var. Hist. XIII. 24. ἔγραψεν, subaudi νόμον, (legem) *dedit*. Alias addi solet. Leisn.

ΝΟΜΟΣ, *MODUS*.

In ὄρθιος etc. Euripides Heracl. 830.

Ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ
Σάλπιγγι.

[Displicet hæc ratio. Ὄρθιον hic neutrum est et adverbialiter dicitur. Poëtæ verba bene vertunt: "Postquam autem signum *clare* datum est Tyrrhenicâ tubâ." Sic etiam plurale ὄρθια. Vid. Ruhnken. ad Hymn. in Cerer. v. 20. Schæf.

* ΝΟΣΩΝ, *ÆGROTANS*.

Vide Obs. Crit. Nov. T. III. p. 27. F. St. Disputat ibi Abreschius satis copiose (si quis "loquaciter" dicat, non mirer) de verbis Xenophontis Ephes. p. 70. Loc. ἔκειντο δὲ ὑπὸ μέθης κ. τ. λ. primum nube exemplorum docens, verbo κεῖσθαι persæpe jungi participium, post monens, nihilo secius "citra omne additamentum suam verbis constare integritatem." Recte: neque opus erat Abreschiana ad catalogum Ellipsium augendum detorquere. Schæf.

* ΝΟΣΟΣ, *MORBUS*.

In πλευρῖτις, ἰσχιὰς, ἀρθρῖτις. Schoettg.

ΝΟΥΣ, *MENS*.

Προσέχειν absolute quoque dicitur, pro προσέχειν τὸν νοῦν, *attendere animum*. Lucas in Act. XVI. 14. Προσέχειν τοῖς λαλουμένοις: *ut* 188
(mentem) *adverteret ad ea, quæ dicebantur*. Sic Hebr. II. 1. προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι. Plene dixit Comicus in Pluto: Πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ: *adhibe mentem, ut intelligas*. Plato in Epist. Αὐτοῖς σφόδρα προσεῖχον τὸν νοῦν: *illis sedulo attendebam animum*. [Aristophanes Nub. v. 1010. καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν. Pac. v. 174. πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ. Vid. Staveren. ad Corn. Nep. XV. c. 6. 2. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 212. (add. Alciphron. I. ep. 33. p. 136.) Bernard. Reliqu. Med. Crit. p. 25. Brunck. ad Aristoph. Vesp. v. 1015. Schæf.] Ælianus etiam προσέχειν τὴν διάνοιαν dixit Var. Hist. XIV. c. 43. Xenophon Œconomicor. L. II. 7. [Aristophanes Concion. v. 600. καὶ τὴν γνώμην προσέχουσαι. Schæf.]

Similiter ἐπέχειν τινὶ, subintell. νοῦν. Paulus 1. Epist. ad Timoth. IV. 16. Ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ: *Attende tibi ipsi et doctrinæ*. [Aristophanes Lysistr. v. 490. χοὶ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες. quod recte interpretatur Bisetus. (Præcedit v. 489. ΠΡ. διὰ τἀργύριον πολε-

μοῦμαι γάρ; Α. καὶ τἄλλα γε (*etiam:* sic Pac. v. 1003. it. Euripid. Hec. v. 1269. Pors. Orest. v. 1616. Phœniss. v. 619. 1695. Med. v. 1358. add. Cleobul. ap. Diogen. Laërt. I. 90.) πάντ' ἐκυκᾶθη. sequiturque continuo v. 491. καὶ (sic leg.) τινα κορκορυγὴν ἐκίνουν. (Conf. Pac. v. 991. λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς.) Hic κυκᾶσθαι. dicuntur mala, quæ turbando concitantur. Idem sensus permultis locis verbi ταράττειν, ut cum dicitur ταράττειν πόλεμον. Lege præclaram notam Ruhnkenii in præfat. ad Schelleri Lexic. Lat. Belg. p. XIV. Sic et τυρβάζειν. Sophocles Fragm. ex inc. trag. LVIII. Ἄρης γὰρ πρεσβύτων πάντα τυρβάζει κακά.) Longus p. 104. Vill. ἐπεῖχε δὲ τοῖς ἄνθεσιν, ὥστε διαφθεῖραι αὐτά. Vertitur: *hinc animum floribus perdendis adjecit.* Lucianus T. II. p. 212. τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν. (In transcursu videamus Hegemonis Epigramma in Huschkii Anal. Crit. p. 199., ubi idem verbum, etsi longe diversa significatione, positum est. Legas ibi: ὀγδώκοντ' ἐνθάδε μυριάδας Σπάρτας χίλιοι ἄνδρες ἐπίσχον ΑΙΜΑΤΟ Πέρσων. Corrigo ΑΗΜΑΤΙ. Conf. Philiad. Epigr. et Demosthen. T. I. p. 322.) SCHÆF.]

g In στρέφειν, ἐπιστρέφειν, μεταστρέφειν. Apollonius Rhodius in Argonautic. I. v. 807.

——————— Εἴ κέ ποτ' αὖτις
Ὀψὲ μεταστρέψωσι νόον.

Στρέφειν Act. VIII. 42. auctor in ellipsi vocis ἑαυτὸν posuit. BERNH.

h Adde Lucæ Evang. c. XIV. 7. Actor. III. 7. Sic et ἐνέχειν. Lucæ cap. XI. 53. SCHOETTG.

* Προσποιεῖσθαι aliquando etiam significat *attendere.* Tunc vero omitti intelligitur νόον. Hac sententia verbum hoc accepit Theophrastus in Charact. mor. c. 1. ἀκούσας τι, δόξει μὴ προσποιεῖσθαι, puta νόον: *cum audiverit aliquid, simulabit, se non advertere* (mentem). BERNH. Sic etiam Fischerus in Ind. v. Προσποιεῖσθαι: quæ ratio vereor ut omnibus probari possit. Mihi quidem, deleto δόξει, quo aliquot libri carent, quodque natum suspicor ex interpretatione verbi προσποιεῖσθαι, scribendum videtur, καὶ ἀκούσας τι, μὴ προσποιεῖσθαι (scil. ἀκοῦσαι: vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. p. 217. sq.) ut infinitivus προσποιεῖσθαι pendeat ab οἷος. Quod si cui justo durius videatur, ut est sane vel in Theophrasteo libello perdurum, infinitivum hic poni, cum antecedat φήσει, idem sequatur, is leni mutatione bis corrigat φῆσαι. Aliter Valckenarius l. c. p. 218. a. B. SCHÆF.

* Item in ἐπιστῆσαι, quod ἐλλιπῶς habet Antoninus L. I. §. XI. V. Διάνοια. Sic Plinius apud Latinos L. VIII. ep. 19. *Proinde, si quando, nunc intende libro, quem cum hac epistola accipies.* pl. *intende animum.* ut est apud Horatium L. I. ep. II. 35. *si non Intendes animum studiis et rebus honestis.* SCHWEB.

* ΝΥΞ, *NOX.*

Deest hæc vox in ἀβρότη, quando absolute pro νὺξ ponitur. Est

enim sua natura adjectivum, quod significat *hominibus carens.* Sic ἄβροτος ἐρημία apud Æschylum. v. Eustathius ad Iliad. Ξ. v. 78. εἰς ὅκεν ἔλθῃ νὺξ ἀβρότη. ubi ita commentatur: ἐντελῶς ἐῤῥέθη. ὅτι γὰρ ἀβρότη μόνον ῥηθεῖσα, λείπει τὸ, νύξ. Item in ἀμολγῷ: plene foret ἐν ἀμολγῷ χρόνῳ νυκτός. *intempesta nocte.* Hesychius certe ἐπιθέτως habet ἀμολγὸν νύκτα. Homerus Iliad Λ. 173. μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ. ubi etiam Schol. Gr. addunt τῷ καιρῷ. Schweb. Rectius, opinor, Gesnerus in Ind. ad Orph. ἀμολγῷ pro neutro habet, ubi nihil subaudiendum. Ἀμολγὸν νύκτα Hesychius ex Euripidis Alcmena excitat: quod in Sylloga Musgravii frustra quæras. Sic Orpheus Hymn. XXXIII. v. 12. δι' ἀμολγοῦ νυκτός. Schæf.

Ξ. 186

ΞΕΝΙΑ, *HOSPITIUM.*

Phrasis, ἑτοιμάζειν τινὶ ξενίαν, *parare alicui hospitium*, quæ est in Pauli Epist. ad Philemon. v. 22. Ἅμα δὲ καὶ ἑτοίμαζέ μοι ξενίαν: *simul autem et para mihi hospitium:* defective etiam occurrit, omissa voce ξενίαν. Sic apud Lucam in Evang. c. IX. 52. Καὶ, πορευθέντες, εἰσῆλθον εἰς κώμην Σαμαρειτῶν, ὥστε ἑτοιμάσαι αὐτῷ. supple ξενίαν. *Et, profecti, ingressi sunt vicum Samaritanorum, ut pararent ipsi* (hospitium).

* ΞΕΝΟΣ, *HOSPES.*

In illis Homeri verbis Odyss. O. v. 373. καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα sub. ξείνοις, vel plenius ξείνοις ἀνδράσι καὶ ἱκέταις, αἰδοῦς ἀξίοις, uti explicat Eustathius p. 579. l. 38. Expressam certe hanc vocem legimus Odyss. I. v. 271. Ὅς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. Schweb. Ernestius ad priorem Odysseæ locum: "De pudendis accipit etiam Scaliger ad Fest. in *affatim*, et Cel. Hemsterh. ad Luciani Nigrin. T. I. p. 64. qui Barnesium imprudenter ab illa interpretatione recessisse ait. Recte. Non potest doceri αἰδοίοισιν simpliciter positum, aliter quam de pudendis dici. Atqui id erat docendum, si volebat refellere hanc interpretationem." Ego tamen bonum illum subulcum honestiorem cognovi, quam ut hunc ei cynismum facile tribuam. Quod si per linguæ usum non licet αἰδοίοισιν alio quam neutro genere intelligi, ausim hic quidem conjectandi aleam, in Homericis semper ancipitem, ita subire, ut suspicer corrigendum ἀλλοίοισιν, *aliis*. Schæf.

* ΞΙΦΟΣ, *PUGIO.*

Subaudiendum est sæpenumero in ἐγχειρίδιον: e. g. apud Herodianum L. I. 8. 11. VII. 4. 11. λαβεῖν ἐγχειρίδια ὑπεκόλπια. Ita Menander Comœdiam scripsisse traditur, cui titulus Ἐγχειρίδιον. Nam ἐγχειρίδιον generatim dicitur, quicquid ad manum est et in

usum promtum et obvium. vid. Salmasium in Titul. Animadvers. in Simplic. ad Epict. p. 6. Leisn.

* ΞΟΑΝΟΝ, *SIMULACRUM SCULPTUM.*

Potest etiam illis in vocibus nonnunquam subintelligi, quas supra per ἄγαλμα, ἀνδριὰς etc. supplevimus. Leisn.

ΞΥΛΟΝ, *LIGNUM.*

In νήιον. Iliad. Γ. 62. — νήιον. ἐκτάμνησιν. ubi Eustathius: ὑπόκειται ξύλον, ἤγουν, ἐπιτήδειον εἰς νῆα. [a] [Plene Homerus Odyss. IX. v. 384. δόρυ νήιον. quod imitatur Apollonius Rhod. II. v. 79. 597. Conf. Mœris p. 270. Sed Aristides T. II. p. 205. Jebb. τὰ δὲ νήια καὶ τοὺς κωπέας. ubi τὰ νήια Scholiastes Ms. (v. Valckenar. ad Herodot. p. 383. 20.) σχοινία esse docet. Plene Apollonius Rhod. II. v. 725. ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες Ὅπλα τε νήια πάντα τινάσσετο. Denique partem quandam navis, μέρος τῆς νεὼς, Scholiastes ad Apollon. Rhod. I. v. 1314. Musgravio ad Euripid. Iphig. Taur. v. 433. interpretari videtur: falso. Scholiastæ enim explicatio referenda ad vocem ἐλαταίνῳ, cui νήιον a poëta ἐπιθέτως additum est. Schæf.]

187 a In ἀπόψηστον pro hostorio; [Hesychius: Ἀπόψηστον. τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρουμένου σίτου. quo multi usi sunt sine vitii suspicione. Mihi ἀπόψηστρον scribendum videtur: ubi nihil subaudiendum est. Sicque etiam Ruhnkenius in Add. ad Hesych. corrigendum censuit. (Idem vitium in Hesychium invexit Θύμιστον, pro quo legendum esse Θύμιστρον, multi monuerunt. Nec sanius est Photii Θερίστιον, pro quo scribendum Θερίστριον.) Non minus corruptum, quod ex Glossis novimus, ejusdem nomen significationis ἀποψήκτιον. Corrige ἀπόψηκτρον. Perpetua commutatio literarum ι et ρ. Schæf.] in ἀνάφορον apud Aristophanem Ran. 8. ubi Scholiastes: τὸ ἀνάφορον, ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτῶντες οἱ λεγόμενοι βαστάζουσι. [Vid. Bergler. ad Alciphron. p. 8. Schæf.] Νήια in plurali etiam supple in ἴγκοιλα, i. e. ligna, ex quibus interiores partes navium fabricantur; τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀνεχόμενα ξύλα, quæ una voce ἐντερόνεια vocantur. Vid. Scholiasten Aristophanis ad Equit. 1182. Leisn.

* Ellipsin hanc ipse supplet Homerus voce poëtis synonyma, δόρυ. Iliad. Ο. 410. δόρυ νήιον. Schweb.

* ΞΥΡΟΣ, *NOVACULA.*

In rariore quidem illa locutione apud Euripidem in Phœniss. v. 1088. [v. 1097. Pors.] ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτὴν, supple ξυροῦ. [Aut, quod mihi placet, nihil plane subaudiendum: (conf. Aristophan. Plut. v. 256. ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν:) aut supplendum aliud nomen, veluti τοῦ ἔργου, τοῦ ἀγῶνος. Pausanias X. c. 21. ἐν τῇ (l. τοῦ) ἀγῶνος συνέβη τῇ ἀκμῇ. (Paullo superius lego: καὶ οὔτε πελέκεσι διαιρουμένους ἢ ὑπὸ μαχαιρῶν ἢ ἀπόνοια τοὺς ἔτι ἐμπνέοντας ἀπέλιπεν, οὔτε ὅσοι βέλεσι καὶ ἀκοντίοις διεπείροντο, ὑφῄρουν τοῦ θυμοῦ, [sic Cod.: fallitur que Valckenarius in Phalarideis p. XIV.] μέχρις οὐ παρῄεσαν ἡ ψυχή.) Ibid. c. 19. extr. ex certa Sylburgii emenda-

tione, ὑπὸ αὐτὴν τοῦ ἔργου τὴν ἀκμήν. Quod hic vulgo legitur δίκην, natum videtur ex ἀλκήν. Passim autem confusa ἀκμὴ et ἀλκή. Vid. Facius ad I. c. 14. SCHÆF.] Sic occurrit apud Herodotum L. VI. c. 11. Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα. Cf. cl. Valckenar. ad schol. Gr. in Phœniss. p. 707. Proverbialem hanc locutionem de iis, qui in extremo periculo versantur, usurpari solitam, primus, quantum jam scire datur, protulit Homer. Iliad. K. 173. Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. SCHWEB.

O.

* Ὁ, ARTICULUS.

Ὁ, seu præpositivus articulus cum subaudito ὢν, deest apud Matthæum evangel. cap. XXVII. 57. et Lucam in evang. c. XXIII. 51. ἄνθρωπος πλούσιος (ὁ) ἀπὸ Ἀριμαθαίας. Vide infra de ellipsi Verborum, voce εἶναι, et quæ ibi de hac ellipsi adnotavimus. MICH.

In primis notanda ellipsis articuli juncti particulæ μὲν in partitione aut oppositione, sequente eodem articulo cum particula δέ. Fundus hujus ellipsis in Homericis est, Il. XXII. v. 157. τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων. Euripides Herc. fur. v. 638. Musgr. ἔχουσιν, οἱ δ' οὔ. Plato T. IV. p. 260. s. ψευδῶς, οἱ δ' ἀληθῶς. Xenophon Histor. Gr. I. 2. 14. ᾤχοντο ἐς Δεκέλειαν, οἱ δ' ἐς Μέγαρα. ubi non opus ἄλλοι subaudiri in posteriore membro, sed supplendum οἱ μὲν in priore. Pausanias III. c. 12. ἀδελφὸν, οἱ δὲ παῖδα εἶναι λέγουσιν. c. 13. ποιῆσαι δὲ τὸν Θρᾷκα Ὀρφέα λέγουσιν, οἱ δὲ Ἄβαριν. c. 17. ὃν Δισποίνου καὶ Σκύλλιδος, οἱ δὲ αὐτοῦ Δαιδάλου φασὶν εἶναι μαθητήν. c. 25. τὸ δὲ ὄνομα τῇ πόλει γενέσθαι φασὶν ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ Ἀχιλλέως, οἱ δὲ, εἶναι θεὸν Πυῤῥίχον κ. τ. λ. Legendum igitur II. c. 2. Λύσιον δὲ, τὸν δὲ Βάκχειον ὀνομάζουσι. quod jam Sylburgius pervidit, quem vide ad p. 76. 121. Lucianus T. II. p. 321. κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερινὴν ᾠδὴν, τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. Add. Fischer. ad Weller. III. 1. p. 267. Porson. ad Euripid. Orest. v. 891. Paullum dispari ratione, sed ellipsi similiter explenda, Xenophon Cyrop. V. 2. 5. τοὺς ἔνδοθεν πάντας ἐξῆγε, φέροντας οἶνον, ἄλφιτα, ἄλευρα, ἄλλους δὲ ἐλαύνοντας βοῦς, αἶγας, οἶς, σῦς. Cui loco pæne ad amussim congruit ille Anab. V. 4. 25. quem Melet. Crit. I. p. 67. sic corrigendum censui: οἱ πολέμιοι ὁμοῦ δὴ πάντες γενόμενοι ἐμάχοντο, καὶ ἐξηκόντιζον τοῖς παλτοῖς, καὶ ἄλλοι δόρατα ἔχοντες παχέα, κ. τ. λ. Addito in posteriore membro adjectivo ἕτερος, Pausanias I. c. 37. ἀγάλματα δὲ ἐπὶ τῷ ποταμῷ, Μνησιμάχης. τὸ δὲ ἕτερον ἀνάθημα κειρομένου τὴν κόμην τοῦ παιδός κ. τ. λ. Conf. quæ p. 162. ad v. Ἕτερος congessi, a quibus nonnihil differt Homericum Il. VII. v. 418. ἀμφότεροι, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην. ubi duarum obtinet σύγχυσις constructionum. Ceterum similis ellipsis exempla etiam in Latinis scriptoribus reperias. Vid. not. ad Cæsar. de B. G. I. 8. III. 21. 25. SCHÆF.

* ΟΒΟΛΟΣ, *OBOLUS.*

Ὀβολὸς, *obolus*, subaudire licuerit in ὁ κοδράντης, *quadrans*, Matth. c. V. 26. Et in ὁ λεπτὸς, cum id masculinum est, ut secundum multos codices in Lucæ evangelio, c. XII. 59. Mich. Alciphron I. ep. 9. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ λεπτῶν κερμάτων ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι (verte, *vendere atque emere*) τὰ ἐπιτήδεια. ubi Berglerus ex Polluce citat νομισμάτιον λεπτόν. Schæf.

* ΟΔΟΝΤΕΣ, *DENTES.*

In γομφίοι, *dentes molares:* in γελασῖνοι, qui et τομικοὶ dicuntur, i. e. *dentes anteriores, qui in risu nudantur.* Leisn. Ad γομφίοι non magis subaudiendum ὀδόντες, quam ad τομεῖς, quod substantivum, hactenus fere neglectum in Lexicis vulgaribus, item de dentibus dicitur. (Vid. Oribasius p. 142. Dund. Suidas. T. III. p. 485. H. Stephanus Thes. III. c. 1396. B.) Mœris, substantivum substantivo opponens, p. 111. Γομφίους, Ἀττικῶς. μύλους, Ἑλληνικῶς. Herodotus IX. c. 83. τούς τε ὀδόντας καὶ τοὺς γομφίους. ubi οἱ ὀδόντες, dicti κατ' ἐξοχὴν de dentibus anterioribus, opponuntur τοῖς γομφίοις. Suidas T. I. p. 491. Γομφίους. τοὺς προσθίους ὀδόντας. L. ὀπισθίους. — Neque ad γελασῖνοι, opinor, quidquam supplendum est. Schæf.

188 ## ΟΔΟΣ, *VIA.*

Frequentissime adjectivum in fem. gen. solum ponitur, suppressa voce ὁδὸς, ut: ἡ εὐθεῖα, *recta:* [Pausanias X. c. 5. in Ἡροδοτείως: Ἐς δὲ τὴν ἐπὶ Δελφῶν ἰθεῖαν ἀναστρέψαντι κ. τ. λ. quod Facius mutare non debebat. Herodotus II. c. 161. extr. ἀπίστησαν ἐκ τῆς ἰθείης. Sed in talibus præstat Musgravii ratio. V. supra ad v. Ἀρχή. Schæf.] ἡ σύντομος, ἡ συντομωτάτη, ἡ ἐπίτομος, [a] *compendiosa.* (Simili Ellipsi Latini *compendiaria* dicunt. Seneca Ep. 119. *Ad maximas te divitias compendiaria ducam.*) ἡ τραχεῖα, *aspera:* ἡ ὄρθιος, *prærupta*, Thucydides V. 58. ἡ ἀνάντης, *acclivis:* ἡ κατάντης, *declivis:* ἡ λεωφόρος, [b] *publica:* ἡ ἐπιτηδειοτάτη, *commodissima:* ἡ ἑτέρα, ἡ ἄλλη, *alia:* ἡ ὀπίσω, *quæ retro ducit.* [c]

Ἡ ἐπί τινα τόπον, *quæ ducit ad aliquem locum:* ἡ ἐπὶ θάνατον, *quæ ad mortem ducit:* [Herodianus Piersoni p. 478. Δήμιος δὲ, ὁ ἀπάγων τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Lucianus T. II. p. 250. προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Omisso articulo Ælianus Var. Hist. I. c. 30. ἀγομένους τινὰς ἐπὶ θανάτῳ. ubi paullo antea scribendum videtur: πολλοῖς δὲ πολλὰ καὶ ἀγαθὰ προὐξένησας. Schæf.] ἡ πλατεῖα, *lata*, unde Lat. *platea*. Ex. gr. Lucianus Jov. Trag. p. 142. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ὤμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε: *ego vero putabam, me compendiosam hanc excogitasse* (viam.) Idem Rhetor. Præcept. p. 309. Οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα, οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἱδρῶτος μεστὴν ἡμεῖς γε ἄξομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα· ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διαφέροιμεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν,

καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην· ἀλλὰ τήνγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα, καὶ ἐπιτομωτάτην καὶ ἱππήλατον, καὶ κατάντη — ἀνιὼν etc. h. e. *Non enim te per asperam, neque per arduam, ac sudoris plenam* (viam) *ducemus, ut ex media fessus regrediaris: alioqui nihil ab aliis differremus, qui per consuetam illam deducunt, longam, acclivem, laboriosam, atque ut plurimum* 189
desperatam. Sed nostri consilii præcipuum hoc est, ut per jucundissimam pariter et compendiosissimam, equitabilem, declivemque (viam) — *conscendens* etc. Et paullo post: Ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο: *quotquot aliam insliterunt.* Dio Cassius L. XXXVII. p. 33. Οὐ τὴν ἐπιτηδειοτάτην αὐτοὺς ἤγαγον: *non per commodissimam* (viam) *eos duxerunt.* Euripides Rheso v. 284.

Πλαγχθεὶς πλατείας πεδιάδος θ' ἁμαξιτοῦ. (sc. ὁδοῦ.)

Aberrans a lata campestri et plaustraria *(via.)*

Ælianus Var. Hist. IV. 18. Μὴ βαδίζων τὰς λεωφόρους: *non ingredi per* (vias) *publicas.* Idem L. XIII. cap. 32. Σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κατάντη αὐτοὺς πάντας ἄγεις: *tu enim in declivem illos omnes ducis* (viam). Idem L. III. 17. Ἀγαγεῖν τὴν ὀπίσω εἰς οἰκίαν: *Retro reducere domum.* Xenophon Κύρ. Παιδ. VII. Πρᾶον καὶ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, sc. ὁδὸν: *progressus* (via) *Babylonem ducente.*

Accusativus ὁδὸν etiam deficit in τῷ ἀνύειν, quando pro *festinanter currere, et iter suum perficere* sumitur. Comicus in Plut. p. 64. v. 606.

—— ἀλλ' οὐ μέλλειν
Χρῆν σ', ἀλλ' ἀνύειν.

ubi vetus Scholiastes: Ἀνύω, τὸ τελειῶ. ἀνύω καὶ τὴν ὁδὸν, ἤτοι σπουδαίως βαδίζω. vel δρόμον, ut apud Euripidem Phœniss. v. 166.

Ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας 190
Ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος.

Ut et in τῷ τελεῖν. Lucianus Hermot. 558. εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ: *ad Indos pervenit.* Thucydides: εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε: *Pharsalum pervenit.*

Sic δι' ἐκείνης apud Lucam Evang. c. IX. 4. pro δι' ἐκείνης ὁδοῦ: *isthac* (via.) Διὰ ποίας apud eundem in Evang. V. 19. pro διὰ ποίας ὁδοῦ, ut Latini *qua*, pro *qua via.* Ut et ᾗ, pro ᾗ ὁδῷ, *qua via, qua ratione.* Xenophon Κύρ. Παιδ. II. 24. Πάντ' ἂν πραχθείη, ᾗ ὑμεῖς βουλόμεθα: *omnia confici possent, qua* (ratione) *nos volumus.* Ταύτῃ, i. e. οὕτω, pro ἐν ταύτῃ ὁδῷ, *hacce via, hac ratione.* Plato: Ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέγετο: *hæc etiam sic dicebantur.*

Ἄλλῃ pro ἄλλῃ ὁδῷ: *alia via.* Xenophon Κύρ. Παιδ. I. 2. §. 16. ὥςτε ἄλλῃ πῃ ἀποχωρεῖν: *ut alia* (via) *secedat.* [Rectius vertas *alio, aliorsum.* Sic in loco Homerico, qui statim sequitur. Add. Theocrit. II. v. 6. 127. Dionys. Hal. Ant. Rom. T. I. p. 98.

Antonin. Liber. c. 27. p. 180. Cum articulo Herodotus III. c. 61. extr. κήρυκας διέπεμπε τῇ τε ἄλλῃ καὶ δὴ καὶ ἐς Αἴγυπτον. SCHÆF.] Homerus Iliad. Α. 120. —— ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. [d] Sic in τῇδε, ut apud Euripidem in Orest. 781.

—— φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε.

Hac (ratione) effugiam timiditatis suspicionem [e].

a Sic ἡ εὐθεῖα, recta via, Lucas in evang. c. III. 5. collato ibi Raphelio ex Polybio. MICH.

b Vid. Pæan. Lib. IX. cap. IX. n. 13. MICH.

191 c Sic ἡ μέση. Plutarchus παιδ.: "Εντεχνον δὲ τὸ τὴν μέσην ἐν ἅπασι τέμνειν, artificiosum, mediam in omnibus secare (viam.) BERNH.

d "Αλλῃ, cum pro ἄλλως usurpatur, item subaudiendum monet ὁδὸς, eodem casu. Hæc est istius vocabuli vis apud Theognidem v. 93. 94.

Εἴ τις ἐπαινήσειε σε τόσον χρόνον, ὅσσον ὁρῴης,
Νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἵησι κακήν.

Hertelius interpres reddit: *alio linguam mittat.* Mihi id non placet. Id enim vult Poëta: qui *alia* (ratione,) sive *aliter linguam mittit*, i. e. loquitur, (mittit enim quasi frena linguæ, qui loquitur,) absente altero. Germani dicunt: SEINE ZUNGE SCHIESSEN LASSEN, i. e. libere loqui, quod præsente altero reticueris. Id Theognis dicit ἱέναι γλῶσσαν. ["Αλλῃ jungendum cum participio νοσφισθείς. ubi *autem alio secessit.* SCHÆF.

Latini simili ἐλλείψει dicunt *qua*, sc. *ratione*, vel *via*. Virgil. Ecl. IX. 14.

Quod nisi me quacunque novas incidere lites
Ante sinistra cava monuisset ab ilice cornix.

i. e. nisi *quacunque ratione* vel *via* consuluissem mihi in lite versanti. BERNH.

e Πεζῇ, sc. ὁδῷ, [f] *terrestri* (itinere.) Matth. XIV. 13. Marc. VI. 33. SCHOETTG.

192 * Deest etiam in his: τῆς εὐθείας ἐκτραπῆναι vel διαμαρτεῖν. Τὴν ἐπὶ δόξαν ἰέναι 'Επ' ἐναντίας φέρεσθαι. LEISN.

f *Pedestri* seu *terrestri*, scil. via s. itinere. MICH.

* Non incommodum videtur, allata quædam exempla, locis ex auctoribus Græcis petitis, partim corroborare, partim alia adjicere. Sic Theocritus Id. XXV. v. 155.

Λαιοφόρ ν δ' ἐπέβησαν ὅθι προύτιστα κέλευθον.

Polyb. T. I. p. 879. Κατὰ μὲν τὴν ἐς τὸ Ποσειδῶνος ἱερὸν φέρουσαν. Maximus Tyr. Orat. XIV. p. 153. Προσθεὶς τῷ 'Οδυσσεῖ τὴν ἐπ' αὐτῷ ὁδόν. Thucydid. L. III. c. 24. 'Εχώρουν ἀθρόοι τὴν ἐς Θήβας φέρουσαν ὁδόν. Lucian. T. II. p. 671. Τῆς ὀρθῆς ἐκτραπεὶς. Chariton L. VIII. c. 2. p. 180. 'Επὶ Κύπρου κρατεῖν. plenius τῆς ὁδοῦ ἐπὶ Κύπρου: ut Latinis *tenere*. Ovid. Met. L. III. 690.

—— Dianaque tunc delatus in illam
Accensis aris Baccheïa sacra frequento.

ʼΑμαξιτὸς ὁδὸς ex Malcho affert Suidas in v. ἀμαξιτός. et ἁμαξήρης τρίβος alicubi dicit Euripides. Clemens Alex. Stromat. L. VII. p. 736. γυναῖκα ἀγομένην τὴν ἐπὶ θάνατον. Theocritus Id. XIII. 70. Ὁ δ', ᾇ πόδες ἆγον, ἐχώρει. uti Horatius Epod. XVI. 21. *Ire, pedes quocumque ferent*. Epictet. Enchir. c. LII. εἰ ταύτῃ τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτῃ γινέσθω. Eurip. Hecub. 163. Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν στείχω. Homer. Iliad. O. v. 448. Τῇ γὰρ ἔχ', ᾗ. Bion. Id. II. 6. Τᾷ καὶ τᾷ. Frequentissima hujus ellipseos exempla esse etiam apud Latinos omnes norunt. Sic Cicero ad div. L. IX. ep. 19. *recta enim a porta domum meam venisse*. Horatius Ep. IV. 14. *Et Appiam mannis terit*. Cicero ad div. L. V. ep. 4. *Qui hac iter faciebant*. Nec minus *via* Latinis, Græcorum more, est idem ac *modus*, *ratio*. Terentius Andr. Act. IV. Sc. I. 47. *Hac non successit, alia aggrediemur via*. Cicero in Verr. L. II. c. 23. *Jam intelligetis hanc pecuniam, qua via modo visa est exire ab isto, eadem semita revertisse*. Schweb.

* Neglectæ hujus vocis exempla plura addi possunt ex Misc. Obs. Crit. Vol. VI. T. I. p. 293. F. St.

* "Herodot. 5. 17. σύντομος κάρτα ἐς τὴν Μακεδονίην· 7. 200. ἁμαξιτὸς γὰρ μία μούνη δέδμηται, ut Arrian. anab. 3. p. 201. κατὰ τὴν ἁμαξιτὸν τὴν ἐς Πέρσας φέρουσαν· qui idem ib. p. 207. dixit, ἤνει τὴν ἐπὶ Παρθυαίους· 7. p. 456. ἀπάγειν κελεύει τὴν ἐπὶ θανάτῳ· 3. p. 215. τὴν λεωφόρον τι, καὶ μακροτέραν, ἡγεῖσθαι ἐκέλευσε· sed p. 210. legitur, ἐκτραπέντας δὲ ἔξω τῆς λεωφόρου ὁδοῦ, ut apud Xen. Cyrop. 2. 4. 13. προίασιμεν τὴν ἐπὶ τὰ φρούρια ὁδόν. Æsch. Socr. 3. 3. ὡς δὲ θᾶττον τὴν παρὰ τὸ τεῖχος ᾔειμεν. Sic in formula τὴν ἄλλως deesse videtur ὁδόν. v. Berglerus ad Alciphr. 1. ep. 19. p. 72. s. Sic πλατεῖα dicitur pro πλατεῖα ὁδός. v. S. Empir. Pyrrhonn. 1. 19. p. 46. s. Fabric." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 259. s. Sic intelligenda libri Medicei lectio in Herodoti I. c. 67. ἔπεμπον αὖτις τὴν ἐς θεόν. vid. Jac. Gronov. ad h. l. Euripides Alcest. v. 863. Musgr. εἶμι τὴν κάτω. Aristophanes Fragm. inc. CXXXII. Ἔφευγε, κἀγὼ τῆς ὑπερτὰξ εἰχόμην. Lucianus T. I. p. 797. ἐπίτομος γὰρ αὕτη γίνοιτ' ἄν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκὰς οὐδ' ἀναβολάς. Conf. p. 866. T. II. p. 8. οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθῆς καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης. Charito p. 68. τὴν ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἠγόμεθα πάντες. ubi vid. Dorvill. p. 383. Hesychius: Μεσοπορῶν. μέσην ὁδεύων. Schæf.

ΟΙΚΕΙΟΙ, *DOMESTICI*.

Quum dicitur [g] in Epist. ad Rom. XVI. 10. Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου, supple οἰκείων: *salutate eos, qui sunt ex* (familiaribus sive domesticis) *Aristobuli*. [h] Sic 1 Cor. I. 11. Ἐδηλώθη γάρ μοι ὑπὸ τῶν Χλόης, scil. οἰκείων: *significatum enim mihi est a* (familiaribus) *Chloës*.

* Pro hac voce est periphrastica locutio ad Philipp. IV. 22. Οἱ

ἐκ τῆς Καίσαρος οἰκίας. Sic Latini sæpius absolute dicunt mei, tui, s. domestici. Plene habet Cicero ad div. L. XIII. ep. 71: *Commendo ut unum de meis domesticis et maxime necessariis.* Schweb.

g Lucas in Actis apostolicis c. XVI. 33. καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες. Mich.
h Ibidemque vers. 11. τοὺς ἐκ τῶν Ναρκίσσου, scil. οἰκείων. Mich.

ΟΙΚΗΜΑ, *ÆDIFICIUM.*

Deest in ὑπερῷον: nam τὸ ὑπερῷον non esse substantivum, sed adjectivum, et notare *superius*, probavimus in Exercitat. ad Act. Apost. I. 13. Ceterum οἴκημα ὑπερῷον plene legitur apud Lucianum in Asino p. 107. Κομίζουσιν ἄνω τῇ κλίμακι ἐς οἴκημα ὑπερῷον: *Portant per scalas in ædes superiores.* [i] Item in ἱερὸν, pro *templo.* Herodotus L. II. 113. — ἐς ἄλλο οἴκημα ἱερόν. Alias ἱερὸς δόμος, et ἱερὸς οἶκος dicitur. [k]

Plural. οἰκήματα in phrasi τά τινος, ut: Ἐς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ, (do-
193 mum) *fratris.* Ἐν τοῖς τοῦ Διός: *in Jovis* (æde.) Lysias Orat. contra Eratosth. c. 14. Καὶ ἐρωτῶσιν, ὅποι βαδίζοιμεν. ὁ δ' ἔφασκεν. εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ. *Et interrogant, quo eamus. Ille vero respondit: ad fratris mei* (ædes.) Palladas Epigramm. [XXV. Brunck.] L. I. cap. 64.

Ὡς οὐδὲν γλύκιον γ' ἧς πατρίδος, εἶπεν Ὅμηρος·
Ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἔσχυτον οὐκ ἔφαγεν.

Quam nihil dulcius est patria sua, dixit Homerus;
In Circes enim *(ædibus)* edulium liquidum non ederat.

Ubi ἐν τοῖς Κίρκης, pro ἐν τοῖς οἰκήμασι Κίρκης. [Brunckius ex Cod. Vat. ut videtur, dedit ἐν γὰρ τῆς Κίρκης. ubi Jacobsius de altera lectione, τοῖς Κ. tacet. Homerus Odyss. Χ. v. 282. ἐνὶ Κίρκης. Plutarchus Mor. T. I. p. 200. ἐν Κίρκης. (Ibid. mox malim, deletâ copulâ, τὰ τῶν δημαγωγῶν, quæ ἐπεξήγησις videtur.) Schæf.] Theocritus Eid. II. 76. Οὗ τὰ Λύκωνος. ubi Scholiastes: Ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τοῦ Λύκωνος. Sic in Novo Testamento, Lucæ II. 49. Οὐκ ᾔδειτε, ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δεῖ εἶναί με. ubi non subintelligi putem πράγμασιν in τοῖς τοῦ πατρός μου, sed οἰκήμασι, et verti debere: *in* (domo) *patris mei.* Sic enim egregie cum præcedentibus connectitur. [l]

Eandem vocem plur. subaudi in τὰ ἴδια, [m] *sua*, ut Joann. Evang. I. 11. Ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια, *venit ad sua*, scil. οἰκήματα. Ita sæpius alibi: ὑποστρέψαι εἰς τὰ ἴδια: *reverti ad sua.* Lucas Act. Apost. XXI. 6. Ἐκεῖνοι δὲ ὑπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια: *illi vero reversi sunt ad sua.* [n] Sic in τὰ οἰκεῖα etiam subintell. οἰκήματα vel δώματα. Dionysius Halicarnass. VIII. 526. — ἀπῄλυσεν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα. et in τὰ σφέτερα. p. 531. ἀπῄεσαν ἑκάτεροι ἐπὶ τὰ σφέτερα. [o]
194 * Sic etiam Suidas τὸ ἀνώγεων explicat per ὑπερῷον οἴκημα. Et Dionysius Hal. L. III. p. 201. στοαὶ ὑπερῷοι. Sic τὰ ὑπερῷα oppo-

nuntur τοῖς καταγείοις apud eumdem L. X. p. 659. Nec minus in ὑπόγαιον subauditur οἴκημα. Plene habent scholia minora ad Homeri Od. A. v. 362. ubi τὰ ὑπερῷα explicantur per τὰ ἀνώγεα οἰκήματα: quæ Latinis sunt *cœnacula* dicta, atque *superioris domus universa* complectebantur. v. Varro de L. L. IV. p. 39. Unde etiam apud Livium L. XXXIX. c. 14. *cœnaculum super ædes.* Qui locus eorum favet sententiæ, qui τὸ ὑπερῷον derivant ab ὑπὲρ et ὤον, quod κατὰ γλῶσσαν idem est, quod οἴκημα. v. Wolfius ad Actor. c. I. v. 13. Schweb.

* " Οἴκημα, et οἰκία. Marc. 14. 15. Luc. 22. 12. ἀνάγαιον μέγα· sed Herodo. 4. 95. dixit ἐς τὸ κατάγαιον οἴκημα. Isocr. Euag. p. 84. To. 2. πρὸς τὸ βασίλειον. Herodo. 5. 20. γυναῖκας μὲν — ἀπίετε ἐς τὴν γυναικηΐην." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 260. Subaudias etiam ad v. διῆρες, i. e. ὑπερῷον. Aliter explet Pollux IV. 129. διῆρες δωμάτιον. Plutarchus Mor. T. I. p. 298. ὀλίγου δεῆσαι καταβαλεῖν ἑαυτὸν ἔκ τινος διήρους. Vertunt: *parum abfuisse quin sese de biremi quadam in mare abjiceret.* Talia nollem cultissimam Wyttenbachii editionem deformarent. Rectius Piersonus ad Mœr. p. 131. Conf. de h. v. Heathius ad Euripid. p. 155. b. Schæf.

i Sic τὸ τρίστεγον, *tertia contignatio.* In Actis Apostol. c. XX. 9. Mich.

k Deest et in γυναικεῖον, *gynæceum:* in ἀνώγεον, vel ἀνώγαιον. Apud Suidam additur οἴκημα. Item in κατάγαιον. Leisn.

l Hunc sensum tuitus est Joannes Georg. Michaelis exercitatione de Christo, ὄντι ἐν τοῖς τοῦ Πατρός. Halæ 1735. Mich.

m Forte tamen et κτήματα subaudire licuerit. Conferantur, quæ supra de hoc vocabulo allata sunt. Mich.

n Plura Lambertus Bos in Exercit. ad locum Joannis. Septuaginta in libro Estheræ, c. IV. 10. Jamblichus de vita Pythag. n. 91. Schoettg.

o Τὰ βασίλεια, sc. οἰκήματα, (arx) *regia*, apud Arrianum III. p. 236. IV. p. 499. et Herodianum II. 6. 19. III. 9. 16. p Schoettg.

p Eandem vocem supple in ἀρχεῖα, i. e. *tabularium, in quo acta publica asservantur*, vel *curia magistratuum.* Ἀρχεῖα, τὰ χαρτοφυλάκια, ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρται ἀπόκεινται. Leisn.

* ΟΙΚΗΤΗΣ, *INCOLA.* 195

In genitivis nominibus urbium. Constantinus Porphyrogenneta de imagine Christi Edessena p. 89. Ἐν ἀμηχανίᾳ οὖν καὶ τῇ ἐσχάτῃ ἀπογνώσει οἱ τῆς πόλεως καταστάντες. *Itaque* (cives) *consilii inopes, et ad extremam desperationem redacti.* Οἱ τῆς πόλεως, scil. οἰκηταί. Sic apud eundem p. 96. οἱ τῆς Ἐδέσσης. Quamvis non diffitear, commode etiam hic subaudiri posse πολῖται. Schoettg. Si quid supplendum, commodius etiam, h. e. simplicius subaudias ἐκ. V. infra ad hanc præpositionem. Schæf.

ΟΙΚΙΑ, *DOMUS.*

Quemadmodum οἰκήματα reticetur in τὰ ἴδια, ita οἰκία in ἡ

δίᾳ. V. gr. ἐν τῇ ἰδίᾳ elliptice dicitur pro ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ, *propria domo.* q

* Vid. Fischerus ad v. Οἴκημα. Hymn. Homer. in Cerer. v. 153. ἠ μὲν Τριπτολέμου πυκιμήδεος, ἠ δὲ Διόκλου, Ἠ δὲ Πολυξείνου, καὶ ἀμύμονος Εὐμόλποιο, κ. τ. λ. ubi Ruhnkenius: "In ἠ μὲν intelligo οἰκία vel στέγη. Quæ frequentissima ellipsis est. Vide Marklandum ad Lysiam. Or. XII. p. 559." Schæf.

q In βασιλικῷ, quod frequentissime pro βασιλικῇ οἰκίᾳ dicitur. Obvia sunt hujus ἐλλείψεως exempla. Plene dixit Chrysost. Orat. ὅτι τὸν ἵππον. μὴ etc. p. 166. Ἀλλὰ καὶ εἰς βασιλικὴν οἰκίαν etc. Bernh.

* ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ, *ÆDIFICIUM.*

Hanc vocem ideo adjecimus, quia in aliquibus ab οἴκημα differt. Οἴκημα enim *tale* est *ædificium, quod inhabitandi caussa exstruitur;* οἰκοδόμημα vero, *quod alio fine factum est.* Subintelligitur autem in μεταπύργιον, quod notat *ædificium, quod in muro inter duas turres est constructum.* Harpocration: Μεταπύργιον, τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα
196 τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων. Observat et ille, sæpius hoc vocabulo uti Thucydidem. Schoetto. Possis item διάστημα supplere. Sed non opus, opinor, ad hoc similiaque nomina, in quibus præpositio μετὰ significat τὸ ἐν μέσῳ εἶναι, quidquam subaudiri. Heliodorus p. 354. Cor. καὶ μέρος τι τοῦ τείχους καὶ μεταπύργιον ἐγκατερρίπτεται. ubi Corayi conjecturam ex parte occupavit Lennepius ad Phalar. p. 19. Sæpius reperias μεσοπύργιον. Diodorus Sic. XX. c. 87. in. τοῦ δὲ διατειχίσματος τὸ μεσοπύργιον σὺν αὐτοῖς τοῖς πύργοις διέσεισε. Vid. Wesseling. T. II. p. 178. Synesius p. 265. C. ἐγὼ δὲ ὑπὸ μεσοπυργίῳ (Thomas Mag. p. 871. μεσοπύργιον) τεταγμένος, ὑπερμαχῶ. Obiter moneo, similis nomine originis, quo usus est Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 122., μεσοπύλιον, Lexica augeri posse. Schæf.

* Joseph. Archæol. XII. 7. ἐνέπρησε δ' αὐτῆς τὰ κάλλιστα. *Illius urbis pulcerrima* ædificia *combussit.* F. St.

ΟΙΚΟΣ, *DOMUS.*

Attica est ἔλλειψις, quum ἐν τινος, et εἰς τινος dicitur, pro ἐν οἴκῳ τινὸς, et εἰς οἶκόν τινος. Dio Cassius XLII. p. 220. τοῖς ἐν ἀλλοτρίων οἰκοῦσι, sc. οἴκοις. Herodot. L. I. p. 48. ἐν Ἁρπάγου. Philostr. vita Apollon. II. 28. ἐν τοῦ βασιλέως. Lucianus Philopseud. p. 335. Ἐν Γλαυκίου: *in Glauciæ* (ædibus.) Perperam ibi Interpres habet: *in Glaucia.* id quod notatum etiam vidi a Clariss. Gronovio. Plutarchus de Educ. Puer. Εἰς παιδοτρίβου πέμπειν τοὺς παῖδας: *ad ludimagistri* (ædes) *mittere pueros.* Aristophanes Nubib. v. 969. p. 198. Ἐν παιδοτρίβου: *in ludimagistri* (ædibus.) v. 961. Εἰς κιθαριστοῦ: *ad citharistæ* (ædes.) Idem in Lysistr. p. 901. Ἥκετ' οὖν εἰς ἡμοῦ: *venite igitur ad meas.* eadem p. Εἰς ἑαυτῶν: *ad suas*

(ædes.) Et in Lysistr. p. 909. Ὅστις οὖν βούλεται τῶν πενήτων, ἴτω εἰς ἐμοῦ: *quicunque voluerit ex egenis, eat* (domum) *meam.* Ælianus Var. Hist. II. 21. Εἰς Ἀρχελάου, subintell. οἶκον: *ad Archelai* (ædes.) Vide plura hujus generis exempla notata a Viro Clariss. Jac. Perizonio ad Ælian. L. I. c. 24.[r]

Οἶκον in ἔχειν, pro *habitare.* Xenophon τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας, *qui Asiam incolunt,* quod Latini imitati. Plautus Trinum. *Ubi nunc adolescens habet?*[s] Phrasis ἄγεσθαι γυναῖκα, *ducere uxorem,* elliptica etiam est: subauditur in ea, εἰς τὸν οἶκον, vel τὴν οἰκίαν. 197
Integre Hesiodus Ἔργ. v. 695.

Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.

Mature autem uxorem tuam ad domum ducito.

Et Lysias Orat. pro cæde Eratosthenis p. 5. Ἐπειδὴ ἔδοξέ μοι γῆμαι, καὶ γυναῖκα ἠγαγόμην εἰς τὴν οἰκίαν: *postquam conjugium mihi placuerat, et uxorem duxeram domum.*[t]

* Huc referri debet elliptica locutio ἐκ γειτόνων, s. οἴκων, quæ frequens est apud optimos quosque scriptores. Sic Aristophan. Plut. 435. ἡ 'κ τῶν γειτόνων. coll. schol. Gr. ad Ranas v. 1379. Item Athenæus L. XIII. p. 572. Ἐκ γειτόνων αὐτῷ κατοικούσης τινός. Heliodorus L. I. p. 34. πίνε δὲ ἐνταῦθα ἐκ γειτόνων. coll. L. V. p. 240. Lucian. T. III. p. 435. ἐν γειτόνων οἰκῶν. Dubitari sane non potest, ut in aliis multis, ita in hac quoque elliptica locutione ἀπὸ κοινοῦ subaudiendum esse οἴκων: ut in illis Homeri Iliad. ψ. v. 382. Ἀμφήριστον ἔθηκεν, Eustathio auctore, ἀπὸ κοινοῦ adsumi debet ἔλασμα, ex παρέλασσεν. v. p. 1422. l. 10. Ejusdem generis exemplum est apud Theocritum Id. XVIII. v. 11. Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες. sub. ex contextu et notione τοῦ πίνειν, οἶνον. Euripides Phœniss. v. 12. Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο. sub. ὄνομα. Sic Joh. VIII. 44. Ψεύστης ἐστί, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. ubi cognatum ψεύδους debet subaudiri. Sic Theocritus Id. XV. 22.

Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω.

Herodot. L. I. c. 133. Περσίδα ὁ στρατηγὸς, ἐν τοῦ ἂν ἕκαστος βουλεύωνται. Id. L. I. c. 122. Νοστήσαντα δέ μιν ἐς τοῦ Καμβύσεω τὰ οἰκία. In illis Actor. I. 21. Ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς. Plene est in Euripid. Phœn. v. 536.

Πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
Εἰσῆλθε κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.

in quibus prior locutio εἰς οἴκους εἰσῆλθε plena est: altera ἐλλιπὴς, in qua ex priori suppletur κἀξῆλθ' οἴκων. Idem Helen. v. 1183.

Ἀλλ' εἶ σ' ἐξιὸν ἐκ παίδων δόμων.

quæ ex parte debemus cl. Valckenario ad Phœniss. v. 586. In ἄγεσθαι γυναῖκα plene sæpius habent εἰς οἶκον scriptores Græci, quam Latini. Sic etiam Homer. Iliad. I. v. 289. Ἄγεσθαι πρὸς οἶκον Πηλῆος. Hesiod. Θεογ. v. 410.

Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.

Herodot. L. I. c. 59. γυναῖκα ἄγεσθαι εἰς τὰ οἰκία. Miror, ut ὡς ἐν παρόδῳ hoc addamus, doctissimum Munkerum ad Antonini Met. c. VI. dubitare, an scriptores sermonis pedestris τὰ οἰκία pro *tectis et domibus* habeant, cum non nimis rara sint apud scriptores, qui potissimum Ionica dialecto usi sunt, exempla. Denique vero etiam τὸ ἄγεσθαι absolute interdum ponunt scriptores. Hesiodus Θεογ. v. 266. Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην. Triplicem hanc Græcorum locutionem Ἄγεσθαι, Ἄγεσθαι γυναῖκα, et plenissima oratione Ἄγεσθαι γυναῖκα εἰς οἶκον, imitantur etiam scriptores Romani. Sic Ovidius Met. L. IX. v. 497.

Sic Saturnus Opim, junctam sibi sanguine, duxit.

Idem v. 762.

Quibus qui ducat abest, ubi nubimus ambæ?

Terentius Adelph. Act. V. Sc. IV. 13. *Duxi uxorem*. Idem in Hecyr. Act. I. Sc. I. v. 5. *Numquam illa viva ducturum uxorem domum*. Plura idem scriptor tibi suppeditabit, quæ longum foret afferre. Satis fuerit, uno semper alterove exemplo perpetuam fere inter Græcum et Latinum sermonem harmoniam, ratione saltem ellipseos, declarare. Schweb. cujus etiam præfatio consulenda.

* Homerus Il. VI. v. 47. πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Sophocles Terei fragm. VII. νέαι μὲν ἐν πατρὸς Ἥδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον. Aristophanes Pac. v. 1149. κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω. v. 1154. μυῤῥίνας αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων. Diodorus Epigramm. XV. Κλίμακος ἐξ ὀλίγης ὀλίγον βρέφος ἐν Διοδώρου Κάππεσεν. Plutarchus T. IV. p. 107. Reisk. καὶ τὰ περὶ Ῥαζάνην ἱερατι μὲν ἐπεράχθη, καλὴν καὶ σεμνὰν ἐν Χοιρωνου παρὰ τούτον ἀφθεῖσαν. ut locum misere corruptum feliciter restituit Wesselingius ad Diodorum Sic. T. II. p. 259. Artemidorus III. c. 20. Εἰς μάντεων δὲ φοιτῶν κ. τ. λ. Explet ellipsin Hermesianax v. 93. οἰκί' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος. Raro παρὰ sic legitur. Suidas T. III. p. 151. ὕστερον μέντοι παρὰ Θεαγένους τινὸς εἰςῆλθεν ἀνησάμενος χρείας. (Conf. Xenoph. Ephes. p. 7. in. Loc. ὡς δὲ ἦλθον ἑκάτερος παρ' ἑαυτόν. *ubi vero domum ambo rediere.*) Plura de hac ellipsi si desideras, adi Kusterum ad Aristophan. Eccles. v. 420. ad Lysistr. v. 408. Jensium ad Lucian. T. I. p. 527. Reitzium ibid. p. 827. Valckenarium ad Theorit. Adoniaz. p. 322. Brunckium ad Aristophan. Lysistr. v. c. ad Plut. v. 84. Valckenarius Adnot. Crit. in N. F. p. 391. s. " In talibus articulus non adhibetur: εἰς Δαμινίππου· εἰς Ἀρχίνου, τοῦ

ναυκλήρου, sunt oratoris Lysiæ p. 195. et 196. ἐν Φαίακος, Eubuli Com. ap. Athen. III. p. 106. B. apud quem *in Museo Alexandrino* dicitur ἐν Μουσῶν, L. XV. p. 677. F. proverbium dat Zenobius Cent. II. 46. Ἀκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι. ibid. 42. Ἀεί τις ἐν Κύδωνος. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι. Aristoph. Pluto v. 84." Non meminerat Vir Summus, se in Aristophan. Acharn. v. 1222. legisse θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τὸν Πιττάλου. ad q. l. Brunckius: "Supple οἶκον. Vesp. 1432. παράτρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου. Nempe δώματα. Supra 1032. κλαίει πρὸς τοὺς Πιττάλου. Scilicet οἴκους vel μαθητάς. Vide Markland. ad Lysiam p. 392." — Vulgo huc referunt etiam permiram locutionem ἐν (it. ἐς) ἡμετέρου, cui sensus quibus machinis eliciendus sit, docet Ilgenius ad Hymn. Homer. p. 443. Sed assentior Corayo, cujus egregiam ad Heliodor. VI. 2. σημείωσιν apponam: "Ἐν ἡμετέρῳ.] Οὕτω προδήλως κατὰ δοτικὴν αἱ ΑΑ. [Vulgo κατὰ γενικὴν, ἐν ἡμετέρου.] ἵν' ἔχῃ προσυπακούεσθαι τὸ Οἴκῳ. διδάσκει δὲ τοῦτο καὶ ἡ Ὁμήρειος χρῆσις, ἐν μὲν δοτικῇ ἀεὶ κατὰ τὸ πλῆρες ἐκφέρουσα, Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἢ Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ἐν αἰτιατικῇ δὲ, ποτὲ μὲν κατὰ τὸ πλῆρες, Ἡμέτερον δόμον, δῶμα, ἢ δῶ, οὐκ ὀλιγάκις δὲ καὶ ἐλλειπτικῶς, οἷον Ἐς ἡμέτερον (Ὀδυσσ. Β. 55. Η. 301. Ρ. 534.) ἢ Ἡμέτερόνδε (Αὐτ. Θ. 39. Ο. 512. Ω. 266)· [add. Hymn. in Cerer. v. 163. ἡμέτερόνδ' ἴμεναι, μηδ' ἄλλων δώματ' ἐρευνᾶν.] οὐδέποτε δὲ ἐν γενικῇ, πλὴν ἅπαξ ἐν τῷ εἰς Ἑρμῆν ὕμνῳ (στ. 370.), ὅπου γέγραπται ἁμαρτίᾳ τῶν Ἀντιγραφέων,

Ἦλθεν ἐς ἩΜΕΤΕΡΟΥ διζήμενος εἰλίποδας βοῦς,

ἀντὶ τοῦ, "Ἦλθεν ἐς ἩΜΕΤΕΡΟΝ," ὡς διωρθοῦτο Βαρνέσιος, καὶ ὡς διορθωτέον τά τε προδηλωθέντα Ὁμήρου χωρία, καὶ ἡ ἐν τῷ προκειμένῳ Ἡλιοδώρου χωρίῳ γραφὴ, ὑπαγορεύουσιν· ἡ γὰρ Ἐν καὶ Εἰς, ὅταν πρὸς γενικὴν φέρωνται, συνυπακουόμενον ἐξ ἅπαντος ἔχουσιν, ἡ μὲν κατὰ δοτικὴν, ἡ δὲ κατ' αἰτιατικὴν, τὸ Τόπος, Οἶκος, Ναὸς, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. διὸ καὶ εἴρηκεν ὀρθῶς ἐν τοῖς πρόσθεν (σελ. 81.), Ἐν ἐμαυτοῦ, συνυπακουομένου τοῦ, Οἴκῳ. τὸ δὲ, Ἐν ἡμετέρου, καὶ, Εἰς ἡμετέρου, εἴ τι τοιοῦτον συνυπακούοις αὐτοῖς, ἔσται γελοίως ἀναλυόμενον εἰς τὸ πλῆρες, Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἡμετέρου οἴκου, καὶ, Εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἡμετέρου οἴκου. πρὸς δὲ τοὺς ἀντιβάλλοντας τὰ δύο χωρία τοῦ Ἡροδότου (Α, λέ, καὶ Η, ή, 4) ἐν οἷς ὁμοίως γέγραπται, Ἐν ἡμετέρου, ῥητέον ὅτι καὶ ἐν ἐκείνοις, καὶ εἴπῃ ἄλλῃ εὕρηται ἡ τοιαύτη γραφὴ, μεθαρμοστέα εἰς τὸ, Ἐν ἡμετέρῳ. εἰ δέ γε μὴ πείθονται, λείπεται δὴ λέγειν αὐτοῖς τὸν παλαιὸν λόγον,

Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε."

P. 199. sq. Schæf.

r Drusius Observ. 16. 17. vult, οἶκον subintelligi in verbis Apocal. III. 7. ὁ ἔχων τὴν κλεῖδα τοῦ Δαβὶδ, pro τοῦ οἴκου Δαβὶδ, ita, ut *domus David* sit *Ecclesia*. Lucæ c. I. 31. Nam et Mich. IV. 2. *mons Domini* occurrit, qui paullo ante *mons domus Domini* dicitur. Schoettg.

* Conf. Jens. Lect. Luc. II. 2. p. 140. Kust. ad Arist. Ἐκκλησ. 420. Leisn.

s Item in διορύσσειν, Matth. c. VI. 19. 20. coll. Luc. in Evang. c. XII. 39. et Matth. cap. XXIV. 43. Mich.

t Συνάγειν, *hospitio excipere*. Matth. XXV. 35. supple εἰς οἰκίαν. Judic. XIX. 15. 18. Schoettg.

* ΟΙ ΜΕΝ, ΟΙ ΔΕ, *ALII, ALII.*

Articulus ille bis deest apud Callimachum hymno in Jovem v. 6.

> Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
> Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ. ———

198 Thomas Magister quidem negat, *οἱ μὲν, οἱ δὲ* esse Ἀττικόν. Sed refellunt eum Grævius ad Luciani Solœcist. Casaubonus epist. 133. ad Bezam, et Jensius Epist. ad Græv. p. 407. Lectionibus Lucianeis subjuncta. Leisn. Fallitur Leisnerus. Thomas enim Magister non negat, *οἱ μὲν, οἱ δὲ* esse Ἀττικόν, sed, Ἃ μὲν, ἃ δὲ, inquit, μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δέ. Legatur exquisita nota Hemsterhusii ad h. l. p. 1. s. addanturque quæ Reizius de Accent. Inclin. p. 30. ss. egregie disseruit. Schæf.

ΟΙΝΟΣ, *VINUM.*

Ut apud Latinos in *merum*, *Falernum*, *Massicum*, deest *vinum*, sic apud Græcos in ἄκρατος, ζωρότερος, εὔζωρος, *merum*: Θάσιος, *Thasium*: Πράμνιος, *Pramnium*: Βύβλινος, *Byblinum*: Χῖος, *Chium*: Λέσβιος, *Lesbium*: Κρὴς, *Creticum*: Ῥόδιος, *Rhodium*: ἀνθοσμίας, *odoriferum*: γλυκὺς, *dulce*: etc. deest οἶνος. Exempla passim occurrunt. [u] Plutarchus Sympos. I. p. 620. καὶ φέρει καλῶς πολὺν ἄκρατον. Ælianus Var. Hist. XIII. 4. Ζωρότερον πιὼν Εὐριπίδης: *Quum meracius biberet Euripides.* Lucianus Timone p. 160. Ζωροτέρῳ χαίρει: *Mero delectatur.* Comicus in Concionatr. v. 227. plene dixit: εὔζωρον οἶνον. Idem in Pluto v. 1022. p. 99. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις: *Si Thasium infuderas.* [Add. idem Cocali fragm. III. Schæf.] Maximus Tyrius Dissert. VIII. Κυκεῶ δὲ Πραμνίου δοὺς τοῖς κάμνουσι: *potionem Pramnii* (vini) *dans ægris.* Theocritus Eidyllio XIV.

> ——— ἀνῷξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς.
>
> ——— aperui autem illis Byblinum (vinum.)

Idem paullo post:

> ——— ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον.
>
> ——— visum est infundere merum.

199 Xenophon Ἑλλην. IV. Εἰ μὴ ἀνθοσμίας εἴη: *nisi esset* (vinum) *odoratum.* Addidit οἶνον Aristophanes in Equit. v. 85. p. 293.

> — ἀλλ' ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος.
>
> — sed merum vinum Boni Dæmonis.

et in Ranis v. 1181. p. 266. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν: *Bacche, bibis vinum non odoriferum.*

* In χαλίκρητος apud Athenæum L. I. c. 7. Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον. sub. οἶνον. Alias χαλίκρατον μέθυ reperitur; uti hoc ipso loco legendum censet Casaubonus pro μεθύων. Ceterum χαλίκρατον μέθυ, *temetum vino temperatum*, quodammodo illustrare potest illa Apocal. XIV. 10. ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου. Nam τὸ χάλις idem est, quod οἶνος. Præterea recte omnino οἶνος dicitur hoc loco κεκερασμένος ἄκρατος, quia ὀργῇ καὶ θυμῷ τοῦ Θεοῦ mixtus fuit. Sic χαλιβάνων πίνειν est apud Alciphron. L. I. ep. XX. Πολὺν τινα πίνων. Theocrit. Idyll. XVIII. v. 11. et sic in aliis multis vini speciebus, de quibus Athenæus L. I. c. 24. In σπένδειν, *libare.* Homer. Il. Ψ. v. 196. Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ. Plene A. v. 774. Σπένδων αἴθοπα οἶνον. Iliad. A. 462. αἴθοπα οἶνον λεῖβε. In ἐπισπένδειν: quod plene habet Herodot. II. c. 39. οἶνον κατὰ τοῦ ἱρηΐου ἐπισπείσαντες. et paullo post ἐπίσπεισις τοῦ οἴνου. Apud Latinos ubique fere occurrunt exempla. Sic Horatius L. I. Od. XXXVII. 5. *Antehac nefas depromere Cæcubum.* Ibid. v. 14.

> Mentemque lymphatam Mareotico
> Redegit in veros timores.

Idem L. II. Sat. VIII. 16.

> — Albanum, Mæcenas, sive Falernum
> Te magis adpositis delectat.

Addit vinum Epod. IX. v. 34. *Aut Chia vina, aut Lesbia.* Schweb.

* [a] Plut. V. Anton. 59. p. 132. To. 6. πίνειν — Φαλερῖνον· Arist. Plut. 1022. εἰ Θάσιον ἐνέχεις· sed Lucian. Amorr. 27. p. 427. To. 2. τὸν Θάσιον οἶνον. Theocr. Idyl. 14. 15. ἀνῷξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς εὐώδη· schol. οἶνον δηλονότι Θρᾳκικόν. Plut. V. Demetr. 1. p. 2. To. 6. πολὺν — πίνειν ἄκρατον." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 260. Plene οἶνος Πράμνιος Aristophanes fragm. ex incert. comœd. I. Agathias VIII. v. 6. καὶ τὸ χαλικρήτῳ νάματι βριθομένη. Schæf.

a Apoc. XIV. 10. ἀκράτου, collata versione septuagintavirali in Ps. LXXV. 9. ποτήριον ἐν χειρὶ Κυρίου οἴνου ἀκράτου. Mich.

* ΟΙΟΣ, *QUALIS.*

Quod infra ad verbum τοιοῦτος monemus, id etiam vice versa de voce οἷος observandum. Nam et illud omittitur sæpe apud Theophrastum, et inde regit tot Infinitivos per integra characterum capita, quia significat *posse.* Sic cap. 2. Τὴν δὲ κόλακα τοιοῦτόν τινα (sc. ὑπολάβοι ἄν τις), ὥστε (οἷόν τι) περιιόμενον ἅμα εἰπεῖν. Suppletur autem hoc modo c. 1. Schoettg. Fallitur. Infinitivus ille regitur a particula ὥστε. Schæf.

* ΟΙΣΤΟΣ, *SAGITTA.*

In illa locutione apud Tacticos, sive Poliorceticos scriptores sæpius obvia, τοῖς πυροβόλοις, πυρφόροις βάλλειν, subauditur οἰστοῖς vel βέλεσι, quas voces sæpe etiam expressas habent. Sic Thucydid. L. II. c. 75. πυρφόροις οἰστοῖς βάλλεσθαι. Arrianus de Expedit. Alex. L. II. c. 18. Ὡς μήτε πυρφόροις βέλεσιν ἀπὸ τοῦ τείχους βάλλεσθαι. Potest tamen frequenter etiam generalior vox μηχάνημα vel σκεύασμα in ea subintelligi; ut πυρὸς σκευασία est apud Æneam Tact. c. XXXIII. Schweb. Wakefieldius Silv. Crit. III. p. 107. a. locis illis Thucydidis Arrianique citatis, comparat ex Lycophronis Cass. v. 309. πυρφόρῳ βαλὼν ἴυγγι τόξων. ubi, nescio quo auctore, sed melius πυρφόρων legit Valckenarius Epist. ad Roever. p. XXXV. Diodorus Sic. XX. c. 48. πάντας τοὺς πυρσοφόρους ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀφέντες. ad q. l. Wesselingius: "τοὺς πυρσοφόρους adpellare videtur τοὺς πυρφόρους οἰστούς, quibus Tyrios fuisse usos Arrianus ait L. II. p. 96.; ipse infra τὰ πυρφόρα et βέλη πυρφόρα C. 89. 98. et πυρφόρους vocat." Add. idem ad XX. c. 88. In ἡ πυρφόρος subaudiendum μηχανή. Diodorus Sic. XVII. c. 44. ταῖς δὲ πυρφόροις μύδρους μεγάλους διαπύρους ἐπέβαλλον κ. τ. λ. Schæf.

ΟΛΙΓΟΝ, *PAULLO.*

Ὀλίγον, vel ὀλίγῳ, cum χρόνον vel χρόνῳ subaudiendum relinquitur aliquando ante præpositionem πρό. Aristoteles Hist. Anim. L. VII. c. 4. Αἱ δὲ πλησιάζουσαι πρὸ τῶν τόκων ταῖς ἀνδράσι, θᾶττον τίκτουσι. ubi πρὸ τῶν τόκων dictum est pro ὀλίγον πρὸ τῶν τόκων, *paullo ante partum*, uti etiam versum a Gaza. [Talia quomodo intelligenda sint, ipse verborum contextus docet; neque opus hujusmodi ellipses comminisci. Schæf.]

200

ΟΛΟΣ, *TOTUS.*

Sic διὰ νυκτὸς, pro δι' ὅλης νυκτός. Athenæus Deipnosophistar. L. VII. c. 1. ex Aristophanis Æolosicone adfert versum hunc: Εἴ πως δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα ἴσως διὰ νυκτός. additque:—οὕτως λέγων, οἱονεὶ δι' ὅλης νυκτὸς, ὡς καὶ τὸ Ὁμηρικὸν ἔχει·

Κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.

ubi etiam Ellipsis ὅλων, vel πάντων.

Sic δι' ἡμέρας, pro δι' ὅλης ἡμέρας: et διὰ βίου, pro δι' ὅλου βίου. Harpocration: Δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ, δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ· Ἀντιφῶν περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. Τηλεκλείδης δ' ἐν τῷ Πρυτάνει δι' ἡμέρας εἶπεν, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. vid. Casaubonum ad Athenæum l. d.

* Sic apud Thucydid. L. VII. c. 82. δι' ἡμέρας. s. ὅλης. Plene Onosand. c. XII. δι' ἡμέρας ὅλης. Item διὰ νυκτὸς ὅλης Achilles Tat. p. 363. Δι' ὅλου ἐνιαυτοῦ in tabula Ancyrana apud Montfauc. in

Palæograph. Gr. p. 156. Sic etiam Latini ὁλλῶς habent, *per annum*, i. e. *annum integrum*. Eutropius L. I. c. 10. *per ætatem*, subintellecto v. *omnem*. Plautus Amphitr. Act. IV. Sc. II. 3. *Ut profecto vivas ætatem miser*. Terentius Hecyr. Act. V. Sc. I. 20. *Nam neque ille hoc animo erit ætatem* s. *omnem*. Sic enim ad hunc locum Donatus: *tam diu, quam longa est ætas*. Schweb.

* "Herodo. 7. 210. δι' ἡμέρης. Plato Phædon. 20. διὰ βίου· ubi v. omnino not. 17. Aristoph. Vespp. 1053. δι' ἔτους." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 260. Plene διὰ νυκτὸς ὅλης Epigr. adesp. LVI. v. 3. Schæf.

ΟΜΜΑ, v. ΒΛΕΜΜΑ.

* ΟΜΟΝΟΙΑ, CONCORDIA.

Hæc vox in primis subaudienda relinquitur in nummis antiquis, quos urbes societate et sacrorum communione inter se junctæ, in sollemnium pactorum memoriam cudendos curarunt, e. g. ΑΜΙΣΗΝΩΝ ΜΙΛΗΣΙΩΝ. ΕΦΕΣΙΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ. s. ΟΜΟΝΟΙΑ. Quam vocem frequenter expressam exhibent, ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΚΑΙ ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. v. Vaillant. Numism. Imperat. a popul. Græce loquentibus percussa p. 221. sqq. Schweb.

* In epigraphis numorum, in quibus duæ tresve urbes junguntur, sæpe subintelligitur hoc fœderis vocabulum. Sic in numo quarto Aurelii Antonini apud Vaillantium legitur σμυρ. λαο. hoc est *Smyrnæorum et Laodicenorum fœdus*, ut plene in altero XVII. Λαοδικέων Ἐφεσίων ὁμόνοια. F. St.

ΟΝΟΜΑ, NOMEN.

Deficit aliquando vocabulum ὄνομα, ut apud Euripidem Phœnissis v. 11.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο.

Vocant autem me Jocasten: hoc enim (*nomen*) pater imposuit.

[Probat ibi Porsonus Bosii rationem. Conf. quæ nuper ad h. l. monui. Quamquam fortasse præstat prorsus nihil subaudire, τοῦτο ad Ἰοκάστην materialiter relato. Compara Aristophan. Nub. v. 65. ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φειδωνίδην. v. 67. κᾆθ' ἵππου προσέθεσαν ... Φειδιππίδην. Epigr. adesp. CCCLXIV. Ὠκεανοῦ θυγάτηρ καὶ Τηθύος εἰμὶ Νύχεια Κρήνη. Τηλεβόαι γάρ με τόδ' ὀνόμαζον. ubi vide Jacobsium. Schæf.]

* Ellipsis hæc in aliis quoque locum habet. Sic in ἀπογράφεσθαι. Luc. II. 1. Ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. sub. κατ' ὀνόματα. Solam enim hominum numerationem et descriptionem Au-

gusti jussu istic factam, probat Perizonius in dissertat. singulari. Plene apud Dionys. Hal. L. X. p. 642. Ἀπογραφόμενοί τε πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τὰ ὀνόματα.

Apud Græcos Grammaticos in κύριον et προσηγορικὸν s. ὄνομα, *nomen proprium* et *appellativum*. In ἐπώνυμον, quod sæpe absolute positum occurrit. Hesiodus Θεογ. v. 282. Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν. Plena locutione idem Θεογ. v. 144. Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον. Homerus Odyss. H. v. 54. Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον. SCHWEB.

* Sæpe abest in καλούμενος et λεγόμενος. Plene dixit D. Lucas c. XIX. 2. ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος. Idem deficit, ut e. g. frequenter apud Stephanum Byzantinum, in τὸ πατρωνυμικὸν, κύριον, ἐθνικὸν, κτητικὸν, τοπικὸν, θηλυκὸν, οὐδέτερον κ. λ. F. ST.

x Joannes in Evangel. c. I. 42. τὸν Μεσσίαν. ὃ (sc. ὄνομα) ἐστι μεθερμηνευόμενον. cap. XX. 16. ὃ λέγεται etc. Vide infra ῥῆμα. MICH.

201 ## ὌΝΟΜΑ cum κατά.

In ὅ, τι καλούμενος, et τοῦτο ἐκαλεῖτο etc. Lucianus in Gallo p. 243. Τοῦτο ἐκαλεῖτο: *hoc* (nomine) *vocabatur*, pro κατὰ τοῦτο ὄνομα ἐκαλεῖτο. Ælianus in Var. Hist. XIV. 31. Πτολεμαῖος ὁ Τρύφων (τοῦτο γὰρ αὐτὸν ἐκάλουν ἐκ τοῦ βίου:) *Ptolemæus Tryphon: (hoc enim* (nomine) *vocabant eum ex vitæ genere.)* ubi τοῦτο ἐκάλουν, pro κατὰ τοῦτο ὄνομα ἐκάλουν, i. e. τούτῳ ὀνόματι. Id quod imitati sunt Latini, apud quos invenies: *Quod appellatur: Rogatus quid vocaretur*, et similia. Livius L. XXXVIII. cap. 17. *Gallogræci vere, quod appellantur.* [Non opus his ambagibus. Vide quod paullo ante ad locum Euripideum monui. Livius XLV. c. 33. extr. *ad Spelæum, quod vocant, biduum moratus.* SCHÆF.]

* ΟΝΟΣ, *ASINUS.*

In κανθήλιος Apud Aristophanem Lysistr. 1170. et in illis Lysippi versibus apud Athenæum:

Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ.
Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθήρευσαι δ', ὄνος.
Εἰ δ' εὐαρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος.

[Habent hos versus Grotii Excerpta p. 877. alterum quidem corruptum infelici conjectura. Iidem ex Artemidori Geographicis ab H. Stephano in Dedicat. Comment. de Att. L. Idiom. sic excitantur, ut in tertio legas κανθήλιον. Verissime, si quid video. i. e. σάγμα τοῦ ὄνου, *clitellæ*, etiam vilius quid asino. Conf. Aristophan. Vesp. v. 169. ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι Τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις. Aliter ipse Stephanus ad Dicæarchi Geograph. p. 21. Vereor ut recte. SCHÆF.] Plene habet Xenophon Ἀναβ. 7. ὄνοι κανθήλιοι. LEISN. Imo Cyropæd. VII. 5. 11. SCHÆF.

* ΟΝΥΞ, *UNGUIS.*

In proverbiali illa locutione de fastuosis hominibus usurpari solita: ἐπ' ἄκρων βαδίζειν vel ἐδοιπορεῖν, sub. ὀνύχων. *summis pedum digitis incedere.* Sophocles Ajac. v. 1247.

'Υψηλ' ἐκόμπεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις.

Quam imitatus est Aristophanes jlocaliter Acharnens. v. 638. Ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε. Ad quem locum Schol. Gr. plene affert ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων: quemadmodum etiam plene dicunt ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων. Plutarchus περὶ παιδ. ἀγωγ. c. V. §. 3. quæ verba reddit Cicero ad div. L. I. ep. 6. *A teneris unguiculis.* Et Horatius L. III. Od. VI. 24. *De tenero ungui.* Pro eo etiam interdum ἐλλιπῶς *a teneris* reperitur. s. *unguibus*, vel *annis*. Schweb.

* ΟΞΟΣ, *ACETUM.*

In χρωννύειν, et χρωματίζειν. vid. Casaubonum ad Theophrasti charact. p. 156. edit. Lugd. Leisn. Hæc Leisnerus rectius omisisset. Nullum enim Casaubonus exemplum hujus ellipsis habet, quandoquidem locus Theophrasteus alius est generis. Schæf.

* ΟΠΗ, *FORAMEN.*

Vid. Leisneri præfationem. Brunckius ad Aristophan. Pac. v. 1232. " θαλαμίαι ὀπαὶ vocabantur in inferiore navi foramina, per quæ exserebantur remi." Herodotus V. c. 33. τοῦτον δῆσαι διὰ θαλαμίης διελόντας τῆς νεός. Schæf.

* ΟΠΛΟΝ, *SCUTUM.*

In voce διοπτῇ s. ὅπλα. Plene habet Glossar. Gr. Lat. διοπτὴς ὅπλον. Schweb. Vocem hanc sic ἐλλιπῶς dictam non memini me legere. Ubi enim sine substantivo legitur, subaudiendum ἄγαλμα. Vid. supra. h. v. et add. Scott. Append. ad H. Stephan. I. c. 863. Wetsten. ad N. T. II. p. 589. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 640. Valckenar. Adnot. Crit. in N. F. p. 366. [In Scholio ad Aristid. malim μετὰ τὰ Περσικά. Conf. Strabo T. III. p. 30.] Schæf.

* ΟΠΛΑ, *ARMA.*

In ἀμυντήριον et ἀμυντήρια. Onosander c. XX. οὐχ ἧττον θορυβοῦνται τοῖς τοιούτοις ἀμυντηρίοις. In σκεπαστήρια. Dionys. Hal. L. V. p. 295. διεφθαρμένων αὐτοῖς ἤδη τῶν σκεπαστηρίων. Utramque ellipsin supplet Diodor. Sic. L. III. p. 187. Ὅπλοις δὲ χρῆσθαι σκεπαστηρίοις —

ἀμυντηρίοις. In γυμνὸς, quando in re bellica absolute ponitur. Herodianus L. II. 13. 8. Γυμνοί τι πρὸς ὡπλισμένους — μὴ μάχοιντο. Plene idem L. VII. 9. 11. Γυμνοί τι ὅπλων καὶ ὀργάνων πολεμικῶν. In προμετωπίδια, προστερνίδια, παραμηρίδια, παραπλευρίδια, s. ὅπλα apud Xenophont. L. VI. κ. π. p. 387. [Vid. Polluc. I. 140. SCHÆF.] In locutione ἐν τοῖς βαρέσιν εἶναι, qua ἐλλιπῶς utuntur scriptores Tactici. Plene est apud Polybium T. II. p. 1057. Προσγινομένων τῶν — ἐν τοῖς βαρέσιν ὅπλοις ἀνδρῶν. SCHWEB. Diodorus Sic. XVIII. c. 16. extr. πεζοὶ μὲν πλείους τῶν τετρακισμυρίων ἐν τοῖς βαρέσιν ὅπλοις. Opp. τοξόται καὶ σφενδονῆται. Idem XIX. c. 19. extr. τοὺς ἐν τοῖς βαρέσιν ὅπλοις. — Referas huc τὸ ἀλεξητήριον Alcæi, si vere conjecit Valckenarius ad Herodot. p. 425. 58. In Diodor. Sic. V. c. 33. ἴδιον δέ τι παρ' αὐτοῖς ἐστι περὶ τὴν τῶν ὅπλων καὶ ἀμυντηρίων κατασκευὴν, καὶ ἀμυντηρίων ex glossemate nata puto. Idem l. c. 24. ταῖς δὲ δοραῖς τῶν θηρίων σκεπαστηρίοις χρῆσθαι. ubi al. σκεπαστηρίοις ὅπλοις. V. Wesseling. ad utrumque locum. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 950. τοῦτο δ' ὅτι ἐκ τῶν ἀμυντηρίων αὐτοῖς ὅπλων ἀνήφθη. Galenus T. I. p. 367. 25. ed. Bas. ἀντὶ πάντων ὁμοῦ τῶν ἀμυντηρίων ὅπλων χεῖρας ἔδωκεν.—Philippus Thessalon. Epigr. LII. v. 2. ὅπλων γυμνὸν ἰδὼν τὸν θρασὺν Ἡρακλέα. [LIV. extr. sic interpunge: μὴ θρασὺν Ἄρη Συλήσαιτ' αὐχεῖς, Κύπρις ὅσον δύναται; ὅσον, i. e. ὅτι τόσον. vid. supra p. 253. sq.] Diodorus Sic. IV. c. 53. extr. μόνον τὸν Ἡρακλέα καὶ γυμνὸν ὅπλων τελέσαι τοὺς τεθρυλλημένους ἄθλους. Add. Wesseling. ad Herodot. p. 173. a. Verheyk. ad Antonin. Liber. p. 96. SCHÆF.

202 * ΟΡΓΑΝΑ, *ORGANA.* [y]

In αἰσθητήρια. Hebr. V. 14. quod verbum tamen ibi in sensu metaphorico adhibetur. SCHOETTG.

* In ἐγχειρίδια. Vid. Hesychium in hac voce, et Salmasium in titul. Animadvers. in Simplic. et Epict. LEISN.

[y] Ὄργανον, instrumentum, omittitur a Paulo in priore epistola ad Corinth. c. XIV. 7. τὰ ἄψυχα (ὄργανα) φωνὴν διδόντα. MICH.

* ΟΡΜΗ, *IMPETUS.*

In ἔχειν apud Homerum Iliad. Ν. v. 326. Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ. ubi Schol. Gr. λείπει δὲ, τὴν ὁρμήν. SCHWEB. Passim ἔχειν i. q. ἐλαύνειν. ubi alii supplent τὴν ναῦν: simplicius pronomen reciprocum subaudias. Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 489. 74. Heyn. ad Homer. Il. V. v. 100. — Subaudias h. v. ad formulam ἀπὸ μιᾶς, de qua suo more Irmischius Exc. ad Libr. I. Herodiani p. 861. Plene Dio Cassius T. I. p. 576. 17. καὶ ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, οἱ μὲν ἐπανέστησαν, (l. ἐπανέστησαν) οἱ δὲ ἀλλοφύλησαν. Sic fortasse tuearis et explices Xenophontis Cyrop. IV. 6. 4. βάλλω μιᾷ δὴ ἐφεξῆς πληγῇ s. βολῇ subaudit Fischerus p. 291. SCHÆF.

* ΟΡΝΙΣ, *AVIS.*

In φασιανὸς, in βασιλικὸς, quum ponitur pro ἀκανθὶς, ἀκανθυλλὶς, vel ἀστραγαλῖνος, i. e. *carduelis*. Videatur Florens Christianus ad Aristophanis Pacem. v. 1078.

In ἐπιτυμβίδιος. Vide Scholiastem Theocriti ad Idyll. VII. 23. ἐπιτυμβίδιος ὄρνις est *alauda*. LEISN.

* ΟΡΟΣ, *MONS.*

In nominibus montium absolute positis subauditur ὄρος, quod etiam additum saepius reperitur. Homer. Iliad. Z. v. 133. Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον. s. ὄρος. Est enim τὸ Νυσήϊον adjectivum gentile a Νύσσα, vel Νύσα, quo nomine plures urbes fuerunt. v. Stephanus Ἐθνικ. in v. Νύσα. In Λαύριον apud Thucydid. L. VI. c. 91. et Pausaniam p. 2. Plene Thucydid. L. II. c. 55. Μέχρι Λαυρίου ὄρους. Sic Strabo L. II. p. 207. B. τὸ, τὸ Ἀπέννινον ὄρος. Dionys. Hal. L. I. p. 8. τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν. In Ἀκροκεραύνια. Sic de Vesuvio monte Dionys. Hal. L. I. p. 11. τῶν Κεραυνίων ὀρῶν πλησίον. Eadem ellipsis est quoque apud Latinos. Sic Mela L. II. c. 6. *Pyrenaeus primo hinc in Britannicum procurrit Oceanum.* s. *mons.* Horatius L. I. Od. III. 20. *Infames scopulos Acroceraunia.* Idem Carm. secul. v. 69. *Quaeque Aventinum tenet Algidumque.* SCHWEB.

* Hoc aut simile summitatem denotans supplendum puto in Oppiani halieut. E. 252. στὰς δὲ κατὰ προβλῆτος. *stans autem in praecipitio.* Adscribam vero verba viri docti ex Obs. Crit. Vol. IX. T. I. p. 129. "Apud Homerum semper adjectivi forma haec adhibetur vox, addito substantivo σκόπελος, Il. B. 396. vel ἀκτὴ, Odyss. E. 405. Hymn. Bacch. 3. et apud Lycophr. 808. Nonn. I. 316. 319. 40. 4. Potest etiam intelligi πέτρα vel γῆ. Etiam cum aliis substantivis, ut σπῆλαι, Il. M. 259. [Agathias Epigr. VIII. v. 3. προβλὴς ὥς τις ἔπαλξις ἀνέμβατος. SCHAEF.] Ut Noster, Nonn. IV. Dionys. 433.

"Ἄλλος ὑπερκύψαντα λόφον προβλῆτα τινάσσων."

Haec ille. Conf. etiam celeb. Valckenaer in iisdem Miscell. Vol. VIII. T. II. p. 172. F. ST. Sophocles Philoct. v. 936. ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες. Archias Epigr. XVIII. v. 5. ἀλλ' αὔτως προβλής τις [illegible] ὥς τις ἐρίπνα Ἱδρυνθεὶς, [illegible] λαίλαπι δυσμενέων. Antipater Thessal. Epigr. XLIV. Πούλυπος εἰναλίῃ ποτ' ἐπὶ προβλῆτι τανυσθείς. Expletae ellipsis exempla ex Orpheo si desideras, adi Gesneri Indic. v. προβλής. Virgilii *projectaque saxa Pachyni* comparavit Clarkius ad Il. II. v. 396. SCHAEF.

* ΟΡΧΗΣΙΣ, *SALTATIO.*

In Διπλῆ apud Aristoph. Θεσμοφ. v. 991. [982. Br.] si Biseti lectio recipiatur. Hesychius: Διπλῆ, εἶδος ὀρχήσεως. *Dipla, genus saltationis.* [Vid. Kuster. et Brunck. ad l. c. Aristophan. SCHÆF.]

In Τελεσία. Hesychius: Τελεσία, ἡ μετὰ ξίφους ὄρχησις ἀπὸ τοῦ εὑρόντος Τελεσίου. Nec non in Πυῤῥίχῃ, seu Πυῤῥίχος, ἣν ἔνοπλοι παῖδες ὀρχοῦνται, quæque a Festo *bellicrepa saltatio* dicitur. LEISN.

* Sic τὴν Πυῤῥίχην ὀρχεῖσθαι habet Plutarch. Symp. IX. Plene est apud Apollon. Rhod. L. I. v. 1135. βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο. ubi Schol. Gr. λέγει δὲ νῦν τὴν Πυῤῥίχην ὄρχησιν. SCHWEB. Strato XXVIII. v. 4. ὀρχεῖσθαι πυρρίχην. Torvum vultum saltantium respiciens Aristophanes Av. v. 1169. πυῤῥίχην βλέπων. Scholiastes ad Homer. Il. Π. v. 617. τὴν πυῤῥίχιον καὶ ἔνοπλον ὄρχησιν ἠσκοῦντα. [De hac significatione adjectivi πυῤῥίχιος Lexica vulgaria tacent. Conf. H. Stephani Thes. III. c. 633. A.] Alibi πυῤῥίχη canticum notat, ad quod οἱ πυῤῥιχίζοντες saltabant. Vid. Brunck. ad Aristoph. Ran. v. 153. SCHÆF.

* ΟΡΩΝ, *VIDENS.*

Sophocles Ai. v. 136. σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω. ubi Brunckius: "χαίρω cum accusativo construitur ellipsi participii ὁρῶν." Add. idem ad v. 790. De talibus ellipsibus quid sentiam, monui ad v. Ἀκούων et Ἰδών. Verissime Schol. Ven. ad Homer. Il. Ι. v. 77. τίς ἂν τάδε γηθήσειε; ΟΥ ΛΕΙΠΕΙ ΤΟ ΟΡΩΝ. Conf. Huschkium Anal. Crit. p. 28. sq. SCHÆF.

203 ## * ΟΣ, *QUI.*

Notum est, sæpissime apud Hebræos omitti pronomen relativum אשר, id quod et imitantur sacri Novi Fœderis scriptores, [z] cujus rei observatio multas eorum librorum expositiones reddere poterit certiores. Eph. III. 18. occurrit singularis aliqua constructio, quam quidam etiam solœcismi postularunt. Adoraverat Paulus in antecedentibus Deum, ἵνα δώῃ ὑμῖν, *ut det vobis, ut corroboremini in interiore homine, et Christus habitet in cordibus vestris,* ἐν ἀγάπῃ ἐῤῥιζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι. Constructio est: ὑμῖν, οἳ ἐῤῥιζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι ἐστέ. [aa]

Notabilis est locus Apocal. I. 4. quem integrum interpositis nostris explicationibus adscribemus, quum iis, qui in his rebus non admodum versati sunt, magnopere luxare videatur. Verba sunt hæc: (v. 4.) Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη (sc. ἔστω) ἀπὸ τοῦ (ὃς) ὁ ὢν, καὶ (ἀπὸ τοῦ) ὁ ἦν, καὶ (ἀπὸ τοῦ ὅς ἐστιν) ὁ ἐρχόμενος, καὶ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ πνευμάτων, ἅ ἐστιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ, (v. 5.) Καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, (ὅς ἐστιν) ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς, ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς. (Hic po-

nenda est τελεία στιγμὴ, quia novus plane jam incipit sensus, nimirum formula, qua Deo Servatori nostro pro his beneficiis gratias agit. Id vero non omnes hactenus videre potuerunt, quum versuum distinctio, quæ h. l. non adeo bene se habet, id ipsum impediverit.) Τῷ ἀγαπήσαντι ἡμᾶς, καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, καὶ (repete hic ex antecedentibus τῷ vel 204
αὐτῷ, ὃς) ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ· αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν. Sic puto, satis bene se habere hunc locum, qui totus Hebraismis scatet. [bb] Nec moramur ea, quæ vir quidam doctus contra hunc locum adduxit, non tam, ut in veritatem inquireret, quam, ut ægre nobis faceret. Nam meliora nondum protulit.

Reliqua simili modo adducere, nimis prolixum foret: quare, quam brevissimis fieri potest, illa tangimus. 2 Cor. VIII. 22. ὃς κοινωνὸς etc. Gal. I. 7. [cc] ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο. Jacob. c. V. 3. ὡς πῦρ, ὃ ἐθησαυρίσατε. Petri epist. 2. cap. II. 10. οἵ εἰσι τολμηταί. 1 Joann. epist. c. III. 12. ὃς ἐκ τοῦ πονηροῦ ἦν. [dd] Ex profanis tale quid offendimus apud Achillem Tatium L. 5. p. 303. Schoettg. Si vir doctus usus est, quod suspicor, Achillis Tatii Salmasiana editione, videtur respexisse hæc verba: ὁ πλοῦτος πολὺς, καὶ ἡλικίαν νέα. (l. καὶ ἡ ἡλικία νέα. v. supra p. 172.) ubi de ejus sententia subaudiendum ᾗς ante ὁ πλοῦτος. Non assentior. Potuisset Schoettgenius, ut pronomen relativum etiam apud τοὺς θύραθεν passim deesse doceret, talibus uti exemplis, qualia congessi ad Longi Pastor. p. 397. ss. Sed rectius iis caret liber Bosianus, cum sint e genere syntactico. Schæf.

z Sic auctor epistolæ ad Hebræos c. IX. 10. δικαιώματα σαρκὸς, (αὐτά ἐστι) μέχρι καιροῦ διορθώσεως ἐπικείμενα. Coloss. I. 10. περιπατῆσαι ὑμᾶς — καρποφοροῦντες καὶ αὐξανόμενοι etc. Et c. III. 16. ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν — διδάσκοντες etc. Ephes. IV. 1. 2. ἀξίως περιπατῆσαι — ἀνεχόμενοι etc. Mich.

aa Sic in Nominativo Subjecti, seorsim a Prædicato posito, ut Joannes in evangel. c. VII. 38. (ὅστις ἐστὶν) ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφὴ, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Mich.

bb Sic idem Joannes in Apocalypsi, cap. III. 12. τῆς καινῆς Ἱερουσαλὴμ, ἡ καταβαίνουσα. Vide illic varias lectiones. Mich. 205

cc Istud dictum, ex Gal. I. 7. allatum, huc non quadrat. Mich.

dd Οὗ deest post ἄχρις, Apocal. XV. 8. ἄχρι (pro ἄχρις οὗ) τελεσθῶσιν. Sic c. XX. 3. et c. XVII. 17. Omittitur etiam post ἕως, apud Lucam in evangel. c. XVII. 8. et a Paulo in priore epist. ad Timoth. c. IV. 13. Similiter post μέχρι, Ephes. IV. 13. Mich.

ΟΣΜΗ, *ODOR.*

Quod communi et plena oratione dicitur: Ὀσμή τινος πράγματός με προσέβαλεν: *odor alicujus rei me tetigit:* id ab Atticis effertur: τινός με προσέβαλε, per ellipsin vocis ὀσμή. Comicus in Pace v. 179. p. 635. Πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ', ὦ 'ναξ Ἡράκλεις; *unde hominis mihi accidit odor, o rex Hercules?* [ad q. l. Brunckius: „Subauditur ὀσμὴ, vel φωνή." Sic Gregorius Corinth. hunc ipsum Aristophanis

locum citans: λέπει — φωνή, ἢ ὀσμή. p. 15. ubi Kœnius locutionis et ellipticæ et plenæ exempla congessit. Passim etiam πνοὴ subaudias. Nisi malis, quod simplicissimum puto, τι supplere. Hanc rationem maxime commendant tales loci, qualis hic Lucianeus est. T. II. p. 108. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν. SCHÆF.] Sic in ὀσφραίνεσθαί τινος intellige ὀσμήν. Idem Comicus in Lysistr. p. 876. Ὀσφραίνομαι τῆς τυραννίδος: *odoror tyrannidem*. Plenum est: Ὀσφραίνομαι ὀσμὴν τῆς τυραννίδος. ee [Vix opus his ambagibus. SCHÆF.]

ee Priori Aristophanis loco adde Aristoph. Ran. v. 341.

Ὦ πότνια πολυτίμητι Δήμητρος κόρη,
Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.

Quam suavis (odor) *suillarum carnium me afflat.* Supple ὀσμή. LEISN. Fallitur: similis est enim hic locus Lucianeo, quem modo vidimus. Quamquam eodem modo Kusterus explicat. SCHÆF.

* ΟΣΤΕΟΝ, *OS.*

In τὰ νέβρεια, *tibiæ*, apud Plutarchum in Symp. p. 150. Plene habet Callimachus hymn. in Dian. v. 244. Νέβρεια δ' ὀστέα τετρήναντο. Nimirum ex hinnulorum ossibus tibiæ antiquitus parabantur. v. Athenæus L. IV. p. 182. SCHWEB. Plutarcheo loco vir doctus abstinere debebat: paullo ante enim legitur ὀστέων, ad quam vocem referri oportet illud adjectivum. Talia si ita interpreteris, ut ad opem confugias Mysterii Ellipsios, libellus Bosianus excrescet in tot volumina, quot vix camelus portet. SCHÆF.

206 ## * ΟΥΡΑΝΟΣ, *CŒLUM.*

Vide supra ad vocem Θεός. SCHOETTG.

* In ἀνελήφθη Actor. I. v. 2. et 22. Plene ibidem v. 11. Ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν. SCHWEB. Neque hic opus ad ellipsin confugere. Ἀναλαμβάνεσθαι ipsum per se est *sursum tolli*. Passim enim in compositis præpositio ἀνὰ vices gerit adverbii ἄνω. Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. p. 303. b. A. SCHÆF.

* ΟΥΣ, *AURIS.*

In prov. ἐπ' ἀμφότερα καθεύδειν supple ὦτα, vel ἐπ' ἄμφω καθεύδειν, apud Menandrum et Libanium. Integra locutio est apud Pollucem L. II. 4. 84. ἐπ' ἀμφότερα ὦτα καθεύδειν. vid. Vannus Crit. p. 233. LEISN. Obiter moneo, Maittairium Dial. p. 78. B. in Platonico τὰ ἀμφότερα non recte subintelligere ὦτα. Rectius H. Stephanus. SCHÆF.

ΟΥΣΙΑ, *SUBSTANTIA, BONA.*

In πατρῴα. Euripides Ion. 1304.

Ἡμῖν δέ γ' ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος;

[Conf. Lucillius XVII. v. 4. ὥστ' ἐκ τῶν πατρικῶν μηδὲ λαβεῖν τὸ μέρος. "Isocr. Bus. p. 163. To. 2. ὥστε ταύτην αὐτῶν ἔχοντες εὐδαιμόνως ἂν τὸν βίον διατελοῖμεν." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 260. SCHÆF.]

* In ἄτομος, apud philosophos. LEISN.

* ΟΥΤΟΣ, *HIC.* ff

Apud Judæos occurrit notissima distinctio inter עולם הזה, *mundum hunc*, et עולם הבא, *mundum futurum*. Per priorem intelligunt Vetus Testamentum cum toto cultu Judaico et hominibus eundem profitentibus. Per posteriorem tempora Messiæ cum tota œconomia Novi Testamenti. Dum igitur in N. T. hæc quoque locutio occurrit, accidit aliquoties, ut in κόσμος vel αἰὼν οὗτος pronomen ἐλλειπτικῶς omittatur. Joannes evang. c. XV. 18. ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, ubi intelliguntur Judæi. Confer. c. I. v. 10. ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω, c. XIV. 17. 27. et Joannes epist. I. c. V. 4. nam illi, contra quos Joannes ibi disputat, Judæi erant.

Idem observandum est in loco Galat. IV. 3. ubi Apostolus dicit, Judæos subjugatos esse ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου. Στοιχεῖα notat *prima elementa, rudimenta, principia* et *fundamenta* religionis Judaicæ, ad quæ Galatæ, prius ad Christum conversi, regrediebantur. 207

In ἐπὶ, quando sola ponitur, et *juxta* significat: præcipue apud Arrianum. Sic enim ille L. I. p. 8. Ὧν (Κελτῶν) τελευταίους Κονάδους καὶ Μαρκομάνους· ἐπὶ δὲ Σαυρομάτων μοῖραν, Ἰάζυγας. ἐπὶ δὲ Γέτας τοὺς ἀπαθανατίζοντας. ἐπὶ δὲ Σαυρομάτας, τοὺς πολλούς. ἐπὶ δὲ Σκύθας etc. ubi in singulis subintelligendum ἐπὶ δὲ τούτους, *juxta hos vero habitantes*, etc. In significatione *præterea vero* gg occurrit ἐπὶ δὲ apud eundem, L. II. p. 97. suppletur autem l. c. ἐπὶ τούτοις δέ. hh SCHOETTG.

* Homerus Il. X. v. 305. δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους, —"Οστις κε τλαίη, κ. τ. λ. ubi sub. τούτῳ. Aristophanes Eccles. v. 289. ἐπείληπε γὰρ Ὁ Θεσμοθέτης, ὃς ἂν μὴ πρῷ πάνυ τοῦ κνέφους Ἥκη ——, μὴ δώσειν τὸ τριώβολον. ubi item τούτῳ supplendum. Tractans hunc Comici locum Dawesius Misc. Crit. p. 307. citavit ex ejusdem Pace v. 370. ἆρ' οἶσθα θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεὺς, ὃς ἂν Ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ; et ex Sophocl. Antig. v. 35. ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ, Φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει. SCHÆF.

ff Οὗτος, etc. post articulum ὁ, ἡ, τὸ, subjicetur nonnunquam, ut Matthæi c. XV. 12. τὸν λόγον. Jacobi epist. c. II. 14. ἡ πίστις.

Porro ante causale ἵνα, et post interrogativum τίς subintelligitur; ut in epist. I. ad Corinth. c. IX. 18. τίς οὖν μοί ἐστιν ὁ μισθός; (οὗτος) ἵνα εὐαγγελιζόμενος ἀδάπανον θήσω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

Omittitur etiam a Matthæo in evangel. c. I. 1. βίβλος γενέσεως, pro, αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως. coll. versione septuagintavirali in Genes. V. 1. et c. II. 4. MICH.

208 gg Legimus in epist. ad Ephes. VI. 16. Ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως. ubi mihi post tertium casum πᾶσιν supplendum videtur pronomen οὗτος in eod. casu num. plur. Postquam enim varia armorum spiritualium genera Ephesinis suis commendasset Apostolus, præter ista præcipuum aliquod armorum genus, fidem sc. nominat: ἐπὶ πᾶσι, sc. τούτοις ὅπλοις, inquiens, ἀναλαβόντες, *præter ista omnia*, sc. *arma*, *recipite scutum fidei*. Sive autem *præter*, quod mihi placet, sive *ante*, quod excellentiam indicet, significare malis præp. ἐπὶ, in utroque casu pronomen istud erit subaudiendum. Additur Col. III. 14. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην. It. a Luca in evang. c. XVI. 26. BERNH.

hh Conf. Dionysii Periegesis v. 198. 403. Idem dicendum de præpositione σύν. vid. Dionys. Perieg. v. 843. et de præpositione πρός. vid. Aristoph. Equit. v. 575. et 812. Casaubonum ad priorem locum, et Bosium infra in τούτο. LEISN.

* ΟΦΕΙΛΗ, *DEBITUM*.

In ἀποδιδόναι, quando nimirum de *amoris debito* sermo est, subauditur ὀφειλήν. Sic Aristophan. Plut. Act. IV. Sc. IV. v. 1032.

οὐκοῦν καθ' ἑκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι.

Plene 1 Cor. VII. 3. Τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν (vel, ut alii codices habent, τὴν ὀφειλὴν) ἀποδιδότω. In simplici etiam διδόναι et λαμβάνειν. Philostratus epistol. XX. Διδοὺς μὲν, ἃ θέλεις, ἃ δὲ θέλω, λαμβάνων. Sic *accipere* et *dare* nota Latinis in amatoriis vocabula, uti observat Olearius ad epistol. XII. SCHWEB.

* ΟΦΕΛΟΣ, *UTILITAS*.

Τί δὲ ἐλευθερίας ἐμοί; τί δὲ πλούτου; Xenophontis Ephesii dictum est L. II. p. 32. Suppleas ὄφελος an κέρδος, parum refert. Utrumque additum reperitur. Æsch. Prom. vinct. 746. τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος; [Euripides Med. v. 145. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος; SCHÆF.] Lucian. Tyrannic. p. 798. οἷς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος. Reticuit item alterutrum Æl. de anim. L. VI. c. 11. extr. τί ἐμοὶ κωφοῖς καὶ ἀπαίτοις συμβουλεύειν τὰ συντελέστατα; Est hæc observatio cl. Abresch. in Misc. Obs. Crit. Vol. X. p. 351. Conf. Philip. I. 21. F. ST. Lucianus T. III. p. 467. τί μοι ταύτης τῆς πίστεως; τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέχομαι; Ibid. p. 511. τί γὰρ τῶν ὀστῶν καὶ τῆς ὕδρίας Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι;. [Quod ibi mox sequitur, Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, minus recte vertunt, *Forte vestræ negligentiæ culpa fuit*. Vertendum: *Forte vestrâ interiit negligentiâ*. Antipater Sidon. Epigr. CI. αἱ Περσῶν κείμεθα μυριάδες, Ἔργον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος. Polemo p. 14. ed. H. Steph. (Callimachus) κοινὸν ἔργον τῆς Ἀσίας ἐγένετο. Georgius Acropol. c. XIV. extr. p. 14. B. καὶ αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα Πέτρον ἔργον μαχαίρας γενέσθαι. Alia congessit larga

manu Wyttenbachius Bibl. Crit. III. 2. p. 16. ubi etiam de simili usu vocis πάρεργον. (i. e. *vilis victima*. Conf. Valesius ad Euseb. p. 515. ed. Read. Sic Eusebius p. 562. σωφροσύνη — ὀργίλων πολιτῶν παροινίας πάρεργον ἐγίνετο. quæ R. Stephani lectio unice vera est.)] SCHÆF.

ΟΦΘΑΛΜΟΙ, *OCULI*.

Ὀφθαλμοὺς omittunt subinde in ἐπέχειν, *intendere*. Sic Lucas
Evang. XIV. 7. Ἐπέχων, πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο. subintell.
ὀφθαλμούς: (oculos) *intendens, quo pacto eligerent primos discubitus*.
Et in Act. Apost. III. 5. Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, προσδοκῶν τι παρ'
αὐτῶν λαβεῖν: *At ille intendebat in eos, sperans, se aliquid acceptu-* 209
rum ab iis. Lucianus alibi plene dixit, ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμούς
τινι.

Similiter in ἀτενίζειν εἰς vel πρός τι subintell. ὀφθαλμούς. In Act. Apost. I. 10. Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανόν. pro ἀτενίζοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, i. e. ἀτενεῖς ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμούς: *quumque intentos haberent* (oculos) *in cœlum*. ii [Ἀτενίζειν τοὺς ὀφθαλμοὺς quis dixerit, ignoro. τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀτενίζειν legas in Philostrato p. 848. extr. ut dicitur ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ὁρᾷν, alia id genus. SCHÆF.

* In allatis locis Luc. XIV. 7. et Actor. III. 5. alii addunt νοῦν. Verum utrumque et ὀφθαλμὸς et νοῦς commode subaudiri possunt. Ellipsin hanc sequuntur etiam Latini. Sic Virgilius Ecl. III. 8. *Transversa tuentibus hircis*: ubi Poëta respexit subauditam Græcorum vocem ὄμματα. [Mira hæc ratio. *Transversa*, ut alia plurima hujusmodi, adverbialiter positum est. Vid. Vechner. Hellenol. p. 213. ed. Heus. SCHÆF.] Terentius Eunuch. Act. III. Sc. V. 53. *Ego limis specto*. Plene Ovidius Amor. L. III. 1. 33. *limis subrisit ocellis*. In πηρὸς, cum de visu sermo est, ut apud Sextum Empiric. L. XI. p. 734. Ὁ ἐκ γενετῆς πηρός. s. ὀφθαλμῶν. quod idem ac Joh. IX. 1. τυφλὸς ἐκ γενετῆς. [Justinus Mart. Dial. c. Tryph. p. 288. 17. ed. Thirlb. καὶ τοὺς ἐκ γενετῆς καὶ κατὰ τὴν σάρκα πηροὺς καὶ κωφοὺς καὶ χωλοὺς ἰάσατο. ubi error Langi πηροὺς intelligentis de *morbosis* jure notatur. SCHÆF.] Voce καταμύειν absolute utitur etiam Aristophanes Vesp. 92. Plene Matth. XIII. 15. τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν. In προσέχειν apud Macarium Homil. XI. p. 141. προσέχοντες τῷ ὄφει τῷ χαλκῷ, ἰάσεως ἐτύγχανον. Item in βλέπειν ἀμφοτέροις. Callimachus Epigr. XXXII. [Vid. Kœn. ad Gregor. p. 13. b. SCHÆF.] Neç non in illis Theocriti Idyll. VI. 22. οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθόρημι. [Hoc ποθόρημι, cum indicativus dogma plane Cyclopium prodat, unice probandum puto. SCHÆF.] SCHWEB.

* In ἐπιστῆσαι. Aristænet. L. I. ep. 28. τίς γὰρ ἀστάτῳ δύναιτ' ἂν ἐπιστῆσαι σκοπῷ; scil. τοὺς ὀφθαλμούς. Vid. Abresch. p. 172. F. ST.

ii Item in καταμύειν, ubi id vocabulum sine alio verbo, quod ad se pertineat, ponitur.. Velut in Homeri βατραχομ.:

"Ὕπνου δεόμενον οὐκ εἴασαν θορυβοῦντες
Οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι. (sc. ὀφθαλμούς.)

Non siverunt somni egentem tumultuando
Paullulum claudere. (sc. *oculos.*)

i. e. non permisere, ut dormirem. Bernh. Jacob. de Rhoer ad Hierocl. Facet. 36. in Observat. Philolog. p. 99. " Καμμύων.] De hoc vocabulo, quod Salmas. pro barbaro habebat, multa jam pervulgata, propter illa quæ notarunt V. D. ad Matth. XIII. 15. Contra Phrynichum pro voce hac disputat Spanhem. ad Callim. Hymn. in Dian. 95. Noster hic et supra Num. 11. simpliciter καμμύειν. Scriptores sacri addere solent ὀφθαλμούς. Sed et illud additum, et ipsum καμμῦσαι per syncopen rarius apud profanos occurrere, notat Theologus Elegant. I. Alberti ad Matth. l. l. Unicum pro hac caussa excitat Philenis locum, qui καμμύειν ὄμμα dixit. Alium e Philostr. Elsner. qui καταμύειν ὀφθαλμοὺς habet. Adtexam ego tertium e Xenoph. qui, de Venat. p. 980. καταμύει τὰ βλέφαρα, de lepore vigilante dicit. Videturque adeo semper tale quid subintelligi, cum simpliciter dicatur." Ceterum forma καμμύειν cur barbara dicatur, me fateor non intelligere Recte, opinor, Matthiæ in Batrachom. v. 190. nuper dedit οὐδ' ὀλίγον καμμῦσαι. Quid quod huc inclino, ut etiam Xenophontem Cyrop. VIII. 3, 27. scripsisse suspicer κἂν καμμύων βάλῃς, moxque Ὁ δὲ καμμύων ἵησι. quod nec Leunclavio displicuit, quem vide c. 1045. F. Nam " certum est et doctis omnibus notum, plurima verba eum, quæ κοινὰ vocant grammatici, libenter usurpasse, posthabitis iis, quæ Attici sibi vindicarent." Hæc Porsonus Not. Brev. in Xenophont. Anab. p. XLI. Causam discas ex Photio, qui Biblioth. c. 1589. 39. auctore Helladio de Attica illa api, quam vulgo perhibent, οὐδὲν θαυμαστὸν, inquit, ἀνὴρ ἐν στρατείαις σχολάζων καὶ ξένων συνουσίαις εἴ τινα παρακόπτει τῆς πατρίου φωνῆς· διὸ νομοθέτην αὐτὸν οὐκ ἄν τις ἀττικισμοῦ παραλάβοι. [In Antipatri Sidon. poëmat. CIX. v. 8. κατήμυσεν est *concidit*, παρὰ τὸ κατημύειν: ne de nostro verbo cogites.] Schæf.

* Item in θάτερος subauditur, apud Aristophanem in Ἐκκλησ. v. 494. παραβλέπων θατέρῳ. supple ὀφθαλμῷ. Leisn.

ΟΧΗΜΑ, *VEHICULUM.*

In τὸ σκευοφόρον, *vasa* vel *sarcinas portans*. Integre Herodianus L. VIII. c. 1. τὰ σκευοφόρα ὀχήματα dixit. [Vid. Zeun. ad Xenophont. Cyrop. p. 606. Schæf.]

* ΟΧΛΟΣ, *POPULUS*, it. *TURBA.*

Vide infra voc. Στρατός. Schoettg.

210 * Ad ἐπίμικτος hoc verbum est omissum. Non enim hic saltem *exercitum* sive *militares copias* indicat, velut Schoettgenius sub vocabulo στρατὸς monuit, locosque hoc requirentes adduxit: sed *turbam confusam ex feminis virisque*, quos *calonum* comprehendimus nomine. Hoc modo accipiendus est locus Exodi c. XII. 38. Bernh. Vid. Bielii Thesaur. v. Ἐπίμικτος et Σύμμικτος. Schæf.

Π.

* ΠΑΘΗ, *PASSIONES.*

Τὰ γυναικεῖα, supple πάθη, * sunt Aristoteli in Hist. Anim. L. VII. *menstruæ mulierum purgationes*, quas θήλειαν νόσον vocat He-

rodotus L. I. Vid. Longinum περὶ ὕψους c. 26. [Latiore sensu Charito p. 35. in. ὡς ἂν ἤδη πεῖραν ἔχουσα τῶν γυναικείων. *rerum muliebrium.* v. Dorvill. p. 207. SCHÆF.]

Ita quum κάρδαμον a Dioscoride dicitur τὰ ἀφροδίσια παρορμᾷν, deest πάθη.

Euripides Phœniss. 21.

Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσών.

Is voluptati indulgens, et in ebrietatem prolapsus.

Βακχεῖον, supple πάθος, est *ebrietas.* [Non assentior. Nomen hoc quoties, ut hîc, substantivi vim habet, masculini est generis, sive de ipso Baccho dicatur, sive, tropicâ figurâ, de vino aut ebrietate. Fallitur enim Kusterus ad Aristophan. Thesmophor. v. 997. subaudiens ποτοῦ in Euripidis Cycl. v. 453. ὅταν δ' ὑπνώσῃ Βακχίου νικώμενος. Bene Valckenar. ad Phœniss. v. c. et in Eleg. Callim. p. 258. SCHÆF.]

Πάθη etiam deest in τὰ ἀνόητα, quum scil. hac voce notatur nimius et intemperans amor voluptatum, quæ ad corpus referuntur, veluti vini, epularum, et aliarum rerum, præcipue autem amor libi- 211
dinosus et nimius appetitus Veneris. Ita vox illa usurpatur ab Aristophane Nub. v. 416. ubi vid. Kusterus; [Gl. ad h. l. ἀφροδισίων, καὶ πάντων τῶν ἐκ μωρίας γινομένων. SCHÆF.] Euripide Troad. 989.; et Philostrato in vita Apollon. Tyan. VI. 13. LEISN. Obiter moneo, in Phalaride p. 212. scribendum mihi videri τιμὴν ἀνόνητον. Sæpius confusa ἀνόητος et ἀνόνητος. Vid. var. lect. ad 1. Epist. ad Timoth. 6. 9. SCHÆF.

a Sic etiam Septuaginta Interpretum versio, in Genes. c. XVIII. 11. c. XXXI. 35. MICH.

* ΠΑΘΟΣ, *ADFECTUS.*

In sensu medico apud Hippocratem aphor: 3. 22. τὰ μανικὰ καὶ μελαγχολικὰ, scil. πάθη, (adfectiones) *insaniæ et melancholiæ.*

Τὸ φονικὸν, sc. πάθος, *cupiditas homines interficiendi.* Ælianus Var. Hist. II. 17.

Τὸ θυμικὸν καὶ ἐπιθυμητικὸν, sc. μέρος, h. e. *ea facultas, quæ irasci et concupiscere potest.* Wegelinus ad Anon. Christ. de virtute p. 164. et confer. seqq. p: 166. SCHOETTG.

* ΠΑΙΣ, *PUER.*

In figura illa Grammatica, quam Synthesin vocant, subauditur παῖς. Homerus Iliad. χ. v. 84. Τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον. Anacreon Od. III. v. 41.

Ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν
Ἐσορῶ φέροντα τόξον.

Sic in aliis, e. g. μειράκια εὐτυχεῖς: τέκνα, οἷς ἔνεστι νοῦς: κόριον καλλίστη, in quibus vel παῖς ἄῤῥην, vel παῖς θήλεια subaudiri solet. [In talibus constructio est πρὸς τὸ σημαινόμενον, frustraque hîc etiam vir doctus Ellipses insane sibi dilectas crepat. SCHÆF.] In διδυμοι, *gemelli uno partu editi*, s. παῖδες: pro quo Dionysius Hal. L. I. p. 64. δίδυμα βρέφη habet. SCHWEB. Homerus Il. VI. v. 26. ἡ δ' ὑποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε. XVI. v. 682. Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν. Nonnus Dionys. I. p. 28. 31. καὶ διδύμη σφριγόωσα γονῇ κυμαίνετο γαστήρ. [Hoc femininum cum Lexicographi nostri parum curarint, addo ex Stratonis poëmat. XLI. v. 3. χὼ λύχνος ἴσχεται διδύμην φλόγα.] Referas huc locutionem καλεῖσθαί τινος, scil. παῖδα, *dici alicujus* filium. Vid. Hermann. ad Pindar. p. 272. ad Hymn. Homer. p. 30. SCHÆF.

In σκότιοι, παρθένιοι, κορινναῖοι, immo interdum in ἀμφιθαλεῖς, i. e. *patrimi et matrimi*, in ἑτεροθαλεῖς etc. LEISN. Κορινναῖοι habet Lexicon quod dicitur Septemvirale, unde H. Stephanus in Thesauri Indicem retulit. Sed quæ sit auctoritas hujus vocis, plane ignoro. — Epigr. adesp. LVII. Κύπριδος ἀμφιθαλὴς φαρέτραν παῖς εἶχέ τι τόξον. Scholiastes ad Aristophan. Plut. v. 1055. εἰώθει δὲ παῖς ἀμφιθαλὴς ἀμφ' αὐτῇ ταῦτα λέγειν. Add. Ruhnken. ad Tim. p. 28. SCHÆF.

* ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.

Apud Aristophanem Nub. v. 969. ἐν παιδοτρίβου, supple παλαίστρᾳ. vid. Spanhemium ad h. l. LEISN.

212 ΠΑΝΤΑ, *OMNIA*. [b]

Defectivus etiam sermo est, in quo ante ὅσα omittitur πάντα, ut apud Synesium Πυλαιμένει: Ἐγὼ δὲ φιλοσοφίαν τιμῶ τε, καὶ τῶν, ὅσα ἀνθρώπινα, προτιμῶ. i. e. πάντων πραγμάτων, ὅσα ἀνθρώπινα. *Ego vero Philosophiam colo, et præfero* (omnibus rebus,) *quæcunque humanæ sunt*. Vid. Budæum Comm. L. Gr. [Sic sæpius Græci: neque opus hîc ellipsin adjectivi πᾶς comminisci. Herodotus III. c. 23. μήτε τῶν ὅσα ξύλου ἐστὶ ἐλαφρότερα. c. 131. καὶ ἔχων οὐδὲν τῶν ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἐστὶ ἐργαλήϊα. c. 133. δεήσεσθαι δὲ οὐδενὸς τῶν ὅσα αἰσχύνην ἐστὶ φέροντα. Plutarchus Mor. T. III. p. 308. Πρόνοιά τι καὶ προμήθεια τῶν ὅσοι περὶ γῆν δαίμονες τεταγμένοι τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων φύλακές τε καὶ ἐπίσκοποί εἰσιν. Photius Bibl. c. 529. 26. δεξιὸς δὲ περὶ τοὺς λόγους ἔδοξεν εἶναι, καὶ μάλιστα τοὺς ὅσοι ῥυθμίζειν συμβουλεύουσι τὰ ἤθη. Philostorgius p. 492. 40. Read. ὅμως τὰ κράτιστα καὶ μέγιστα φέρειν τῶν ὅσα γῆ καὶ θάλαττα δύναιτο τρέφειν. Antagoras II. v. 3. τῶν ὅσσους Ἔρεβός τε πάλαι βασίλειά τε παῖδας Γείνατο Νύξ. Compares choliambum Callimachi p. 458. Ἐκ τῶν ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν. Add. Reiz. de Accent. Inclin. p. 73. et 78. ibique Wolf. not. 9. Ceterum in talibus articulus vicem gerit pronominis οὗτος s. ἐκεῖνος. SCHÆF.] Integer autem sermo est apud Joannem Evang. IV. 39. Ὅτι εἶπέ μοι πάντα, ὅσα ἐποίησα. [c]

b Omittitur πάντα et a Paulo in epist. ad Rom. c. XIV. 3. in ὁ ἐσθίων. coll. vers. 2. ὃς μὲν πιστεύει, φαγεῖν πάντα. MICH.

c Adde Thucydidem II. 98. Καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ ἕτοιμα ἦν. subintell. πάντα. Alibi ἐπειδὴ παρεσκεύαστο cum eadem ellipsi dixit. vid. Stephanum ad l. c. Huc quoque refer, quæ leguntur sub voce ὅλος. LEISN.

ΠΑΡΑΤΙΘΕΜΕΝΟΝ, *QUOD APPONITUR.*

Quum dicitur in Evang. Lucæ c. X. 7. — ἐσθίοντες καὶ πίνοντες τὰ παρ' αὐτῶν, deest παρατιθέμενα. — *Edentes et bibentes ea, quæ ab ipsis* apponuntur.

* Elsnerus ad Luc. X. v. 7. p. 223. incommodam et vix obviam putat hanc ellipsin; ideoque pro eo suppleri vult ἀγαθὰ, uti est Marc. V. 26. δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα: et apud Plutarchum in Pyrrho p. 394. D. τὰ παρ' αὐτῶν. At enim vero non est, quod discedamus a Bosio: siquidem hanc Ellipsios suppletionem diserte probat ibidem v. 8. ἐσθίετε τὰ παρατιθέμενα ὑμῖν. et 1 Corinth. c. X. 27. ubi quidem ἀπὸ κοινοῦ adsumendum est βρώματα: ut adeo plena locutio hæc foret: τὰ παρατιθέμενα ὑμῖν βρώματα. Sic certe etiam Latini τὸ *adponere* usurpare solent de *potoriis et esculentis epularibus*. Horatius L. II. Sat. VIII. 16. *Hic herus, Albanum, Mæcenas, sive Falernum Te magis adpositis delectat.* et v. 69. *Ne male conditum jus adponatur.* SCHWEB.

* ΠΑΡΕΜΒΟΛΗ.

Παρεμβολὴ in accusativo deest post κινεῖν, μεταίρειν, ἀπαίρειν, etc. *movere* castra, proficisci. MICH.

* ΠΑΡΘΕΝΟΣ, *VIRGO.* 213

In ἡ νεωκόρος, *templi custos*, [Suidas T. II. p. 162. Θαλαμηπόλος. ἡ νεωκόρος. SCHÆF.] et κανηφόροι, *corbem gestantes*, apud Harpocrationem. SCHOETTG. Posterius, expletâ ellipsi, habet Philochorus in Schol. Ven. et Lips. ad Homer. Il. A. v. 594. p. 192. ed. Wassenb. Pausanias I. c. 27. παρθένοι δύο —— καλοῦσι δὲ Ἀθηναῖοι σφᾶς κανηφόρους. ubi Cod. Vind. ἀῤῥηφόρους. Similiter in Dionys. Halic. Ant. Rom. T. I. p. 280. aliquot libri habent αἱ κανηφόροι λεγόμεναι καὶ ἀῤῥητοφόροι. ubi in posteriore nomine ἀῤῥηφόροι latere Reiskius perspecte monuit. SCHÆF.

* Et ap. Aristophanem Avib. 1550. LEISN.

* Sic Horatius de Canephoris L. II. Sat. VIII. 13. *ut Attica virgo Cum sacris Cereris.* In Ἑστιάδες. *Vestales.* Ἑλληνῶς habet Synesius apud Suidam in v. Ἑστιάδες. Plene est apud Dionys. Hal. L. II. p. 125. Plutarchum et alios Romanarum rerum scriptores. [Suidas T. II. p. 633. τάς τε Ἑστιάδας παρθένους τοῦ πυρὸς καὶ ὕδατος ἐπιμέλειαν ἔχειν προέτρεψεν. SCHÆF.] In Comœdia Apollodori Ἐπιδικαζομένη, *Virgo in judicium vocata*, quam Terentius in Phormione expressit. SCHWEB.

* ΠΑΡΙΩΝ.

Deficit in τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. vid. Casaubonum ad Theophrastum p. 72. edit. Lugd. Leisn. Non opus ad illam locutionem subaudiri participium παριών: neque hoc vult Casaubonus. Schæf.

ΠΑΡΩΝ, *INSTANS.*

Omittitur quoque participium παρόντος, ut apud Thucydidem: Χειμῶνος ἤδη, ἀνεχώρησαν: *Hieme jam* (appetente,) *regressi sunt*, pro Χειμῶνος ἤδη παρόντος. [Neque hic necesse est ad ellipsin confugiamus. Millies sic genitivi de tempore absolute ponuntur. Homerus Il. V. v. 522. νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅς τε Κρονίων νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν. Quamquam ibi etiam Eustathius de ellipsi cogitat, supplens vel οὔσης, vel ἐν καιρῷ, vel ἐπί: ceterum bene comparans θέρους, χειμῶνος, νυκτὸς, ἡμέρας. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 883. νυκτὸς ἔτι πολλῆς ἐπὶ τὸν χάρακα τῶν Τυῤῥηνῶν ὤσασθαι. Schæf.]

* ΠΑΣ, *OMNIS.*

Deest in οἱ καθ' ἕνα, Eph. V. 33. sc. πάντες, quod additur 1 Cor. XIV. 31. *ad unum* (omnes.) Schoettg.

* In κατὰ πόλιν pro ἑκάστην potest etiam subaudiri πᾶσαν. Actor. XV. 21. Κατὰ πόλιν. pro quo plene est v. 36. κατὰ πᾶσαν πόλιν. Dionysius Hal. L. I. p. 53. Μεθ' ὅσην εἶχε δύναμιν. sub. πάσης. [Sic Græcorum nullus scripsit nec scribere potuit. Recte nunc in Dionysio, præëunte Codice Vaticano, ut jam H. Stephanus conjecerat, editum legitur: μεθ' ὅσης εἶχε δυνάμεως. T. I. p. 166. Schæf.] Neutiquam enim, ut quibusdam videtur, abundat τὸ, μεθ', siquidem etiam apud Homerum aliosque ejusmodi particulæ absolute positæ reperiuntur. Sic περὶ Iliad. I. v. 100. Τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος: ubi πέρι est ἐλλειπῶς pro περὶ πάντων: quod plene est Iliad. B. v. 831. Ὃς πέρι πάντων Ἤιδεε μαντοσύνας. coll. Δ. v. 329. Elliptica et plena locutio junctim occurrunt apud eumdem Odyss. P. v. 388. 389. Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς πέρι πάντων εἶς μνηστήρων Δμωσὶν Ὀδυσσῆος, πέρι δ' αὖτ' ἐμοί. Schweb.

ΠΑΤΗΡ, *PATER.*

Herodotus in Clio: Ἄδρηστος ὁ Γορδίεω τοῦ Μίδεω, i. e. *Adrastus nepos Gordii*, (patris) *Midæ*. [Locus est c. 45. Sed fallitur Bosius. Vulgaris enim illa ellipsis vocis υἱὸς hîc quoque, idque bis, obtinet. Bene ad sensum vertunt: *Adrastus Gordii filius, Midæ nepos*. Conf. c. 35. Schæf.] Stephanus in Δαίδαλα: Ἡ δὲ πόλις ἀπὸ Δαιδάλου τοῦ Ἰκάρου, *urbs a Dædalo* (patre) *Icari* (condita). Sic Act. VII. 16. παρὰ τῶν υἱῶν Ἐμμὸρ τοῦ [a] Συχέμ, *a filiis Emmor*,

(patris) *Sychemi.* [e] [Conf. Verheyk. ad Antoninum Liber. p. 214. b. Schæf.]

[d] Subaudio πατρὶς, quod habent Septuaginta in Genes. c. XXXIII. 19. Mich.
[e] Vid. Jonsius de Script. Hist. Philos. I. 2. p. 14. Leisn.

* ΠΑΤΡΙΣ, *PATRIA*. 214

In ἡ ἐμαυτοῦ. Arrianus I. p. 34. Οὐδὲ, εἴ τινα ἀρχὴν ἐν τῇ ἐμαυτοῦ ἦρξα, *neque, an aliquem in* (patria) *mea magistratum gesserim.* Schoettg.

* In ἡ θρέψασα. Polybius T. II. p. 838. Plene idem T. I. p. 900. Τῆς πατρίδος τῆς θρεψάσης ἐγκαλεῖν. In ἐκπίπτειν. Maximus Tyr. Dissertat. XXI. p. 257. In περὶ τῆς ἑωυτοῦ μάχεσθαι. Herodot. L. I. c. 169. In κατιέναι et κάθοδος apud Thucydidem. Plene est apud eumdem L. VIII. c. 47. Τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον ἐς τὴν πατρίδα. In κατάγειν ibid. c. 53. In πατρὶς tamen una subaudienda relinquitur γῆ. vid. in v. γῆ. Schweb.

* Recte omnino suppletur a Scholiasta Thucyd. VIII. 6. φυγάδες τῆς ἑαυτῶν (πατρίδος) ἀμφότεροι. F. St. Lucianus T. III. p. 488. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κ. τ. λ. ubi miro lapsu Interpres: *ablata iterum suo de capite.* Verte: *profectus autem domo.* Schæf.

* ΠΕΔΙΟΝ, *CAMPUS*.

In Ἀγηνόρειον. Arrianus II. p. 147. Ἀθροισθέντες δὲ κατὰ τὸ Ἀγηνόρειον καλούμενον. sc. πεδίον. *Congregati vero in* (campo,) *qui dicebatur Agenorius.* Schoettg.

* Subaudi, celeb. Dukerum ad Thucyd. IV. 184. sequutus, in Λαοδικίῳ, quod jure pro Λαοδικείῳ reponit, et Polybium II. 15. laudat ἐν τοῖς Λαοδικίοις καλουμένοις τῆς Μεγαλοπολίτιδος. et ibid. 55. καὶ μετὰ ταῦτα τῇ περὶ Λαοδίκιον μάχῃ. Addit vir doctissimus: "Laodicios campos vertit Casaubonus, quod verum esse puto. Nam recte suppleri potest πεδία. Et apud Thucydidem ex auctoritate Polybii receptæ lectioni ἐν Λαοδικίῳ præfero, quod est in optimis libris, ἐν Λαοδικείῳ, scilicet πεδίῳ." F. St.

* ΠΕΙΣΜΑΤΑ, *FUNES NAUTICI*.

Addi debere hoc nomen verbo λύειν, Apollonius certum facit in Argonautic. L. I. v. 1109. Οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης. Bernh. Libanius T. IV. p. 992. ἐπειδὴ λύσαντες παραμείψαντες τῶν λιμένων τὰ στόματα. Leg. ἐπειδὰν. Vicissim in Pausaniæ Messen. c. 26. T. I. p. 549. e Cod. Mosc. corrigendum: ἐπειδὴ καὶ τὸ μήνιμα ἤδη σφίσι πέπαυται τὸ Διοσκούρων. Schæf.

ΠΕΛΑΓΟΣ, *MARE.*

In Παμφύλιον, Ἰόνιον, Αἰγαῖον, Σικελικὸν, ἄβυσσον etc. [f] Addit Æschylus Suppl. 324.

Ἄτης δ᾽ ἄβυσσον πέλαγος.

Lucianus Navig. Dio Cassius L. XXXVI. Plutarchus Symp. II. p. 641. — πλέων ἐν τῷ Σικελικῷ. [g]

* In στενὸν idem nomen deesse putamus, quod invenimus in Luciani Dial. Nept. et Ner. Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο (subint. πέλαγος) — Ἑλλήσποντος ἀπ᾽ αὐτῆς καλείσθω, *angustum hoc* (mare) *Hellespontus ab isthac puella nominetur.* BERNH.

* "Πέλαγος, vel πόντος, vel κόλπος. Pind. Nemm. 4. 79. Ἐν Εὐξείνῳ πελάγει. Herodo. 2. 113. Thuc. 1. 98. ἐν τῷ Αἰγαίῳ. Plut. V. Cimon. 8. p. 255. To. 3. τὸν Αἰγαῖον ἠλευθέρωσε. Herodo. 4. 33. ἐπὶ τὸν Ἀδρίην· 5. 9. ἐν τῷ Ἀδρίῃ. Id. 6. 95. παρὰ Ἰκάριον· sed ibid. 96. ἐκ τοῦ Ἰκαρίου πελάγεος. Il. β'. 145. Πόντου Ἰκαρίοιο. Palæph. fab. 25. 2. ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. Herodo. 2. 20. ἐπὶ τὸν Ἰόνιον πόντον κατέβησαν. Thuc. 6. 30. τὸν Ἰόνιον διαβαλοῦσιν. Palæph. fab. 21. 2. τὸν Ἰόνιον κόλπον. v. index Græcit. Palæph. v. Ἰόνιος κόλπος." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 260. s. Lucillius CXII. v. 3. ἀντλεῖται δ᾽ Ἀδρίας, Τυῤῥηνικὸν, Ἰστρικὸν, αἰγαῖν. Hæc stribligo est vix toleranda. Revocanda antiqua lectio; ἀντλεῖται δ᾽ Ἀδρίας, Τυῤῥηνικὸς, Ἰστρικὸς, Αἴγων. SCHÆF.

215 f Vide supra, quæ ad vocabulum κόλπος adnotavimus. MICH.

g Sic et in plurali numero. Thucydides L. I. non procul ab initio: Καταστάντος δὲ τοῦ Μίνω ναυτικοῦ, πλωϊμώτερα ἐγίνετο παρ᾽ ἀλλήλους, sc. τὰ πελάγη. *Cum Minos classem instruxisset,* (mare) *liberius ultro citroque navigari cœpit.* SCHOLIASTA. Displicet hæc ratio, omninoque nihil videtur subaudiendum esse. Ceterum bene comparat Thucydidium illud H. Stephanus de Dionys. imitat. Thucyd. cum Dionysii Halic. (T. I. p. 160.) locutione πλωΐμων γινομένων. ubi fallitur Schneiderus ἀνέμων subaudiens: πλωΐμων enim generis neutrius est. Conf., quo etiam Schneiderus utitur, Heliodorus p. 203. Cor. καὶ γὰρ εἰ μηδέπω τῆς ὥρας εἶναι τὰ πλώϊμα. quasi dicas τὴν πλωϊμότητα. SCHÆF.

* ΠΕΜΠΟΜΕΝΟΙ vel ΠΕΜΦΘΕΝΤΕΣ, *MISSI.*

Xenophon L. III. K. Π. p. 172. Ταῦτα μὲν ὁ παρ᾽ ἐμοῦ λέξει. sub. πεμφθεὶς ἄγγελος. Polybius T. II. p. 1266. Εἰς τὴν Κρήτην ἔπεμπον πρεσβευτάς. Herodotus L. VI. c. 57. Οἱ δὲ Πύθιοι εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφούς. s. πεμπόμενοι. Expressam habet hanc vocem Thucydides L. VII. c. 8. Φοβούμενος δὲ, μὴ οἱ πεμπόμενοι — οὐ τὰ ὄντα ἀπαγγέλλωσιν. SCHWEB. In talibus, si modo aliquid subaudiendum, suppleas etiam alia participia, veluti ἀφικόμενος, ἥκων. Conf. Herodot. VII. c. 173. ἀπικόμενοι γὰρ ἄγγελοι παρὰ Ἀλεξάνδρου. Xenoph. Cyrop. IV. 5. 53. τῷ παρὰ Κυαξάρους ἥκοντι ἀγγέλῳ. (coll. VII. 4. 7. Ἐν δὲ τούτῳ ἧκον οἱ παρὰ Κύρου.) Vid. Wesseling. ad Herodot. p. 331. 88.

Toup. Emendat. in Suid. T. II. p. 92. Zeun. ad Xenophont. Cyrop. p. 392. 419. 469. inprimisque Valckenar. Adnotat. Crit. in N. F. p. 352. Schæf.

* ΠΕΠΛΟΣ, *PEPLUM.*

In ἑανὸς absolute posito. Sic Homerus Iliad. Γ. v. 419. ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. et alibi frequenter. Expressit autem vocem πέπλος Iliad. Ε. v. 734. Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανόν. De hac voce ita Eustathius ad Iliad. Γ. p. 324. l. 28. et Iliad. Ν. p. 906. l. 10. Ὁ ἑανὸς κυρίως πέπλου — ἐπίθετον. etc. Sunt enim aliæ quoque res, quibus τὸ ἑανὸς additum reperitur, e. g. Homer. Iliad. Σ. v. 612. Ἑανοῦ κασσιτέροιο. Ex quo satis apparet, esse hanc vocem tantum ἐπίθετον. Schweb. Nihil ejusmodi subaudiendum, si vera est ratio eorum, qui substantivum ἑανὸς, *peplum, velum,* ab adjectivo ἑανὸς ipsa origine differre docent. Vid. Clarkium et Heynium ad Homer. Il. III. v. 385. coll. Gesner. Ind. in Orpheum v. ἑανῷ. Schæf.

* ΠΕΡΑΣ, *TERMINUS, FINIS.*

Actor. I. 8. Καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. coll. c. XIII. 47: Herodotus L. III. c. 25. Ὅτι ἐς τὰ ἔσχατα γῆς ἔμελλε στρατεύεσθαι. In quibus optime subauditur πέρατα. Sic Onosander in Proœm. p. 6. Ἐπὶ πέρατα γῆς ἐκτεῖναι τὴν σφετέραν ἀρχήν. Possis etiam subaudire μέρη. Schweb. Vid. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 240. Schæf.

ΠΕΡΙΒΟΗΤΟΣ, *CELEBER.*

In locutione ὁ πάνυ, ut Ἡρώδης ὁ πάνυ, ὁ πάνυ Ἀλέξανδρος, i. e. *Magnus ille,* vel *celeberrimus Herodes, Alexander,* deest περιβόητος, vel μέγας. Ex Ellipsios ignoratione hic aliquando lapsi sunt docti Interpretes, quorum alii verterunt ὁ πάνυ: *graviter* et *peracerbe; alii: oppido quam.* Vide sis Paulum Leopardum Emendat. L. XVII. c. 16. [Cum περιβόητος plerumque in deteriorem partem accipiatur, (vid. Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 65. et Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 700. Lucianus T. I. p. 480. λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον, *monumento famosum.*) rectius περίβλεπτος s. ἔνδοξος Zeunius subaudit ad Xenophont. Mem. III. c. 5. in. ubi legitur τοῦ πάνυ Ἡρακλέους. Lucianus T. II. p. 213. Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. Quamquam si quis nihil prorsus subaudiendum censeat, equidem repugnare vix ausim. Ceterum hæc locutio longe rarior est alterâ illâ, inprimis Dionysio Halic. dilectâ, ἐν τοῖς πάνυ, (fere Latinorum *in primis*). Antiqu. Rom. T. I. p. 49. καὶ ἦν τοῦτο τὸ ἔθνος ἐν τοῖς πάνυ μέγα τι καὶ ἀρχαῖον. p. 167. τὸ τι γὰρ ὄρος ἐν τοῖς πάνυ ὀχυρόν τι καὶ ὑψηλόν ἐστιν. p. 505. ἱερὸν —— ἅγιον ἐν τοῖς πάνυ. Nam verba ἐν τοῖς πάνυ arcte, opinor, jungenda sunt, neque, quod aliis placet, particula seorsum sumenda. Hoc mihi videor recte colligere ex talibus locis. Ibid. p. 542. s. ἐν ταῖς πάνυ φρονίμοις τῶν συμβούλων ἀριθμούμενος. p. 582. s. ἔμελλε δὲ ἄρα σὺν χρόνῳ

καὶ τοῦτο τὸ ἔργον ἐν τοῖς πάνυ καλοῖς καὶ θαυμασταῖς κατασκευάσμασι τῆς πόλεως γενέσθαι. Nolim huc referre quæ p. 385. leguntur, ἔστι δ' ἐπιχώριος αὕτη Ῥωμαίοις ἐσθὴς ἐν τοῖς πάνυ τιμίοις. Scribendum enim ex libro Vatic. τιμία. (Reiskius ad h. l. "ἐν ταῖς in genere fœmin. leg. est, ἐσθῆσι puta." Non assentior: nihil enim in talibus ad sensum interest, ἐν τοῖς, quod neutrius est generis, an ἐν ταῖς ponatur. Femininum reperias p. 343. οἴκησις ἐν ταῖς πάνυ ἐπιφανής. p. 396. ἑορτὴν ἐν ταῖς πάνυ τιμίαν.) Schæf.]

* ΠΕΡΙΒΟΛΟΣ, *SEPTUM.*

Potest subaudiri in δρύφακτοι, *septa transitum prohibentia.* vid. Hesychius, it. Aristophanes Equit. v. 637. 672. Leisn.

ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΑΙΑ, *GALEA.*

Κυνέη vel κυνῆ frequenter ab Homero pro *galea* adhibetur, Iliad. Γ. 316. H. A. et alibi. Sed proprie est adject. Κύνεος, έη, εον. *caninus, a, um.* Hinc quando pro *pelle canina* sumitur, subauditur δορὰ, et quando pro *galea*, subint. περικεφαλαία: ut sit primo *galea*
216 *e pelle canina confecta*, deinde *quævis galea* per Synecdochen. Bisetus ad hæc Comici verba in Lysistr. v. 752. p. 885. Τὴν ἱερὰν κυνῆν.] Κυνῆ γενικῶς πᾶν εἶδος περικεφαλαίας, ἀπὸ ἑνὸς εἴδους τῶν ἐκ κυνείου δέρματος πάλαι γινομένων. i. e. Κυνῆ *in genere est quævis species galeæ, ab una specie earum, quæ ex pellibus caninis olim conficiebantur.* Sic in ταυρέη idem substantivum deest. vid. Hesychium. h

* Huc referri possunt etiam Αὐλῶπις et Τρυφάλεια, quæ sæpius apud Homerum ἐλλειπῶς posita reperiuntur. Sic Iliad. Γ. v. 372.

Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης.

E. v. 182. Αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ. sub. περικεφαλαία. Esse enim tantum epitheta *galeæ*, probat Eustathius ad h. l. p. 407. l. 6. Schweb.

h Videatur et Aristophanes in Avibus, v. 1203. Bernh.

* Addatur φοινικὶς, qua in voce itidem περικεφαλαία subaudiendum est. Aristophanes Pace v. 1173. Scholiastes: περικεφαλαία φοινικῷ χρώματι βεβαμμένη. Leisn. Fallitur. Brunckius ad h. l. "φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ. Berglerus vertit: *rubram galeam acutam admodum.* Quam concinnum sit hoc et elegans, viderit Burmannus. Ego absurdum esse aio. φοινικὶς nunquam *galeam* significavit. Vid. Pl. 731. 735. ubi Pluti caput galea non erat involutum. Neque Periclidas Lacon, quum ad aram sederet ὠχρὸς ἐν φοινικίδι, (Lys. 1140.) galeam habebat in capite. φοινικὶς hic, ut in Lysistratæ loco, militare sagum, seu chlamydem significat, quæ plerumque apud alias gentes, apud Lacedæmonios semper, punicea erat. ὀξεῖαν autem neutiquam significat *acutam*. Ad colorem refertur, vividumque, saturum et intentiorem notat. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 398." Schæf.

* ΠΕΡΙΟΔΟΣ.

" Herodo. 4. 25. οἳ τὴν ἑξάμηνον καθεύδουσι. Id. 2. 124. τὴν τρίμη-

νου ὑπέστη." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 261. Repetitur etiam masculino genere, ubi subaudias χρόνος. Xenophon Histor. Gr. II. 3. 9. τελευτῶντος τοῦ θέρους, ἐς ὃ ὁ ἐξάμηνος καὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἔτη τῷ περιόδῳ ἐπελήγει. Vid. Schneider. ad h. l. et conf. Dionys. Hal. Ant. Rom. T. II. p. 1014. 1016. SCHÆF.

* ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, *vel* ΠΕΛΕΙΑΣ, *COLUMBA.*

In τρήρων, *timidus*, ἀπὸ τοῦ τρεῖν, quando absolute occurrit, uti apud Hesychium. Plene ubique fere habet Homerus, e. g. Iliad. X. v. 140. Μετὰ τρήρωνα πέλειαν. Odyss. M. v. 162. Πέλειαι τρήρωνες. SCHWEB. Solam posuit illam vocem Myro III. v. 3. τὸν μὲν ἄρα τρήρωνες ὑπὸ ζαθέῳ τρέφον ἄντρῳ. Item Lycophron v. 423. ὅτ' εἰς νέθον τρήρωνος ηὐνάσθη λέχος. SCHÆF.

* ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ, *PROSERPINA.*

In illis Theocriti Idyll. XV. 14. Ναὶ τὰν πότνιαν. et v. 94. Μὴ φυῆ, μελιτῶδες. Per hanc enim Proserpinam Syracusanæ potissimum mulieres jurare solebant; eo quod Jupiter isti Siciliam donasse fertur, ut tradit Scholiastes Græcus. SCHWEB. Vide Valckenarium ad posteriorem versum p. 386. A. Ceterum non tam subaudienda est vox Περσεφόνη, ut κατ' ἔλλειψιν neglecta, quam nomina illa de Proserpina intelligenda: quod paullo secus est. SCHÆF.

ΠΕΤΡΑ, *LAPIS, SAXUM.*

Subest in ὕφαλος apud Chrysostomum Orat. ὅτι τὸν ἑαυτ. μὴ κ. τ. λ. p. 106. Εἰς βασιλικὴν οἰκίαν, ὡς εἴς σκόπελόν τινα, καὶ κρημνὸν, καὶ πέλαγος ὑφάλων γέμον καὶ σπιλάδων. *ut in mare saxis occultis et scopulis plenum.* Ὕφαλοι autem πέτραι sunt *saxa illa sub marina aqua latentia.* BERNH. Ellipticam locutionem fuerunt qui plenæ præferrent. Vid. Thomas Mag. p. 805. Ellipticam, ut videtur, explicat Etymol. M. c. 785. 43. Ὕφαλα, αἱ ὑπὸ θάλασσαν κεκρυμμέναι πέτραι. Ceterum, ut Chrysostomus, ὑφάλους πέτρας et σπιλάδας jungit Lucillius CXXII. φασὶ δὲ καὶ νήσοισιν ἀλιπλανέεσσι χερείους Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων. SCHÆF.

* ΠΙΝΑΚΙΔΙΟΝ, *LIBELLUS.*

Potest subintelligi in ἐγχειρίδιον. vid. quæ notata sunt sub voce Βίβλος. LEISN.

* ΠΙΣΤΙΣ, *FIDES.*

In εὐαγγελίζομαι, cum in sacris litteris novi fœderis absolute occurrit. Sic 1 Corinth. IX. 16. Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι. Plena locutione est Galat. I. 23. Νῦν εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν. ubi quidem πίστις significat *doctrinam fidei de Christo, beneficiisque ejusdem*

merito nobis adquisitis. Unde interdum pro allata voce *ipsum Evangelii objectum.* nimirum Χριστὸς additum reperitur. E. g. Actor. V. 42. Εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν. Interdum *effectus aliquis ejusdem salutaris.* Actor. X. 36. Εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. SCHWEB.

* ΠΛΑΚΟΥΝΤΑΡΙΟΝ, *PLACENTA.*

Aristophanes Equit. 103. λείχειν ἐπίπαστα. supple πλακουντάρια.
217 i. e. *ligurire placentas sale adspersas.* vid. Scholiastes. Πλακοῦς etiam deest in ναστὸς apud Aristophanem Plut. v. 1148. ubi Bisetus ex Suida: Ναστὸς, πλακοῦς. Et in γαμήλιος. Hesychius: Γαμήλιος, ὁ εἰς τοὺς γάμους πεσσόμενος πλακοῦς. LEISN.

* Item in ἄμυλος apud Theocritum Idyll. IX. 20. Ἀμύλοιο παρόντος. Aristophan. Pac. v. 1194. Ἐπικέφιζε τὰς ἀμύλους. Schol. Gr. Ἄμυλοι, πλακοῦντές τινες. v. Casaubon. ad Athen. L. XIV. c. 17. et Alberti ad Hesych. in v. ἄμυλος. SCHWEB. In Aristophanis loco cum ἄμυλος feminini generis sit, H. Stephanus subaudit μάζα Ind. Thes. c. 393. C. SCHÆF.

* ΠΛΑΣΜΑ, *SIMULACRUM.*

Vox ἴκελον apud Hesiodum Ἔργ. v. 71. potest per πλάσμα, aut ποίημα, aut εἴδωλον, aut simile suppleri. vid. supra εἴδωλον. LEISN.

* ΠΛΕΙΩΝ, vel ΠΛΕΟΝ.

Πλείων, vel πλέον, subauditur in Marci cap. VIII. v. 14. MICH.

* ΠΛΕΥΡΑ, *LATUS.*

In scholis Mathematicorum interdum v. πλευρὰ l. γραμμὴ subaudiendum relinquitur. Sic Apollodorus apud Athenæum L. X. ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα. SCHWEB. Integrum locum videamus: Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀριθμητικὸς, καὶ θῦσαι, φησὶν, αὐτὸν ἑκατόμβην, ἐπὶ τῷ εὑρηκέναι ὅτι τριγώνου ὀρθογωνίου ἡ τὴν ὀρθὴν γωνίαν ὑποτείνουσα ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις. T. IV p. 30. De quo loco Jacobsius ad Anthol. III. 2. p. 151. "Apollodorum mathematicum Pythagoræ theorema tam imperite exposuisse, non est credibile; Athenæi hæc culpa est, melioris grammatici quam mathematici." Durum effatum, quod quomodo tueatur, ipse videat. Linea ἴσον δύναται alii lineæ, est, ambarum δυνάμεις (quadrata) æquales sunt. Probe hoc intellexit οὐκ ἀγεωμέτρητος Interpres Plutarchi Mor. T. V. p. 469. Porphyrius de Vita Pythag. p. 39. ed. Kust. εὑρὼν τοῦ ὀρθογωνίου τὴν ὑποτείνουσαν ἴσον δυναμένην ταῖς περιεχούσαις. Plene Diogenes Laërt. VIII. 12. εὑρόντα, ὅτι τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου ἡ ὑποτείνουσα πλευρὰ ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις. SCHÆF.

ΠΛΗΓΗ, *PLAGA, VULNUS.*

Elegans admodum, et optimis Auctoribus usitatus est ἐλλειπτικὸς ille λόγος, in quo reticetur πληγή. Ex. gr. τιτρώσκειν καιρίαν, *lethali* (vulnere) *sauciare.* Καιρίαν λαβεῖν, πληγῆναι, τύπτεσθαι. Aristophanes Nub. v. 968. *Lethale* (vulnus) *accipere* etc. Δέρεσθαι, ἐπιτρίβεσθαι πολλάς. vid. Aristoph. Nub. v. 968. ὀλίγας. *multis, paucis cædi* (verberibus.) Ælianus Var. Hist. XII. 3. Ἐτρώθη καιρίαν, sc. πληγήν: *Lethale acceperat* (vulnus). Parthenius Eroticis XXIV. Ὁ δὲ παῖς — παίει καιρίαν τὸν Ἱππαρῖνον: *Puer — infligit Hipparino* (vulnus) *lethale.* ubi καιρίαν pro κατὰ καιρίαν πληγήν. Herodotus in Thalia: Ὡς οἱ καιρίη ἔδοξε τετύφθαι, εἴρετο ὁ Καμβύσης: *quum lethale* (vulnus) *sibi visus esset accepisse, percontatus est Cambyses.* Pessime ibi Valla: *Tanquam opportuna ad feriendum, ut sibi videbatur,* 218
Non animadvertit, καιρίη dici ἐλλειπτικῶς pro καιρίη πληγῇ. 2 Cor. XI. 24. Ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον: *a Judæis quinquies quadragenas una minus accepi.* Lucas Evang. XII. 47. et 48. Ἐκεῖνος ὁ δοῦλος ὁ γνοὺς τὸ θέλημα —— καὶ μὴ ἑτοιμάσας, μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, δαρήσεται πολλάς. Ὁ δὲ μὴ γνοὺς, ποιήσας δὲ ἄξια πληγῶν, δαρήσεται ὀλίγας. i. e. κατὰ πολλὰς, ὀλίγας πληγάς. Aristophanes Vespis v. 1277. Καὶ μὲ κακίσταις ἔκνισε, sc. πληγαῖς. Xenophon de Expedit. Cyri l. V. Ὀλίγας παίειν, *paucis cædere.* Aristophanes Nubibus: Τυπτόμενος πολλάς, suppl. πληγάς. Achilles Tatius VIII. 461. Παίει με κατὰ τῶν προσώπων μάλα βιαίως, καὶ ἐπάγει δευτέραν, sc. πληγήν. Græcismum hunc imitatus etiam est Terentius Heautont. Act. II. Sc. 4. *Diu etiam duras dabit,* sc. plagas. Ab aliis passim exprimitur, ut Æschylus in Agamemn. p. 216.

Ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν.

et 218.

Ὤ μοι πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.

Philostratus in Vita Apoll. VIII. 35. τὸ ξίφος — διῆκε τοῦ μηροῦ, πρὸς μὲν τὸν αὐτίκα θάνατον οὐ καιρίαν, *gladium per femur adegit vulnere quidem confestim non lethali, vel non quidem ad subitam mortem opportuno.* Herodianus L. I. 15. 16. —— φθάνων τε αὐτῶν τὰς δρόμους καὶ πληγαῖς καιρίαις ἀναιρῶν: —— *ac præventa fuga certissimis ictibus prosternebat.* Iterum L. IV. 13. 13. Καιρίαν δὲ πληγῆς ἐπὶ τῆς κατακλεῖδος γενομένης: *lethali vulnere in ipsa junctura accepto.* 219
Dionysius Halicarnasseus L. III. p. 156. Μίαν ἔτι πληγὴν καίριον ἐλάσας: *uno adhuc lethali vulnere illato.* Et pluries ead. pag. *

* Commode supplet cel. Abresch. Dilucid. aliquot locorum ex Thucyd. L. I. p. 1. † in illo Luciani Tim. c. 40. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας (πληγὰς) καταφέρων. Plutarchus de fort. Alex. M. II. extr. πληγὴν κατήνεγκεν. F. St. Aliter Hemsterhusius Lucianea interpretatur p. 152. Schæf.

* "Herodo. 3. 64. ὥς οἱ καιρίη ἔδοξε τετύφθαι· sed Xen. Cyrop. 5. 4. 3. καὶ καιρίας μὲν πληγῆς ἁμαρτάνει· Æschyl. Agam. 1394. S. πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 261. Sophocles Electr. v. 1415. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν. Xenophon Anab. V. 8. 12. Τοῦτον μὲν ἀνέκραγον πάντες ὡς ὀλίγας παίσειεν. Diodorus Sic. Eclog. T. II. p. 536. 95. τρωθεὶς δ' εἰς ἀμφότερα τὰ γόνατα, καὶ τρίτην λαβὼν, κ. τ. λ. Add. Thomas Mag. p. 359. et not. SCHÆF.

s Adde, quod apud Thucydidis Scholiasten II. 39. deest etiam in verbo ἐμφέρειν. vid. Stephanum in Append. ad scripta de Dial. Attic. p. 12. Item in verbo προςτείνειν apud Plutarchum in Apophth. Lacon. Παῖς δὲ ὑπό τινος κολασθεὶς, εἰ τῷ πατρὶ ἐξήγγειλεν, αἰσχρὸν ἦν τῷ πατρὶ, μὴ προςτεῖναι ἀκούσαντα πάλιν ἑτέρας. *alteras totidem plagas infligere*. LEISN.

† Dilucidationes illæ, perpaucis visæ, prodromus majoris illius celeberrimique operis, anno 1752. prodierunt constantque una plagula sive paginis 16. Conf. Epistol. Viror. Doct. ad Reiskium script. p. 457. 796. Quæ inde Stoschius excitavit, auctiora leges in majore opere p. 3. s. SCHÆF.

ΠΛΗΘΟΣ, *MULTITUDO.*

Plerumque dicunt Græci τὸ πεζικὸν, ἱππικὸν, ναυτικὸν, ξενικὸν, [t] Ἑλληνικὸν, Περσικὸν etc. subaudiendum lectoribus relinquentes substantivum πλῆθος, vel στράτευμα. [it. στρατόπεδον. Plene Diodorus Sic. XIV. c. 44. τὸ ξενικὸν στρατόπεδον. SCHÆF.] Xenophon Κύρ. Παιδ. I. 33. Ἱππικὸν δέ σοι, ὅπερ κράτιστον τὸ Μήδων, σύμμαχον ἔσται: *Equestres autem* (copiæ,) *quæ Medorum præstantissimæ sunt, auxilio tibi erunt.* [Editiones recte sic interpungunt: ἱππικὸν δέ σοι, ὅπερ κράτιστον, τὸ Μήδων σύμμαχον ἔσται. Interpretatur Leunclavius: *Equitatus autem Medici, qui præstantissimus est, auxilia tecum habebis.* SCHÆF.] Dio Cassius L. XXXVII. p. 33. Τῷ μὲν Μιθριδάτῃ τὸ ναυτικὸν ἐφορμεῖν ἐκέλευσε, (suppl. πλῆθος:) *Mithridatem autem jussit navales* (copias) *in stationibus observare.* Maximus Tyrius Diss.
220 XXX. p. 303. — τότε τοὺς ἰοὺς ἀφίησιν εἰς τὸ Ἑλληνικόν: *tum sagittas in* (exercitum) *Græcorum mittit.* Aristoph. Pluto v. 173. p. 18. Τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει; *nonne hic ad Corinthum conductitium alit* (exercitum)? [u] Στρατιωτικὸν πλῆθος integre dixit Dio Cassius XLI. p. 180. et Herodianus I. 4. 19.

* Hisce addere licet τὸ θητικὸν, ἰατρικὸν, ἐμπορικὸν, καπηλικὸν, μάχιμον. Arrian. Tact. p. 6. Τὸ συμμαχικόν. Pæanius L. III. c. 5. Sic etiam in τὸ συμμαχικὸν, Πελτατικὸν, ὁπλιτικὸν, δορυφορικὸν, δημοτικὸν, στρατιωτικόν. Plene habet Dionysius Hal. L. VII. p. 465. Τὸ δημοτικὸν πλῆθος. Onosander c. XLII. p. 130. Στρατιωτικοῦ πλήθους ἄριστος ἡγεμών. SCHWEB. Τὸ βάρβαρον. vid. Dorvill. ad Chariton. p. 441. SCHÆF.

t Ἀγροικικὸν, *rustici*. Pæanius IX. 13. 4. SCHOETTG.

u Idem abesse puto in τὸ ὑπήκοον, quod Herodianus habet L. I. c. 3. φιλεῖ γάρ πως ἀεὶ τὸ ὑπήκοον ζήλῳ τῆς τοῦ ἄρχοντος γνώμης βιοῦν, *solent enim cives æmulatione imperantis vitam instituere*. BERNH.

* Conf. quoque ἔθνος. Sic τὸ ὑπήκοον ἅπαν, *universa* multitudo *subdita*. Pæanius L. VII. c. 13. MICH.

* ΠΛΗΡΗΣ, *PLENUS.*

Potest hæc vox commode subaudiri in quibusdam Nominibus cum Genitivo junctis. E. g. Ἀνὴρ μεγάλης ἀρετῆς, σοφίας, δεισιδαιμονίας. Plene occurrit frequenter in sacris litteris, e. g. Actor. XIII. 10. Luc. IV. 1. V. 12. Sic Theocritus Id. I. v. 146. Στόμα πλῆρες μέλιτος. Schweb. Longus p. 3. Vill. γήλοφοι κλημάτων, νομαὶ ποιμνίων. Interpres: *palmitibus colliculi, pascua gregibus abundabant.* ubi v. Villoisoni animadv. p. 12. s. it. p. 14. 215. s. quæque ego ad eundem congessi p. 386. Schæf.

ΠΛΟΙΟΝ, *NAVIS.*

Phrases sunt nauticæ, ἐπιτρέπειν πνεύματι, ἐπιδιδόναι et ἐνδοῦναι, in quibus supprimitur πλοῖον, vel potius πλοῖον cum ἀνέμῳ. [Simplicius pronomen reciprocum subaudias. Schæf.] Ex. gr. Heliodorus Æthiopicorum L. I. 3. Τοῦ κυβερνήτου ἐνδόντος, sc. πλοῖον τῷ ἀνέμῳ: *quum gubernator dedisset* (navigium vento). Lucas in Actis Apost. c. XXVII. v. 15. — ἐπιδόντες ἐφερόμεθα: *data* (nave flatibus) *ferebamur.* Lucianus ἐπιτρέψαντι τῷ πνεύματι dixit Var. Hist. I. p. 943. Πλοῖα in τὰ ὑπηρετικά, i. e. *naves actuariæ.* Plutarchus in Lysandro 438. πέμπων δὲ ὑπηρετικὰ παρὰ τὰς πρώτας τῶν νεῶν. [Diodorus Sicul. XIV. c. 60. διέφθειραν μὲν ναῦς πλείους τῶν ἑκατὸν, τὰ δ' ὑπηρετικὰ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν κατασπάσαντες, κ. τ. λ. L. XX. c. 49. extr. plene τῶν ὑπηρετικῶν πλοίων συνηγμένων. Sed ibid. c. 82. propter oppositionem malim quod olim legebatur, εἶχε δὲ ναῦς μακρὰς μὲν παντοίας μεγέθει διακοσίας, ὑπηρετικὰς δὲ πλείω τῶν ἑκατὸν ἑβδομήκοντα. Neve quem turbet πολυκέφαλος illud πλεῖω, sciat id in Diodori libris frequentissimum esse, hic atque illic ex Codicibus revocandum, ut XII. c. 46. Schæf.]

* Item in ἐπιβαίνειν absolute posito. Lucianus T. I. p. 629. Ἐπίβαινε σύ. ubi Schol. Græc. τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. et paullo ante p. 628. Ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. Expressa est ellipsis Actor. XXVII. 2. Ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ. et v. 40. Εἴων εἰς τὴν θάλασσαν, sub. τὸ πλοῖον ἰέναι. In μονόξυλα. Polybius T. I. p. 271. et 272. In ἄφρακτον. Idem T. II. p. 1449. Schweb. Diodorus Sic. XVII. c. 95. extr. διακοσίων μὲν ἀφράκτων ἡτοιμασμένων, ὀκτακοσίων δὲ ὑπηρετικῶν. L. XX. c. 55. extr. ἄφρακτα καὶ πεντηκοντόρους ναυπηγησάμενος. c. 97. αὐτοὶ δ' εἶχον ἄφρακτα τρία. Opponuntur ναῦς κατάφρακτοι. Idem XIII. c. 109. ναῦς δὲ καταφράκτους πεντήκοντα. Ambo genera junguntur in Eclog. T. II. p. 496. 76. αἱ δὲ νῆες, ἃς παρέλαβον ἐν ταῖς Συρακούσαις, κατάφρακτοι ἑκατὸν εἴκοσι, καὶ ἄφρακτοι εἴκοσι. Schæf.

* "Polyb. 3. 43. τὰ μονόξυλα· sed ib. c. 42. dixit μονόξυλα πλοῖα." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 261. Æschines p. 294. Reisk. ἐν μονοξύλῳ πλοίῳ. Lucianus T. II. p. 123. εἰς ναῦν μονόξυλον. Ἀποπέτηρον Lemma Epigramm. XXVII. Antiphili Byzant. in Cod. Vat. εἰς μονόξυλα ἐκ δέρματος κατεσκευασμένα. Add. Albert. ad Hesych. T. II. c. 618. 22. et Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 131. 40. Schæf.

* ΠΛΟΥΤΟΣ, *DIVITIÆ, OPES.*

Ellipsis hæc occurrit apud Herodianum L. I. c. 6. §. 8. *Δύναμιν καὶ περιβολὴν συγκεκομικώς.* Plena oratio est L. I. c. 2. §. 3. *οὐδὲ τοὺς πλούτου περιβολαῖς λαμπρούς.* Schweb. Non opus est hac ratione, si *περιβολὴ* in universum de re, *qua quis instruitur* (quam quis *περιβάλλεται*) s. de *copia* intelligas. Quamquam fere additur genitivus rei, cujus copia suppetit. Xenophon Ephes. p. 50. *περιβολὴ χρημάτων οὐκ ὀλίγη.* p. 104. *ἄλλην σκευῶν περιβολήν.* Vid. Locella p. 209. Schæf.

221 ## ΠΝΕΥΜΑ, *SPIRITUS.*

Vocabulum *δαιμόνιον* esse natura sua adjectivum, ex multis exemplis colligi potest. Passim enim legitur *δαιμόνιον γένος, δαιμόνιον πάθος, δαιμονία τύχη* etc. Sæpe in Novo Testamento *δαιμόνιον* occurrit, ut intelligatur *πνεῦμα.* [In Novo Testamento ad *δαιμόνιον* subaudiri *πνεῦμα* nihil impedio: neque intercedo, si, quod aliis placet, *δαιμόνιον* habeas pro forma deminutiva nominis *δαίμων.* Alia ratio Græcorum scriptorum. Hi neutrum genus adjectivi illius sic usurpant, ut substantivi vim et potestatem induat. Vid. exquisita nota Lennepii ad Phalar. p. 338. sq. Schæf.] *Δαιμόνιον πνεῦμα,* licet alio sensu, dixit Longinus Sect. XXXIII. p. 184. *τοῦ δαιμονίου πνεύματος ὁρμῇ, ἣν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον, divini spiritus impetu, quem legi subjicere difficile est* [v].

Huc referunt quidam *τὰ Χερουβὶμ,* quando nimirum angeli iis significantur, uti Genes. III. 24. coll. epist. ad Ebr. c. IX. 5. In *ἐκπνεῖν, exhalare animam.* Chariton L. I. c. 1. p. 3. *Καὶ ὀλίγου δεῖν δὲ ἐξέπνευσεν.* Sic apud Homerum Iliad. Τ. v. 314. *ἀδινῶς ἀνενείκατο,* Eustathius et Schol. Gr. minora subaudiri volunt *πνεῦμα.* Schweb.

v Sic et in *βόρειον,* quando de anni tempore adhibetur, subintelligitur *πνεῦμα, ventus,* ita ut causa ponatur pro effectu. Hippocrates aphor. 3. 5. *Ἢν δὲ βόρειον ᾖ.* scil. *πνεῦμα. Si vero aquilonare fuerit anni tempus.* Schoetto.

* Item post *ἐξέπνευσεν,* Marci c. XV. 37. et *ἐξέψυξεν,* Actor. V. 5. Sic Lucas in evangel. cap. XXI. 26. *ἀποψυχόντων ἀνθρώπων.* Mich.

ΠΝΟΗ, *FLATUS.*

Dicunt Græci: *ἐξ οὐρίας πλεῖν, secundo navigare,* subaudientes *πνοῆς, flatu;* et *οὐρίᾳ θεῖν,* sc. *πνοῇ, secundo currere* (vento). Sic Aristophanes et alii. Themist. Orat. IV. p. 105. *καὶ τὰ πνεύματα ἐξ οὐρίας.* [Hæc sic explere, *τὰ πνεύματα ἐξ οὐρίας πνοῆς,* vereor ne sinisteritas videatur. Omnino displicet Bosii interpretatio; mallemque Glossatorem Labbæanum sequi, cui *οὐρία* substantivum est, (Οὐρία, ἐπὶ πλοῦ. Prosperitas venti: p. 138. a.) nisi probabilior etiam ratio in promtu esset. Ἐξ *οὐρίας* enim et *ἐξ οὐρίαν* locutiones opinor esse adverbiales, quales sunt *ἐξ ἴσης* et *ἐξ ἴσου,* ponique pro adverbio *οὐρίως* seu pro neutro adverbiali *οὔρια.* Schæf.]

* Sic Homerus Odyss. H. v. 119.

Ζεφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.

ubi Schol. Gr. Ἡ τοῦ Ζεφύρου πνοή. Item in τροπαίαι, *reciproci flatus*, *e mari in terram revertentes*, s. πνοαί: contra in τροπαῖοι subauditur ἄνεμοι. Plene etiam οὔριον πνεῦμα est apud Sextum Empiricum L. IX. p. 555. Ναῦν οὐρίῳ διωκομένην πνεύματι. Xenophon Ephes. L. I. p. 14. οὐρίῳ χρησάμενοι πνεύματι. SCHWEB.

* ΠΟΘΟΣ, *DESIDERIUM.*

Aristophanes Pace 989. — οἵ σου τρυχόμεθ' ἤδη τρία καὶ δέκ' ἔτη. 222
Nos tui (desiderium) *torsit jam tres atque decem annos.* σοῦ, subaudi πόθῳ. [Sic Palmerius. Melius Dorvillius ad Chariton. p. 414. τρύχεσθαι illud cum aliis verbis componit genitivum similiter regentibus, ad quæ nihil, opinor, subaudiendum. SCHÆF.] Plene dixit Lysistr. 888. ἐπιτρίβεσθαι πόθῳ. LEISN.

* Item in στέγειν absolute posito. 1. ad Thessal. c. III. 1. et 5. Διὸ μηκέτι στέγοντες. s. τὸν πόθον. SCHWEB.

ΠΟΙΗΜΑ, *POËMA.*

In τὸ ἐπικήδειον, quando *carmen funebre* notat, et in ἐπιθαλάμιον, (carmen) *nuptiale*, et similibus, supple ποίημα. Et in κύκλια supple ποιήματα. Aristophanes Avib. 919.

* ΠΟΙΗΣΑΣ.

Etymol. M. c. 74. 8. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τὰ Ἀργοναυτικά. Egregium Scholion ad Euripid. Hecub. v. 908. Pors. evulgatum a Scaligero de Emend. Temp. p. 378. A. (coll. Casaub. ad Dionys. Halic. Ant. Rom. T. 1. p. 159.) ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. Offensus, ut videtur, hac ellipsi Fabricius Bibl. Gr. T. I. p. 280. dedit ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας. Non laudo. — Euripides Phœn. v. 361. ὄλοιτο τάδ', εἴτε σίδαρος, Εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος. Porsonus: "ὄλοιθ' ὁ τάδ' Valckenarius, ut δράσας, aut aliquid simile subaudiatur; et ita edidit Brunckius." Vulgatam lectionem aliquis sic defendat, ut τάδε ad αἴτιος referat. Xenophon Anab. VII. 1. 25. τὴν πόλιν τὴν οὐδὲν αἰτίαν. Vid. Reitz. ad Lucian. T. II. p. 34. SCHÆF.

ΠΟΙΗΣΙΣ, *POËSIS.*

Supple hanc vocem in Τραγική, *Tragica*: Κωμική, *Comica* etc. [Stephanus Byzant. v. Ἀνθεμοῦς· — Ἀπολλώνιος — ἐν τῇ Ἀργοναυτικῇ —. SCHÆF.]

ΠΟΙΗΤΗΣ, *POËTA.*

In Τραγικὸς, *Tragicus:* Κωμικὸς, *Comicus*, et similibus. [x]

* Ellipsis hæc cum in aliis multis, tum in primis in circumlocutionibus, quibus certi Poëtæ designantur, reperitur. Sic dicitur ὁ Περιηγητὴς, *Dionysius*, cujus Poëma inscribitur Περιήγησις τῆς οἰκουμένης. Ὁ Βουκόλος, *Theocritus.* Οἱ Μελοποιοὶ, *Lyrici Poëtæ.* Dionys. Hal. L. I. Εὔπολις, ὁ τῆς ἀρχαίας, s. κωμῳδίας ποιητής. Cicero ad Attic. L. VI. ep. 1. Plene Dionysius Longin. c. XXXIII. §. 6. Ἀπολλώνιος, ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητής. *Apollonius.* Ὁ Βοιώτιος ποιητὴς, *Hesiodus.* v. Themistius Orat. XII. p. 170. B. Ὁ Τήϊος ποιητὴς Ἀνακρέων. Maximus Tyr. Dissert. XXVI. p. 309. Ὁ Ἱμεραῖος ποιητής. *Stesichorus.* Idem Dissert. XXVII. p. 321. Schwebb.

x In κύκλιοι. Epigramma vetus:

> Τοὺς κυκλίους τούτους τοὺς αὐτὰρ ἔπειτα λέγοντας
> Μισῶ λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων.

Leisn.

ΠΟΙΝΗ, *PŒNA.*

Nonnunquam reperies absolute dictum ἀποτίνειν, pro ἀποτίνειν ποινὴν, *pendere* (pœnas). Homerus Iliad. Ι.

> ——— ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ
>
> ——— ut damno accepto *(pœnas)* luat.

223 Ubi Eustathius: Ἐλλειπτικῶς εἴρηται, ἵνα δηλοῖ τὸ ἀποδώσῃ ποινήν: h. e. *elliptice dictum est, ut significet, pendat pœnas.* Sic τετραπλασίαν τίνειν, sc. ποινὴν, Plato L. XI. de Legibus, i. e. *quadrupli pœnam solvere.* et ὁμοίαν ἀποδιδόναι. Herodotus L. IX. c. 78. τοῦ σὺ τὴν ὁμοίην ἀποδιδοὺς, ἔπαινον ἕξεις etc. [In loco hoc Herodoti Fischerus ad Weller. III. 1. p. 255. subaudit δίκην, additque alium ejusdem scriptoris locum, L. VI. c. 21. Schæf.]

* Plene habet Homerus Iliad. Γ. v. 286. Τιμὴν ἀποτινέμεν. ubi Eustathius τιμὴν explicat per τιμωρίαν. coll. Iliad. Ψ. v. 487. Schweb.

* ΠΟΛΕΜΟΣ, *BELLUM.* [y]

Ἐμφύλιος. Pæanius V. 6. 4. coll. 5. [In posteriore loco legitur ὁ ἐμφύλιος πόλεμος: in priore τῶν ἐμφυλίων κινδυνευμάτων. ubi τῶν ἐμφυλίων non de *bellis*, sed de *hominibus* intelligo. Οἱ ἐμφύλιοι sunt *cives.* Scholiastes ad Apollon. Rhod. III. v. 62. πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα

ἀντίκτυπον. respiciens, opinor, Odyss. XV. v. 272. ἄνδρα κατακτὰς ἔμφυλον. Schæf.] Ἐν τοῖς Περσικοῖς. Ælianus Var. Hist. XII. 10. [z] Schoettg. Æliani Interpres: *in Persicis bellis.* quod Schoettgenium in fraudem induxit. τοῖς Περσικοῖς enim generis est neutrius, subaudiasque ad h. v., si quid subaudiendum, ἔργοις. Strabo T. III. p. 30. μετὰ τὰ Περσικά. Scholion ineditum in Aristidem, quo utitur Valckenarius ad Herodot. p. 662. 67. ἐν τοῖς Περσικοῖς. Sic τὰ ἡρωϊκά. Athenæus T. I. p. 70. πρεσβεύει γὰρ τοῖς χρόνοις τὰ ἡρωϊκά. (Conf. Pausan. V. c. 6. τὰ παλαιότερα ἔτι καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ἡρώων.) Τὰ Ἰνδικά. Philostratus Her. p. 240. Boiss. καὶ πρὸς τοῖς Ἰνδικοῖς Ἀλέξανδρος ἦν. quod minus accurate verterunt. Τὰ Λευκτρικά. Diodor. Sic. XV. c. 76. ἀπὸ τῶν Λευκτρικῶν. Τὰ Μηδικά. Herodotus IX. c. 64. extr. μετὰ τὰ Μηδικά. Sic etiam Aritoteles Polit. V. c. 4. p. 309. ed. Conr. Idem ibid. p. 311. ἐν τοῖς Μηδικοῖς. Τὰ Πελοποννησιακά. Scholiastes Venetus ad Homer. Il. VII. v. 185. ἐπὶ τῶν Πελοποννησιακῶν. Τὰ Πλαταϊκά. Herodotus VIII. c. 126. ἐκ — τῶν Πλαταιϊκῶν. L. IX. c. 38. in. τῶν Πλαταιϊκῶν. Plutarchus Mor. T. IV. p. 490. ἐν τοῖς Πλαταιϊκοῖς. Τὰ Τρωϊκά. Herodotus VII. c. 171. τρίτῃ δὲ γενεῇ μετὰ Μίνω τελευτήσαντα γενέσθαι τὰ Τρωϊκά. Strabo p. 859. B. ed. Alm. μετὰ τὰ Τρωϊκά. Τὰ τυραννικά. Aristoteles Polit. V. c. 3. p. 307. μετὰ τὰ τυραννικά. In talibus, quod ante dixi, ἔργα suppleri posse, docent hæc Thucydidis I. c. 23. in. Τῶν δὲ πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικόν. Quamquam non desunt exempla, ubi scriptores Græci, persimili locutionum sensu, aliis substantivis utuntur: quæ cum masculini sint generis, ad ellipsin illam, si qua est, explendam noli adhibere. Herodotus IX. c. 27. ἐν τοῖσι Τρωϊκοῖσι † πόνοισι. Diodorus Sic. V. c. 53. μετὰ — τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους. c. 83. κατὰ — τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους. Idem XVI. c. 57. τῶν Δελφικῶν καιρῶν. Schæf.

y Πόλεμος, *bellum*, subauditur in συνάπτειν, *conserere*, coll. 1 Maccab. XIII. 14. Vide sub μάχη. Mich.

z Plutarchus in libro, Ne suaviter quidem vivi posse secundum Epicurum: ποσαχοῦ εἰς τὴν γαστέρα τοῦ ἀνδρείου ἔοικας ἐναλεῖσθαι, καὶ τὸν περὶ τῶν κρεῶν ἐπάξειν. supple aut πόλεμον, aut κίνδυνον. vid. Kusterum ad Aristophanis Ran. v. 193. Τὸ πόλεμον cum præpositione ἐς etiam deest in ἔξοδος, quum ponitur pro *expeditione bellica*. Aristophanes Nubib. 579. cujus significationis ignarus Frischlinus male ἔξοδον reddidit *comitiorum exitum*. Pari significatu occurrit in Pace v. 1181. et τὸ ἐξιέναι, sc. ἐς πόλεμον, in eadem comœdia v. 1182. Lucianus in Parasito supplet per sequentia: ἔξεισι ἐπὶ τὴν παράταξιν, *exit in aciem*. Thucydides autem per στρατείας, suppressa præpositione εἰς, L. I. c. 15. Καὶ ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐξῄεσαν οἱ Ἕλληνες. *Nam Græci in regiones a suis finibus valde remotas aliorum subigendorum caussa nullas expeditiones tunc faciebant.* Scholiastes: ἐξῄεσαν, ἐξιόντες ἐποίουν, ἐπεποιοῦντο, ut adeo verbum ἐξῄεσαν in duo vocabula resolvat, quod opus non est, si ellipsis præpositionis admittatur. Ceterum apud Thucydidem V. 23. verbum καταλύειν, pro *bellum deponere*, haud dubie elliptice pro καταλύειν πόλεμον positum est. Leisn. 224

† Al. ἡρωϊκοῖσι. Wesselingius: "ἐν τοῖσι Τρωϊκοῖσι πόνοισι non sollicito, tametsi Cicero Nat. Deor. III. 21. *Heroicis temporibus*, et ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς χρόνοις Diodorus L. XV. 79. Tu vide VII. 20." ubi legas πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Ceterum de confusione nominum ἥρως et Τρῶς vid. Victor. in Ciceron. Castigat. p. 289. ed. 1552. Bentl. in Callim. Fragm. CCVIII. p. 518. et in epistola ad Davisium

χειρῶν, ut plures dativi, quales sunt ἀνάγκῃ (ἀναγκαίως) [illegible] adverbialiter dicitur, fungiturque vice adverbii χερσίως. Nihil in talibus supplendum. SCHÆF.

* ΠΟΝΟΣ, *LABOR.*

In phrasi ἀμφί τι ἔχειν, sc. πόνον, *in aliqua re occupatum esse.* Ar-
227 rianus I. p. 30. Ποιηταῖς ἐπῶν τι καὶ μελῶν, καὶ ὅσοι ἀμφὶ ᾠδὴν ἔχουσι, πολὺς πόνος ἔσαι ποιεῖν τι καὶ ᾄδειν Ἀλέξανδρον. *Poëtis epicis et melographis, et qui in conficiendis odis elaborant,* [imo: *qui cantando occupantur*] *magnus erit labor,* [*scribere et*] *canere Alexandrum.* SCHOETTG. In talibus subaudi pronomen reciprocum. SCHÆF.

* ΠΟΝΤΟΣ.

In Εὔξεινος. Dionysius in Perieg. 763. LEISN. dd Vide supra ad v. Πέλαγος. SCHÆF.

dd Πόντος, *pontus, mare,* deficit in ὁ Ἀδρίας, Actor. XXVII. 27. MICH.

* ΠΟΡΝΗ, *MERETRIX.*

In αἱ ἐπὶ, ἀπὸ, τῶν οἰκημάτων, sc. πόρναι. [Imo, quæ ἀποτόμως vocabantur πόρναι, per urbanitatem Atticam dictæ sunt αἱ ἐπὶ (s. ἀπὸ) τῶν οἰκημάτων. Tali autem urbanitati hujusmodi ellipses plane repugnant. SCHÆF.] In δωδεκαμήχανος, sc. πόρνη. LEISN. Δωδεκαμήχανος certa quædam meretrix, Cyrene, dicta fuit, si fides Suidæ T. I. p. 622. qui sequitur Scholia ad Aristoph. Ran. v. 1363. Ex Aristophanis quidem loco non colligas, ipsam Cyrenen sic appellatam fuisse: nam τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης est i. q. αἱ δώδεκα μηχαναὶ Κυρήνης. SCHÆF.

* ΠΟΡΝΙΚΟΣ, *MERETRICIUS.*

In οἴκημα, *lupanar,* quam vocem Athenienses pro πορνεῖον usurparunt. Ælian. V. H. L. VI. c. 1. Τάς τε γυναῖκας τῶν Παλληνέων καὶ τὰς θυγατέρας ἐπ' οἰκήματος ἔστησαν. Plene est apud LXX. Ezechiel c. XVI. 24. Καὶ ᾠκοδόμησας σεαυτῇ οἴκημα πορνικόν. v. Harpocration et Hesychius in v. οἴκημα. SCHWEB. Etiam hic est Atticorum ἀστεϊσμὸς, quem hujusmodi ellipsis plane evertit. Conf. quæ ad v. Πόρνη monui. SCHÆF.

* ΠΟΣΙΣ, *MARITUS.*

In κουρίδιος absolute posito apud Homerum Odyss. O. v. 22.

Παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φίλοιο
Οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλᾷ.

Plene habet idem Iliad. Σ. v. 414. Κουριδίου πόσιος μένει. et Odyss. Ψ. v. 150.

> Σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κουριδίοιο
> Εἴρυσθαι μέγα δῶμα.

Schweb. Ἀνὴρ additur Hom. Hymn. in Cerer. v. 136. Δοῖεν κουριδίους ἄνδρας. quod imitatur Lucianus T. I. p. 178. κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς. Vid. Bastius Epist. Crit. ad Boisson. p. 188. Schæf.

* ΠΟΣΟΤΗΣ, *QUANTITAS.*

Hanc vocem subaudit Græcus Scholiastes in τόσον apud Apollonium Argonaut. L. I. v. 731. ubi ita habet: ἐπὶ ποσότητος τόσον, ἢ ἐπὶ θαύματος τοσοῦτον. Vid. v. μέτρον. Schweb. Non subaudit Scholiastes, sed τόσον illo loco docet intelligi posse de ποσότητι. Schæf.

* ΠΟΤΑΜΟΙ, *FLUVII.*

Hæc vox apud Qu. Calabrum XIV. 641. deest in κελάδοντες et χείμαρροι, et alibi in ἀέναοι, et IX. 45. ποταμὸς in δινήεις. vid. Vannus Crit. p. 353. Leisn.

* ΠΟΤΑΜΟΣ, *FLUVIUS.*

De hac ellipsi ita Eustathius ad Iliad. N. p. 906. l. 12. Ἐν τῷ χείμαρρος λείπει τὸ ποταμός. Plene habet Polybius T. I. p. 464. χειμάῤῥους ποταμός. Theocritus Idyll. XXII. v. 50.

> ——————— οὓς τε κυλίνδων
> Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.

In ῥέοντες apud Homerum Iliad. P. v. 751.

> ——————— οὐδέ τι τῆσιν ῥηγνῦσι ῥέοντες.

Plene Iliad. Π. v. 389.

> ——————— ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες.

Eadem ellipsis obtinuit quoque apud Latinos in *fluvius*, quod sua natura est adjectivum, et subintellectum habet *amnis*. Vid. Sanctii Minerv. p. 553. Vossius de Construct. c. VI. Sic in nominibus propriis fluminum ubique Ellipsis re vera regnat, quando eorum nomina absolute ponuntur, e. g. *Tanais*, *Ister*, *Volturnus* etc. ubi semper *flumen* vel *amnis* supprimitur; indeque sæpius ab auctoribus plena oratione reperitur. Sic Mela L. II. c. IV. *Flumen Metaurus*, et ibid. §. 95. *Volturnus amnis*. Ellipticæ pariter atque plenæ orationis exempla habet Horatius L. IV. Od. XV. v. 21.

Non, qui profundum Danubium bibunt: et v. 24. *Non Tanain prope flumen orti.* Schweb. Non assentior Schwebelio hîc quoque ad ingenium relabenti. Talibus enim nominibus propriis quoties appellativa scriptores jungunt, faciunt aut necessitate coacti, ut lectores doceant, fluvium, urbem, alia id genus, intelligenda esse, aut sectantes pleonasmos, qui orationi nunc vim quandam, nunc numeros aliamve virtutem concilient. Schæf.

* "*Torrens* vocatur χείμαῤῥος, et χειμάῤῥους, intellegi enim debet ποταμὸς, quod nomen additum legitur ap. Herodo. 9. 81. Polyb. 4. 70. Pausan. 2. 25." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 261. Stobæus p. 12. Schow. Ὁ τύχῃ βίος συμπεπλεγμένος (malim συμπ. β.) ἔοικε χειμάῤῥῳ ποταμῷ. Eodem sensu, sed, ut sophista, exquisitiori locutione Maximus Tyrius T. II. p. 143. Reisk. τῶν ποταμῶν οἱ χειμέῤῥοι. quod non erat cur tentaret Dorvillius ad Chariton. p. 573. s. Conf. Diodor. Sic. XX. c. 109. τηρήσαντες νύκτα χειμέριον, *noctem tempestuosam.* Pausanias IV. c. 20. τὸ γὰρ ὕδωρ ἐβιάζετο σφᾶς ἀθρόον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταχεόμενον,——καὶ ἅμα οὐδὲ κινήσεσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους ἤλπιζον ἐν ἀσελήνῳ νυκτὶ καὶ οὕτω χειμερίῳ: ubi v. Kuhn. Schæf.

ΠΟΤΗΡΙΟΝ, *POCULUM.*

Sic ἐν μικροῖς, ἐν μεγάλοις πίνειν, scil. ποτηρίοις. Laërtius Anachars. καὶ θαυμάζειν, φησὶ, πῶς Ἕλληνες ἀρχόμενοι μὲν ἐν μικροῖς πίνουσι, πλησθέντες δὲ ἐν μεγάλοις. Plene Artemidorus I. p. 56. ἐν μεγάλοις ποτηρίοις dixit. Sic προπίνειν τινὶ φιλοτησίας, sc. ποτήριον vel κύλικα.

* ΠΟΤΟΣ, *POTATIO.*

Euripides Cyclop. v. 453.

228 Ὅταν δ' ὑπνώσῃ Βακχίου νικώμενος.

Quum autem vino sopitus fuerit.

Ubi in Βακχίου supple πότου, vel νάματος, quam vocem Aristophanes Ἐκκλησ. v. 14. addit. [Sed vid. supra ad v. Πάθη. Schæf.]

Deest etiam πότου in προϊόντος apud Theocritum Idyll. XIV. 18. Supplet eam vocem Scholiastes, qui adeo melius illum locum, quam interpres, secundum quem χρόνου omissum est, intellexit. Sæpe vox πότου additur, e. g. apud Josephum Ant. Jud. XVIII. 6. συγκεχυμένων δ' αὐτῶν, καὶ τοῦ πότου προϊόντος. Vid. Observatt. Miscellan. Vol. V. T. 3. p. 62. Leisn. cujus etiam præfat. confer.

* ΠΟΤΟΝ.

Malim in Βακχίου subaudire ποτοῦ, quod ipsum est τὸ πινόμενον ὑγρὸν, vel, ut Aristophanes habet, νᾶμα: cum contra ὁ πότος est *actus bibendi*, vel τὸ συμπόσιον, ut obervat Eustathius ad Iliad. A.

p. 106. l. 29. Item in Μελίτινον, *potio ex melle confecta, mulsum.* Plutarchus T. II. p. 772. Τῶν τε βαρβάρων οἱ μὴ πίνοντες οἶνον, μελίτειον πίνουσιν. Theocritus Idyll. XXV. v. 105. Πεπίμεναι λακρέα. s. ποτοῦ. quamquam huc etiam ex fine versus τὸ γάλακτος referri possit. [Vide supra ad v. Γάλα. SCHÆF.] Sic Homerus Iliad. A. v. 470.

Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.

SCHWEB.

ΠΟΥΣ, *PES.*

Et hæc vox inter illas est, quas Græci in plurali numero frequenter omittunt elegantiæ gratia, præsertim in οἱ δύο, et in ἀμφότεροι. Sic Lucianus in Asino p. 111. Ἐπὶ τοὺς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθὸν, supple πόδας: *in duos* (pedes) *erectum.* Idem in Asino p. 97. Ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες. *Insequebantur me, utroque* (pede) *calcitrantes.* ubi subintell. ποσὶν. Theocritus Idyll. X.

Σχοῖμι δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.

Idyll. XIV.

——— ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακώς.

——— utroque vero innixus *(pede).*

In Græco supp. ποδῶν. ee

ee Περιδεδεμένος, sc. πόδας. Johann. c. XI. 9. Suppletur Matth. c. IV. 6. 229
SCHOETTG.

* In singulari etiam numero deest hoc vocabulum ad verbum ἀναστρέφειν, quod *versari, conversari, degere* significat. Ex ἐτύμῳ enim ἀναστρέφειν est *huc illuc vertere aliquid.* Hinc semper adsit oportet, quod referri ad hoc vocabulum queat. Quale autem id sit, Euripides docet in Hippol. vers. 1176.

Ὡς οὐκ ἔτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέφοι πόδα
Ἱππόλυτος ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων.

non amplius degere Hippolytum his terris. [Sic Euripides ποιητικῶς. Sed in vulgari hujus verbi usu subaudias ἑαυτόν: sæpissimeque medium ἀναστρέφεσθαι hoc sensu dicitur. SCHÆF.]

Item ad verbum βαίνω deest πόδα. Plene dixit Euripides in Electr. v. 94.

Καὶ τειχέων μὲν ἐντὸς οὐ βαίνω πόδα.

Quod quidem cum similibus exemplis confirmat Sanctii sententiam, scilicet non esse neutra verba, sed singulis deesse nomen simile. [Hic idem tenendum, quod modo de v. ἀναστρέφειν monuimus. Schæf.

In κάμπτειν. Euripides in Rheso v. 235.

> Ἵκοιτο, καὶ κάμψειε πάλιν θυμέλας
> Οἴκων πατρὸς Ἰλιάδος.

Difficilis erit sine ἐλλείψεως observatione hujus loci sententia. Duplex autem adest ἔλλειψις. Plene enim versus hac demum ratione
230 dicetur: Καὶ κάμψειε πάλιν τὸν πόδα ἐπὶ θυμέλας οἴκων etc. κάμπτειν πάλιν τὸν πόδα est *reverti, pedem retro ferre;* id vero est, *domum redire.* Ita igitur interpretabimur Tragici dictum: *Abeat* (ad hostiles stationes) *feliciterque ad patrios lares revertatur.* Bernh. Hoc sensu Nonnus passim dixit κάμπτειν ἴχνος. Paraphr. Evang. Jo. VII. 10. ὤδιον ἴχνος ἔκαμψεν ἐς ἀρτιχόρευτον ἑορτήν. Conf. Musgrav. Supplem. ad Euripid. Phœniss. v. 310. p. 339. a. Longe diverso sensu dicitur κάμπτειν κῶλα (γούνατα, γόνυ) de sedentibus a. quiescentibus. Vid. Brunck. ad Æschyl. Prometh. v. 32. ad Sophocl. Œdip. Colon. v. 19. Alio item significatu in Lexico MS. Coislinīano dicitur κάμψας τὸν πόδα, quod cum Homerico Il. Ψ. v. 731. ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν comparat Piersonus ad Mœr. p. 91. a. Schæf.
* Eustathius ad Ἰλιάδ. N. vers. 512. οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, notat, quum γυῖα vocantur *manus,* aut *pedes,* subaudiri χειρῶν, vel ποδῶν. Ποῦς, sed sensu grammatico sumtum, deest in Πυῤῥίχιος, Ἀμφίμακρος, Κρητικὸς similibusque. Leisn.
* Sic etiam in ὀρεγνύναι s. πόδας apud Homerum Iliad. M. v. 20. Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών. Quod ad ellipsin in v. γυῖα attinet, eodem modo etiam Cæsar utitur v. *membrum,* de B. G. L. IV. c. 24. *Omnibus membris expediti.* scil. *manibus pedibusque.* Schweb.
* In στῆναι et ἔξω στῆναι. Conf. Euripid. Electr. 999. Bacch. 646. 861. Hel. 562. Suppl. 171. Iphig. in Taur. 33. 752. Rhes. 571. 280. Theocrit. Idyll. XXI. 59. Forte etiam in ποιεῖν Act. V. 34. τοὺς ἀποστόλους ποιῆσαι ἔξω. scil. τοὺς πόδας. coll. Ælian. V. H. X. 3. τοὺς πόδας ἔξω ποιήσῃ. Vid. tamen Abresch. Animadv. ad N. T. p. 606. F. St.

ΠΡΑΓΜΑ, *NEGOTIUM.*

Magnus apud Græcos est Ellipseos hujus nominis usus tam in plurali, quam singulari. *Primo* in adjectivis neutrius generis, v. gr. Τὸ συμφέρον, *utile:* τὸ πονηρὸν, *malum:* τὸ κοινὸν, *commune:* τὸ μωρὸν, *stultum:* τὸ δυνατὸν, *possibile:* τὸ θαυμαστὸν, *mirum:* τὸ ἐμὸν, *meum:* εἰς κενὸν, *in cassum:* et innumeris aliis, in quibus subintell. πρᾶγμα, ut in τὰ συμφέροντα, τὰ πονηρὰ, τὰ ἐμὰ etc. supp. πράγματα. Sic τὰ ὅλα dicunt Græci per Ellipsin vocis πράγματα. Latini Sum-

ma res. Diodorus L. XVII. Τοῖς ὅλοις ἐλαττωθῆναι (sc. πράγμασι) *summa* (re) *superari*. [Similiter dicitur ἡττᾶσθαι τοῖς ὅλοις, συντρίβεσθαι τοῖς ὅλοις, σφάλλεσθαι τοῖς ὅλοις. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 268. 77. Opponitur τοῖς ὅλοις ἐῤῥῶσθαι apud Athenæum T. III. p. 287. quod, a Jacobsio nuper infeliciter tentatum ad Anthol. Gr. III. 1. p. 345., recte interpretatur Schweighæuserus Animadv. T. IV. p. 592. SCHÆF.] In Atticismo illo ἀνθ' ὧν, *propterea quod*, deest πραγμάτων cum ἐκείνων. Plena enim loquutio est: ἀντὶ ἐκείνων πραγμάτων, δι' ὧν. ff [Theocritus Epigr. XVIII. Ἕξεῖ τὰν χάριν ἁ γυνὰ ἀντὶ τίνων; Ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψε. i. e. ἀνθ' ὧν. Similiter Schol. Wechel. ad Agathiæ Epigr. XLIII. Νῦν γὰρ ἀντὶ τῶν ὧν ἐπιλιπόντων καὶ τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν συμβαλλούσης τῆς πόλεως φροντίδος τήνδε σοι τὴν εἰκόνα ἀνεστήσαμεν. SCHÆF.]

In phrasi οὐκ οἶδα, ὅ,τι χρήσομαι τῷ παρόντι, subintell. πράγματι. Addidit Herodotus L. VII. cap. 213. Ἀπορέοντος δὲ βασιλῆος, ὅ,τι χρήσηται τῷ παρεόντι πρήγματι. gg 231

Secundo in articulo N. G. τὸ vel τὰ cum genitivo nominis, ut: τὸ τῆς ἐλευθερίας: τὸ τῆς ὀργῆς: τὸ τῆς τιμωρίας: τὰ τοῦ Θεοῦ: τὰ τῆς πόλεως: τὰ τῶν ἀνθρώπων: (Res) *libertatis* etc. kk

Tertio ante verbum tertiæ personæ, ut: Κατεπείγει, pro πρᾶγμα κατεπείγει, *res urget*. Lucianus in Quom. consc. sit Hist. p. 634. Ἢν κατεπείγῃ, *si* (res) *urgeat*. Interpres perperam convertit hæc verba: *Si festinet*. [Conf. Schwebel. præfat. SCHÆF.] Ignoravit hic Ellipsin vocis πρᾶγμα, quæ in eadem locutione paullo post ab Luciano ipso exprimitur his verbis: Ὅταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα: *quum res non admodum urgebit*. ll [Diodorus Sic. I. c. 33. περὶ ὧν οὐδὲν κατεπείγει γράφειν. ubi v. Wesseling. Nec minus rectum οὐ κατεπείγει γράφειν ibid. II. c. 22. in quod miror displicuisse præstantissimis editoribus. Conf. Toup. ad Longin. p. 376. Etymol. M. c. 746. 11. οὐ κατεπείγει δέ. Justinus Mart. Dial. c. Tryph. p. 286. 9. ἀλλ' ἐπεὶ κατεπείγει με πρότερον πρὸς τὰ ὑπὸ σοῦ ἐν γελοίῳ τρόπῳ εἰρημένα ἀποκρίνασθαι. ubi insigni errore Thirlbius: "Κατεπείγει με. Lego κατεπείγομαι." Athenæus T. IV. p. 433. περὶ ἧς νῦν οὐκ ἔτ' ἐπείγει λέγειν. Editor: "Fors. οὐκ ἐπείγει." secutus Coräyum. Vid. Animadv. T. VI. p. 376. s. Corrigo οὐ κατεπείγει. Obiter moneo, in Plutarcheo loco Mor. T. III. p. 226. οὐ πᾶσι κατεπείγει τὴν τιμωρίαν ὁμοίως, veram mihi videri librorum aliquot lectionem (v. Wyttenb. Animadv. in Plutarch. de S. N. V. p. 36.) κατεπείγει: agitur enim de diverso modulo accelerandæ pœnæ. SCHÆF.]

Postremo in verbo πράττειν, ut cum dicitur, εὖ πράττειν, ἄριστα πράττειν, κακῶς πράττειν, sc. πρᾶγμα, vel πράγματα. Horatius *bene rem gerere* dixit. mm

ff Μετὰ ταῦτα, scil. πράγματα. Joann. c. VI. 1. et alibi. Phrasis hæc plena imitata est Ebræis Gen. XXII. 1. אַחַר הַדְּבָרִים. Confirmatur hujus ἐλλείψεως veritas ex Joann. c. II. 12. ubi in singulari dicitur: μετὰ τοῦτο, quod pro μετὰ τοῦτο πρᾶγμα positum. Sermo autem hoc loco fit de facto miraculoso Christi vinum ex aqua producentis. Post quod factum sacer historicus Christum refert profectum esse Capernaumum. Itaque μετὰ τοῦτο est μετὰ τοῦτο πρᾶγμα θαυμαστόν. BAHNM. 232

gg Item in ἐπ' αὐτοφώρῳ. Joann. VIII. 4. γυνὴ [illegible] quod integrum, ἐπ' αὐτοφώρῳ πράγματι μοιχευομένη, quæ ita [illegible] fuit, ut in ipso actu deprehenderetur. Occurrit etiam apud Platonem de Republ. lib. II. p. 68. ed. Massil. [Conf. Diodor. Sic. II. c. 28. [illegible] Dionis Cass. T. I. p. 183. 96. diductis vocibus scrib. ἐπ' αὐτοφώρῳ. Monuit Wesselingius T. II. p. 1501. a.) Schæf.]

Notentur et hæc ex Artemidoro II. 44. τοῖς εἰς πάντα (scil. πράγματα) ἀθλ[illegible], qui per omnia exercitati sunt. Et V. 2. [illegible] ἐπ' αἰσχροῖς [illegible]. Hic uxorem suam produxit, ac turpiter prostituit. ἐπ' αἰσχροῖς, sc. πράγμασι.

Porro subauditur hæc vox in phrasi ἐν τούτοις εἶναι, hæc sub illa (re) occupatum esse. Divus Paulus 1 Tim. IV. 15. Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι. Hæc meditare, in iis esto occupatus. Artemidorus I. 23. Οἱ γὰρ ἐν τοιούτοις [illegible], sc. πράγμασιν. Qui enim in talibus (negotiis) versantur. Plura occurrunt apud eundem Artemidorum IV. 29. Heliodorum lib. V. pr. Achillem Tatium lib. V. p. 309. lib. VII. p. 427. Longum I. p. 27. Libanium epist. 72. p. 230. epist. 75. p. 231.

233 Confer, quæ ad eundem notavit Clarissimus Wolfius ad epist. 42. p. [illegible]. Hebraismum quoque hujusmodi animadvertit Buxtorfius Catalect. c. 252. Aliam hujusmodi Ellipsin amat Arrianus, apud quem aliquoties occurrit ἐν τούτῳ, ubi subaudiendum γινομένων τῶν πραγμάτων. Dum hæc ita geruntur. Sic lib. I. p. 17. Οἱ δὲ Μακεδόνες ἐν τούτῳ ἀσφαλῶς ἐπέρασαν τὸν ποταμόν. Macedones vero, dum hæc aguntur, tuto fluvium tranant. Confer similia p. 18. 55. 56. Sommerd. ii

hh In ἐγκύκλια subaudiendum est πράγματα. Isocrates ad Nic. II. [illegible] χρῆσθαι τοῖς πράγμασιν ἐπιστατοῦσιν, οὐ μόνον δ' ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις, sc. πράγμασι, καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν γιγνομένοις [illegible], ἀλλὰ rel. Non solum in vulgaribus et quotidie accidentibus negotiis. Bernh.

ii Idem existimo statuendum de ἐν τούτοις, quando refert Latinum inter hæc sive interea, quod conjunctis vocabulis scribitur, cum sint distinguenda, quippe res ipsa loquitur, interea manco sermone dici pro: inter ea negotia sive facta.

Item in ἐν οἷς addi debet πράγμασι. Act. XXIV. 18. Dixerat autem Paulus, se ἐλεημοσυνῶν gratia adiisse Hierosolyma. Hæc agentem invenisse ipsum Judæos,

234 quod recte hoc modo Græce dici potuit: Ἐν οἷς πράγμασι, scil. ἐν τῷ [illegible] [illegible] inter quæ me [illegible]. Ubi [illegible] dixeris, inter quæ. Et Curtius init. lib. III. Inter hæc (sc. negotia) Alexander. Eadem itaque ἐλλείψει Latini utuntur. Quod clarissimum fit ex cap. XXVI. 21. ubi Paulus eadem referens, Ἕνεκα τούτων, inquit, συλλαβόμενοι etc. quo loco neminem puto tam absurdum fore, ut subaudiendum putet voc. χρόνων. Nam, quod omnes vident, deest vocab. πραγμάτων, plene enim dictum foret: Ἕνεκα τούτων πραγμάτων.

Idem statuere de Artemidori loco non hæsito. Quod enim dicitur ἐν ἐσχάτοις, id non mascul. sed neutro genere positum esse credendum est: quod probat τὰ ἔσχατα; quod plene dicendum esse τὰ ἔσχατα πράγματα, nemo dubitat. Petrus epist. 2. c. II. 20. Sunt autem hæc ultima τὰ ἔσχατα πράγματα, ubi animam quis trahit: qua [illegible] non est, quod post hæc inter homines agas. Itaque πρὸς ἐσχάτοις εἶναι recte eo, quem diximus, modo expletur: πρὸς ἐσχάτοις πράγμασιν εἶναι. Bernh.

kk Τὰ κατ' ἐμὲ, sc. ὄντα πράγματα. Coloss. IV. 2. Ephes. VI. 21. Sprong.

235 * Item, Hebr. XII. 11. οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι (πρᾶγμα), ἀλλὰ λύπης. Petrus in epist. 2. c. II. v. 22. τὸ τῆς ἀληθοῦς παροιμίας. Matthæus in evangel. cap. XXI. 21. τὸ τῆς συκῆς. Idem cap. VIII. 33. τὰ τῶν δαιμονιζομένων. Et cap. VI. 34. τὰ ἑαυτῆς. Paulus in epist. ad Romanos, c. XIV. 19. τὰ τῆς εἰρήνης. Ibidem: τὰ τῆς οἰκοδομῆς. Idem, in epist. priore ad Corinth. c. XIII. 11. τὰ τοῦ νηπίου. Mich.

ll Καλῶς ἔχει, sc. τὸ πρᾶγμα, Bene (res) habet. Ælianus Var. Hist. II. 4. p. 67. Schoetto.

mm Item in verbo χρονίζειν, ubi moram longiorem indicat, ἔλλειψιν arguit. Itaque addendum equidem arbitror τὸ πρᾶγμα. Rem enim nostram si facimus, tempus terimus, eoque ipso moram efficimus. Quare pro mora recte ponitur [illegible] rem facere sive gerere, velut Lucas facit Act. XIX. 3. ubi [illegible] dicit pro [illegible] πρᾶγμα κατὰ μῆνας τρεῖς: quod recte in priorum de Paulo dictum est, qui non docendi tantum, sed opificis etiam partes obiit, sec. Act. XVIII. 3. [illegible]

autem, quod omnes norunt, omnis operis, cujuscunque id fuerit generis, index est. Quemadmodum igitur recte Herodotus dixit πρήσσειν τὰ Περσικὰ πράγματα: ita non minus recte dici credimus: ποιεῖν τὸ πρᾶγμα. Idem igitur erit dixisse: *Paulus tres menses munere suo functus est: et, Paulus tres menses moratus est.* Lamb. Fallitur. Accusativus ille temporis regitur, non a subaudita praepositione κατὰ, sed ab ipso verbo ποιεῖν. Ceterum hæc locutio est Græcitatis exterioris. Lucillius XVI. in. Νύκτα μίαν ἰατρὸς ἐποίησεν περὶ Μάρκον ἰατρός. ubi v. Jacobs. II. 2. p. 449. In Diodoro Sic. I. c. 35. aliquot libri habent τὰς μὲν ἡμέρας ἐν τοῖς ὕδασι ποιεῖ γυμναζόμενον κατὰ βάθους: quod Wesselingius vulgatæ lectioni διατρίβει γ. κ. β. jure posthabuit. Nonnihil differt illud Dionysii Halic. Ant. Rom. T. II. p. 801. καὶ μὲ πολὺν ποιεῖ χρόνον αὐτὸ διὰ μόνον. Magis etiam differt, optimis usurpatum scriptoribus, χρόνους (διατριβὰς, μελλησμοὺς) ἐμποιεῖν, de quo obiter Berglerus ad Alciphr. p. 87. Schæf.

* In phrasi τὰ κοινὰ subaudi πράγματα, ut idem sit ac *res publicæ*; unde et 236
Latinum compositum est nomen *reipublicæ*. Ælianus lib. III. c. 17. Ἐπηνώρθωσαν γὰρ τὰ κοινά, *correxerunt respublicas*; loquitur enim de administratione rerum publicarum Ælianus.

In ἐπ' ἀξίοις supplendum est hoc nomen. Ἐπ' ἀξίοις (sc. πράγμασι) ἀκουεῖν. Euripides Orest. vers. 1337. Ἐπ' ἀξίοις (scil. πράγμασι) ἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος, *merito igitur lamentatur domus.*

In μεγαλεῖα: plenius enim sermo est, μεγαλεῖα πράγματα, (facta) *magnificanda, sive admiratione digna, stupenda.* Lucas in evang. I. 49. et in Act. II. 11. μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ, *admiratione Dei digna* (facta). Esse autem hoc nomen adjectivum, non substantivum, ex Herodoto clarum est, qui dixit τὸ μεγαλεῖον κτῆμα, *magnifica possessio.* Bernh.

* Allatis exemplis ex largissima segete spicilegium saltem quoddam locutionum notabiliorum addere visum est. Sic Julianus Orat. I. p. 42. C. Τὰς ὑπὲρ τῶν κοινῶν εὐχὰς ποιούμενον. Plene Polyænus L. IV. c. 8. οἱ πάντες ἡγεμόνες βουλεύονται περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων. coll. ad Onosandri c. XXXV. not. 5. [" Demosth. p. 312. To. 1. πρὸς τὰ κοινὰ προσελθεῖν quod Dinarch. 1. p. 74. To. 2. dixit προσεληλυθέναι πρὸς τὸ πολιτεύεσθαι, et p. 84. πρὸς τὴν πολιτείαν προσεληλυθέναι. Sic τὰ πολιτικὰ Thuc. 6. 15.: τὰ δημόσια Id. 6. 16. τὰ κοινὰ — τὰ ἴδια Xen. Cyrop. 1. 2. 14." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 262. Add. Valckenær. Diatr. in Euripid. Fragm. p. 254. C. Schæf.] Hanc ellipsin sequitur Cicero L. XVI. ep. 24. *De domesticis hactenus. De publicis omnia mihi certa.* sub. *rebus.* Plene idem L. I. ep. 9. *Vehementer etiam res ipsa publica me movit.* Sic Græcorum plane imitatione Ovidius L. II. de Pont. ep. VII. 37.

" Sed quia res timida est omnis miser.

i. e. *timidus est omnis miser.* In eleganti illa periphrasi, τὰ τοῦ νόμου, pro ὁ νόμος. Rom. II. 14. coll. ad Galat. V. 3. Τὰ τῆς φιλοσοφίας, τῆς ποιητικῆς, pro ἡ φιλοσοφία, ποιητική. Maximus Tyr. Diss. X. p. 103. In τὰ βιωτικὰ 1 Corinth. VI. 3. Supplet ellipsin Macarius Homil. XV. p. 201. Τὴν μέριμναν ἔχουσι περὶ τῶν βιωτικῶν πραγμάτων: quæ μέριμναι βιωτικαὶ Luc. XXI. 34. In καθάπερ. 2 Corinth. III. 18. Est enim ita disjungendum, καθ' ἅπερ, sub. πράγματα: uti τόγε apud Homerum Odyss. Γ. v. 401. plene diceretur κατὰ τόγε πρᾶγμα. Item in τὰ ὅλα ellipsin supplet Onosander

c. VI. τὰ ὅλα συνήρπασε τῶν ἐναντίων πράγματα. et c. XIII. p. 129. ὥστε τοῖς ὅλοις ἐπιθεῖναι τοῦ πολέμου πράγμασι τέλος. In ζῆν ἐν ἀφθόνοις, *vivere in rerum abundantia*, in Epicteti Enchirid. c. XII. In proverbiali illa locutione: Ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, apud Homerum Iliad. κ. v. 173. Integra oratione habet Herodotus L. VI. c. 11. Ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα. In locutionibus, quibus Synthesin inesse censent Aristarchi filii, e. g. apud Homerum Iliad. β. v. 204. οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη. Quam ellipsin Latini quoque amant. Sic Virgilius Eclog. III. v. 80. *Triste lupus stabulis.* et ibid. v. 82. *Dulce satis humor.* Ubi Servius habet: *tristis res*, *dulcis res*. Quod attinet ad locutionem ἐπ' αὐτοφώρῳ, Joh. VIII. 4. eadem ἐλλιπῶς utitur Herodotus L. VI. c. 72. Ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲ ἁλούς. Sic plena oratione habet Diodorus Sicul. L. II. p. 114. B. Μηνυθείσης αὐτῷ τῆς πράξεως αὐτοφώρου. Denique in illa dicendi formula Matth. VIII. v. 29. Τί ἡμῖν καὶ σοί; coll. Johann. II. 4. qua *molestia* vel *contemtus rei alicujus* innuitur, et in qua falso quidam de Ebraismo cogitant, sub. πρᾶγμα. Sic etiam Anacreon Od. XVII. v. 264. Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί; et v. 270. Τί Πλειάδεσσι κἀμοί; Pro quo plene dicit Chariton L. IV. p. 67. Τί δὲ σοί, φησί, πρᾶγμα πρὸς Καλλιῤῥόην ἐκείνην; [Vid. ad v. Κοινόν. Add. Philostratus Her. p. 8. Boiss. Σοὶ δὲ τί καὶ τῷ Πρωτεσιλάῳ κοινόν; SCHÆF.] Nec minus Latini ellipsin in hac locutione sequuntur. Curtius L. VII. c. 8. §. 16. *Quid nobis tecum est?* Et Ovidius L. II. Eleg. L. 1. *Quid mihi vobiscum est?* sub. *negotii*. Ut alia, e. g. τὰ βέλτιστα, δέοντα, ἐνδεχόμενα, ἀναγκαῖα, προκείμενα, ὑπάρχοντα, τὰ ἐμαυτοῦ, τὰ κατ' ἐμέ, τὰ περὶ ἐμέ, τὰ πρὸς θεόν, εἰς κοινόν, οὐ θαυμαστόν, in quibus τό, πρᾶγμα, vel πράγματα subauditur, compendii gratia, prætermittamus. SCHWEB.

* "Xen. Cyrop. 7. 1. 15. καὶ ἐν τούτῳ δὲ ἐδήλωσεν, h. e. *et vero ibi apparuit*. add. id. Apomnn. 1. 2. 23." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 261. Add. τὰ ἀνθρώπινα. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 715. ἐν ἀδήλῳ καὶ δυστεκμάρτῳ τέλει πάντων τῶν ἀνθρωπίνων κειμένων. ubi tamen Vat. Cod. supplens ellipsin habet π. τ. ἀνθρ. πραγμάτων κειμένων. SCHÆF.

* ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ, *ANNALES*.

Subauditur hæc vox in ἐνιαύσιοι, quando absolute reperitur. Sic Dionysius Halic. L. IV. p. 220. Ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐνιαυσίων. Plene idem p. 213. Ἐκεῖνος γὰρ ἐν ταῖς ἐνιαυσίοις πραγματείαις τοῦθ' ἱστόρηκε μόνος. SCHWEB. In priori loco (T. II. p. 675.) olim legebatur ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐνιαυσίων ἀναγραφῶν ἱστορίᾳ. ubi ad τῶν ἐνιαυσίων ex syntaxi verborum repetendum esset ἱστοριῶν. Nunc autem libri Vaticani auctoritate recte ediderunt ἐ. τ. π. τ. ἐ. ἀναγραφῶν ἱστορεῖ. Sic enim Dionysius solet. T. II. p. 718. in. ἐν γὰρ ταῖς ἐνιαυσίοις ἀναγραφαῖς κ. τ. λ. Similiter Diodorus Sic. I. c. 43. extr. ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀναγραφαῖς. Conf. ibid. c. 69. extr. (In transcursu moneo, in Dionys. Halic. Ant. Rom. T. I. p. 295. pro ἐπιγραφῆς recipiendam fuisse libri Vaticani lectionem ἀναγραφῆς. Vicissim in Diod. Sic.

XVI. c. 60. pro ἀντιγραφὴν scribendum esse ἀντιγραφὴν, Stephanus Wesselingiusque jure censuerunt.) SCHÆF.

ΠΡΑΞΙΣ, *ACTIO*.

Quemadmodum εἰς κενὸν dicitur per Ellipsin vocis πρᾶγμα, uti modo docui; ita διὰ κενῆς, (conjunctim etiam legitur διακενῆς, quod idem notat,) per Ellipsin vocis πράξεως, ut plene sit: διὰ κενῆς πράξεως, *inani actione*. [nn] [Vid. Musgravii notam ad v. Ἀρχή. Genere neutro διὰ κενοῦ (διακενοῦ) in Argum. Phœniss. Euripid. p. XXII. Valcken. Idem εἰς κενὸν, de quo v. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 324. 75. SCHÆF.]

nn Utuntur eo verbo Septuaginta in Psalm. XXV. 3. et alibi, ubi vocem ריקם exprimunt.

...Sic etiam in πάντη. Artemidorus IV. 16. Τὰ δὲ πειρᾶσθαι τοῦ ἀπολαῦσαι τινὸς ἀμφίβολα. *At vero venditum esse a venum propositum esse hac* (ratione) *differt*. Estis idem observandum in πάντη, quod apud auctores sæpius occurrit. SCHOETTG. De πάντη Schoettgenius nemini, opinor, persuadebit. SCHÆF. 237

* ΠΡΕΣΒΕΙΣ, *LEGATI*.

[i] Post verba ἐπιστέλλειν et πέμπειν frequens ellipsis est non solum nominum ἐπιστολὴ aut γράμματα, δῆμος et pronominis τινὲς, sed etiam nominis πρέσβεις. Exempla habes apud Ælianum Var. Hist. III. 43. et Herodianum L. II. 8. 14. LEISN. Diodorus Sic. XII. c. 30. ἐπὶ δὲ τοὺς φρουροὺς Κορινθίους [debebat esse, aut τοὺς φρουροὺς τοὺς Κορινθίους, aut τοὺς Κορινθίους φρουρούς: hactenus, quamvis renitente Summo Viro, præferenda priorum lectio editionum, τοὺς φρουροῦντας Κορινθίους.] πρέσβεις ἀπέστειλαν. ubi Coisl. omisit πρέσβεις. Wesselingius ad h. l. "—nec multum curo vocem πρέσβεις, quam utroque in sermone sæpe intelligendam omittunt. Vide Jo. G. Grævium in Justin. L. V. 3. et Cortium ad Sallust. Catilin. C. 32." In Herodoteo loco I. c. 167. οἱ δὲ Ἀγυλλαῖοι ἐς Δελφοὺς ἔπεμπον, magis etiam proprie subaudias θεοπρόπους. Conf. ibid. c. 19. πέμπει ἐς Δελφοὺς θεοπρόπους. ubi statim sequitur: εἴτε καὶ αὐτῷ ἔδοξε πέμψαντα τὸν θεὸν ἐπείρεσθαι. SCHÆF.

* ΠΡΟΘΕΣΙΣ, *PRÆPOSITIO*.

In his formulis loquendi, ἡ πρὸς, ἡ παρὰ etc. apud Scholiastas sæpe deest τὸ, πρόθεσις. Si apud eosdem occurrit ἀντὶ τοῦ, i. e. *pro eo, quod est*; tum nulla est ellipsis. Sed si legitur apud eos, ἀντὶ τῆς, elliptica est locutio pro ἀντὶ τῆς προθέσεως. vid. Stephani Proparasceve in Thucydidem. LEISN.

* Quando nimirum pro usitato articulo neutrius generis τὸ ponunt ἡ. Sic Schol. ad Aristophanis Nub. v. 1083. λείπει ἡ εἰς. In schol. ad Thucydid. L. IV. c. 6. l. 85. λείπει ἡ περί. coll. Schol. ad Sophoclis Electr. v. 319. SCHWEB. Plene Apollonius Lex. Hom. v. Ἀμφαφόωντα T. I. p. 126. χωρὶς τῆς ἀμφὶ προθέσεως. Alis

exempla ex Eustathio et Gregorio Corinth. v. in Valckenaer Adnotat. in Adoniaz. Theocr. p. 364. A. C. Schæf.

ΠΡΟΠΟΣΙΣ, *PROPINATIO.*

Subauditio hujus vocis, vel alius idem valentis, quales sunt κρᾶσις et πόμα, locum habet in illo Atticorum, ἀγαθοῦ δαίμονος. Dicunt enim λαβεῖν, διδόναι, πίνειν, προπίνειν ἀγαθοῦ δαίμονος, omisso substantivo regente, ποτήριον vel κρατῆρα. Aristophanes in Pace v. 299. p. 642.

238 Νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν ἀγαθοῦ δαίμονος.

Nunc enim rapere nobis licet (*poculum*) Boni Dæmonis.

Addidit πρόποσιν Ælianus in Var. Hist. I. 20. Ἀγαθοῦ δαίμονος τῷ θεῷ διδόντας πρόποσιν: *propinantes Deo poculum Boni Dæmonis.* Phrasin autem illam, διδόναι πρόποσιν, habet etiam Philo in Flac. p. 759.
* Eadem ellipsis est in illis apud Philostratum in vita Apollon. Tyanens. L. II. c. 7. Διὸς, ἔφη, σωτῆρος ἥδε σοι, Ἀπολλώνιε. s. πρόποσις. Cui addi potest Lucianus in Conviv. T. III. p. 430. Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεάνθι, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. Ad quem locum de propinandi in salutem aliorum ritu conferri merentur scholia Græca. Schweb. Κύαθος additur in Antiphaneis Athenæi T. IV. p. 47. Posidippus X. Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπίχει δύο, ——— Συγκέρασον τὸν πάντων ἡμῶν. κ. τ. λ. Hujusmodi genitivos Musgravius ad Theocrit. T. II. p. 410. Wart. sic explicat, ut subaudiat ἕνεκα. Schæf.

* ΠΡΟΣΗΛΥΤΟΙ, *PROSELYTI.*

In aliquot N. T. locis vox hæc subauditur. Actor. c. XIII. 16. οἱ φοβούμενοι τὸν Θεόν. ubi ἄνδρες Ἰσραηλῖται, i. e. *Judæi nati*, diserte distinguuntur a φοβουμένοις τὸν Θεόν, h. e. a προσηλύτοις, *proselytis portæ.* In σεβόμενοι τὸν Θεὸν Actor. XVII. 4. et 17. quo modo etiam Lydia dicitur σεβομένη τὸν Θεόν. Actor. XVI. 14. V. commentatores sacros et in primis Wolfium ad hæc loca. Schweb.

* ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ, *PRÆSIDIUM, TUTELA.*

Vox hæc suppressa videtur apud Dionysium Halic. L. IV. p. 237. ἔχεις τὸν τῆς ἐπιτροπικῆς λόγον. s. προστασίας. nisi cum Sylburgio malis legere ἐπιτροπῆς aut ἐπιτροπείας, qua posteriore voce auctor utitur ibidem l. 2. ἐγὼ τὴν ἐπιτροπείαν ὑμῶν ἔλαβον. Schweb. Ἐπιτροπῆς habet Cod. Vatic. sicque nunc editum legitur. T. II. p. 725. Schæf.

* ΠΡΟΣΦΟΡΑ, *OBLATIO.*

Subaudiendum esse hoc etiam vocabulum ad verbum προσφέρειν,

Lucas monet in Act. XXI. 26. Ἕως οὗ προσηνέχθη ὑπὲρ ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν ἡ προσφορά. Articulus autem ἡ ἐμφαντικώτερος positus existimandus est, hoc modo interpretandus: *dum oblata fuerit oblatio illa*, scil. lege divina mandata. Nihil interim derogo Lamberti Bos sententiæ, qui θυσίαν addendum voluit isti verbo. Bernh.

ΠΡΟΣΩΠΟΝ, *FACIES.*

Συγκύπτειν, *incurvare*, et ἀνακύπτειν, *erigere*, nonnunquam absolute ponuntur, ita ut in iis subaudiri debeat πρόσωπον. E. g. Lucas in Evang. XIII. 11. Καὶ ἦν (γυνὴ) συγκύπτουσα, καὶ μὴ δυναμένη ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές. *Et erat* (mulier) *incurvans* (faciem,) *et prorsus non poterat surrigere* (faciem.) ubi in utroque, συγκύπτουσα, et ἀνακύψαι, subaudi πρόσωπον. Possis etiam ἑαυτὴν subaudire. °° [Posterior ratio unice probanda. Schæf.]

°° In σκυθρωπόν. Lucianus Vit. Auct. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ καὶ κατηφὲς, 239
scil. πρόσωπον. Vultum *ipsius severum et tristem timeo.* [Imo est i. q. τὴν σκυθρωπότητα αὐτοῦ καὶ κατήφειαν. Vid. Vigerum III. 2. 1. Schol. ad Philostr. Her. p. 182. Bois. πολλάκις ἀντὶ τοῦ προσηγορικοῦ μονογενοῦς ὀνόματος τίθησιν οὐδέτερον, οἷον, τὸ σοφὸν τῆς δίκης ἀντὶ τοῦ, ἡ σοφία, τὸ ἀντιξοοῦν ἀντὶ τοῦ, ὁ ἀντιξοώτης. V. ipsum Boisson. p. 574. Schæf.] Herodianus L. IV. 5. 16. σκυθρωποῖς προσώποις εἰς γῆν ἔνευον. Schoettg.

* It. in ἀτενὲς et ἀπαραίτητον. Julianus Cæs. φοβοῦμαι γὰρ αὐτοῦ τὸ λίαν ἀτενὲς καὶ ἀπαραίτητον. subintelligitur πρόσωπον. *sævum ejus et inexorabilem vultum.* Bernh. Sed vide quæ modo ad locum Lucianeum adscripsimus. Schæf.

* In καθεστηκυῖα apud Cebetem p. 45. edit. Gronov. γυνὴ καθεστηκυῖα: *mulier constanti vultu.* Plene est apud eundem p. 37. καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον. Item in v. ἀποστρέφειν, quando apud scriptores absolute positum reperitur. [Tum pronomen reciprocum subaudiendum. Schæf.] Integre Plutarchus in Poplicol. ἀποστρέψαι πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τὸ πρόσωπον. Sic etiam apud Latinos in v. *nubere* subaudiri solet *vultum*; quod sponsa, cum ad maritum duceretur, flammeo faciem nuberet. V. Festus de verborum significatione L. XII. p. 291. Schweb.

* Πρόσωπον, sensu technicorum intelligendum, Scholiastæ Grammaticique passim supprimunt. Sic Schol. ad Lucian. T. III. p. 570. ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἐπὶ δευτέρου. Ipseque h. l. Lucianus: τιθνάξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου. ubi minus recte Interpres: *dicente quodam de tertio.* Rectius Grævius. Schæf.

* ΠΡΟΦΗΤΗΣ, *VATES.*

Vide supra ad v. Ἱερεύς. Schæf.

* ΠΡΟΦΗΤΙΣ.

Subaudias ad v. Πυθία s. Πυθιάς. Pollux I. 14. ἰδίως δὲ ἡ ἐν Δελφοῖς προφῆτις, Πυθία. al. Πυθιάς. Schæf.

* ΠΡΥΜΝΗΣΙΑ, *FUNES.*

Λύσαι, solvere, ubi de navigio dicitur, subaudiendum relinquit τὰ πρυμνήσια, (sc. σχοινία) *funes navis.* Æschines epist. ad Philocr. λύσαντες ἐκ Μουνυχίας. Synesius epist. 4. λύσαντες ἐκ Βενδιδαίου, ubi Scholia Codicis Lipsiensis addunt τὰ πρυμνήσια. Sed et ipse Synesius addit epist. 55. et 79. Schoetto.

* ΠΡΩΚΤΟΣ.

Aristophanes Av. v. 442. οὔ τι που τὸν . . .; Brunckius: "quod intelligit, reticet, scilicet πρωκτόν." Cave h. l. cum Valckenario ad Herodot. p. 219. 57. corrigas τινά. Simplex enim articulus in hac reticentia non minus recte habet, quam in illa, etsi diversi generis, aposiopesi Stratonis οὐ μὰ τὸν . . . XLIII. v. 2. Schæf.

* ΠΤΩΣΙΣ, *CASUS.*

In αἰτιατική, δοτική, γενική etc. apud Grammaticos frequenter omittitur. Leisn.

* Eustathius ad Odyss. Ψ. v. 109. ὅρα δέ, τὸ γνωσόμεθ' ἀλλήλων, γενικῇ συνταχθέν. Sextus Empiricus adversus Grammat. L. I. c. 9. ὅταν ζητῶμεν, εἰ ταῖς δοτικαῖς προσθετέον τὸ ι. Quam ellipsin Grammatici Latini cum Græcis ubique fere communem habent, ut exemplis neutiquam opus videatur. Schweb.

* Sic etiam in εὐθεῖα, ὀρθή, πλάγιος, s. πτῶσις. Vid. Etymolog. M. c. 814. 26. 29. 30. Apollon. Alex. de Synt. p. 176. 9. Heyn. ad Homer. T. V. p. 100. ad v. 507. Plenæ locutionis exempla hæc addo. Apollonius l. c. p. 20. 24. τῆς ὀρθῆς πτώσεως. Diogenes Laërt. VII. 64. τῶν πλαγίων πτώσεων. Ibid. 65. πλάγιαι δὲ πτώσεις εἰσί, γενική, καὶ δοτική, καὶ αἰτιατική. Sextus Empir. p. 253. Fabr. τὴν δοτικὴν πτῶσιν p. 254. ὁ μὲν τῆς Ζεὺς ὀρθῆς πτώσεως τὰς πλαγίους σχηματίζων. Aliter Gregorius Corinth. p. 33. Οὕτω καὶ τῇ αἰτιατικῇ καὶ τῇ εὐθείᾳ χρῶνται ἀντὶ πλαγίας συντάξεως. Schæf.

* ΠΥΓΗ, *CLUNES.*

Aristophanes Equit. v. 782. —— ἀλλ' ἐπαναίρου, κἆτα καθίζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι. *Surge et molliter hic reside, ut ne atteras* (clunes) *in Salamine.* Τὴν ἐν Σαλαμῖνι, supple πυγὴν cum Scholiasta. [Præterea participium subaudiendum. Brunckius quidem ad h. l. "Facile ex ipsa sententia et præcedente versu suppletur, τετριμμένην πυγήν. *Ne nates atteras, quæ, quum in prœlio ad Salaminem remum agebas, satis jam attritæ fuerunt.*" Sed longe κωμικώτερον, opinor, digniusque ista persona, subaudire μαχεσαμένην s. νικήσασαν. Primum enim ne μικρὸν quidem θαυμάσιον erat, laudari victoris populi clunes in illa pugna *attritas;* hæc enim laus cum communicanda esset cum remigibus, non poterat non viles-

cere planeque sordere. Deinde nihil crebrius personabat, nihil blandius mulcebat aures gloriosissimorum Atheniensium his locutionibus, οἱ ἐν Μαραθῶνι, οἱ ἐν Σαλαμῖνι. sc. μαχεσάμενοι s. νικήσαντες. V. supra ad v. Νικάω. Hanc vanitatem ut Aristophanes uno ictu contunderet, ad eundem modum effinxit locutionem plane inauditam, ἡ ἐν Σαλαμῖνι: quæ, ab Insiciario graviter καὶ θωπείας χάριν pronuntiata, quin risum effusissimum spectatoribus excusserit, non dubitare. Bene igitur, sic si intelligantur, Scholia ad Aristoph. l. c. Ἵνα μὴ ὑπερίψῃς μηδὲ διαφθείρῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ΚΑΜΟΥΣΑΝ πυγὴν ἘΝ ΝΑΥΜΑΧΙΑ. Neque incommode Berglerus comparavit Æschyleum illud, τὸν σὸν πόδ', ὦ 'ναξ, Ἰλίου πορθήτορα. Schæf.] In Casauboni annotat. ad h. l. vitio, ut puto, typothetæ subaudiendum scribitur φυγὴν pro πυγήν. Idem Comicus in Plut. v. 818. 240

—— ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
Ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.

Alvo exonerata non lapidibus (nates) detergimus, ut olim,
Sed alliis, idque subinde animi et deliciarum gratia.

Alii hic *nares* supplent; sed alii, inter quos Scholiastes et Spanhemius, ad *nates* inclinant. Ita apud eundem Ran. v. 493. ἀποψήσασθαι est *sibi* (nates) *abstergere*; et Pace v. 1230. [Hoc verbum et formam medii habet, et vero etiam vim, *SE abstergere*. Igitur non subaudiendum v. πυγή, sed ἡ ἀπόψησις intelligenda de natibus. Schæf.] Id alioquin πρωκτὸν ἐκμάξαι vocant Græci. Noti versus:

Τρεῖς εἰσιν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι,
Ἂν ὦσι τραχεῖς· ἂν δὲ λεῖοι, τέτταρες.

Leisn.

ΠΥΛΗ, *PORTA*.

Quum apud Joannem in Evang. V. 2. legitur, Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ, κολυμβήθρα: in τῇ προβατικῇ subintelligendum putem cum doctissimo Beza et aliis πύλῃ. Est autem ἡ προβατικὴ πύλη, *porta pecuaria*. Addita reperitur πύλη apud Septuaginta Interpretes in libro Nehemiæ, cap. III. 1. Καὶ ᾠκοδόμησαν τὴν πύλην τὴν προβατικήν: *et ædificarunt portam pecuariam*.

Sic pluralis πύλαι in Σκαιαί, ut apud Homerum Iliad. Γ. v. 263.

Ἂν δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους. 241

Superius eodem libro Σκαιὰς πύλας dixit.

* In Philostrati Icon. L. I. c. XXVII. ὡς τὰ ἐνύπνια διὰ τῆς ἀληθοῦς ἀνάγει. s. πύλης. De qua porta ita Virgilius Æn. L. VI. v. 894, 895.

Sunt geminæ somni portæ: quarum altera fertur
Cornea, qua veris facilis datur exitus umbris.

De ellipsi v. *porta* apud Latinos vid. Miscellan. Observat. Vol. VIII. p. 68. Schweb. In Philostrateo loco præcessit ἐνύπνιον πύλη. Igitur ad τῆς ἀληθοῦς vox πύλης non tam κατ' ἔλλειψιν deest, quam ex antecedentibus συντακτικῶς repetenda est. Schæf.

* ΠΥΡΕΤΟΣ, *FEBRIS.*

In τριταῖος, τεταρταῖος. Vide Hippocratem aphor. II. 25. V. 70. ut apud Latinos *tertiana*, *quartana*. Schoettg.

* Dioscorides L. II. c. 72. λύει δὲ καὶ τριταίους. s. πυρετούς. Sic *tertiana* ἐλλειπῶς apud Petronium c. XVII. et XVIII. *quartana* apud Suetonium in Cæs. c. I. Plene Cicero de Nat. Deor. L. III. c. 10. *ne tertianas quidem febres et quartanas divinas esse dicendum sit.* Schweb.

* " Hippocr. aphorr. 5. 70. p. 97. s. To. 1. οἱ ὑπὸ τεταρταίων ἀλισκόμενοι — οὗτοι ἐπιγίνεται τεταρταῖος." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 261. Philostratus Her. p. 58. Boiss. τοὺς τεταρταίῳ πυρέττοντας. ubi Schol. "πυρετῷ." Aliter defectum explet Palladas CIX. ζωῆς ἐν χρονίῳ Ἠπιάλῳ κάμνοντι τεταρταίῳ περίοδῳ. Schæf.

ΠΩΜΑ, *OPERCULUM.*

Τὸ ἱλαστήριον natura est adjectivum, ut Latinis *propitiatorium*. Id quum pro *sacrificio propitiatorio* sumitur, subauditum habet θῦμα, uti ad eam vocem diximus. Quum vero pro *operculo propitiatorio*, ut in Epist. ad Hebr. IX. 5. Ὑπεράνω καὶ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης, κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον: *supra autem illam Cherubini gloriæ, obumbrantes propitiatorium:* subintellectum habet πῶμα, *operculum*; vel, quod idem est, ἐπίθεμα. Plene ἱλαστήριον ἐπίθεμα dixere Septuaginta Interpretes in libro Exodi. c. XXV. 17.

P.

ΡΗΜΑ, *VERBUM.*

Ῥῆμα, vel ὄνομα, intelligas in articulo neutrius generis τὸ, præposito voci vel sententiæ, quæ τεχνικῶς effertur, ut τὸ βίβλος: τὸ
242 πόλις: εὖ εἰρημένον τὸ, ἑλοῦ βίον τὸν ἄριστον: *illud liber: illud urbs: præclare dictum est illud, optimam vitæ rationem elige,* in quibus supp. ῥῆμα. [Non opus his ambagibus. Scilicet vocibus materialiter, ut Grammatici loquuntur, positis proprie jungitur articulus neutrius generis. Conf. Leisner. supra ad v. Πρᾶξις. Perraro deest articulus. Sic Sophocles Antig. v. 567. ἀλλ' ΗΔΕ μὲν τοι μὴ λέγ'. ubi Glossa Cod. August. articulum supplet. Schæf.] * Ῥήματα in βραχίω. Aristophanes Nubib. 154. v. 482.:

βραχία σοι πεῖσθαι βούλομαι. b

Genitivum pluralem ῥημάτων intellige in loquutionibus quibusdam, nimirum, διὰ βραχέων: διὰ πολλῶν: διὰ πλειόνων: quemadmodum Latini *paucis, multis, pluribus* dicunt, subintell. *verbis*. Occurrit Ellipsis illa apud Lucianum in Toxar. p. 71. Καὶ διὰ βραχέων λεκτέον: *et paucis dicendum*, et in Epist. ad Hebr. XIII. 22. Διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν, sc. ῥημάτων, *paucis vobis scripsi*. Petri epist. I. cap. V. 12. Δι' ὀλίγων ἔγραψα. Apud Polybium etiam διὰ πλειόνων legitur L. II. p. 110. Addidit ῥημάτων Demosthenes alibi. [c]

[c] Ῥημάτων supple in voce πολλά, [d] addita verbis quibusdam, quæ *convicium, subsannationem*, aut *exsecrationem* designant. E. g. Πολλὰ λοιδορεῖσθαι, ἐπιτωθάζειν, καταρᾶσθαι, plene κατὰ πολλὰ ῥήματα λοιδορεῖσθαι, *multis verbis conviciari: multis conviciis proscindere aliquem* etc. Imitati hoc sunt Latini, qui simili modo, *Multa invehi in aliquem*, dicunt.

Exempla hujus Ellipsios apud Græcos passim obvia sunt. Lucianus in Dial. Mort. p. 263. Γελᾷ δὲ ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπιτωθάζει: *ridet autem semper, ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Perperam ibi Interpres τὰ πολλὰ reddidit *plerumque*, ut et in Apolog. cont. Prometh. in verb. p. 17. 243
Ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχούμενον τὰ πολλὰ, τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε. Interpres: *Interdum etiam anapæsticis versibus plerumque in sublime evecta, dialogi socios subsannabat*. Prava hæc versio a prava distinctione est orta. Distingue: Ἐνίοτε καὶ, τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχούμενον, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε et verte: *Interdum etiam, omnino anapæsticis versibus vecta, multa subsannabat dialogi socios*. [Fallitur Bosius in utroque loco Luciani. Ad priorem Hemsterhusius p. 332. "L. Bos de Ell. Gr. p. 142. Interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Verum dixisset, si legeretur in Luciano πολλὰ ἐπιτωθάζει vel πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι: nunc nullam Interpres notam comi meruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολὺ, ὡς ἐπιτοπολύ. quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Sæpe Noster: περὶ τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλά· τὰ πολλὰ περιττινόμενος· λαλεῖ τὰ πολλά· γελῶν τὰ πολλά· ῥῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλά· non aliter capiendum in Prom. p. 32. v. 22. vel invito Clariss. L. Bos." Passim τὰ πολλὰ, adverbii sensu dictum, viri docti perperam interpretati sunt. Longini Fragm. p. 194. τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμάτων ἐχόμενος. Interpres, minus intellectam sibi, ut videtur, adverbialem locutionem plane præteriens: *eadem quidem habet et exponit dogmata*. Vere Toupius p. 396. "τὰ πολλὰ est *plerumque*. Quare locus ita vertendus est: *plerumque eadem amplexus dogmata*." Addito ad vim augendum v. πάντα Herodotus L. c. 203. τὰ πολλὰ πάντα ἀπ' ὕλης ἀγρίης ζώοντες, ubi Interpres non magis attendit adverbialem significationem. Idem II. c. 35. τὰ πολλὰ πάντα ἔμπαλιν τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι ἐστήσαντο ἤθεά τε καὶ νόμους. ubi item desideres Interpretis ἀκρίβειαν. L. V. c. 67. probanda erat multorum lectio codi-

cum: ὅτι Ἀργεῖοί τι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ πάντα ὑμνέεται. Schæf. Aristophanes Lysistr. v. 818.

Πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς.

Multa exsecratus viros scelestos. c

* Eadem ellipsis in sequentibus obtinet. Marc. III. 12. Καὶ πολλὰ ἐπετίμα αὐτοῖς. Ad eumdem modum Cicero ad divers. L. VI. ep. 7. *Qui multa Deos venerati sint contra ejus voluntatem.* Idem L. III. ep. 3. *Multa nos quidem questi sumus.* Ælianus Tact. c. I. Διὰ πλειόνων: uti Cicero ad divers. L. XII. ep. 24. *Sed hac de re alias ad te pluribus.* Ælianus V. H. L. XII. c. 57. Πολλὰ καὶ βλάσφημα ἀπορρίπτειν εἴς τινα. coll. Actor. VI. v. 11. λαλοῦντος ῥήματα βλάσφημα εἰς Μωσῆν καὶ τὸν Θεόν. Homerus Iliad. I. v. 460. Πολλὰ — λισσόμενοι. plene κατὰ πολλὰ ῥήματα. uti Virgilius Æn. L. IX. 24. *Multa Deos orans.* Schweb.

* Lucianus Icaromen. p. 186. τὰ φορτικὰ ταῦτα, nempe ῥήματα, *insolentia ista verba.* Idem aut πρᾶγμα subaudi in ἀμφίβολον ap. Smith. not. 7. eccl. Asiæ p. 60. F. St.

a Item in his. Τὸ τοῦ Κρατίνου, *Cratini verbum* vel *proverbium.* Arrianus Var. Hist. II. 13. Schoettg. Lucianus T. II. p. 379. τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο. Heliodorus p. 13. Cor. τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν. In Gregorio Nazianz. T. I. p. 302. D. interpunge et scribe: οὐδ' ἐπισθέντος ἡ δίκη, τοῦτο δὴ τὸ ποιητικόν. In Libanio T. IV. p. 312. ubi editum est, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν Αἰσχύλου λέγω πολλάκις, malit Reiskius τὸ Αἰσχύλου. Bene ad linguæ rationem: sed mihi probabilius fit, vocem Αἰσχύλου, ab imperito homine margini adscriptam, post in ipsum textum irrepsisse; nam qui sequitur versus, non Æschyli est, sed Euripidis, Orest. v. 252. supraque p. 309. Libanius versum item Euripideum, tacito poëtæ nomine, commemoravit. Plene Aristides T. II. p. 134. Jebb. ὡς τὸ τοῦ κωμικοῦ ῥῆμα. ubi si quis delendam censeat particulam ὡς, natam illam ex syllaba ultima participii prægressi, non valde repugnem. In aliis hujusmodi locutionibus hæc defectus, si tamen defectus vocandus est, explendi ratio minus commode procedit, velut in illa, τὸ τοῦ λόγου, de qua nuper Boissonad. ad Philostr. p. 344. Plane non procedit in Philostr. Her. p. 206. Boiss. οὐχ, ὥσπερ οἱ πολλοί φασιν, ἀπόθετος ἐν Σκύρῳ ἐτρέφετο, τοῦτο δὴ τὸ ἐν ταῖς παρθένοις. Addito v. πάθος idem ibid. p. 38. τοῦτο δὴ τὸ τοῦ Πρωτεσιλάου πάθος. Schæf.

b Sic φιλάνθρωπα. Arrianus L. III. p. 248. Καὶ τούτῳ φιλάνθρωπα (sc. ῥήματα) ἐπιστέλλει Ἀλέξανδρος. *Et huic humanis* (verbis) *scribit Alexander.*

1: Porro in verbo ὑπολαμβάνειν quod notat *subdere, alicui respondere.* Ælianus Var. Hist. XIV. 8. ὑπολαβὼν οὖν ἔφη Πολύκλειτος, *subdens ergo dixit Polycletus,* sc. ῥῆμα. Nos Germani dicimus: Er nahm ihm das Wort auf. Schoettg. Sic fere aoristi participium usurpatur: rarius præsentis. Vid. Toup. ad Longin. p. 379. Ipsumque verbum ὑπολαμβάνειν passim reperias breviter dictum pro ὑπολαβόντα φάναι. Xenophon. Conviv. IV. 22. Καὶ ὁ Σωκράτης ὑπέλαβε, Τί οὖν κ. τ. λ. Plutarchus Mor. T. I. p. 910. Ἐκείνου δὲ ὑπολαβόντος, Ἂν οὖν γένωνται κ. τ. λ. Moschopulus Voc. Attic. Collect. ὑπολαμβάνω, καὶ τὸ διαδέχομαι, —— κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον λέγεται τὸ, ὑπολαβὼν δὲ ὁ ἅγιος τὸν λόγον, ἤτοι διαδεξάμενος. (Longe diversâ significatione ὑπολαμβάνειν τὸν λόγον dixit Herodotus I. c. 212. III. c. 146. in. ubi est *probare consilium.*) Ceterum hoc sensu etiam *suscipere* in scriptoribus Latinis legas. Virgilius Æn. VI. v. 723. *Suscipit Anchises.* Varro de R. R. I. 2. 24. *Suscipit Stolo, Tu, inquit,* etc. Schæf.

* In ὑπέρογκα, Petrus epist. 2. c. II. 18. Ὑπέρογκα γὰρ ματαιότητος φθεγγόμενοι,
244 sc. ῥήματα. *magna, sed vana sonantes.* Horatius: *Os magna sonaturum,* sc. *verba.* Bernh.

* Apocal. XIII. 1. Στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίας. Mich.

c Item in hac loquutione, τὰ περί τινος, ut Lucas in Actis Apostol. c. I. 3. o. XXVIII. 15. 23. 31. Mich.

d Matth. c. XIII. 3. καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς πολλά. it. Marc. c. I. 45. Mich.

e Καθὰ in Matth. evang. c. XXVII. 10. elliptice positum est, pro καθ' ἃ ῥήματα, *secundum ea verba*, quæ mihi Dominus præcepit. f Schoettg.

f Etiam in καθημαξευμένα supple ῥήματα, h. e. *dicta plebeia*, *dicta ab usu plebeio non remota, quæ doctis et elegantibus non probantur.* Quo vocabulo alluditur ad proverbium Græcorum: λέγειν ἀπὸ τῆς ἁμάξης, *loqui de plaustro*, i. e. vili et reprobo sermone uti. Leisn. Vid. Valckenar. in Elegiaca Callimachi p. 299. Schæf.

ΡΗΣΙΣ, *ORATIO.*

Quum dicunt μακρὰν λέγειν, illud μακρὰν non est adverbium, ut volunt veteres Grammatici, sed quartus casus femin. inque eo subauditur ῥῆσιν. Plenam habes loquutionem apud Lucianum in Prometheo p. 176. — ῥῆσίν τινα μακράν etc. Ellipticam vero in Timone 245
p. 126. Λέγε, μὴ μακρὰν μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων: *dicito, sed nec multis, neque cum procemiis.* [Locus est T. I. p. 149. ubi nunc ediderunt μακρά. Frequens hæc confusio. Vid. Kuster. ad Aristophan. Av. v. 1207. Ceterum μακρὰν et μακρὰ prorsus eandem vim significationemque habent: malim enim etiam hic Musgravianam sequi quam Bosianam rationem. V. supra ad v. Ἀρχή. Schæf.]

* ΡΙΖΑ, *STIRPS.*

Subaudias h. v. in Sophocleo loco, de quo supra ad v. Κοίτη. Conf. Heyn. ad Apollodor. p. 259. ed. prior. Schæf.

* ΡΥΘΜΟΣ.

Deest in ἐνόπλιος apud Callimachum hymn. in Dianam v. 241. ὠρχήσαντο ἐνόπλιον. sc. ῥυθμόν. [Malim adverbialiter intelligere, ut sit i. q. κατὰ τὰς ἐνοπλίους κινήσεις. Conf. Dionys. Hal. Ant. Rom. T. I. p. 387. κινοῦνται γὰρ πρὸς αὐλὸν ἐν ῥυθμῷ τὰς ἐνοπλίους κινήσεις. Schæf.] Hinc Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 651. κατ' ἐνόπλιον, εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. Additer a Xenophonte Ἀναβ. L. VI. ἐξοπλισάμενοι ὡς ἐδύναντο κάλλιστα, ᾔεσάν τι ἐν ῥυθμῷ, πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι. Videatur Spanhemius ad Callimachum p. 291. Leisn.

* ΡΥΜΗ, *VICUS.*

Subintelligitur in πλατεῖα. Apocal. XI. 8. ἐπὶ τῆς πλατείας, scil. ῥύμης, quomodo h. l. in versione Syriaca ܥܠ ܫܘܩܐ ܕܡܕܝܢܬܐ pariterque c. XXII. 2. Matth. c. XII. 19. Mich. Rectius ὁδὸς

subaudias. Hesychius quidem alteram vocem alterâ interpretatur: Πλατύαις. ῥύμαις. T. II. c. 974. SCHÆF.

* ΡΩΜΑΙΚΟΣ, *ROMANUS.*

In voce οἰκουμένη, quæ substantive usurpata, *orbem habitatum* vel *habitabilem* denotat. Lucas c. II. 1. *Exiit decretum a Cæsare Augusto,* ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, *ut totus orbis describeretur.* Ubi tantum intelligitur *orbis Romanus,* quo usque se tunc imperium Romanorum extendebat. Fortassis et huc referendus est alius locus Actor. XXIV. 5. SCHOETTG.

* Plenam locutionem habet Herodianus L. V. c. 2. Πᾶσα δὲ ἡ Ῥωμαίων πόλις, καὶ σχεδὸν ἡ ὑπὸ Ῥωμαίους οἰκουμένη. SCHWEB.

* Parum placet Schoettgenii ratio. Profecta est enim hæc locutio a fastu et μεγαλαυχίᾳ victorum, nunc Græcorum, nunc Romanorum: neque unquam vita communis, ellipsi illa similive (Ἑλληνική, Μακεδονική) agnoscenda, ad justum eam modulum revocavit. SCHÆF.

246

Σ.

* ΣΑΛΠΙΓΞ, *TUBA.*

In κερατίνη. Symmachus Psalm. CL. 3. *Laudate Dominum* δι' ἤχου κερατίνης, *sonitu* (tubæ) *corneæ.* SCHOETTG. Aliis hujusmodi locis excitatis, Bielius Thes. II. p. 192. "Quod autem," inquit, "in his aliisque locis vox σάλπιγξ in κερατίνη subaudienda sit, patet ex Jos. VI. 13. οἱ ἱερεῖς ἐσάλπισαν ταῖς κερατίναις σάλπιγξι, *sacerdotes canebant tubis.*" Nisi alterum utrum vocabulum a glossatore profectum est. Vid. var. lect. SCHÆF.

* ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ, *TUBICEN.*

Subaudiunt h. v. ad verba σαλπίζειν, σημαίνειν, ubi absolute ponuntur. Vid. Schneider. ad Xenophont. Anab. III. 4. 4. Lexic. Xenophont. T. IV. p. 16. a. 27. a. SCHÆF.

* ΣΑΡΞ, *CARO.*

In βοείη, quando absolute posuerunt scriptores, interdum subauditur σάρξ: uti etiam βόεια est apud Alexandrum Aphrodis. suppressa v. κρέα. *Carnes bubulæ.* Vid. Henr. Stephani Thes. Gr. L. p. 779. Eadem Ellipsis videtur locum habere apud Clementem Alexandr. Stromat. L. VII. p. 716. Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐσθίω γλυκεῖαν οὐδὲ μηρίαν. s. σάρκα. [Hoc loco vellem Schwebelius abstinuisset. SCHÆF.] Sic apud Latinos quoque in *bubula, ferina, agnina* etc. absolute positis *caro* subauditur. V. Vossius de Construct. c. VI. p. 17. SCHWEB.

ΣΕΑΥΤΟΝ, *TE IPSUM.*

Pronomen hoc intellige in imperativis [a] ἄπαγε, *abduc*, ὕπαγε, *subduc*, quæ male a Grammaticis in adverbia sunt translata. Reperitur apud Aristophanem plene dictum: Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκ ποδῶν, quod Plautus imitatus dixit: *Apage te a me*, in Amphitr. Act. II. * Sic apud Theocritum Idyll. I. 62. Πόταγ', ὦ 'γαθέ. ubi schol. Gr. προσάγαγε σεαυτόν. Item in proverbialibus illis locutionibus, βάλλ' εἰς κόρακας, βάλλ' εἰς ὄλεθρον, *abi in malam rem*, suppressa est vox σεαυτόν. Vid. Zenobii Proverb. Centur. II. p. 48. Eadem hac ellipsi sæpius utuntur etiam Latini. Terentius Adelph. Act. V. Sc. VIII. v. 14. *Insanis? aufer:* ubi Donatus: *pro eo quod est abi, ut sit, aufer te.* Sic Virgilius Æn. L. II. 672. —— *meque extra tecta ferebam.* Cicero ad Divers. L. V. ep. 10. *Apage te cum nostro Sexto Servilio.* Schweb. Omnino hoc pronomen, ut cetera pronomina reciproca, subaudiendum ad plura verba, quæ cum vi suâ genuinâ activa sint, neutrali significatione usurpantur; quorum ingens numerus est. Passim monuimus, sic commodissime expleri posse locutiones ἐλλιπεῖς, quas vulgo aliter, sed miras fabricati ellipses, interpretantur. Schæf.

[a] Item in βάλλε. Julianus in Cæss. Βάλλ' (sc. σεαυτὸν) εἰς μακαρίαν, *abi vel aufer (te) in malam rem.* Bernh.

* ΣΕΙΣΜΟΣ, *TERRÆ MOTUS.*

Phavorinus ex Zonara: Ἰζηματίας, —— ἡ εἶδος σεισμοῦ. Augenda Lexica hac voce similique, item terræ motum quendam significante, μυκηματίας, quo utitur Ammianus Marcell. XVII. c. 7. extr. quem vide et conf. Aristotel. de Mundo p. 156. ss. ed. Kapp. Schæf.

* ΣΕΛΗΝΗ, *LUNA.*

In φωσφόρος apud Aristophanem Lysistr. v. 739. Conf. v. 444. Potest etiam suppleri per Ἑκάτη. Leisn.

ΣΗΜΑ, *SEPULCRUM.*

Philostratus Her. p. 72. Ναὸς ποτε καθωρμισμένης ἐς τὸ Αἰάντειον κ. τ. λ. Schol. subaudit σῆμα. Poesis item μνῆμα. Plene Antipater Sidon. LXV. in. Σᾶμα παρ' Αἰάντειον. Schæf.

* ΣΗΜΕΙΟΝ, *SIGNUM.*

In κατὰ τί; Lucæ I. 18. Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; *Ex quonam signo*

hoc cognoscam? Lamberti Bos Exercitat. ad h. l. In τρόπαια.[b] SCHOETTG.

* Eadem vox suppressa latet in θέσφατα apud Dionysium Halic. L. IV. p. 209. Ἐκ πολλῶν συνεγνωκυῖα θεσφάτων. *E multis portentis cognoverat.* Pro eo idem L. II. p. 124. plene dicit, alia licet voce, θεόπεμπτα σημεῖα, *divinitus edita signa.* SCHWEB.

247 b In παρθένια, *signa virginitatis.* Septuaginta in Deuteron. XXII. 14. Τὴν γυναῖκα ταύτην εἴληφα, καὶ προσελθὼν αὐτῇ, οὐχ εὕρηκα αὐτῆς τὰ παρθένια. LEISN.

* It. in τὸ στάδιον. Vide observationem nostram voce λίθος. MICH.

* ΣΙΑΛΟΣ, *SPUTUM.*

Σίαλος vel σίαλον deficit in ἀποῤῥίπτειν ἀπὸ τοῦ στόματος apud Theophrastum in Char. Eth. c. 19. [Melius subaudias τι. Id quale h. l. sit, parum convenit inter editores Theophrasti. Fischerus de cibis intelligit, cujus rationem probat Corayus p. 274. SCHÆF.] Et in προσραίνειν apud Scholiastem Aristophanis. Hesychius in σιαλόχους addit: Σιαλόχους, τοὺς προσραίνοντας σίαλον ἐν τῷ προσδιαλέγεσθαι. Videatur Casaubonus ad Theophrast. l. c. LEISN. Προσραίνειν ceteraque verba ejusdem originis, velut περιῤῥαίνειν, dicuntur de adspersione cujusvis liquoris. Qui autem liquor certo quodam loco intelligendus sit, contextus verborum satis docet. Scholiastes quidem ad Aristophan. Acharn. v. 1149. de sputo dixit: προσέῤῥαινε τοὺς συνομιλοῦντας διαλεγόμενος. De spuma maris Aristoteles Histor. Anim. IX. XXXV. 46. p. 586. Cam. διὰ προσραίνοντες θηρεύουσιν. Quem locum si cognitum habuissent, qui Bosii libellum novis opibus ornarunt an onerarunt, mirarer ni Ellipsium catalogum etiam voce Ἀφρὸς auxissent. Τροπικῶς Eunapius p. 84. Antw. (72. Colon. All.) ὁ μὲν τὰ αὐτὰ προσέῤῥαινεν. ubi Dorvillius ad Charit. p. 693. ex Codice Barberiniano exsculpsit προσεπέῤῥαινεν, quod verbum dupliciter compositum Lexicis infer. SCHÆF.

* ΣΙΤΙΟΝ, *CIBUS.*

Vide, quæ notantur sub vocibus βρῶμα, θέσμα, πλακουντάριον, ἄλφιτον. LEISN.

* Subaudiri solet hoc vocabulum in προσφέρειν, quando absolute ponitur pro *edere.* Unde in Medicorum maxime scholis προσφοραὶ *oblationes ciborum* significat. Hippocrat. Aphor. S. II. 33. εὖ ἔχειν πρὸς τὰς προσφορὰς, ἀγαθόν. *bene se habere ad ea, quæ offeruntur,* hoc est, cibos, *bonum est.* Τῶν σιτίων προσφορὰς exponit Galenus. Vid. Fœsii Œconom. Hippocrat. p. 537. SCHWEB. *Edere* Græci dicunt, non προσφέρειν, quod est, *cibum apponere alteri,* sed mediâ formâ προσφέρεσθαι. Xenophon Memor. III. 11. 14. Εἰ —— τοῖς κακοῤῥαισμένοις μήτε προσφέροις μήτε ὑπομιμνήσκοις. ubi v. Zeun. ad 13. Conf. Kuster. de Verb. Med. I. 21. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 52. 43. Ποιητικῇ ἀδείᾳ, ut solet talia in utramque partem novare, Sophocles Philoct. v. 1108. οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων. Schol.

ἀντὶ τοῦ προςφερόμενος. ἐνίοτε δὲ ἔμπαλίν φησι διακονούμενος, ἀντὶ τοῦ διακονῶν, καὶ στιβαδοποιούμενος, ἀντὶ τοῦ στιβαδοποιῶν. Non opus autem, sicubi hoc verbum absolute ponitur, cum Schwebelio σιτίον subaudire, cum sufficiat τι: quæ ratio et simplicior est et vero etiam certior, nam προςφέρεσθαι dicitur etiam de *potu*. Vid. Küster. ad Aristophan. Acharn. v. 353. Obiter moneo, in Diogene Laërt. II. 48. τὰ προςφερόμενα male reddi, *quæ humanis usibus sunt necessaria*. Rectius Menagius, quem vide T. II. p. 100. b. — Ad v. προςφορά, ubi de ipsis cibis dicitur, noli τῶν σιτίων subaudire. Est enim ipsum per se i. q. τὸ προςφερόμενον, passimque hoc sensu de *dono* dicitur. Sic Sophocles Œdip. Col. v. 581. ubi Schol. Προςφορά. — δόσις. Vide Corayum ad Theophrast. p. 340. In transcursu moneo, vocem προςφορὰ de *sapore* dictam videri ab Athenæo T. I. p. 127. extr. de qua significatione Lexica tacent. SCHÆF.

ΣΚΕΛΟΣ, *CRUS.*

In τῷ ἐπαίρειν, apud Herodotum L. II. c. 162. de Amasi: Ὁ δὲ Ἄμασις, ἐπάρας, ἀπεματάϊσε, *Amasis vero, sublato* (crure), *pepedit.*[c] [ad q. l. Wesselingius p. 184. 10. confert Phavorini illud apud Stobæum, ἐπάρας τὸ σκέλος ἀπεματάϊσε. quod quanquam Bosii rationem confirmat, malim tamen in loco Herodoteo pronomen reciprocum subaudire; ut verbum ἐπαίρειν μόνως dictum videatur. Aliâ significatione, sed item neutraliter, ἐπαίρειν usurpavit Apollonius Dysc. Histor. Comment. XVIII. extr. quem locum si viri docti supra ad v. Αἰδοῖα in promtu habuissent, plura de illius vocis ellipsi, sed non majori cum utilitate discentium, scripta legeremus. Compares cum Apollonio Suetonium Octav. LXIX. extr. SCHÆF.]

c In διαίρειν. Theophrastus Charact. c. 5. Παραστάντα δὲ δεῖ τοὺς τρόπους τῶν ἀνθρώπων, καὶ διαράμενον ἀπαλλάττεσθαι. *Circumjectis autem* manibus *et dimotis* (cruribus,) *hoc hominum genus fugere decet.* SCHOETTG. Plenus est sensus verbi medii, nihilque subaudiendum. Vid. Fischer. Ind. in Theophr. v. Διαίρεσθαι. SCHÆF.

* Διαίρειν generatim significat *dimovere:* unde etiam διαίρειν στόμα est apud Dionysium Halic. L. X. p. 664. SCHWEB.

* ΣΚΕΠΤΕΟΝ, *CONSIDERANDUM.*

Dionysius Halicarnasseus de Structura Orationis Sect. XXI. p. 172. edit. Uptoni: Μή ποτ' οὖν κρεῖττον ᾖ λέγειν, i. e. *considerandum est, an satius sit affirmare.* Supple σκεπτέον. Cujus ellipseos usus frequens est ante ὅπως, et μήποτε. Vide M. Antoninum L. IV. 34. τῶν εἰς ἑαυτόν. Conf. Lucam in Actis cap. V. 39. Vide infra in βλέπω, vel ὁράω, vel φροντίζω. LEISN. Conf. supra ad v. Λογιστέον. Plato Phæd. p. 185. Forst. μὴ οὐχ αὕτη ᾖ ἡ ὀρθὴ κ. τ. λ. ad q. l. Henr. Stephanus p. 369. "Aliquid hic desiderari putet quisquam: 248

quam tamen nihil desideretur, sed ellipsis sit illi similis, quæ occurrit paulo post, nimirum p. 186. l. 4. μὴ σκιαγραφία τις ᾖ ἡ τοιαύτη ἀρετή. Occurrunt certe et alibi frequenter: pro loco autem exponere oportet, *Videndum ne*, vel *Animadvertendum ne*, aut *Cavendum ne*." Add. Toup. Ind. in Longin. v. Κίνδυνος. In Plutarchi Mor. T. I. p. 422. corr. μήποτε —— δεῖ εἶναι. conf. p. 423. 429. ad quam normam etiam p. 426. fortasse scribendum: μήποτε δὲ καὶ τοὐναντίον ἀγαθὸν ᾖ. SCHÆF.

Frequenter Grammatici Græci ἐλλιπῶς habent μήποτε δὲ, cum nihil affirmant, sed suas tantum dubitationes proponunt; tuncque commode subaudiri potest σκεπτέον. Vid. Casaubonus in commentar. ad Athenæi L. I. c. X. SCHWEB. Vulgo vertunt *fortasse*. Nihil autem subaudiendum: accurate enim rem si æstimes, μήποτε particula est interrogandi, ponendumque in talibus signum interrogationis, quod passim faciunt οἱ ἀκριβέστεροι. Vide Athenæum T. IV. p. 306. coll. Valckenar. Adnot. in Adoniaz. Theocr. p. 294. B. et Scholiastam ad Pindar. Nem. V. 25. coll. eodem viro eximio in Eleg. Catulli Callim. p. 113. Ceterum non soli Grammatici illa particula sic utuntur. Vid. Longinus XXXVIII. p. 135. Toup. Meleager LIII. v. 5. ὦ πτανοί, μὴ καί ποτ᾽ ἐφίπτασθαι μὲν, Ἔρωτες, οἴδατ᾽, ἀποπτῆναι δ᾽ οὐδ᾽ ὅσον ἰσχύετε; quod miror ipsi adeo Huschkio displicuisse. Copula autem ne te offendat, lege Porsoni notam ad Euripid. Phœn. v. 1373. In Mnasalca I. cum Wartono scribendum: Ἄμπελε, μήποτε φύλλα χαμαὶ σπεύδουσα βαλέσθαι δείδιας ἑσπέριον Πληϊάδα δυομέναν; Satyrius Thyill. IV. v. 5. μήποτ᾽ ἐκείνου οὗτος ὁ δυσμήτης αὐτὸς ἔδησε φρένας; SCHÆF.

ΣΚΕΥΗ, *APPARATUS*.

Ὑποδεξίη notat *apparatum*, quo quis *excipitur*: sed quoniam est vox adjectiva, in ea subaudiri debet σκευὴ vel σκευασία. Homerus Iliad. I.

— πᾶσά τοί ἐσθ᾽ ὑποδεξίη.

sc. σκευασία.

— omnis tibi *(apparatus)* est, quo eos accipere queas.

[Ὑποδεξίη quid nos impediat pro substantivo habere, parum intelligo. Adde quod adjectivum illud, ὑποδέξιος, nisi, quod opinor, plane confictum, certe fidei admodum dubiæ est. In Herodoteo quidem loco, quem vulgo unicum Lexica citant, VII. c. 49. l. ὑποδεξόμενον corrigendum esse Valckenarius non sine causa idonea suspicatur. (Rhesi v. 364. legas ὑποδεξίαις ἁμίλλαις, sed et longe diverso sensu, nec minus corrupte: nam ἐπιδεξίαις cum Musgravio scribendum.) SCHÆF.]

* " Herodo. 7. 72. τὴν αὐτὴν ἔχοντες Παφλαγόσι· intell. σκευήν. ib. 7. 84. τὴν αὐτὴν ἐσκευασμένοι. vid. ib. 77. 86. ut 7, 62. τὴν αὐτὴν ταύτῃ

ἐσταλμένω." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 261. Poterant hæc omitti. Horum enim omnium locorum ellipsis mere syntactica est, supplenda illa vel ex antegressis verbis, vel ex adjuncto participio. Schæf.

ΣΚΕΥΟΣ, *VAS.*

Χρηστήριον, *utensile*, non raro absolute ponitur, ut in eo desit σκεῦος, quemadmodum in Latinorum *utensile* deest *vas*. Strabo L. XV. Πολλὰ καὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν χρηστηρίων: *multa ex corporibus et utensilibus*. Plene Pollux: Καὶ χρηστήρια σκεύη. d [Vid. Valckenar. ad Herodot. p. 248. 58. Schæf.]

* Sic apud Latinos absolute reperitur *fictilia*, s. *vasa*. v. Florus L. I. c. XVIII. §. 22. *Virgea* apud Virgilium Georg. L. I. v. 165. Schweb.

d Sic τὸ ποτήριον, θυσιαστήριον, θυμιατήριον. Mich.

* ΣΚΥΛΑ, *EXUVIÆ.*

In ἀνδράγρια. Homerus Ιλ. ξ. 509.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν 249
Ἤρατ' —

Dicite mihi, Musæ, quæ Olympum habitatis, quis jam primus Achivorum cruentas (exuvias) *sustulerit*. Ubi Eustath. ἀνδράγρια, σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν, ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα. Leisn. Voce σκ. recte utaris ad alterius interpretationem, non item ad ellipsin, quæ nulla est, explendam. Schæf.

* ΣΚΩΛΗΞ, *VERMIS.*

Vide supra ad v. Πολύπους. Schæf.

* ΣΟΟΣ, *SALVUS.*

Subauditur hæc vox in εἶναι, quando interdem absolute reperitur; quemadmodum *esse* apud Latinos. Vid. Vigerus de Idiotism. Gr. Cap. V. Sect. VI. p. 201. Schweb. Neque hæc, si vir optimus omisisset, admodum desideraremus. Schæf.

* ΣΟΦΙΣΜΑ, *INVENTUM.*

Anonymus de Incredibilibus a Th. Galeo in Opusc. Mythol. editus c. XI. περὶ Πανὸς p. 89. φησὶ Πολύαινος ἐν τοῖς Στρατηγικοῖς. supple σοφίσμασι. Plutarchus in Fabio στρατηγικὰ σοφίσματα plene habet. Hinc Polyænus ipse librum suum modo στρατηγικά, modo

στρατηγήματα inscripsit. Vid. Casaubonus ad Polyænum I. Procem. Ut adeo differentiæ, quam Frontinus L. IV. Præf. inter *strategemata* et *strategica* admittit, non ubique esse locus videatur. Leisn.

ΣΠΕΡΜΑ, *SEMEN.* [e]

Verbum συλλαμβάνειν, *concipere*, [f] de femina absolute ponitur, pro συλλαμβάνειν σπέρμα, ut apud Lucam Evang. I. 24. Συνέλαβεν ἡ Ἐλισάβετ, sc. σπέρμα, vel βρέφος.

* Addi potest καταβολὴ, quando absolute ponitur, ubi sub. σπέρματος, quando nimirum de *re venerea* sermo est. Plene occurrit in epistola ad Ebræos c. XI. v. 11. εἰς καταβολὴν σπέρματος. Nec minus eadem vox locum habet in amatoriis vocabulis διδόναι et λαμβάνειν, quorum illud de *viris*, hoc de *feminis* usurpatur. Vid. Wolf. in Curis philol. ad 1 Corinth. VII. 3. Schweb.

e Item in σπείρειν deest. Adjicitur a Luca in Evangel. c. VIII. 5. σπόρον. Bernh.

f Vide supra Schoettgenii observationem voce Ἔμβρυον. Mich.

* ΣΤΑΘΜΟΣ, *LIBRA, PONDUS.*

In ἕλκειν absolute posito. Herodot. L. I. c. 50. Τρία ἡμιτάλαντα ἕκαστον ἕλκοντα. Plene apud eumdem post versus aliquot interjectos: ἕλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. *decem talentorum pondo.* Schweb. Pleonasmus est, si additur hæc vox: non est ellipsis, si deest. Diodorus Sic. II. c. 9. σταθμὸν ἔχουσα ταλάντων πεντακοσίων. al. ἕλκουσα, quod genuinum videtur. Mox sequitur: εἷλκε τάλαντα Βαβυλώνια χίλια καὶ διακόσια. Ceterum sic etiam ἑλκύειν dicitur. Aristophanes fragm. Dramat. XIV. ἀλλ' εὔχομαι γ' ἀγ' ἑλκύσαι σε τὸν σταθμόν. Diphilus ap. Athen. T. II. p. 372. γόγγρον μὲν, —Ὅσον εἵλκυσεν, τοσοῦτο καταθεὶς ἐπριάμην. Probl. Arithmet. V. μνᾶν δέ μοι ἑλκυσάτω. Schæf.

250 ## ΣΤΑΤΗΡ, *STATER.*

Deest in χρυσοῦς, *aureus.* Pollux L. IX. Καὶ, εἰ μὲν χρυσοῦς εἴποις, προσακούεται ὁ στατήρ: *et, si aureus dicas, intelligitur stater.* [g]

* "Lysi. 12. p. 391. To. 1. Κυζικηνοὺς — Δαρεικούς· sed Thuc. 4. 52. dixit στατῆρας Φωκαΐτας." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 262. Herodotus VII. c. 28. στατήρων Δαρεικῶν. Dicitur etiam χρυσὸς Δαρεικὸς, de auro purissimo, quod Lexica neglexerunt. Vid. Bergler. ad Alciphron. p. 22. Schæf.

g Item in Δαρεικός. Ælianus Var. Hist. I. 22. Χιλίων Δαρεικῶν ἄξια ταῦτα. Quid autem sit Δαρεικὸς, docet Hesychius: Δαρεικοὶ, οἱ χρυσοῖ στατῆρες, ἐκλήθησαν δὲ, ὥς τινές φασιν, ἀπὸ Δαρείου τοῦ τῶν Περσῶν βασιλέως. Vide porro Gronovium de pecunia vet. III. 7. et Perizonium ad loc. cit. Æliani. Schoettg.

* Vid. Scholiast. Aristophanis ad Eccles. 598.

* ΣΤΑΥΡΟΣ, *CRUX*.

Actor. II. 23. ὃν προσπήξαντες (scil. σταυρῷ) ἀνείλετε, *quem adfigentes* (cruci) *sustulistis*. SCHOETTG.

ΣΤΑΦΥΛΗ, *UVA*.

In ἡ τρώξιμος. Theocritus Eidyll. I. de vulpe: φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον, scil. σταφυλήν. [Ubi ἡ τρώξιμος absolute de *uva* dicatur, ignoro. Theocriteus quidem locus diversi generis est: cum enim ipsum nomen σταφυλὴ paullo ante præcesserit, apparet, τὰν τρώξιμον, non ἐλλιπῶς, sed συντακτικῶς de una intelligendum esse. Quamquam etiam Æm. Portus de ellipsi v. σταφυλὴ videtur cogitasse. v. Lexic. Doric. v. σίνεσθαι et τρώξιμος. Τρώξιμος sicubi absolute positum legitur, de intybo intelligendum est. Vid. H. Stephan. Thes. L. Gr. T. III. c. 1345. A. SCHÆF.]

ΣΤΕΡΝΟΝ, *PECTUS*.

Quum dicitur κόπτεσθαί τινα, h *plangere aliquem*, defectiva videtur loquutio, quæ integre efferetur, κόπτεσθαι στέρνα ἐπί τινα: *plangere pectora super aliquem*. [Imo in hoc similibusque verbis urgenda vis medii: nam κόπτεσθαι ipsum per se est κόπτειν ἑαυτόν. Vide Leisnerum in præfat. meliora ex Kusteri libello de V. M. docentem. Sequitur tamen Bosium Albertius Peric. Crit. p. 22. Quod si quando vox στέρνον additur, fit πλεοναζόντως. Sic Dioscorides Epigr. VIII. v. 2. κοψαμένη τῇ σῇ στήθεα πὰρ καλύβῃ. SCHÆF.] Colligi hoc potest ex exemplis aliis, in quibus τὰ στέρνα additur verbo κόπτεσθαι; aliis, in quibus præpositio ἐπὶ additur. Lucianus Dial. 251
Meretr.: Ἐσπάραττε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐκόπτετο. *Lacerabat comas et pectora plangebat*. Joannes in Apocal. c. I. 7. et c. XVIII. 9. Καὶ κόψονται ἐπ' αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς: *et plangent super eum* (pectora) *omnes nationes terræ*.

h Pasor in Lexico Novi Test. vocabulum κόπτειν idem significare dicit, quod Latinis *plangere*, (quod idem est ac *percutere*), versum Ovidii hunc adducens.

Plangere nuda meis conabar pectora palmis.

sed ellipsin non agnoscit. BERNH.

* ΣΤΕΦΑΝΟΣ, *CORONA*.

In phrasi D. Pauli athletica, 1 Tim. VI. 12. ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, sc. στέφανον vel βραβεῖον. Λαμβάνειν στέφανον occurrit 1 Cor. IX. 25. et στέφανος ζωῆς in epist. Jacobi c. I. 12. Apoc. II. 10. Vide et supra in βραβεῖον. SCHOETTG.

* Philostratus Her. p. 172. extr. Boiss. στεφανοῦνται τῶν ἀνθέων. ubi Schol. στεφάνῳ. Sic aliquoties apud Longum πίτυος στεφανοῦν s. στεφανοῦσθαι. vid. Villoison. Animadvers. p. 130. s. ubi Mollius

item στεφάνῳ subaudit. Vereor, ut recte. Mihi quidem, ut Musgravio ad Euripid. Iphig. Aul. v. 1078. hæc constructio propria esse Græcæ linguæ videtur: ut mysterium Ellipsios hic etiam frustra in auxilium voces. Schæf.

ΣΤΙΓΜΗ, *PUNCTUM.*

In ἐξ αὐτῆς, quod etiam una voce ἐξαυτῆς legitur, deest στιγμῆς, vel στιγμῆς χρόνου, ut Lucas Evang. c. IV. 5. ut sit: *ex eodem puncto temporis.* Possis etiam subaudire ὥρας. [Rectius nihil subaudias. Conf. Musgrav. ad v. Ἀρχή. E Polybii Histor. Exc. Legat. T. II. p. 673. Ern. πράττοντι τὸ κριθὲν ἐξαυτῆς. Nam etiam sic junctis vocibus in Polybio passim scribitur. Vid. Schweighæus. Lexic. Polyb. p. 226. Diodorus Sicul. XV. c. 43. in. συνεβούλευον ἐξ αὐτῆς ἀναπλεῖν ἐπὶ τὴν Μέμφιν. Add. Suidas T. I. p. 119. v. Ἀλογία. Argument. I. Aristophan. Equit. ad fin. et Brunck. ad Apollon. Rhod. p. 175. 229. Compares (nam in talibus promiscuus est usus feminini neutriusque generis) persimile παραυτά. Schæf.

ΣΤΟΑ, *PORTICUS.*

In αἴθουσα, quum pro *porticu* sumitur, ut apud Homerum Iliad. I.

252 ——— ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ.

——— alter in porticu.

deest στοᾷ. Nam αἴθουσα proprie loquendo est participium verbi αἴθειν, *fulgere*, et στοὰ αἴθουσα, ut Eustathius exponit, est στοὰ ἡλίῳ αἰθομένη, ὅ ἐστι λαμπομένη. i. e. *porticus, quæ a sole illustratur.* [i]

i Item in ποικίλη, *Pœcile*, quod notissimum. Schoettg.

* Plene habet Diogenes Laërtius L. III. in Zenone: Ἀνακάμπτων δὲ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ. Eustathius ad Iliad. Ν. p. 906. l. 10. Ἐν τῇ Ἀττικῇ ποικίλῃ ἐλλείπει ἡ στοά. Schweb.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Vel, si mavis, γράμμα (de quorum differentia consulas licet Ammonium p. 37. et cl. Valckenarii animadv. p. 55. 56.) in nominibus literarum τὸ Α. τὸ Β. κ. λ. v. c. apud Steph. Byzant. v. Ἄυνθος, ubi ait: διχῶς ἡ γραφὴ, καὶ διὰ τοῦ υ, καὶ διὰ τοῦ ι. F. St. Plene Gregorius Corinth. p. 209. τὰ πρῶτα φωνήεντα στοιχεῖα. Schæf.

* ΣΤΟΛΗ, *VESTIS.*

In vocabul. στέλλειν, quod *vestire* significat. Euripides in Bacch. vers. 825.

Ἐγὼ στελῶ σε δωμάτων εἴσω μολών.

Ad quem Pentheus: Τίνα στολήν; Ergo στέλλειν pro στέλλειν στολὴν dicitur. Ita enim interrogatio hoc modo est accipienda: τίνα στολὴν στελῶ σε; BERNH. Στέλλειν absolute dicitur de amictu, neque tum στολὴ subaudiendum. Quis ad Latina, *ego vestiam te*, subaudiat *veste?* quamquam, illis auditis, recte quæras, *quanam veste?* Eodem jure vir doctus ἐσθίειν pro elliptica locutione habere poterat, quæ explenda esset voce βρώσεως aliâve ejusdem significationis. (Obiter moneo, Hermesianacteum, Θρῆσσαν στειλάμενος κιθάρην, Athen. T. V. p. 160., non male comparari posse cum Virgiliano, *Quirinali lituo succinctus*, Æn. VII. v. 187.) SCHÆF.

* ΣΤΟΛΟΣ, *CLASSIS.*

In πλώιμος, absolute cum ponitur, interdum subauditur στόλος. Sic Leo C. XIX. §. 25. κατὰ τὴν ὁμοίωσιν τοῦ βασιλικοῦ πλωΐμου. Plene idem C. XIX. §. 33. Δι' ὅλου ὑπό τι πλωΐμου στόλου. SCHWEB. Est hoc recentioris Græcitatis: quæ cum absolute dicat, non ὁ πλώιμος, sed τὸ πλώϊμον, apparet, Schwebelii rationem non procedere. Vid. Cangii Glossar. Græc. c. 1184. Paulo speciosius, ut v. στόλος passim deesse doceret, excitasset ex Wesselingii editione Diod. Sic. XV. c. 3. τοῦ βασιλικοῦ παραπλέοντος. Sed ibi operarum negligentia post βασιλικοῦ omisit vocem στόλου, quam Bipontini restituerunt. SCHÆF.

ΣΤΟΜΑ, *OS.*

Attici verbum ὄζειν, *olere*, cum duplici genitivo construunt, nimirum cum genitivo personæ præcedente, et rei sequente. V. gr. Latinum illud: *Olet iste unguentum*, exprimunt: Ἐκείνου ὄζει μύρου. Sic Comicus in Pace vers. 528.

Τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας·
Ταύτης δ' Ὀπώρας ὑποδοχῆς Διονυσίων.

Ille olet cepivomacrimoniam:
Hæc vero Auctumna gaudia et Dionysia.

Ubi in plena structura ante priorem genitivum subaudiri debet 253
στόμα; ante posteriorem ὀσμὴν, ut integre sit: ἐκείνου στόμα ὄζει ὀσμὴν μύρου. Plenus sermo in hoc loco est: Τοῦ μὲν γὰρ στόμα ὄζει ὀσμὴν κρομμυοξυρεγμίας· ταύτης δ' Ὀπώρας στόμα ὄζει ὀσμὴν ὑποδοχῆς Διονυσίων: i. e. *Illius os olet cepivomacrimoniam; hujus vero os* etc. [Interpunge Aristophanem: Ταύτης δ', ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων. Vertit Brunckius: *hæc autem olet poma, convivium, Dionysia*. Ceterum longe simplicior ratio suppetit Bosianâ. Nam verbo ὄζει impersonaliter intellecto, ad priorem genitivum subaudias, si quid tamen necessario subaudiendum, præpositionem ἀπό: vid. Zeun. ad Xenophont. de Venat. 5. 7.: ad posteriorem nihil plane subintelligendum. Est enim hæc propria constructio verbi ὄζειν, ut genitivo ad-

juncto significetur, quam rem aliquid oleat, accusativo, bene an secus oleat. Conf. Aristophan. Acharn. v. 852. ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν Πατρὸς Τραγασαίου. ubi item duplex ille genitivus, addito accusativo. SCHÆF.]

* Στόμα non reperitur in Bossianis ellipsibus eo sensu, quo *ostium maris* denotat. Omittitur tamen hac notione in adjectivo στενὸς, e. g. apud Agathemerem L. I. c. 3. p. 7. ὁ δὲ Θρᾴκιος Βόσπορος τὰ στενὰ, σταδίων ς΄. Supplentem habeo, ubi de eodem bosporo Thracico loquitur, Oppianum Halieut. I. 617.

Θρηΐκιον δ' ἀνύουσι βόσπορον ———
——— καὶ ΣΤΟΜΑ Πόντου
Στεινόν.

Sic et apud citatum auctorem L. II. c. 5. p. 47. μέχρι τῶν στενῶν τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. scil. στομάτων. Conf. c. XIV. p. 64. nec non p. 69. συνάγεται εἰς στενὸν Ἑλλήσποντος. Ubi tamen etiam πέλαγος præferre liceat, quod in simili Lucianea phrasi deesse putat Bernholdius p. 173. Steph. Byzant. v. Θάψος· ἐν τῷ στενῷ τοῦ ἰσθμοῦ. [Bene vertit Pinedo: *in angusta Isthmi parte*, μέρει, opinor, subaudiens: quæ simplicior ratio est. SCHÆF.] Nec male in plurali subintelligi posset χείλη. Ποταμῶν χείλη sunt *litora*. F. ST. Non opus hac fluctuatione, modo teneas, τὸ στενὸν, τὰ στενὰ, ut plurima id genus, naturam induisse substantivorum. SCHÆF.

ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ, *EXERCITUS.*

Intelligere hanc vocem possis in τὸ Ἑλληνικὸν, [k] ἱππικὸν, πεζικὸν etc. [l] Vide supra vocem Πλῆθος. [et mox v. Στρατός. SCHÆF.] [m]

k Vide supra voc. ἔθνος. MICH.

l In ὁπλιστικὸν [l. ὁπλιτικόν. Alterum illud Græcum non est. In Luciano recte editum τ. Ἀ. ὁπλιτικόν. SCHÆF.] et πελταστικόν. Lucianus Dial. Alex. et Phil. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιστικὸν — καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν. *Arcadum gravis armaturæ* (militem) *et Mantinensium peltatos vicisse*. BERNH.

* Sic τὸ ἀγγελτικόν. Pausanias L. IX. c. 13. MICH.

254 m In verbo ἄγειν apud historicos sæpe subaudiendum στράτευμα, vel στρατός: notat autem *movere exercitum*, sive *ducere ad proficiscendum*. Arrianus L. I. p. 78. 79. Ἀλέξανδρος δὲ ἐπὶ τοὺς ἄλλους Πισίδας ἦγε. *Alexander autem contra reliquos Pisidas* (exercitum) *movit*. Sic L. II. p. 98. ἄγειν ἤδη ἐκέλευεν, *jam jusserant*, (exercitum) *moveri*. et L. II. p. 85. ἀνάγεται. SCHOETTG.

* ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΣ, *MILITANS.*

Sæpe apud Arrianum, qui formula hac delectatur, οἱ ξὺν αὐτῷ. Posset quidem subaudiri ὄντες, sed ipse Arrianus hoc verbum supplet L. V. p. 320. Ἀλλὰ Ἀλέξανδρος γὰρ, καὶ οἱ ξὺν αὐτῷ στρατεύσαντες. *Verum Alexander, et qui cum ipso militarunt*. Et p. 321. οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ ξυστρατεύσαντες. [n] SCHOETTG.

n Pausanias Attic. 39. Τάφος τῶν ἐς Θήβας. supple στρατευσάντων, vel simile quid.

Hoc verbum subintelligendum etiam in Æschyleæ Tragœdiæ inscriptione: Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Aliud supplendum est illis, qui legunt, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. [Lysias p. 65. s. ed. Reisk. περὶ μὲν οὖν τοὺς ἀποθανόντας τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας τοιοῦτοι γεγένασιν. (p. 59. Ἀδράστου δὲ καὶ Πολυνείκους ἐπὶ Θήβας στρατευσάντων.) Diodorus Sicul. IV. c. 64. in. τὰ περὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἱστορήσομεν. Argum. hujus libri p. 245. 14. Περὶ τῶν ἐπιγόνων τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. v. 13. præcessit: Περὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. al. plene τῶν στρατευσαμένων ἑπτά. ubi Wesselingius: " Τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Æschyli ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας et auctor L. IV. 66. satis hoc tuentur." Schæf.] Nam Græce dicitur quidem στρατεῦσαι ἐπί τινα, sed non στρατεῦσαι ἐπί τινι. Vid. Observat. Miscellan. Vol. III. T. I. p. 91. Leisn.

* ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

In epigraphis numorum et lapidum sæpe hunc dignitatis titulum omissum videas: v. c. in lapide apud Smithum notit. VII. eccles. Asiæ p. 19. ὑπὸ Μηνοφίλου Ἰουλιανοῦ. scil. στρατηγοῦ. In numo thes. Brandenb. Begeri T. II. p. 661. ἐπὶ Δημητρίου. Plene p. 694. ἐπὶ στρ. Ἰουλιαν. i. e. *sub præfecto Juliano*. In Misc. Obs. Crit. Vol. VI. T. 3. p. 548. vir doctus ad numum Harduini p. 471. ἐπὶ Πολλιανοῦ notat: in pluribus tamen numis legitur ἐπὶ στρ. Πολλιανοῦ. i. e. *sub prætore Polliano*. F. St.

* Charito p. 119. extr. παρὰ τοῦ Αἰγυπτίου. ad q. l. Dorvillius p. 610. " nempe βασιλέως vel στρατηγοῦ." Schæf.

ΣΤΡΑΤΙΑ, *EXERCITUS.*

Στρατιὰν in εἰσβάλλειν. Herodotus L. I. p. 6. ἐσέβαλε μέν νυν καὶ οὗτος στρατιὴν ἔς τε Μίλητον. mox p. 7. sine στρατιήν.

* Sunt apud Tacticos inprimis alia quoque ejusmodi verba, in quibus hæc ellipsis obtinet, e. g. ἐξάγειν, ἀντεξάγειν, προάγειν, ἐκβάλλειν, ἐκτάττειν, ἐξελαύνειν, etc. in quibus στρατιὰ vel στρατὸς subaudiri solet. Sic Xenophon L. VII. K. Π. p. 412. Ἐπὶ Σάρδεις ἦγεν ὁ Κῦρος. Pleno sermone Onosander. c. XI. Ἀναστήσας ἄγει τὸν στρατόν. Herodotus L. IX. c. 14. Τὴν στρατιὴν ἦγε ἐπὶ Μέγαρα. Onosander c. X. s. 9. Προάγειν δὲ εἰ δεῖ. Supplet Polybius T. I. p. 456. Προῆγε τὴν δύναμιν. Diodorus Sic. L. XII. p. 105. Προήγαγε τὴν δύναμιν ἅπασαν. Herodotus L. IV, c. 83. Ἐξήλαυνε τὸν στρατὸν ἐκ Σούσων. Schweb. Herodotus VIII. c. 106. in. Ὡς δὲ τὸ στράτευμα τὸ Περσικὸν ὅρμα βασιλεὺς [sic leg. falliturque Boissonad. ad Philostr. p. 343. vid. Meletem. Crit. in Dionys. Hal. I. p. 4. 65. s.] ἐπὶ τὰς Ἀθήνας. Add. Port. Lex. Ion. v. Ἐλαύνειν et mox v. Στρατός. Schæf.

* ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ, *MILES.*

In ψιλοί, *nudi*, qui opponuntur ἱππεῦσιν, *equitibus*. [Proprie et ex ipsa vi vocis τοῖς ὁπλίταις, τοῖς πελτασταῖς. Thucydides III. c. 107. λοχίζει — ὁπλίτας καὶ ψιλούς. Sed non opus exemplis in re notissima. Quamquam non desunt loci, ubi οἱ ψιλοὶ τοῖς ἱππεῦσιν opponuntur. Vid. Diodor. Sic. XV. c. 85. ex egregia Wesselingii correctione φίλων mutantis in ψιλῶν, qui similem Lysiæ locum eo-

demque inquinatum vitio excitavit. Tertium exemplum hujus vitii reperias in Polyæno III. 1. ubi pro φίλους scribendum esse ψιλοὺς jam Casaubonus monuit. Schæf.] Possemus vertere pedites simplicis vel levis armaturæ. Arrianus L. I. p. 50. Δοὺς δὲ
255 αὐτῷ ἱππέας τε καὶ ψιλοὺς, ὅσοι ἱκανοὶ ἐδόκουν. *Dans autem ipsi equites et nudos* (milites,) *quanti satis esse videbantur*. ψιλοὺς, sc. στρατιώτας. Schoettg.

* Frequens hæc est ellipsis in aliis quoque vocibus. Sic apud Dionysium Hal. L. V. p. 209. Τριάριοι λεγόμενοι παλαιοί τε· uti apud Latinos *Triarii* et *Veterani* ἐλλιπῶς dicuntur, sub. *milites*. Item Λογάδες, Ἐπίλεκτοι, Ἔκλεκτοι, Νέοι, Νεοσύλλεκτοι, Ἔφεδροι, Ἐπιβατικοὶ, quando absolute occurrunt, suppressam habent vocem στρατιῶται, quæ etiam sæpe addita reperitur. E. g. Onosander c. XXII. Ἐχέτω δέ που καὶ στρατιώτας λογάδας. Item in loquutionibus illis militaribus: καταγράφειν, διαγράφειν, καταλέγειν, καταγραφὴν, κατάλογον ποιεῖσθαι. *Conscribere milites*. Plene habet Polybius in politia Rom. Ἐπὰν μέλλωσι καταγραφὴν ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν. coll. Dionys. Hal. L. VII. p. 464. Schweb.

* ΣΤΡΑΤΟΣ, *EXERCITUS*.

In σύμμικτος, et ἐπίμικτος, *multus, confusus*. Auctor libri Judithæ c. I. 16. Καὶ ἀνέστρεψε μετ' αὐτῶν αὐτὸς, καὶ πᾶς ὁ σύμμικτος αὐτοῦ. [Herodotus VII. c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἐθνέων. quod etiam c. 40. in aliquot libri habent. Schæf.] Sic c. II. 20. Καὶ πολὺς ὁ ἐπίμικτος, ὡς ἀκρὶς, συνεξῆλθον αὐτοῖς. Schoettg. Vid. supra ad v. Ὄχλος. Schæf.

Στρατὸς, et στρατιὰ, et στράτευμα. Thuc. 4. 9. πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους μέλλοντας προσβάλλειν ναυσί τε ἅμα καὶ πεζῷ. ibid. 25. 5. 8. 8. 16. ὁ πεζὸς· sed 3. 7. τὸν μὲν πεζὸν ἀφίησιν 7. 35. τὸν πεζὸν πάντα ἐξετάσαντες, ut Herodo. 8. 25. τὸν δὲ πεζὸν πάντα ἅμα ἀγόμενος. sed Thuc. 4. 8. legitur παρῆν δὲ ἤδη καὶ ὁ πεζὸς στρατός· ut Herodo. 8. 1. ἐς τὸν ναυτικὸν στρατὸν ταχθέντες ἦσαν· nam sing. ὁ πεζὸς posset etiam collective accipi, h. e. ut plur. οἱ πεζοὶ ——. Idem Thucydides dixit 6. 90. καὶ τοῦ ἡμετέρου ναυτικοῦ ἄρξειν· intell. στρατεύματος vel πλήθους· ut Joseph. B. I. 7. 15. Pro τὸ συμμαχικὸν Herodo. 6. 9. dixit τὸ συμμαχικὸν πλῆθος. Sed ap. Thuc. 7. 75. καὶ ἐπὶ ναυτικῷ στρατεύματι μέλλειν; ἢ ναυτικῷ, intell. στρατεύματι, ut στράτευμα ap. Isocr. Paneg. p. 164. To. 1. πρὸς ἅπαν τὸ τῶν πολεμίων ναυτικόν· et apud Thuc. 3. 30. τὸ πεζὸν αὐτῶν· 5. 6. τὸ ὁπλιτικόν· Herodo. 7. 87. τὸ ἱππικόν· 7. 186. τὸ μάχιμον. Nam Xen. Cyrop. 3. 3. 14. dixit ἱππικὸν στράτευμα, et Thuc. 6. 103. παρόντες ἤδη σφίσι καὶ τοῦ στρατεύματος, καὶ τοῦ ναυτικοῦ, καὶ τοῦ πεζοῦ. Sed pro ἐσέβαλε τὴν στρατιὴν Herodo. 1. 14. 17. et ἐσβαλὼν τὴν στρατιὴν 1. 18. apud Pausan. 3. 7. p. 220. legitur, ἐσέβαλε — στρατιᾷ, et p. 221. στρατῷ ἐσβάλλων. Simpliciter ἐσέβαλε dixit Herodo. 1. 15. 16. Sic Herodo. 2. 162. ἐλαύνειν ἐπὶ τοὺς Αἰγυπτίους· sed c. 161. ἐπὶ Σιδῶνα στρατὸν ἤλασε." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 262. s. Talia verba ubi simpliciter posita sunt, naturam habent mediorum: ut pronomen reciprocum subaudien-

dum sit. Conf. Fischer. Ind. ad Palæph. v. Εἰσβάλλειν. Itaque non mirum, passim addi dativos significantes comitatum, quemadmodum Latini de eadem re loquentes ablativis simpliciter utuntur. Vid. Perizon. ad Sanct. Min. IV. 6. 18. et Drakenb. ad Liv. I. 14. 7. Schæf.

ᵒ In στέλλειν, quod Euripides habet in Supplicibus, vers. 645, 646.

Ὡς ἀπ' Ἰνάχου
Στείλας ἐπεστράτευσε Καδμείων πόλιν.

cum, ducto ab Inacho (exercitu),
bellum intulisset Thebanorum civitati.

Sed ipse Euripides alibi dixit: στέλλειν στρατόν.

In ξενικὸς, quod est exercitus stipendiariis militibus constans. Demosthenes Philipp. I. Ἀκούω ξενικὸν (sc. στρατὸν) στρέφειν ἐν Κορίνθῳ τὴν πόλιν. Bernh. Ξενικὸν neutrius est generis. Thucydides VIII. c. 25. καὶ Τισσαφέρνους τὸ ξενικὸν ἐπικουρικόν. qui locus glossematicæ interpolationis suspicionem movet. Ego quidem ξενικὸν deleam. Schæf.

* Subauditur στρατὸς post ὁ πεζὸς, pedestris exercitus. Pausanias L. IV. cap. 4. Misch.

* ΣΥ.

Apud Atticos in compellando et vocando in voce οὗτος subauditur σύ. Sophocles in Ajac. v. 70. οὗτος — σὲ καλῶ. Heus tu — te voco. uti apud Latinos heus tu. v. Terentius Eunuch. Act. I. Sc. II. 22. Schweb. Addito σὺ, Sophocles Œd. R. v. 1121. οὗτος σὺ πρέσβυ. Vid. egregia nota Ruhnkenii ad Tim. Lex. p. 279. s. Schæf.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ, SCRIPTA.

In τὰ τοῦ Θουκυδίδου, τὰ τοῦ Ἡροδότου, τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους etc. [p]

* Possit etiam interdum subaudiri σύνταγμα, qua voce utitur Herodianus L. II. c. 1. §. 1. Ὡς ἐν πρώτῳ συντάγματι τῆς ἱστορίας δεδήλωται. Sic Cicero ad Atticum L. XII. ep. 45. Ego hic duo magna συντάγματα absolvi. Onosander in Proœm. οὐδὲν ἐσχεδιασμένον — τόδε περιέχει τὸ σύνταγμα. et ibid. ἀλιευτικῶν τι αὖ καὶ γεωργικῶν συνταγμάτων. Schweb.

p Idem quoque in numero singulari. Ælianus Var. Hist. IV. 14. Ἀναξαγόρας ἐν τῷ περὶ βασιλείας, sc. συγγράμματι. Schoettg. 256

* ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ, SCRIPTOR.

In variis adjectivis absolute positis ellipsis hæc obtinet, e. g. Ἱστορικοὶ, Γεωπονικοὶ, Στρατηγικοὶ, Τακτικοὶ, etc. Sic Ælianus Tact. c. XXXIX. Τάγμα παρὰ τοῖς Τακτικοῖς ἔμβολος καλεῖται. Plene apud

Sextum Empiric. adversus Grammaticos L. I. c. 3. περὶ ... πραγματεύσαντο συγγραφίαν, τοῦτο μὲν ἰατρικῶν, τοῦτο δὲ μαθηματικῶν, καὶ ἤδη φιλοσόφων. SCHWEB.

* ΣΥΛΛΑΒΗ, *SYLLABA.*

In v. δίφθογγος, apud Grammaticos absolute ut plurimum posita, sub. συλλαβή. Plene Isidorus in Grammatic. Origin. L. I. c. 15. *Diphthongæ syllabæ Græco nomine dictæ, quod in eis binæ vocales junguntur.* SCHWEB. Ne quis miretur Isidori diphthongas *syllabas*, sciat vocem συλλαβὴ dici καταχρηστικῶς de vocalibus μονογραμμάτοις. Ipse Isidorus l. c. " — vere illa est syllaba, quæ ex pluribus nascitur literis. Nam unam vocalem pro syllaba abusive, non proprie dicimus." [f. ducimus.] Idemque Græci Grammatici monent. Thomas Mag. p. 816. καὶ γὰρ αἱ μονογράμματοι καταχρηστικῶς λέγονται συλλαβαί. ubi Oudendorpius μονογράμματοι tentare non debebat. Conf. Fischer. ad Weller. I. p. 222. Quid quod majori etiam καταχρήσει hæc vox omnino de elementis videtur usurpata esse: certe Lucianum T. I. p. 89. vix aliter intelligas. Ceterum sæpissime dicitur ἡ δίφθογγος: paullo rarius τὸ δίφθογγον. Neutrius generis exempla aliquot habet Fischerus l. c. p. 86. 110. 111. SCHÆF.

* Solennis hæc ellipsis in his Grammaticorum locutionibus: ἡ ἄρχουσα, ἡ ἐσχάτη, ἡ λήγουσα, ἡ παραλήγουσα, ἡ προπαραλήγουσα, ἡ παρατελευταία (s. παρατέλευτος), ἡ τελευταία, etc. Exempla ubivis reperias. Vid., ut hoc utar, Mœris p. 191. ibique Pierson. In Etymolog. M. c. 351. 40. corrig. ἡ μὲν προπαραλήγουσα. Schol. ad. Apollon. Rhod. I. v. 132. ὀξυτονητέον τὴν πρώτην. [" Συλλαβὴ in ἡ δευτέρα apud Steph. Byzant. v. Ἰστιαῖεις omissum, ex mente cl. Gavelli in Misc. Obs. Crit. Nov. T. VII. p. 777." F. ST.] Etymolog. MS. LB. in Hemsterh. not. ad Scholiast. Aristoph. Plut. p. 415. b. πρὸ μιᾶς ἔχειν τὸν τόνον. i. e. *in syllaba pænultima.* Plene Porphyrius in Villois. Anecd. Gr. T. II. p. 109. m. ἐπὶ τῆς πρὸ δύο συλλαβῶν, *in syllaba antepænultima.* ubi mox leg. ὅταν δὲ πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τοῦ τέλους. Ceterum etiam in latina lingua vocem *syllaba* sic omitti, satis notum est. SCHÆF.

ΣΥΜΒΟΛΑΙΑ, *CONDITIONES.*

In ἐφ' οἷς per Ellipsin omittitur συμβολαίοις. Xenophon Κύρ. Παιδ. I. 6. 11. Ἴσασι γὰρ, ἐφ' οἷς αὐτοὺς Κυαξάρης ἄγεται: *norunt enim, quibus* (conditionibus) *ipsos ducat Cyaxares.*

* Perfrequens est vocis hujus in veterum Græcorum scriptis ellipsis, cujus aliquot exempla in medium proferre non supervacaneum videtur. In ἐπὶ τούτῳ s. συμβολαίῳ: *ea conditione.* Dionysius Hal. in Excerpt. Legat. p. 742. In συμβάλλοντες apud eumdem L. II. p. 134. Τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Plene est συμβάλλειν τὰ συμβόλαια: cui opponitur διαλῦσαι τὰ συμβόλαια, quod idem habet L. V. p. 333. ἐπὶ διακειμένοις καὶ ῥητοῖς: *certis conditionibus* apud

eumdum L. IX. p. 588. [Præstat in his ac similibus nihil subaudire. 'Ρητὰ quidem omnino sunt ea de quibus convenit, quæ certa ac rata sunt: diciturque nunc de pactis, conditionibus, nunc de honoribus, prærogativis. Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 461. coll. Duker. ad Thucydid. p. 12. 71. Schæf.] In κατὰ τὰ συγκείμενα Herodot. L. III. c. 158. Τὰ προτεινόμενα. Polybius Tom. II. p. 989. Ἐπὶ τίσιν (συμβαλοίμεθα) αὐτοὺς δεῖ προΐεσθαι τὴν φιλίαν. Idem T. II. p. 1165. Ἐφ' ᾧ, plene ἐπ' ἐκείνῳ τῷ συμβολαίῳ, ἐφ' ᾧ. Elliptica forma persæpe occurrit apud Polybium, e. g. T. II. p. 1180. Sic etiam Thucydides L. I. c. 113. Σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται. [Prima Scaligerana p. 78. "Ἐφ' ᾧ τε Hac conditione, semper cum infinitivo." Falso. Perrarum hoc sensu ἐφ' ᾧ τε. Sic Æschines c. Ctesiph. p. 572. s. ἐφ' ᾧ τε μὴ ἐπιγράψειν τὰ ὀνόματα τὰ ἑαυτῶν. vid. Reisk. p. 712. Neque hic placet ad ellipsin substantivi confugere, cum sufficiat Musgravii ratio, de qua v. ad v. Ἀρχή. Schæf.] Pleno sermone legitur apud Themistium Orat. II. p. 25. Ἐπ' αὐτῷ τούτῳ τῷ ξυμβολαίῳ συνελέγητε, εἰς τὸ βουλευτήριον. In συγκαταβαίνειν τοῖς ἀξιουμένοις apud Onosandrum c. IV. [Nihil subaudiendum. Τὰ ἀξιούμενα simpliciter sunt ea quæ petuntur. Schæf.] quam locutionem Latinis verbis ita expressam habet Frontinus Strateg. L. II. c. X. §. 1. *ad conditiones imperatoris ita descenderunt.* Schweb.

ΣΥΜΠΟΣΙΑ, *CONVIVIA.*

Deest hoc substantivum in τὰ γενέθλια, uti apud Latinos *convivia* in *natalitia*. Xenophon Κύρ. Παιδ. I. 13. Καὶ γάρ, ὅτε εἱστίας σὺ τοὺς φίλους ἐν τοῖς γενεθλίοις (supp. συμποσίοις:) *nam, quando tu excipiebas amicos in natalitiis* (conviviis.) Sic γενέσια apud Matthæum in Evang. XIV. 6. Γενεσίων δὲ ἀγομένων τοῦ Ἡρώδου, ὠρχήσατο ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος ἐν τῷ μέσῳ. *quum autem agerentur natalitia Herodis, saltavit filia Herodiadis in medio.* ubi in γενεσίων subintell. συμποσίων.

* ΣΥΜΦΕΡΟΝ, *UTILITAS, COMMODUM.*

Paulus priore epistola ad Corinthios, cap. X. 24. Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητείτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος. Articulus abesse nomen arguit. Id esse τὸ συμφέρον, idem auctor est Apostolus v. 33. loc. cit. Μὴ ζητῶν τὸ ἐμαυτοῦ συμφέρον.[q] Bernh.

q. Paulus in epist. ad Philipp. c. II. 4. μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος. Mich.

* ΣΥΜΦΟΡΑ.

Subaudias h. v. in ἡ πεπρωμένη. Sophocles Antig. v. 1337.

——————— ὡς πεπρωμένοις
οὐκ ἔστι θνητοῖς ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή.

Schæf.

* ΣΥΜΦΩΝΗΜΑ.

In ξυμμαχικὸν addit scholiastes Thucyd. VII. 33. F. St. Imo κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν ibi est ex noto Hellenismo, de quo supra ad v. Πρόσωπον, i. q. κατὰ τὴν ξυμμαχίαν. Sic Alciphron II. ep. 3. p. 236. ed. Bergl. ἂν οὔτε τὸ φιλικὸν βέβαιον, οὔτε τὸ ἀπεχθανόμενον ἀκίνδυνον. i. e. ἡ φιλία, ἡ ἔχθρα. (Ibid. paullo post leg. ἐγὼ γὰρ αὐτῇ εἰμι πάντα. ei sum omnia. εἶναί τινος πάντα est, pendere ab alicujus nutu omnibus in rebus.) Schæf.

257 * ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, *CONJUNCTIO.*

Quum Scholiastæ dicunt: ὁ δὲ, ὁ καὶ etc. haud dubie vox σύνδεσμος deest. Leisn. Schol. ad Thucyd. c. 75. in. ὁ καὶ περιττός. Plene idem ad l. VIII. c. 53. in. ὁ δὲ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ κεῖται. Schæf.

* ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ, *SOCIETAS.*

Thucydides L. I. 15. Οὐδ' αὐτοὶ ἀπὸ τῆς ἴσης κοινὰς στρατείας ἐποιοῦντο. *Neque iidem ex æquo communes expeditiones faciebant.* ubi Scholiastes: ἀπὸ τῆς ἴσης, λείπει τὸ συντελείας. Vide doctorum ad hæc Scholia annotationes in editione Dukeri p. 594. Leisn. Nihil hic subaudiendum. Verissime Thomas Mag. p. 475. Ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἴσου φαμὲν, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ἴσης· οἷον, ἀπὸ τῆς ἴσης τὸν δεῖνα φιλῶ. καὶ, ἀπὸ τῆς ἴσης ἐχθρός εἰμι. V. supra ad v. Ἀρχή. Schæf.

* ΣΥΣ, *SUS.*

In σίαλος, quod Hesychius et schol. Gr. ad Homeri Iliad. I. v. 208. explicant per εὐτραφὴς, λιπαρός: quo in loco et Odyss. P. v. 181. poëta σίαλος cum σῦς ἐπιθέτως conjunxit. Sic etiam Maximus Tyrius dissertat. XX. §. 4. σιάλους σῦς ἢ αἶγας εὐτραφεῖς σιτευομένων. Schweb. Σίαλος pro substantivo habeo: quod quoties cum σῦς conjungitur, accedit non ἐπιθέτως, sed more proprio poëtis, saepius hac ratione nomini generis nomen formæ addentis. Tales sunt σῦς κάπρος, ἴρηξ αἰγυπιὸς, etc. Vid. Musgrav. ad Euripid. Bacch. v. 1027. 1364. Heyn. ad Homer. Il. VII. v. 58. Basil. Epist. Crit. ad Boisson. p. 81. s. (Diversi generis est Dionysii Halic. Ant. Rom. T. I. p. 228. ὄρνισιν μὲν πρῶτον αὐτοὺς λαμβάνειν. Bene Interpres: *aquilarum auspicio primum est usus.* Conf. Eurip. Iphig. Aul. v. 609. Ὄρνιθα μὲν τόνδ' αἴσιον ποιούμεθα. ubi τόνδ' me quidem non offendit.) Schæf.

ΣΥΣΤΗΜΑ, AGMEN.

In τὸ ληστρικὸν, τὸ κοινὸν, et similibus.[r] [Alciphron I. ep. 8. λησταὶ δὲ θαλάσσης τὸ ἐν αὐτῇ (l. αὐτῷ) νύσταγμα. Herodianus Philet. p. 450. Ληστικὸν, τὸ σύστημα τῶν ληστῶν. ad q. l. Piersonus citat e Libanio T. II. p. 355. D. (imo B.) ἐπειδὴ (male P. compendio perperam intellecto ἐπειδὰν) ληστικὸν ἐν τῷ Ταύρῳ συνειστήκει. Conf. Diodor. Sic. Excerpt. de Virt. et Vit. T. II. p. 556, 74. παροξυνθεὶς οὖν τῷ συστήματι τῶν Πυθαγορείων, ἑταιρείαν μεγάλην συνεστήσατο, κ. τ. λ. Eodem sensu ibid. p. 554. 1. ὡς δὲ τῶν ἐκ τοῦ προειρημένου συστήματος ὤν. ubi paullo ante v. 89. leg. κατισχυθέντος δὲ τοῦ Φερεκύδου κ. τ. λ. Vid. Wesseling. T. I. p. 83. 10. SCHÆF.]

r Sic τὸ δωδεκάφυλον. Vid. vocabulum πλῆθος. MICH.

* ΣΧΗΜΑ, *FIGURA.*

In ἐπίπεδον, *planum, seu figura plana.* In τρίγωνον, *triquetrum, seu figura triangularis,* τετράγωνον et similibus. Vid. Gellius L. I. 20. Quo referas τρίπλευρον, ῥομβοειδὲς, τραπέζιον, παραλληλόγραμμον, ἡμικύκλιον, τετράεδρον, et alia plura, quæ apud Geometras passim occurrunt. LEISN. Ad τετράεδρον quidem similiaque σχῆμα κατανοητικῶς subaudias: hæc enim vox proprie de figuris ἐπιπέδοις dicitur. Vid. Epigramma in Euclidem a Dorvillio evulgatum Animadv. in Chariton. p. 50. ubi τὰ σχήματα opponuntur τοῖς ἴχνεσι. SCHÆF.

* ΣΧΗΜΑ, *HABITUS.*

In quibusdam nominibus adjectivis, quæ commode determinari non possunt. Æschylus Supplicibus v. 231.

Ἐν ἁγνῷ δ᾽ ἑσμὸς ὡς πελειάδων,
Ἵζεσθε. 258

Caste, ut turba turturum,
Sedete.

Ἐν ἁγνῷ, sc. σχήματι. [Rectius Schützius: *in loco sancto.* Conf. Sophocles Œd. Col. v. 37. ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν. Sic dicitur ἐν καθαρῷ, ἐν καλῷ. Vid. infra ad v. Τόπος et Χωρίον. SCHÆF.] Heliodorus Æthiopicorum L. II. p. 97. Στολὴ καὶ ἐσθὴς ἡ ἄλλη πρὸς τὸ Ἑλληνικώτερον βλέπουσα. *Stola et vestis græcum fere* (habitum) *ostenderunt.* Τὸ ἑλληνικώτερον, subintell. σχῆμα, *habitus, qui græcum proxime referebat.* Longus Pastoral. II. p. 83. principio: Καθίσας ἐν καθέδρᾳ ὄρθιον. *Erecto corpore in sella sedens.* [Imo est pro ὀρθῶς. SCHÆF.] Sic et de animo: τὸ φιλάνθρωπον αὐτοῦ, scil. σχῆμα, *humanitas ejus.* [Imo est. i. q. ἡ φιλανθρωπία. SCHÆF.] Ælianus Var. Hist. II. SCHOETTG.

ΣΧΟΙΝΙΑ, *FUNES.*

In πρυμνήσια, *retinacula*, vel *funes, quibus navis in littore alligabatur*, quæ sic vocantur ἀπὸ τῆς πρύμνης, quia puppes ad littus versæ erant. Longus Pastoral. II. p. 443. τὴν ναῦν ἐκ τῆς πρύμνης ἄκρας εἰς τὴν γῆν ἔδησαν. Unde πρυμνήσιον proprie *a puppi dependens*. Quare, si funes illi hac voce designentur, intellige σχοινία, vel πείσματα. [Aliter Paraphrastes Wassenbergh. Iliad. I. v. 436. τὰ σχοινία τῶν πρυμνησίων. ut ad πρυμνήσια, si quid subaudiit, ὅπλα (omnino *instrumenta nautica*) subaudiisse videatur. SCHÆF.] ut apud Homerum Iliad. A. v. 476.

Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

et Apollonium Rhodium L. IV. v. 244.

Ἠοῖ ἐν τριτάτῃ πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν.

Idem πρυμναῖα πείσματα appellat v. 208.

——— πρυμναῖα νεὼς ἀπὸ πείσματ' ἔκοψεν.

259 Sic in ἀπόγεια. Lucianus Sect. p. 626. ἀπόγεια λύεσθαι, *oram solvere.* Hesychius: Πρυμνήσια, ἀπόγεια σχοινία.

* Subaudiri potest etiam hæc vox apud Homerum Iliad. A. v. 434. in προτόνοισιν. Nam πρότονος dubio procul sua natura adjectivum est. Cum vero Hesychius, Suidas aliique semper habeant πρότονοι, οἱ: malim subaudiri in illis Homeri κάλοις, ut explicant Scholia Græca. Sic etiam apud Latinos in v. *Rudens* sub. *funis.* SCHWEB.

* ΣΧΟΛΗ, *SCHOLA.*

Frequens est apud Græcos ellipsis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκοντες, seu *ubi degunt, qui artem aliquam profitentur*, puta σχολῆς, vel διδασκαλείου, vel διατριβῆς, vel φροντιστηρίου, vel παιδευτηρίου. Plato in Alcibiade primo: φοιτῶν εἰς διδασκάλου, et paullo ante: οὐ πεφοίτηκα εἰς ἄλλου, ἢ τούτων, et nonnullis interjectis: πολλάκις σου ἐν διδασκάλων ἤκουον παιδὸς ὄντος. In Ἐρασταῖς idem Plato: Εἰς Διονυσίου γραμματικοῦ εἰσῆλθον. Plura dabunt Jensius Lectionibus Lucian. III. 8. p. 351. et p. 140. Spanhemius ad Aristophanis Nubes vers. 969. Kusterus ad Aristophanis Ἐκκλησ. 420. LEISN. Cum ad alias hujusmodi locutiones ellipticas v. οἶκος subaudiendum sit, analogiæ lex idem ad has subaudiri jubet. SCHÆF.

ΣΩΜΑ, *CORPUS.*

In γυμνὸν et similibus. Marcus Evang. XIV. 51. Καὶ εἷς τις νεανίσκος ἠκολούθει αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ: *et adolescens qui.*

dam sequebatur eum, amictus sindone super nudo (corpore.) Ἐπὶ γυμνοῦ ibi dicitur pro: ἐπὶ γυμνοῦ σώματος. Sic in νεκρὸν, quando pro *cadavere* sumitur, intellige σῶμα, ut apud Homerum Iliad. P. v. 235.

Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο.

Cadaver ab Ajace trahere Telamoniada.

[Falsus fuit vir egregius, fefellitque alios. *Cadaver* nunquam dicitur τὸ νεκρὸν, sed masculino genere ὁ νεκρός. Audi Summos Duumviros. Valckenarius ad Euripid. Phœniss. v. 1508. "Quam [ellipsin] Bossius adnotavit, eam expungi mallem; neque enim cadaver dicitur τὸ νεκρὸν, sed ὁ νεκρός." Porsonus ad Hecub. v. 671. "Νεκρὸς masculino genere pro cadavere semper dicitur." Schæf.] Plene, νεκρὰ σώματα, dixit Philo Legatione ad Cai. p. 782. Καὶ μηδὲ 260 νεκρῶν ἀπεχόμενοι σωμάτων. [Batrachomyom. v. 105. ὕπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας. al. νεκρὸς δέμας. quod Ernestio magis poëticum visum est. Mihi contra videtur. Schæf.] Elliptice iterum Æschylus in Agamemn. p. 197.

Ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν.

* In ἔχειν ἐσθῆτα sub. ἀμφὶ σῶμα, Vid. Miscellan. Observat. T. III. In ὅμηρα, τὰ, *obsides*, sub. σώματα. Dionysius Halic. L. II. p. 118. Ὅμηρα πεντήκοντα ἀγαγόντας. In αἰχμάλωτα, τὰ, *captivi*. Lucianus. T. II. p. 547. Καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο. Schweb.

T.

* ΤΑΓΜΑ, *ORDO EXERCITUS*.

In vocibus militaribus, qualia sunt ῥομβοειδὲς, τετράγωνον etc. Arrianus L. I. p. 10. Τὴν φάλαγγα δὲ ἐν πλαισίῳ Νικάνορα ἄγειν ἐκέλευσεν. *Nicanori, ut quadrata* (acie) *phalangem ducat, jubet.* Ἐν πλαισίῳ, sc. τάγματι. Schoetto. Vid. mox ad v. Τάξις. Schæf.

* ΤΑΛΑΝΤΟΝ, *TALENTUM*.

In re nummaria, quando adjectiva numeralia interdum absolute posita reperiuntur, vel δραχμαὶ, vel μναῖ, vel τάλαντα pro contextus ratione subaudiri solet. Sic in *summa mille drachmarum* notanda, quæ ordinarie merces Sophistarum fuit, veteres sæpe absolute posuerunt χίλιαι, sub. δραχμαί. Vid. Olearius ad Philostrat. vit. Apollonii Tyan. c. XXXVIII. cui hanc observationem grati debemus. Schweb.

ΤΑΜΕΙΟΝ, *ÆRARIUM.*

Τὸ δημόσιον, *publicum*, sæpe absolute reperies pro ταμεῖον δημόσιον. Sic ὀφείλειν δημοσίῳ, scil. ταμείῳ, *debere publico* (ærario). † Similiter in τὸ κοινόν. Thucydides L. VIII. cap. 1. οὐδὲ χρήματα ἐν τῷ κοινῷ. ubi Scholiastes: ταμιείῳ δηλονότι.

* Sic *publicum* absolute apud Latinos. Livius L. V. c. 22. *Ea sola pecunia in publicum redigitur.* sub. *ærarium.* Schweb.

* « Ταμεῖον, vel ταμιεῖον. Thuc. 6. 8. ὡς εἴη ἑτοῖμα ἔν τε τοῖς ἱεροῖς πολλά, καὶ ἐν τῷ κοινῷ· ubi v. Dukerus p. 382. add. Herodo. 7. 144. 9. 87. Herodo. 6. 59. ὅστις τι Σπαρτιητέων τῷ βασιλέϊ, ἢ τῷ δημοσίῳ ὤφειλε. Polyb. 10. 24. εἰς τὸ βασιλικόν. Nescio, an huc referri debeat locus Isocr. Nicocl. p. 100. T. 1. τὰ μὲν βασίλεια χρημάτων κενά, καὶ πάντα κατανηλωμένα." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 262. Ceterum ταμιεῖον, τετρασυλλάβως, forma est genuina; parum probata altera, cui cedere persæpe coacta fuit. Vid. Zeun. ad Xenoph. Mem. I. 5. 2. et Porson. ad Euripid. Orest. v. 229. In Γνώμαις μονοστίχοις v. 466. Brunckius bene dedit: Ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστι σωφροσύνη μόνη. In Diodor. Sic. XX. c. 58. e Reg. codicibus (operæ enim Wesselingii rem male administrarunt) corrig. ἐν τοῖς ταμιείοις. In Plutarch. Mor. T. I. p. 781. legas ἐκ τοῦ ταμείου: sed perpaucis interjectis τὸ ταμιεῖον: ut appareat, illic etiam ταμιείου scribendum esse. Quamquam deterior forma reperitur T. III. p. 17. Schæf.

† Obiter moneo, τὸ δημόσιον passim sic dici, ut sit i. q. ὁ δῆμος. Herodotus I. c. 14. οὐ Κορινθίων τοῦ δημοσίου ἐστὶν ὁ θησαυρός, ἀλλὰ κ. τ. λ. ubi al. δήμου. Diodorus Sic. XIV. c. 116. extr. τούτης ἔτυχον παρὰ τοῦ δημοσίου τιμῆς. ὥστ' κ. τ. λ. ubi eadem in al. varietas scripturæ. Schæf.

* ΤΑΞΙΣ, *ACIES.*

Diodorus Sic. XIX. c. 27. ἔταξεν ἐλέφαντας μὲν ἐν ἐπικαμπίῳ τεσσαράκοντα πέντε. ubi Wesselingius: « Τάξει videlicet, de qua L. XVII. 57." Ibi plene ἐπικάμπιον ἐποίησε τάξιν. Ἐλλιπῶς item XIX. c. 29. ποιήσας δ' ἐπικάμπιον. Vid. ad v. Τάγμα. Schæf.

* ΤΑΞΙΣ, *CENTURIA.*

Lucianus T. II. p. 24. ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἕκτης. Grævius: « Cum dicit κοντοφόρων τῆς ἕκτης, subauditur τάξεως, centuriæ sextæ hastatorum medicus. τάξις est centuria, ut *ordo* apud Latinos." Schæf.

* ΤΑΦΗ, *SEPULTURA.*

In vocibus ἀναιρεῖν, ἀναιρεῖσθαι et ἀναίρεσις, cum apud scriptores *de mortuis ad sepulturam tollendis* sermo est, subauditur εἰς ταφήν. Thucydid. L. VII. c. 72. Καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο. et versibus ali-

quot interjectis: νυκρῶν μὲν πέρι ἢ τεκνογίων οὐδὲ ἐσπέσουσι αἰδέσαι ἀναίρεσιν. Chariton L. III. p. 49. Μίκρος ἀπέθανε Καλλιῤῥόης τὴν ἀναίρεσιν. Schweb. Eodem jure Schwebelius ad verbum ἀναιρεῖσθαι. cum de liberis educandis dicitur, εἰς τροφὴν subaudire, catalogumque Ellipsium hac quoque accessione ditare poterat. Laudo, quod non fecit: magis laudarem, si etiam v. τροφὴ omisisset. Schæf.

ΤΑΧΥΤΗΣ, *CELERITAS.*

Ablativus ταχυτῆτι eleganter omittitur in ὡς ποδῶν, ut apud Ælianum Var. Hist. I. 11. — ὡς ποδῶν ἔχουσιν, ἀποδιδράσκουσι, pro ὡς ποδῶν ταχυτῆτι: *qua pedum* (celeritate) *possunt, aufugiunt.* [Permira hæc ratio, cujus similem explosimus supra ad v. Δύναμις. ὡς particula est ponitur que pro ὡς s. ὅπως: nam eodem plane sensu eademque constructione dicitur ὡς (s. ὅπως) ποδῶν ἔχει, variatâque locutione, quod inprimis arguit elliptici illius commenti vanitatem, ὡς τάχους ἔχει. (In Pausan. II. c. 28. leg. ὡς τάχους εἶχεν.) Vid. Bergler. ad Alciphr. p. 327. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 628. 66. Dissertat. Herodot. p. 129. Schæf.] 261

ΤΕΙΧΟΣ, *MURUS.*

Τὸ Πελαργικὸν dicunt Attici, subintelligentes τεῖχος vel τείχισμα: *munimentum.* Comicus in Avib. v. 833. p. 580.

Τίς δ' ἂν καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;

Quis autem habebit urbis Pelargicum?

ad quem locum Scholia: Ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος· Τυῤῥηνῶν τείχισμα Πελαργικόν. h. e. *Pelargicum fuit murus Athenis in arce, cujus meminit Callimachus, dicens: Τυῤῥ. etc. Tyrrhenorum munimentum Pelargicum.* Plenius ibi Callimachus τείχισμα Πελαργικὸν dixit, quod Aristophanes defective Πελαργικόν. Dicitur etiam Πελασγικόν. Lucianus Bis Accus. p. 219. Τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ: *accepta ista, quæ est sub arce, spelunca, habitat paulum infra Pelasgicum.* ubi Scholiastes: Τόπος Ἀθήναις ἀπὸ Πελασγῶν, ἐν αὐτῷ οἰκησάντων. γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ. i. e. *Locus Athenis sic dictus a Pelasgis, qui in eo habitarunt. Scribitur etiam per ρ.*

* ΤΕΚΝΟΝ, *FILIUS.*

Vide infra sub voce υἱός. Mich.

* Τέκνα, *liberi*, in δίδυμα, *gemelli.* Herodotus L. VI. c. 52. Ταύτην δὲ τεκεῖν δίδυμα. ubi ipse statim addit τέκνα. Schweb.

* ΤΕΛΕΤΗ.

" Τελεταί. Lucian. Demonact. 11. p. 380. To. 2." Fischer. ad

Weller. III. 1. p. 263. Legas ibi: οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων τοῖς Ἐλευσινίαις. Guietus: "Scilicet τελεταῖς." Hoc si voluisset Lucianus, scripsisset, opinor, ε. ἰ. μ. ἁ. τὰ Ἐλευσίνια. Sic Eusebius Chronic. p. 81. 31. Scal. μυηθεὶς τὰ Ἐλευσίνια. Achilles Tat. p. 212. Mitsch. μυηθῶμεν σὺν, ὦ φίλτατε, τὰ τῆς Ἀφροδίτης μυστήρια. Synesius p. 42. B. Petav. τὰ ἐκ Χαρίτων μυεῖσθαι. Malim igitur θεαῖς subaudire. Plene Alciphron II. ep. 3. in. μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς ubi v. Bergler. Add. Pausan. III. c. 20. Δήμητρος ἐπίκλησιν Ἐλευσινίας. Ceterum proba constructio μυεῖσθαι θεῷ. Sic etiam τελεῖσθαι θεῷ dicitur. Herodotus IV. c. 79. in ἐπεθύμησε Διονύσῳ Βακχείῳ τελεσθῆναι. Hemsterhusius in Addend. ad Lucian. p. XXXIII. "In Philostrati Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum." Mihi οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ videntur arctissime jungenda. Schæf.

262 ## * ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, *ULTIMA.*

Quum verbum πράττειν ponitur pro ἀποθανεῖν, ponitur autem hac significatione apud Aristophanem Pluto, 485. et Sophoclem Œdipode Col. 1779. videtur esse subaudiendum τὰ τελευταῖα, vel simile aliquid. Leisn. Omnibus, opinor, inaudita erit ista verbi πράττειν significatio. In Aristophane legitur τοῦτο πράττοντ', quod alter Scholiastarum interpretatur ἀποθανόντες, sensum spectans, non propriam vim verborum. Sophocleum locum frustra quæsivi. Schæf.

ΤΕΛΕΥΤΗ, *FINIS.*

In ἡ εἱμαρμένη, *fatalis, fato destinata.* [a] Plene Julianus Orat. I. p. 16. καὶ τῷ πατρὶ τὴν εἱμαρμένην τελευτὴν τοῦ δαίμονος μάλα ὀλβίαν παρασχόντος. [Plenius idem ibid. p. 46. B. εἰς τὴν εἱμαρμένην τελευτὴν τοῦ βίου. Schæf.]

a Schrevelius supplet vocem ἀνάγκη. Schoettg. Suppleas etiam v. ἡμέρα. Julianus Epist. LVIII. T. II. p. 223. extr. Petav. περιμένειν τὴν εἱμαρμένην ἡμέραν. Conf. Melet. Crit. in Dionys. Halic. I. p. 22. Schæf.

ΤΕΛΟΣ, *FINIS.*

In τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον etc. subaudi τέλος, vel potius πέρας, *terminus.* Lucas in Act. Apost. I. 8, — ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς (supp. τέλους, vel πέρατος.) — *in omni Judæa et Samaria et usque ad ultimum terræ* (terminum.) Diodorus Siculus L. I. p. 38. Κατῴκισεν αὐτοὺς ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς ἐρήμου χώρας subintell. πέρασι: *Collocavit ipsos in extremis desertæ regionis* (terminis.) Addidit Heliodorus Æthiop. II. 28. — ἐπὶ πέρατα γῆς ἔσχατα: — *ad ultimos orbis terminos.* Ut Livius Lib. XXI. cap. 43. *ab ultimis terminis terrarum.* [Obiter moneo, in Longi Pastor. p. 21. male me mutasse Ἦρος οὖν ἤδη τέλη. Conf. Coraym ad Helio-

dor. p. 317. a. vere mopentem, τὰ τέλη dici pro τὸ τέλος. Incert. Auct. de Thucydide: περὶ τέλη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Idem tenendum de plurali vocis ἔξοδος. Julianus Orat. I. p. 26. B. Ἦν μὲν γὰρ ὁ χειμὼν ἐπ' ἐξόδοις ἤδη. Schæf.]

ΤΕΛΟΣ, *VECTIGAL.*

In δημόσιον non tantum supprimitur ταμιεῖον, ut modo dixi; sed 263
aliquando etiam τέλος, *vectigal.* Ex. gr. Ἀποτίνειν τὸ δημόσιον, *pendere publicum.* suppl. τέλος. Pari modo, quo Latini dicunt *publicum* pro *vectigal publicum,* ut *conducere publica* etc. Sic τέλη intellige in λύει pro *expedit,* ut apud Euripidem in Medea v. 566. Ἐμοί τι λύει: *et mihi expedit.* pro quo plene Sophocles τέλη λύει, hoc est λυσιτελεῖ. Vide ad locum Euripidis Jos. Barnesium. [omninoque Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 441. Ceterum minus recte huc referunt locum Sophocleum Electr. v. 1005. λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν. ubi rectius Scholia: οὐκ ἀπαλλάσσει τῶν κακῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ἡμᾶς ὠφελεῖ. Dubites item de Euripideo Med. v. 1359. λύει δ' ἄλγος. Porsonus: "Interpretantur Viri docti per λυσιτελεῖ, neque ego repugno. Potest tamen etiam significare, MINUIT, LEVAT *meum dolorem.*" Schæf.] [b]

b Adde Harpocrationem in Μετοίκιον. Item in verbo τελεῖν, quod notat *vectigal exigere.* Lucæ evang. c. III. 13. Locum ex Polybio, qui hoc supplet, adducit Raphelius. Schoettg.

* ΤΕΜΑΧΗ, *FRUSTA.*

Aristophanes Equit. v. 353. θυννεῖα θερμὰ, supple τεμάχη, h. e. *calida thynnorum* (frusta.) Frischlinus male: *thynni offam calidam,* ut notat Kusterus. Leisn.

* ΤΕΜΕΝΟΣ, *TEMPLUM.*

Sæpe omittitur in nominibus fanorum, sive templorum, ut Μητρῷον, *templum Magnæ Matris.* Arrianus Lib. III. p. 197. Ἴσειον, *templum Isidis.* Heliodorus L. VII. p. 320. Ἡρῷον, *templum heroi constructum.* Arrianus Lib. VII. p. 494. Ἀμαζόνιον, Ἀνακεῖον, Θησεῖον, et Μιλανίππειον occurrunt apud Harpocrationem. c Schoettg.

* Insignem exemplorum, in quibus ellipsis hæc obtinet, copiam vid. in Fabricii Bibl. Gr. Vol. I. p. 257. Schweb.

* Herodotus VII. c. 178. ἐν Θυίῃ. Wesselingius: "videlicet τεμένει aut χώρῳ." Sed scribendum ἐν Θυίῃ, quo rectà ducit Cod. Pass. Vulgatam lectionem si tueris, vide qua ratione excuses pleonasmum ne in Herodoto quidem, opinor, tolerandum: ἐν Θυίης [τεμένει, aut χώρῳ, aut ἱερῷ, seu quidquid denique suppleas], τῆσπερ τῆς Κηφισσοῦ [al. Κηφισοῦ, quæ forma præstat. conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 110. 34. Facius ad Pausan. II. c. 15. 5. Jacobs. ad Anthol. Græc. II. 3. p. 6. Heyn. ad Homer. Il. II. v.

522.] θυγατρὸς Θοίης τὸ τέμενός ἐστι. Scripsisset ille, si hominem bene novi, ἐν Θοίης τῆς Καφισοῦ θυγατρὸς, ceteris omissis. Præterea expende mihi quod statim sequitur: ἐπ' ἧς καὶ ὁ χῶρος οὗτος τὴν ἐπωνυμίαν ἔχει. Quamnam ἐπωνυμίαν? Nimirum Θοίη. Schæf.

264 c Thucydides Lib. VI. 54. Ἀπόλλωνος ἐν Πυθίου subaudi τεμένει. Quod mox additur in hac inscriptione.

Μνῆμα τόδ' ἧς ἀρχῆς Πεισίστρατος Ἱππίου υἱὸς
Θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένει.

Philostratus de Vit. Soph. I. 9. aliter supplet: ἐν τῷ τοῦ Πυθίου ἱερῷ. Conferatur Aristophanes in Vespis v. 123. Leisn.

ΤΕΤΑΓΜΕΝΟΣ, *CONSTITUTUS* vel *POSITUS*.

In brevi et eleganti loquendi genere, ὁ ἐπί τινος πράγματος, ad supplementum requiritur τεταγμένος vel ὤν. Achilles Tatius Lib. VI. p. 391. ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, *carceri* (præpositus,) vel *carceris custos*. d [Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 552. 19. Schæf.

Plene aliquando reperitur, ut apud Polybium in Excerptis Legation. XIII. p. 1119. παραγγείλας τοῖς ἐπὶ τούτων τεταγμένοις. et paullo ante ibid. τοὺς ἐπὶ τούτων ὄντας. [Diodorus Sic. XI. c. 44. οἱ τεταγμένοι τῶν Ἑλλήνων ἐπί τινος ἡγεμονίας. Mox c. 47. cum accusativo: ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τὴν διάταξιν τῶν φόρων οὗτος, ὡς ἀκριβῶς κ. τ. λ. (Sic bene libri. In Ænigm. XXXVI. corrig. ὡς ἐπιών.) Add. XVIII. c. 3. (coll. c. 26. in.) c. 48. XX. c. 10. Item cum dativo L. XX. c. 33. τῶν ἐφ' ἡγεμονίᾳ τεταγμένων. Mox ibid. τῶν ἐφ' ἡγεμονίας τεταγμένων. ubi sensu non dispari al. ἐφ' ἡγεμονίαις, al. ἐφ' ἡγεμονίᾳ. Schæf.] Quemadmodum Latini etiam pleno sermone aliquando dicunt: *positus super aliquid*. [Vid. Wesseling. l. c. Schæf.] Curtius Lib. VI. 7. *nobili juveni super armamentarium posito*. [Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 316. μία μὲν μοῖρα τὸν Ἐσκύλινον κατέχουσα λόφον, ἐφ' ἧς αὐτὸς ὁ Ῥωμύλος ἦν. Minus accurate verterunt: *ubi et ipse Romulus erat*. Debebant: *cui ipse Romulus præerat*. Schæf.]

* Item in οἱ ὑπό τινα, quæ elliptica locutio sæpe occurrit apud Leonem. Plene idem habet c. XX. §. 135. Πάντας τοὺς ὑπό τι τεταγμένους. Diodorus Sic. L. XI. p. 2. Κατὰ πᾶσαν τὴν παραθαλάττιον, τὴν ὑπ' αὐτὸν ταττομένην. Sic ὑπὸ ἐξουσίαν Matth. VIII. 9. Integra oratione Luc. VIII. 8. Ὑπὸ ἐξουσίαν τασσόμενος. Item Actor. VIII. 27. Ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς. Actor. XII. 20. Ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως. sub. τεταγμένος. Schweb.

d Priore de Maccabæis libro, cap. XIII. v. 37. Οἱ ἐπὶ τῶν χρειῶν. *Qui debitis exigendis præfecti sunt.* Mich.

* ΤΕΤΡΑΜΜΕΝΟΣ, *VERSUS*, *SPECTANS*.

In ellipticis locutionibus, ἡ πρὸς τὰς ἀνατολὰς, πρὸς ἠῶ etc. subauditur χώρα vel μερὶς τετραμμένη, et cum τὸ s. μέρος τετραμμένον. Plene

apud Herodotum L. IV. c. 22. Τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τετραμμένον. Thucydid. L. VII. c. 58. Τὸ πρὸς Λιβύην μέρος τετραμμένον. SCHWEB.

ΤΕΧΝΗ, *ARS*.

Per Ellipsin vocis τέχνη multa adjectiva in feminino usurpantur a Græcis, ut ἡ ὑφαντικὴ, *ars textoria*, apud Ælianum Var. Hist. I. 265
2. ἡ ἰατρικὴ, (ars) *medica*, apud eundem I. 7. ἡ ἱππεία, (ars) *equitandi*, II. 27. Ἐπὶ τῇ ἱππείᾳ μέγα ἐφρόνει: *In* (arte) *equitandi mire superbiebat.* [e] [Fallitur. ἱππεία substantivum est, παρὰ τὸ ἱππεύειν. Euripides Phœn. v. 806. Pors. ἱππείαισι θοάζεις. ubi Paraphrastes: ἱππεύουσιν ὁρμᾷς. SCHÆF.]

Sic ἡ Γραμματικὴ, Μουσικὴ, Λογικὴ, Μαντικὴ etc. Possis etiam in hisce intelligere ἐπιστήμη. [Σοφία addit Philostratus Her. p. 22. extr. Boiss. μαντικῆς σοφίας. SCHÆF.]

* Sæpius etiam integra oratione utuntur scriptores, expressa v. τέχνη. E. g. Plato in Gorgia p. 451. Ἡ ἀριθμητικὴ τέχνη. Ἡ λογιστικὴ τέχνη. Ælianus V. H. L. IX. c. 22. περὶ τὴν ἰατρικὴν τέχνην. Idem L. X. c. 10. Γραφικὴ τέχνη. Ælianus Tact. c. I. Τέχνην τακτικὴν ἔγραψεν. Eustathius ad Dionysii Περιηγ. v. 427. Ναυτικὴ τέχνη. Ellipticam loquendi rationem sequuntur etiam Latini in *Grammatica, Rhetorica, Logica* aliisque: in quibus vero etiam interdum v. *Ars* expressam habent. E. g. *Ars Rhetorica, Ars Musica, Ars Grammatica.* v. Quinctil. Instit. Orat. L. I. c. 5. Id. L. I. c. 1. Terent. Prol. in Hecyr. v. 38. SCHWEB.

* Liban. Ep. 140. ἐν Ἑρμοῦ τέθραπται. Notat Wolfius; scil. χρήμασι, vel τέχνῃ, vel simili. Frequens ellipsis. Schwarz. ad Tursellin. p. 40. Sylvius Elegant. Cent. III. c. 97. F. ST. Falluntur. Obtinet hîc notissima illa ellipsis, quam in locutione ἐν διδασκάλου similibusque nemo non agnoscit. SCHÆF.

* " Xen. Œcon. 4. 2. αἵγε βαναυσικαὶ καλούμεναι. Plato Gorg. 34. p. 121. χρηματιστικὴ et ἰατρική· ib. 67. p. 217. ἡ κυβερνητικὴ, ἡ ῥητορικὴ, ἡ δικανική· ib. 57. p. 192. ἡ κιθαριστικὴ, et ἡ κιθαρῳδική. Herodo. 8. 1. ἡ ναυτική. Plut. de fort. p. 309. μουσικὴ, μαγειρικὴ, γναφική. Polyb. 9. 19. ἡ ὀρχηστικὴ et ἡ αὐλητική. Sed Demosth. p. 521. To. 1. τὴν χρυσοχοϊκὴν τέχνην. Æschin. p. 118. To. 1. τῆς σκυτοτομικῆς τέχνης. Ælian. V. H. 9. 22. περὶ τὴν ἰατρικὴν σπουδάσαι τέχνην. Id. ib. 10. 10. ἡ γραφικὴ τέχνη." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 263. Add. Aristides T. I. p. 42. Jebb. τὴν τέχνην τὴν ἰατρικήν. Ceterum cum talia dicantur nunc de scientia et facultate, nunc de ipso συστήματι doctrinæ alicujus aut artis, nemo offendetur hujusmodi locutionibus: Schol. ad Aristophan. Plut. v. 11. τῆς κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμης. ubi ἡ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμη est i. q. ἡ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμη. [Ex Diodoro Sic. Exc. Legat. T. II. p. 620. 32. τῆς κατὰ τὸν υἱὸν ἀποδόσεως. (v. 30. leg. ὅτι.) p. 621. 42. τῆς κατὰ τὸν Ἀντίοχον ἥττης. Vid. not. in Longi Pastor. p. 329. s.] Schol. ad Sophocl. Trachin. v. 1003. ἰατρὸς διὰ χειρῶν τὴν τέχνην τῆς ἰατρικῆς ἐνδεικνύμενος. SCHÆF.

e Ἡ τοξικὴ, (ars) *jaculandi.* Herodianus L. I. 15. 4. f SCHOETTG.

f Adde sequentia: σκυτικὴ, ἀνδριαντοποιητικὴ, χαλκευτικὴ, ἀποτελεσματικὴ, ἑρ-

γυναικὰ, κυβιστικὰ, γραπτωτικὰ, χαλκευτικὰ, σχοινοβατικὰ etc. In quibus vitiosis tamen erunt, qui κακοτεχνίαν vel ματαιοτεχνίαν intellexerint potius, quam τέχνην. Ita in Ἐγκύκλια, in Πρακτικαί, Θεωρητικαί, Ποιητικαί, Μικταί subaudi τέχναι. Lamb.

* ΤΗΛΙΚΟΣ, *TANTÆ ÆTATIS.*

Vid. infra ad v. Τοῖος. Schæf.

ΤΙΜΗ, *PRETIUM.*

Usitatum est Græcis, τὴν ἀξίαν, et κατὰ τὴν ἀξίαν dicere, pro κατὰ τὴν ἀξίαν τιμὴν, *digno pretio.* Xenophon Κύρ. Παιδ. II. 8. Ἔδοξε δ' οὖν κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον τιμᾶσθαι: *Visum igitur est, pro meritis quemque ornandum.* Sic in ἐξ ἴσης supple τιμῆς, *æquo* (pretio), unde ἰσοτιμία.

* Sic etiam apud Homerum Iliad. Φ. v. 79. Ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον. ubi schol. Gr. τιμὴν ἑκατὸν βοῶν ἀξίαν. Athenagor. in Legat. pro Christ. p. 8. Πρὸς ἀξίαν τῆς ἴσης μετέχουσι τιμῆς. Dionys. Hal. L. V. p. 301. Καρπῶν τὰς ἀξίας — διαλύσαι. Thucydid. L. I. c. 27. Ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. ubi schol. Gr. λείπει τιμῇ. Schweb.

* ΤΙΜΗ.

Vocabulum τιμὴ s. τιμὴ eo, quo *statuam* denotat, sensu sæpe in lapidibus negligitur ad verba ἀνίστημι et ἀνατίθημι. Sponius inscriptionem habet a Dalenio p. 619. repetitam, in qua leguntur verba: ἡ ἐξ Ἀρειοπάγου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ τῶν τριακοσίων καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων εὐνοίας ἕνεκα καὶ εὐεργεσίας τῆς περὶ τὴν πόλιν ἀνέστησαν. scilicet τὴν τιμήν. Quod suppletur in alia in Miscell. erud. Antiq. p. 360. n. 104. τὴν τιμὴν ἀναθέντες Μ. Μεττίου. nec non in Itiner. Wheleri p. 254. τειμὴν ἀναστήσαντες Φαυίου Φαύστου. Add. Smithum Notit. 7 eccles. Asiæ p. 21. etc. Non renuo tamen, si in aliis præferas λίθος. In eodem p. 41. τοῦτον λίθον ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν. Interdum et εἰκὼν suppleas licet ex Plutarchi vita Isocr. p. 1032. 1033. Opportune hic incido in lapidem literatum in Fleetwoodi Inscript. antiq. Sylloge P. I. 332. τὸν ἀρχιερέα τῶν σεβαστῶν. Τιβ. Κλαύδιον Ἀττικὸν Ἡρώδην Μαραθώνιον ἡ Ἀντιοχὶς φυλὴ ἀνέθηκεν. κ. λ. Vertit Fleetwoodus: *Antiochis tribus* (diis commendat et) *consecrat* Tib. etc. Tu, si me sequeris, post accusativos supple ἀνάμνησιν (de qua ellipsi alibi agam) post ἀνέθηκεν autem τὴν τιμήν. F. St. Conterte vir doctus, simpliciusque multo Fleetwoodus. Propertius I. 17. 19.

> Illic, si qua meum sepelissent fata dolorem,
> Ultimus et posito staret amore lapis.

De quo loco in Bibl. Crit. Amstel. II. 2. p. 11. hæc legas: " Marklandus *labos* malebat quam *lapis.* Burmannus præfert ex Scali-

geri excerptis *honore* pro *amore:* cum quo nos consentimus. Ita Græcis quoque τιμὴ dicitur statua et omne monumentum, quod honoris caussa alicui ponitur: veluti ap. Plutarchum T. II. p. 91. A. 561. B." SCHÆF.

ΤΙΜΗΜΑ, *PRETIUM.*

In πολλοῦ, [g] ὀλίγου, πόσου, [h] *multo, parvo, quanto* etc. intellige τιμήματος, *pretio,* quoties nominibus aut verbis pretii adduntur, ut: πολλοῦ ἄξιος, i pro πολλοῦ τιμήματος ἄξιος, *magno pretio dignus.* Πόσου πωλεῖται (sc. τιμήματος;) *quanti venditur?* Ὀλίγου ὠνεῖται, *parvo emit.* Lucianus in Icaromenip. p. 204. Πόσου νῦν ὁ πυρὸς ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; *quanti nunc emitur in Græcia triticum?* Possis etiam subaudire ἀργυρίου. Vide, quæ supra ad eam vocem diximus. [Strato LXXVI. v. 4. οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνι, καὶ τὸ πόσου. Vid. Jacobs. ad Anthol. Gr. II. I. p. 213. Cum præpositione ἐκ Demosthenes p. 1216. 18. Reisk. ἐκ πόσου ἡ καταλλαγὴ ἦν τοῦ ἀργυρίου. Similiter Epigr. adesp. XCIV. εἰκὸ πόσης τιμῆς. Sic ἀπὸ μηδενὸς, nullâ impensâ. Plutarchus Mor. T. I. p. 573. οὕτω κοσμουμένη περιττῶς καὶ τιμῶς ἀπὸ μηδενός. SCHÆF.] 266

* In πολλοῦ, πλείστου ποιεῖν: *magni, plurimi facere.* Possis etiam in hisce subaudire v. λόγου, uti habet Herodot. L. I. c. 33. οὔτι λόγου μιν ποιησάμενος οὐδενός. Item ellipsis hæc obtinet in οὐδὲν, μηδὲν absolute positis. Sic Plato de R. P. VIII. p. 562. D. οὐδὲν ὤν. Euripides in Ione 594.

Μηδὲν καὶ οὐδὲν ἐνθαδ' ὢν κεκλήσομαι.

[Fallitur. Homo vilis ipse dicitur οὐδεὶς (μηδεὶς) sive neutro genere οὐδὲν (μηδὲν). Debebat Schwebelius uti talibus locis, qualis est ille Charitonis p. 4. 10. ὁ δὲ πένης καὶ πόνης καὶ μηδενός, ubi Dorvillius p. 32. "id est ἄνθρωπος ὢν μηδενὸς τιμήματος." SCHÆF.] Hanc ellipsin Græcorum imitantur etiam Latini. Sic apud Ciceron. ad divers. L. I. ep. IX. *Tamen a me minimi putabantur,* et L. III. ep. X. *Quanti te, quanti Pompeium, quem unum ex omnibus, ut debeo, plurimi, quanti Brutum facerem.* L. IX. ep. XIX. *Ne pluris esse balbos, quam disertos putes.* Plene habet Varro de R. R. L. I. c. VII. §. 4. *Ut plus reddant musti et olei, et pretii pluris.* SCHWEB.

g Paulus in Actis Apost. c. XXII. 28. de se ipso: ἐγὼ πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην. MICH.

h Τοσούτου, τοιούτου etc. ut Actor. V. 8. εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; *num tanti agrum vendidistis?* Sic apud Latinos *tanti, quanti.* SCHOETTG.

i Ad nomen adjectivum in neutro genere positum ἀντάξιον addendum est substantivum τίμημα. In Homeri Ιλ. α. 136. Ὅπως ἀντάξιον, sc. τίμημα, ἔσται. BERNH.

* ΤΙΜΗΜΑ, *MULCTA.*

Aristophanes Ecclesiaz. v. 663. τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν, —. Brunckius: "Subauditur τὴν δίκην, seu potius τὸ τίμημα. Pl. 480.

τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ;"

Schæf.

ΤΙΜΩΡΙΑ, *PŒNA.*

Docui paullo ante, Græcos vocem ἀξίαν sic absolute adhibere, ut in ea subaudiant τιμὴν in *bonam partem;* sed nonnunquam ita occurrit, ut in ea intelligi debeat τιμὴ in *malam partem;* vel τιμωρία, *pœna*, id quod ex antecedentibus et consequentibus facile est dignoscere. Aristophanes Avib. v. 1223.

'Απέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες,

Mortua fuisses, si dignas luisses *(pœnas).*

Ubi Scholia: Λείπει τιμωρίας. [Excerpta ex Diodoro Sic. de V. et V. T. II. p. 570. 73. ταχὺ δ' αὐτοῖς ἅπασιν ἀξίαν τῆς πονηρίας ἐπέθηκε τὸ δαιμόνιον. quæ constructio cum genitivo facinoris paullo rarior est. Schæf.] Lucianus in Revivisc. p. 394. Ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν: *Meritas* (pœnas) *dabo.* et p. 398. Ἥκομεν ἐπ' αὐτόν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν, ὧν δέδρακε: *venimus ad eum, ut dignas eorum, quæ*
267 *patravit, pendat* (pœnas). Quibus in locis ὑπέχειν τὴν ἀξίαν elliptice dicitur pro ὑπέχειν τὴν ἀξίαν τιμωρίαν vel δίκην.[k]

Ἐλλιπῶς occurrit apud Homerum τὸ ἀποτίνειν absolute Iliad. Δ. v. 161. σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν. Plene est Γ. v. 286. Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν. ad quem locum τιμωρίαν habet Eustathius p. 493. l. 39. Schweb.

k Aristophanes Vesp. v. 240. Ἀλλ' ἐγκονῶμεν, ἄνδρες, ὡς ἔσται Λάχητι νυνί. *Sed, o viri, confestim eamus, quia nunc* (pœna) *in Lachetem statuetur.* Subaudiendum enim τιμωρία aut τοιοῦτόν τι, ut Scholiastes monet. Leisn.

ΤΙΣ, ΤΙ, *ALIQUIS, ALIQUID.*

Vocula τὶς sæpe ἐλλείπει,[1] ut apud Comicum in Pluto v. 928. p. 91. Καὶ μὴν προσελθέτω πρός με ὑμῶν ἐνθαδί: *At vero accedat ad me vestrum* (aliquis) *huc.* [Si Bosius paginam ita vertisset, ut oculi non adhærescerent ad Scholia textus perpetuitatem male interrumpentia, vidisset continuo sequi ὁ βουλόμενος. Hoc genitivum ὑμῶν regit, nec locus hîc est illi ellipsi. Schæf.] Lucas Evang. XXI. 16. καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, sc. τινάς: *et interficiant*

ex vobis (aliquos). [m] Joannes in Apoc. II. 10. μέλλει βαλεῖν ἐξ ὑμῶν ὁ διάβολος εἰς φυλακήν: *conjecturus est e vobis* (quosdam) *diabolus in carcerem*. Marc. II. 1. δι' ἡμερῶν, sc. τινῶν. [n] Vide etiam cap. ejusdem v. 21. Act. XXI. 16.

Levit. X. 18. Οὐ γὰρ εἰσήχθη τοῦ αἵματος αὐτοῦ εἰς τὸ ἅγιον. pro τι, vel τι ἐκ τοῦ αἵματος. Comicus Pace v. 771. p. 680.:

Δὸς τῷ φαλακρῷ τῶν τρωγαλίων.

Da calvo illi e bellariis. [o]

Vide præpositionem Ἐκ. [*] Homerus Iliad. Δ. vers. 264. [Referendus hic locus ad v. Τοῖος, quod continuo sequitur. Schæf.]

Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι. ✝

* " Plato Cratyl. 43. p. 90. Σκοπῶμεν δὴ ἐξ αὐτῶν ἀναλαβόντες· intell. τινά· nam pronomen αὐτῶν pertinet ad nomen ὀνόματα· ut Soph. 20. ἀναλάβωμεν — τῶν περὶ τὸν σοφιστὴν εἰρημένων· ubi v. not. 2. Gorg. 69. p. 224. δημοσίᾳ πράξοντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Matth. 23. 24. ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε· intell. τινάς. Xen. Cyrop. 2. 4. 13. ἥτει τὸν Κυαξάρην τῶν νεωτέρων ἱππέων. add. id. ib. 2. 4. 7. 6. 3. 6. Herodo. 1. 80. 90. Plures hujus generis locos congesserunt Perizon. ad Ælian. V. H. 10. 21. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. p. 63. To. I. Marclandius ad Lysian p. 439. Wassius et Dukerus ad Thuc. p. 110. Wesseling. ad Diod. Sic. p. 17. 93. To. 1. Bachius ad Xen. Ages. 1. 22. et e libris N. et V. T. Vorstius Comment. de Hebraismis N. T. c. 28." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 263. Add. Brunck. ad Aristoph. Equit. v. 819. Duplici deinceps structurâ Pausanias V. c. 14. in. ἣν δὲ ἁρπάσῃ ποτὲ ἰκτῖνος ἤτοι σπλάγχνα, ἢ τῶν κρεῶν. ubi v. Sylburg. Idem IX. c. 23. ἔπλασσον πρὸς τὰ χείλη τοῦ κηροῦ. (Quod ibidem paullo ante legitur καύματος, tentare nolim. Conf. νηνεμίης Homeri Il. V. v. 523.) In Diodor. Sic. XX. c. 87. Codex habet ἐν οἷς ἦσαν καὶ τῶν ἐπιφανεστάτων ἡγεμόνων. quod non mirer si cui placeat: quanquam fatendum, τὶς sæpe excidisse negligentiâ librariorum. Polyænus III. 13. 3. ἀναβιβάσας τῶν σαλπιγκτῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους. ubi Casaubonus sine causa offendit. conf. Lennep. ad Phalar. p. 24. a. — Sophocles Œd. Tyr. v. 314. ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν [Ἔχοι τε καὶ δύναιτο, κάλλιστος πόνων. Conf. Porson. ad Euripid. Orest. v. 308. Aristophanes Plut. v. 256. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν. v. 597. τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν, πρὶν καταθεῖναι. ' Vid. Brunck. ad utrumque locum. Schæf.

l Pæanius Lib. X. c. 3. de Licinio: τῶν γὰρ ἀνδρειότατα μεμαχημένων τι καὶ ἡρωϊκωτάτων ἦν. Mich.

m Matthæus evangel. cap. XXIII. 34. Καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε etc. Septuaginta Interpretes in Exod. XVII. 5. Λάβε δὲ σεαυτῷ (τινὰς) ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ. Mich. 268

n Vide Lamberti Bos Exercitat. ad h. l. Sirac. I. 23. 24. ἕως καιροῦ, sc. τινός. Schoetto.

* In loco epist. 2 Joann. vers. 4. Ἐχάρην λίαν, ὅτι εὕρηκα ἐκ τῶν τέκνων σου, περιπατοῦντας ἐν ἀληθείᾳ, participuum περιπατοῦντας casuum pronomen τινὰς arguit. BERNH.

o Adde Joann. VI. 39. XVI. 17. Actor. II. 17. et quæ notavit Wolfius ad Libanii epist. VII. p. 20. p

In constructionibus verborum cum genitivis Attici sæpe subintelligendam relinquunt vocem τὶς, ut cum dicunt ξυλλέγων τῶν λίθων, sc. τινάς. q Vid. Perisonius ad Ælianum, Kusterus ad Aristophanem Nubib. v. 754.

Alias vero τὸ τὶς subauditur etiam in sequentibus. Hebr. X. 38. Καὶ ἐὰν (scil. τὶς) ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ. *At si* (quis) *se subduxerit, non beneplacitum habebit anima mea in eo.* r Lucas evangel. c. XII. 10. Καὶ πᾶς ὃς ἐρεῖ λόγον (τινὰ) εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ.

Sic δι' ἡμερῶν, ubi subaudiendum τινῶν, *interjectis aliquot diebus.* Marcus in
269 evangel. c. II. 1. Artemidorus V. 9. Ἔπειτα διαλιπὼν ἡμέρας, sc. τινὰς, *deinde* (paucis) *diebus interjectis.* [Lucianus T. II. p. 223. Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινε. Bene Gesnerus. *Dies igitur aliquot domi manet.* Xenophon. Ephes. p. 91. Loc. κἀνταῦθα ἔγνωσαν ἡμέρας διαγαγεῖν. SCHÆF.]

Τὶ etiam subauditur in hoc loco. Apoc. XXII. 18. Ἐάν τις ἐπιθῇ (sc. τὶ) πρὸς ταῦτα: *Si quis adjecerit* (aliquid) *ad hæc.* Et v. 19. Ἐάν τις ἀφαιρῇ ἀπὸ τῶν λόγων βίβλου τῆς προφητείας ταύτης. SCHOETTG.

p Item in Apocal. c. XI. 9. καὶ βλέψουσιν (τινὲς) ἐκ τῶν λαῶν etc. MICH.

q Septuaginta in Exodi c. II. 1. ὃς ἔλαβεν τῶν θυγατέρων Λευί. scil. τινά. cap. VI. 25. Proverb. c. XXII. 25. μάνθανε μάθῃς τῶν ὁδῶν αὐτοῦ. MICH.

r Joannes in Apocal. c. XIX. 9. καὶ λέγει μοι. scil. ἄγγελός τις. coll. v. 10. Item c. XX. 4. καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτούς. scil. τινές. Marcus in evang. c. II. 3. ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες. MICH.

s Ita φαγεῖν ἄρτου, πίνειν οἴνου, et similia, dicunt Græci pro φαγεῖν ἄρτον etc. Nam aliud est φαγεῖν ἄρτον. Hoc significat, *quicquid panis adest, devorare;* illud, *tantum panis aliquam partem edere.* Etiam post verba πέμπειν, ἐπιστέλλειν sæpe defectus est, qui modo per ἐπιστολὰς, modo per πρέσβεις, per δῶρα, modo etiam per τινὰς potest suppleri. Vid. Herodianum Lib. I. 10. 5. III, 14. 1. et sæpe alibi. Subaudiendum puto pronomen τὶς in illis locutionibus apud Aristophanem
270 Equitib. v. 423. ὥστ' εἶπ' ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδών με τοῦτο δρῶντα. Thucydides Lib. II. 33. Ἄνδρας τε ἀποβάλλουσι σφῶν αὐτῶν. Post ἄνδρας supple τινάς. Conf. Thucydidem Lib. VII. 43. VIII. 71. Scriptores Latini brevitatis amantes pariter *aliquid*, vel *quidpiam* nonnunquam omittunt. Tacitus in German. c. 15. *Mos est civitatibus ultro ac viritim conferre principibus vel armentorum vel frugum.* Ad quem locum vide Gronovium. LEISN.

t In tertio casu abest ad vocabulum χρόνῳ. Athanasius orat. in ascens. Chr. p. 940. Νυνὶ δὲ χρόνῳ μεταμαθὼν τὴν ἀγανάκτησιν: *nunc autem aliquanto post tempore missa indignatione.* Plene dictum fuisset: ἐπί τινι χρόνῳ. Ita in eandem sententiam dixit χρόνου τινὸς Herodian. Lib. I. c. XIX. et c. XX. μέχρι τινὸς, sc. χρόνου. Idem igitur dixeris, sive χρόνῳ, sive χρόνου τινὸς placuerit. BERNH.

ΤΟΙΟΣ *vel* ΤΟΙΟΥΤΟΣ, *TALIS.*

In articulo vel præpositione, quæ præcedit vocem οἷος, supprimitur nonnunquam τοιοῦτος, ut apud Synesium alicubi. Τίνα μέντοι, τίνα παρὰ τῶν, οἷος αὐτὸς, προσήκει θαυμάζεσθαι. i. e. παρὰ τῶν τοιούτων, οἷος αὐτὸς εἶ. *a talibus, qualis ipse es.* Et apud eundem iterum: Τὸν σώφρονα, τὸν οἷός ἐστι etc. i. e. τὸν τοιοῦτον οἷός ἐστι. Plato in Sym-
271 posio: — λόγων περὶ ἀρετῆς καὶ περὶ οἷον χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα ἀγαθόν. [Locum Platonis quærere non vacat. Hoc video, Bosium eo male usum esse. Sic autem scribendus videtur: καὶ περὶ τοῦ οἷον

χρὴ εἶναι τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν. Schæf.] Vide Budæum Comment. Linguæ Græcæ p. 997. u

* Hæc ellipsis obtinet quoque in illis Scholiast. Græc. Ὁ νοῦς, ἡ διάνοια, s. τοιοῦτος, vel τοιαύτη ἐστί: vel etiam οὕτως ἔχει. V. Scholia ad Thucydid. p. 288. et p. 244. edit. Steph. Schweb.

* "Τοιοῦτος et τοσοῦτος. Xen. Cyrop. 5. 4. 7. Δίχειν τὰ ξένια, οἷα ἐγὼ δύναμαι. Id. ib. 3. 3. 25. ὅτι οὕτω εἶσιν ἕξω, ὅπους ἴδω." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 263. Schæf.

u Et Duportum ad Theophrasti Charact. cap. I. p. 187. cujus adcuratissimam observationem, quamvis paullo prolixior sit, integram adscribemus: "Οἷος, ait, "ἑλληνιστικῶς positum pro τοιοῦτος οἷος, triplici modo usurpatur. Vel enim ponitur "ante *substantivum*, vel ante *adjectivum*, vel ante *verbum*."

1. "Ante *substantivum* eleganter ponitur eo casu, quo antecedens omissum "poni debebat. Ex. gr. Οὐκ ἔστιν ἀνδρὶ οἵῳ Σωκράτει ψεύδεσθαι: *Non convenit* "(tali) *viro mentiri, qualis est Socrates;* pro οὐκ ἔστιν ἀνδρὶ τοιούτῳ ψεύδεσθαι, οἷος ὁ "Σωκράτης. Xenophon: χαριζόμενον οἵῳ σοὶ ἀνδρί: *gratificantem* (tali) *viro, qua-* "*lis tu es.* pro τοιούτῳ, οἷος σύ. Lucianus Toxar. ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔρ- "γον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ πολεμιστῇ μονομαχῆσαι: *haud facile est cum* (tali) *viro congredi,* "*qualis tu es.*" [Lucianus T. I. p. 708. ξυμβουλὴν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν καὶ οἵῳ σοὶ χρηστῷ καὶ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. T. II. p. 227. Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοὶ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ προσῆκον. p. 296. ἥττω ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ καὶ οἵῳ σοὶ πρέποντα. p. 538. ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἂν καὶ ἀφόρητα οἵῳ ἀνδρὶ ἐκείνου ὄντα κ. τ. λ. T. III. p. 406. μέγιστός τινας, οἵους τοὺς Ἰουδαίους. Sophocles Trachin. v. 444. πῶς δ' οὐ χἀτέρας, οἵας γ' ἐμοῦ; (Conf. Aristophan. Eccles. v. 465. ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν. Acharn. v. 703. ἄνδρα κυφὸν, ἡλίκον Θουκυδίδην. In talibus subaudiendum τηλίκος.) Mirâ structurâ Aristophanes Acharn. v. 601. νεανίας δ', οἵους σὺ, διαδεδρακότας. quod prævideo fore qui pro corrupto habentes facile sanari posse arbitrentur scribendo οἷος σύ. Mihi constructio insolens quidem, ceterum sanissima videtur. Ad eandem plane rationem Xenophon Hist. Gr. I. 4. 16. (6.) τῶν οἵων περ αὐτὸς ὄντων. quam omnium librorum lectionem viri docti variis modis vexarunt. (Tractavit hunc Xenophontis locum etiam Reizius de Accent. Inclin. p. 81. ss. sic refingens cum Leunclavio: τῶν οἷος περ αὐτὸς ὄντα. Wolfius: "Mireris forsitan, cur non potius ita refinxerit: τὸν οἷόν περ αὐτὸν ὄντα." Equidem non miror: alteram enim hanc conjecturam, cui Wolfius favet, si Reizius Leunclavianæ prætulisset, suam ipse ratiocinationem funditus evertisset. Nam modo vir eximius acute disputaverat, cur οἷος ἐγὼ, vel quodcunque aliud sive pronomen sive nomen post οἷος sequeretur, si partem subjecti constitueret, non posset in obliqua oratione transire in accusativum. Quibus præmissis. "Illustrabit hæc," inquit, "et vicissim hinc illustrabitur quidam Xenophontis locus, et cet.") Schæf.]

2. "Ante *adjectivum* superlativum, et verti potest *quam*, ut οἷος ἄριστος, *quam* "*optimus* (vide exempla alias) talis, qualis esse solet optimus." [Aristophanes Equit. v. 978. οἷον ἀργαλεώτατον. Acharn. v. 384. 436. οἷον ἀθλιώτατον. Lucianus T. II. p. 198. οἷα λιγυρώτατα. Maximus Tyr. p. 7. Lond. οἷα κάλλιστα. Schæf.]

3. "*Ante verbum infinitum*, idque vel *sine* τε *sequente*, etiam significat mores "vel consuetudinem, et verti potest δεινὸς, ἕξιν, ἐπιτήδειος. Xenophon: οὐ γὰρ ἦν 272
"οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν: *non enim erat ita comparatus, ut ex quavis re lucrum fa-* "*ceret.* Aristoteles: Ταῦτα μὲν οἷα ἀπιστεῖσθαι. *Hæc talia sunt, ut credi vix possint,* "*fidem non merentur.*" [Plane sic Philostratus Her. p. 30. Boiss. Εἰ δὲ ταῦτα οἷα ἀπιστεῖσθαι. Hæc enim multorum lectio librorum unice probanda est. Idem p. 170. οἵους ἀποκτείναντι μὲν, ὄνομα δοῦναι, τραφῆναι δὲ, οὐκ ἄδηλον τραῦμα. Et præmisso τοιοῦτος p. 134. Τοιοῦτοι γάρ ἴσμεν τὰς ἀρετὰς, οἷοι Τρώων μὲν ἐπικαλεῖσθαι λαβεῖν, Κρήτων δὲ παίζοντες. Lucianus T. III. p. 623. ἑτέρου τινὸς ὑπεσχέσθαι σχῆμα, καὶ τούτου καλλίστου, περὶ οἷον τὸν ἐρῶντα προσαγαγέσθαι. Schæf.] "Vel denique "ponitur *sequente particula* τε, οἷός τε, et tum significat *potentiam*, et valet δυνα-

" τὶς, ut οἷός τέ εἰμι τοῦτο ποιεῖν, — ὃ οὐχ οἷόν τέ ἐστι, quod fieri non potest:" " cujus syntaxeos innumera sunt exempla apud Auctores." Hactenus Duportus. Schoetto.

ΤΟΙΧΟΣ, *PARIES*.

Ἀντίθυρος adjectivum est, notatque, *qui ex adverso ostii est*. Sed sæpe ponitur pro *pariete, qui est ex adverso ostii*, ut in eo subaudiatur τοῖχος. Sic apud Lucianum in Sympos. p. 637. ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πληθύς: *ad* (parietem) *vero, qui est ex adverso ostii, reliqua turba*. [Conf. Interpretes ad Lucian. T. II. p. 224. T. III. p. 204. s. 423. Schæf.]

* Τοῖχος subaudiendum videtur in Euripid. Orest. v. 885.

——————————— ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ
πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες· ——

Porsonus: " Allusio est ad proverbium, quod plenius extulit Noster in Alcmena apud Schol. ad Aristoph. Ran. 540. Suid. v. ταῦτα πρὸς σέ. Οὐ γάρ ποτ' εἶων Σθένελον εἰς τὸν εὐτυχῆ Χωροῦντα τοῖχον, τῆς δίκης σ' ἀποστερεῖν." Conf. Brunck. ad Aristophan. l. c. (v. 537.) Simili proverbio utitur Plutarchus Mor. T. I. p. 75. οὐ γὰρ ἀπαιτοῦμεν ἅπαντας εἰς τὸν αὐτὸν τοῖχον, ἀλλὰ γίνεσθαί τινα τοῦ βλάπτοντος ἀντιθολκὴν ἐν τῇ διαφορᾷ τῶν πολιτευομένων. [In transcursu moneo, Libanii T. I. p. 409. extr. Reisk. τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρομένου ab Hemsterhusio ad Lucian. T. I. p. 285. b. sine causa idonea tentari; quamquam ejus conjecturam liber Bavaricus confirmat. Homerus Il. XV. v. 381. ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται. Theognis v. 681. Brunck. ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα Ἀμφοτέρων τοίχων. Conf. Theocrit. XXII. v. 12. 30.] Schæf.

* ΤΟΚΕΙΣ, *PARENTES*.

Apud Moschum Idyll. V. v. 41. Ἐξ εὐηγενέων. S. τοκέων. *ex generosis parentibus ortus es*. Schweb. Non opus. Εὐγενεῖς absolute dicuntur *generosi*. Schæf.

* "Herodo. 7. 97. Ἀχαιμένης, Ξέρξεω ἐὼν ἀπ' ἀμφοτέρων ἀδελφεός. Intell. τοκέων." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 263. Nisi in talibus locutionibus ἀμφοτέρων neutrius est generis: ut ἀπ' ἀμφοτέρων adverbialiter dicatur pro ἀμφοτέρωθεν, quod ipsum Græci de eadem re passim usurpant. Pausanias III. c. 4. ἀπ' ἀμφοτέρων ἀδελφοί. Sed idem I. c. 7. in. ἀδελφῆς ἀμφοτέρωθεν. Sic de prosapia passim dicunt, item adverbialiter, τὸ (s. τὰ) ἀνέκαθεν. Herodotus I. c. 170. τὸ ἀνέκαθεν γένος ἐόντος Φοίνικος. ubi cave jungas τὸ ἀνέκαθεν γένος, sed γένος refer ad sequentia, ἐόντος Φοίνικος. Conf. V. c. 55. γένος ἐόντες τὰ ἀνέκαθεν Γεφυραῖοι. L. VI. c. 35. τὰ μὲν ἀνέκαθεν, ἀπ' Αἰακοῦ τε καὶ Αἰγίνης γεγονώς. Suspiceris igitur, ubi nunc in ejusdem l. V. c. 65. sine articulo legimus ἐόντες δὲ καὶ οὗτοι ἀνέκαθεν Πύλιοι κ. τ. λ., syllabâ sic repetitâ, ut lineola tangat circulum, (conf. Porson. ad Euripid. Med. v. 44.) corrigendum esse τὰ ἀνέκαθεν.

Hoc quoque imitatus est Halicarnassei simius Cappadox. Vid. l II. c. 37. l. IV. c. 3. SCHÆF.

ΤΟΚΟΣ, *FŒNUS*.

In σὺν μεγάλῳ, etc. ut apud Homerum Iliad. Δ. 161. Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν. ubi Scholiastes: — σὺν μεγάλῳ χόλῳ, ἢ τόκῳ, ἤτοι ποινῇ πρεστίμῳ. ut Lat. *magno*, et *magno cum fœnore*. Sic ἐπὶ πολλῷ. Plutarchus de vitando ære alieno p. 827. λαμβάνουσιν ἐπὶ πολλῷ παρ' ἑτέρων: *magno* (fœnore) *ab aliis accipiunt*. Sic in 273 διαπόντιος, *transmarina usura*, subintell. τόκος. vid. Salmasium de Modo Usur. c. 3.

ΤΟΠΟΣ, *LOCUS*.

Hæc vox merito annumeranda est iis, quæ frequentissime κατ' ἔλλειψιν omittuntur in oratione Græca. Exempla ex innumeris hæc habe: Ὁ ἔρημος, *desertus* (locus). Sæpe ἐν τῇ ἐρήμῳ etiam in Novo Testamento. Addidit Ælianus Var. Hist. XII. 40. Ἐπεὶ δ' ἔν τινι ἐρήμῳ τόπῳ ἐδίψησεν: *Postquam in solitudine quadam sitiit*. et Marcus I. 45. Ἐν ἐρήμοις τόποις ἦν: *In locis desertis erat*. [Neutro genere Diodorus Sic. XX. c. 42. in διαιτῶν δὲ θηρίων παντοίων ἐπεχόντων τὰ περὶ τὰς Σύρτεις ἔρημα. SCHÆF.

Sic αἱ πετρώδεις, ut Latini *petrosa*, scil. *loca*. Ὁ κρυπτὸς, *occultus*; ut Lucæ XI. 33. Εἰς κρυπτὸν, sc. τόπον. Ὁ ἐπιχώριος, *vernaculus*, ut Maximus Tyrius Dissert. XII. p. 121. Οὐδὲ ἐν τῷ τῆς φύσεως ἐπιχωρίῳ μένειν ἐῶντες: *Non in vernaculo naturæ* (loco) *manere sinentes*. [Mihi quidem dativus neutrius generis videtur: τὸ τῆς φύσεως ἐπιχώριον. SCHÆF.] Vid. Homerum Iliad. Θ. 491. Conf. Observat. Miscellan. Vol. IV. p. 353.

Sic ἐν καθαρῷ, *in loco puro*, apud Homerum Iliad. Κ. Ἐν ἀπόπτῳ et ἐξ ἀπόπτου, *loco conspicuo*. [Sophocles Philoct. v. 467. πλεῖν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν. Gloss. ad Aristophan. Av. v. 1. ὡς ἐν ἀπόπτῳ τινὸς δένδρου ὄντος. Ceterum hæc quoque neutrius esse generis nec procedere rationem Bosianam, arguit Plutarchus T. III. p. 600. ed. Reisk. τόπον ἐξ ἀπόπτου. Thomas Mag. p. 515. ἄποπτα δὲ τὰ ὑψηλὰ καὶ περίβλεπτα· ἢ ἐφ' ἃ ἄν τις ἱστάμενος δύναται μακρὰν βλέπειν. SCHÆF.] et Iliad. Ψ. Κεῖτο βαρυστενάχων — Ἐν καθαρῷ: *Jacebat graviter gemens in* (loco) *puro*. Homerus Odyss. Ε. v. 476. [Il. XXIII. v. 61. ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Minus recte, opinor, Vir Summus *in terra sine strato*. Aristophanes Ecclesiaz. v. 320. ἀλλ' ἐν καθαρῷ ποῦ, ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι; ubi vid. Kuster. et Brunck. Add. Toup. Emendat. in Suid. T. II. p. 374. s. SCHÆF.

Ἐν περιφανομένῳ, sc. τόπῳ *in* (loco) *conspicuo*. [Homer. Hymn. in Vener. v. 100. ἐν σκοπιῇ, περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ. SCHÆF.] Dionysius Halicarnasseus L. II. p. 117. Πλησίον τῆς Φιδήνης ἐν ἀπόπτῳ τίθενται τὸν χάρακα: *Castra prope Fidenas* (loco) *conspicuo muniunt*. 274 [Male ibi Interpres: *in loco occulto*. T. I. p. 350. SCHÆF.] Et L.

VI. p. 352: Ἐξ ἐπόψεως τοῖς Ῥωμαίοις παρεμβάλλουσι *In conspicuo Romanis* (loco) *castra ponere.* [22] [Praecessit ibid. ἀπὸ τῶν μετεώρων καταδραμόντες. quod item generis neutrius est, neque opus subaudiri τόπων. — Add. ἐν ἐπόψει, ἐξ ἐπόψεως, ἐν ἐπόψει. Philostratus Her. p. 170. Boiss. ἐν ἐπόψει τοῦ Αἴαντος. Lucianus T. I. p. 517. εἰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπόψεως ἐμβλέποιμι αὐτοῖς. Xenophon Anab. II. 5. 38. Ἐστε δ' ἔσεσθαι εἰς ἐπόψιον. Vid. Schneider. Ind. Græcit. cui τόπος subaudienti vix accedam: nam hæc etiam neutrius generis videntur. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 28. εἰς ἐπόψιον αὐτοῦ εἶναι. Ceterum noli dubitare, in Pausan. VIII. c. 15. in: et IX. c. 11. corrigendum esse ἐς ἐπόψιον. SCHÆF.]

Ἐν ὑπαίθρῳ, *in aprico.* Ælianus Var. Hist. XIII. 31. Καὶ οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ: *Atque ideo quum sederet quondam in* (loco) *aprico.* [Hoc quoque, ni fallor, neutrius est generis. Diodorus Sic. III. c. 13. in πρὸς τὸν ἐκτὸς τοῦ ταμίου τόπον εἰς ὕπαιθρον ἀποσφαιρίζοντες. ubi al. non minus recte εἰς ὕπαιθρα. Conf. Schweighæus. Lex. Polyb. p. 626. a. Dionysius Hal. dicit ὁ ὕπαιθρος, ubi subaudias γῆ s. χώρα. Ant. Rom. T. I. p. 578. τῆς ὑπαίθρου πάσης ἐκράτουν. unde discas p. 529. scribendum esse: καὶ συμμαχίαν συνίστατο τῆς ὑπαίθρου κρατῶν. Fallitur ad h. l. Reiskius. Idem T. II. p. 1030. προάγουσι τὰς δυνάμεις εἰς τὴν ὕπαιθρον. p. 1032. ἀπῆγε τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς ὑπαίθρου. SCHÆF.]

Ἐν καλῷ, *in* (loco) *commodo, opportuno.* Aristophanes Thesmoph. 299. Ποῦ, ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω; *Ubi, ubi sedebo in* (loco) *commodo, rhetores ut exaudiam?* ubi Bourdinus recte: Ἐν καλῷ, ἐν ἁρμοστῷ καὶ καιρίῳ τόπῳ. Ælianus Var. Histor. XI. 13. Ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου ἐκάθητο: *Sedebat in commodo vel conspicuo* (loco) *theatri.* Lucianus Navig. p. 498. Οἰκία ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα: *Domus in commodo urbis* (loco) *ædificata.* Non intellexit tamen defectivam hanc loquutionem Luciani Interpres, qui hæc verba in Phalarid. I. p. 735. Ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, reddidit: *Taurumque in eleganti delubro dedicaveritis.* Debuit: *in loco templi conspicuo.* [bb] [Leguntur illa T. II. p. 200. Vid. ibid. Reitz. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 142. ἐρῆσαι τὸ χωρίον ὑμῖν οὐκ ἐν καλῷ καὶ θαλάττης πρόσω. T. II. p. 794. ὅτι τοῦ Πωμεντίνων πεδίου — καὶ τῆς συναπτούσης αὐτῷ θαλάττης ἐστὶν ἐν καλῷ. Pausanias IV. c. 28. πόλιν ἐν καλῷ τῆς Σικελίας ἔχοντι. Philostratus Her. p. 10. ἐν καλῷ τοῦ χωρίου ἱδρῦσθαι. ubi Schol. supplet τόπῳ. Vid. Boissonad. p. 312. Eustathius p. 629. 36. Rom. (p. 456. 33. Bas.) ἐν καλῷ τόπου κειμένου. Cujusmodi exempla si paullo propius contuearis, ægre tibi temperes, quin, repudiata Bosii ratione, καλῷ habeas pro dativo neutrius καλόν: ut ἐν καλῷ fere vices gerat adverbii καλῶς. Itaque bene Reiskius alterum illum Dionysii locum sic interpretatus videtur: *quod opportune jacet, tam ratione camporum Pomentinorum, quam ratione maris.* Conf. Kuster. ad Aristoph. Ecclesiaz. v. 321. Brunck. ad ejusd. Lysistr. v. 911. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 914. λεχόμενος αὐτοὺς ἐν καλῷ χωρίῳ. Vix ausim tentare hanc lectionem: suspicacior tamen aliquis non valde mirer si corrigendum censeat ἐν καλῷ χωρίου. In

Æliani de N. A. l. VII. c. 40. extra non dubito τῆς μνήμης pendere a prægresso ἐν καλῷ. Aliter Bastius Epist. Crit. ad Boisson. p. 189. SCHÆF.]

Item εἰς αὐτὸν elliptice dicitur pro εἰς αὐτὸν τόπον. Ælianus Var. Hist. XIII. 42. — συναγαγὼν εἰς αὐτὸν Ἀρκάδας — in unum collegisse Arcadas. [Corrigendum, ut jam Perizonius censuit, εἰς ταὐτόν. SCHÆF.] Et ἐφ' ἱκανὸν, pro ἐφ' ἱκανὸν τόπον: ad satis magnum spatium. Diodorus L. XIII. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι διώξαντες ἐφ' ἱκανὸν τοὺς ἡττημένους (suppl. τόπον:) Athenienses autem ad satis magnum (spatium) persequuti victos. [Leguntur hæc c. 100. in. Wesselingius ad h. l.: "Sic L. XI. 40. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι τὸ τεῖχος ἔφθασαν ἐφ' ἱκανὸν κατασκευακότες. Alias ἐφ' ἱκανὸν τόπον aut ἱκανὸν διάστημα scribere solet, ut L. XII. 70. et L. XIV. 114. Adde P. Leopardum Emendat. L. V. 13." SCHÆF.] 275
Expressit τόπον L. XII. ἐφ' ἱκανὸν τόπον διώξαν: ad satis magnum spatium persequuti sunt.

Sic et in εἰς ἐπήκοον, in locum, unde exaudiri possit. Dio Cassius L. XLIV. p. 291. Τούς τε παρόντας αὐτοῦ κάτω προσκαλέσαντες ἐς ἐπήκοον, scil. τόπον, — evocantes in (locum), unde exaudiri possent. ** [Vid. quæ paullo ante adscripsimus. SCHÆF.]

Postremo in voculis οὗ, ubi, αὐτοῦ, ibi, ὧδε, hic vel huc, quæ vulgo pro adverbiis habentur, deest etiam secundus aut sextus casus nominis τόπος. dd Nimirum οὗ proprie est genitivus articuli ὅς, et quoties pro ubi sumitur, subaudiri debet τόπου cum præpositione ἐπὶ, ut integra sit locutio: ἐφ' οὗ τόπου, in quo loco. Ita Polybius L. IV. p. 427. — Τὸ καλούμενον Ἱερὸν, ἐφ' οὗ τόπου φασὶ — Ἰάσονα θῦσαι πρῶτον τοῖς δώδεκα θεοῖς. — Quod vocatur sacrum, in quo loco aiunt — Jasonem rem sacram primum fecisse duodecim Diis.

Porro vocula αὐτοῦ ee proprie loquendo non etiam est adverbium, sed genitivus pronominis αὐτὸς, iste; et quum ibi vel isthic denotat, similiter τόπου cum ἐπὶ intelligendum, ut sit: ἐπ' αὐτοῦ τόπου, in isthoc loco. ff

Denique ὧδε sextus est casus articuli compositi ὅδε. Quum itaque ὧδε hic vel huc significat, subintell. τόπῳ: plenus, enim sermo est: ἐφ' ὧδε τόπῳ, in hocce loco, vel, in hunce locum. gg

* Sic ἐν μεσάτῳ Homer. Iliad. Θ. v. 223. quemadmodum Latini habent in medio. s. loco. Virgilius Eclog. III. 46. Orpheaque in medio posuit. In ἐξ ἀγχιμόλου Homer. Iliad. Ω. v. 352. uti apud Plinium L. I. ep. VI. in proximo. Ἐν ἀσφαλεῖ Thucydid. L. I. c. 137. uti apud Cornelium II. c. 9. ἀλλοτρίως est in tuto. Ἐκ δεξιῶν, vel ἐν δεξιῷ, Matth. XXVI. coll. Polyb. T. II. p. 955. uti est apud Ciceron. Orat. pro Planc. c. XX. secundo: pro quo idem L. I. ep. VI. ad divers. expressa ellipsi dicit: secundo loco. In illis Demosthen. pro coron. ἴσως ὅπου. plene ἴσον τόπος, ὅπου. vid. Viger. p. 197. Apud Xenophont. L. VI. K. Π. p. 374. Ἐν τῷ τεταγμένῳ εἶναι. Polyb. T. I. p. 472. Ἐν ὑπαίθρῳ. Onosander c. X. s. 6. ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένειν, [Ammonius de Adf. Voc. Differ. p. 13. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγεννήθησαν. Valckenarius: "Aldus edidit ἐν τῷ αὐτῷ. Postea τόπῳ addiderunt, quod absque detrimento abesse posset." Plutarchus Mor. T. I. p. 602. χαῖρε παρεῖναι ἐν τούτῳ τοῖς ἀνδράσιν. Wytten-

bachius: "Malim ἐν ταυτῷ, *uno in loco*, ut Reisk." Schæf.] Plene idem c. X. s. 9. γινόμενος δ' ἐπ' αὐτῶν τῶν τόπων. Homerus Iliad. Β. v. 331. Αὐτοῦ, Ellipsin in ἄλλῃ sequuntur etiam Latini. Lampridius in Heliog. c. XXXI. *Eo idem, quo mulieres accurabantur*. s. *loco*. Schwer. Add. ἐν ἐνί. Epigr. adesp. CCXV. Τὸν κρατερὸν Βύζαντα καὶ ἱμερτὴν Φιδάλειαν Εἰν ἑνὶ κοσμήσας ἄνθετο Καλλιάδης. Paulus Silent. LI. v. 9. Καὶ κίστην πολύωπα μελανδόκον εἰν ἑνὶ πάντα Εὐγραφίης τέχνης ὄργανα ῥυομένην. (De tempore idem XLII. extr. εἰπὲ, τίς ἀνὴρ Εἰν ἑνὶ θητεύσει Παλλάδι καὶ Παφίῃ;) Sed illud ἐνί, ut alia hujus generis, quæ vulgo ἐλλιπῆ habent explentque voce τόπος, neutrius, opinor, generis est, nec quidquam subaudiendum. Compara hæc: Apollonius Rhod. I. v. 39. εἰς ἓν ἰόντες. IV. v. 135. εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι. Gregorius Nazianz. citatus a Jacobsio ad Anthol. Gr. III. 2. p. 410. Χαρίτων εἰς ἓν ἀγειρομένων. Onestes VII. extr. videtur scripsisse: Ἴδ' ὡς ἐκεράσσατο Θήβη Δαίμων ἐσθλὰ κακοῖς, καὶς ἓν ἔμιξεν ἴσα. — Ἐν ἐπιτηδείῳ. Lucianus T. II. p. 269. extr. θέαν ἐν ἐπιτηδείῳ καταλαμβάνων. — Ἐν ἀγνῷ. Vide supra ad v. Σχῆμα. — Ἐν ὑψηλῷ. Plutarchus T. III. p. 604. Reisk. ἐν ὑψηλῷ τινι κατασστάς. Schæf.

276 x Sic ὁ κρημνὸς, *pendulus*, scil. τόπος, *locus*, i. e. *præcipitium*. Mich.

y Ubi tamen alii libri εἰς κρυπτόν. Forte etiam Matthæi cap. XXVII. 6. εἰς τὸν (τόπον) κορβανᾶν. Mich.

z Ἐξ ἀκεφάλου, scil. τόπου. Herodianus Lib. I. 15. 5. Gregentius Tephrensis disp. cum Herbano Judæo p. 138. Βλέπεις προφητείαν ἐν καθαρῷ συντεθειμένην. *Vides prophetiam in puro et lucido positam*. Ὁ πλατανιστοῦς, contr. οῦς, scil. τόπος: *locus platanis consitus, platanetum*. Theognis Sent. v. 878. Ἐκ πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων. Schoetts.

* Similiter in πιτυοῦς, in σελινοῦς, μυῤῥινοῦς, σχοινοῦς, et similibus. Vid. Sylburg ad Pausaniæ Cor. cap. 1. et Lacon. c. 14. Adde Pausan. IV. 29. ἐξ ὑπερδεξίων, *e superiori loco*. Leisn.

aa Ἐκ τοῦ ἴσου μάχεσθαι, Xenophon rer. Græc. II. 4. 10. *ita pugnare, ut neuter æquiore præ altero* (loco) *consistat*. Schoetts.

bb Ἐκ μέσου αἴρειν, *e medio tollere*, scil. τόπου. Coloss. II. 14. Sic ἐν μέσῳ γινόμενοι est apud Lucianum. Schoetts.

* Ἐν μέσῳ, scil. τόπῳ, Joan. c. VIII. 3. Bernh.

cc Sic Hebr. IV. 5. ἐν τούτῳ, scil. τῷ τόπῳ. cap. V. 6. ἐν ἑτέρῳ, scil. τόπῳ. Mich.

277 dd Lucas in Evang. c. XII. 17. οὐκ ἔχω (τόπον) ποῦ συνάξω. Hebr. IX. 5. περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν (τόπος ἢ καιρὸς) λέγειν etc. Mich.

* Idem nomen deesse puto verbo κατέχειν, quum *obtinere* significat. [Arrianus Indic. 8. 4. Ἡρακλέα δὲ, ὅντινα ἐς Ἰνδοὺς ἀφικέσθαι λόγος κατέχει. c. 32. extr. τὴν γὰρ δὴ ἄκρην ἐκείνην, καὶ τὴν πρὸς αὐτῇ χώρην πᾶσαν, ἱερήν τε εἶναι λόγος κατέχει, καὶ θάνατος, ἀπορίῃ ἔχεσθαι. Schol. ad Sophocl. Œdip. Col. v. 258. ὡς μάτην τῆς περὶ τῶν Ἀθηνῶν κατεχούσης δόξης. Vid. de talibus Valckenar. ad Euripid. Hippol. fin. Plutarchus Mor. T. I. p. 808. καίπερ ἔμβρεον πολλοῦ κατέχοντος. Schæf.] Ut enim Latinum *obtinere* non efficit solum plenam sententiam: ita græcum κατέχειν nihilo magis. Recte igitur plene dixeris:

> Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
> Ἄλλος ἀνὴρ κατέχει.

quod apud teneram feminam aliquis obtinet, scil. τόπον. Bernh.

ee Actor. XV. 34. cap. XVIII. 19. Matth. evangel. c. XXVI. 36. Mich.

ff Velut Actor. XV. 34. Ἐπιμεῖναι αὐτοῦ, pro ἐπ' αὐτοῦ τόπου, *ibidem permanere*. Bernh.

gg Τόπους subauditur in voce ἐπουρανίοις. Vide supra in μέρη. hh Schoetto.

hh Apud Aristophanem Vesp. v. 120. in καινὸς subaudiendum est τόπος. Scilicet καινὸς est τόπος ἐν τῷ δικαστηρίῳ οὕτω λεγόμενος. Erant alia dicasterii loca, παράβυστος, τρίγωνος, μέσος, in quibus omnibus deest τόπος. Leisn.

ΤΟΣΟΥΤΟΝ, *TANTUM.*

Ante ὅσον, *quantum*, sæpissime deficit τοσοῦτον, *tantum.* ii Ælianus Variæ Historiæ L. I. 4. Πίνουσιν ὅσον ἁρπάσαι. pro πίνουσι τοσοῦ- 278
τον, ὅσον ἐστὶν ἁρπάσαι. *Bibunt* (tantum,) *quantum rapere licet.* Xenophon Κυρ. Παιδ. XI. 16. ἀγαθοῦ τινός μοι μετέσται μέρος, ὅσον ἂν δίκαιον ᾖ. kk

* Sophocles in Electr. p. 128. edit. Steph. Ὅσον νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις. Ellipseos hujus exemplum in plurali est apud Theocrit. Id. X. v. 32.

Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι.

Plenam orationem habet Arrianus de Expedit. Alex. L. VII. c. 1. Τοσοῦτον καθέξεις τῆς γῆς, ὅσον ἐξαρκεῖ ἐντεθάφθαι τῷ σώματι. Hanc Græcorum ellipsin sequuntur quoque Latini. Sic Plinius L. IV. ep. 1. *Atque adeo jam sarcinulas alligamus, festinaturi, quantum itineris ratio permiserit.* Plene Virgilius Ecl. I. 25.

Verum hæc tantum alias inter caput extulit urbes,
Quantum lenta solent inter viburna cupressi.

Schweb. De ellipsi v. τοσοῦτος s. τόσος, sequente aut præcedente v. ὅσος, vid. Fischer. supra ad v. Τοῖος et Heyn. ad Homer. Il. T. VI. p. 85. Schæf.

ii Marcus in evangel. c. VII. 36. ὅσον δὲ αὐτὸς αὐτοῖς διεστέλλετο, (τοσούτῳ) μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον. Mich.

kk Adde Anacreontem Od. XI.

— τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

Supple: ὡς τῷ γέροντι τοσούτῳ μᾶλλον π. τ. τ. π. ὅσῳ μᾶλλον etc. Plene Plutarchus in Pædagog. cap. 4. Γῆ ὅσῳ τῇ φύσει βελτίων ἐστὶ, τοσούτῳ μᾶλλον ἐξαργηθεῖσα δι' ἀμέλειαν ἐξαπόλλυται. [Longus p. 84. Vill. ἡ ἐκ τῆς γῆς φωνὴ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. ubi ad ὅσον repete βράδιον. Vid. Fischer. ad Weller. II. p. 140. Schæf.] Adde Xenophontem Œconomicor. II. 4. Dukerum ad Thucydidis Lib. I. 11. p. 10. Leisn.

ΤΟΥΤΟ, *HOC.*

Omittitur τοῦτο, vel simile, post γνοὺς, γνόντες etc. ut in Evang. Lucæ cap. IX. 11. Οἱ δ' ὄχλοι, γνόντες, ἠκολούθησαν αὐτῷ, pro γνόντες τοῦτο: *Turbæ autem, quum* (hoc) *cognovissent, sequutæ sunt*

ipsum. Genes. XXXIV. 7. Ὡς δὲ ἤκουσαν, κατενύγησαν οἱ ἄνδρες.
279 Lucas in Act. II. 37. Ἀκούσαντες δὲ, κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ. et cap. IX. 30. Ἐπιγνόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ, κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισάρειαν. (Quod) *quum cognovissent fratres* etc. [ll] Ellipsios hujus ignoratio sæpe in errorem induxit Interpretes, ut apud Porphyrium de Vita Pythagoræ p. 51. Πυθομένους δὲ τοὺς Λοκροὺς, τῶν γερόντων τινὰς ἐπὶ τὰ τῆς χώρας ὅρια ἀποστεῖλαι. ubi perperam interpres: *Locrenses autem ex senioribus aliquot ad limites suæ regionis misisse percunctatum*. Debuerat: *Locrenses autem*, (hoc) *intellecto*, (scil. appulisse Pythagoram) *seniores misisse ad fines regionis*. [mm]

Τούτῳ vel τούτοις requiritur post præpositionem πρὸς, cum pro *insuper* accipitur, ut δύο καὶ εἴκοσι μνᾶς καὶ πρὸς, *duas et viginti minas, et insuper*, i. e. πρὸς τούτοις, *adhæc*. Sic etiam πρὸς δὲ et πρὸς δὲ καί. Demosthenes: Ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι τὸν λόγον τόνδε ἀσύμφορον τῇ πόλει, πρὸς δὲ καὶ οὐ δίκαιον: *Ego vero existimo orationem hancce non expedire civitati, et præterea minime justam esse*. Herodotus L. II. 20. πρὸς δὲ, εἰ ἐτήσιαι αἴτιοι ἦσαν, etc. Ita Xenophon Κύρ. Παιδ. I. 35. ἐπὶ δὲ, ὡς ἐν τοῖς ἐφήβοις ἦμεν. ubi perperam vulgo ἐπεὶ δὲ legitur. [Improbanda crisis Bosii. Rectius nuper ediderunt: Ἐπεὶ δ' ἐν τοῖς ἐφήβοις ἦμεν. Locus est I. 6. 20. SCHÆF.] Pausanias in Laconicis p. 269. μετὰ δέ. et in Eliacis p. 448. πρὸς δέ. Plenius dixit Xenophon Κύρ. Παιδ. II. 9. Πρὸς δὲ τούτοις. et Aristophanes Equit. v. 812. [nn]

Τούτου vel τούτων, in σημεῖον δὲ, τεκμήριον δὲ, et ἀπόδειξις: i. e. *Hujus autem rei indicium*; ut Dio Cassius L. XXXV. p. 7. Τεκμήριον δὲ,
280 ὅτι etc. pro, τεκμήριον δὲ τούτου ἐστὶν, ὅτι: (Hujus) *autem rei indicium est, quod* etc.

Ἐκ τούτων deest ante articulum postpositivum. Aristoteles Politic. VII. Πᾶν δὲ τὸ χρήσιμόν ἐστιν, ὧν τὴν ὑπερβολὴν βλάπτειν ἀναγκαῖον. i. e. ἐκ τούτων ὧν. *Omne autem utile ex* (eorum) *est numero, quorum exsuperantia noxia est*.

ll Item in illa formula: Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ etc. *Neque* (hoc) *solum, sed etiam* etc. quæ occurrit Roman. V. 3. 11. VIII. 23. SCHOETTG.

* Matthæus in evangel. cap. XVI. 17. οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, scil. τοῦτο. MICH.

mm Deest τοῦτο quoque post καὶ, *et quidem, idque*. Vide Noldium de concord. part. p. 277. MICH.

nn Non igitur tales præpositiones sine casu positæ adverbiascere dicendæ sunt. Vide Casaubonum ad Aristophanem Equit. v. 575. [Sed alia omnia Casaubonus. "Præpositio hæc (πρὸς)," inquit, "adverbiascit; adverbiascunt et aliæ." Bene. SCHÆF.] Conf. Xenophontis Ἀπομνημ. I. 4. 6. Jensii Lect. Luc. II. 11. p. 221. LEISN.

* ΤΡΑΓΗΜΑΤΑ, *BELLARIA*.

Videtur esse subaudiendum in μεταδόρπια, *secundæ cœnæ*, seu *postcœnia*, apud Athenæum L. XIV. Vid. Florens Christianus ad Aristophanis Pacem v. 772. LEISN. Athenæus T. V. p. 325. ὅσα παραμύθια ἡδονῆς μεταδόρπια. † p. 403. ψαιστὰ μεταδόρπια. In his quidem locis non licet subaudire τραγήματα: utrobique enim substantivum jam additum est. SCHÆF.

Citat hunc locum sine vitii suspicione Wassius ad Thucydid. p. 371. 22. Sed corrigendum ex ipso Platone παραμύθια πλησμονῆς. Orpheus Hymn. LXXXIV. v. 6. πέρας λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἔδων. quod sine causa tentat Wakefieldius ad Sophocl. Trachin. v. 750. Plutarchus Mor. T. I. p. 420. παραμύθιον τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν κ. τ. λ. Phalaris p. 254. ἀλλ' ὃ μόνον ἦν μοι πάντων παραμύθιον τῶν κακῶν, κ. τ. λ. Aliquantum differt, quo tamen Athenæi illam in Platonicis lectionem defendere non ausim, hoc Meleagri CXII. in. παραμύθιον ὕπνου. cujus interpretatio Jacobsiana posthabenda, opinor, illi alteri, quam vide in Dorvill. Animadv. ad Charit. p. 517. Eodem plane sensu Charito p. 127. 19. βουλόμενος ἐμβαλεῖν αὐτῷ, ὅπως [l. εἴπως] δύναιτο, εἰς ἔρωτα καινὸν καὶ Καλλιῤῥόης παραμύθιον. Schæf.

* ΤΡΑΓΟΣ, *HIRCUS*.

Suppressa sæpe latet hæc vox in ἐνόρχης, ὁ, et ἔνορχος, ὁ, ἡ. [Habent Lexica ἡ ἔνορχος. Hoc vellem exemplis firmatum. Mihi quidem permirum accidit. Schæf.] Sic Theocritus Idyll. III. 4.

——————— καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, ——

Vocem τράγος expressit Lucianus T. I. p. 202. Καὶ θύομέν γε τῷ Πανὶ ἐνόρχην τράγον. Apud Synesium epist. 48. est ἔπαινος ἐνόρχου κριοῦ. Schweb. Si alia vir doctus ellipticæ illius locutionis exempla in promptu habuit, vellem ea excitasset: Theocritei enim loci ratio longe diversa est. Nulla ibi ellipsis obtinet, cum ἐνόρχης, ut Λιβυκὸς, ἐπίθετον sit substantivi, quod continuo sequitur, κνάκων. Toupius Append. Not. atque Emendat. in Theocrit. p. 9. s. "Dicitur autem caper Κνάκων, a colore scilicet. quod et recte observat Scholiastes. Κνακὸν τράγον vocat Agathias in Epigrammate.

Πανὶ φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς
ΚΝΑΚΟΝ ὑπηνήταν τόνδ' ἀνέθηκε τράγον.

Hinc *lupus* κνηκίας dictus, et *equus* κνακίας. de quo Babrius apud Suidam et Pausanias in Eliacis." Locus Pausaniæ est l. VI. c. 10. ubi paullo ante corrig. γυμναστὴς ἄριστος λέγεται τῶν ἐφ' αὑτοῦ γενέσθαι. Schæf.

ΤΡΑΠΕΖΑ, *MENSA*.

Elegans est Ellipsis, qua ξενία, *hospitalis*, pro ξενία τράπεζα, *mensa hospitalis, hospitium*, ponitur, quemadmodum apud Lucianum 281
in Icaromenip. p. 204. Ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν: supple τραπέζῃ: *At nunc quidem ad* (mensam) *hospitalem te invitamus.* Ælianus in Histor. Anim. I. 1. Ὥσπερ οὖν ἐπὶ ξενία κληθέντες: *Tanquam ad hospitalem* (mensam) *vocati.* Et Var. Hist. IX. 15. ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ὅμηρον: *ad hospitalem* (mensam) *invitarunt Apollinem et Homerum.* [Quidni ξενίᾳ pro dativo habeas substantivi ξενία? Bosiana quidem ratio vix congruit Euripideo loco

Hec. v. 787. Pors. κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοὶ, ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων. Ceterum sunt qui dubitent, an ἐπὶ ξενία καλεῖν recte dicatur, corrigantque ἐπὶ ξένια καλεῖν. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 608. 90. ad Herodot. p. 348. 59. Paullo rarius ἐπὶ ξενίαν καλεῖν, quod habet Ammianus Epigr. XIX. in. Marcellinus de Thucydid. vita p. 2. m. Duk. SCHÆF.] Integre apud Homerum legitur ξενίη τράπεζα, his verbis.

Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα.

Sciat nunc primum ex Diis Jupiter, ac hospitalis mensa.

et apud Æschylum Agam. p. 189. de Paride:

Ἤισχυνε ξενίαν τράπεζαν κλοπαῖσι γυναικός.

Vide Virum Summum Jac. Perizonium in Notis ad Æliani L. III. c. 37. Eadem Ellipsi ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτεῖσθαι, pro ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης, *de eadem* (mensa) *vesci*, occurrit apud Synesium. oo

* Plenam locutionem καθ' ἓν διὰ δυοῖν expressit Virgilius Æn. L. X. 460.

Per patris hospitium et mensas, quas advena adisti.

SCHWEB.

oo Locus exstat epist. 58. SCHOETTG. pp

pp Τράπεζα omitti quoque solet post διακονεῖν. Plene dicitur διακονεῖν τραπέζαις a Luca in Act. VI. 2. Vid. Elsnerus in Obs. S. ad Matth. XXII. 13. Luc. X. 40. Joan. II. 9. Ita supple ergo Matth. IV. 11. Vid. Wolf. ad h. l. et Lenfant. LEISN.

* ΤΡΑΧΗΛΟΣ, *CERVIX*.

In αὖ ἐρύειν, quo aliquoties absolute usus est Homerus in explicando sacrificii ritu, quo victimarum Diis superis immolandarum cervicem cœlum versus egerunt. v. Iliad. A. 459. Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα. ubi Eustathius p. 101. lin. 23. Ἀνακλᾷν τὸν τοῦ ἱερείου τράχηλον. Item in illis Sophoclis, ἄνω τρέπων ἔσφαζεν, quæ ad l. c. affert Eustathius. SCHWEB. Simplicius subaudias τὸ ἱερεῖον. SCHÆF.

282 * ΤΡΙΓΩΝΟΝ, *TRIANGULUM*.

Apud Geometras in ὀρθογώνιον, ἀμβλυγώνιον, ὀξυγώνιον, ἰσοσκελὲς etc. LEISN.

ΤΡΙΧΕΣ, *CAPILLI*.

In αἱ πολιαί, ut Latin. *capilli* in *cani*. In Epigrammatibus Græcis L. I. c. 13.

Τίκτει πόνον τέκνοις ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.

Liberi labores gignunt: mutilatio vita sine liberis: juventus
Stolida est: senectus rursus infirma.

Anacreon Ode XXXVI.

Πολιαὶ κάραν στέφουσι.

Cani caput coronant.

[Pindarus Olymp. IV. extr. φύονται δὲ καὶ νέοις Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ Θαμά. Plene Anacreon Fragm. p. 484. Fisch. Εἰσί μοι λευκαὶ μελαίναις ἀναμεμιγμέναι τρίχες. Aliter Hom. Hymn. in Vener. v. 228. αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολιαὶ κατέχυντο ἔθειραι Καλῆς ἐκ κεφαλῆς κ. τ. λ. Schæf.

* Item in τίλλεσθαι apud Homerum Iliad. Ω. v. 711.

Πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
Τιλλέσθην.

ubi Eustathius p. 1533. lin. 27. δηλοῖ δὲ ἰλλυστικῶς τὸ τίλλεσθαι, ἐνταῦθα μὲν, τριχῶν πένθιμον σπάσιν. Longus Ποιμεν. L. II. p. 47. edit. Jung. Εἰ δὲ μὴ μάτην τὰς πολιὰς ἔφυσα. Schweb.

* Eandem vocem subaudiendam reliquit Strato XVI. πρὶν ἐλθεῖν τὰς φθονεράς. et XVIII. ἦλυθον ὡς ἔλεγον. Schæf.

ΤΡΙΩΒΟΛΟΝ, *TRIOBOLUS.*

Videtur hoc vocabulum supprimi in τὸ δικαστικὸν, *judiciale,* apud Lucianum in Bis Accus. p. 230. Μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικόν· ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. *Ne accipiant hi judiciale* (triobolum:) *nam caussa ipsis mansit injudicata.* Judicum autem mercedem apud Athenienses fuisse triobolum, patet ex Aristophane in Equit. v. 51. Ἔχε τριώβολον: *Habe tibi triobolum.* ubi Scholia exponunt τὸν δικαστικὸν μισθὸν, ἐπεὶ τριώβολον ἐλάμβανον: h. e. *judicialem mercedem, quoniam triobolum accipiebant.* et vers. 255. ad hæc verba, φράτερες τριωβόλου, *trioboli contribules:* Οἱ δὲ δικασταὶ ὑπὸ τῶν 283
δημαγωγῶν ἐτρέφοντο, τριώβολον λαμβάνοντες μισθὸν δικαστικὸν μετὰ τὸ κρῖναι: h. e. *Judices a populi rectoribus alebantur, triobolum accipientes post litem judicatam.* Huc alludit apud Lucianum Mercurius in Bis Accus. p. 221. ubi forum judiciale instituturus inter alia hæc dicit: Οἱ δικασταὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης: *Judices ex omnibus Atheniensibus dabuntur: merces pro quaque lite trium erit obolorum.* [Ad δικαστικὸν rectius subaudias μίσθωμα. Nam judicium merces non semper trium erat obolorum, sed alio tempore alia. Vid. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 329. ibique Hemsterhus. Sic Schol. ad Aristophan. Ran. v. 140. τὸν δικαστικὸν μισθόν. mox: τὸ δικαστικὸν μισθάριον. Schæf.]

ΤΡΟΠΟΣ, *MODUS.*

Genitivum τρόπου [qq] subaudi in ἐκ παντὸς et ἐξ ἅπαντος, ut apud Lucianum in Merced. Cond. p. 464. Ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει: *Hanc omni modo colit.* [Idem T. I. p. 609. πάντη δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος. T. II. p. 194. ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀπελαῦν σπεύδουσι. Sed p. 188. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀπελαῦν με ζητοῦντας. Pausanias III. c. 8. extr. συσπεύδων ἐξάπαντος τὴν βασιλείαν οἱ γενέσθαι. Sic enim junctis vocibus ediderunt. Plene Diodorus Sic. XII. c. 16. προσέταξε γὰρ ἐκ παντὸς τρόπου πείθεσθαι τῷ νόμῳ. L. XIX. c. 86. ἐκ παντὸς τρόπου βουλόμενος βοηθεῖν. Quamquam non repugnem, si quis in illis, quæ Bosio elliptica videntur, nihil subaudiendum censeat, παντὸς et ἅπαντος habens pro genitivis neutrorum πᾶν et ἅπαν. Schæf.] Æliani Var. Hist. II. 4. Καὶ αὐτὸς ἔφη πάλαι τοῦτο ἐπιθυμεῖν, καὶ σπεύδειν ἐκ παντός: *Et ipse dixit, se dudum hoc desiderare, et studere omni* (modo) etc. Plenius dixit idem L. III. 7. Καὶ κακῶς ἀγορεύειν ἐξ ἅπαντος τρόπου διψῶντας: *Et male loquendi omni modo cupidos.* Et Isocrates Panathen. Ἐκ παντὸς τρόπου πειρᾶται: *Omni modo conatur* etc. [rr] Sic ὧδε, cum pro *sic* vel *hoc modo* ponitur, subintellectum habet τρόπῳ. Nam proprie loquendo est ablativus vocis ὅδε. [ss] Pariter οὕτω, *sic*, proprie est ablativus pronominis οὗτος, quod pronomen veteres declinarunt οὕτου, οὕτῳ, unde οὕτω, quasi dicas οὕτῳ, i. e. τούτῳ τρόπῳ, *hoc modo.* Ita Dionysii Perieg. τῷ, pro τούτῳ τρόπῳ, v. 941. et 1175.

* Vocabulum hoc etiam subaudiendum videtur in elegantioribus illis dicendi formulis: ἐκ τοῦ ἀδοκήτου, ἐκ τοῦ ἀπελπίστου, ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, ἐκ τοῦ βιαίου, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, aliisque ejusmodi, quarum larga satis copia vel apud Dionysium Halicarn. occurrit. v. Indic. Sylb. Plene est ἐκ τοῦ βιαίου τρόπου apud eumdem p. 162. Ἐκ δικαιοτάτου τρόπου Æschin. contra Ctesiphont. p. 54. [E talibus locutionibus, quæ Schwebelio plenæ videntur, non ausim colligere, in illis alterius generis τρόπου subaudiendum esse: sed τοῦ ἀδοκήτου, τοῦ ἀπελπίστου, τοῦ ἀναγκαίου, τοῦ βιαίου, τοῦ ἀσφαλοῦς ceteraque id genus opinor esse neutra, παρὰ τὸ ἀδόκητον, τὸ ἀπέλπιστον, κ. τ. λ. Schæf.] Sic etiam in κατὰ πάντα sub. τρόπον. Plene in vet. Inscriptione apud Gruterum CCCCLX. Item ἐν παντί, quod integre ἐν παντὶ τρόπῳ. 2 Thessal. c. III. 16. [In hæc idem, quod modo dixi, valet: sunt enim, opinor, neutrius generis. Conf. Epigr. adesp. XI. v. 8. κατὰ πᾶν ἤλυγμα. Sic etiam solum neutrum πάντα pro adverbio πάντως reperias. Vid. Abresch. Animadv. ad Æschyl. L. III. p. 131. ubi ipsum illud κατὰ πάντα, item εἰς πάντα, recte confert. Add. Brunck. ad Sophocl. Trachin. v. 338. (Sed ad Euripid. Orest. v. 1112. vir eximius fallitur. Bene Porsonus.) Schæf.] In τοῖον apud Homer. Odyss. Α. v. 209. pl. κατὰ τοῖον τρόπον. In ἐλεῖν. Hesiod. Ἔργ. v. 205. [Adverbialiter dicitur pro ἐλεοῦς. Schæf.] In τῷ κε apud Homer. Iliad. Δ. v. 290. Sic Latini in *hoc* sub. *modo.* Horatius L. I. Sat. VI. 41. et v. 52. Schweb.

qq An et in ἐκ περισσοῦ; apud Marcum in Evangel. c. VI. 51. MICH. 284

rr Xenophon de Agesilao c. 5. ἐπιχωρίου ὄντος, sc. τρόπου, *cum* (mos) *in illis regionibus esset.* SCHOETTG. Fallitur. ἐπιχωρίου ὄντος neutrius est generis. Conf. Xenophont. Cyrop. I. 4. 25. ὅπως τὰ ἐν Πέρσαις ἐπιχώρια ἐπιτελοίη. Philostratus p. 346. Olear. Φησὶ γοῦν ἐπιχώριον, καὶ ἀποδίδοσθαι τοὺς αὐτοῦ, κ. τ. λ. SCHÆF.

* Brodæus Misc. IX. 9. negat, addi solere vocem τρόπος. Sed refellitur a Jensio Lect. Luc. I. 12. p. 124. LEISN.

ss Herodotus L. II. Ὧδε τὰ σπουδαιότατα ταριχεύουσι (σώματα). BERNH.

* ΤΡΟΦΑΛΙΣ, *CASEUS*.

In v. πακτὴ absolute posito apud Theocrit. Idyll. XI. 20.

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν.

Vid. Schol. Gr. SCHWEB. Idem Idyll. XX. v. 26.

Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον ——

ubi Valckenarius in edit. Decem Eidyll. p. 161. b. "*Lac coactum,* πηκτὸν γάλα, pastoribus erat Siciliensibus πακτά, voce forsan τάμισος suppressa." Non assentior: τάμισος enim est, non *lac coactum,* sed quod cogit lac, *coagulum.* Oppianus Cyneget. IV. v. 271.

Καὶ ταμίσῳ πρώτως γάλα πῆξατο, ——

Πακτὰν et κηρία σίμβλων. s. μέλι jungit Joannes Barbuc. Epigr. III. Ceterum Theocritea prioris loci compares cum Excerptis ex Diodoro Sic. de Virt. et Vit. T. II. p. 546. 26. Ὅτι ὁ αὐτὸς Σαλμωνεὺς ἔσχε θυγατέρα Τυρώ, ἥτις διὰ τὴν λευκότητα καὶ τὴν τοῦ σώματος μαλακότητα ταύτης τῆς προσηγορίας τέτυχεν. SCHÆF.

* ΤΡΟΦΗ, *CIBUS*.

Vide supra in Βρῶμα. SCHOETTG.

* ΤΥΡΑΝΝΟΣ, *TYRANNUS*.

Οἱ τριάκοντα, *Triginta Tyranni.* Ælianus Var. Hist. II. 11. et III. 17. Historia ipsorum alias satis est nota. [Ἀπαλογώτεροι subaudias ἄνδρες. Sic οἱ τετρακόσιοι, οἱ ἕνδεκα, οἱ τριακόσιοι. Inque Romanis rebus οἱ δύο, οἱ τρεῖς, οἱ τέσσαρες, οἱ δέκα, οἱ εἴκοσι, etc. Conf. Dio Cass. T. I. p. 757. ubi. v. 92. plene: τοὺς εἴκοσι καλουμένους ἄνδρας. Possis etiam ἄρχοντες. Sic Diodorus Sic. XIII. c. 102. οἱ ταχθέντες ὑπὸ τῶν νόμων ἕνδεκα ἄρχοντες. SCHÆF.] Idem XII. 18. Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας, sc. Τύραννος. SCHOETTG.

* ΤΥΧΗ, *FORTUNA*.

In ἐπ' ἴσης, quod sæpe occurrit apud Artemidorum. Nos unum saltem locum adducimus ex I. 26. p. 26. 'Επ' ἴσης γὰρ τῷ τυφλῷ ὁ προάγων ἐν δρόμῳ οὐκ ἂν ἴδοι τοὺς ἀγωνιστάς. *Æque enim ut cæcus, is, qui in cursu reliquos præit, certantes videre nequit.* 'Επ' ἴσης, sc. τύχης vel μοίρας. Scribitur et sæpenumero conjunctim ἐπίσης. †† SCHOETTG. Nihil subaudi. Est enim i. q. ἐπ' ἴσου, ἴσον, ἴσα: quæ omnia dicuntur adverbialiter. SCHÆF.

* In πεπρωμένη etiam deesse hoc vocabulum, Euripides monstrat
285 Alcest. vers. 695. Καὶ ζῇς παρελθὼν τὴν πεπρωμένην τύχην. BERNH.

* In Numismatibus aliquando Ἀγαθῇ ponitur ἐλλιπῶς, sub. v. Τύχῃ. vid. Vaillant in Numism. Imperat. Gr. loqu. p. 355. coll. not. ad Onosandri Προοίμ. p. VI. SCHWEB.

†† Ut Pæanio L. II. cap. 15. et L. VII. c. 15. MICH.

Υ.

* ΥΒΡΙΣ, *STUPRUM*.

Quum ἀπάγειν de perductionibus ad stuprum usurpatur, deest εἰς ὕβριν vel πρὸς ὕβριν interdum. Lucianus in Fugit. οὗ τὴν γυναῖκα ᾤχετο ἀπάγων. *cujus uxorem rapiebat, eam stupraturus.* Antoninus Liberalis cap. XIII. Ἡ δὲ παῖς, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀνήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero, antequam abducturi eam ad* (stuprum) *venirent, suspendit se.* [Vid. ad h. l. Verheyk. p. 95. cui etiam videtur locutio elliptica. Mihi non item: de stupro enim intelligendam esse, ipse verborum contextus docet. Sic alibi ἀπάγειν est, *ducere, in carcerem,* alibi, *ducere ad mortem.* Conf. Wakefield. Silv. Crit. II. p. 131. Num etiam hic de ellipsi cogitabimus, subaudientes nunc φυλακὴ s. δεσμωτήριον, nunc θάνατος? SCHÆF.] Aliquando additur verbum: e. g. ἀπάγω γυναῖκα μοιχευθησομένην, i. e. *perduco mulierem, ut adulteretur*; vel, ut Lucianus in Fugit. habet: γυναῖκα ἀπάγω μοιχεύσων. Interdum additur πρὸς ὕβριν. Lucianus de Gymnas. οἰκεῖοι πρὸς ὕβριν ἀπαγόμενοι, *domestici ad stuprum rapti.* Idem in Cataplo: οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσοντες. *Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati.*

Eandem ellipsin amant Latini in verbo *perducere.* Suetonius Tiber. 45. Calig. 25. vid. Bernecceer. ad Justin. IX. 6. Jensius Lect. Luc. I. 5. p. 49. sq. LEISN.

286 ΥΓΙΕΙΑ, *SALUS*.

In loquutione, προπίνω Πέτρου, Ἡρακλέους, βασιλέως etc. subintell. ὑγίειαν cum εἰς, ut integra sit: προπίνω σοι εἰς ὑγίειαν Πέτρου, Ἡρακλέους, βασιλέως: *propino tibi in salutem Petri, Herculis, regis.* Col-

ligi hoc potest ex Luciani Scholiasta, qui ad Sympos. p. 641. hæc verba: Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεάνθη, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου: *Propino tibi, inquit, Cleanthi, in* (salutem) *ducis Herculis:* Σκόπει, inquit, τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρχηγέτου, ὃ νῦν ἀγροικικῶς φαμὲν, εἰς τὴν πρεσβείαν τοῦδε, ἢ τὴν ὑγίειαν. Docet ibi, recte et Attice per Ellipsin dici προπίνειν τινί τινος, quod imperite et minus eleganter, plenius tamen, ceteroqui dicitur, προπίνειν τινὶ εἰς ὑγίειάν τινος. [Recte Scholiastes Lucianeus: ἀγροικικῶς φαμέν. Nusquam enim in scriptis Græcorum locutionem illam Bosianâ ratione explétam reperias. Verius Guietus ad Luciani l. c. "Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. Subaudi κύλικα." Vid. supra ad v. Πρόποσις. SCHÆF.]

ΥΔΩΡ, *AQUA*.

Nihil frequentius est Græcis, quam θερμὸν et ψυχρὸν absolute dicere, pro ὕδωρ θερμὸν, ψυχρόν. Matth. Evang. X. 42. Ποτήριον ψυχροῦ, sc. ὕδατος. Comicus in Nubib. v. 1040. p. 182. Θερμῷ λοῦσθαι: *Calda lavari.* Imitati hoc sunt Latini, qui itidem *caldam* et *frigidam* dicunt, subintellig. *aquam.* Utrumque habes apud Martialem:

Frigida non deerit, non deerit calda petenti.

Jacob. III. 11. Μή τι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν; (scil. ὕδωρ.)[a]

Deest etiam illud ὕδωρ in aliis, ut apud Hesiodum in Theogonia: Λουσσάμεναι Περμησσοῖο. scil. ὕδατι. *Lotæ Permessi* (aquæ). [ad q. l. Wolfius p. 61. "Περμησσοῖο. intell. ὕδατι hic et versu sequ., (ubi al. melius ἵππου κρήνης.) ut ap. Hom. Il. ε. 6." Idem Fragm. v. 287
50. p. 440. Lips. νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πέδω παρθένος ἀδμής. SCHÆF.] Homerus Iliad. Ε. Λελουμένος ὠκεανοῖο: *Lotus Oceani* (aquâ.) [ubi Heynius T. V. p. 6." Præstat jungere παμφαίνῃσιν (sine παμφαίνῃσι: sicque, opinor, scribendum Il. IX. v. 329. ἀμφιφανήσιν, Od. XIV. v. 374. ὀτρύνῃσιν, ubi etiam ἔλθῃ præferam.) ἐξ Ὠ. oritur ex Oceano." Repugnat huic rationi mos Homericus, omnisque epicus, arctissime jungi poscens κτλ. Ὠκ. Add. H. VI. v. 508. εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο. Hymn. Hom. IX. in Dian. v. 3. ἵππους ἄρσασα βαθυσχοίνοιο Μέλητος. SCHÆF.] Et Iliad. Φ. Λελουμένος ποταμοῖο: *Lotus fluvii* (aquâ). Putavit Doctiss. Pasor, qui de Ellipsi non cogitavit, in istis loquendi formulis casum secundum pro tertio poni cum præpositione ἐν, ut ποταμοῖο, ὠκεανοῖο, pro ἐν ποταμῷ, ἐν ὠκεανῷ. Vide ipsum in Præfatione Indici Hesiodeo præfixa. Rectius autem Didymus in locis illis Homeri ὕδατι intelligendum esse docet. Homerus ipse Iliad. Π. dixit,

——— λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι.[b]

[Alii præpositionem subaudiunt. Schol. Ven. ad Il. V. v. 6. Ὠκεανοῖο. λείπει ἡ ἐξ. (Sed idem ad VI. v. 508. λείπει ὕδατι.) Sic Hom. Hymn. XXXII. in Lun. v. 7. ἀπ' ὠκεανοῖο λοεσσαμένη χρόα καλόν.

Himerius p. 742. ἐξ ὠκεανοῦ λουσάμενος. Conf. Apollon. Rhod. III. v. 876. λιαροῖσιν ἐφ' ὕδασι Παρθενίοιο Ἠὲ καὶ Ἀμνισοῖο λοεσσαμένη ποταμοῖο. Rectius cum Musgravio ad Euripid. Iphig. Aul. v. 1078. nihil plane subaudias; ut λούειν aliaque similis significationis verba videantur esse ex numero illorum, quæ nunc genitivum regunt, nunc dativum, nunc præterea adsciscunt præpositionem. Eademque, opinor, sententia fuit Scholiastæ Veneti ad posteriorem locum Iliadis: post verba enim, quæ citavi, ὁ ποταμὸς ἄρσεν, inquit, τὸ τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ: submonens, ni fallor, si hoc modo intelligas, nihil subaudiri oportere. SCHÆF.]

Sunt et aliæ loquutiones Atticæ, in quibus reticetur ὕδωρ, ut apud Lucianum in Gallo: et Bis Accusato p. 223. Ἐκείνῳ γὰρ τό γε νῦν ῥέον (sc. ὕδωρ): *Illius nunc fluit* (aqua). Et p. 224. Ἐμοὶ ῥεύσάτω (sc. ὕδωρ): *Mihi fluat* (aqua). Perperam utrumque locum convertit Interpres, priorem: *Illius, quæ nunc fluit, oratio*, posteriorem: *Peroratum a me esto*. Sed certum est, verti debere ita, ut dixi, et subaudiri ὕδωρ. In judiciis enim apud Athenienses tempus dicendi et actori et reo clepsydra fuisse definitum, res est notissima ex Aristophane et aliis. Paullo post apud Lucianum: Ἔγχει τὸ ἴσον (ὕδωρ): *Parem infunde* (aquam). Nota, quod τὸ ἴσον dicat: nam tantundem aquæ et reo et actori infundebatur. Hunc in finem præfectus aquæ clepsydræ infundendæ erat, qui Ἐφύδωρ dictus est. Vid. Pollucem. [Barbarum illud ἐφύδωρ, scribendumque divisis vocibus additoque articulo, quem in Polluce præmissum ἐκκλεῖτε elisit, ὁ ἐφ' ὕδωρ. Hoc jam H. Stephano Thes. III. c. 1784. F. video placuisse. Errat Albertius ad Hesych. T. I. c. 1557. 9. SCHÆF.] Ceterum, quod in dictis locis elliptice, id plene apud
288 eundem Lucianum in Revivisc. p. 406. Σοὶ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν, μὴ μέλλε: *Tibi aqua nunc fluit, ne cunctare*. Huc pertinet, quod in Imaginibus p. 31. Ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὰ ἐκχυθέντα λέγειν, *supra aquam effusam dicere*, i. e. orationem longius producere, quam par est. [d]

[d] Pleno sermone utrumque occurrit apud Homerum Odyss. T. v. 388.

———— ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ
Ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν.

Item ψυχρὸν πίνειν est apud Epictetum c. XXIX. pro quo plene habet Theocritus Idyll. XI. 47. Ἐστὶ ψυχρὸν ὕδωρ. In βάλλειν, ἐκβάλλειν, εἰσβάλλειν, ἐκδιδόναι, cum de fluviis in mare se exonerantibus sermo est, subauditur ὕδωρ vel ῥεῖθρον. Sic Homerus Iliad. μ. v. 721.

Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων.

Polyænus L. I. c. III. §. 5. Τέμνων δὲ μέσην τὴν Βοιωτίαν (Κηφισσὸς), πρὶν ἐκβάλλειν εἰς θάλασσαν. Plene Herodotus L. I. c. 179. Ἐσβάλλει δὲ οὗτος ἐς τὸν Εὐφρήτην ποταμὸν τὸ ῥέεθρον. Idem L. VII. c. 109. Ἐς τὴν ποταμοὶ δύο ἐξιεῖσι τὰ ὕδατα. SCHWEB. Homer. Il. XXI. v. 158.

*Ἀξιοῦ, ἢ κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν. Sed Ἀπολλώνιος Od. XI. v. 238. δς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι. SCHÆF.

* Non pauca disputantur de forma dicendi τῶν Κέδρων Joh. XVIII. 2. Vid. Zornii opusc. 5. Tom. II. p. 104. Quid? si post articulum intelligeres: ὑδάτων. Omnis evanesceret difficultas. Fluviis torrentibusve ὕδατα tribuuntur, e. g. Joh. III. 23. Apoc. VII. 17. XVI. 4. 5. F. St.

* "Matth. 10. 42. ποτήριον ψυχροῦ ——. Lucian. de morte Peregr. 44. p. 263. To. 3. καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα. Sed Plut. V. Marii c. 5. p. 65. To. 3. διὰ τὸ καῦμα διψήσας ὕδωρ ψυχρὸν αἰτήσαι. Sic apud Xen. Cyrop. 1. 2. 8. ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι, intell. ὕδωρ, vel potius ὕδατος· cujus nominis notio in ipsis verbis ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι latet." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 264. Anyte Epigr. IX. v. 4. ψυχρὸν δ' ἀχραῖς κρήνα ὑπαϊάχει. (f. κράνα ὑποπροχέει) Leonidas Tarent. Epigr. XXXIX. Μὴ σύ γ' ἐπ' οἰονόμοιο πιείπλεον ἰλύος ὧδε Τοῦτο χαραδραίης θερμὸν, ὁδῖτα, πίῃς. ubi jungo ἰλύος χαραδραίης: et ἐπ' οἰονόμοιο ὧδε, hic in solitudine. Aliter vir egregius Lex. Crit. Gr. Germ. v. Οἰονόμος: vereor, ut recte. SCHÆF.

a Quod additur vers. 12. Οὐδεμία πηγὴ ἁλυκὸν καὶ γλυκὺ ποιῆσαι ὕδωρ. BRANR.

b Sic Hippocrates aphor. VII. 56. οἶνος ἴσος ἴσῳ πινόμενος. Vinum par pari (aqua) potum. ἴσῳ, sc. ὕδατι. SCHOETTG.

c Mnesitheus Comicus apud Athenæum II. 1. Ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ. Quo loco multiplex ellipsis est, quæ sic suppleri potest: ἐὰν δ' ἴσον ὕδωρ ἴσῳ οἴνῳ κεκραμένον, vel etiam: ἐὰν δ' ἴσον μέρος ὕδατος ἴσῳ μέρει οἴνου προσφέρῃ. Si biberis vinum pari portione aquæ temperatum. Conf. Hippocratis Epidem. L. II. Aristophanis Plut. v. 1133. Athen. XI. 6. LEISN. Sublecta hæc, opinor, Kustero, quem vide ad Aristophan. Acharn. v. 353. Adde eund. et Hemsterhus. ad Plut. v. 1133. SCHÆF.

d Apud Dionysium Perieg. v. 735. fluvius dicitur βάλλειν, supple ὕδωρ vel ῥόον, quod exprimitur v. 783. LEISN.

* ΥΕΤΟΣ, PLUVIA.

Non male jam dudum additum fuit in versione Hesiodi Ἔργ. II. 164.

—————— κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ.

supra caput vero pileum habeto elaboratum, ut aures ne madefaciat pluvia. F. St. Hæc rectius omisisset, cum mere syntactica sit ellipsis: nam ex priore versu, ubi legitur ὑετοῦ, repetendum ὑετός. Fallitur etiam Guietus, καταδεύῃ, tanquam personam secundam, vertens madefacias. SCHÆF.

ΥΙΟΣ, FILIUS. [e]

"Ante genitivum nominis proprii, [f] aliquando etiam appellativi, [g] sæpe numero deest υἱὸς vel τέκνον, [h] non solum apud sacros, verum etiam profanos scriptores. Sic in Evang. Matthæi c. IV. 21.

289 Ἰάκωβον, τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, sc. υἱόν: *Jacobum Zebedæi* (filium). In Epist. ad Hebr. X. 39. Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς, subintell. υἱοὶ vel τέκνα. *Nos vero non sumus subductionis* (filii). Comicus in Avib. p. 574.

Ἡμεῖς δ' ὡς ἐσμὲν Ἔρωτος,
Πολλοῖς δῆλον.

Nos autem esse Cupidinis (*filios*),
Multis constat.

ubi Scholiastes: Ἐσμὲν Ἔρωτος, λείπει υἱοί.

Ælianus Var. Hist. XII. 43. Καὶ Ἐπαμινώνδας δὲ πατρὸς ἦν ἀφανοῦς: *Et Epaminondas obscuri patris* (filius) *erat*.

* In Ἐπίγονοι, qui et ἐπιγινόμενοι dicti fuerunt Eratostheni Καταστερ. c. 25. subintelligitur υἱοί. Conf. Hesychius in v. Κάδμοι et schol. Gr. ad Homeri Iliad. Δ. v. 405. quæ attulit Munkerus ad Hygini Fabul. LXXI. In νόθος, *nothus*. Plene Homerus Iliad. Ο, v. 333. νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο. In Epist. ad Ephes. c. I. 6. Ἐν τῷ ἠγαπημένῳ, s. υἱῷ. coll. Matth. III. v. 17. Apud Latinos quoque Ellipseos hujus usus non est infrequens. Ovidius Metam. L. II. v. 184. *Jam Meropis esse cupiens*. Livius L. XXVIII. c. 12. *Asdrubal Gisgonis*. s. *filius*. vid. Gronovium ad h. l. et Burmannum ad Sueton. de illustrib. Grammat. c. X. Schweb.

* Notabile videtur hoc Stephani Byz. v. Μίλητος· ἀπὸ Ἄνακτος γῆς καὶ οὐρανοῦ (suppl. υἱοῦ) ἀνομάσθη Ἀνακτορία. F. St. Sic editiones Stephani Aldina Juntinaque. Aldinæ exemplo, quo meus me donavit Goerenzius, anonymus adscripsit hæc: "Forte ἀνάκτορος τοῦ γῆς." Sicque edidit Pinedo: Berkelius Ἄνακτος τοῦ Γῆς. Locus Stoschio notabilis ideo, opinor, visus est, quod deesset articulus τοῦ. Hunc arbitror in tali verborum structura vix abesse posse. Vid. H. Stephanus ad Thucydid. p. 661. Duk. et Verheykius ad Antonin. Liberal. p. 115. b. Sed diversitas casuum defectum articuli patitur. Herodotus V. c. 37. Ὀλίατον Ἰβανώλλιος Μυλασσέα, καὶ Ἱστιαῖον Τύμνεω Τερμερέα, καὶ Κώην Ἐρξάνδρου, — καὶ Ἀρισταγόρην Ἡρακλείδεω Κυμαῖον. c. 122. in. Ἡρακλείδης Ἰβανώλλιος, ἀνὴρ Μυλασσεύς. L. VI. c. 127. Δάμασος Ἀμύριος. mox: Ἀμφίμνηστος Ἐπιστρόφου Ἐπιδάμνιος. post: Ἀμίαντος Λυκούργου Ἀρκάς· Ἄζην — Λαφάνης Εὐφορίωνος· Ἠλεῖος Ὀνόμαστος Ἀγαίου· Ἱπποκλείδης Τισάνδρου. L. IX. c. 90. Λάμπων τε Θρασυκλῆος, καὶ Ἀθηναγόρης Ἀρχεστρατίδεω, καὶ Ἡγησίστρατος Ἀρισταγόρεω. ubi al. ὁ Θρασυκλέος. Sic Codices passim variant. Idem V. c. 66. Ἰσαγόρης ὁ Τισάνδρου. Wesselingius: "Deest ὁ Arch. Pass. Ask. V., et potest abesse." Conf. eundem ad VI. c. 100. 101. VIII. c. 2. 42. 59. Variatâ structurâ Lucianus T. I. p. 479. οὐκέτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. Add. Fischer. ad Palæphat. p. 37. b. 129. b. Poëtarum articulum pariter negligentium locos vide in nota Ilgenii ad Hom. Hymn. in Merc. v. 145. Idemque tenendum de ellipsi vocis θυγάτηρ, quæ cum in casuum diversitate articulum abesse

patiatur, duo genitivi continuo positi illo vix possunt carere. Vid. Fischer. ad Palæphat. p. 115. a. ejusd. Prolus. IV. ad Palæphat. p. 58. et Matthiæ ad Hom. Hymn. in Merc. v. 145. Schæf.

e Deficit etiam ante Adjectiva ἄῤῥην, πρωτότοκος, etc. ut Apocal. XII. 13. ἥτις ἔτεκε τὸν ἄῤῥενα, scil. υἱόν. [ubi conf. var. lect. Schæf.] coll. ibid. vers. 5. καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄῤῥενα. Mich. Tuebimurne his exemplis vulgatam ante Brunckium lectionem in Euripid. Androm. v. 23.? Schæf.

f Tobiti c. V. 19. ἐγὼ Ἀζαρίας, Ἀνανίου τοῦ μεγάλου. Joannes in evang. c. VI. 71. Ἰούδαν Σίμωνος. Idem c. XXI. 15. 17. Σίμων Ἰωνᾶ. c. XII. 4. Lucas in Actis Apostol. c. XIII. 22. Marc. evang. c. II. 14. Item Joannes in evang. c. XXI. 2. οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, scil. υἱοί. Mich.

g Sic Lucas in evangel. c. IX. 55. Οὐκ οἴδατε, οἵου πνεύματός ἐστε ὑμεῖς. Lutherus recte: Wes Geistes Kinder ihr seyd. Mich.

h Sic et τέκνον, vel τέκνα. Septuaginta in Genes. X. 21. Καὶ τῷ Σὴμ ἐγεννήθη καὶ αὐτῷ. Et cap. XVI. 1. Σάρα δὲ ἡ γυνὴ Ἀβραὰμ οὐκ ἔτικτεν αὐτῷ. Auctor epist. 290
ad Hebr. c. XI. 12. Διὸ καὶ ἀφ' ἑνὸς ἐγεννήθησαν, καὶ ταῦτα νενεκρωμένου (τέκνα), καθὼς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Lucas in evang. c. XXIII. 29. Κοιλίαι αἳ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν. Sic in Hebraico Genes. XVII. 17. שנה יולד הלבן מאה, ubi Septuaginta Interpretes recte, γενήσεται υἱός. Mich.

i In phrasi 1 Thess. V. 8. Ἡμέρας ὄντες, omittitur υἱοί. Suppletur v. 5. Bernh.

k Item in verbo γεννᾷν. Gen. V. 3. Καὶ ἐγέννησε κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σήθ. Εἰσποιεῖσθαί τινα, scil. υἱόν, adoptare. Pignanius VIII. 3. 1. et c. 2. 1. Plene c. 1. 4. Schoetto.

* Μονογενὴς sæpius in N. T. omisso nomine υἱὸς reperitur. Suppletur tamen a Joanne Evangel. c. I. 18. ὁ μονογενὴς υἱὸς etc. Bernh.

* ΥΜΑΣ.

Ὑμᾶς deest apud Infinitivum. Petrus in priore epistola cap. II. v. 11. παρακαλῶ (ὑμᾶς) — ἀπέχεσθαι. conf. ibid. v. 15. Mich.

* ΥΜΝΟΣ, HYMNUS.

Sophocles Trachin. v. 207. ὁ καλλίνυμφος. Brunckius: "nempe ὕμνος, ut ὁ καλλίνικος." Sed dubitant viri docti, an Sophocleum illud recte interpretatus sit. Certior res de v. καλλίνικος. Euripides Med. v. 44. καλλίνικον ᾄσεται. ubi vid. Musgravius. Schæf.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ, *MINISTER*.

In ὁ δήμιος, *publicus*, quum pro *ministro publico* aut *carnifice* sumitur; item in ὁ δημόσιος, Aristophanes Lysistr. v. 437. p. 863.[l] 291
[Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 43. Schæf.]

l Βασιλικός, *regius*, quod occurrit apud Joannem in evangel. c. IV. 46. Ἀνθρώπων βασιλικὸν dixit Lucianus de Saltatione p. 808. quem locum debeo Auctori nostro in Exercitat. ad h. l. Consentit mecum Heinsius in Aristarcho sacro.[m] Schoettg.

m Aristophanes Ἐκκλησ. v. 861. Τῶν εἰσφερόντων ἁρπάσομαι τὰ σιτία. *Cibos rapiam eorum, qui illos communiter inferent.* Τῶν εἰσφερόντων, scil. ὑπηρετῶν. [Nihil

opus hic ad ellipsin hujus vocis confugere. οἱ ἐλεφαίροντες absolute intelligendi sunt. Schæf.] Ceterum de ellipsi hujus vocis conf. Observationes Miscellaneæ Vol. IV. p. 353. Leisn.

ΥΠΝΟΣ, *SOMNUS.*

Deest nonnunquam in βαθὺς, ut κοιμᾶσθαι βαθὺν, pro κοιμᾶσθαι ὕπνον βαθύν. Lucianus in Dial. Cyclop. et Nept. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης: *Quam profundum dormivisti* (somnum). [n]

* In νήγρετον εὕδειν apud Homerum Odyss. N. v. 74. Theocritus Idyll. XXII. v. 39.

> Δοιὼ δ' ὡς κατέδαρθον ἐν εἰνάλιοισι πόνοισι.

Græcorum ellipsin secutus est Juvenalis Sat. I. v. 16.

> Consilium dedimus Sullæ, privatus ut altum
> Dormiret.

s. *somnum.* Schweb. Neutrius generis adjectiva illa sunt ponunturque adverbialiter. Schæf.

n Eadem vox deest in βεβαρημένοι apud Marcum c. XIV. 40. Leisn. Obiter moneo, Tryphiodori v. 497. (499.) ex Codice Medic. corrigendum esse καμάτῳ ἀδδηκότες ἤρεμον ὕπνῳ. Conf. Homer. Il. X. v. 98. 312. 399. 471. Schæf.

* ΥΠΟΔΗΜΑ, *CALCEUS.*

Deest in ὑποδήσασθαι, *subligare sibi calceos*, vel *induere calceos*, seu *se calceare.* Item in ὑπολύσασθαι, *solvere sibi calceos*, i. e. exuere calceos. Aristophanes Plut. v. 928. Lysistr. v. 949. [Sublecta hæc Kustero de Verb. Med. I. 6. Ceterum hæc verba, quoties absolute ponuntur, non magis elliptica dicenda sunt, quam ἀμφιέσασθαι ceteraque quæ amictum indicant verba, item absolute posita. Schæf.] Deest etiam ὑποδήματα in plurali in χαλαρά, i. e. *laxi* (calcei,) Θεσμοφ. v. 270. Leisn. Modo præcessit ὑποδημάτων. Igitur ad χαλαρὰ vox illa συντακτικῶς subaudienda. Schæf.

292 ## ΥΠΟΔΗΣΕΙΣ, *CALCEAMENTA.*

In Λακωνικαί, *Laconicæ*, quæ sunt virilia calceamenta. Aristophanes Thesmoph. v. 149. p. 774.

> —— ποῦ χλαῖνα, ποῦ Λακωνικαί;
>
> —— ubi læna, ubi Laconicæ?

Et in Περσικαί, quæ ὑποδημάτων εἶδος γυναικείων: *muliebris calceamenti species*, ut vetus Scholiastes Aristophanis ad Nubes v. 151. p. 132. vel ἐμβάδες, quæ vox etiam *calceamenta* significat. [Similiter dicuntur Ἀμυκλαΐδες. Hesychius. Ἀμυκλαΐδες. εἶδος ὑποδήματος πολυτελοῦς Λακωνικοῦ. Schæf.]

* ΥΠΟΘΗΚΗ, *PRÆCEPTUM.*

In illa librorum Antonini inscriptione τῶν εἰς ἑαυτὸν subintelligi potest ὑποθηκῶν, quem titulum Antoninus, judice Fabricio in Bibl. Gr. Vol. IV. p. 23. mutuatus videtur a Solone, cujus εἰς ἑαυτὸν ὑποθήκας memorat Laërtius in Solon. Segm. LXI. Possit etiam subaudiri παραγγελμάτων, uti vocat Themistius Orat. VI. p. 81. Schweb. Ἀναλογώτερον illud τῶν pro genitivo neutrius τὰ habeas. Schæf.

* ΥΠΟΜΝΗΜΑ, *COMMENTARIUS.*

In παρασκευαστικὸν, *de apparatibus commentarius*, quod absolute occurrit apud Æneam Tact. c. XXI. Plene enim apud alios est παρασκευαστικὸν ὑπόμνημα: uti etiam in aliis, e. g. πολιορκητικὸν, στρατηγικὸν, eadem vox addita reperitur; e. g. in ipsa inscriptione Æneæ Tactici: Τακτικόν τι καὶ πολιορκητικὸν ὑπόμνημα. Schweb.

* ΥΠΟΝΟΙΑ, ΥΠΟΛΗΨΙΣ, *SUSPICIO.*

Dionysius Halicarnasseus l. VI. Μυρίους ἄλλους διὰ κενῆς ἀναπλάττομεν ἡμῖν φόβους: *Infinitos alios metus nobis ipsis temere fingebamus.* διὰ κενῆς, subaudi ὑπολήψεως vel simile. Leisn. Vide supra ad v. Ἀρχὴ et Πρᾶξις. Schæf.

Φ.

* ΦΑΟΣ, *LUX.*

In phrasi βλέπειν, quæ vitam significat, qua usus est Euripides in Iph. Aul. v. 1612.

Ἦμαρ γὰρ τόδε
Θανοῦσαν εἶδε, καὶ βλέπουσαν παῖδα σήν.

[Sophocles Philoct. v. 1348. ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί μ' ἔτι δῆτ' ἔχεις ἄνω βλέποντα, κοὐκ ἀφῆκας εἰς Ἅιδου μολεῖν; Vid. Wakefield. ad Trachin. v. 828. Ceterum nihil nos cogit ad hoc similiaque verba, ubi de vita dicuntur, φάος subaudire. Bene Jacobsius Exercit. Crit. T. I. p. 195. "Βλέπειν tum simpliciter, tum adjunctis vocabulis φάος, φέγγος, ἡμέραν et aliis, pro *vivere* positum sexcenties apud Tragicos occurrit." Schæf.] Sæpe autem idem Tragicus nomen addit, e. c. eadem tragœdia, v. 1394.

Εἷς γ' ἀνὴρ κρείσσων γυναικῶν μυρίων ὁρᾶν φάος.

Et in Iphigenia Taur. vers. 674.

Αἰσχρὸν, θανόντος σοῦ, βλέπειν ἡμᾶς φάος.

Et aliis locis non raro. Bernh.

* ΦΑΡΜΑΚΟΝ, *MEDICAMENTUM.*

In καθαρτικόν. Cebes Thebanus: Ὁ ἰατρὸς καθαρτικοῖς ἐκβάλλει τὰ νοσοποιοῦντα. *Medicus ea, quæ morbum efficiunt, purgantibus expellit.* [Ut Græci τὰ νοσοποιοῦντα simpliciter, nihil subaudientes κατ' ἔλλειψιν, dicunt *ea quæ morbum efficiunt*, perinde dicunt τὰ καθαρτικὰ *ea quæ purgant.* Idemque de ceteris hujusmodi vocibus tenendum. Schæf.] Plutarchus plene καθαρτικὸν φάρμακον dixit. Item in δηλητήριον, quod notat *venenum.* Herodianus I. 17. 23. et IV. 6. 13. quod idem aliquoties adjungit, ut ex indice Scheidiano adparet.[a] Schoettg.

a In ὠκυτόκια subaudi φάρμακα, i. e. *medicamenta accelerando partui*, apud Aristophanem in Thesmoph. v. 511. [quo loco scribendum ὠκυτόκι' ὠνούμενος. Conf. Pollux II. 7. Sic scribitur, quod idem significat, ὀξυτόκιον: it. ἀτόκιον. Schæf.] Cui adde ἐπαρτικὰ, παροξυντικὰ, ἀφροδισιαστικὰ, ἐμετικὰ, διουρητικὰ, διαφορητικὰ et similia. Φάρμακον, vel etiam ἐπῳδὴ videtur deesse apud Aristophanem in Pluto v. 886.

Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος.

Sed (remedium seu incantatio) *non inest* (annulo) *adversus morsum sycophantæ.* [Vellem vir doctus abstinuisset hoc Aristophanis loco, diversis modis explicato et tentato a Criticis et Interpretibus. Brunckii quidem ratio ferri nequit. Vid. Porson. Append. ad Toup. Emend. p. 462. Schæf.] In ἐπίπαστα quidem subaudiri supra docuimus ἄλφιτα, vel πλακουντάρια; Sed potest haud dubie interdum etiam subintelligi φάρμακα. Hæc juncta leguntur apud Theocritum Idyll. XI.
294 2. ubi Scholiastes docet, alia φάρμακα esse χριστά, ἤγουν ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν; alia ποτά, ἤγουν ἅπερ πίνομεν; alia ἐπίπαστα, ἤγουν ἅπερ ἐπιπάσσομεν. Leisn.

* ΦΑΣΙΣ, *APPARITIO.*

Ἡμέρα non esse vocabulum per se, dicit Eustathius, sed subaudiri φάσις vel κατάστασις τοῦ ἀέρος, *illuminatio mitis, et placida aëris constitutio.* Leisn. Imo ἡμέρα ejusdem est originis, cujus ἥμερος. Conf. Dammii Lexic. c. 2176. Schæf.

* ΦΑΣΜΑ, *VISUM* vel *SPECTRUM.*

Subaudiri potest in Πανικὰ apud Dionysium Halicarnasseum L. V. p. 290. edit. Lips. et Polyænum in Strateg. I. 2. Leisn.

* ΦΕΡΟΜΕΝΟΣ, *QUI FERTUR.*

Eusebius Monachus in vita Philippi Presbyt. Agyriensis n. 3. in Actis Sanct. Tom. III. Maii p. 1. Καὶ περιβαλοῦ τὰ στόλιά σου, τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ, scil. φερόμενα: *Et indue stolam tuam, qualem in templo* (ferunt). Schoettg.

ΦΕΡΟΥΣΑ, *DUCENS*.

Deest aliquando hoc participium in ἡ ὁδὸς, ἡ πύλη, ἡ εἰς vel πρός τι, ut: ἡ ὁδὸς ἡ εἰς Ἅιδου: via, (quæ ducit) *ad Inferos*. Ἡ ὁδὸς ἡ πρὸς σωτηρίαν: *Via*, (quæ ducit) *ad salutem*. suppl. φέρουσα. Addidit Ælianus Var. Hist. IX. 19. — τὴν μὲν εἰς Ἅιδου φέρουσαν (ὁδόν): — *hanc quidem ad Inferos ducentem* (viam). Et Lucas in Actis Apost. XII. 10. Ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν 295
πόλιν: *Venerunt ad portam ferream, quæ ducit ad urbem.*

* Suppletæ hujus ellipseos exempla varia occurrunt apud Cebetem p. 182. Ὁδὸς οὐκ ἔστιν ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν ἄγουσα. coll. p. 186. 189. 197. et Polyb. T. I. p. 879. Æneam Tact. c. XVII. Sicut autem Græci dicunt ἄγει vel φέρει ὁδός: ita etiam Latini *ducit via*. Virgilius Ecl. IX. 1. — *an, quo via ducit in urbem*. Schweb.

ΦΘΕΓΜΑ, *SONUS*.

In neutris adjectivis, quæ adduntur verbo φθέγγεσθαι et similibus; ut apud Lucianum: Μικρὸν φθέγγεσθαι καὶ ἰσχνὸν καὶ γυναικῶδες: *Exiguum et tenuem et muliebrem edere* (sonum). [Hujusmodi neutra adverbialiter dicuntur. Schæf.]

* ΦΙΑΛΗ, *PATERA*.

Subaudias ad voces ἀργυρὶς et χρυσὶς de poculis dictas. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 48. et Pierson. ad Mœr. p. 412. Anaxilas Athenæi T. IV. p. 223. mirâ locutione: καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν. Conf. Valckenar. ad Euripid. Phœniss. p. 14. Schæf.

* ΦΙΛΗΜΑ, *OSCULUM*.

Subintelligi debet in περιπεταστὸν et ἐπιμανδαλωτὸν apud Aristophanem Acharn. v. 1200. Scholiastes ad ea verba: εἴδη φιλημάτων ἐρωτικῶν, ἐν ᾧ διὰ τὴν γλῶτταν τῶν καταφιλούντων λέγει. Leisn. Neque hic ellipsis veri nominis obtinet: sed aut e verbo quod præcedit, φιλήσατον, vox φίλημα elicienda est, aut, quod simplicius etiam videtur, neutra illa cum articulo adverbiorum gerunt vices, ut τὸ καλὸν, τὸ καρτερὸν, τὸ κρύφιον, aliaque multa id genus. Conf. Bergler. ad Alciphron. p. 148. Schæf.

* ΦΙΛΙΑ, *AMICITIA*.

In συνάγειν absolute posito sub. εἰς φιλίαν apud Herodian. L. III. c. X. §. 8. Plene idem L. III. c. XIII. §. 8. Schweb. Facile caremus hoc additamento. Schæf.

* ΦΙΛΟΣ, *AMICUS*.

In Pronominibus absolute positis, ἐμός, σός, ἡμέτερος, ὑμέτερος, sæpe pro contextus ratione subauditur φίλος. [Verum est, talia persæpe dici de amicis: falsum, dici κατ' ἔλλειψιν vocis φίλος. Schæf. Aristophan. Iren. v. 649.

οὐ γὰρ ἡμέτερός τις ἦν ἴσον ἐκείνος ἀνήρ, ἀλλὰ σός.

Sic etiam apud Latinos *meus*, *tuus*, *noster*, *vester*, quando absolute ponuntur, summam benevolentiam et familiaritatem declarant. [Hemsterhusius in Schraderi Emendation. p. 103. s. "—Deinde recte, *mea*. Sæpe Terent. Propert. El. seq. *Illa* meam *mihi se jam denegat:* et VIII. 32. 42. 44. τὴν ἐμὴν Aristæn. l. I. p. 6. Pariter *tua* infra IX. 22. *Et nihil iratæ posse negare* tuæ. Horat. Carm. I. XV. 22. *Non hoc pollicitus* tuæ: Helenæ. Sic etiam, *ad latus esse* suæ III. XII. 22. et 29. *At* nostra *ingenti* etc. Ovid. II. Am. El. V. 26. cupido mollis amica *suo* ex Codd. notat Heins. pro *viro*. vid. idem ad Remed. Amor. 492. Frigidior glacie fac videare *tuæ*. τῆς ἑαυτῶν Pausan. VIII. p. 604. v. 15." Schæf.] Suetonius in Galb. c. XX. *Quid agitis, commilitones, ego vester sum, et vos mei.* Terentius Eunuch. Act. II. Sc. II. v. 40. *Plurima salute Parmenonem summum suum impertit Gnatho:* s. *amicum*. Item in *Eusebius Pamphili*, quod nomen Eusebius consecutus est, quia homine nullo plus est usus, quam Pamphilo, Ecclesiæ Cæsariensis Presbytero et Martyre. Unde falso a quibusdam dicitur Eusebius Pamphilus. v. Fabricii Bibl. Gr. Vol. VI. p. 30. Schwebb.

* ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, *PHILOSOPHIA*.

In Δογματική, Ἀκαδημαϊκή, Σκεπτική, Ζητητική, Ἐφεκτική, Ἀπορητική, et Πυῤῥώνιος. vid. Sextus Empiricus I. 2. Leisn.

* ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ, *PHILOSOPHI*.

In formula οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, apud Lucianum. Schoettg.

* Addi possunt οἱ ἀπὸ Λυκείου, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, οἱ ἀπὸ τῆς σκέψεως, οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, οἱ ἀπὸ Πλάτωνος. v. Themistius Orat. XXXII. p. 358. Clemens Alexandr. Strom. L. II. p. 384. Item in Ἐπικούρειοι, Στωϊκοί, Ἀκαδημαϊκοί, Κυνικοί, Περιπατητικοί, Δογματικοί, Ἐκλεκτικοί, Σκεπτικοί, aliisque sub. φιλόσοφοι ἄνδρες. Plene apud Empiric. Pyrrhon. Hypotyp. L. I. c. V. ὁ Πυῤῥώνιος φιλόσοφος. Actor. XVII. 18. Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ. [Phrynichus p. 122. Pauw. τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων. Schæf.] Hanc ellipsin ubique fere habent etiam Latini. E. g. Cicero de Offic. L. I. c. I. *Sed tamen nostra leges, non multum a*

Peripateticis dissidentia: quoniam utrique et Socratici et Platonici esse volumus. sub. *Philosophi.* SCHWEB.

* Sæpe subaudiendum non in nominibus solum sectarum, ut in Ἀκαδημαϊκός, Στωϊκός, Σκεπτικός etc. sed et in aliis adjectivis. Sic in epigr. Lucillii l. II. Anth. 52.

Εἶναι μὲν Κυνικόν σε, Μενέστρατε, κἀνυπόδητον.

h. e. *esse te quidem, Menestrate,* philosophum *Cynicum et discalceatum.* Alciphron L. I. ep. 3. p. 16. ἤκουσά τινος τῶν ἐν τῇ ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτων καὶ ἐπιχειρούντων (sic enim legendum pro ἐπεισχέοντες) στιχιδίων ἀποφθεγγομένων. Add. L. III. ep. 14. et conf. Lucian. in Icaromen. p. 189. et in Fugitiv. p. 603. quæ loca indicavit h. Elsnerus schediasm. crit. p. 32. F. ST. In Alciphrone Wagnerus recte dedit: ἀνυποδήτου καὶ ἐπεισχέοντες. SCHÆF.

* ΦΟΡΤΙΑ, *ONERA, MERCES.*

In ἀγώγιμα, τὰ, quod est sua natura adjectivum, ac plerumque ἐλλειπῶς a scriptoribus usurpatur. E. g. Themistius Orat. XXIII. p. 298. B. Ἤγαγον δ᾽ αὐτῷ αὐτοῖς τὰ ἀγώγιμα. Julianus Epist. XXIV. p. 193. Τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα. Addita v. φορτία reperitur apud Pausaniam L. III. c. 12. Φορτίων. Φασὶν Ἑλληνικῶν τοὺς Ἰνδοὺς ἀγώγιμα ἄλλα ἀντιλλάττεσθαι. SCHWEB. Non addidit Pausanias, sed ut vocem ejusdem, certe similis significationis opposuit. Omnino Schwebelii ratio parum probanda. Mœris p. 52. Ἀγώγιμα, καὶ φόρτια, Ἀττικῶς. φορτία, Ἑλληνικῶς. Thomas Mag. p. 10. Ἀγώγιμα κάλλιον, ἢ φορτία. εἰσὶ δὲ καὶ (recte omittunt Codic.) ἀγώγιμα οὐ μόνον τὰ φορτία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἁπλῶς κομιζόμενα. Add. Boissonad. ad Philostrat. p. 625. SCHÆF.

* ΦΡΟΝΗΜΑ, *ANIMUS.*

Φρόνημα, *animus,* subintelligitur in Pæanio, L. VII. c. 14. τὸ μεγαλόψυχον αὐτοῦ καὶ φιλόδωρον. MICH. Imo est pro ἡ μεγαλοψυχία αὐτοῦ καὶ φιλοδωρία. SCHÆF.

* ΦΥΓΗ, *FUGA.*

In τρέπειν. Homerus Iliad. O. v. 261. Τρέψω δ᾽ ἥρωας Ἀχαιούς. Onosander c. VI. Ῥαδίως αὐτοὺς τρέπονται. Plene Polyænus L. III. c. IX. §. 27. Καὶ τοὺς πολεμίους ὡσάμενοι, εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. Pæanius L. II. c. 21. Τὸν μὲν στρατηγὸν εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. Item in κλίνειν et ἐγκλίνειν. Homerus Iliad. E. v. 37. Τρῶας δ᾽ ἔκλιναν Δαναοί. ubi schol. Gr. εἰς φυγὴν ἔτρεψαν. Polybius T. II. p. 977. Πέρας ἐνέκλιναν οἱ βάρβαροι. Ellipticam hanc formam imitati sunt etiam Latini. Frontinus Strateg. L. II. c. III. §. 3. *Totam circuit aciem hostium et avertit.* Idem L. II. c. V. §. 31. *Scutati erumpunt e saltu, et*

redeuntes in ordinem consternunt, vertuntque. Plene Justinus L. II. c. XII. *Itaque circumspicientes fugam pelluntur Persæ, et mox prœlio victi in fugam vertuntur.* SCHWEB. Εἰς φυγὴν quoties additur, locutionem rectius abundantem dicas, quam plenam. SCHÆF.

* ΦΥΛΑΚΗ, *CARCER, CUSTODIA.*

296 Φυλακὴ deest post παραδιδόναι, ut Matthæus cap. IV. 12. ὅτι παρεδόθη, scil. εἰς φυλακήν. MICH.

* In ἀπάγειν et ἀπάγεσθαι, absolute positis, interdum subauditur εἰς φυλακήν. Vid. Budæus in Commentar. Gr. Lingu. p. 214. [et supra ad v. Ὕβρις. SCHÆF.] Expressam ellipsin habet Polybius T. I. p. 536. Συγχρησάμενοι τοῖς εἰς φυλακὴν ἀπηγμένοις τῶν ἀνδρῶν. Æschines κατὰ Κτησιφ. addit δεσμωτήριον. In παραδιδόναι. Matth. IV. v. 12. coll. Marc. I. 14. Plene Actor. VIII. 3. Παρεδίδου εἰς φυλακάς. et c. XX. 4. Παραδιδοὺς εἰς φυλακάς. Item in re militari et alibi in φυλάττειν, *custodias agere.* Polybius T. I. p. 669. Plene Luc. II. 8. Φυλάσσοντες φυλακάς. Cum enim τὸ φυλάττειν plures admittat significationes, equidem in hac significatione, non pleonasticam, sed integram potius plenamque esse orationem existimaverim: ut adeo neutiquam sint audiendi, qui Ebraismum eidem inesse statuunt. V. Wolfium in Cur. Philol. ad h. l. Vol. I. p. 581. SCHWEB. Nihil subaudiendum ad verbum φυλάττειν, ubi illo sensu dicitur. SCHÆF.

* "Polyb. 1. 53. 59. 5. 18. ὑπὸ τὴν ἑωθινήν. Id. exc. de virt. 16. p. 61. To. 3. ἐπὶ τῆς ἑωθινῆς. sed Plut. V. Pomp. 68. p. 227. To. 4. et V. Cæs. 43. p. 413. To. 4. ἑωθινῆς δὲ φυλακῆς." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 264. Vid. Schweighæuser. ad Polyb. T. V. p. 579. Hic quoque ad Musgravii rationem, de qua supra ad v. Ἀρχὴ, inclino: ut, plane nihil subaudiens, ὑπὸ τὴν ἑωθινήν, ἐπὶ τῆς ἑωθινῆς, dicta esse suspicer pro ὑπὸ τὸ ἑωθινόν, ἐπὶ τοῦ ἑωθινοῦ. SCHÆF.

* ΦΥΛΗ, *TRIBUS.*

In Ἐρεχθηῒς, Κεκροπὶς, Αἰγηῒς, Πανδιονὶς, [l. Πανδιονίς. SCHÆF.] Ἀκαμαντὶς, aliisque ejusmodi absolute positis sub. Φυλή. v. Pollux L. VIII. c. IX. s. 110. Sic etiam Latini ἐλλειπῶς. Horatius L. I. Epist. VI. 52.

—— hic multum in Fabia valet, ille Velina.

s. *tribu.* SCHWEB.

ΦΥΛΛΑ, *FOLIA.*

In προβάλλειν, *producere.* Lucas Evang. c. XXI. 30. Ὅταν προβάλωσιν ἤδη (suppl. φύλλα): *Quum jam* (folia) *emiserint.* De ficubus ibi loquitur. Exprimit hoc pleniore loquutione Matthæus

evang. cap. XXIV. 32. Ὅταν τὰ φύλλα ἐκφύῃ. Aliquando etiam in verbo προβάλλειν subintell. καρπόν. Vide, quæ ad eam vocem diximus.

* ΦΥΡΑΜΑ, *MASSA.*

In illis Matth. XIII. 33. Ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον. coll. Luc. XIII. 20. Plena oratione in ep. ad Galat. c. V. 9. Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ. Schweb.

* ΦΥΣ, *NATUS, ORTUS.*

Euripides Cycl. v. 41. Πᾶ δή μοι γενναίου μὲν πατέρων, Γενναίων τ' ἐκ τοκάδων; Musgravius: " Subauditur hic φῦσα, βλαστοῦσα. quam quidem Ellipsin non admodum raram fuisse ostendemus ad Ion. v. 116." ubi legas: κάπων ἐξ ἀθανάτων. Musgravius: " Supplendum est βλαστοῦσα, vel tale aliquid. Sic Cyclop. v. 41. —— confer Soph. Ajac. v. 191. et v. 202." Theocritus XXII. v. 56. μήτ' αδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσων. conf. v. 213. αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατεόντων ἔφυσαν. [Ibid. v. 150. suspicor ἀλλοίοις κτεάτεσσιν. Mox v. 168. l. ποιὰ ἄγνοι' ἀνίημι.] — Philostratus Her. p. 4. Boisson. καλοῖτο δ' ἂν οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς. Editor p. 291. " Ad οὐδὲν ἐκ τῆς γῆς subauditur φυόμενον, quod expressit Scholiastes, habetque Xenophon locis similibus, Memor. IV. c. 3. §. 10. τοῖς μὲν ἐκ τῆς γῆς φυομένοις; et c. 7. §. 7. τῶν ἐκ τῆς γῆς φυομένων. Plutarchus de vitioso pudore p. 528. C. ὥσπερ τῶν ἐκ τῆς γῆς φυομένων. Antoninus Liberal. c. 5. μηδὲν ἐκ γῆς φυόμενον. Hac ellipsi rursus utitur Philostratus infra p. 98, ubi ex codicibus lego: δι' οὗ ἀνίεται τὰ ἐκ τῆς γῆς πάντα. et Icon. II. c. 17. p. 835. λογιζόμενος αὐτῷ τὰ ἐκ τῆς γῆς. et in Apollon. IV. c. 34. p. 174. ἐν αὐτῇ στέφανον πάντ' ἔχων τὰ ἐκ τῆς γῆς καὶ θαλάττης." Satis commode procedit hæc ratio: quamquam, si quis τὰ ἐκ τῆς γῆς neget ἐλλιπῶς dicta esse, non multum repugnem. Sic οἱ ἐκ γῆς καρποί. Vid. Verheyk. ad Antonin. Liberal. p. 20. et Bast. Epistol. Critic. ad Boissonad. p. 73. [Locus ille Antonini si vitio laborat, lenissime corrigas τοὺς μὲν ἐκείνη καρποὺς ἔφθειρε. Herodotus VIII. c. 106. ἦν ἐπωλέετο παῖδας εἴδεος ἐπαμμένους ἐκείνη. Thucydides III. c. 88. οἱ ἐκείνη ἄνθρωποι. ubi al. οἱ ἐν ἐκείνῃ. quomodo sæpius variatur. Sic in Libanio T. III. p. 280., deletâ præpositione ἐν, ex Thoma Mag. scribi πάντα τὸν ἐκείνῃ τόκον ἐπῆλθεν. Conf. Bibl. Crit. Amstel. II. 1. p. 25. Philostratus Her. p. 60. τὸ ἐκείνῃ ἱερόν. al. item ἐν ἐκείνῃ. quod noli probare. Add. Boissonad. p. 355.] Similiter τὸν καρπὸν τὸν ἐν τῇ γῇ Herodot. I. c. 17. Schæf.

* ΦΥΣΙΣ, *NATURA.*

In singulari formula apud Libanium epist. 45. princ. Ταῦτα ἐγὼ μαντευόμενος, ἐκίνουν σε πρὸς τὴν σεαυτοῦ. *Hæc ego vaticinatus, excitabam te ad id, quod tuæ* (indoli erat proprium). Vocem φύσιν ibi in notis subintelligit Clar. Joan. Christoph. Wolfius. " Schoettg.

* In aliis quoque Ellipsis hæc obtinet. Antoninus Liberal. c. II. Μὴ μεταβαλεῖν. c. XXXVII. Αἱ ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ἄρνιθας. sub. φύσιν. Plene est apud eumdem c. XXI. Ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν. [Vid. supra ad v. Μορφή. Scholiastæ ad Theocrit. Idyll. II. v. 17. locum haud scio an sine caussa justa tentaverit Bentleius ad Callimach. Fragm. p. 469. SCHÆF.] Herodian. L. I. c. VIII. Τὴν ἔτι σώφρονα καὶ κόσμιον. Dio Chrysost. Orat. XVII. p. 252. B. Παρὰ τὴν σύμμετρον καὶ τὴν πρέπουσαν. s. φύσιν. SCHWEB. In Herodiani loco post κόσμιον Cod. lacunam habet: ut φύσιν aliudve nomen similis significationis excidisse videatur. Ad Dionem autem Reiskius T. I. p. 470. "Post πρεσήκουσαν sine dubio deest τάσιν aut κρᾶσιν, quicquid Casaubonus repugnat." SCHÆF.

a Numquid et in Petri epistola posteriore, c. II. v. 14. in hisce verbis: ὀφθαλμοὺς ἔχοντες μεστοὺς μοιχαλίδος, scil. φύσεως. MICH.

* ΦΥΤΟΝ, *PLANTA.*

In χειρώνιον, ἠλεκτρίνιον, πανακὲς, πυρῆθιον, et similibus. LEISN.

ΦΩΝΗ, *VOX.*

Ἀπὸ μιᾶς, *ab una*, elliptice dictum, pro ἀπὸ μιᾶς φωνῆς, *ab una*
297 *voce*. Sic Lucas Evang. c. XIV. 18. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες: *Et cœperunt una* (voce) *omnes excusare*. [b] quod Paulus Epist. ad Rom. XV. 6. dixit ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ στόματι. Potest etiam in hac formula, ἀπὸ μιᾶς, intelligi ψυχῆς vel ψήφου, quas voces vide. [Diodorus Sic. XI. c. 92. ὁ δὲ δῆμος, ὥσπερ τινὶ μιᾷ φωνῇ σώζειν ἅπαντες ἐβόων τὸν ἱκέτην. Wesselingius: "Infra L. XVI. 80. πάντων δὲ καθάπερ τινὶ μιᾷ φωνῇ βοώντων. Aliter paullo Gregor. Nazianz. Orat. IV. p. 113. C. ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἑνὸς συνθήματος καὶ μιᾶς φωνῆς τὸν τῶν Χριστιανῶν ἀνακαλεῖσθαι θεόν." SCHÆF.]

* Plene ἀπὸ μιᾶς φωνῆς occurrit apud Herodian. L. I. c. 4. Eadem ellipsis est in v. ῥήσσειν. Epist. ad Gal. IV. 27. Ῥῆξον καὶ βόησον. Plena locutio est apud Herodotum L. I. c. 85. Ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ ἔρρηξε φωνήν. et L. II. c. 2. Ἤρτησε φωνὴν ῥήξουσι πρώτην. [Vid. Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 135. et Jacobs. ad Anthol. Gr. II. 3. p. 385. Ex hebraica lingua repetiisse Ernestium Observat. in Aristoph. Nub. v. 356. p. 15. miror. SCHÆF.] Sic etiam Virgilius Æn. L. II. 129. *Composito rumpit vocem*. In ἀναφέρεσθαι. Homerus Iliad. T. v. 314.

Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε.

[Alii de suspiriis intelligunt. Commode comparat Heynius Herodoti I. c. 86. ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα, ἐκ πολλῆς ἡσυχίης ἐς τρὶς ὀνομάσαι. ut locum interpungere malim. Galenus Gloss. Hippocr. p. 63. H. Steph. Ἀναφέρειν δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα. SCHÆF.] Supplet Musæus v. 172.

Ὀψὲ δὲ Λυδίων γλωσσῶν ἀνταΐσαντα φωνήν.

Sic etiam ἐλλιπῶς Xenophon Ephes. p. 25. Ὀψὲ δὲ ἀνενεγκὼν, Σώζεσθε, ἔφη. [Imo h. l. subaudi ἑαυτόν. Recte Interpres: postquam se recepisset. Pausanias VII. c. 17. in. Τὸ δὲ ἔθνος τὸ Ἀττικὸν, ἀπὸ τοῦ Πελοποννησίων πολέμου καὶ νόσου τῆς λοιμώδους ἀνενεγκόν τε καὶ αὖθις ἀναφύξαμενον, κ. τ. λ. ubi mox elue pusillam maculam corrigendo εὖ μὲν Ἕλλησί γε. Plutarchus Mor. T. III. p. 270. τριταῖος ἤδη περὶ τὰς ταφὰς αὐτὰς ἀνήνεγκε. Addito pronomine Ælianus de Nat. Anim. XIII, c. 12. ἀναφέροντες ἑαυτοὺς ἀνεβιώσκοντο. Vid. Villoison. ad Long. p. 210. Schæf.] Item in ἐπέχειν, continere vocem. Polybius T. I. p. 785. τὸ μὲν πρῶτον ἐπέσχε. s. φωνήν. [Malim hic quoque pronomen reciprocum subaudire. Nihil frequentius usu hoc elliptico verbi ἐπέχειν. Schæf.] In ἁρμονία, cum de concentu musico usurpatur, φωνῶν subintelligi putat Henr. Steph. in Thesauro Gr. L. T. I. p. 585. Schweb.

* Euripides Phœn. v. 333. δακρυόεσσαν ἰεῖσα. Brunckius: "Ante et post hæc verba distinctum in membr. bene. Construenda sunt in hunc modum: ἐγὼ δὲ λευκόχρων κείρομαι πενθήρη κόμαν, ἰεῖσα δακρυόεσσαν, supple βοὴν, φωνὴν, vel quid simile. Non enim aliter ista intelligi possunt." In editione Porsoni, cui locus videtur corruptus, junguntur δακρυόεσσαν ἰεῖσα πενθήρη κόμαν. Schæf.

b Vide ad h. l. Schoettgenii observationem, supra voci γλῶσσα subjunctam. Mauss.

X.

* ΧΑΛΚΟΣ, ÆS.

In κεκορυθμένος apud Homerum Iliad. Π. v. 802. Quod idem plene habet Iliad. Γ. v. 18. Δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ. Item in δεδαϊγμένος Iliad. Χ. v. 319. teste Eustathio, subauditur χαλκῷ. p. 1255. lin. 9. Schweb. Possumus subaudire: ut subaudiamus, nihil nos cogit. Schæf.

ΧΑΡΙΣ, GRATIA.[a]

Accusativus χάριν in ἀποδιδόναι τὴν ὁμοίην, Herodotus L. VI. c. 21. οὐκ ἀπέδοσαν τὴν ὁμοίην Συβαρῖται. [Item IV. c. 119. τὴν ὁμοίην ὑμῖν ἀποδιδοῦντι. quo loco utitur Musgravius supra ad v. Ἀρχή. Hujus rationem probo. Sic in Luciano T. III. p. 407. ἐκ τῆς ὁμοίας, quod sine causa ἐλλιπῶς dictum videtur Guieto subaudienti μοίρας, μερίδος, λήξεως, (f. λήξεως) est i. q. ἐκ τοῦ ὁμοίου, h. e. ὁμοίως. Schæf.]

a Deest hæc vox in verbo πλοῦτος, quo delectatur Paulus Apostolus, apud quem idem notat, ac πλοῦτος τῆς χάριτος, divitiæ, h. e. magnitudo gratiæ divinæ. Eph. III. 8. Ἐμοὶ ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ. Mihi concessa est hæc gratia, ut gentibus incomprehensibilem

Christi benignitatem prædicarem. Rom. XI. 33. Ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως. b

Idem observandum de verbo πλουτεῖν. Sic Deus Roman. X. 12. dicitur πλουτῶν
298 εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὸν, (benignissimus) *erga omnes, qui eum invocant.* Supplet autem idem Apostolus πλοῦτος χάριτος, Eph. I. 7. II. 7. et χρηστότητος, Rom. II. 4.

Porro Græci verba sensuum et adfectuum cum casu gignendi sæpe jungunt, et subaudiunt τὸ χάριν. c Isocrates princ. Panegyrici: Πολλάκις ἐθαύμασα τῶν τὰς πανηγύρεις συναγαγόντων, scil. χάριν. Ita et Virgilius Æneid. XI. 126.

Justitiæne prius mirer, belline laborum.

sc. *caussa.* Schoetto. In Dionysii Halic. Ant. Rom. T. II. p. 995. ex libro Vat. scribendum: θαυμάζειν ἔλεγον τῆς Ῥωμαίων ἀναισχυντίας. Conf. Lennep. ad Phalar. p. 353. Charito p. 29. 2. ἀποτιμωμένην τὴν γυναῖκα καὶ εὐδαιμονίζων ἃ κατὰ ἀνθρώπων ὁμιλίας. Dorvillius p. 182. "Nempe ἕνεκα. χάριν." Ἕνεκα subaudit Marklandus ad Euripid. Iphig. Taur. v. 1202. Add. Jacobs. ad Anthol. Gr. III. 1. p. 43. Mihi in hac constructione, propria illa talium verborum, nihil subaudiendum videtur. Schæf.

b Sed circa hunc locum vide, quæ contra monet Joan. Christoph. Wolfius in Curis philologicis ad loc. cit. Mich.

c Vel τὸ περὶ, coll. Pausan. L. IV. c. 5. τοσοῦτον περὶ τῆς ἀδικίας θαῦμα. Mich.

ΧΑΡΙΣΜΑ, *DONUM.*

Τὸ πνευματικὸν, *spirituale,* et τὰ πνευματικὰ, *spiritualia,* defective aliquando occurrunt in Novo Testamento pro τὸ πνευματικὸν χάρισμα, et τὰ πνευματικὰ χαρίσματα. Paulus 1 ad Cor. XII. 1. Περὶ δὲ τῶν πνευματικῶν, ἀδελφοὶ, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν: *De spiritualibus* (donis), *fratres, nolo vos ignaros esse.* Plenius in Epist. ad Rom. I. 11. Ἐπιποθῶ γὰρ ἰδεῖν ὑμᾶς, ἵνα τι μεταδῶ χάρισμα ὑμῖν πνευματικόν:
299 *Desidero enim videre vos, ut aliquod impertiam vobis donum spirituale.* Sic in παλινάγρετον. Homerus Iliad. Α. 526. —— οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον. vel ἔπος ibi subaud. ut Eustathius. [Quis h. l. χάρισμα, vocem Homero plane incognitam, subaudiri debere sibi persuadebit? Millies sic pronomina possessiva neutro genere ponuntur, idque alibi aliâ significatione: ad quæ si quis nihil subaudiendum censeat, ei facile assentiar. Schæf.]

ΧΑΣΜΑ, *HIATUS.*

In τὸ ἄβυσσον, *valde profundum,* ut χάσματα in ἄβυσσα. Euripides Phœniss. 1599.

— εἰς ἄβυσσα χάσματα.

[Neutrum illud sicubi solum legitur, substantivi, ut tot alia neutra, naturam induit, nec quicquam poscit subaudiri: ac si dicas ἡ ἀβυσσία. Schæf.]

ΧΕΙΛΟΣ, *RIPA.*

In τὸ πέραν, ut Lucas in evangel. c. VIII. 22. et alibi, quemad-

modum alias ἡ πέραν ὄχθη dicitur, ut apud Arrianum L. V. c. 9. et c. 10. [d]

d Παρ' ἑκάτερα, scil. χείλη vel μέρη. Ælianus in Var. Hist. L. III. c. 1. παρ' ἑκάτερα δὲ τοῦ ποταμοῦ, *ad utramque* (partem vel ripam) *fluvii*. [Vid. supra ad v. Μέρη. Quas enim ibi locutiones vidimus, illis nostram conferri analogia jubet. Schæf.] Supplet hoc verbum Herodotus in Euterpe: Παρὰ τὰ χείλεα, inquit, τοῦ τε ποταμοῦ, καὶ τῶν λιμνέων ἐπέχοντι τὰ πολλὰ ταῦτα. Bernh.

* Clarius exemplum exstat apud eumdem in Clio, L. I. c. 185. Παρ' ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ χεῖλος. Schwer.

ΧΕΙΡ, *MANUS*.

Elegans est Ellipsis vocis χεὶρ in ἡ δεξιὰ, *dextera*: ἡ ἀριστερὰ, *sinistra*: ἡ ἑτέρα, *altera* [v. Joach. Kuhn, in Ind. Verbor. ad Ælian. Var. Hist. v. Ἕτερος. Schæf.]: ἡ οὐδετέρα, *neutra* etc.* Sic Lucas in Actis Apost. II. 33. Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθεὶς (supp. χειρί:) *Dextra igitur Dei exaltatus*. Paulus in epist. ad Ephes. I. 20. Καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ (χειρί:) *Et collocavit ad dexteram suam*. [f]

Plato in Sophista dicit, Sophistam esse ποικίλον θηρίον, καὶ τὸ λεγόμενον, οὐ τῇ ἑτέρᾳ ληπτόν: *Varium animal, nec, ut aiunt, sinistra* 300 (manu) *capiendum*. [Vid. omnino Joach. Kuhnium l. c. Themistii locum, cui integritatem restituit vir eximius; lenius etiam sanes scribendo θατέρᾳ. Schæf.] Sic οὐδετέρᾳ ληπτὸς, *neutra capiendus*, scil. χειρὶ, *manu*. Themistius Orat. X. Καίτοιγε πρόγονοι οὐδετέρᾳ ληπτοί: *Quanquam patronum illi adhibuerint, qui neutra capi facile posset*. [g] Vid. Ampliss. Cuper. Observ. II. 11. qui tamen in hac locutione non χειρὶ, sed μερίδι intelligi vult; ut et in illo: Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει, τῇ δ' ἑτέρᾳ τὸ πῦρ: *Una* (manu) *aquam, altera ignem ferebat*. [h] [Moschus Id. II. v. 122. τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ Εἴρυε πορφυρέης κόλπου πτύχας. ubi ἄλλῃ dictum ἐπικῶς pro τῇ ἄλλῃ. Longus p. 64. Vill. τῇ μὲν ταῖν χεροῖν, αἰγὸς, τῇ δὲ, τράγου λαβόμενος. Villoisonus p. 155. "Τῇ μὲν ταῖν χεροῖν. Forte hoc χεροῖν ut glossema ejiciendum. Supra, p. 52. Edit. Moll. τῇ μὲν σύριγγα, τῇ δὲ τράγον πιλῶν κατέχων, sine χεροῖν." Potest abesse: si adest, ne deleas. Monui jam ad Long. l. c. p. 373. Schæf.]

Χεῖρες in ἀμφότεραι, *ambæ*: ut χερσὶν in ἀμφοτέραις, *ambabus*. Ex. gr. Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις, sc. χερσὶ, *haurire utraque* (manu). Integre ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν dixit Ælianus in Var. Hist. I. 32. Elliptice vero Homerus Odyss. Σ. Κόπτων ἀμφοτέρῃσι: *Cædens ambabus* (manibus). [Homerus Il. V. v. 416. ἀμφοτέρῃσιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὀμόργνυ. Sic Aristarchus. Zenodotus: χερσίν. Vid. Stoeber. ad Thom. Mag. p. 107. a. et nota ad Longi Pastor. p. 405. ubi ne quis scribendum censeat, mutato verborum ordine, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, sciat; alterum illum ordinem bene habere. Sic Herodotus l. c. 53. τῶν δὲ μαντηΐων ἀμφοτέρων. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 878. τῶν κεράτων ἀμφοτέρων. p. 882. ταῖς δυνάμεσιν ἀμφοτέραις. Pausanias VIII. c. 52. ταῖς ναυμαχίαις ἀμφοτέραις. Schæf.] Homerus Odyss. K. v. 264:

Αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἑλκύσατο γείνας.

Theocritus Eidyll. VII. vers. 157.

Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

et Lucianus in Sympos. p. 604. Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐπειλημμένος. Quæ verba insulse admodum reddidit Erasmus: *Zenothemis pariter tum oculo, tum aure mutilatus.*
301 Sensus enim est: *Zenothemis utraque* (manu,) *altera naso, altera oculo prehenso.* Plene ἀμφοτέραις χερσὶ dixit Lucianus in Timon. p. 162. Ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου, τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον: *Efferunt ipsum de convivio, ambabus* (manibus) *tibicinæ inhærentem.* [Non legitur ibi plena locutio. SCHÆF.]

Χειρῶν in ἀδίκων. Nimirum ἄρχειν ἀδίκων dicitur, *qui prior lacessit injuria.* At elliptice ἄρχειν ἀδίκων, omissa voce χειρῶν, occurrit apud Ælianum in Var. Hist. I. 14. et Hist. Animal. XVII. 24. quam vocem omittere Ælianum, quando de animalibus loquitur, quæ careant manibus, notavit Leopardus Emendat. X. 12. Posses etiam in ἄρχειν ἀδίκων assumere ἔργων, ut Herodotus I. p. 3. Τὸν δὲ οἶδα αὐτὸς πρῶτον ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων ἐς τοὺς Ἕλληνας. i Vid. Observatt. Miscell. Vol. II. p. 151. [Conf. Leisner. in præfat. In Etymolog. M. c. 53. 36. scribendum videtur: ἄρχεσθαι χειρῶν ἀδίκων ἢ ἔργων. SCHÆF.]

* Eadem Ellipsis in sequentibus quoque locum habet. In τιταίνειν apud Hesiodum Θεογ. v. 209. Τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι Ἔργον. Homer. Odyss. Φ. 53. Ἔνθεν ὀρεξαμένη. Plene Iliad. Ο. 371. Χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανόν. De v. ἀνταίρειν vid. Dionys. Hal. L. VI. p. 378. Plene est apud Libanium Declam. I. p. 196. A. Χεῖρα ἀνταιρόμενος. In ἀνατείνειν. Lucian. T. II. p. 556. Ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὑμνεῖν. In πέντε ὄζος apud Hesiod. Ἐργ. v. 742. Plenam et ellipticam locutionem in uno versu sistit Theocritus Idyll. XXII. 119.

Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα.

Interdum ἄρχειν absolute positum reperitur sub. ἀδίκων χειρῶν. Onosander c. IV. Εἰδότες γὰρ, ὡς οὐκ ἄρχουσιν, ἀλλ' ἀμύνονται. Libanius Declam. I. p. 196. C. Καὶ οὐκ ἄρχοντες, ἀλλ' ἀμυνόμενοι. Plenam orationem habet Polybius T. I. p. 184. Καὶ χειρῶν ἄρχειν ἀδίκων. et p. 790. Καὶ ζημίας ἅπαντες τοῖς ἄρχουσι χειρῶν ἀδίκων ἐπιφέρουσι. In ἀνίσχειν. Homer. Iliad. Ψ. v. 660. Μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. Plene apud eumdem Iliad. Ω. v. 301. Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν. In ἐπιλαβέσθαι. Actor. XXI. 30. Ἐπιλαβόμενοι τοῦ Παύλου. Plene ibid. c. XXIII. 19. Ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς αὐτοῦ. [Ἐπιλαβέσθαι τινὸς non minus plene dicitur quam ἐπιλαβέσθαι τινὸς non minus plene dicitur quam ἐπιλαβέσθαι τινὸς τῆς χειρός. SCHÆF.] In ἐπιτίθεσθαι. Actor. XVIII. 10. οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι, sub. χεῖρας: uti Latini habent *injicere manus.* SCHWEB.

* In συνάπτειν. Josephus Archæolog. IX. 6. p. 312. συναψαμένους τὴν χεῖρα. Sed de bello Jud. III. 6. p. 837. (III. 5. 7. p. 228. Hav.) οὕτως αὐτῶν συναφεῖς μὲν αἱ τάξεις. Conf. Bos v. μάχη. Add. Sophocl. in Ajace 1336. et ipse Joseph. Arch. IX. 6. p. 317. Latini dicunt *conserere, manus conserere, pugnam conserere.* Vide sis locum notabilem Curtii L. III. c. 2. Omittitur etiam in ἐπιθήσῃ Act. XVIII. 10. F. St.

* "Herodo. 7. 43. ἐν ἀριστερῇ — ἐς ἀριστερὴν χέρα. Id. ib. 43. ἐν ἀριστερῇ μὲν — ἐν δεξιῇ δέ. Theocr. Idyll. 22. 126. Λαιῇ δὲ στόμα τύψε. Id. 24. 45. Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεόν. add. Id. 25. 207. coll. v. 253. Matth. 6. 3. μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου, τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου. sed Herodo. 1. 75. 2. 30. ἐξ ἀριστερῆς χειρός. Id. 7. 112. ἐκ δεξιῆς χειρός· 7. 109. ἐξ εὐωνύμου χειρός. Hom. Odyss. ρ'. 356. καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο. Joh. Gram. de diall. p. 71. Bas. Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου Ἀττικῶν εἰσι, καὶ Δωριέων, καὶ Ἰώνων μόνον οἷον, κόπτων ἀμφοτέρῃσι [Odyss. σ'. 28.] ἐλλείπει τὸ χερσίν· quod ipsum præcipitur a Gregor. p. 14. add. schol. Theocriti ad Idyll. 7. 157. At Il. σ'. 123. est, ἀμφοτέρῃσιν χερσί· et ap. Theophr. charr. 5. 1. ἀμφοτέραις ταῖς χερσί." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 264. Euripides Hec. v. 1141. πολλαὶ δὲ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς, Αἱ δ' ἔνθεν, κ. τ. λ. Porsonus: "δεξιὰν χεῖρα plene dixit supra 346." Apollonius Rhod. II. v. 120. ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δόρος. Add. var. lect. ad Apocalyps. I. v. 16. 17. Schæf.

e Ἡ πλάτεια, *plana.* Aristophanes Ranis vers. 1128. πλατείαις τυπτόμενος, scil. χερσὶν, ut vult Scholiastes. Schoetto. Phrynichus p. 72. Pauw. τὴν γνάθον πλατείᾳ τῇ χειρὶ πλῆξαι. Schæf.

f Supplet Apollonius Rhodius in Argonautic. I. v. 313. Καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσε. Bernh.

g Aristophanes Equit. v. 1081: ἐμβαλεῖν κυλλῇ, scil. χειρὶ, ubi Scholiast. ἐμβαλεῖν τῇ λαιᾷ etc. Lenn. Conf. Brunck. ad Aristophan. Av. v. 1379. Schæf.

h Χεῖρα in casu quarto omittitur ad verbum ἀντιλαμβάνεσθαι. [Fallitur: nihil hic subaudiendum. Schæf.] Significat enim *auxilium præstare*, aut *succurrere alicui*, sumta similitudine per metaphoram ab eo, qui labendis vel vacillantis ma- 302
num prehendit, ut eum erigat vel a lapsu servet. Aliquoties in N. T. invenimus hoc vocabulum solum positum, ut Act. XX. 35. Luc. I. 54. Docuerunt autem Septuaginta Interpretes, supplendum esse nomen χεῖρα, Ezech. XVI. 49. Καὶ χεῖρα πτωχοῦ καὶ πένητος οὐκ ἀντιλαμβάνοντες. Bernh.

i Supplet et ipse Ælianus Var. Hist. II. 9. Sic in verbo παρασείειν subintellige χεῖρας. Theophrastus charact. c. 3. Παρασείσαντα δὴ δεῖ τοὺς τοιούτους τῶν ἀνθρώπων καὶ διαρράμενον ἀπαλλάττεσθαι. *Id genus hominum extensis* (manibus) *grandique gradu decet fugere.* Supplet autem, quod ad eum locum observat Duportus, Aristoteles de incessu animalium c. 3. οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι, παρασείοντες τὰς χεῖρας: *Cursores velocius currunt, dimissis manibus.* [Eodem modo videntur Græci διασείειν usurpasse. Hesychius quidem T. II. c. 1320. jungit σπεύδει et διασείει. ubi Ruhnkenius legit διασείεται, haud scio an sine causa idonea. Schæf.] Idem Nicomach. IV. 3. Οὐδαμῶς τ' ἂν ἁρμόζοι μεγαλοψύχῳ φεύγειν παρασείσαντι. *Non convenit magnanimo circumjectis* (brachiis) *fugere.* k. Schoetto.

k Χεῖρας omittitur post ἐπιτίθεσθαι, ut Actor. c. XVIII. 10. Καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι (τὰς χεῖρας) τοῦ κακῶσαί σε. Mich.

* Item in ἀνταίρειν, quod habet Basilius Magnus in homil. πρὸς τοὺς νέους p. 321. de Socratis patientia: Ὁ δὲ οὐκ ἀντῆρεν, ἀλλὰ παρεῖχε τῷ παροινοῦντι etc. *hic vero* 303
non sustulit (manus,) etc. Bernh.

* ΧΕΡΣΟΣ.

Ἄπειρος et ἤπειρος prima notione, in plurali præcipue numero, subintellectum habent χέρσος, qua voce etiam Hesychius ἤπειρος exponit, congruitque vulgata definitio: ἤπειρος, χέρσος γῆ, οἷον ἄπειρός τις οὖσα. Nempe omnis terra est vel νῆσος vel χέρσος. Unde *Chersonesus* dicta, *quæ nec continens, nec insula, sed utrumque*. Atque hinc χέρσος et θάλασσα ad se mutuo referuntur, e. g. apud Æschyl. Pers. 709. Utut vero χέρσος proprie adjectivum sit, adjectiva tamen substantivorum loco adhibita in aliis substantivis sæpe subintelligi nemo ignorat. Supple ergo e. g. in Epigramm. Jensii 13.

Λουτρὰ καὶ ἠπείρων ἔσσεται ἀμφοτέρων.

Lavacra erunt utriusque continentis, i. e. *Africæ et Europæ*, exponente viro docto in Misc. Lips. Nov. Vol. IV. p. 127. 129. [Imo *Asiæ et Europæ*, ut bene interpretatur Dorvillius ad Charit. p. 117. Locis in Meletem. Crit. I. p. 37. collectis adde Lycophron. v. 1295. ἔχθρας δὲ πυρσὸν ἦραν ἠπείροις διπλαῖς. Tzetzes: — ἀρχὴ πολέμου γέγονεν Ἀσίᾳ καὶ τῇ Εὐρώπῃ, ταῖς δυσὶν ἠπείροις. Cerealius III. κεῖται δ' ἀμφήριστος, Ἀθηνόθεν, εἴτ' ἀπὸ Νείλου Ἦν γένος· ἠπείρων δ' ἄξιος ἀμφοτέρων. Obiter moneo, Muretum temere reprehendi a I. Gronovio ad Gell. X. 7. cui sane quam miror Ruhnkenium assentiri potuisse ad Mureti Op. T. II. p. 316. SCHÆF.]. Nec non in Epigr. 18.

Ἐκ πατέρων εἴη παισὶν πάλι τοῖσιν ἀνάκτων
Ἔμπεδον ἠπείροις σκῆπτρον ἐπ' ἀμφοτέραις.

Agathem. p. 3. ὅροι ἠπείρων. ἐκλήθησαν δὲ ἤπειροι ἄπειροι. Et p. 52. συγκρινομένων δὲ τῶν τριῶν ἠπείρων πρὸς ἀλλήλας. Herodian. IV. 3. 12. et 17. Addo Apollonium Rhodium Argonaut. II. 978.

Ἡ μὲν τ' ἐξ ὀρέων κατανίσσεται ἠπειρόνδε
Ὑψηλῶν.

Is in continentem quidem dimanat ex altis montibus. Hoeltzlinus ad h. l. p. 189. scribit: *Memorabilis est montium et continentis* ἀντίθεσις. Scilicet opponuntur, quoniam χέρσος proprio significatu subintelligitur, adeoque per ἤπειρον *tractus asper, incultus, horridus* denotatur. Sic et mox vs. 982. 983.

ὄπη κύρσεις μάλιστα
Ἠπείρου χθαμαλῆς, εἰλίσσεται.

F. St.

* ΧΗΡΑ.

Recte quidam codices apud Millium adjiciunt 1 Tim. V. 14. in νεωτέρας, manifeste videlicet repetendum ex vs. 11. νεωτέρας χήρας. F. St.

* ΧΙΤΩΝ, *TUNICA*.

In ὁ ποδήρης, *talaris*, ut ἐσθὴς in ἡ ποδήρης. Vide Lucianum Ver. Hist. L. I. p. 648. et L. II. p. 691. [1]

* In κερκωτός. v. Clemens Alexandr. Pædagog. L. II. p. 201. C. ut ἐσθὴς in κερκωτή. Schweb.

1 In ἀμφιμάσχαλος apud Aristophanem Equit. v. 878. quæ eadem ellipsi etiam dicitur ἑτερομάσχαλος, i. e. *tunica utrinque manuleata*, *manicis ab utraque axilla dependentibus*. Fuit vestis ingenuorum, quemadmodum ἑτερομάσχαλος vestis servorum. Videantur Hesychius et Scholiastes Aristophanis ad l. c. it. Meursius ad Lycophronem v. 1100. Item in χειριδωτός, *vestis manicata*, qua utebantur histriones. Leisn.

ΧΛΑΙΝΑ, *LÆNA*.

In διπλῆ et δίπλαξ. Homerus Iliad. Γ. 126. Δίπλακα μαρμαρέην. ubi Eustathius: Δίπτυ ὑφὴν, ἤ τι τοιοῦτον. τινὲς δὲ τὸ χλαῖναν λείπειν φασίν. Plene Odyss. XIX. χλαῖναν — διπλῆν. [In transcursu moneo, Epigrammatis a Jacobsio Exercit. Crit. T. II. p. 168. editi versu 5. scribendum esse καθάπτετε δίπλακα σιγήν. Schæf.]

ΧΟΙΝΙΞ, *CHŒNIX*.

In phrasi Theocriti, κενὰν ἀπομάξαι, non dubium est, quin intelligi debeat χοίνικα. ubi Praxinoë, Idyll. XV. v. 95.

——— οὐκ ὀλίγω, μή μοι κενὰν ἀπομάξῃς.

—— non vereor, ne mihi vacuam (*chœnicem*) abstergeas.

h. e. ne demensum ad tuum lubitum mihi præbeas, ne iniqua, nimis derasa et inanis, mensura mihi abs te detur in demenso præbendo, ut Salmasius de Modo Usurarum c. IV. Minus recte Brodæus supplendam putavit loquutionem voce χεῖρα, et Muretus voce κοιλίαν. [Sensus loci illius Theocritei obscurissimus. Vid. Valckenar. Adnotat. p. 387. sq. jure reprehendens Boisium vereque monens, ellipsin istam vocis χοῖνιξ nullo fuisse exemplo confirmatam. Schæf.] 804

* ΧΟΛΟΣ.

" Marc. 6. 19. ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ intell. χόλον· quod nomen

'Ἀληθὲς, ὦ παῖ, σοῖς ———

ubi Scholia: ἐν ἐρωτήσει, ἀντὶ ὄντως. Videatur Thomas Magister, et quæ nos ad vocem 'Αληθὶς ibi diximus. Sensus igitur Æliani est: *Res mira est, nonne profecto?* Plane, ut in vernacula nostra vulgo dicimus, NIET WAAR? Illud ipsum Græcorum Οὐ γὰρ ἀληθές;

Subauditur etiam χρῆμα in genitivo, qui Atticis absolute ponitur, sive præcedat vocula ὦ, φεῦ, vel ὄντως, sive non, ut, ὦ τοῦ βίου, τῆς τύχης, ὄντως εὐδαιμονίας etc. Plene, ὦ χρῆμα τοῦ βίου: *O res vitæ* etc. [Fallitur. Nihil hic subaudiendum. Ceterum hujus usus particulæ ὄντως vellem Bosius exempla dedisset. Pro ὦ scribe ὦ. Vid. Bastius ad Platon. Sympos. p. 86. et in Epist. Crit. ad Boisson. p. 212. 230. SCHÆF.]

Item ante ἐνδέχεται, pro *fieri potest, usu venit, convenit*, subintelligi putamus χρῆμα, ut sit χρῆμα ἐνδέχεται, *res* vel *usus admittit, capit*. Interpres Vulgatus vertit *capit*, Ellipsi vocis *res* vel *usus*,
307 apud Lucam in Evang. cap. XIII. 33. Ὅτι οὐκ ἐνδέχεται, προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλήμ: *Quia non capit, prophetam perire extra Ierusalem.*

Sic in ἀνένδεκτόν ἐστι deest χρῆμα. Lucæ evang. c. XVII. 1. 'Ανένδεκτόν ἐστι, μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα: *Fieri non potest, ut non veniant scandala.* Apud Synesium: κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, sc. χρῆμα: *prout* (res) *admittebat.*

In εὖ, καλῶς, πῶς ἔχει. E. gr. Καλῶς ἔχει, *bene habet*, integre: τὸ χρῆμα καλῶς ἔχει ἑαυτό: *res bene sese habet.* Sic πῶς ἔχει τοῦ σώματος; plene: πῶς ἔχει ἑαυτὸ τὸ χρῆμα τοῦ σώματος; *quo pacto se habet res corporis?* [n]

* Ex hac ellipsi concipitur illa Grammaticorum regula: *Adjectiva neutra cum Articulo esse Substantivorum instar.* Re vera in ejusmodi exemplis est Ellipsis v. Χρῆμα, quam frequenter expressam reperimus. Herodot. Clio c. XXXVI. Συὸς χρῆμα γίνεται μέγα. Ælianus V. H. L. I. c. 3. Σοφὸν χρῆμα τοῦ βατράχου Αἰγυπτίου. [In Æliano legitur: Σοφόν τι ἄρα χρῆμα ἦν γένος Βατράχων Αἰγυπτίων. quæ verborum structura habet quod jure reprehendas. Sed Schwebelius plane intolerabilem fecit. SCHÆF.] Theocritus Idyll. XV. v. 83. Σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος. Quam dicendi rationem imitantur etiam Latini. Sic Phædrus L. IV. fab. VII. *Si qua res esset cibi.* Item suppressa latet hæc vox in κοινόν, *res publica.* Dionysius Hal. L. V. p. 320. Τὸ κοινὸν τῶν Λατίνων. Quod sequitur Horatius L. II. Od. XV. 13.

> Privatus illis census erat brevis:
> Commune magnum.

Plene apud Cicero[illegible] ...ers. L. I. ep. VIII. [illegible] *rerum communium* ...id. not. ad On[illegible] SCHWEB.

* Horum voc[illegible] ...a, κτῆμα] Neglectum ce[illegible] ... alteru[illegible] in lapidibus sæ[illegible] ... g. ap[illegible]

περιττά. Ælian. V. H. XIV. 32. τὰ γὰρ περιττὰ τούτων. Plutarch. in Cat. mai. p. 346. τοὺς τὰ περιττὰ κεκτημένους. Plenius Xenoph. L. VIII. Cyrop. p. 211. τὰ περιττὰ χρήματα dixit. Observante hæc Elsnero Schediasm. crit. p. 69. Ταμίας ærarii subintellectum habere χρημάτων, quod alibi additur, docet H. Stephanus Thes. L. Gr. h. v. F. St.

n Item, οὕτως ἔχει, ut Lucas in Actis Apostol. c. VII. 1. εἰ ἄρα ταῦτα οὕτως ἔχει; sc. ἑαυτά. Mich.

ΧΡΗ'ΜΑΤΑ, *OPES, PECUNIÆ.* o

In τὰ πατρῷα. Ælianus Var. Hist. XIII. 11. Κληρονόμος τῶν πατρῴων, sc. χρημάτων: *Patrimonii hæres.* p [In Dionys. Hal. Ant. Rom. T. II. p. 663. mutatâ interpunctione corrig. ὥσπερ τὰ πατρῷα ἀποστερούμενοι, καὶ οὐ τὰ ἀλλότρια ἀποδιδόντες· οἱ δὲ ἀνυμένοι τὴν εἰσφορὰν κ. τ. λ. De particulis καὶ οὐ sic positis v. Viger. Idiot. 8. 7. extr. Schæf.]

Similiter in οἱ ἔχοντες, *qui habent*, intell. χρήματα, *pecunias.* Usitatum est optimis Auctoribus, phrasi hac elliptica, οἱ ἔχοντες, designare *divites.* Sic Comicus Pluto v. 596.

—————— φησὶ γὰρ αὕτη,
Τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆνα προτιθέναι.

—————— nam ipsamet inquit,
Opulentos et divites quovis mense sibi apponere cœnam.

[Leg., ut recentiores editiones habent, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Schæf.] Vid. Kuster. ad Plut. v. 596. Idem in Equitib. vers. 308
1291.

Φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐσθίοντα
Τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων,
Οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ σιπύης.

Namque ferunt comedentem hominem
Bona atque opes prædivitum,
A penu non posse revelli.

Isocrates Areopag. Καὶ ταῖς παρὰ τῶν ἐχόντων ὠφελείαις; *Et utilitatibus, quæ proficiscuntur a divitibus.* ubi τῶν ἐχόντων pro τῶν ἐχόντων τὰ χρήματα. r quod imitati etiam sunt Latini. Cicero Famil. VIII. 29. *Quod simus, quod habeamus.* s
(Contr[illegible] pauperes t dicuntur οἱ μὴ ἔχοντες, 1 Cor. XI. 22.) u

Eu[illegible] vers. 58.

[illegible]

Verbum φυλάττειν etiam absolute ponitur pro φυλάττειν τὰ χρήματα, *res suas vel bona servare*. Plutarchus alicubi: Τοὺς παῖδας τοὺς πλουσίους οἱ πατέρες φυλάττειν παραινοῦσιν· *Filios divites hortantur parentes, ut servent* (sua bona). Sic etiam ἀγείρειν et ἐπαιτεῖν. Lucian. Pseud. ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες. et in Asino: καὶ τὸν Θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. Plura exempla vide apud Amplissimum Cuperum Observation. L. III. c. 4. [y]

In τὰ δυνατὰ, *pro viribus*. Aristophanes in Concionatr. v. 856.
309 p. 749.: Τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν: *Pro viribus enim civitati* (opem) *ferre oportet*. Plena loquutio est, κατὰ τὰ δυνατὰ χρήματα.

Similiter in τὰ ἐνόντα, apud Lucam Evang. XI. 41. Πλὴν τὰ ἐνόντα δότε ἐλεημοσύνην: *Veruntamen pro* (viribus) *date eleemosynam*. [z] [Hic non magis, quam ad τὰ δυνατὰ, ista vox subaudienda. Omnino viri docti ea mire abutuntur ad explendas ellipses, quas temere commixerunt. SCHÆF.]

[a] In κλοπῇ τῶν δημοσίων s. χρημάτων. Dionysius Halic. L. IV. p. 217. οἱ κατανοσφιζόμενοι τὰ δημόσια. Plene Herodian. L. VII. c. IX. 22. Χρημάτων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἁρπαγῆς. Sic etiam Latini in *repetundis* et *repetundarum* subaudiunt *pecuniis*, *pecuniarum*; cujus ellipseos ubique sunt exempla. Cicero ad Divers. L. VIII. ep. VIII. *De repetundis saucius Pilio tradetur*. Plene idem pro Cluentio c. LIII. *Te lege pecuniarum repetundarum non teneri*. In ἀγαθὰ, quod æque ac Latinorum *bona* omnis generis facultates et copias interdum significat. Luc. I. v. 53. Πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν. In παιδικὰ, τά. Themistius Orat. XI. p. 144. Supplet Maximus Tyr. Dissert. XVIII. s. 10. Τὰ παιδικὰ χρήματα. In Inscriptionibus antiquis sæpius occurrit ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν, sub. χρημάτων. vid. Inscriptio apud Sponium in Itiner. T. III. p. 208. Cum 1 Corinth. XI. v. 22. eleganter conspirant illa Stobæi p. 503. v. 15. Καλὸς δ' ὁ μὴ ἔχων, οἱ δ' ἔχοντες ὄλβιοι. v. Cl. Valckenar. ad Euripid. Phœn. v. 408. In τὰ ὑπάρχοντα. Matth. c. XXV. 14. Non enim satisfacit τὰ ἀγαθὰ, quod ipsum adjectivum est, et suppressum habet πράγματα, vel χρήματα. SCHWEB.

[a] " Æschin. p. 415. To. 1. ἐκ τῶν τῆς πόλεως· intell. χρημάτων· quæ p. 419. dicuntur τὰ δημόσια χρήματα. Arist. Plut. 569. πλουτήσαντες ἀπὸ τῶν κοινῶν· schol. Dorvil. ἀπὸ τῶν δημοσίων χρημάτων. Lys. 16. p. 577. To. 1. τῶν πατρῴων, et ibid. p. 617. τὰ πατρῷα. Isæ. p. 46. To. 7. τῶν κατασχόντων" Fischer. ad Weller. III. 1. p. 224. s. SCHÆF.

o Lucas in evang. c. VI. 30. ἀπὸ τοῦ αἴροντος τὰ σὰ. MICH.

Paulus ad Romanos c. XV. 27. εἰ γὰρ τοῖς πνευματικοῖς (χρήμασι) αὐτῶν ἐκοινώνησαν τὰ ἔθνη, ὀφείλουσι καὶ ἐν τοῖς σαρκικοῖς (χρήμασι) λειτουργῆσαι αὐτοῖς. MICH.

p Lucianus Somnio p. 2. τὰ δὲ ἡμέτερα μικρὰ εἶναι. (opes) *nostras exiguas esse*. Et paullo post: ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, *sufficientes* (opes) *per artem comparare*.

Sic in νοθεῖα, (pecuniæ,) *quæ nothis liberis dantur*, et θρεπτήρια; *quæ pœnæ loco amicis occisorum dantur*. Utrumque occurrit apud Harpocrationem. SCHOETTG. q

q In τὰ προσιόντα, i. e. *reditus*. Aristophanes Vesp. v. 662. Additur τὰ χρή-

[illegible] Eccles. v. 707. In διάφορα 2 Macc. I. et III. et τὸ διάφορον, scil. χρῆμα, apud Theophrastum Charact. c. 10. In πρεσβεῖα, in πρυτανεῖα, i. e. *sacramentum*. vid. Scholiasten Aristophanis ad Nub. v. 1134. Vocem νεοθεῖα elliptice ponit 310
Aristophanes Avibus v. 1655. Leisn.

r Confer plenam constructionem in Lucæ evangelio, cap. XVIII. 24. οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες. Mich.

s Eadem, quo Græci, participio usus est Lactantius Divinar. Instit. lib. V. c. VIII. " Et *habentium* pia et religiosa collatio *non habentibus* subveniret." Bernh.

t Sicuti divites οἱ ἔχοντες. Mich.

u Hoc tamen loco Knatchbull abesse putat vocab. ὄντων in animadv. ad Novum Testamentum. Neque id injuria, me quidem judice; nam commode id nomen arcessitur ex præcedente sermone. Bernh.

v Κτήματα quoque in οἱ ἔχοντες, ut patet e Matth. evang. c. XIX. 22. ἦν γὰρ ἔχων πολλὰ κτήματα. x Schoettg.

x Quemadmodum Græci sæpe in verbo ἔχω omittunt χρήματα, vel κτήματα, vel πράγματα etc. ita Latini hoc faciunt in verbo *habere*. Phædr. III. Prolog. *Quamvis curam habendi penitus corde eraserim*. Ovidius de Arte Am. 541. Fast. I. 195. Thucydides l. III. 72. supplet per πράγματα. Nam et πράγματα interdum sunt *facultates*, *opes*, *divitiæ*. Vid. Mœris Atticista sub voc. χρήματα, et Observat. Miscell. Vol. VII. T. III. p. 410. Leisn.

y In αἰτεῖν, αἴρειν et ἀπαιτεῖν. *Primum* enim significat, *rogare aliquem*, *ut det* 311
sibi pecuniam mutuam: alterum est, *accipere pecuniam mutuam: tertium*, *reposcere pecunias alteri datas*. In singulis deest vocabulum χρήματα. Occurrunt autem verba hæc Luc. VI. 30. Idem fieri debet in δανείζειν et ἀπολαμβάνειν vers. 34. l. c. et in ἀποδοῦναι Luc. VII. 42. In ὑπερεκτίνειν. Lucianus Dial. Char. et Men. Νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. Ubi planior sermo hoc modo foret: εἰ μέλλω γε καὶ ἐκτίνειν χρήματα ὑπὲρ νεκρῶν, *si pro mortuis erogare etiam velim* (pecunias). Bernh.

z Vid. Lamb. Bos Exercit. ad h. l. Hesychius: Ἐκὼν, ὑπεκδέχων, ἢ δυνατὸν ἴσον. Schoettg.

* Item in τὰ ὄντα, quod pro substantivo vulgo accipitur. Supplendum autem esse τὰ χρήματα, Euripides probat in Hel. vers. 941.

Ὄντων ἐν οἴκοις χρημάτων ὀνήσομαι.

Bernh.

* Χρημάτων.

Ad vocabulum περιουσία, quod proprie et primum significat *id, quod apud alterum est*, sive *quod habetur*. Opus autem est vocabulo, quod, quale sit quod habetur, indicet et finiat. Ad vocabulum igitur περιουσία addendum χρημάτων, quasi dicatur *habitio* sive *possessio opum*. Plene ita dixit Thucydides L. I. Περιουσίας μᾶλ- 312
λον ἔχοντας χρημάτων, *plus opum acquirentibus*. Bernh.

* ΧΡΗΣΤΗΡΙΟΝ, *ORACULUM*.

Sæpius ἑλληνικῶς utuntur voce χρῆσθαι vel χρᾶσθαι, *oraculum petere ad consulendum*, [imo: *oraculum consulere*. Schæf.] scriptores, e. g. Homerus Odyss. Θ. v. 81. Λ. v. 164. Expressit vero Herodotus L. VI. c. 70. Ἐς Δελφοὺς χρησόμενος τῷ χρηστηρίῳ πορεύονται. Schwarz. In priori poëtæ loco cum præcesserit Φοῖβος Ἀπόλλων, subaudi αὐτῷ: nam dicitur etiam χρῆσθαι θεῷ. In posteriori dati-

vus jam additus est: ψυχῇ χρησίμων Θηβαίου Τειρεσίου. Itaque sine causa Schwebelius hos locos inter ἐλλιπεῖς retulit. SCHÆF.

ΧΡΟΝΟΣ, *TEMPUS.*

Annumeranda et hæc vox illis est, quæ crebrius lectori subaudiendæ relinquuntur. Sic [aa] in ἄγει τὴν ἡμέραν, supp. χρόνος, ut Luc. evang. c. XXIV. 21. — τρίτην ταύτην τὴν ἡμέραν ἄγει σήμερον, ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο. *Tertium huncce diem agit hodie* (tempus,) *a quo hæc facta sunt.* id est, *tertius hodie dies est*, vel *tertius hodie agitur dies.* Sic cap. XIII. 35. Ἕως ἂν ἥξῃ, ὅτε εἴπητε: pro, ἕως ἂν ἥξῃ χρόνος. *Usquedum venerit* (tempus.) Item in ἔστιν, ὅτε, pro *aliquando*, ut sit, ἔστι χρόνος, ὅτε, *est tempus*, *quando.* [bb] [Sic etiam tempore præterito, item futuro. Stasinus in Schol. ad Homer. Il. I. v. 5. Ἦν ὅτε μυρία φῦλα κατὰ χθόνα —. Pindarus Fragm. ex Dithyr. IV. Ἦν ὅτε ὗας Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον. Meleager XXII. Ἦν καλὸς Ἡράκλειτος ὅτ' ἦν ποτε. Ordo verborum: Ἦν ποτε ὅτε Ἡράκλειτος ἦν καλός. Aliter Jacobsius (etiam in Addend. p. 374.): vereor ut recte. Sequitur hîc νῦν δὲ, ut in ejusdem Meleagri poëm. XXVII. extr. in Glauci poëm. I. et in Ænigm. XVIII. v. 5. Similiter Leonidas Alexandr. XXVII. Ἦν ὁπότε γραμμαῖσιν ἐμὴν φρένα μοῦνον ἔτερπον, ——· Ἀλλὰ ταννῦν πάντεσσιν ἐράσμιος. Apollonidas I. v. 5. ἔσσεθ' ὅτ' οὐ πιόμεσθα πολὺς πολύς. ut egregie palmarius ille Codex. Hesychius T. I. c. 1643. Ἦν ὁπότ' ἦσαν. ἔν τινι ποτὲ ἦσαν. ut bene Musurus, cujus mentem miror Schowium non perspexisse. Add. Markland. ad Euripid. Suppl. v. 1145. Addito v. χρόνος, Linus Diogenis Laërt. Procem. 4. Ἦν ποτέ τοι χρόνος οὗτος, ἐν ᾧ ἅμα πάντ' ἐπεφύκει. Euripides Sisyph. Fragm. I. in. Ἦν χρόνος, ὅτ' ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος. Magnus Medicus Epigr. Ἦν χρόνος, ἡνίκα γαῖα βροτοὺς διὰ σεῖο, Γαληνὴ, Δέχνυτο μὲν θνητούς, κ. τ. λ. Similiter Moschio Stobæi T. I. p. 240. Heer. ἦν γάρ ποτ' αἰὼν κεῖνος, ἦν, ὁπηνίκα Θηρσὶ διαίτας εἶχον ἐμφερεῖς βροτοί. Theocritus Idyll. XXIV. v. 84. ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπανίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει. Callimachi Choliambi in Fragm. Bentl. p. 459. Ἦν κεῖνος ὡνιαυτὸς, ᾧ τό, τι πτηνὸν, Καὶ τοὺν θαλάσσῃ, καὶ τὸ τετράπουν οὕτως Ἐφθέγγεθ' ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμήθειος. SCHÆF.]

* Græcam locutionem ἄγει τὴν ἡμέραν, s. χρόνος, fere expressit Horatius L. II. Sat. II. 83.

Sive diem festum rediens advexerit annus.

In μέχρι μεσονυκτίου Actor. XX. 7. sub. χρόνου. Esse enim μεσονύκτιος, ὁ, ἡ, adjectivum, probat Anacreon Od. III. v. 1. Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις. [Μεσονυκτίου illud est neutrius generis, nec quidquam subaudiendum. Conf. Valckenar. ad Theocr. Dec. Idyll. p. 104. s. SCHÆF.] In διατριβῇ. Cebes p. 21. edit. Gron. Μέχρι μέν τινος (χρόνου) ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβή, Plene habet Thucydides L. III. c. 38. Καὶ χρόνου διατριβὴν ἐμποιησάντων. Ælianus V. H. L. I. c. XXXII. Τῷ παρόντι. Plene ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ. In ἐν τούτῳ, ἐν τῷδε, interea.

Theocritus Idyll. I. v. 14. Supplet Xenophon Ephes. p. 20. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ. Ἐν ἀκαρεῖ. Themistius Orat. VII. p. 86. D. Plene Onosander c. X. p. 59. Ἀκαρὴς χρόνος. Ἐν βραχεῖ χρόνῳ. Polybius T. I. p. 274. Porro in ἐν τῷ παρόντι s. χρόνῳ, uti similiter Latini *in præsenti* pro *in præsenti tempore*. v. Cicero ad Divers. L. II. ep. 10. *Hæc ad te in præsenti scripsi*. Sic etiam Æschines advers. Ctesiphont. p. 55. Ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις. Et pro ὀλίγον idem plene habet ὀλίγον χρόνον. Iliad. Ψ. v. 418. Perfrequentem esse hujus ellipseos imitationem etiam apud Latinos, e. g. in *æterno*, *arcano*, *tutissimo*, *consulto*, *commodo*, *cotidio*, *hesterno*, *verno*, aliisque innumeris vocibus, docet Burmannus ad Ovid. Amorum L. III. eleg. III. v. 11. Schweb.

Hujus quoque vocis ellipsis vulgaris est; observanda interim in τὸ πᾶν. Æschyl. in Choëph. 682. εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον, supple χρόνον, quod idem addit Eumen. 673. πιστὸς εἰς τὸ πᾶν χρόνον, ut observat cl. Abresch. p. 455. Sic et ἐν ἀκαρεῖ, scil. χρόνου. Conf. cl. Valckenaer ad Ammon. p. 19. Sic denique in τὸ ἑξῆς idem genitivus. ἐν τοῖς ἑξῆς χρόνοις dixit Polybius L. XVII. c. 35. Strabo L. VIII. p. 580. per ellipsin simili phrasi dixit τοῖς δ' ὕστερον, scil. χρόνοις, ut notat Elsnerus Schediasm. Crit. p. 152. Idem deest Luc. XII. 1. in ἐν οἷς. Τὸν ἑξῆς αἰῶνα habet Heliodorus Æthiop. X. 39. F. St.

* "Andoc. 2. p. 82. To. 2. ἐν τῷ τότε sed p. 81. ἐν τῷ τότε χρόνῳ. ut Isocr. ad Nic. p. 63. To. 1. dixit, διὰ παντὸς τοῦ χρόνου. Herodo 7. 59. ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου. Plat. Gorg. 58. p. 195. ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Æschyl. Perss. 715. ἐν βραχεῖ χρόνῳ. Lysi. 2. p. 50. To. 1. ἐξ ὀλίγου, ut ἐκ πολλοῦ. Isocr. Paneg. p. 133. To. 1. Sic δηρὸν Theogn. 47. h. e. μακρὸν χρόνον, καὶ ἐπὶ πολύ. v. Observatt. Miscc. Vol. 5. To. 3. p. 85. Isocr. Panath. p. 321. To. 2. τούτῳ διετίλουν τριετῆ μαχόμενος." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 265. Add. Dorvill. ad Chariton. p. 360. cui suboluit, hujusmodi locutiones, quas vulgo explent voce χρόνος, partim generis neutrius esse. Ad has autem nihil subaudiendum.— Monui supra ad v. Περίοδος, χρόνος subaudiri posse ad v. ἑξάμηνος, τρίμηνος, alia id genus. Reinesius Inscript. p. 499. ad Marm. Arund. "V. 68. leg. ἐν διμήνῳ, bimestri spacio, in bimestri. Δίμηνον ut τρίμηνον, τετράμηνον." Igitur pro neutris habuit: quod et ipsum bonum. Sophocles Œdip. Tyr. v. 1136. ἐπλησίαζεν τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους Ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους. al. ἐκμήνους. Mutato spiritu scribo ἑκμήνους. A veris initio, quo tempore greges in illis terris τὰ σταθμὰ relinquebant, ad ortum Arcturi sex menses erant. Conf. Polybius T. IV. p. 367. Στρατοκλέους πρυτανεύοντος τὴν δευτέραν ἕκμηνον. Schweighæuserus Lex. Polyb. p. 195. a. "Ἕκμηνος, ἡ, scil. ἀρχὴ vel ὥρα, semestre imperium, semestre tempus." (Obiter moneo, ejusdem fabulæ v. 1247. scribendum me suspicari: τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι Τοῖς οἶσιν αὐτοῦ δυστεκνῷ παιδουργίᾳ, γοᾶτο δ' εὐνάς, κ. τ. λ. Sic Pindarus Isthm. VII. v. 9. ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις Σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς.) Schæf.

** Sic δείλης, itemque ἑσπέρας, et Latinis *vesperi*, scil. χρόνῳ, Germanis des

Ἀέκινος, pro son Ἀέκινοσμα. Mich. Fallitur. Genitivi illi ipsi per se tempus significant. Schæf.

bb Abest ad *tempora Grammat.* Justinus Martyr παραιν. πρὸς Ἑλλ. p. 58. de partic. ὢν in eo, quod ad Mosen Deus dixit: אהיה אשר אהיה, hæc dicit: Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν, τῆς ὢν συλλαβῆς οὐχ ἵνα μόνον δηλώσῃς, ἀλλὰ τοὺς τρεῖς, τόν τε παρεληλυθότα, καὶ τὸν ἐνεστῶτα, καὶ τὸν μέλλοντα. Ubique pleno sermone dicendum foret: οὐχ ἵνα μόνον χρόνον δηλώσῃς etc. Bernh. R. Stephan. οὐχ ἵνα χρόνον ἑνὰ. bene. v. Sylburg. p. 97. Hutch. Schæf.

ΧΡΟ'ΝΟΥ.

In multis deest, ut: Ἐξ οὗ, apud Homerum Iliad. A. [Diodor.
313 Sic. Eclog. T. II. p. 518. 41. Æschylus Eumen. v. 25. ἐξ οὗτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός. Epigr. adesp. CLXXXIII. ἐξ οὗ δὴ τιμὰς Φυτάλου γένος ἔσχεν ἀγήρως. Schæf.] Ἀφ' οὗ, *a quo*, supp. χρόνου, *tempore*. Xenophon Κύρ. Παιδ. I. 7. [Vid. Aristophan. Amphiar. Fragm. V. Schæf.] cc

Ἐκ τούτου, *ab hoc*, scil. tempore. Ælianus Var. Histor. L. II. c. 18. [Euripides Electr. v. 1271. Musgr. ἵν' εὐσεβεστάτη ψῆφος βεβαία τ' ἐστὶν ἐκ τούτου θεοῖς. ex emendatione Piersoni, quem vide Verisim. p. 248. Homer. Hymn. in Cerer. v. 440. ἐκ τοῦ οἱ πρόπολος καὶ ὀπάων ἔπλετ' ἄνασσα. Schæf.] dd Ἐξ ἑωθινοῦ, *a* (tempore) *matutino*. Aristophanes Thesmophor. v. 2. p. 764. [Malim hoc pro neutro habere, quod derivandum sit a τὸ ἑωθινόν. Idemque, opinor, valet in alia, quæ vulgo, ut ἐλλιπῶς, huc referunt. Schæf.] Ἐξ ἱκανοῦ, scil. χρόνου, *a multo* (tempore), sive *jam dudum*. Lucas in evangel. c. XXIII. 8. ee

Ἀπ' ἐκείνου, ff vel ἐξ ἐκείνου, *ab illo* (tempore), ubique reperies. [Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 787. ἐξ ἐκείνου καλεῖται Καπιτωλῖνος ὁ τόπος. ubi Cod. Vat. plene: ἐξ ἐκείνου καλεῖται τοῦ χρόνου Καπιτωλῖνος ὁ λόφος. Præfixo articulo neutrius generis, Lucianus T. I. p. 744. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου εὐδαιμονοῦσι. p. 750. τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀπαθῶς. Similiter p. 752. τὸ ἀπὸ τοῦδε ἀρξάμενος. Sic enim scribendum. Add. Dorvill. ad Charit. p. 360. Philemon Justini Mart. de Monarch. p. 161. Hutch. ἀπὸ τοῦ, *ab hoc inde tempore*. quod vel solum versus illos νοθείας convincat. Conf. Luzac. Exercit. Academ. p. 138. Antipater Sidon. VII. extr. ἐμοὶ δ' ἀπὸ τῆς οὐκ ἔτι τερπνὸν ὕδωρ. Jacobsius: "ἀπὸ τῆς, τινὸς νυκτὸς subaudi." Malim sic intelligere, ut ἐξ αὐτῆς intelligendum mihi videri, supra ad v. Στιγμὴ monui. Schæf.] Ἐκ πλείονος, et πρὸ πλείονος. Thucydides Histor. L. V. p. 338. ἦλθον ἐκ πλείονος. ubi Scholiastes: πρὸ πλείονος χρόνου.

Sic in διὰ μακροῦ, διὰ πολλοῦ, *post magnum* vel *multum*, sc. temporis spatium. [Conf. Leisner. præfat. Schæf.] Διὰ παντὸς, *per omne* (tempus), *semper*; quæ voces in unam conflatæ aliquando leguntur, διαπαντός. Διὰ παντὸς τοῦ χρόνου plene dixit Plato epist. 4. Διὰ βραχέος, ut Latini *brevi*, Dio Cassius Histor. Rom. L. XXXVI. p. 10. Δι' ἐλαχίστου dixit idem L. XLII. p. 208.

Μέχρι τινὸς, *usque ad* (tempus) *aliquod*. Cebes in Tabula. [Dionysius Halic. Ant. Rom. T. II. p. 831. μέχρι τίνος χρόνου ταῦτα

παῖς ἔχοντες ὑπόμνησιν; Schæf.] ss [Vid. etiam Hesychius T. I. c. 1643. Schæf.]

Πρὸ πολλοῦ, *multo ante.* [Diodorus Sic. XIV. c. 40. τούτους γὰρ ἐκρινε συμφέρειν μὴ πρὸ πολλοῦ μισθοῦσθαι. Longus p. 93. Vill. κράδια μετροῦντας οὐ πρὸ πολλοῦ λελικμημένα. Addito τινὸς idem p. 87. ἐγγόνοι δὲ αὐτοῖς ἄῤῥεν παιδίον οὐ πρὸ πολλοῦ τινος. Sequente genitivo Lucianus T. III. p. 396. Πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς. Xenophon Ephes. p. 57. Loc. οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ σε ἰδεῖν. Sic p. 58. πρὸ ὀλίγου τοῦ τὸ λῃστήριον ἁλῶναι. Artemidorus IV. c. 42. οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἀγῶνος. Schæf.] Πρὸ τοῦ, *antehac.* quod Attici uno verbo προτοῦ dicunt, ut sæpius Aristophanes. [Vid. Reiz. de Accent. Inclin. p. 15. Add. Heyn. ad Apollodor. p. 864. ed. prior. Schæf.] bh

Ὀλίγον, δι' ὀλίγου, ἐξ ὀλίγου, *paululum.* Comicus in Lysistr. p. 839. Ἐπαναμείνωμεν ὀλίγον. *Expectemus paulisper.* ubi Bisetus: Ὀλίγον, τὸ πλῆρες, χρόνον. Immo τὸ πλῆρες est, δι' ὀλίγου χρόνου. 314 [Aristophanes Ran. v. 1046. ἀλλ' ἐπί σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο. *diu.* Lucianus T. I. p. 476. διὰ πολλοῦ ἀναθεωροῦντες. *per multum tempus.* Sed T. II. p. 220. διὰ πολλοῦ est *post longum tempus.* Vid. ad h. l. Reitz. Add. Villoison. ad Long. p. 240. Schæf.]

Προϊόντος apud Theocritum pro προϊόντος χρόνου, Idyll. XIV. vers. 18.

Ἤδη δὲ προϊόντος ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον.

Jam vero procedente *(tempore)* visum est infundere merum. a

Addidit v. χρόνου Xenophon Κύρ. Παιδ. I. 27. Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ὁ μὲν Ἀστυάγης ἐν τοῖς Μήδοις ἀποθνήσκει: *Procedente vero tempore, Astyages in Medis moritur.*

Similiter in participio χειμαίνοντος. [Imo hoc verbum illis annumerandum, quæ recensuimus supra ad v. Ζεὺς et Θεός. Schæf.] Theocritus Idyll. IX. v. 19:

——————— ἐν πυρὶ δ' αὖον
Φαγοί, χειμαίνοντος.

——————— in igne et aridæ
Fagi *(tempore)* hiemis.

* Ἐπὶ τοῦ παρόντος. Aristo Theophili ad Autolyc. III. 5. p. 298. Wolf. de quo fragmento v. Luzac. Exercit. Academ. p. 144. Schæf.

cc Ἕως οὗ, si in interrogationibus adhibeatur, pro *quo usque;* extra hunc usum, pro *usque dum.* Palæphatus ἀπίστων κεφ. δ. Barnb.

dd Sic etiam Joannes evangel. c. VI. 66. et XIX. 12. Schoetig.

** Ἕως τούτου, scil. χρόνου, *interim,* sive *quoad hoc tempus, hoc tempore.* Lucas in evang. c. XXII. 51. Barnb.

315 ee Ἐκ πολλοῦ. Quod plene dicitur in Γαλεομυομαχίᾳ: Ἐκ πολλοῦ χρόνου ὑπάρχον. Bernh.

* Ἐξ ἀϊδίου, scil. χρόνου, *ab æterno*. Leo Imp. Serm. de resurrectione Christi p. 303. ἦν μὲν ἐξ ἀϊδίου συνὼν τῷ τεκόντι: Christus *ab æterno erat apud patrem suum*. Supplet Paulus in epist. ad Roman. c. XVI. 26. ἐν χρόνοις αἰωνίοις. Schoettg.

* Adde ἐξ ὑπογυίου, scil. χρόνου, *subito, ex tempore*. Aristoteles Ethic. L. I. Leisn.

* Ἔκπαλαι, pro ἐκ τοῦ πάλαι ὄντος χρόνου, *ab antiquo tempore*. Petrus in posteriore epistola c. III. 5. Schoettg. Non probanda hæc ratio. Sic præpositiones sæpius adverbiis junguntur. Schæf.

ff Sic et Theophrastus princip. Characterum: ἀπὸ νέου, *haud longo abhinc tempore*.

Idem observandum in ἀπὸ διετοῦς, *a biennii* (tempore). Matth. evangel. c. II. 16. Supplet autem Longus Pastoral. I. p. 5. ἤδη δὲ διετοῦς χρόνου διηνυσμένου, *quum biennii tempus jam præteriisset*. Schoettg.

* Ἀπὸ τοῦ (χρόνου) νῦν (ὄντος), *ab hoc* (tempore). Lucas evang. c. XXII. 60. Ἀπ' ἄρτι, sc. χρόνου ὄντος. Joannes in evangel. c. I. 52. Bernh.

* Lucas in evang. c. XXIII. 8. ἀπὸ πολλοῦ. Paulus ad Galat. c. VI. 17. τοῦ
316 λοιποῦ, pro ἀπὸ τοῦ λοιποῦ χρόνου. Raphelius in Adnot. ex Xenophonte. Mich.

gg Sic et in his: Καθόλου, vel καθ' ὅλου, *omni*, scil. tempore. Artemidorus Oneirocritic. L. III. 53. Paulus in epist. ad Roman. c. I. 13. ἄχρι τοῦ δεῦρο. Herodianus Histor. L. I. c. 12. n. 7. κατ' αὐτό, scil. χρόνον: quod suppletur ibidem n. 1. Schoettg. De κατ' αὐτὸ v. supra ad v. Καιρός. Etymol. M. c. 225. 38. τῶν μὴ κατ' αὐτὸ βεβιωκότων. Bene Sylburgius corrigit κατὰ ταὐτό, *uno eodemque tempore*. Schæf.

hh Item in πρό του, pro πρό τινος, indefinite *ante aliquod* (tempus). Ælianus Var. Hist. VIII. 11. Schoettg.

* Ἕως τίνος, pro Ἕως τίνος χρόνου, *quousque*, Exod. X. 3. alibique frequentissime. Bernh.

ii Sed illud προϊόντες apud Theocritum cum Scholiasta expleverim potius per πόνου, quam χρόνου. vid. supra voc. πόνος. Leisn.

ΧΡΟ'ΝΟΝ.

In διατρίβειν, *morari, terere tempus*. Comicus Pluto v. 413. p. 44. Μὴ νῦν διάτριβε, scil. τὸν χρόνον: *ne nunc* (tempus) *teras*. Et in ἐπίσχειν, quod sæpe etiam absolute, pro *subsistere* vel *morari*, occurrit. Aristophanes Nub. III. 2. Ἐπίσχες, *subsiste*. Xenophon Κύρ. Παιδ. V. Ἐγὼ γὰρ ἐπισχήσω: *Ego enim morabor*. Additur in Actis Apost. XIX. 22. Ἐπέσχε χρόνον kk εἰς τὴν Ἀσίαν.

Item in καθ' ὅσον, εἰς ὅσον et ἐφ' ὅσον, ll *in quantum*. Plena enim
317 loquutio est: εἰς ὅσον χρόνον, vel potius: ἐπὶ vel εἰς τοσοῦτον χρόνον, εἰς ὅσον. Sic fere Sophocles in Philoctet. v. 1072.

Χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον,

Tempus tantum, in quantum.

Ἐφ' ὅσον χρόνον dixit etiam Paulus ad Roman. VII. 11. Ὅτι ὁ νόμος κυριεύει τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ: *Legem dominari homini, in quantum tempus vivat*.

Item in δηρὸν mm vel ἐπὶ δηρὸν, *in longum* (tempus). Eustathius

ad Iliad. 1. Ἐπὶ δηρὸν ἐλλειπτικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πολὺν χρόνον. nn [Sunt hæc neutrius generis, ut multa alia id genus. Schæf.]

Et in μικρὸν et κατὰ μικρὸν, ut apud Joannem evang. XVI. 17. oo Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με: *Paululum, et non videbitis me.* Perperam Doctiss. Pasor in Lexico: Μικρὸν, sc. χρόνου, *parum,* inquit, *sive paulum, sive paululum temporis restat. Est ergo in eo loco adverbium.* Primo fatetur ellipticam esse loquutionem, dein adverbium statuit μικρόν. Hæc quomodo conciliari possint, non video. Certum est, μικρὸν non esse adverbium, sed adjectivum nomen, in quo substantivum χρόνος subaudiendum, non quidem in casu *secundo,* ut vult Pasor, sed *quarto.* Integra enim loquutio est: κατὰ μικρὸν χρόνον. Additur χρόνον in eodem Evang. VII. 33. Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμί: *Abhuc paulisper vobiscum ero.* pp Κατὰ μικρὸν est apud Ælianum Var. Histor. XIV. 29. qq [Xenophon Cyrop. in. κἂν ὁπωσοῦν χρόνον ἄρχοντες διαγένωνται. Hunc locum citans Aristides χρόνον omisit: quapropter hoc nomen in Zeuniana uncinis inclusum. Dio Cassius T. II. p. 1142. 34. εἰ καὶ ἐφ' ὁπωσοῦν ἐπιφαίνοιτό τι αὐτοῦ. Schæf.]

Similiter πλείονα dicunt, pro κατὰ πλείονα χρόνον. Artemidorus 318
in Oneirocritici L. V. Ἔζησε δὲ οὐ πλείονα: *Non diutius vixit.*

Ceterum χρόνον cum πρὸς videtur subintelligi posse in ἄχρις ἑσπέρας, ἄχρι μεσημβρίας, μέχρις ὥρας τρίτης. ut integra sit loquutio: ἄχρι πρὸς χρόνον ἑσπέρας, *usque ad tempus vesperæ* etc. Vide præposit. Πρός. rr [Fallitur. Nihil in talibus locutionibus subintelligendum. Schæf.]

* Sophocles Electr. v. 1075. τὸν ἀεὶ — στενάχουσ', —. Brunckius: "τὸν ἀεὶ, subauditur χρόνον. ———— Glossæ in codd. τὸν ἀεί. χρόνον δηλονότι." Plene Herodotus I. c. 54. extr. ἐς τὸν ἀεὶ χρόνον. Plato T. X. p. 242. in. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Cum illo Sophoclis loco Hermannus ad Orph. p. 331. b. comparavit alterum Œd. Col. v. 1583. ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο. ad τὸν αἰεὶ item subaudiens χρόνον. Vereor, ut recte. Mihi quidem hæc verba, τὸν αἰεὶ βίοτον, per linguæ leges non videntur divelli posse. λελοιπότα τὸν αἰεὶ βίοτον, opinor, est i. q. λ. τ. β. εἰς αἰεί. Sic ibid. v. 1619. τὸν λοιπὸν βίοτον est i. q. τ. β. εἰς τὸ λοιπόν. — Charito p. 64. 1. συνῆλθε δὲ εἰς ἐκεῖνον οὐ μόνον τὸ Μιλησίων πλῆθος, κ. τ. λ. Dorvillius p. 360. "εἰς ἐκεῖνον. χρόνον. ———— si quid mutandum, legerim ἐκείνην. nempe ἐκκομιδήν." Ego vero, si quid mutandum, malim ἐκεῖνο. Subaudi, si paullo cupidius sectaris ellipses, καιροῦ. [In Cod. Vatic. ap. Jacobs. Prolegom. in Anthol. Gr. p. LI. et in Schol. ad Hermogen. citatis a Matthæo ad Dionys. Hal. T. V. p. 458. corrigendum κατ' ἐκεῖνο καιροῦ.] Schæf.

kk Sed accusativus ille χρόνον non videtur a verbo ἐπέχειν pendere, sed ab subaudita præpositione κατὰ, sicut in χρόνον τινὰ ἐπιμεῖναι πρὸς ὑμᾶς, 1 Corinth. XVI. 7. etc. Malim subaudire pronomen reciprocum ἑαυτὸν, *seipsum inhibuit, repressit,* i. e. moratus est. Mich. Verissime. Schæf.

ll Ἐφ' ἴσον occurrit in Matthæi evang. c. IX. 15. Mich.

mm Quod recte dici patet ex Euripidis Orest. v. 55. Δαρὸν (quod pro δηρὸν αἰολικῶς dicitur) ἐκ Τροίας χρόνον ἀλαίσι πλαγχθείς. Idem in Iphig. Aul. v. 690.

Μίλλευσα δηρὸν πατρὸς ἀπειπέσιυ χρόνον. Bernh. Homer. Hymn. XXVIII. in Minerv. v. 14. δηρὸν χρόνον. Schæf.

nn In πιλευταῖον, tandem. Chrysostomus homil. 2. in Epist. ad Philemonem pr. et in ὕστερον. Schoettg.

* Item in ὀλίγον, quod plene dicit Musæus in Leandro: Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον: *sed breve tempus fuerant superstites.* Ubi in latino sermone item ἐλλειπτικῶς

319 dicitur: *breve tempus*, pro, *ad breve tempus.* Bernh. Longus p. 67. Vill. πόνων τι ἀπηλλαγμένοι πρὸς ὀλίγον, κ. τ. λ. 1 Timoth. IV. 8. ἡ γὰρ σωματικὴ γυμνασία πρὸς ὀλίγον ἐστὶν ὠφέλιμος. ad q. l. Palairetus p. 466. " Notetur præterea Ellipsis in Formula Πρὸς ὀλίγον. sc. καιρόν. *Ad breve.* sc. *tempus.* quomodo etiam accepit Syrus Interpres merito a Cl. Casaubono laudatus. Diogenes Laërt. Lib. V. c. 2. p. m. 499. Ἀπεδήμησε πρὸς ὀλίγον. *Secessit ad breve.* sc. *tempus.* Addit Dionys. Halic. A. R. Lib. V. p. m. 303. Ἐν ξένῃ γῇ πρὸς ὀλίγον καιρόν. *In peregrina terra ad breve tempus.*" Malim ὀλίγον in hac similibusque formulis pro neutro habere. Conf. Porphyr. de vita Pythag. p. 44. Kust. εἰ γάρ τις —— καταθείη πρὸς ὀλίγον. Sequitur continuo, item neutro genere, εἶτ' ἀποστὰς ἐπανέλθοι μετ' οὐ πολύ. Quod si probaveris, non miraberis πολυσημασίαν talium locutionum. Sic ἐπ' ὀλίγον, quod passim de tempore dicitur, (conf. Dorvill. ad Charit. p. 570.) alibi est *paullum, nonnihil.* Diodorus Sic. I. c. 81. γράμματα δ' ἐπ' ὀλίγον διδάσκουσι. Interpres: *literas strictim docent.* Idem Eclog. T. II. p. 524. 13. ἐκεῖθεν δ' ἐλαττοῦσθαι ἤρξατο ἐπ' οὐκ ὀλίγον. *non parum.* Marcellinus de Thucyd. vita p. 6. med. ἐζήλωσε δὲ ἐπ' ὀλίγον — καὶ τὰς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου παρισώσεις, κ. τ. λ. Interpres: *nonnihil.* Δι' ὀλίγου, quod alibi de tempore dicitur, (*mox:* e. g. Lucian. T. I. p. 846. Pausan. III. c. 2. IV. c. 16.) locis haud paucis spatium indicat. Thucydides III. c. 21. ἐκ δὲ τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου καὶ ἄνωθεν στεγανῶν τὴν φυλακὴν ἐποιοῦντο. Scholiastes: Δι' ὀλίγου. ἀντὶ τοῦ ἐγγύθεν. Philostratus Her. p. 52. Boiss. δι' ὀλίγου γὰρ ἦν ἐς τὴν Λῆμνον. Add. Musgrav. ad Euripid. Phœn. v. 1133. (Obiter videamus locum Xenophonteum Histor. Gr. in. Μετ' ὀλίγον δὲ τούτων. Schneiderus: " Post verba μετ' ὀλίγον Koeppen inserit ὕστερον." Male. Fefellit virum optimum constructionis ratio. Hanc aliquot exemplis illustremus. Josephus Ant. Jud. I. c. 22. θνήσκει δὲ καὶ Ἴσακος οὐ μετὰ πολὺ [al. μετ' οὐ πολὺ, quod præferam.] τῆς ἀφίξεως τοῦ υἱοῦ. Clemens Alex. p. 388. 18. Pott. μετὰ ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. v. 19. μετὰ ἔτη ἑκατὸν τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας. p. 389. 8. μετὰ ἔτη ὀγδοήκοντα τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. v. 11. μετὰ τὸ ἑκατοστὸν ἔτος τῆς Ἰλίου ἁλώσεως. v. 14. μετὰ ἔτη πεντακόσια τῶν ἐπὶ Ἰλίῳ στρατευσάντων. [Hujus loci meminisse debebam supra ad v. Στρατιώτας.] Theodoritus Eccles. Hist. I. c. 26. in. μετὰ μῆνας πέντε τῆς ἐν Νικαίᾳ συνόδου. Philostratus Her. p. 194. μετὰ τέτταρα καὶ εἴκοσιν ἔτη τῶν Τρωϊκῶν. p. 196. μετὰ χρόνον τῶν Τρωϊκῶν οὕτω ἱκανὸν ἐξαμαυρῶσαι τὰ ἐν τῇ Τροίᾳ. Lucianus T. III. p. 513. μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας. Ibid. p. 53. ediderunt: μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἢ ἐτάφη. Al. ἧς. Verissime. Dele igitur comma post ἡμέραν. Add. Kypk. Observ. in N. F. T. I. p. 394.) Schæf.

oo Sed vide notata nostra ad voc. διάστημα. Immo μικρὸν. l. c. est nominativus et neutrum, quia ponitur absolute, faciens integrum membrum periodi, et sequitur καὶ, quod sequi vix posset, si ellipsis ita supplenda veniret: κατὰ vel ἐπὶ μικρὸν χρόνον. Deinde si sic, μικρὸν διάστημα χρόνου ἐστὶ, id utique adverbialiter exponi potest, *adhuc parum est.* Unde ne sic video, peccavisse Pasorem. Sic Septuaginta in Jeremiæ c. LII. (28) 33. ἔτι μικρὸν, καὶ ἥξει ὁ ἀμητὸς αὐτῆς. Esaias cap. XXIX. 17. Οὐκέτι μικρὸν, καὶ μετατεθήσεται ὁ Λίβανος, ὡς τὸ ὄρος τὸ Χάρμελ. Liquet id ex analogo μετὰ βραχὺ (non βραχέα). Lucas evang. c. XXII. 58. Mich.

pp Adde: et c. XII. 35. Sed neque hic, neque illic, sequitur καί. Mich.

qq Παρὰ μικρόν. Lucianus Somnio p. 5. παρ' ὀλίγον. Vide I. H. Maium Observat. Sacr. lib. I. p. 65. Schoettg.

rr Ἔστε et ἕς τε ἄν, pro *usque dum.* Ælianus Var. Hist. XIII. 31. ἔστ' ἂν ὁ διώκων ἀπῆλθεν, *donec persecutor abiisset*, pro ἐς χρόνον, ᾧ ὁ διώκων ἀπ. *usque ad tempus, quo p. ab.* Schoettg. In Æliano corrige ἔστε ὁ δ. ἀ. Conf. Schneider. ad Xenoph. Anab. p. 144. 146. Sic etiam in Philostr. Her. p. 234. confusa ἔστ' ἂν et ἔστε. Vid. Boisson. p. 627. Ceterum mira Schoettgenii ratio, quam noli probare. Schæf.

320 * In ἐν ἀκαρεῖ deest vel χρόνῳ, vel patrius casus χρόνου. Vid. Observ. Miscellan. Vol. V. p. 62. Spanhemius ad Aristophanis Plut. v. 244. Leisn.

ΧΡΟ´ΝΩ.

In ἐν τῷ νῦν, [ss] *hoc* (tempore,) et ἐν τῷ τότε, *tunc, illo* (tempore). Lucianus Charidem. p. 792. Τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας, ἐν τῷ τότε τοὺς ταχίστους ἵππους: *In Arcadia quum junxisset equos, tunc* (temporis) *velocissimos.* [Pausanias IX. c. 1. συνέβη τι ἐναντία τοῖς Πλαταιεῦσιν ἐν τῷ τότε ἡ τύχη, ἢ ὡς κ. τ. λ. Statim: Θηβαῖοι δὲ ἐν τῷ τότε ἀφελόμενοι μὴ ἐσελθεῖν σφᾶς ἐς τὸ τεῖχος. ad q. l. Facius: „ἀφελόμενοι. scil. τὸ ἄστυ, ὥστε μὴ etc." Fallitur. Nihil enim subaudiendum, sed arcte jungenda verba, ἀφελόμενοι μὴ ἐσελθεῖν. Hoc perinde dictum, ac quod modo præcessit: ἀπειργοντες — μὴ ἐξελθεῖν. Sic l. VIII. c. 52. τὸν μὲν τὰ ὕστερον ἀφεῖλεν ἀδικήματα εὐεργέτην μὴ ὀνομασθῆναι τῆς Ἑλλάδος. ubi, partim præeunte Codice Mosc., scribendum: ἀφείλετο ἀδικήματα. Conf. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 20. Idem l. III. c. 2. ὡς ἐν τῷ τότε λόγῳ μάλιστα ἄξιον τοῦτο ὑπάρξαι σφίσιν. Quod vidit scribendum Facius, sine dubitatione edere debebat λόγου μ. ἄ. Conf. nostra ad Bion. et Mosch. Manson. p. 235. Ceterum in illis, ἐν τῷ νῦν, ἐν τῷ τότε. articulus mihi quidem neutrius esse generis videtur. Schæf.]

Ἐν ᾧ, *quo* (tempore). [Sophocles Trachin. v. 931. κἀν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα, κ. τ. λ. Thucydides VII. c. 29. ἐν ᾧ ἂν θαρσήσῃ. ubi Hudsonus: „Id est, ὅταν, subaudiendo χρόνῳ. Vide Vigeri Idiotism. Cap. 9. Sect. 3." Schæf.] Xenophon Κύρ. Παιδ. II. 14. Ἐν ᾧ καὶ ὁμότιμοι ὄκνουν: *dum etiam homotimi* etc. Joannes in Evang. V. 7. Ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγὼ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει: *Quo* (tempore) *ego venio, alius ante me descendit.* Ἐν ὅσῳ. Thucydides L. III. p. 193. ἐν ὅσῳ περιεκομίζοντο: *dum* illæ *circumveherentur.* ubi Scholiastes: χρόνῳ δηλονότι.

Ἐν ὑστέρῳ. Thucydides L. VIII. 27. habet ἐν ὑστέρῳ, ubi Schol. χρόνῳ δηλονότι. Ὑστέρῳ χρόνῳ dixit Æschylus Agamemn. p. 189.

Ἐν ὀλίγῳ, [tt] *exiguo* (tempore). Ἐν βραχυτάτῳ, scil. χρόνῳ, *brevissimo* (tempore). Dio Cassius XXXVI. 16. Ἐν τῷ δευτέρῳ, *secunda vice,* in Act. Apost. c. VII. 13. Ἐν ἀτόμῳ, *in momento,* tempore exiguo, quod dividi nequit, 1 Corinth. XV. 52. [uu]

Ἐν τούτῳ, [vv] et τοσούτῳ, pro *interea.* Lucianus Contempl. p. 351. Ἐν τοσούτῳ δ' ἐπαιρέσθων: *Interim autem in sublime evehantur.* Quæ verba male reddiderat Interpres ex ignoratione Ellipsios vocis 321 χρόνῳ: *adeo in sublime attollantur.* Sed plane omisit in Timone p. 79. Πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς: *Sed sufficiet ipsis interim vel hoc supplicium.* ubi ille habet: *Quanquam vel id supplicii satis magnum in istos fuerit.* Recte vero in Dial. Panopes et Gal. Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος: *Nam me Neptunus jusserat tranquillum interea, Panope, servare pelagus.* [Lucianus T. II. p. 334. Καὶ ἐν ταυτῷ λελουμένοι εἰργασμένων ἡμῖν κ. τ. λ. Interpres: *eodem tempore.* Scripsit, opinor, ἐν τούτῳ. — Ἐν ἑνί. Vid. supra ad v. Τόπος p. 487. extr. Schæf.]

ss 'Απὸ τοῦ νῦν. Lucæ evang. c. XXII. 69. Mich.

tt Lucas in Actis Apostol. cap. XXVI. 28. Mich.

uu 'Εν τῷ μεταξὺ, scil. ὄντι χρόνῳ, *inter ea.* Joannes in evangel. c. IV. 31. Bernh.

vv Exemplum hujus Ellipsios occurrit in sacris, Actor. XXIV. 16. Schoettg.

* Χρόνων.

In διὰ ταχέων, quod et conjunctim scribitur. Plato Apologia Socratis: Εἰ μὴ ἡ ἀρχὴ διὰ ταχέων κατελύθη: *Nisi imperium brevi dissolutum fuisset.* Schoettg. Herodotus de Vita Hom. p. 755. 54. διὰ ταχέων πορεύσομαι. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 206. ἐξεβοήθει τὰ ὅπλα λαβὼν διαταχέων (sic editum). ut locus interpungendus: nam jungenda ἐξεβοήθει διαταχέων. conf. eximiam lectionem Codicis Vaticani ad p. 345. extr. Sic etiam continuo ductu p. 209. ἐπεύγεσθαι διαταχέων. et p. 320. διαταχέων σώζειν ἑαυτούς. Sed diductis vocibus T. II. p. 904. συμμαχίας σφίσι πέμψαι διὰ ταχέων. Add. Lennep. ad Phalar. p. 256. b. (Quod ibi tuetur vir doctissimus adverbium διαταχέως, Kusterus recte videtur vindicasse Hesychio T. I. c. 969. Compares non minus ἄτοπον illud, ἐπιμᾶλλον, de quo nuper Bastius Epist. Crit. ad Boisson. p. 147. cujus notæ hæc accedant. Herodotus III. c. 104. extr. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπιὸν [imo ἀπιὸν] ἔτι μᾶλλον ψύχει. al. ἐπὶ μᾶλλον. Wesselingius: "Quod scriptus offert liber ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio L. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν ἐς τὸ θερμὸν — etiam I. 94. Pherecydes ap. Diogenem I. 122. τῇδε νούσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea Cl. Reimarus caussam infitiatur esse, cur Dionis Cass. L. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνεωτέριζεν abeant in ἔτι μᾶλλον." Add. idem ad p. 361. 65. Diodorus Sic. Eclog. T. II. p. 535. 54. ἐπὶ μᾶλλον ἀχύρου. ubi v. Wesseling. Ibid. p. 540. 75. ἐπικρατούντων δ' ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τῶν 'Ρωμαίων, κ. τ. λ. Vir Summus: "ἔτι μᾶλλον Steph. exemplar, et melius." Cur melius?) Ceterum ταχέων illud neutrius generis mihi videtur. Conf. Sophocl. Trachin. v. 395. ὡς ἐκ ταχείας — ἄσσεις. ad q. l. egregie Musgravius: "— Estque pro ἐκ ταχέος. Vide annotata ad Antig. 1006. [quæ adscripsimus supra ad v. 'Αρχή.] quibus adde ἐξ ἑκουσίας hujus fab. 740." Schæf.

* Diodorus Sicul. I. c. 14. τὸ τηρούμενον παρ' αὐτοῖς ἐξ ἀρχαίων νόμιμον. Wesselingius: "'Εξ ἀρχαίων. Sic mox C. 21. et XIV. 45. οἷς ἐξ ἀρχαίων ἐπιβουλεύουσι. et XIII. 55. Οἱ δὲ Σελινούντιοι ἐκ πολλῶν ὄντες ἄπειροι πολιορκίας. pro quibus Lucas A. A. XXIV. 10. 'Εκ πολλῶν ἐτῶν ὄντα σε κριτὴν τῷ ἔθνει. et Noster XIX. 22. τῆς πόλεως γεγενημένης εὐδαίμονος ἐκ πολλῶν χρόνων." L. V. c. 77. νόμιμον ἐξ ἀρχαίων εἶναι. Idem: "'Εξ ἀρχαίων. Nota ellipsis. ἀπ' ἀρχαίων χρόνων L. I. 3. ἐκ παλαιῶν χρόνων V. 8. φίλος ἀπὸ πολλῶν sive ἐτῶν seu χρόνων Lucian. Reviviscc. C. 35." Conf. idem ad XIII. c. 55. in. XIV. c. 45. Singulari numero Hermogenis Scholiasta, cujus verbis utitur idem vir eximius ad Exc. ex Diodoro de V. et V. T. II. p. 551. 52. ἁβρότεροι ἐξ ἀρχαίου οἱ Ἴωνες. Diodorus Sic. XIX. c. 67.

ἐκ παλαιῶν χρόνων. Singulariter Herodotus VIII. c. 62. ἐκ παλαιοῦ. L. I. c. 60. ἐκ παλαιτέρου. Neque hæc, si absolute dicuntur, mihi videntur ἐλλιπῆ, sed neutra esse, ad quæ nihil subaudiri oportet. Satis notum est, τὸ ἀρχαῖον, τὸ παλαιὸν sæpissime sic dici, ut significent, *olim*, *antiquitus*. Ad hæc, opinor, plane nihil subaudiendum. Cur igitur in illis ad ellipses confugias? SCHÆF.

* Χρόνοις.

In phrasi ἐν τούτοις, sc. χρόνοις, *interea* (temporis). Sic ἐν οἷς habet Lucas in Actis Apostol. cap. XXIV. 18. Ἐν οἷς εὗρόν με ἡγνισμένον ἐν τῷ ἱερῷ: *In quibus* (h. e. interea, dum in oblationum præstatione versor) *invenerunt me sanctificatum in templo*. Artemi- 322
dorus in Oneirocrit. II. 26. πρὸς ἐσχάτοις ὄντες, sc. χρόνοις: *qui in agone sunt constituti*. SCHOETTG. Vid. supra ad v. Κίνδυνος.—Noli huc referre Diodori Sic. I. c. 15. πολλοῖς ὕστερον in Wesselingii (it. Bipontinorum) editione. Operarum enim negligentiâ post ὕστερον excidit ἔτεσιν. SCHÆF.

ΧΡΩΜΑ, *PIGMENTUM*.

In τὸ μέλαν, quando substantive capitur pro *atramento*. ut Paulus posteriore ad Corinth. epist. c. III. 3. — ἐγγεγραμμένη οὐ μέλανι. Et Joannes epist. II. vers. 12. διὰ χάρτου καὶ μέλανος. xx [Non opus χρῶμα subaudire. Neque satis commode procedit hæc ratio, quoties μέλαν de succo loliginis dicitur. Plutarchus de S. N. V. p. 94. Wytt.—ὥσπερ αἱ σηπίαι τὸ μέλαν, ἀφίησιν. Addito ποτὸν, sed ποιητικῶς, Epigr. adesp. CCCLXXXVII. v. 5. εὖτε πίομαι μέλαν ποτόν. (Ibid. v. 2. scrib. οὐ μῆλον. quod ab egregio illo Codice oblatum miror Jacobsium sprevisse. Sic juncti ambo numeri in Aristophan. Av. v. 159. τὰ λευκὰ σήσαμα, Καὶ μύρτα, καὶ μήκωνα, καὶ σισύμβρια. in Epigr. adesp. CCCCLIII. κέντρος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.) SCHÆF.]

* Sic etiam Virgilius Ecl. II. v. 41.

Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo.

sub. *colore*.* SCHWEB. Imo est ablativus substantivi *album*. Vid. Gesner. et Forcellin. SCHÆF.

xx Aristophanes Equit. v. 530. Βαπτόμενος βατραχείοις, sc. χρώμασι, *tinctus* (colore) *raneo*, i. e. subfusco, medioque inter pallidum et viridem. Scholiast. ad h. l. Ἔστι δὲ χρώματος εἶδος τὸ βατράχειον. Τὸ χρῶμα subaudi etiam in ἀφάρμακον. Hesychius: ἀφάρμακον, χρῶμα Οἰδίποδος ἄνευ ἄνθους· ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα. [Alii, ut Brunckius Lex. Sophocl., rectius sic distinguunt: Ἀφάρμακον χρῶμα Οἰδίποδος. ἄνευ ἄνθους. quomodo nihil subaudiendum. Neque χρῶμα hîc de pigmento, sed de colore dici videtur. (Obiter moneo, Lexica augeri posse deminutivo χρωμάτιον, quod habet Helladii Distichon in Anthol. Gr.) SCHÆF.] Adde locum Aristophanis Ἐκκλησ. v. 727. χώρει σὺ δεῦρο, Κιναχύρα,—ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς: *Heus tu, o Cinachyra,—ut bene trita canephoros sis*. Quo loco Kusterus accipit τὸ ἐντρίβεσθαι pro *fucari* vel *colorem aliquem faciei infricare*, sive *frictionem alii-*

nere. Quæ potestas si illi vocabulo subjiciatur, subaudiendum est τὸ χρῶμα. [Haudquaquam opus. Mœris p. 166. Ἐντρίβεσθαι, τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθιοῦσθαι, Ἀττικῶς. ubi v. Pierson. Schæf.] Addit Lucianus in Judic. Dear. p. 223. edit. Amstel. Τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, ὥσπερ ἑταίραν τινα. Leisn.

* ΧΥΣΙΣ, *EFFUSIO.*

Vide, quæ notata sunt sub Λιβάς. Leisn. Carent Lexica ea significatione hujus nominis, qua de violatione pactorum dicitur. Vid. Epigraphe metrica l. IV. Iliad. Schæf.

ΧΩΡΑ, *REGIO.*

Eleganter omittitur χώρα in adjectivis feminini generis, yy ut, ἡ ὀρεινὴ, *montosa*; ἡ ἔρημος, *deserta*, zz scil. χώρα, vel γῆ. Xenophon Κύρ. Παιδ. II. 27. Ἴθι τὴν ὀρεινὴν, scil. χώραν: *Montanam ingreditor* (regionem). Lucas Evang. c. I. 39. de Maria: Ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς: *Abiit in montanam festinanter.* Et v. 65. Καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ὀρεινῇ Ἰουδαίας διελαλεῖτο πάντα: *Et in omni montana* (regione) *Judææ divulgabantur cuncta* etc. Additur χώρα apud Diodorum Sicul. I. p. 38. — ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς ἐρήμου χώρας.

Sic in ἡ ἠρημωμένη, Ezech. XXXIII. 27. et ἡ ὑπ' οὐρανὸν, Luc. evang. c. XVII. 24. Ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ, ἡ ἀστράπτουσα ἐκ τῆς ὑπ' οὐρανὸν, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν λάμπει: *Nam sicut fulgur, quod coruscat ex una* (regione), *quæ sub cœlo est, in alteram, quæ sub cœlo est, fulget.* ubi in τῆς ὑπ' οὐρανὸν deest χώρας, ut in τὴν ὑπ' οὐρανὸν, χώραν. ccc Occurrit hæc Ellipsis etiam apud Septuaginta Interpretes in lib. Job. XVIII. 4. Ἀοίκητος ἡ ὑπ' οὐρανόν. et Prov. VIII. 28. Πηγαὶ τῆς ὑπ' οὐρανόν. ddd

Eadem Ellipsi φιλία et πολεμία dicuntur, pro χώρα φιλία, et χώρα πολεμία. Vel, quod perinde est, in hisce Γῆ subaudire possis, uti ad eam vocem diximus. eee

324 Porro in κατ' ἰδίαν, *privatim*, non incommode intelliges χώραν, ut sit: *in* (regione) *privata, in loco privato.* Occurrit Lucæ cap. IX. 10. Ὑπεχώρησε κατ' ἰδίαν: *Secessit seorsum.* fff Sic καταμόνας, ggg quod idem notat, dici videtur quasi κατὰ μόνας χώρας. Et ἰδίᾳ, hhh q. d. ἐν ἰδίᾳ χώρᾳ. Verbi gr. Ἰδίᾳ τῶν ἄλλων: *Seorsum ab aliis.* Plene; Ἐν ἰδίᾳ χώρᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων: *In loco ab aliis separato.* Similiter δημοσίᾳ, *publice*, iii quod pro adverbio habetur a Grammaticis, proprie est ablativus femin. nominis δημόσιος, *publicus.* Est autem δημοσίᾳ absolute dictum, pro, ἐν δημοσίᾳ χώρᾳ, *in loco publico.*

Denique in ταύτῃ et ᾗ nonnunquam χώρᾳ cum præposit. ἐν subauditur, ut apud Artemidorum Oneirocrit. II. 3. Ὑπὸ τῶν ταύτῃ κατοικούντων, i. e. ἐν ταύτῃ χώρᾳ: *Ab iis, qui in hac* (regione) *habitant.* kkk [Pausanias III. c. 18. κατὰ μὲν δὴ τοῦ λόγου τὸ εἰκὸς ἐτάφησαν ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ, καὶ οὐ ταύτῃ. Schæf.]

Xenophon Κύρ. Παιδ. II. 11. Καὶ (τάξας) τοὺς ἄλλους, ᾗ ᾤμην δεῖν. pro, ἐν ᾗ χώρᾳ. *Et collocatis aliis, quo* (loco) *collocandos existimabam.* lll

* Plena oratione Xenophon L. I. K. Π. p. 19. Ἐν ἐρήμῃ οὔσῃ τῇ χώρᾳ. Idem L. III. Ἔρημος χώρα καὶ ἀργός. Onosand. c. VI. Πεδιὰς καὶ ψιλή. In μεσογαία. Polybius T. I. p. 336. In παράλια. Idem T. I. p. 336. et 491. In ἄκρη, *promontorium*, q. d. *extrema regio*. Dionys. Περιηγ. v. 87. Κρήσσης ἄκρης. In φιλία ellipsin supplet Thucydid. L. VI. c. 34. ἐκ φιλίας χώρας. In διέρχεσθαι. Actor. XI. 19. διῆλθον. s. τὰς χώρας. Item in ἡ σεαυτοῦ. Theocrit. Id. V. 61. Τὰν σαυτοῦ πατέων. v. schol. Gr. Xenophon L. I. K. Π. p. 14. ἔξω τῆς ἑαυτῶν. In τῇ vel τᾷ. Theocrit. Id. V. v. 32. et 67. SCHWEB.

yy Immo et in propriis quibusdam nominibus regionum deest, ut in ἡ Γαλιλαία, ἡ Ἰουδαία, etc. coll. Marc. c. I. 15. πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα. et Lucæ evang. c. III. 1. Τραχωνίτιδος χώρας. MICH.

zz Ἡ ἄνυδρος, (terra) *sicca*. Ps. CVI. 14. Esaiæ c. XLIII. 19. πεδινή, *pedestris*, aaa 1 Reg. X. 27. ἡ μέση τῶν ποταμῶν: (regio,) *quæ media inter fluvios sita est*, h. e. *Mesopotamia*. Ita vocatur Zosimo I. 4. 6. et alibi, Pæanio, Eutropii metaphrastæ, IX. 6. 13. Psello περὶ ἐνεργείας δαιμόνων p. 37. edit. Paris. Vocem γῆς addit Herodianus III. 9. 6. ἡ ἄβυσσος, *fundo carens*. Luc. VIII. 31. bbb SCHOETTG. 325

aaa *Pedestris*. corrige: *campestris*. MICH.

bbb Sic εὐθεῖα Lucæ evangel. cap. III. 5. παράλιος, *maritima*, cap. VI. 17. MICH.

ccc Τὴν βασιλέως κακῶς ἐποίουν: (fines) *regis depopulabantur*. Xenophon rer. Græc. II. 1. 11. SCHOETTG. Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 610. Exc. Legat. ex Diod. Sic. T. II. p. 623. 35. τοὺς παραβάλλοντας Ῥωμαίων εἰς τὴν βασιλίδα. Interpres: *Romanos, quotquot in regnum eorum fuerant delati*. Wesselingius in Addend. " εἰς τὴν βασιλίδα. Id quidem rarius; quid si venerit ab ipso Diodoro, haud dubie χώραν lectori intelligendam reliquit. πόλιν βασιλίδα, ναῦν βασιλίδα posse simili modo poni, nemo ignorat. Vide tamen Ezech. Spanhem. in Juliani Or. I. p. 30." Conf. Thomas Mag. p. 144. Sophocles Troili fragm. II. Σκάλμη γὰρ ἔρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' ἐμούς. ex emendatione Bentleii in Epist. ad Hemsterhusium p. 108. (p. 70. Opusc. Ruhnk.) Euripides Iphig. Aul. v. 1316. Musgr. ἐνναίει βασιλίσι. Rhes. v. 719. τὴν βασιλίδ' ἑστίαν Ἀτρειδῶν. His defectus Lexicorum sarciendus. SCHÆF.

ddd Secundus casus quoque in participio verbi substantivi supplendus est in ἐξ ἐναντίας. Tit. II. 8. Ἵνα ὁ ἐξ ἐναντίας ἐντραπῇ: ubi ad integram φράσιν ea, quæ diximus, sunt addenda, ut hæc fiat φράσις: ὁ ἐξ ἐναντίας χώρας ὤν: *qui e contraria parte est, adversarius*. BERNH. Imo est i. q. ἐξ ἐναντίου. V. supra ad v. Ἀρχή. Lucianus T. II. p. 447. μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. Eadem ratione alia hujusmodi intelligenda, ad quæ vulgo v. χώρα subaudiunt. SCHÆF.

eee In πιτυόεσσα, πιτυοῦσσα, πλατανιστόεσσα vel πλατανιστοῦσσα, etc. vid. Sylb. ad Pausan. Lac. c. XIV. In Σπαρτιᾶτις, Πανορμῖτις, ἡ Μεγαρική, i. e. (ager) *Spartanus*; (ager) *Panormitanus*; (ager) *Megarensis*. In ἡ περίχωρος, ὑπερόριος, item in ἑῴα, i. e. *orientis* (regio). LEISN.

* Χώρα deest secundo casu in phrasi: ἐξ ἑτέρας, qua utitur Aratus Phæn. v. 571.

Τοὶ μὲν δύνοντες, τοὶ δ' ἐξ ἑτέρης ἀνιόντες etc.

326

Ubi utroque loco deesse censendum vocab. χώρας. [Leontius Epigr. XI. Ἐν μὲν τῇ Ζεύξιππον ἔχω πέλας, ἡδὺ λοετρόν· Ἐκ δ' ἑτέρης ἵππων χῶρον ἀεθλοφόρων. SCHÆF.] Idem fit de phrasi, εἰς ἑτέραν. Idem Aratus v. 659.

Ἡ μὲν ἄρ᾽ εἰς ἑτέρην φέρεται.

Εἰς ἑτέρην, pro εἰς ἑτέρην χώραν. Bernh.

fff Sic et in εἰς μακρὰν, ita tamen, ut εἰς ponatur pro ἐν. Actor. II. 39. Ὑμῖν γάρ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία, καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακράν. scil. χώραν οὖσι. Idem occurrit Ephes. II. 17. et apud Septuaginta Interpretes in Esaiæ cap. LVII. 19. unde locus ille citatur. Additur nomen Luc. XVIII. 12.

Εἰς μακρὰν adhibetur etiam de tempore. Lucianus in Somnio p. 2. οὐκ εἰς μακράν: *non ita multo post.* Nisi malis subintelligere μοῖραν τοῦ χρόνου. Schoettg.

ggg Marcus evangel. c. IV. 10. Mich.

hhh 1 Corinth. XII. 11. Mich.

iii Actor. XVI. 37. Mich.

kkk Sumitur etiam elliptica hæc phrasis τῇ adverbialiter, pro *hic.* Diogenes Laërtius procem. Θρήϊκα χρυσολύρην τῇ δ᾽ Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν, pro ἐν ταύτῃ χώρᾳ. Bernh. Scribe τῇδ᾽. Alibi est *huc.* Epigr. adesp. CLXXXV. v. 5. ἔπλεον δ᾽ οἳ ἔπλεον ἐκεῖνος τῇδε. Schæf.

327 lll Ad ᾗ addendum esse nom. χώρᾳ certum fit ex voc. ἦχι, quod idem significat. Aratus Phæn. v. 134. 135.

Ταύτην δ᾽ ἄρα νάσσατο χώρην,
Ἦχί περ ἐννυχίη ἔτι φαίνεται ἀνθρώποισι

Indubium est, referri τὸ ἦχι ad χώραν, proximum retro vocabulum. [Latine dicitur: *hunc locum, ubi.* Quis inde colliget, *ubi* κατ᾽ ἔλλειψιν dici? Schæf.]

Deest in αὐταῖς. Apollon. Argon. I. 588.

——————— διπλόα δ᾽ αὐταῖς
Ἦματ᾽ ἐλινύσκον.

ubi ad plenum sermonem addendum ἐπὶ et χώραις, ut fiat ἐπ᾽ αὐταῖς χώραις. Schol. περὶ τὸ αὐτὸ διέτριβον. Bernh. Sic sola H. Stephani editio: ceteræ recte ἀκταῖς. Brunckius in Append. ad h. v. "Typothetæ errore in Stephani editione διπλόα δ᾽ αὐταῖς." Scholium, quod Bernholdum magis etiam videtur errore implicuisse, referendum est ad verbum ἐλινύσκον. Hoc simili modo Etymol. M. c. 330. 55. explicat ἐν τῷ αὐτῷ εἰλεῖσθαι. Ceterum ut hic typotheta, perinde alibi librarii turbarunt. Conf. Heyn. ad Homer. Il. T. VII. p. 101. Schæf.

ΧΩΡΙΟΝ, *LOCUS.*

In multis etiam hoc nomen omittitur, ut in τὸ ἔρημον, cui voci additur χωρίον Lucianus in Asino p. 104. — εἰς ἔρημον χωρίον: — *in locum desertum.* [Conf. ἐπ᾽ οἰονόμοιο Leonidæ Tarentini, de quo supra ad v. Ὕδωρ. Schæf.] Sic ἐπίπεδον, *planum.* ut Xenophon Κύρ. Παιδ. I. 43. ἐν τῷ ἐπιπέδῳ, sc. χωρίῳ: *in* (loco) *plano.* Τὸ πρανὲς, *declive.* Idem Κύρ. Παιδ. II. 14. ἐπὶ τὸ πρανὲς, *ad declivem* (locum). Εἰς τόδε, *huc, in hunc locum.* Homerus: Τόδ᾽ ἱκάνω, *huc venio.* ubi Eustathius: Τόδ᾽, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, *huc.* Plene igitur diceretur, εἰς τόδε χωρίον. [Homerus Odyss. X. v. 75. τόδ᾽ ἱκάνεις. XIX. v. 407. τόδ᾽ ἱκάνω. Præmisso δεῦρο, ibid. XVII. v. 524. δεῦρο τόδ᾽ ἵκετο. Add. Ilgen. ad Hymn. in Mercur. v. 32. Similiter κατ᾽ ἐκεῖνο. Lucianus T. II. p. 136. Schæf.] Εἰς ἓν, *in unum,* pro εἰς ἓν χωρίον, *in unum locum,* ut συνάγειν εἰς ἓν, *in unum congregare.* Integre Dionysius Halicarnasseus L. VI. p. 343. Εἰς ἓν συνάγοντ

τὰς δυνάμεις χωρίον: *In unum exercitus contrahunt locum.* Ἐπ' αὐτὸ, et ἐπὶ τὸ αὐτὸ, supp. χωρίον. Occurrit in Actis Apostol. XI. 1. et alibi. Hesychius exponit: ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον. Χωρίῳ in ἐν καλῷ, ἐν 328
ἐπικαιρίῳ, *in opportuno.* mmm Vel subintell. τόπῳ, quam vocem vide. nnn

Χωρία, ooo in τὰ ἐργάσιμα, *culta;* τὰ λάσια, *hispida;* τὰ δυσχερῆ, *difficilia;* τὰ ὁμαλὰ, *plana.* quæ omnia exstant apud Xenophontem Κύρ. Παιδ. I. 21. Τὰ πρανῆ, *declivia,* apud eundem. τὰ λεῖα, *lævia,* apud Ælianum Var. Hist. III. 1. τὰ δασέα. Aristophanes Nub. v. 324. Διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων. ppp

* Item in κάταντες apud Bionem Id. IV. In γηλόφοι apud Theocritum Id. I. 13. Plene Dioscorides L. III. c. 17. Ἐν ἐλάδεσι καὶ γεωλόφοις χωρίοις. In illis Homeri Iliad Ψ. v. 116.

Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.

in quibus omnibus conjunctis sub. χωρία. Vid. Eustath. p. 1401. l. 13. In ἐκ πλείονος, ἐκ πλείστου, quibus absolute sæpius utitur Æneas Tacticus. Sic c. XXVI. ἐκ πλείονος, elliptice: et ibidem post aliquot versus interjectos oratione plena: ἐκ πλείονος χωρίου. [Subaudias, si tamen, quoties solum ponitur, aliquid necessario subaudiendum, etiam διαστήματος. Xenophon Anab. I. 10. 11. ἐκ πλείονος ἢ τὸ πρόσθεν ἔφευγον. Schneiderus: "ex longiore intervallo vel spatio, quam cap. 8. 9. Sic est ἐκ πολλοῦ Cyrop. 7. 1. 27. quod Zonaras πόῤῥωθεν interpretatus est. Addit Weiske locum Arriani Anab. 1. 10. 11." SCHÆF.] Denique ellipsis hujus vocis locum habere videtur in βραχία, vel, accentu mutato, βράχεα, *vada,* uti Græci, teste Varrone apud Servium ad Æneid. L. I. v. 115. vocant *loca, in quibus ab aqua summa non alte est terra:* quæ imitatione Græcorum etiam Latini vel absolute *brevia,* vel sermone pleno *brevia vada* appellarunt. Sic Virgilius Æn. L. I. v. 115.

———— tres Eurus ab alto
In brevia et Syrtis urget.

Plene idem L. V. v. 221.

Sergestum, brevibusque vadis, frustraque vocantem.

Plene est apud Philonem de Legat. ad Caium p. 773. E. Βραχέσιν ἀγχιβαθέσι χωρίοις. quamquam ibi in alio sensu. SCHWEB. Ad βράχεα τὸ προπαροξυτονούμενον nihil potest subaudiri: est enim παρὰ τὸ βράχος, non παρὰ τὸ βραχύς. Herodotus IV. c. 179. ἐν τοῖσι βράχεσι. Vid. Abresch. Animadv. ad Æschyl. L. III. p. 84. et conf. Voss. ad Pompon. Mel. p. 659. ed. Gron. poster. SCHÆF.

* "Herodo. 5. 50. ἦλθον ἐς τὸ συγκείμενον. Thuc. 5. 65. ἐν τῷ ὁμαλῷ — ἐς τὸ ὁμαλόν. qui idem ibi dixit, χωρίον ἐρυμνὸν, καὶ δυσπρόσοδον — πρὸς χωρίον καρτερόν. Xen. Cyrop. 6. 3. 1. ὅπου μὲν πεδινὸν εἴη. Thuc. 3. 92. κατ' αὐτὸ τὸ στενόν. Ctes. excc. Persicc. 24. διὰ δυσβάτου. He-

b Vide supra dicta sub voce φωνή. Mich.

c Addidit nomen Julianus in Cæs. τίθεσθαι δὲ τοὺς θεοὺς τὴν ψῆφον. Bernh.

Ψῆφοι.

Plural. ψῆφοι in ἴσαι, ut apud Platonem alicubi: Ἐὰν δέ τισιν ἴσαι γίγνωνται: *Si quibus pares fuerint* (calculi.)

331 Ψήφοις in πάσαις, ἁπάσαις, vel πλείοσιν etc. ut apud Synesium: Ἁπάσαις αἱρεῖν: *Omnibus* sive *communibus* (calculis) *vincere*. [Libanius T. I. p. 401. νικῶν ἁπάσαις, οὐ μόνον ἡμῶν ψηφιζομένων, ἀλλὰ καὶ θεῶν δικαζόντων. Reiskius: " ἁπάσαις. scil. ψήφοις." Add. Marklandi Explicat. veter. aliqu. auctor. p. 249. coll. Porson. ad Euripid. Med. v. 1011. Schæf.] Sic πάσαις κρατεῖν apud Lucianum in Bis Accus. p. 226. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς: *Omnibus* (calculis) *vincit Academia, excepto uno*. p. 229. Τίς ὑπερέσχεν; *Quis vicit?* Πάσαις ἡ ἡδονή: *Voluptas omnibus* (calculis). p. 235. Τίς κρατεῖ; *Uter vincit?* Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς: *Omnibus* (calculis) *Syrus, excepto uno*. Ibidem p. 237. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς: *Papæ, totis decem vincis*. Apud eundem in Charidemo p. 392. additur ψήφοις. Οὐχ ἁπάσαις, inquit, ψήφοις προτιμῶσιν ἁπάντων τὸ κάλλος; *Nonne omnibus calculis præferunt pulcritudinem cunctis ceteris rebus?* [Locus est T. III. p. 629. Add. ibid. p. 662. ψήφοις δὲ πάσαις πᾶν ἔθνος νικᾷς βροτῶν. Schæf.] Mirari igitur satis nequeo oscitantiam Interpretis in vertenda hac phrasi, apud eundem Auctorem in Reviviscentib. p. 403. ubi Philosophia rogat Lucianum, an non metueret, ne condemnaretur: respondet Lucianus: Οὐδαμῶς· πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βούλομαι. i. e. *Nequaquam; pluribus enim* (calculis) *caussam tenere* vel *vincere volo*. Pessime ille reddidit: *Nequaquam, imo, plures volo vincere*. Rursus in eodem Dial. p. 413. Ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ ἁπάσαις κρατεῖς. *Absolvimus te crimine, et omnibus* (calculis) *vincis*. Quod iterum non intellexisse videtur, reddens: *In omnibus vincis*. Quæ documento esse possunt, quanti momenti res sit, Ellipsios doctrinam pulcre nosse, et quam facile vitium admittatur ab iis interpretibus, qui de illa non cogitant. [Conf. Bosii præfat. Schæf.]

332 ΨΥΧΗ, *ANIMUS*.

In ἐκ μιᾶς, ἀπὸ μιᾶς, suppl. ψυχῆς, *uno* (animo.) Addidit Dionysius Halicarnasseus L. VI. p. 348. Ὥσπερ ἐκ μιᾶς ψυχῆς ἅπαντες ἀνεβόησαν: *Tanquam uno animo omnes exclamarunt*. Sic in ἀπ' εὐθείας. Plutarchus in Fab. Max. Τὴν ἧτταν ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔφρασεν: *Acceptam cladem nuncius ingenuo* (animo) *non retulit*. ubi ἀπ' εὐθείας pro ἀπ' εὐθείας ψυχῆς, q. d. *ab recto animo*, i. e. *ingenue, candide*. vel γνώμης subaudire possis, quod idem est. Ἀπὸ ὀρθῆς γνώμης dixit Dio Cassius p. 78. [Dionysius Halic. Ant. Rom. T. IV. p. 2129. ἀπ' ὀρθῆς γνώμης. Schæf.] et ἀπὸ ὀρθῆς καὶ ἀδόλου γνώμης idem p. 97. vel etiam διανοίας, quod idem est. Dio p. 284. lib. XLIV. ἀπ' ὀρθῆς διανοίας. et lib. XLVI. p. 353. ἵνα μὲν καὶ

ἐκεῖνα διαβάλλῃς, ὡς οὐκ ἀπ' ὀρθῆς διανοίας. Similis est Ellipsis, quam supra ad vocem θυμὸς notavimus, nimirum ἀπὸ τοῦ βελτίστου, ἀπὸ τοῦ διακειμένου, sc. θυμοῦ. [d] [Monui ad illam vocem, talia mihi quidem non videri ἐλλιπῆ. Idem, opinor, dicendum de femininis istis, si absolute ponuntur. Conf. Musgravii notam ad v. Ἀρχὴ, cujus vis dici vix potest quam late pateat. Schæf.]

d Ἀναλαμβάνειν, sc. ψυχὴν, vel ἑαυτὸν, (spiritum) *recipere, ad se redire.* e Schoettg. Non ψυχὴν, sed pronomen reciprocum subaudiendum. Schæf.

e Τὸ ψυχὴν omittit Alciphron in verbo πάσχειν L. III. ep. 50. p. 390. πάσχω μὲν οὖν τι καὶ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ. *Afficior nonnihil etiam ob adolescentem.* [Nihil hic subaudiendum. Vid. de hac locutione Boissonad. ad Philostr. Her. p. 432. 461. 567. 605. Schæf.] Quod vocabulum hic omissum additur ab Achille Tatio, Eustathio, Longo, Xenophonte Ephesio. vid. Observat. Miscell. Vol. VI. p. 351. Omittitur etiam in δάκνεσθαι. vid. Wolf. ad Liban. epist. 53. p. 149. Leisn. 333
Neque ad v. δάκνεσθαι quidquam subaudiendum: nisi placet ad Ellipses toties confugere, quoties vox προτικῶς dicitur. Schæf.

Ω.

ΩΔΗ, *CANTUS.*

Deest hoc vocabulum in ἡ ἐμβατήριος et ἡ ἐμβατηρία, quo significatur *cantus, ad quem* apud Lacedæmonios *prælium committebatur.* Polybius L. IV. p. 403. Καὶ μὴν ἐμβατηρίας μετ' αὐλοῦ ἀσκοῦντες: *Quin etiam ad præliares* (modulos) *tibia se exercentes.* Plenius ἡ ἐμβατήριος ᾠδὴ occurrit apud Maximum Tyrium Dissert. XXXIII. p. 334. Ἢ αὐλὸς τριηρικὸς, ἢ ᾠδὴ ἐμβατήριος: *Aut tibia triremica, aut cantus præliaris.*

Ὠιδὴν intellige ante genitivum appositum verbo ᾄδειν et similibus. [Probarem hanc rationem, si genitivo præpositus esset articulus τήν. Itaque malim dicere, verba illa nunc accusativum regere, (vid. Jacobs. ad Anthol. Gr. I. 2. p. 372.) nunc genitivum. Ἄιδειν similiter genitivo junctum legas in Aristoph. Nub. v. 721. φρουρᾶς ᾄδων· Ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι. Vulgo ad hujusmodi genitivos subaudiunt aliam alibi præpositionem. Schæf.] Comicus Lysistr. p. 910. vers. 1239.

Ὥστ', εἰ μέν γέ τις
Ἄιδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον.

Itaque si quis
Canat Telamonis *(cantum)*, quum Clitagoræ canere oporteat.

Recte ibi Bisetus: Ἐν τούτοις δὲ ἐστιν ἔλλειψις. τὸ πλῆρες, ᾄδοι Τελαμῶ- 334
νος ᾠδὴν, ἢ μέλος. οὕτω καὶ δέον ᾄδειν Κλειταγόρας ᾠδὴν, ἢ μέλος.

* In ἡ ἐπιτάφιος, in inscriptione Idyllii I. Bionis in Adonidem. Sic Glossarium vetus *nenia* reddit ἐπιτάφιος ᾠδὴ, expressa ellipsi. In ἐπιθαλάμιος, in inscriptione Idyll. VIII. et Theocriti Idyll. XVIII. Plene apud Dionys. Hal. L. I. p. 37. ἐπιθαλάμιος ᾠδή. Item in

χρυσοσίθυρος, παρακλαυσίθυρος, ἐπιλήνιος aliisque ellipsis hæc obtinet. SCHWEB.

ΩΝ, *EXISTENS.*

Participium ὢν per Ellipsin etiam omittitur, et quidem frequentissime post articulum præpositivum, ut: Matth. cap. VI. v. 9. Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, scil. ὤν. Xenophon Κύρ. Παιδ. I. 3. Τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη, scil. ὄντα. Et paullo post: Ἑλλήνων, τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, sc. ὄντων. Ælianus Var. Histor. II. 1. Ὁ μὲν ἰδιώτης τὸ μειράκιον, scil. ὢν τὸ μειράκιον. a [Imo τὸ μειράκιον per appositionem additum est. Omnino quæ viri doctissimi de participio verbi substantivi h. l. tradunt, ingenti laborant abusu Ellipsium. SCHÆF.] Sic οἱ ἐν τῷ τέλει, et οἱ ἐν ἀξιώματι, scil. ὄντες, *qui in dignitate* (sunt constituti); *magistratus.* Οἱ περὶ τὸν Παῦλον, οἱ περὶ τὸν βασιλέα, supple ὄντες: *Qui circa Paulum, qui circa regem* (erant): quæ passim occurrunt. Præterea in phrasi, ἐν τοῖς μάλιστα, Latinis *ut qui maxime*, subaudiri aliquid, certum est. [Arcte, opinor, jungenda illa verba, nec, quod nonnullis placet, μάλιστα seorsum sumendum. Compara Herodotum III. c. 8. in. Σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὁμοῖα τοῖσι μάλιστα. et conf. quæ p. 380. de simili locutione, ἐν τοῖς πάνυ, monuimus. Ceterum hîc quoque articulum τοῖς neutrius esse generis arbitror. Docent id locutiones, τὰ μάλιστα, ἐς τὰ μάλιστα, quarum eadem significatio, idem usus. SCHÆF.] Videtur autem Henricus Stephanus commode subintellexisse participium οὖσι, una cum dativo plur. sumto ex præcedentibus. Ex. gr. φίλος εἰμὶ ἐν τοῖς μάλιστα: *amicus sum, ut qui maxime.* Plenus sermo esset: ἐν τοῖς μάλιστα οὖσι φίλοις, vel plenior: ἐν τοῖς κατὰ μάλιστα ἔργα οὖσι φίλοις. Sic: ἐχθρός ἐστιν ἐν τοῖς μάλιστα: supple, ἐχθρός ἐστιν ἐν τοῖς κατὰ μάλιστα ἔργα οὖσιν ἐχθροῖς. b [Quis fando cognovit adjectivum μάλιστος? SCHÆF.]

* Innumera sunt vocis hujus per omnia genera, casus et numeros exempla. Elegans in primis est ejus usus in periphrastica illa locutione, Οἱ περὶ Ἀρκαδίαν, i. e. Ἀρκάδες. Οἱ περὶ Λακεδαίμονα, pro Λακεδαιμόνιοι. Οἱ περὶ τὴν Ἴδην, ἐκ τῆς Ἴδης, ἐν τῇ Ἴδῃ, pro Ἰδαῖοι. Item οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας, i. e. φιλόσοφοι. Athenagor. c. VI. Οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. Id. c. XIII. Οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου. sub. φιλόσοφοι ὄντες. Eadem ellipsis Latinis quoque in usu est, e. g. Florus L. I. c. XVIII. §. 18. *Aut mihi Romanis militibus* (existentibus), *aut me rege Romanis* (existente). SCHWEB.

* Euripides Iphig. Taur. v. 15. δεινῆς ἀπλοίας. Marklandus; "Scil. οὔσης." mox addens: "Ἀπλοίας, absolute." Posterius, nihil ut subaudiatur, magis placet. Conf. Homericum νηνεμίης Il. V. v. 523. SCHÆF.

a Item in his: ὁ πάλαι, scil. ὤν, *antiquus*, ὁ πάνυ, sc. ὤν, *excellens.* SCHOETTG. Vide supra ad v. Περιβόητος. Add. locus Athenæi T. IV. p. 496. Ἀλεξάνδρου τοῦ πάνυ. SCHÆF.

335 b Subintelligitur et hoc participium in adjectivis, quibus nullum substantivum commode addi potest. Sic Lucæ cap. I. 35. τὸ ἅγιον, c sc. ὄν, illud, quod *sanctum est.* τὰ ἐπουράνια, scil. ὄντα, *ea, quæ cœlestia* (sunt) τὰ ἔσχατα, scil. ὄντα, *ultima.*

τὸ φθαρτὸν, ἄφθαρτον, *illud, quod corruptibile, vel incorruptibile*, (est). Schoettg. Hæc omnia vellem Schoettgenius omisisset. Schæf.

c Matth. cap. VII. 7. Mich.

d In οἱ πρότεροι, *priores*, subaudi ὄντες, apud Aristophanem Avib. v. 600. Nec non in his Thucydidis I. 137. Θεμιστοκλῆς ἥκω παρὰ σέ. Plene: ἐγὼ Θεμιστοκλῆς ὢν etc. [Est appositio, ad quam nihil subaudiendum. Schæf.] vid. Sanctii Minervam in ellipsi voc. *Ens*. Varie nobis tradita est inscriptio tragœdiæ cujusdam Æschyli: alii ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, alii ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις vocant. Si prius assumas, subintelligendum est στρατεύσαντες, quod supra monuimus; sin posterius probes, supplendum est participium ὄντες, vel γενόμενοι. Vid. Observatt. Miscell. Vol. III. p. 91. Leisn.

* Τὰ ΩΝΙΑ, *MERCES*.

Xenophontis Ἀπομνημ. III. 7. 6. οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλόμενοι, subaudi τὰ ὤνια, i. e. *qui in foro merces permutant*. Leisn. Diodorus Sic. V. c. 19. Ταῦτα συναγοράζοντες ἔμποροι καὶ μεταβαλλόμενοι κομίζουσιν. κ. τ. λ. Interpres: *Eos permutatione mercium vel pecuniæ negotiatores coëmunt*. Junxit igitur συναγοράζοντες et μεταβαλλόμενοι. Mihi videntur jungenda, ut diversa genera mercatorum, ἔμποροι et μεταβαλλόμενοι. Sic Xenophon l. c. ἢ τοὺς ἐμπόρους ἢ τοὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ μεταβαλλομένους. Ceterum Græci μεταβάλλεσθαι, μεταβολεὺς, μετάβολος speciali sensu de mercatura dicentes non magis de ellipsi cogitarunt, quam qui nunc vernaculis linguis similia verba de eadem re usurpant. Schæf.

* ΩΟΝ, *OVUM*. 336

Videtur subintelligendum in Ἀνεμιαῖον, *ovum irritum seu subventaneum*, apud Menandrum in Fragmentis, 37. In Ζεφύρια autem itidem subaudi ᾠά. Leisn. Unde didicit vir doctus, Menandrum (p. 36. Cler.) ἀνεμιαῖον de *ovo* dixisse, aut, si forte de ovo dixit, vocem ᾠὸν esse κατ' ἔλλειψιν subaudiendam? Ceterum miro errore, quæ Suidas continuo addidit, quæque Grammatici sunt, non poëtæ, verba, τὰ δίχα σπέρματος ἄῤῥενος, ut initium trimetri proxime sequentis, metro illigarunt: qui error ipsi Clerico suboluit. Conf. Schol. ad Lucian. T. I. p. 531. Ὑπηνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. — Hesychius T. I. c. 1583. Ζεφύρια. ὑπηνέμια ᾠά. e qua glossa nolim ego quidem colligere, ζεφύριον, ut Leisnero placet, a quoquam scriptorum Græcorum ἐλλειπτικῶς de ovo dictum esse. Aristoteles quidem Hist. An. VI. 2. p. 326. Cam. Ζεφύρια δὲ καλοῦνται τὰ ὑπηνέμια ὑπό τινων. sed cum toto illo loco de ovis agatur, non veri nominis ellipsis, sed syntactica est. Alter Aristotelis locus, quo H. Stephanus utitur, quemque Leisneri rationem tueri suspiceris, a Viro Summo minus accurate exscriptus, sic habet: Συνίσταται μὲν οὖν κυήματα τοῖς ὄρνισι καὶ αὐτόματα, ἃ καλοῦσιν ὑπηνέμια καὶ ζεφύριά τινες. T. II. p. 641. E. Duvall. (1654.) Schæf.

ΩΡΑ, *HORA, TEMPUS*.

Deficit hoc substantivum in adjectivis feminini generis, ut:

πρωΐα, et ἡ ὀρθρινὴ, *matutina*. Polybius: ὑπὸ τὴν ὀρθρινὴν, *sub* (tempus) *matutinum*. Sic in μακρὰν, quum significat *diu*, vel *longum tempus*, subintellige ὥραν: ut, quum *procul* designat, subintelligitur ὁδὸν, uti supra dictum.

In ἐξ αὐτῆς, [e] *illico*, (legitur etiam una voce ἐξαυτῆς) subintell. ὥρας, ut sit, *ex illa* (hora): *ab illo momento*. [V. supra ad v. Στιγμή. SCHÆF.]

Sic ἀφ' ἧς, sc. ὥρας. Petri epist. II. c. III. 4. ἀφ' ἧς γὰρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν. Lucas Evang. c. VII. 45. ἀφ' ἧς εἰσῆλθον etc. Et ἀπ' ἐκείνης, plene ἀπ' ἐκείνης ὥρας. Apud Matthæum evang. c. XV. 28. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης: *Et sanata est filia ejus ab illa hora.* [f]

* Ἐπὶ ὀρθινὴν habet Polybius T. I. p. 325. In ἀπ' ἄρτι, ἕως ἄρτι, s. οὔσης ὥρας, uti est 1 Corinth. IV. 11. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας. Possit in hisce etiam Χρόνου subaudiri. V. Χρόνος. In illis Homeri Odyss. Δ. v. 447. Πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν, s. ὥραν. uti apud Martial. L. V. v. 36. *Sed mane totum dormies.* et Hirtium de Bello Africano. c. XLII. *a mane diei*, i. e. *a mane* vel *mano tempore diei*. Est enim *mane* pro *mano*, s. *tempore*. V. Festus in v. *Mane*. SCHWEB.

* " Alciphr. 3. ep. 4. p. 282. Bergl. ὁ γνώμων οὔπω σκιάζει τὴν ὥραν. Sed quia nomen ὥρα a veteribus quidem Græcitatis auctoribus, ut omnino de quadripartitis varietatibus anni, ita singulatim de *vere*, vel de *auctumno*, usurpatur: v. index Græcit. Æschin. v. ὧραι· apud Pind. Isthmm. 2. 61. θερείαις grammatici præcipiunt dictum esse pro θερείαις ὥραις, ita, ut plurativus numerus haberet vim numeri alterius, ut Æsop. fab. 134. θέρους ὥραις legitur, et apud Herodo. 8. 12. ὥρης θέρεος: [Miscet hîc diversa Fischerus. Nam aliud est ὥρα θέρους: aliud Herodoti illud, ἦν μὲν τῆς ὥρης μέσον θέρος, quod, ut tot alia in Herodoto, πλεοναζόντως dictum est: nam si scripsisset ἦν μὲν μέσον θέρος, nihil admodum ad sensum explendum requireremus.] et *ver* apud Polyb. 3. 16., et *æstatem* apud Demosth. p. 123., ubi v. Reisk. p. 258. To. 1. τὴν ὡραίαν ita nominari, ut nomen ὥρα intellegi debeat. [Sic vulgo hanc vocem intelligunt. Mihi, cui ὥρα ὡραία parum placeat, ὡραία videtur παραγώγως dictum pro ὥρα: quæ ratio etiam Æm. Porto Lex. Ion. v. Ὡραίη extr. in mentem venit. Pro substantivo Thomas quoque Mag., opinor, habuit p. 932. hæc scribens: Οὐ μόνον ὥρα τὸ ἔαρ, ἀλλὰ καὶ ὡραία. De *messis tempore* Apollonius Rhod. III. v. 1389. οὐδὲ βολῇσι Μίμνει ἐς ὡραίην τερσήμεναι ἠελίοιο. Bene Scholiastes: Ὡραίην. παραγώγως εἶπεν ἀντὶ τοῦ εἰς ὥραν καὶ τὸν δέοντα καιρόν. Ὅμηρος, — ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. Pausanias IV. c. 10. extr. λῃστείαις τε κατ' ὀλίγους ἀεὶ καὶ περὶ τὴν ὡραίαν καταδρομαῖς ἐς τὴν ἀλλήλων † χρώμενοι. Quid ibi Facius? " περὶ τὴν ὡραίαν. Amas. *sub ipsa messis tempora*. Sed inusitata est vox ἡ ὡραία, et de mendo hic suspicari haud temerarium esse videtur. Forte scriptum fuerit περὶ τὴν ὀρείαν, *circa regionem montanam*." Talia a Pausaniæ editore, cui præluxerant Sylburgii Kuhniique, non exspectasses. Conf. Herodot. I. c. 17. ὅκως μὲν εἴη ἐν τῇ γῇ καρπὸς ἁδρὸς, τηνικαῦτα ἐσέβαλλε τὴν στρατιήν. ubi male Interpres: *dum fruges — erant copiosæ*. Imo *adultæ*: *cum messis instaret*, περὶ τὴν

ἀρχαίαν.] Herodo. 1. 202. τὴν χειμερινήν. Anacr. odar. 50. 14. ἐς ἔτεος φανέντος ἄλλου. Cæterum idem nomen intellegi potest, quum dicitur ἡ πανσέληνος· v. Herodo. 2. 47. 6. 106. 120." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 265. s. Epigr. adesp. CCCXLI. 'Αθάνατοι λούονται ἀνοιγομένου βαλανείου, Πέμπτῃ δ' ἡμίθεοι, μετέπειτα δὲ πήματα πάντα. Aliter Lucianus T. II. p. 1. ἀπὸ τῆς πρώτης —— περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην. ubi ἡμέρα sudaudiendum. SCHÆF.

e Lucas in Actis Apostol. c. X. 33. MICH.

f Observantur et hæc sequentia. In εἰς μακρὰν s. ὥραν, in longum (tempus). Samuelis L. II. cap. VII. 19. Καὶ ἐλάλησας ὑπὲρ τοῦ οἴκου τοῦ δούλου σου εἰς μακράν. Et locutus es, quæ contingent domui servi tui post longa (tempora). Maximus Tyrius Dissert. I. p. 14. edit. Davisii: Καλέσει δὲ οὐκ εἰς μακράν. Vocabit autem te non ita multa post. g Adde Heliodorum L. II. p. 99. h 337

Occurrit et in μίαν. Auctor vitæ S. Theodori Grapti p. 209. Μίαν, εἶπε, μίαν μόνον κοινωνήσατε, scil. ὥραν: Unam, ait, unam saltem (horam) communicate.

Subauditur aliquando, quando tum pro tempestate tum pro anni tempore ponitur. Hippocrates aphor. III. 16. ἐν τῇσιν ἐπομβρίῃσιν, sc. ὥραις, tempore pluvioso. SCHOETTG.

g In δειλινὸν, epuli vespertini tempus, subintell. ὥρα. Aristophanes Vesp. v. 103. Grammatici dictum ἀπὸ τοῦ τὸ δόρυ παύειν putant. Ita βουλυτὸς, sc. ὥρα, vespertinum tempus, pariter dicitur, quia tum cessant et solvuntur boves. [Falli Leisnerum, ipsum nominum illorum genus, quod masculinum est, satis indicat. SCHÆF.] Apud Aristophanem in Thesmoph. v. 669. in τὴν πρώτην supple ὥραν, i. e. primo quoque (tempore). LEISN. Lucianus T. III. p. 512. Οὐ γὰρ ἐκέλευε τήν γε [l. γε] πρώτην μὴ βιάζεσθαι. Antyllus apud Oribasium (v. Mercurial. de Arte Gymn. II. 4. c. 544. Pol.) τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον. Add. Bengel. ad Gregor. Thaumat. Panegyric. p. 171. s. Simile ἐξ ὑστέρης, quo utitur Herodotus I. c. 108. Ceterum hæc quoque cum aliis ejusdem generis ex Musgravii ratione interpretanda. V. supra ad v. 'Αρχή. SCHÆF.

h Etiam Artemidorum in Oneirocritici L. I. c. 28. p. 29. et Raphelium ad Act. II. 39. BERNH. 338

† Sic recte corrigunt vulgatum 'Ελλήνων. Frequens confusio harum vocum. Vid. Sylburg. ad Pausan. p. 384. et Facius T. III. p. 176. Similiter confusa ἄλλων et 'Ελλήνων in Diod. Sic. XX. c. 111. In Dionys. Hal. Ant. Rom. T. II. p. 859. s. λιττογραφία textum obsedit, ejectâque voce ἄλλοις quam non agnoscit Cod. Vat., scribendum est τοῖς 'Ελλησι. Ejusdem λιττογραφίας aliud, opinor, exemplum exstat in Luciani Phalar. alt. T. II. p. 204. s. ubi eadem illa vox videtur ejicienda. SCHÆF.

* ΩΤΑ, AURES.

Vide supra in οὖς, auris. LEISN.

* ΩΦΕΛΕΙΑ, UTILITAS, COMMODUM.

'Ωφέλεια deficit post verbum συμφέρω. MICH.

Hæc de Ellipsi Nominum.

DE

ELLIPSI VERBORUM.

A.

339 ### ΑΓΑΝΑΚΤΕΙΝ, *INDIGNARI*, *cum particula* Μή.

Non solum Ellipsis *Nominis* apud Græcos est usitata, sed etiam *Verbi*, licet illius multo, quam hujus, frequentior sit usus. Quum igitur *Nominis* Ellipsios exemplorum, quod satis est, nostra quidem opinione, dederimus; transeundum nunc erit ad *Verba*, quæ, ad orationis integritatem necessaria, nonnunquam deesse, observavimus. Eorum alia *sola*, alia *cum particulis* omitti solent.

Posterioris generis est verbum ἀγανακτεῖν, *indignari*, vel ὀργίζεσθαι, *irasci*, vel simile quid, quod, præcedente vocula μὴ, subinde omittitur post verbum πείθειν, *persuadere*. Ex. gr. Matth. evang. cap. XXVIII. 14. Καὶ, ἐὰν τοῦτο ἀκουσθῇ ἐπὶ τοῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν, καὶ ὑμᾶς ἀμερίμνους ποιήσομεν: *Et, si hoc auditum fuerit apud præsidem, nos persuadebimus ei, et securos vos præstabimus.* ubi ἡμεῖς πείσομεν αὐτὸν elliptica loquutio est, sic supplenda: μὴ ἀγα-
340 νακτεῖν ὑμῖν, *ne vobis succenseat.* Cave igitur, cum Grotio et aliis vertas: *Nos placabimus eum.* Nunquam enim πείθειν significat *placare*, sed constanter *persuadere*. Exempla plura hujus Ellipsios adnotavit Vir Cl. Joannes Clericus ad Galat. I. 10.] [a]

a Hanc observationem ex prima editione huc transtulimus, sed uncis inclusam. In secunda enim editione omissa est, quia Cl. Auctor fortasse mentem mutavit. [Et jure mutavit. Verissime enim Elsnerus ad l. c. Epist. ad Galat. T. II. p. 172. illam ellipsin mirificam et insolentem dicit. Vid. Schleusneri Lexic. in N. T. v. Πείθω extr. Schæf.] Quum vero videremus, Cel. Wolfium, in Curis Philologicis ad locum Matthæi, ad eam provocasse, dignam censuimus, quæ et in præsenti editione revocaretur. Schoettg.

* ΑΓΕΙΝ, *DUCERE.*

Apud Tacticos et Historicos interdum ἐλλειπῶς occurrit εἰς τὰ ὅπλα. Plene Arrianus in Tact. p. 73. Ἄγε εἰς τὰ ὅπλα. coll. Ælian. c. LIII. In Accusativo absolute posito ad affectum exprimendum, apud Lucianum T. III. p. 304. Τοὺς Θρᾷκας, ὦ Παρμένων. sub. ἄγε. Audacior paullo est ellipsis hujus vocis apud Sophoclem Antigon. v. 111. Ὃν ἐφ' ἡμετέρᾳ γῇ Πολυνείκης. sub. ἤγαγεν. v. Schol. Gr.

SCHWEB. Sic vulgo in Sophocle legi sine ulla legitimæ structuræ forma Brunckius monet. Ad legitimam igitur verba revocavit mutatione satis leni, quam si probas, nihil est quod subaudias. SCHÆF.

* ΑΚΟΥΩ, *AUDIO.*

Aristophanes in Acharn. v. 361. πόθος γὰρ πάνυ με, ὅ, τι φανεῖς, ἔχει, subintellige ἀκοῦσαι. *Desiderium me tenet* (audiendi), *quid dicturus sis.* Idem verbum potest subaudiri in loco Nub. v. 1393.

> Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
> Πηδᾷν, ὅ, τι λέξει.
>
> Credo ego, adolescentum exilire pectora (*desiderio scil. audiendi*)
> quidnam puer isthic dicturus sit.

Post νεωτέρων supple: ἀκοῦσαι βουλομένων. LEISN. Kusterus ad v. c. Nub. "Notet hîc Lector Ellipsin verbi alicujus; nimirum τοῦ προσδοκώντων, vel βουλομένων εἰδέναι, vel similis alicujus. Sensus enim est: *Credo adolescentum exilire pectora,* (exspectantium) *quid dicturus sit.* Similis Ellipsis occurrit in illo Acharn. v. 361. Πόθος γάρ πάνυ με, ὅ, τι φανεῖς, ἔχει. Subintelligendum enim ibi est, τοῦ ἀκοῦσαι, vel εἰδέναι, vel simile quid." Sed Ernestius: "Non necesse est cum Kustero intelligere προσδοκώντων." Vere, opinor. Vide supra ad v. Λογιζόμενος, ubi quæ larga manu congessi, his Aristophaneis recte componas. SCHÆF.

* ΑΛΓΕΙΝ, *DOLERE.*

Subauditur in isto loco 2 Reg. IV. 19. Τὴν κεφαλήν μου, τὴν κεφαλήν μου, scil. ἀλγῶ. *Doleo caput.* SCHOETTG.

* ΑΝΑΚΕΙΜΑΙ, *POSITUS, DICATUS SUM.* 341

Hoc verbum supprimi solet in illis epigrammatibus, quæ tabellis votivis olim inscribebantur, ut in illo:

> Κλειὼ αἱ δύο παῖδες Ἀριστοδίκη καὶ Ἀμεινὼ
> Κρῆσσαι, πότνια σῆς, Ἄρτεμις, νεωκόρου.

Supple: ἀνάκεινται, *consecratæ sunt.* [Est Pancratis Epigr. I. Post νεωκόρου continuo sequitur, quod magis etiam arguit orationem esse ἐλλιπῆ, πατρῴας ἀπὸ μητρός. Brunckius: "In ἀπὸ μητρὸς subaudiendum ἀνάκεινται s. ἀνατιθέμεναι ἑστήκασι." Ceterum ne quis, passivo illo ἀνατιθέμεναι motus, putet ἀπὸ positum esse pro ὑπὸ, sciat, hanc præpositionem eandem h. l. habere vim, quam παρὰ in locutionibus solutionem pecuniæ impensamve significantibus. In Luciano T. II. p. 207. scribendum et interpungendum: καὶ καταδαπανῶντα παρ' αὐτοῦ, κρίνεσθαι. quomodo omnia sana sunt.

Sic Herodotus II. c. 129. παρ' ἑωυτοῦ διδόντα ἄλλα. L. VIII. c. 6. ὡς παρ' ἑωυτοῦ δῆθεν διδούς. {Quod in Pancratis poëmatio sequitur substantivum Lexicis inferendum εὔπικον, compares cum substantivo εὔπαις, de quo v. Scholiast. et Kuster. ad Aristophan. Plut. v. 639.) SCHÆF.] Talis ellipsios exemplum vide in Anthologiæ L. VII. p. 436. 'Α φόρμιγξ etc. Conf. Vannus Crit. p. 199. Apud Pausaniam in Phocic. c. IX. dubium videtur esse, idemne verbum per ellipsin de industria omissum fuerit, an culpa aliqua exciderit: Καὶ ἔστιν ἀνδριὰς ἐν Δελφοῖς, sc. αὐτῷ ἀνακείμενος. [Sylburgius ad h. l. " Post ἀνδριὰς desideratur αὐτῷ ἀνακείμενος." Facius: " Deesse videtur αὐτοῦ, ita ut genuina lectio fuerit: καὶ — ἐν Δελφοῖς αὐτοῦ." Scribe mecum: καὶ ἔστιν οἱ ἀνδριὰς ἐν Δελφοῖς. Contrarium vitium Herodoteis, opinor, inhæret II. c. 175. in: ubi scribendum suspicor: προπύλαια θωϋμάσια ἐξεποίησε. Conf. Meletem. Crit. in Dionys. Hal. I. p. 66. SCHÆF.] Ceterum hoc verbum de statuis et simulacris adhiberi, docet Jensius Lection. Lucian. III. 1. p. 307. LEISN.

* ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ, vel ΑΝΑΤΙΘΕΜΑΙ, *DEDICO, PONO.*

Hæc vocabula crebro reticentur in illis formulis, quibus nos alteri dedicare aliquid aut sacrare velle dicimus. E. gr. in Epigrammate Juliani, Anthologiæ libro VI:

Ταῖς Νύμφαις Κινύρης τόδε δίκτυον· οὐ γὰρ ἀείρει
Γῆρας ἀκοντιστὴν μόχθον ἑκηβολίης.

Hoc Cinyras Nymphis (*sacravit*) rete; labores
Non etenim tantos ferre senecta potest.

342 Et ibidem in Platonis Epigrammate, ubi Lais ita ait:

Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.

Hoc Paphiæ speculum (*sacro*) Lais. Nolo videri
Qualis sum; siquidem non queo, qualis eram.

In primo post τὸ δίκτυον subaudi ἀνέθηκε: in secundo post τὸ κάτοπτρον subintellige ἀνατίθημι, vel ἱερόω, vel simile. Sæpe in Epigrammatibus diserte adduntur τίθημι, δωροῦμαι, ἀνατίθημι, ἱερωσάμην, δῶρον ἔθηκε, ἀνθέμεν, θῆκε, δῶρα ἔθηκεν, ἀνέθηκα, δῶρον ἱερώσατο etc. Scaliger ad Catalecta p. 507. edit. Lugd. notat, etiam verbum *dedicare*, ubi res ita fert, apud Latinos omitti. Huc pertinet illud Virgilii:

Æneas hæc de Danais victoribus arma.

LEISN.

a In dedicationibus statuarum et monimentorum saepe omitti putatur, etiam ad quartum casum. Plenæ dictionis exempla duo adfert Zeibich. Athl. παρατ. p. 63. τὸν ἀρχιερέα κ. λ. ἡ Ἀντιοχὶς φυλὴ ἀνέθηκεν. Et Εὔμηλον κ. λ. φροντιστὴς ἀνέθηκεν. Ut tamen dicam, quod sentio, videtur accusativus ille ab omisso τιμάω (vid. infra) pendere, nominativus vero sequens novum punctum incipere. Posteriorem ergo integram ita lege. Εὔμηλον θεὸν πατρῷον φράτορσιν Εὐμηλίδων. scil. ἐτίμησε. Τ. Φλαούϊος Πῖος φροντιστὴς ἀνέθηκεν σὺν Τ. Φλαουίῳ τέκνῳ. subaudi τὴν τιμήν. F. St.

* ΑΝΙΣΤΗΜΙ.

Æque ac ἀνατίθημι in inscriptionibus lapidaribus subaudiri potest, v. c. ap. Smith. Not. 7. eccl. Asiæ p. 38. τοῦτο τὸ ἡρῷον Στεφάνῳ, scil. ἀνέστησεν, ἡ ἐργασία τῶν βαφέων. Suppletur in alia ap. Spon. Tom. I. p. 311. ἡ βουλὴ ἐκ τῶν ἰδίων μαρτυροῦσα ἀνέστησεν. Hinc ἐπιμεληθέντων ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ τῶν στρατιωτῶν Smith. p. 10. F. St.

ΑΠΑΓΕΙΝ, *ABIRE.*

Subauditur plerumque imperativus, vel futurum indicativi, verbi ἀπάγειν, vel ἀπέρχεσθαι, in locutionibus: ἐς κόρακας, *ad corvos;* ἐς Μακαρίαν, *in Macariam;* εἰς ὄλεθρον, *in perniciem*, quarum magna seges est apud Comicum. Plenus enim sermo est: Ἄπαγε (σεαυτὸν) vel ἀπέρχου ἐς κόρακας, *abi ad corvos* etc. Etiam ἔῤῥε, vel ἐῤῥήσεις, subaudiri potest, quod addidit Comicus in Pace v. 499. p. 658. 343

Ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε;

Vos Megarenses, nonne ad corvos abibitis? b

Ἀπάγεσθαι, vel κατάγεσθαι, nonnunquam reticetur ante εἰς præpositionem. Ex. gr. a Luca in Actis Apostol. c. VII. 9. Τὸν Ἰωσὴφ ἀπέδοντο, εἰς Αἴγυπτον. Integre, ἀπάγεσθαι εἰς Αἴγυπτον. *Josephum vendiderunt abducendum*, vel, *ut abduceretur in Ægyptum.* Expressum est utrumque hoc verbum Genes. XXXVII. 28. Ἀπέδοντο τὸν Ἰωσὴφ ——— καὶ κατήγαγον τὸν Ἰωσὴφ εἰς Αἴγυπτον. Sic Act. XXVIII. 17. Δέσμιος ἐξ Ἱεροσολύμων παρεδόθην εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ῥωμαίων. pro δέσμιος ἀπαχθεὶς ἐξ Ἱεροσολύμων παρεδόθην. Homerus Iliad. Ω. v. 752.

Πέρνασχ', ὅντιν' ἕλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

sc. ἀπαχθησόμενον.

Vendidit, quemcunque cepit, (*abducendum*) trans mare indomitum.

Herodotus L. II. p. 111. Καὶ τὴν μὲν αὐτέων πυθέσθαι ἐς Λιβύην πρηθῆναι, τὴν δὲ εἰς τοὺς Ἕλληνας: *Et harum alteram, se audivisse, venditam in Libyam, alteram ad Græcos.* ubi præcessit ἐξαχθῆναι. Et paullo post: καὶ τὴν μὲν αὐτέων ἐς Λιβύην, τὴν δὲ ἐς τὴν Ἑλλάδα ἀπέδοντο. Et p. seq. πρηθῆναι ἐς Θεσπρωτούς. Pausanias Lacon. p. 254. πραθέντα εἰς Κρήτην. [Homerus Odyss. XV. v. 386. ἀλλ' ἐπέρασσαν Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ', —. Sed addito verbo ducendi ibid. v. 427. πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ' —. et Il. XXI. v. 40. καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε Νηυσὶν ἄγων. Herodotus VIII. c. 105. ἀγινέων ἐπώλεε ἐς Σάρδις τε καὶ Ἔφεσον. Quamquam, ubi tale verbum deest, noli cum Bosio locutionem pro elliptica habere. Verba enim vendendi cum præpositione εἰς proprie junguntur, sic ut non magis quidquam subaudiri oporteat, quam quum nos similiter dicimus WOHIN VERKAUFEN. Conf. Valckenar. Adnot. Crit. in N. F. p. 409. Eademque est ratio multarum id genus locutionum, cujusmodi sunt ἀνατιθέναι εἰς —, γαμεῖσθαι εἰς —, θύειν εἰς —, σώζειν s. διασώζειν εἰς —, etc. SCHÆF.]

* Plena locutio occurrit apud Aristophan. Ran. v. 877. Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδών. Theophrast. Charact. c. XXV. Ἄπαγ' ἐς κόρακας. SCHWEB. Meleager CXVIII. v. 5. οὐκ ἀπ' ἐμοῦ; Add. Dorvill. ad Chariton. p. 707. SCHÆF.

b Vel πορεύου, vel ἕρπου, vel οἴχου. vid. Aristophanem in Vespis, 51. BERNH.

344 * ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΣΘΑΙ, *LIBERARI, RECEDERE.*

Aristophanes Equit. vers. 101.

> Ὡς εὐτυχῶς, ὅτ' οὐκ ἐλήφθην ἔνδοθεν
> Κλέπτων τὸν οἶνον.

i. e.

> Quam bene (*mecum actum est*), quod non sum deprehensus,
> Quum vinum furarer.

ὡς εὐτυχῶς, scil. ἀπηλλάχθην. Latini: *Quam bene! o bene! Bonum factum!* LEISN. Ad tales exclamationes nihil subaudiendum. SCHÆF.

ΑΠΙΕΝΑΙ, *ABIRE.*

Omittitur et hoc verbum ante præpositionem, motum ad locum significantem, ut apud Lucianum in Bis Accus. p. 219. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, sc. ἄπειμι: *Ego vero ad arcem* (abeo). Et apud Homerum Iliad. B. 154.

> ———————— ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν
> Οἴκαδε ἱεμένων.

——— ivitque clamor cœlo
Eorum, qui domum desiderabant.

sc. ire. [ἱμένων non jungendum cum αὖτὴ, quod vulgo fit, sed est absolute positum: de qua constructione v. supra p. 50. 51. Igitur post ἴκεν haud male interpungas commate. Ceterum ad ἱμένων etiam Heynius subaudit ἴναι s. πορεύεσθαι, T. VI. p. 320. Non opus, opinor. Hesychius: Ἵεμαι.—ὁρμῶ. Schæf.] Sic in illo loco Luciani de Gymnas. p. 278. videtur ejus participium subintelligi: τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφιλεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν. Plene, οἴκοθεν ἀπιόντι. [Vertitur locus: *pileum enim relinquere domi visum est.* T. II. p. 895. Accuratius vertas: *pileum enim deponere, simulac domo exieram, visum est.* Nolim tamen Bosio ellipsin comminiscenti accedere. Notio enim τοῦ ἀπιέναι, etiamsi nihil extrinsecus assumas, latet involuta adverbio οἴκοθεν, quod est pro ἀπ' οἴκου. Compara, quod non multum differt, Homericum Il. VIII. v. 53. Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο, ubi ἀπ' αὐτοῦ (αὐτόθεν) est, *simulac cibum sumserant.* Alia, eodem modo intelligenda, v. supra ad v. Ἐρχόμενος. Add. Fischer. Ind. Græc. ad Theophr. Charact. v. Ἀπό. Schæf.] Theophrastus Char. Ethic. in Charact. μικρολόγου: Ὁ δὲ μικρολόγος τοιοῦτός τις, οἷος ἐν τῷ μηνὶ ἡμιωβόλιον ἀπαιτεῖν, εἰς τὴν οἰκίαν. pro ἀπαιτεῖν, ἀπιὼν εἰς τὴν οἰκίαν. [Scribe, ut habent Theophrasti editiones, ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Ceterum hunc locum Interpretes Criticique multimodis tentarunt et explicarunt, mallemque Bosius eo abstinuisset. Schæf.] Theocritus Idyll. B. v. 80.

Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο, καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντι. 345

Ut e gymnasio (*redeuntibus*), relicto pulcro labore.

Schiolastes: Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἐξελθοῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιποῦσι. Marc. c. VII. v. 4. καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι. i. e. ἀπὸ ἀγορᾶς ἐλθόντες.

* In illis Aristophan. Ran. v. 1312.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι.

s. ἀπιέναι. Hanc ellipsin imitantur quoque Latini. Sic Cicero de Offic. L. III. c. 20. *Et ceteri quidem alius alio, Marius a subselliis in rostra.* sub. *abiit.* Idem L. XVI. ad Divers. epist. XVII. *Nam ego hinc perinde mane cogito.* s. *abire.* Schweb. Add. Dorvill. ad Chariton. p. 706. s. Schæf.

* ΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙ, *REDDERE, RETRIBUERE.*

Subaudiri potest hæc vox apud Matth. c. V. v. 38. Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. sub. ἀποδώσεις. Plene cum aliis in locis, tum Roman. c. XII. 17. coll. Exod. c. XXI. 23. 24. Schweb.

* ΑΡΚΕΙΝ, *SUFFICERE.*

Ὅσον ἐς τὸ ὑγιᾶναι (sc. ἤρκεσε) ἐχρῆτο αὐτοῖς: *Quantum ad sanitatem recuperandam* (sufficiebat). Ælianus in Var. Hist. L. IV. c. 15. Bernh.

B.

* ΒΑΛΛΩ.

In lapide ap. Smith. Not. 7. eccl. Asiæ p. 33. legis Φλαούϊος Ζεῦξις — κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖον ἑαυτῷ καὶ τοῖς τέκνοις, καὶ ᾧ ἂν ἐκεῖνοι συγχωρήσωσιν. adde βαλεῖν ἕτερον, vel θεῖναί τινα. Prius habes p. 59. μηδενὸς ἔχοντος ἐξουσίαν ἕτερον βαλεῖν. Posterius p. 19. F. St.

* ΒΙΑΩ, *URGEO.*

Homerus Ἰλιάδ. κ. v. 43. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ. *Opus est consilio et mihi et tibi.* Ita idem Homerus Ἰλιάδ. ί. vers. 75. et 608. Ἰλιάδ. λ'. vers. 605. Ἰλιάδ. σ'. vers. 406. Odyss. ά. vers. 225. In quibus locis omnibus est ellipsis verbi βιάω, vel similis, quasi dicas χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ βιάει. *Necessitas consilii et me et te opprimit* vel *urget.* Istam sæpe apud Homerum obviam ellipsin ipse Homerus alicubi per τὸ βιάειν supplet, nempe Ἰλιάδ. κ', vers. 172.

Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς.

346 Verum valde magna necessitas oppressit Achivos.

Conf. de hac ellipsi, quæ infra in voce Ἱκάνω dicentur. Item, quæ Bosius habet in ἐπείγειν. Leisn.

* ΒΙΝΕΙΝ.

Hoc aut simile verbum subaudias ad accusativum in reticentia obscœna. Aristophanes Vesp. v. 1178. ἔπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα. Brunckius: "Additurus erat pater ἐσπόδει, ἐκίνει, vel simile quid, ni ejus sermonem abrupisset filius." Unde hoc rescivit? Talia enim sic ἐλλιπῶς dici solent. Theocritus I. v. 105. οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος. ad quem locum v. Toupium in Addend. T. II. p. 389. b. ed. Wart. et Valckenarium in edit. x Eidyll. p. 28. s. Antipater Sidon. II. v. 5. Εὐαγόρας δ' ἂν χαλκὸς ἄτερ δόλου αὐτὸς ἐναργὴς Πάντας καὶ πάσας. ut egregie Codex Vaticanus. Parmenio III. Ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην χρυσοῦ· κἀγὼ δὲ σὲ χρυσοῦ. ubi pronomen male ἐγκλίνουσιν. Schæf.

ΒΛΕΠΕΙΝ, *VIDERE.*

Verbi hujus Imperativus eleganter reticetur [a] ante ὅπως, vel ἵνα. Ex. gr. Ὅπως μὴ ποιήσῃς, pro, βλέπε, ὅπως μὴ ποιήσῃς: *Vide, ne facias.* [b] Possis etiam ὅρα, vel σκόπει, subaudire. [c] Vide sis, quæ ad verbum Σκοπεῖν dicturi sumus. [d]

a Item ante μὴ cum sequente Subjunctivo, ut Apoc. VII. 3. μὴ ἀδικήσητε. Arias: *cavete ne perdatis.* Mich.

b Huc pertinet locus Matth. c. XXV. 9. Schoettg.

c Hæc observatio inservit explicationi locorum Marc. Antonini L. IV. §. 24. et 2 Tim. II. 25. Act. V. 39. Aristophanis in Nub. 256. et 1179. Æschyli in Prometh. 68. Vid. Kusterus ad Aristophanis Plutum 326. Confer, quæ infra in φροντίζειν monebuntur. Leisn.

d Et Raphelii annotationes in Novum Testamentum ex Xenophonte, p. 260. Mich.

* ΒΛΗΘΗΝΑΙ, *PROJICI.*

Matthæus in evangel. c. V. 22. Ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν. quæ verba Hombergius ita supplet: Ἔνοχος ἔσται, βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν: *reus est, ut projiciatur in gehennam.* Schoettg. 347

ΒΟΥΛΕΣΘΑΙ, *VELLE.*

Et hujus verbi secunda tertiave persona desideratur post εἰ δὲ, inprimis apud Poëtas. Homerus Iliad. I. v. 46.

Εἰ δὲ, καὶ αὐτοὶ
Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Si vero (*velint*), et ipsi
Fugiant cum navibus in patriam terram.

Ad quem locum Eustathius: Ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ βούλονται, φυγέτωσαν καὶ αὐτοί. [V. 42. præcessit plenâ oratione: εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι, Ἔρχεο. Schæf.] Eodem libro deinceps:

Εἰ δ', ἄγε etc.

Ubi Eustathius iterum: Τοῦτ' ἔστιν, εἰ δὲ βούλεσθε. Theocritus Idyll. B. v. 95.

Εἰ δ', ἄγε, Θέστυλι, μοί χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.

Si vero vis, Thestyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni.

[Hæc locutio fere non ἰδιωματικῶς, sed κελευσματικῶς dicta reperitur Sic orationem orditur in Apollonio Rhod. II. v. 686. Itaque εἰ illud multis, nullam hic ellipsin agnoscentibus, placuit a particula

hortandi εἶα derivare. Vid. H. Stephan. Animadvers. in Lib. de Dialect. p. 24. et Valckenar. ad Theocr. l. c. in edit. Dec. Eidyll. p. 58. s. Heynius ut solet pugnantia inter se conciliare, quod ubi commode licet, nemo facile reprehendat, "Potuit, inquit ad Il. VI. v. 376., principio esse elliptica loquendi forma —— mox tamen latiorem vim accepit." SCHÆF.] Similiter post εἴπερ. Aristophanes in Nub. vers. 226.

Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
Ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ. (sc. βούλει.) e

Itane ex alto calatho Deos despectas,
Et non de terra, si modo (vis.)

* Alia hujus Ellipseos exempla affert d'Arnaud in Lectionib. Græc. p. 229. SCHWEB.

e Hic locus difficultate non caret. Kusterus ita capit: ἀλλ οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς
348 (scil. ὑπερφρονεῖς τοὺς Θεοὺς), εἴπερ ὑπερφρονεῖν δεῖ τοὺς Θεούς. LEISN.

Γ.

ΓΙΝΕΣΘΑΙ, *ESSE, FIERI.*

Non tantum apud Poëtas, verum etiam apud prosæ scriptores obvia est ἔλλειψις verbi γίνεσθαι. Sophocles in Philoct. v. 1076.

Ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι [a] ταχεῖς.

Vos ergo, cum vocabimus, festinate.

ubi Scholia: Γίγνεσθε δηλονότι. nimirum γίγνεσθε ταχεῖς. [Imo, quod etiam Wakefieldius monuit, infinitivus ὁρμᾶσθαι pro imperativo positus est. Sic malim intelligere Antipatri Sidon. XLIX. v. 5. καὶ Διὸς εἶναι δεύτερος, quam cum Jacobsio ad εἶναι subaudire λεγέσθω. In Luciano T. III. p. 465. leg. ἐγεῖραι et προξενεῖν: illud quidem ex libris. conf. p. 468. it. p. 559. ubi nollem Grævius scripsisset: "Poëtis hoc et legum latoribus familiare, haud scio an barbarum in prosa." Oraculum Delphicum in Æliani Fragm. p. 1017. ed. Gron. Ὀργὴν οὖν πρήϋνον ἀμισθίᾳ, μηδ' ἐπιτείνειν Καλύων. Male Perizonius: "Leg. ἐπίτεινον." (In eodem Fragmento paullo ante scrib. δεινὴ ἡ ἐπίτασις.) SCHÆF.] Demosthenes pro Corona: Τότε τοίνυν, τὰ μὲν ἔμελλεν, ὡς ἐδόκει, τῶν δεινῶν, τὰ δ' ἤδη παρῆν: *Tunc vero ex calamitatibus aliæ, ut videbatur, eventuræ erant, aliæ jam præsentes erant.* ubi post ἔμελλεν supple γενήσεσθαι. [Præstat supplere παρέσεσθαι. Vid. Interpretes ad Lucian. T. I. p. 448. s. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. v. 1103. SCHÆF.] b

Γέγονεν intellige in locutione τί ὅτι, d quæ occurrit in Evang. Lucæ c. II. 49. Τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; i. e. τί γέγονεν, ὅτι ἐζητεῖτε; *Quid* (est,) *quod quæreretis me?* In Act. Apost. V. 4. Τί ὅτι ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὸ πρᾶγμα τοῦτο; i. e. τί γέγονεν, ὅτι ἔθου; *Quid* (est,) *quod in animum hoc induxeras?* Et v. 9. Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν; *Quid* (est,)

quod convenerit inter vos? Integra occurrit in Evang. Joannis c. XIV. 22. Τί γέγονεν, ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτόν; *Quid est, quod nobis patefacturus sis te ipsum?* Vide etiam Marci evang. c. XIV. 49. et Joann. c. XV. 25. [Aristophanes Vesp. v. 21. 349

Πῶς δὴ, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων,
ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ θηρίον, κἀν οὐρανῷ,
κἀν τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα;

Brunckius; "Quæstio est elliptica: πῶς δὴ γίνεται, ὅτι ταυτὸν θηρίον ἐν γῇ καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ ἀπέβαλε τὴν ἀσπίδα;" Schæf.]

Γένοιτο, in loquendi modis optativis, infinitiva oratione prolatis, ut apud Comicum in Acharn. v. 816.

Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, τὰν γυναῖκα, τὰν ἐμὰν,
Οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτοῦ ματέρα.

Utinam, o Mercuri negotiator, uxorem meam
Meamque matrem sic vendere liceat mihi!

Ad quem locum Scholia: Λείπει δὲ τὸ γένοιτο. [Scrib. Ἑρμᾶ 'μπολαῖε. Conf. Porson. præfat. ad Euripid. Hecub. p. IX. De usu hoc infinitivorum in precando v. infra ad v. Εὔχεσθαι. Schæf.] Item in ἵνα τί, *ut quid? quem in finem?* subaudiendum relinquitur γένοιτο. [Si hoc verbum subaudire placet, utere conjunctivo γίνηται. Schæf.] Comicus in Cancionatr. v. 713. p. 745. Πρ. Τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι: *Meretrices compescere volo.* Βλ. Ἵνα τί; (scil. γένοιτο.) *Ut quid* (fiat?) *Quem in finem?* Πρ. Δῆλον τοῦτό τι, ἵνα etc. *Hoc nimirum, ut* etc. Simile quid deesse in ἵνα τί, colligi potest ex Terent. Phorm. III. 3. *Quamobrem? ut quidnam facturus?* ubi in voc. *ut quidnam*, imitatus est Græcorum ἵνα τί. [Livius IV. 49. 15. *quid ut a vobis sperent?* Schæf.] g

* Sic etiam in illis Homeri Iliad. Π. v. 99. Νῶϊν ἐκδῦμεν ὄλεθρον, sub. γένοιτο. [Heynius ad h. l. T. VII. p. 157. "εἴη ἄν, γένοιτο ἡμῖν, ἐκδῦναι τὸν ὄλεθρον." Optativus, qui proprie dicitur, particulam ἂν detrectat. Schæf.] Item in μηδαμῶς absolute posito. Actor. X. 14. In οὔ. Matth. XIII. 29. [Subaudiendum ibi ex prægressis θέλω. οὐ γένοιτο solœcismus est, non magis in N. F. quam alibi ferendus. Schæf.] Pro eo plene est Roman. III. 6. Μὴ γένοιτο. In τί γάρ. Rom. III. 4. Porro τὸ, γίνηται subaudiri possit 1 Cor. I. 31. Ἵνα (γένηται), καθὼς γέγραπται. Denique in illis Græcorum καὶ τοῦτο, καὶ ταῦτα etc. quando ἐν αὐξήσει ponuntur, uti apud Latinos *idque*, τὸ, γίνεται, vel γένοιτο, pro contextus ratione supprimitur. 1 Corinth. VI. v. 6. 8. Vid. Wolf. ad h. l. Eodem modo etiam Latini sæpe ellipsi hac utuntur. Cicero ad divers. L. XIII. ep. XLVII. *Quid si melius hoc.* sub. *fiat.* Idem pro Balbo c. III. *Est aliquid, quod non oporteat, etiamsi licet; quidquid vero non licet, certe non oportet.* sub. *fieri.* Schweb.

* Longus p. 106. Villois. Σκέψις οὖν ὑπὲρ τῶν συμβεβηκότων s. ἐγίνετο. Add. Brunck. ad Euripid. Androm. v. 770. Schæf.

a Ubi tamen forte ἱεμᾶσθε per Imperativum erat scribendum. MICH. Id ratio trimetri non patitur. SCHÆF.

b Sic et in aliis, ut: ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, sc. γίνεται, ut plurimum accidit. Item Hip-
350 pocrates aphor. I. 2. εἰ δὲ μὴ, τοὐναντίον, scil. γίνεται. Sin vero minus, contrarium (accidit.) c SCHOETTG.

c Hebr. X. 3. Ἀλλ' ἐν αὐταῖς (γίνεται) ἀνάμνησις ἁμαρτιῶν κατ' ἐνιαυτόν. MICH.

d Sic Marci c. IX. 11. ὅτι λέγουσιν κ. τ. λ. MICH.

e Γεγονώς. Paulus ad Tit. c. III. 5. Οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ, scil. γεγονότων. Hebr. VII. 28. ὁ λόγος δὲ τῆς ὁρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον. Cap. X. 10. Διὰ τῆς προσφορᾶς — ἐφάπαξ etc. MICH.

f Item in Subjunctivo, 1 Corinth. I. 31. ἵνα (γίνηται) καθὼς γέγραπται. MICH.

g Mallem in ἵνα τί subaudire γένηται, quam γένηται. Optime enim phrasis ita suppletur: Τί γέγονεν, ἵνα: e. g. Actor. VII. 26. ἵνα τί ἀδικεῖτε ἀλλήλους; pro: Τί γέγονεν, ἵνα ἀδικεῖτε ἀλλήλους; Quid est, quod vos invicem injuria adficiatis? Exempla plura suppeditabit Pfochenius in Diatr. §. 61. Lamb. Bos Exerc. ad Lucæ XIII. 7. ἵνα h vero ponitur pro ὅτι, unde Joannis cap. XIV. 21. Κύριε, τί γέγονεν, ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτόν; Sic Lucianus Dial. mort. p. 346. ὅτι τί. SCHOETTG.

h Immo ἵνα videtur esse Præpositio, ita ut ἵνα τί eodem se modo habeat, ac Hebraicum לָמָּה מָה propter quid? MICH.

* ΓΙΝΩΣΚΕΙΝ, *COGNOSCERE.*

In illis ἐξ ὀνύχων λέοντα, ἐκ τραγῳδιῶν τὴν εὐωχίαν, et Philostrat. de vit. Sophist. L. II. p. 584. Ἀλλὰ μὴ ἐκ τούτων τὸν Ἀριστείδην. Apud eumdem Icon. L. II. p. 821. Τὸν Ἀχιλλέα μὴ ἀπὸ τῆς κόμης. sub. δεῖ γινώσκειν, vel aliquid ejusmodi. [Vetans μὴ satis docet, non posse δεῖ γινώσκειν subaudiri. Non rectius ad priorem locum Philostrati Olearius: "Subintelligitur θεωρητέον vel aliquid simile." Rectius ad posteriorem: "Ellipsis verbi γίνωσκε vel similis." SCHÆF.] Sic Latini quoque v. *cognoscere* interdum brevitatis caussa suppressam habent. Cicero ad Div. L. XII. ep. XXIV. *Sed hæc quoque te ex aliis malo.* s. *cognoscere.* SCHWEB.

ΓΡΑΦΕΙΝ, *SCRIBERE.*

In fronte Epistolarum Pauli plerumque deest γράφει, ut Rom.
351 I. 1. Παῦλος δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ —— πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν Ῥώμῃ, scil. γράφει, vel simile quid.

* In illis ad Philipp. IV. v. 3. Ἐν βίβλῳ ζωῆς. s. γέγραπται. Philostrat. Icon. L. II. p. 824. Καὶ ὁ Κροῖσος, ἐφ' ὃν ἡ πυρὰ, οὐχὶ αὐτῷ Ξενοφῶντι. ubi itidem ex contextu subaudiri debet γέγραπται. Quæ ellipsis non infrequens etiam apud Latinos. Cicero ad Div. L. IV. ep. III. *Sed rursus γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, qui ad te hæc.* s. *scribo.* Idem L. XII. ep. XXIV. *Sed hac de re alias ad te pluribus.* sub. *scribam.* SCHWEB.

* Reticetur 1. in phrasi ὡς δὲ Φρύνιχος ap. Steph. Byz. v. Θεμακοὶ similibusque aliis sexcentis. 2. in dicto Pauli 2 Thess. II. 2. μήτε δι' ἐπιστολῆς, ὡς δι' ἡμῶν, scil. γεγραμμένης vel πεμπομένης, quod merito Beza supplet. F. ST.

Δ.

* ΔΕΔΕΤΑΙ.

Δέδεται, vel δέδεται νόμῳ, *obligatus est.* Matthæus c. XV. 5. Mich.

* ΔΕΙΔΕΙΝ, *TIMERE.*

Multa sunt loca cum in Sacra Scriptura, tum apud profanos auctores, in quibus vox hæc suppressa latet. Xenophon L. IV. Κ. Π. p. 223. ὅπως μὴ αἰσχροὶ μὲν φανούμεθα. sub. δέδοικα vel δείδω. Homerus Odyss. Π. v. 255.

Μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.

ubi schol. Gr. λείπει δὲ δείδω, ἢ τοιοῦτό τι. Conf. Odyss. Τ. v. 81. Manifesta plane est ellipsis Iliad. Ρ. v. 93.

Μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται.

et ibidem v. 95.

——— μή πως με περιστείωσ' ἕνα πολλοί.

Plene habet ipse Homerus Iliad. Χ. v. 455.

Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεὺς
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται.

Adde Iliad. Φ. v. 563. et Odyss. Ε. v. 467. coll. v. 473. Π. v. 381. coll. Eustathio fol. 610. l. 13. Schweb. Sophocles Electr. v. 1503. ΑΙΓ. ἦ μὴ φύγω σε; ΟΡ. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν Θάνῃς. Ad hæc idem verbum aliquis fortasse subaudiat: sed præstat ex antecedentibus repetere βαδιστέον πάρος. Epigr. adesp. VI. extr. μή που κνίσμαθ' ὄνυξιν ἔχῃ. Brunckius: "μή που. Subaudi ὅρα vel δείδω." Sed jam Meletem. Crit. in Dionys. Hal. I. p. 116. obiter monui, adscitâ lectione Codicis Vaticani ποιητικῶς scribendum esse: μή που κνίσμαθ' ὄνυξιν ἔχει; Amantis τὸ πάθος tres continuæ quæstiones ἐναργέστερον repræsentant. Schæf.

ΔΕΙΝ, *OPORTERE, ABESSE.*

Δεῖν, *oportere,* videtur requiri subinde in infinitivis, qui adduntur verbis λέγειν, κρίνειν, δοκεῖν et similibus, [a] ut: λέγω, ποιεῖν τοῦτο (scil. δεῖν: *faciendum hoc, dico.* [b] [Diodorus Sic. XIV. c. 96. in. λεγόντων δὲ τῶν Συρακουσίων διὰ μάχης κρίνειν ὡς τάχιστα τὰ πράγματα, κ. τ. λ. Sic Herodotus I. c. 13. ἢν μὲν τὸ χρηστήριον ἀνέλῃ μιν βασιλέα εἶναι Λυδῶν, κ. τ. λ. Schæf.] Ἔκρινεν, ἀποθανεῖν τὸν ἄνδρα: *Judicavit, mori* (oportere) *virum.* Xenophon Κύρ. Παιδ. L. II. c. 13. Πότερα δοκεῖ — ποιεῖν (scil. δεῖν:) *Utrum videtur faciendum.* Et cap. 27:

Ὧδέ μοι οὖν δοκεῖ ποιεῖν: *Sic igitur faciendum mihi videtur.* [In talibus δοκεῖ verte *placet:* quomodo non opus ad ellipsin confugere. Schol. ad Philostr. Her. p. 597. Boiss. δοκεῖ· δόκιμον φαίνεται, ἀρέσκει. In Luciano T. III. p. 641. leg. ἐδόκει Νέρωνι τραγῳδοὺς νικᾶν. Schæf.] Lucas in Act. Apost. c. III. 13. Κρίναντος ἐκείνου ἀπολύειν. c Eod. libro c. XV. 24. Λέγοντες, περιτέμνεσθαι καὶ τηρεῖν τὸν νόμον, scil. δεῖν. Plenius Ælianus Var. Hist. III. 12. Ἡ φωνὴ, ἐρᾷν δεῖν, λέγουσα: *Vox, quæ amandum esse dicit.* d

Δεῖν, *abesse,* cum ὥστε, eleganter reticetur in ὀλίγου, et μικροῦ, ut apud Ælianum Var. Hist. IV. 8. Καὶ ὀλίγου καὶ τὴν πόλιν κατέλαβον: *Et parum* (abfuit,) *quin urbem etiam cepissent.* Xenophon Κύρ.
352 Παιδ. I. c. 4. §. 8. Μικροῦ, ἐξετραχήλισεν αὐτὸν, pro ὥστε μικροῦ δεῖν, ἐξετραχήλισεν αὐτόν: *Parum abfuit, quin dejecisset eum.* Et ne sic quidem integra est loquutio, sed, ὥστε ἀπὸ μικροῦ πράγματος δεῖν, *ut a parvo negotio abesset.* Δεῖν enim dicitur *id quod abest.*

* Eadem hæc ellipsis locum habet etiam in aliis Infinitivis absolute positis, quod σχῆμα ἐλλειπτικὸν Ἰωνικὸν ἢ καὶ Ἀττικὸν appellat Eustathius ad Iliad. Α. v. 582. fol. 117. lin. 33. estque frequentissima cum apud alios scriptores, tum in primis Æneam Tacticum et Onosandrum, e. g. c. IX. Ὅθεν οὐ μακρὰν ἀπάγειν τοὺς ἄνδρας τῶν πόνων. c. X. s. 10. Μένειν ἐπὶ τῶν αὐτῶν. c. XXXV. Ταῦτα δὲ παραγγέλλειν τὸν στρατηγόν. c. XXXVIII. Ἐξ ὧν — πεῖραν λαμβάνειν sqq. Possis in ejusmodi interdum etiam subaudire θέλησον, μέμνησο. vide sis not. ad Onosandri c. VI. p. 29. Sic Roman. XII. 15. Χαίρειν μετὰ χαιρόντων, καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων. Actor. c. XV. 38. Παῦλος δὲ ἠξίου — μὴ συμπαραλαβεῖν τοῦτον. Plene Actor. c. XXV. 24. Ἐπιβοῶντες, μὴ δεῖν ζῆν αὐτόν. Schweb. Aristophanes Concion. v. 21. καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἕδρας. Brunckius: "Subauditur δεῖ." Schæf.

a Etiam ubi oratio directa est, ut Actorum I. 4. χωρίζεσθαι, scil. δεῖ ὑμᾶς. it. Matth. cap. V. 34. 39. Rom. XII. 14. 15. Mich.

b Marc. c. VIII. 7. Εἶπε (δεῖν) παραθεῖναι. Lucæ evang. c. II. 26. μὴ ἰδεῖν, sc. δεῖν. Mich.

c Paulus ad Rom. cap. II. 21. 22. μὴ κλέπτειν, et μὴ μοιχεύειν, sc. δεῖν. cap. XII. 15. χαίρειν — κλαίειν, scil. δεῖ. Lucas in evangel. c. IX. 3. μήτε ἔχειν, scil. δεῖ ὑμᾶς. Matthæus in evangel. c. XVI. 11. 12. προσέχειν. Paulus in posteriore ad Corinthios epistola, c. III. 7. ὥστε τοὐναντίον μᾶλλον ὑμᾶς (δεῖν) χαρίσασθαι etc. collata versione Syriaca. Mich.

d Sic et in modo finito. Eusebius monachus in vita Philippi Presbyt. Agyriensis num. 15. in Actis sanctorum tom. 3. Maii p. 3. Καὶ τί ποιῆσαι ἢ διαπράξασθαι (sc. δεῖ) οὐκ ἐπίσταμαι: *Et quid agendum sit, plane nescio.* Schoettg.

* ΔΕΟΜΑΙ, *ROGO.*

Aristophanes Avib. v. 131. Πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου, ὅπως παρέσει μοι etc. *Per Jovem Olympium* (rogo,) *ut una mecum sis,* supple δέομαι. Leisn. Et ἀναλογώτερον, et vero etiam κωμικώτερον, ante ὅπως supplere, non δέομαι, sed σκόπει s. ὅρα. [Ibid. v. 133. revocanda priorum lectio editionum: καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσῃς.] Schæf.

* ΔΙΑΔΕΕΣΘΑΙ, *CINGI, CIRCUMLIGARI.* 353

Lucianus in Dial. Mort. Mercurius, quum quendam splendide ornatum videret accedere, rogat: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; subintell. διαδεδεμένος. Ita in Concil. Deor. Ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάνδυν καὶ τὴν τιάραν; sc. διαδεδεμένος. [Subaudiendum tale participium, quod etiam de altero nomine (πορφυρίς, κάνδυς) dici possit. Conf. Lucian. T. III. p. 483. πορφυρίδα δὲ μοῦνος οὗτος φορέει, καὶ τιάρῃ χρυσῇ ἀναδέεται. Rectius igitur subaudias ἔχων. V. supra p. 166. SCHÆF.] Alibi in Mortuor. Dial. addit: καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν etc. LEISN.

* De hac ellipsi vide sis doctorum virorum notas ad Luciani Dialog. Mort. T. I. p. 365. SCHWEB.

ΔΙΑΦΕΡΕΙ, *REFERT.*

In Τί ἐμοὶ τοῦτο; ut [Meleager XIV. v. 3. τί δ' ἐμοὶ τὸν ἐπουράνιον βασιλῆα Ἀνταθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λαβεῖν; Idem XCV. v. 2. Τί δ' ἐμοὶ τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν; Ad talia subaudias etiam κέρδος s. ὄφελός ἐστι. V. supra v. Ὄφελος. Nisi placet, quod omnium simplicissimum est, nudo defungi substantivo verbo. Theocritus Adoniaz. v. 89. τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές; Valckenarius ad h. l. p. 383. "In sermone quotidiano sic loquebantur etiam Attici: τί τοῦτ' ἐμοί; τί σοὶ τοῦτ' ἐστίν; *quid mea id refert? quid tua?* Aristoph. Eccles. v. 517.

Αὕτη πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα; Π. τί δ', ὦ μέλε,
Σοὶ τοῦτ'; Β. Ὅ, τι μοι τοῦτ' ἐστίν;

Thesm. v. 505.

εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
Ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ';

et Lysistr. v. 514." Idem ad Euripid. Hippol. p. 183. b. "Sæpius obvia, Τί σοὶ, et τί μοι τοῦτ' ἐστίν; plerumque significant, *quid tua, quid mea refert?*" SCHÆF.] 1 Corinth. V. 12. Τί γάρ μοι, καὶ τοὺς ἔξω κρίνειν; q. d. *Mea nihil* (refert,) *etiam eos, qui foris sunt,* (extra Ecclesiam) *judicare.* Plato 1. Rep. Τί ἐμοὶ τοῦτο διαφέρει; Vel, si quis malit, προσήκει. Demosthenes: προσήκει μοι, ταῦτα ποιεῖν. Elliptice Euripides Ion. v. 286. ubi Creusa: Τί μοι; ὡς μήποτ' ὄφελόν σφ' ἰδεῖν: *Quid hoc mihi? Utinam nunquam illum locum aspexissem.* Vel etiam per μέλει suppleri potest. Euripides Ion. 433.

——————— Τί μοι
Μέλει; προσήκει μ' οὐδέν.

Elliptice etiam, ut Paulus, Tatianus Orat. ad Græcos Sect. 40.
354 Τί μοι καὶ τεθηπέναι τὸν μυθικὸν αὐλητήν; τί δέ μοι καὶ, κατὰ Ἀριστόξενον, τὸν Θηβαῖον Ἀντιγενίδην πολυπραγμονεῖν; et Sect. 55. Τί μοι, διὰ τὸν Περικλύμενον, γύναιον. [Idem XVI. p. 40. ed. Worth. τί μοι σέβειν θεοὺς δωρολήπτας —; Interpres: *Egone colam deos, qui muneribus afficiuntur —?* SCHÆF.]

* ΔΙΔΑΣΚΕΙΝ, *DOCERE.*

In trito illo Proverbio Ὗς τὴν Ἀθηνᾶν, inter Proverbia metrica v. 1175. s. διδάσκει. de quo confer schol. Gr. ad Theocriti Idyll. V. v. 23. Sic etiam Latini ἐλλιπῶς: *Sus Minervam.* v. Cicero Academ. L. I. c. 4. *Nam etsi non sus Minervam, ut aiunt, tamen inepte, quisquis Minervam docet.* In illis apud Athenagoram in Legat. pro Christian. c. XXIX. ἡ πόρνη τὴν σώφρονα. sub. διδάσκει, vel ἐλέγχει. SCHWEB.

ΔΙΔΟΝΑΙ, *DARE.*

Δὸς intellige ante infinitivum in precandi optandive formulis, in quibus etiam γένοιτο subaudiri posse, superius notavimus, ut apud Comicum in Thesmoph. v. 294. p. 782:

Δήμητερ φίλη,
Καὶ Περσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι
Θύειν ἔχουσαν,

Cara Ceres,
Et Proserpina, (*fac,*) ut multa
Habens sæpe tibi sacrificem.

Ubi Bisetus: Τὸ πλῆρες· δὸς ἐμὲ ἔχουσαν πολλὰ, πολλάκις σοι θύειν. Homerus Iliad. Β. vers. 412.

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων,
Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν.

Ubi Eustathius: Λείπει τὸ δὸς, ἢ ποίησον, καὶ παρ' Ἡροδότῳ σχῆμα ὅμοιον εὐχῆς Δαρείος ηὔξατο, ὦ Ζεῦ, γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. [Il. VII. v. 179.

Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν, ἢ Τυδέος υἱὸν,
Ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.

Herodoti locus ab Eustathio citatus legitur l. V. c. 105. ubi v. Valckenarium. SCHÆF.]

Additur illud δὸς sæpe apud Homerum. Iliad. Ζ. v. 307:

———————————— καὶ αὐτὸν
Πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων.

——————— Et ipsum (*Diomedem*) 355
Pronum da cadere Scæas ante portas.

Iterum in fine ejusdem libri, v. 476. ubi Hector egressurus ad prælium, filium suum parvulum ulnis tenens, sic precatur:

Ζεῦ, ἄλλοι τε Θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
Παῖδ' ἐμὸν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν.

Jupiter, cæterique Dii, date, et hunc fieri
Filium meum, sicut ego sum, valde insignem inter Trojanos.

Euripides in Electra vers. 805.

Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν, etc.

i. e. δότε πολλ.

O nymphæ saxicolæ, *(date,)* ut ego sæpe vobis boves sacrificem.f

[Idem Hec. v. 543. Pors.

λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια
νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
νόστου τυχόντας πάντας εἰς πάτραν μολεῖν.

Schæf.]

e Sic Matth. c. V. 38. Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, scil. δώσεις vel δότω. coll. Exod. c. XXI. 23. 24. Mich.

f Imperativus δὸς subintelligitur apud Athenæum Deipnosophistarum L. XV. p. 699. ὁ μέν τις ἔλεγε, Παῖ, λύχνιον· ὁ δὲ, λυχνίαν· ὁ δὲ, λοφνίαν· ὁ δὲ, φανόν· etc. Schoettg. Charito p. 47. 8. ταύτην πρώτην ἀφῆκε φωνήν· Ποτόν. Dorvillius p. 279. "Ποτόν. δὸς nimirum, quæ ellipsis in plerisque linguis obtinet." Schæf.

* ΔΙΗΓΕΙΣΘΑΙ, *EXPONERE.*

In illis Theocriti Idyll. XV. 25.

Ὧν εἶδες, χὤν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ubi schol. Gr. διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ. Schweb. Crux Criticorum et Interpretum iste Theocriti versus, quo quod Schwebelius, nimis ille credulus Scholiastis, ad novam Ellipsin confingendam abusus est, hominis ἀκρισίαν apertissime prodit. Conf. Wyttenbachii Julianea in Bibl. Crit. III. 2. p. 25. Schæf.

* ΔΟΚΕΙ, *VIDETUR.*

In Phrasi, ὥς γε ἐμοὶ κριτῇ, *sicut mihi* tanquam *judici* videtur. Ælianus Var. Hist. II. vers. 41. fin. Schoettg. Vid. Toup. Emendat. in Suid. T. I. p. 454. s. T. II. p. 116. Valckenær. ad

Euripid. Hippol. v. 324. Koppiers. Observ. Philol. p. 86. Brunck. Lex. Sophocl. v. Ὡς ἐμοί. et P. Abresch. Paraphr. Ep. ad Hebr. p. 404. SCHÆF.

* Item apud Sophoclem Trachin. v. 313.

Πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.

sub. εἶναι δοκεῖς. SCHWEB. Simplicius cum Scholiasta subaudias εἶ. SCHÆF.

356 * ΔΥΝΑΣΘΑΙ, *POSSE.*

In ὡς ἕκαστος, et ὡς πλεῖστα. Arrianus L. I. p. 9. Ταῦτα (πλοῖα) ὡς πλεῖστα (sc. ἐδύνατο) ξυναγαγών. *Naves, quot* (poterat), *colligens.* Idem L. III. p. 195. Δῶρά τε ὡς ἕκαστοι (scil. ἐδύναντο) φέροντες: *Dona adferentes, quanta quisque* (poterat). [Rectius: *dona pro se quisque.* Vid. Interpretes ad Lucian. T. II. p. 81. et Wyttenbach. Annot. ad Herodot. in Select. Princip. Historic. p. 346. 351. 362. SCHÆF.]

Sic in ὁποθενοῦν et ὁκοθενοῦν commode subaudias δύναται. Hippocratis Aphor. IV. 27. Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν αἱμοῤῥαγέει πλῆθος, ὁκοθενοῦν: *Quibuscunque in febribus sanguis, undecunque* (potest), *effluit.*

Denique in οὐκ ἔχειν ποῦ, quando cum infinitivo construitur. Simeon Metaphrastes in planctu St. Mariæ p. 247. Ὦ κοσμία καὶ ἁγία κεφαλή, ἥτις πάλαι μὲν οὐκ εἶχες, ποῦ κλιθῆναι καὶ ἀναπαύεσθαι. sc. ἰδῖνα. *O pulchrum et sanctum caput, quod olim quidem non habebas, ubi reclinare te et quiescere*(potuisses). SCHOETTG.

E.

* ΕΙΔΕΝΑΙ, *SCIRE.*

Aristophanes in Acharn. v. 361. πόθος γάρ πάνυ με, ὅ, τι φρονεῖς, ἔχει. *Nimis scire equidem tua placita expeto.* Subintelligendum hic est τοῦ εἰδέναι, vel simile quid.

Sic idem Aristophanes in Nubib. v. 1393. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων
357 τὰς καρδίας πηδᾶν, ὅ, τι λέξει, sc. βουλομένων εἰδέναι. Sensus. *credo adolescentum exilire pectora,* (scire cupientium,) *quid sit dicturus.* LEISN. V. supra ad v. Ἀκούω. SCHÆF.

* ΕΙΚΑΖΕΙΝ, *CONJICERE.*

Subaudias hoc verbum ad tales locutiones. Sophocles Œd. Col. v. 15. ὡς ἀπ' ὀμμάτων. scil. εἰκάσαι. Lucianus T. II. p. 318. ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου. Aut στοχάζεσθαι. Sic Scholiastes ad Sophocl. Trachin. v. 308. ὅσον μὲν γὰρ ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ καταστάσεως τοῦ σώματος στοχάζεσθαι. SCHÆF.

ΕΙΝΑΙ, *ESSE.*

Inter verba Græca nullum invenies, quod frequentius per Ellipsin [a] omittatur, quam hoc. [b] Ælianus Variæ Historiæ L. II. 25. Καὶ ὁμολογοῦσι, τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πάντα (sc. εἶναι) *Et tradunt pariter, omnia hæc hujus* (esse) *mensis.* Gregorius: Ὡς δὲ ὁ τῶν ἀληθευόντων λόγος, scil. ἐστίν: *Ut vero sermo* (est) *eorum, qui vera loquuntur.* Dionysius Halicarnasseus lib. VIII. 554. Καὶ οὐδὲ ἀπαυλισθῆναι τῆς πόλεως αὐτοῖς θέμις, supple ἐστίν: *Et ne pernoctare quidem extra urbem eis fas* (est.) Aristophanes in Pluto v. 23. p. 4. Λῆρος (ἐστί:) *Nugæ* (sunt). [c]

In Epist. ad Hebr. V. 13. Πᾶς γὰρ ὁ μετέχων γάλακτος, ἄπειρος λόγου δικαιοσύνης, scil. ἐστί: *Quicunque lactis particeps est, expers* (est) *verbi justitiæ.* In fronte Epistolarum Pauli: Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη, scil. ἔστω. Sic ὁ Κύριος μετά σου, in Evang. Lucæ c. I. 28. et: Εἰρήνη τῷ οἴκῳ τούτῳ, idem c. X. 5.

Item in participiis, [d] ut Hebr. XII. 15. Ἐπισκοποῦντες, μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, supple ᾖ: *Observantes, ne quis destituatur gratia Dei.* [e]

[Euripides Cycl. v. 503. πλέως μὲν οἴνου. Musgravius: " πλέως. Subaudiendum εἰμί, *sum.* Vide Helen. v. 1539." (Idem Orest. v. 93. ὡς ἄσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ. Vertunt: *Atqui sum occupata assidendo fratri.* Musgravius: " ἄσχολος. Ellipsis est. Desideratur enim εἰμί. Similem vide Phœniss. v. 997. Confer etiam Dorvill. ad Chariton. p. 49." Displicet hæc ratio. Aut nihil subaudiendum, aut participium οὖσα. Sic intellige: obtemperabo tibi, quantum potero, *ut quæ sim occupata assidendo fratri.* Gratificari velle Electram Helenæ, satis arguit quod Helena continuo loquitur.) — Homerus Odyss. XVIII. v. 125. τοίου γὰρ καὶ πατρός. s. εἶς. — Euripides Med. v. 335. Pors. ex Musgravii emendatione: πόνος μὲν ἡμῖν. δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα; Musgravius: " πόνος subaudito ἐστὶ, ut κίνδυνος Androm. v. 86." Androm. in. Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις. Brunckius: " Subauditur ἐστί." V. idem ad Sophocl. Philoct. v. 863. ad Aristophan. Equit. v. 545. Euripides Herc. f. v. 1266. Musgr. Ζεὺς δ', ὅστις ὁ Ζεὺς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο Ἥρᾳ. s. ἐστί. Plene Orest. v. 412. ὅ, τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοί. ubi v. Porsonum: itemque ad v. 1645. Hymn. Homer. in Mercur. v. 208. scribendum videtur: παῖδα δ' ἔδοξα, φέριστε, σαφὲς δ' οὐκ οἶδα, νοῆσαι, Ὅστις ὁ παῖς, ἅμα βουσὶν ἐϋκραίρῃσιν ὀπηδεῖν· Νήπιος, κ. τ. λ. (Conf. Odyss. I. v. 51.) Plene ibid. v. 277. αἵτινες αἱ βόες εἰσί. (v. 311. αἵτινές εἰσι βόες. Non puto articulum abesse posse: ut etiam hic legendum videatur αἵτινες αἱ βόες εἰσί· τὸ δὲ κλέος οἶον ἀκούω,) Longus p. 77. Vill. ἔκλαυσεν, εἰ καὶ κριῶν ἀμαθέστερος εἰς τὰ ἔρωτος ἔργα. Villoisonus p. 184. " Κριῶν ἀμαθέστερος. Hic subaudiendum, vel etiam inserendum, ἦν, vel ἔσται." (Non ἔσται, sed ἐστι novit Longus.) Subaudi ἐστί. P. 95. ἐφρόντιζε βαδίζων καθ' αὑτὸν, ὅστις ὁ Δάφνις. Vir doctissimus p. 227. " Ὅστις ὁ Δάφνις. Forte quis conjiciat, ὅστις ἂν εἴη, quod non est necesse. Jam observavimus

nonnunquam verbum εἶναι subaudiri." Recte: sed subaudiendum hic quoque ἐστί. — Homerus Odyss. XX. v. 298. αἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο. s. εἰσί. — De ellipsi optativi v. Meletem. Crit. I. p. 44. — Homerus Il. I. v. 547: ἀλλ' ὃν μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν. s. ᾖ. (v. 549. l. ἐθέλωμι.) Alia vide Meletem. Crit. I. p. 43. — Homerus Il. VIII. v. 230. ὁπότ' ἐν Λήμνῳ. s. ἦτε. (Attendenda ibi lectio Schol. Leid. coll. Wyttenbach. Annotat. ad Thucydid. in Select. Princip. Historic. p. 358. Mox in Schol. Ven. ad v. 233. corrig. προσανατίον.) Vid. Meletem. Crit. I. p. 44. et add. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 469. 26. — Herodotus I. c. 4. δῆλα γὰρ δή, ὅτι εἰ κ. τ. λ. s. εἶναι. Conf. Musgrav. ad Euripid. Helen. v. 1406. — Praeterea varia sunt adjectiva, ad quæ non raro subaudiendum est verbum substantivum. Notavi hæc. Ἄξιος. Euripides Hec. v. 313. ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς. ubi v. Porson. Aristophanes Acharn. v. 8. ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. *expedit enim Græciæ.* v. 205. τῇ πόλει γὰρ ἄξιον ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. Euripides Alcest. v. 639. ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον. ubi v. Musgrav. (Xenophon Memor. II. 10. 2. οὐκ ἄν σοι ἄξιον εἶναι ἐπιμεληθῆναι, κ. τ. λ.) Diodorus Sicul. XIII. c. 31. extr. ἄξιοι τιμωρίας. Wesselingius: "Deest εἰσί, quod haud raro omittitur. Vid. Eustath. in Homer. p. 714., Schol. in Æschyli Choëphor. v. 643. et Hier. Wolfium ad Argum. Olynth. 1. Demosth." Δυνατός. Herodotus I. c. 32. ὁ μὲν ἐπιθυμίην ἐκτελέσαι καὶ ἄτην μεγάλην προσπεσοῦσαν ἐνεῖκαι δυνατώτερος· ὁ δὲ τοῖσι δὲ (l. τοισίδε) προέχει ἐκείνου, ἄτην μὲν καὶ ἐπιθυμίην οὐκ ὁμοίως δυνατὸς ἐκείνῳ ἐνεῖκαι, κ. τ. λ. Ἐπιδευής. Homerus Il. V. v. 481. ὅς κ' ἐπιδευής. Heynius: "suppl. ὅς εἴη κεν." Imo suppl. ᾖ. IX. v. 225. δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς. Ἕτοιμος. Vid. Valckenar. et Porson. ad Euripid. Phoen. v. 976. (983.) Ἱκανός. Dionysius Hal. Ant. Rom. T. I. p. 439. ἱκανοὶ δὲ τιμωρήσασθαι τὸ κράτος αὐτῆς πολλαὶ πόλεις. Οἷός τε. Vid. Porson. ad Euripid. Hec. p. 101. s. ed. Lips. alter. Πρόθυμος. Euripides Helen. v. 1543. εἰδέναι πρόθυμος. Musgravius: "Subaudiendum εἰμί. Sic ἕτοιμα Heraclid. v. 503. ἕτοιμοι Soph. Œd. Tyr. v. 92. vid. et Dorvill. ad Chariton. p. 49." — Idem verbum passim subaudias ad πῶς. Homerus Il. X. v. 408. πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί; Heynius T. VI. p. 84. "Omissio "verbi dura in his inest: πῶς ἔχουσι. Apollon. de Synt. p. 83. supplet φυλάσσονται." Simplicissimum πῶς εἰσι. Vid. Porson. ad Euripid. Orest. v. 73. — Denique subaudiendum est ad præpositiones, quæ retracto accentu vicem gerunt verbi substantivi cum ipsis compositi, cujusmodi sunt ἔπι, μέτα, ὕπο. Vid. Reiz. de Accent. Inclin. p. 126. Schæf.]

Sed hæc sunt pervulgata; facili negotio quisque animadvertet,
358 in hisce et similibus deesse hoc verbum substantivum. Quæ vero
rariora sunt, et vulgo minus nota, subdam.

Scilicet deest etiam, quando nomen temporis in primo casu ponitur [3], ut Lucæ c. IX. 28. Ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτώ, καὶ παραλαβὼν etc. i. e. ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ ἦσαν. Nulla ibi opus emendatione, quam volunt nonnulli, qui expertes

sunt doctrinæ Ellipsios. Septuaginta interpretes in Ecclesiastæ cap. XI. 16. Αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι, τὰ πάντα ἐπελήσθη: i. e. αἱ ἡμέραι ἐρχόμεναι ἦσαν. [Conf. Leisneri præfat. SCHÆF.]

Lucianus in Dial. Meretr. p. 559. Οὐ γὰρ ἑόρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν, h. e. πολὺς ἤδη χρόνος ἦν. Maximus Tyrius Dissert. XXXI. Ἀλλ' οὐ πολὺς χρόνος, ὅτι etc. [h] Simile est illud Virgilii: *Crastina luna*, etc. Vide Annam Fabri ad Terentii Hecyram p. 403. Sic ὅσαι νύκτες, *singulis noctibus*, pro ὅσαι νύκτες εἰσί, *quotquot noctes sunt*. [i]

Sic etiam ὥρα eleganter ponitur sine ἐστίν, ut: Ὥρα νῦν ἀπιέναι, *Tempus nunc* (est) *abeundi*. Ὥρα ποιῆσαι: *Tempus faciendi* (est:) *Decet facere*. [k]

Præterea post [l] τὸ ὅσον, *quantum*, cum infinitivo constructum, ut apud Ælianum Var. Hist. L. I. 4. Πίνουσιν, ὅσον ἁρπάσαι: *Bibunt, quantum rapere*. Plenus esset sermo: Πίνουσι τοσοῦτον (ὕδωρ), ὅσον ἐστὶν ἁρπάσαι: *Bibunt tantum aquæ, quantum rapere* (est, sive licet). Idem libro XIII. 1. Ὅσον ἀναφαίνω τεκμήρασθαι: *Quantum ex attactu colligere* (licet): Sic apud Synesium: Ὅσον εἰκάσαι, *quantum conjicere* (licet). [Lucianus T. III. p. 91. Ἡ μυῖα ἐστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι καὶ κώνωψι καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν. Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 419. ἦν δὲ οὐ πολλὴ (add. ἡ) ἐπὶ τοὺς χάρακας ἀπὸ Φιδήνης φέρουσα ὁδὸς, ἀλλ' ὅσον ἢ δυεῖν ὥραις ἢ τριῶν ἀνυσθῆναι. SCHÆF.] 359

Et, ut in illis post ὅσον subaudiendum relinquitur verbum ἐστί, sic ante idem ὅσον in sequentibus. Nimirum τὸ ὅσον crebrius postpositum reperitur neutris quibusdam adject. in quibus deficit ἐστίν, ut θαυμαστὸν, ὅσον, *mirum, quantum*: ὑπερφυὲς, ὅσον· ἀμήχανον, ὅσον, *immensum, quantum*. Verbi gr. Θαυμαστὸν, ὅσον ἐπιδέδωκεν: *Mirum, quantum profecit*. supple, θαυμαστόν ἐστιν, ὅσον ἐπιδέδωκεν: *mirum est, quantum profecerit*. Aristoteles: Διαφέρουσι θαυμαστὸν ὅσον. Plene: Θαυμαστόν ἐστιν, ὅσον διαφέρουσι: *Mirum est, quantum præstent*, [m] [Lucianus T. I. p. 844. καὶ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι. Interpres: *id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur*. Imo, commate deleto, vertendum: *id ipsum quoque mirabile mihi videbatur*. Conf. Dionys. Halic. Ant. Rom. T. I. p. 93. χωρία θαυμαστῶς ὡς φιλάμπελα. SCHÆF.]

* Hæc ellipsis locum quoque habet in quibusdam locutionibus, quæ per se sensum nondum plane absolvunt, e. g. Διδάσκων vel παιδεύων ῥήτορας, φιλοσόφους, ἱππέας, κυνηγοὺς etc. in quibus sub. εἶναι. Plene Lucianus in Somnio c. II. Δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι. v. cl. Abresch. Lection. Aristænet. v. 102. et 114. Item in Participiis, quæ absolute interdum pro verbo finito posita reperiuntur, sæpe ἦν et ἦσαν reticetur. Sic Chariton L. III. c. X. p. 60. Εἶτα συγκλείσας, s. ἦν: pro συνέκλεισε. v. D' Orville ad h. l. p. 347. [Add. idem ibid. p. 617. 624. 670. 726. 746. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 11. Markland. ad Euripid. Iphig. Aul. v. 262. ad Iphig. Taur. v. 208. 820. Heyn. ad Hom. Il. T. V. p. 470. Sturz. ad Empedocl. Carm. p. 614. Sophocles Antig. v. 321. οὔκουν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ. si recte conjeci. v. Melet. Crit.

I. p. 114. Conf. Œdip. Col. v. 1502. μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἤ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; ubi Scholiastes: ἐπιῤῥάξασα. ἀντὶ τοῦ, ἐπέῤῥαξεν. Musgravius: "ἐπιῤῥάξασα. Supplendum τυγχάνει." SCHÆF.] In illis Imperativis Atticis, ποιούντων, λεγόντων, pro ποιείτωσαν, λεγέτωσαν, sub. ἔστωσαν. Plene enim foret ἔστωσαν τῶν ποιούντων, λεγόντων. Sic apud Homerum Iliad. Ι. v. 46. φευγόντων explicant scholia Græca pleno sermone: ἔστωσαν τῶν φευγόντων. Add. Thomas Mag. in v. χρῆσθαι p. 922. coll. not. ad Onosandri c. X. p. 50. [Ridiculus error tales imperativos habentium pro genitivis participiorum ἀπολύτως positis. Vid. Fischer. ad Weller. II. p. 343. SCHÆF.] Porro non in neutris solum adjectivis, sed masculinis quoque ellipsis hæc locum habet, e. g. μύριοι ὅσοι et ἄλλοι ὅσοι. v. Vigerus p. 106. Frequentissima quoque apud Latinos est verbi substantivi ellipsis. Sic Cicero ad Div. L. VIII. ep. III. *Me certiorem, quam se, candidatum*, sub. *esse*. Plinius in Paneg. c. LXXX. *Quid? in omnibus cognitionibus quam mitis severitas, quam non dissoluta clementia! Non locupletando fisco sedes*, etc. sub. *est*. Quod cum quidam non animadvertissent, multis scriptorum locis hoc verbum, contra codicum auctoritatem, temere intruserunt. SCHWEB. Add. ejusd. præfat. SCHÆF.

* Notandum, 1. omitti istud verbum ad genitivum possessionis. Smith Not. 7. eccl. Asiæ p. 38. ὁ βωμὸς καὶ αἱ περὶ Αἰλ. Παίτου Αὐρηλιανοῦ, nempe εἰσί. Huc fortassis non male referres Act. I. 4. ἣν ἠκούσατέ μου. Et sane spiritus sanctus, spiritus Christi, Rom. VIII. 9. quem a patre sibi datum se missurum discipuli ex eo audiverant. Luc. XXIV. 49. Joh. XV. 26. XVI, 7. quemve, accepta a patre promissione, in eos effudit, Act. II. 33. Supple ergo εἶναι, h. e. *quam promissionem patris de spiritu sancto audivistis meam esse*. 2. Cum aliis verbis, ut in phrasi διδάσκειν κυνηγὸν, ἱππέα, κ. τ. λ. Lucian. Somn. c. 2. δίδασκε ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, observante cl. Abresch. Lect. Arist. p. 102. qui et in Addend. p. 132. huc refert 1 Tim. V. 13. ἀργαὶ μανθάνουσι (εἶναι). 3. In phrasi δύναται καί. Steph. Byz. v. Ἀχίλλειος δρόμος plene ait: καὶ Ἀχιλλεύτης δύναται εἶναι. Sed v. Ἄσπις elliptice: δύναται καὶ Ἀσπίδιος. 4. Participium hujus verbi supplendum Act. II. 5. ἔθνους τῶν (ὄντων) ὑπὸ τὸν οὐρανόν. F. ST.

a Conf. Georgium in Vindiciis Novi Testamenti p. 180. sq. MICH.

b Speciatim Imperativus ἴσθι et ἔστε deest ante Participia parænetica. Petrus in priore epistola, cap. II. 12. ἔχοντες, scil. ἔστε, pro ἔχετε, *habete*. Et ibid. vers. 18. ὑποτασσόμενοι, pro ὑποτάσσεσθε. Sic cap. III. v. 1. 7. 8. MICH.

c Sic in enunciativa oratione, Apocal. XV. 4. ὅτι μόνος ὅσιος, scil. εἶ. MICH.

d Sic Paulus in epist. ad Roman. cap. V. 11. καυχώμενοι, scil. ἐσμέν. Ad Hebr. c. VIII. 10. διδοὺς. scil. ἔσομαι. MICH.

e Plura de participiis exempla congessit Knatchbull ad Ephes. IV. 1. f SCHOETTG.

360 f Adde: ex 2 Corinth. V. 12. διδόντες, scil. ἐσμὲν cap. VII. 5. θλιβόμενοι, scil. ἦμεν. c. VIII. 5. αὐθαίρετοι, scil. ἦσαν. MICH.

g Lucas in evangel. c. VI. 13. Καὶ (ἦν) ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, etc. Pe-

trus in posteriore epistola, cap. I. 17. λαβὼν γὰρ (ἦν). Item in Actis Apostol. cap. XV. 23. γράψαντες (ἦσαν). Mich.

h Plenior loquutio habetur apud Joannem in evangel. c. IV. 6. ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ, ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη. Mich.

i Sic participium ὢν deest apud Matthæum in evangelii cap. XXVII. 57. vir dives ἀπὸ Ἀριμαθαίας. Apud Joannem evangel. c. IV. 7. γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας. In Lucæ evangelio, c. IV. 20. πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ ὀφθαλμοί, ubi vide adnotationem Joan. Christoph. Wolfii. Item Petri epistola posteriore, c. III. 6. ὁ τότε κόσμος. et vers. 7. οἱ νῦν οὐρανοί. Mich.

k In præoccupationibus æque ac in Latino sermone deprehenditur ellipsis. Ejusmodi loquendi formula Paulus utitur Rom. III. 3. Τί γὰρ, sc. ἐστὶ, εἰ ἠπίστησάν τινες; Respondet Apostolus objectioni: si quis diceret, quænam prærogativa possint esse Judæorum, quum multi eorum fuerint increduli? significat, nullius esse ponderis, hac phrasi: τί γὰρ, sc. ἐστί. Fundamentum hujus suppletionis habemus in 1 Cor. XIV. 15. τί οὖν ἐστι; Bernh. 361

l Deest item post Verba discendi, incipiendi ac desinendi, cum Participiis constructa, ut: in priore epist. ad Timoth. c. V. 13. μανθάνουσιν (εἶναι) περιερχόμεναι. Matth. c. XI. 1. ἐτέλεσεν (εἶναι) διατάσσων. Lucæ evang. c. V. 4. ἐπαύσατο λαλῶν. Mich. Solennis hæc constructio istorum verborum, nec quidquam subaudiendum. Schæf.

m Sic et in οὐχ οὕτως, Lucas in evang. c. XXII. 26. Ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως, scil. ἔσεσθε: *Vos autem non sic* (eritis). Psellus in laudatione Metaphrastæ p. 225. Ἀλλ' ἐκεῖνος οὐχ οὕτως, scil. ἦν: *Sed ille non sic* (erat). Schoettg.

* EINAI *vel* IENAI, *IRE.*

Apud Tacticos absolute sæpe est ἐπὶ τὰ ὅπλα: quibus verbis duces exhortantur milites ad arma capienda. V. Ælianus Tact. c. LIII. Plene occurrit apud Xenophont. L. III. K. Π. p. 163. Ἴτε οὖν ἐπὶ τὰ ὅπλα. V. vocem Ἄγω. Schweb.

* Xenophon Hist. Gr. II. 3. 20. κελεύσαντες ἐπὶ τὰ ὅπλα. ubi tamen conf. Wyttenbach. in Select. p. 401. Ibid. 54. Ἐκ δὲ τούτου ἐκέλευσε μὲν ὁ τῶν τριάκοντα κῆρυξ τοὺς ἕνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην. Schneiderus: "Nisi ἰέναι excidit, cum Leoncl. et Stephan. legendum ἐκάλεσε." Rectius Hemsterhusius in Miscell. Observat. IV. p. 282. "nimirum ἰέναι· quod mihi non unam ob rationem anteferendum videtur H. Stephani conjecturæ ἐκέλευσε mutantis in ἐκάλεσε." Fr. Aug. Wolfius ad h. l. p. 119. "Nihil mutandum, ut recte vidit Vir doctus in Obss. Misc. T. IV. p. 282. Subaudiri in hac locutione solet ἰέναι. Conf. Intpp. ad Thucyd. VI. 54. Er beorderte sie gegen den Theramenes." Add. Zeun. ad Cyropæd. p. 799. et Wyttenbach. l. c.— Theocritus Adoniaz. v. 147. ὥρα ὅμως κεἰς οἶκον. Valckenarius p. 415. B. "Qualis hic obtinet, in sermone quotidiano, ut hodiedum apud nos, apud Græcos frequens erat ellipsis: in Aristoph. Ran. v. 1312.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι.

Sed et hunc versum, et plurima D'Orvillius jam dedit ad Charit. p. 706. quorum miror Kusteri hoc in loco judicium." Add. Brunck. ad Aristophan. Ran. v. 1276. Leisner. et Schwebel. in præfat. Schæf.

* ΕΙΠΕΙΝ, *DICERE.*

Aristophanes Vesp. v. 1270. ἀργαλέον, ὡς σοφός, i. e. ἀργαλέον εἰπεῖν, *difficile dictu est, quam sit sapiens.* Sæpe etiam συνελόντι sine addito verbo dicitur. Tum subintelligendum φάναι, vel εἰπεῖν, vel plenius: ὡς συνελόντι λόγῳ εἰπεῖν. Leisn. Vid. infra ad v. Λέγειν. Schæf.

* ΕΙΣΕΡΧΕΣΘΑΙ, *INGREDI.*

Hoc verbum commode subaudiri posse videtur in illis Luc. c. XVI. 16. Καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται. s. εἰσελθεῖν. Sic Exodi c. XIX. 24. Μὴ βιαζέσθωσαν ἀναβῆναι. v. Fabricius ad Sexti Empirici L. VIII. p. 529. Schweb. Non opus. Βιάζεσθαι enim nunc præpositioni jungitur, nunc regit infinitivum. Diodorus Sicul. XIV. c. 68. extr. πρὸς τὰ κύματα βιαζόμενοι. Arrianus de Venat. XVII. 2. ἐς τὰ πεδία βιάζονται. Pausanias IV. c. 22. in. ἐκλείπειν τὴν Εἶραν βεβιασμένους, i. e. βιασαμένους, active. Aliter Interpres. (Sequitur mox: καταλιπεῖν τι ἐς τὰς πόλεις ἤθελον καὶ ἀναδάσασθαι δι' ἐκείνους τὴν γῆν. Facius: "ἀναδάσασθαι δι' ἐκείνους. Vocula δι' constructionem reddit duriorem. Forte illa delenda sit." Hic quoque ruit Criticen factitans: dum enim, quam fingit constructionis duritiem, emollire studet, verba sensu cassa facit. Conf. ibid. c. 3. ἀναδάσασθαι πρὸς τοὺς Δωριέας τὴν γῆν. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 87. et Ruhnken. ad Tim. p. 33.) Lucianea T. I. p. 89. interpunge: τοῦτο οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλεῖστα τῶν πώποτε, βιασάμενον ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῴων, ἐνδιῶξαι δὲ ἐμοῦ συνδίαιταν ἅμα καὶ προθέσιων. Sic omnia sana, contra quam Hemsterhusio visum est. Ceterum Schwebelius illam ellipsin commentus est auctore Fabricio l. c. qui quo utitur Clementis Alex. loco, in eo interpretando mire errat: non erraturus, opinor, si Interpretem, qui recte vertit, consuluisset. Schæf.

* ΕΚΠΙΠΤΕΙΝ, *EXCIDERE.*

Ellipsis hujus vocis occurrit Actor. XXVII. 40. Καὶ τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν. Plena locutio est εἴων τὴν ναῦν εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπεσεῖν. uti est ibidem v. 32. καὶ εἴασαν αὐτὴν ἐκπεσεῖν. V. Ναῦς. Schweb. Rectius, nihil tale subaudiens. Abreschius Lection. Aristæn. p. 268. " ἐᾶναι *relinquere.* Daniel. cap. IV. com. 12. τὴν φυὴν τῶν ῥιζῶν αὐτοῦ ἐν τῇ γῇ ἐάσατε. [Conf. Diodor. Sicul. V. c. 38. ἐλάσματα γὰρ σιδήρου καταπηγνύντες εἰς τὴν γῆν, καὶ ταῦτα ἐῶσι, μέχρις ἂν ὅτου κ. τ. λ.] Neque tantum ἐᾶν ἐν usitatum, sed et ἐᾶν εἰς. Geopon. Lib. VIII. Cap. III. ἀνήθου σπέρμα βλητέον εἰς ὀθόνιον, εἶτα ἐατέον εἰς οἶνον. et Actor. Cap. XXVII. com. 40. τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν, nempe τὸ πλεῖν, quod præcedit. Vid. ibi Grotium. Ut nec Cl. Needham suspicari debuerit, interpretem Geoponicorum l. d. legisse καθιέναι, quia vertit *demittendum.* Nam ita iterum Lib. XIII.

Cap. III. φασὶ δὲ, ὅτι εἴ τις θηρώσας μίαν (γαλῆν) ἐξ αὐτῶν, τὴν οὐρὰν ἢ τοὺς ὄρχεις ἀποκόψῃ, καὶ ζῶσαν ἐάσῃ, μὴ ἐμφανίζεσθαι αὐτὰς λοιπὸν ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ. Pro ἐᾶσαι Cap. IV. habes ἀπολῦσαι. Et Lib. XV. Cap. II. p. 407. χρὴ πάντοθεν ἐξανοίξαντα εἰσιέναι φῶς τι καὶ ἀέρα καθαρόν. Quod compositum [Schneidero sine causa visum dubiæ fidei] frustra quæras in H. Steph. Thes." SCHÆF.

* ΕΞΑΡΚΕΙΝ, *SUFFICERE.*

Subauditur hæc vox in quibusdam locutionibus, in quibus ὅσον cum Infinitivo ἐλλειπτικῶς ponitur. Sic Thucydid. L. I. c. 2. Νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν. plene, ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν ἂν που ἀρκέσειεν. In illo Epigrammate, quod Eveno tribuitur:

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω,
Ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

Expressam habet ellipsin Arrianus de Expedit. Alex. L. VII. c. I. Τοσοῦτον κατέχεις τῆς γῆς, ὅσον ἐξαρκεῖ ἐνθάψασθαι τῷ σώματι. SCHWEB. Strabo T. IV. p. 274. ὥστ' οὐκ ἔμελλον ἰσχύσειν οἱ ἐχθροὶ τοσοῦτον, ὅσον δίχα ἀφαιρεῖσθαι πόλεις αὐτῶν. ubi pro ὅσον Cod. ex glossemate ὥστε. SCHÆF.

* ΕΞΕΙΝΑΙ, *LICERE.*

Ἐξεῖναι, licere, subintelligitur in loco Paulino, epist. ad Rom. c. XIV. 2. ὃς μὲν πιστεύει (ἐξεῖναι) φαγεῖν πάντα. MICH. Sophocles Philoct. v. 853. μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη. Brunckius: "Infinitivus ἐνιδεῖν pendet a suppresso verbo, quod ipsa sententia suggerit, γίγνεται, ἐγγίγνεται, ἔξεστι, ἔστιν, aut simile." Ibid. v. 1165. ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ', ὅτι σοὶ Κηρὶ τάνδ' ἀποφεύγειν. Idem: "Subauditur πάρεστι." SCHÆF.

* ΕΞΕΛΑΥΝΕΙΝ, *EXPELLERE.*

Subaudias hoc verbum ad Lucianea T. II. p. 245. ἔξω Χριστιανούς.—ἔξω Ἐπικουρείους. scil. ἐξελαύνετε. Præcessit: εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. SCHÆF.

ΕΞΕΤΑΖΕΣΘΑΙ, *COMPARARI.*

In πρός τι et ὡς πρός τι, quæ comparationi minorum inserviunt, subaudi ἐξετάζεσθαι, vel εἰ ἐξετάζεται. ut in Epist. ad Rom. VIII. 18. 362
Λογίζομαι γὰρ, ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ, πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν etc. *Existimo enim, non dignas* (esse) *passiones hujus temporis, ad futuram gloriam.* ubi ἄξια πρὸς τὴν δόξαν, pro ἄξια ἐξετάζεσθαι πρὸς τὴν δόξαν. Plato L. VI. de Republica: Χρόνος μικρὸς, ὡς πρὸς τὸν ἅπαντα: *Tempus exiguum ad universum.* i. e. ἐξεταζόμενος πρὸς τὸν ἅπαντα: *si comparetur cum universo.* Aristophanes in Lysistr. v. 860. p. 890. Per Venerem, inquit, si de viris summo

ΕΡΓΑΖΕΣΘΑΙ, *EFFICERE, OPERARI.*

Apud Poëtas, Tragicos præsertim, deficit aliquando hoc verbum. Æschylus Choëph. 252. — *δυσφιλὲς γαμήλευμ' ἀπεύχετον δόμοις γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν.* ubi Scholiastes: *λείπει, εἰργάσατο.* [Locus intellectu perdifficilis, quodque vix dubites, corruptus: variis ideo nuper conjecturis tentatus. Tali autem loco Bosius uti non debebat; neque, opinor, quæ ejus erat linguæ græcæ scientia, usus fuisset, nisi Scholiastas Græcos pæne superstitiose coluisset. SCHÆF.]

* ΕΡΕΣΘΑΙ, *DICERE.*

In Attica illa locutione apud Aristophanem in Plut. v. 8. et Athenæum L. I. p. 5. *Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα.* Item in illis: *Ταῦτα μὲν νυν ἐπὶ τοσοῦτον, Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐπὶ τοσοῦτον.* in quibus sub. *εἰρήσθω.* Plene habet Cleomedes in fine Κυκλ. Θεωρ. *Καὶ περὶ μὲν τούτων ἐπὶ τοσοῦτον πρός γε τὸ παρὸν εἰρήσθω.* SCHWEB. De ellipsi verborum dicendi v. Leisner. præfat. SCHÆF.

ΕΡΧΕΣΘΑΙ, [o] *VENIRE.*

In *δεῦρο, huc,* quod adverbium est, omittitur elegantes *ἐλθὲ, veni,* in Act. Apost. VII. 3. *Δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω: Veni in terram, quamcunque ostendero tibi.* ubi *δεῦρο* pro *ἐλθὲ δεῦρο.* Plene Homerus Odyss. M.

> Δεῦρο Μοῦσ' ἐλθέ.
>
> Huc Musa accede.

et Aristophanes in Thesmoph. vers. 325.

> Γλαυκῶπι χρυσόλογχε — ἐλθὲ δεῦρο.
>
> Minerva auream habens lanceam — veni huc.

Possis etiam *ἴθι* subaudire, quod perinde est. Sic Lucianus in Asino p. 93. *Δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς.* vel *χώρει,* ut Comicus Thesmoph. p. 779. *Χώρει δεῦρο.* [p]

o Sæpe ornandæ orationis caussa verba veniendi, eundi etc. reticeri, docent Observationum Miscellanearum Auctores Vol. IV. Tom. II. p. 282. LEISN. Add. Dorvill. ad Chariton. p. 706. s. SCHÆF.

366 p It. Marci evang. c. VII. 4. *καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς,* scil. *ἐλθόντες.* ubi vide Wolfium. MICH.

ΕΥΧΕΣΘΑΙ, *PRECARI.*

In salutandi formulis, χαίρειν, εὖ πράττειν, εὖ διάγειν, ὑγιαίνειν, * quæ in fronte epistolarum abhiberi solent a Græcis, omittitur εὔχομαι, vel potius εὔχεται, ut: Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει χαίρειν (sc. εὔχεται): *Alexander Aristoteli salutem* (apprecatur). Plenius id Joannes in 3 Epist. v. 2. Ἀγαπητὲ, περὶ πάντων εὔχομαί σε εὐοδοῦσθαι καὶ ὑγιαίνειν. Subintelligitur vero in Epist. Jacobi c. I. 1. [r]

Εὔχομαι cum ἵνα deest in μὴ γένοιτο, *absit*, quæ vox est omen aversantium. Plene igitur dicas: Εὔχομαι, ἵνα μὴ γένοιτο: *Precor, ut ne fiat.* [In talibus optativus, qui proprie dicitur, obtinet, nec quidquam subaudiendum est. SCHÆF.]

* In illis salutandi formulis Priscianus L. XVIII. subaudiri posse censet κελεύω: uti est apud Latinos: *salvere, gaudere te jubeo.* Sic Terentius Adelph. Act. III. Sc. IV. v. 14. *Salvere Hegionem plurimum jubeo.* Schol. Gr. ad Theocriti Idyll. XIV. v. 1. Χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον, subaudit γένοιτο, vel λέγω. Malim tamen cum nostro auctore in ejusmodi subaudire τὸ εὔχεσθαι. Græcorum imitatione etiam Latini sæpe ἐλλιπῶς loquuntur. Horatius L. I. Od. II. v. 45. *Serus in cœlum redeas.* s. *precor.* Plene idem L. I. Od. III. v. 7. *Reddas incolumem precor.* SCHWEB. Euripides Supplic. in. Δήμητερ, ——— εὐδαιμονεῖν με, Θησέα τε παῖδ' ἐμὸν, κ. τ. λ. Marklandus ad h. l. "Reticetur Verbum εὔχομαι (ut bene Brodæus) vel tale aliquid ante Infinitivum εὐδαιμονεῖν, ver. 3. Et hoc usitatum in Votis: vide Aristoph. Ran. 914. 920. Acharn. 250. ubi male intelligitur: Herodot. V. 105. et Jac. Gronovium ibi. Apposite ad Rem et ad Locutionem Noster Electr. 805. ubi Ægisthus in privato et domestico Sacrificio ipse suus Sacerdos, pro se ita precatur,

Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν,

scil. *precor*, vel *date.* nullum enim Sacrificium erat sine Precibus." Add. Abresch. Adnotat. ad N. T. p. 579. Brunck. ad Aristoph. Acharn. v. 436. et v. supra ad v. Γίνεσθαι et Δεῖσθαι. SCHÆF.

q Scholiastes Theocriti Idyll. 14. subintelligit γένοιτο, vel etiam λέγω. SCHÖTTG.

* In tertia hujus libri editione, quæ est Schoettgeniana prima, Lipsiæ anno MDCCXIII. excusa, loco jam adjectæ brevioris observationis, hæc reperitur uberior, hisce verbis:

"In his ego mallem dicere, Infinitivum positum esse pro Imperativo, quod "apud Græcos non est infrequens. Exempla occurrunt sequentia: Matth. cap. "V. 34. 39. coll. vers. 44. Hippocrates aphorism. sect. IV. locis fere innumeris. "Callimachus hymno in Dianam vers. 262. 264. 266. Artemidorus IV. 5. Adde, "quæ notat Wolfius ad Libanium epist. 16. p. 39. 40. epist. 93. p. 281." 367

Hæc olim Schoettgenius adjecit, sed in posteriore editione sua, quarta scilicet, expunxit: nos vero in præsenti editione, ut de prioribus hujus Viri cogitatis etiam constet, huc revocavimus. [Bona est Schoettgenii hæc adnotatio, cujusmodi vellem multis libellum Bosianum ornasset. Omnino probabile mihi fit, infinitivos

illos, quos vulgo, ut ἐλλιπῶς dictos, explent subaudiendo εὔχομαι, λίσσομαι, γένοιτο, δὸς, θέλε, δεῖ, alia id genus, prout aut optantis sunt, aut jubentis, reliquias esse priscæ in struenda oratione simplicitatis, vimque gerere nunc optativi nunc imperativi. Schæf.]

r Singulare exemplum, ubi hoc verbum deest, occurrit Matth. evang. c. XXI. 9: Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ. Intellexit Petrus Possinus Spicileg. Evang. c. 52. incommodam esse hanc interpretationem: *Serva, quæso, filio David.* Post varia tamen in hanc rem adducta eo tandem delabitur, ut dicat: Ὡσαννὰ tunc temporis a Judæis dictos fuisse ramos palmarum: quod æque absurdum est, ac illud, quod quidam in tenebris Papatus ante restauratam litteraturam Osanna nomen muliebre putavit, eoque campanam a se baptizatam vocavit. Certe, qui Ellipsin hic statuit, optime procedet, ita; *Serva, quæsumus,* Domine, id quod adprecamur, *filio Davidis.* Vide plura, ne ultra modum prolixi simus, apud Groddeccum de cere-
368 monia palmarum c. 7. Idem autem nobiscum quoque statuit Ferrarius de Acclamationibus Veterum I. 21. et VII. 9. qui pluribus aliis probatum dedit, veteres in acclamationibus decurtatas locutiones adhibuisse. Schoettg.

* ΕΧΕΙΝ, *HABERE.* s

In hac formula ὡς λόγος, *ut fama est.* [Lucianus T. I. p. 183. Apollinarius Epigr. I. v. 2. Simplicius subaudias verbum substantivum. V. Markland. ad Euripid. Suppl. v. 655. et Valckenar. ad Herodot. p. 598. 54. Schæf.] Utuntur ea Artemidorus II. 20. Arrianus I. p. 33. II. p. 115. pr. Constantinus Porphyrogenneta de imagine Christi Edessena p. 79. Supplent vero Artemidorus I. 28. λόγος δέ τις ἔχει. Auctor demonstrationum chronographicarum p. 437. ὡς ὁ λόγος ἔχει, *ut sermo est,* vel *continet.* Solet tamen per κατέχει supplere Arrianus I. p. 32. Θῦσαι δὲ αὐτὸν καὶ Πριάμῳ ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου, λόγος κατέχει: *Sacrificasse etiam eum Priamo ad Jovis Hercei aram fama tenuit.* [De hoc Arriani loco v. Indic. Locut. Elliptic. v. Ἐπὶ τοῦ Διός. Schæf.] Adde eundem lib. IV. p. 284. VI. p. 404. VII. p. 464. 470. 478. 486. 487. Schoettg. t Vid. Bast. Epistol. Critic. ad Boisson. p. 198. s. Schæf.

s Quæ vero sub verbo ἔχειν in editione prima Cl. Auctor posuerat, ea postea sub Ellipsi plurium vocum ponenda esse censuit, ubi Lector requirat. Schoettg.

t Deest verbum ἔχειν apud Lucianum in Cataplo: ποῦ ὁ τὸ ξύλον; *ubi est, qui fustem gestat?* Ita Lucianus in Gallo: Σίμων ὁ τὰ πτερά: et in Bis Accusato de
369 Pane dicitur, ὁ τὴν σύριγγα: et de celebri illa Athenis porticu, ἡ τὰ ποικίλα: et in Fugitivis de Orpheo: ὁ τὴν κιθάραν. vid. Jensius Lect. Lucian. Leisn. Vid. supra in Ellipsi Nominum v. Ἔχων. Add. Lucian. T. I. p. 501. Ἐκεῖνοι ἀπέβλεψαν ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. Schæf.

Z.

* ΖΗΝ, *VIVERE.*

In ἀπαλλάττειν et ἀπαλλάττεσθαι, quando significat *mori,* subauditur ἐκ τοῦ ζῆν, quod ex Theophrasti L. IX. observavit jam Budæus in Commentar. Gr. L. p. 610. In Axiocho, qui Platoni adscribitur, additur τοῦ ζῆν, loco Genitivi: οὓς ἂν περὶ πλείστου ποιῶνται,

θᾶττον ἀπαλλάττοιντο τοῦ ζῆν. v. Henr. Steph. Thes. Gr. L. p. 349. Id imitantur Latini in *decedere* et *discedere*, quibus absolute interdum utuntur et sub. *de vita, ex vita*. Justinus L. XII. c. 12. *Dum hæc aguntur, unus ex amicis ejus Ephæstion decedit*. Plene Cicero in Orat. pro Rabirio perduell. reo c. XI. *Quare si eos, qui jam de vita decesserunt, ornabimus*. Idem de Senect. c. XXIII. *Ex vita ita discedo, tamquam ex hospitio, non tamquam ex domo*. Pro quo idem perelegantер c. XX. *De præsidio et statione vitæ discedere*. Item in μεθιστάναι vel μεθίστασθαι. Sic Actor. XIII. 22. Καὶ μεταστήσας αὐτόν. Quod plene habet Polybius T. II. p. 1465. Τῶν ἀλιτηρίων αὐτῆς ἐκ τοῦ ζῆν μεθισταμένων. In μεταστάσεως apud eumdem T. II. p. 1472. Τῇ μὲν οὖν ἐκείνου μεταστάσει ταῦτ' ἄν τις εὐλόγως ἐπιφθέγξαιτο καὶ δικαίως. Quo fere modo *discessus* est apud Ciceron. de Senect. c. XXIII. *Sed me ipse consolabar, existimans, non longinquum inter nos digressum et discessum fore*. Pro quo idem de Divinat. L. I. c. 23. *O præclarum discessum, inquit, e vita*. In ἀπολύειν. Luc. II. 29. Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου. Possis tamen in hisce allatis exemplis etiam subaudire ἐκ τοῦ βίου, vel ἐκ τῆς ζωῆς. V. Βίος. Schweb. Aliter Pausanias V. c. 19. Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἠξιωμένος εἶναι σύνοικος θεῷ. Schæf.

H.

ΗΚΩ, *VENIO*.

In interrogandi formula apud Plat. in Phædro ab initio statim p. 195. edit. Bas. Ὦ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; sub. ἥκεις. Sic etiam Horatius L. II. Sat. IV. v. 1. *Unde et quo Catius?* sub. *venit*. Plene habet Herodotus L. I. c. 35. Ὦ ἄνθρωπε, τίς τε ἐὼν καὶ κόθεν τῆς Φρυγίης ἥκων, ἐπίστιος ἐμοὶ ἐγένεο; Item in illis Polybii T. II. p. 1311. Μηδὲν εἰπόντα, τίς ἢ παρὰ τίνος. sub. ἥκοι. Schweb. Conf. Valckenar. ad Euripid. Phœniss. v. 175. et Ruhnken. ad Xenophont. Memor. p. 231. Ernest. Schæf.

Θ.

ΘΑΥΜΑΖΕΙΝ, *MIRARI*.

Occurrunt apud Græcos loquutiones defectivæ, in quibus omissum est τὸ θαυμάζω, ut apud Comicum in Ran. p. 247:

Τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελέγξαντ' ἄντικρυς,
Ὅτι δοῦλος ὢν ἔφασκες εἶναι δεσπότης.

Non autem illum refellisse palam te et flagris
Multasse (*miror*), quod, servus cum esses, te diceres herum.

Ubi Scholia: Λείπει τὸ θαυμάζω. [V. Ellips. plurium vocum p. 501. s. SCHÆF.]

ΘΕΛΕΙΝ, *VELLE.* *

Imperativum verbi θέλω omisisse subinde videntur Græci ante verborum infinitivos, ut: Μὴ κλέπτειν: *Ne furare.* Μὴ μοιχεύειν: *Ne adulterium committas*, in Novo Testamento et alibi. Μὴ πείθεσθαι: *morem ne gere*, apud Lucianum in Rhetor. Præcept. in quibus θέλε subaudire queas.

Sic Hesiodus Ἔργ. Ἄρχεσθ' ἀμητοῦ, pro θέλε ἄρχεσθαι ἀμητοῦ: (Velis) *incipere messem.* Idem eodem lib. σπείρειν, ἀμᾶσθαι: *serere, metere*, pro *serito* et *metito*, vel potius σπείρειν, ἀμᾶσθαι θέλε, *se-*
370 *rere, metere velis.* ubi Joannes Tzetzes: Τὸ ἄρχεσθαι καὶ πάντα τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν τίθησιν ὁ ποιητὴς, ἢ νοεῖται ἐπὶ πᾶσι τὸ θέλε, οἷον θέλε ἐργάζεσθαι, θέλε σπείρειν, βοωτεῖν καὶ τὰ ὅμοια. Hoc est: *Illud* ἄρχεσθαι *et omnes infinitivos pro imperativis ponit poëta, vel subintelligitur in omnibus illis*, θέλε, ut θέλε ἐργάζεσθαι. [b]

Plura exempla, in quibus τὸ cum infinitivo construitur, vide apud V. Cl. Jacob. Gronovium ad Arrianum Lib. V. c. II. in eisque μνήσθητι vel simile quid intelligi docet. Plenius Sophocles Œdipode Col. v. 1533. μὴ βούλου παθεῖν. Æschylus Prometheo Vincto 782. τήνδ' ἐμοὶ χάριν θέμενος θέλησον.

Attamen putamus nos, in omnibus illis non posse subintelligi θέλε, quia infinitivo aliquando quartus additur casus, ut apud Hesiodum:

—— γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι.

In illis si suppleas θέλε, erit θέλε γυμνὸν σπείρειν, quod non patitur constructionis ratio; quare commodius forsan intelligeretur δεῖ, sive χρὴ, ut, δεῖ σε γυμνὸν σπείρειν. Vel potius, ut semper eodem modo suppleatur hæc elliptica loquutio, possis omnium commodissime intelligere κελεύω, quod mox subjungam. [Conf. supra ad v. Εὔχεσθαι. SCHÆF.]

Fallitur autem Luciani Scholiastes, ut obiter hoc addam, ad Rhetor. Præcept. p. 33. quando non semper et promiscue pro im-
371 perativis adhiberi tradit infinitivos, sed tunc tantum, quum negatio additur, i. e. quum quid interdicitur. Verba ejus sunt: Σύνηθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι· τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γίνεται, ἀλλὰ ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἡ ἔννοια πρόεισιν etc. At contrarium docere possunt exempla ex Hesiodo jam allata.

* Ellipsis hujus vocis in aliis quoque obtinet. Sic Homerus Iliad. I. v. 46.

———————— οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ,
Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

ubi Schol. Gr. λείπει τὸ θέλουσι. Ἄλλως, προςληπτέον δὲ τὸ ἐβούλοντο. [Supra. v. Βούλεσθαι Bosius interpungit: εἰ δὲ, καὶ αὐτοί. φ. quod videtur præstare. SCHÆF.] et ibid. v. 262.

Εἰ δὲ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.

ubi denuo Schol. Gr. λείπει τὸ θέλεις. Alia exempla ex Euripide affert Barnesius in not. ad h. l. quem vide sis. Luc. IX. 3. Μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν. sub. θέλετε. [Vid. Abresch. ad. h. l. p. 578. SCHÆF.]

Nec minus vero apud Latinos quoque hæc ellipsis reperitur, ut optimorum scriptorum exempla probare possunt; præsertim iis in locis, in quibus sub præsenti latet vis futuri. Florus L. I. c. XII. §. 8. *Adactus miles sua sponte jurejurando, nisi capta urbe non remeare.* i. e. *non remeaturos*, vel, *se non velle remeare.* Cæsar de Bello Gall. L. II. c. XXXII. *Re nunciata ad suos, quæ imperarentur, facere dixerunt.* i. e. *se facturos*, vel, *facere velle.* Ad quem locum vid. cl. Oudendorp. et Burmann. ad Phædri L. IV. 17. v. 31. SCHWEB.

a Marcus evangel. c. VI. 37. sic: (εἰ θέλεις, ἵνα) ἀπελθόντες ἀγοράσωμεν etc. MICH.

b Siracides cap. VI. 35. πᾶσαν διήγησιν θείαν θέλε ἀκούειν. cap. VII. 13. μὴ θέλε ψεύδεσθαι πᾶν ψεῦδος. SCHOETTG.

* ΘΥΩ, *SACRIFICO.*

Lucianus Timone p. 71. *Illene est Timon*, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας; scil. θύσας. *qui totas hecatombas* (obtulit)? Ita Lamb. Barlæus ad h. l. SCHOETTG.

I.

* ΙΚΑΝΕΙΝ, *INVADERE.*

Deest apud Homerum Ιλ. ι. v. 75. [ubi v. Heynium. SCHÆF.] et v. 603. ubi sic:

Οὔτι με ταύτης χρεὼ τιμῆς.

Minime mihi opus est hoc honore.

Sic Ιλ. κ. vers. 43. 372

Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ.

Opus est consilio et mihi et tibi.

Ita Ιλ. λ'. 605. Ιλ. σ'. 406. Odyss. δ. 225. Quibus in locis om-

nibus est ellipsis verbi κάνει vel similis, quasi dicas χρειὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ ἱκάνει, i. e. *necessitas consilii et me et te urget.* Itaque verbum ἱκάνειν ab ipso Homero additur Ιλ. κ. vers. 118. — χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός. *Necessitas enim urget non jam tolerabilis.* Idem verbum additur v. 142. Potest tamen etiam verbum βιάει subintelligi, de quo supra suo loco. Leisn. cujus etiam præfat. v.

* ΙΚΕΤΕΥΕΙΝ, *SUPPLICO, OBTESTOR.*

In supplicantium sermonibus deest voc. ἱκετεύων. Omisit Euripides in Med. v. 334. Μὴ πρὸς σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης. [Vid. ad h. l. Porsonus. Schæf.] Difficilior est locus, neque interpretibus satis perspectus. Æmilius Portus, græci sermonis peritissimus, nulla idonea ratione ista hoc modo interpretatur:

Ne per genua et filiam tuam recens nuptam.

Quid hæc sibi velint, equidem non intelligo. Ἔλλειψις itaque subest. Quam ut indagemus, ex proximo sermone sunt arcessenda aliqua. Medeam Creon exulare terra jubet his verbis:

Ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
Ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν.

373 Ad quæ Medea:

Μὴ πρὸς σε γονάτων etc.

Precantis et obtestantis esse verba, manifestum est. Jam igitur componamus totum versum: Μὴ οὐκ ἐάσεις μένειν πρὸς γονάτων τῆς τε νεογάμου κόρης σε ἱκετεύουσαν; *Numquid non remanere me sines per genua te, et filiam recens nuptam obtestantem* vel *supplicantem?* [Imo supple ad μὴ, ἐξελάσῃς με, aut ποιήσῃς. Vid. infra ad v. Ποιεῖν. Schæf.] Similis est Ἔλλειψις in Androm. vers. 892.

Ἀγαμέμνονος παῖ, πρὸς σε τῶνδε γουνάτων,
Οἴκτειρον ἡμᾶς.

Per genua te supplico, miserere nostri. Item in Hel. v. 1235. deesse τὸ ἱκετεύω, planum est. Sed esse addendum hoc verbum, ipse monet Tragicus in Medea vers. 853.

Πρὸς γονάτων σε πάντες
Πάντως ἱκετεύομεν.

Licet autem τὸ πρὸς in obtestationibus usitatissime sine aliquo verbo, quod addendum foret, dicatur: ubi tamen σε affuerit, verbum addatur, oportet. Bernh.

* ΙΣΤΗΜΙ.

Imperativum aoristi alterius hujus verbi subaudi ad ἄνα in phrasi Homerica et tragica ἀλλ' ἄνα. Vid. Reiz. de Accent. Inclin. p. 123. 126. s. et Porson. ad Euripid. Med. v. 325. Item simplex ἄνα sic reperias. Euripides Troad. v. 98. Ἄνα, δυσδαίμων, πεδόθεν κεφαλὴν Ἐπάειρε. Musgravius: "ἄνα pro ἀνάστηθι, ut Soph. Ajac. v. 194. et apud Homerum pluribus locis, quod et Barnesius monet." Sic nos dicimus AUF, intelligentes STEHT' AUF. SCHÆF.

K. 374

* ΚΑΛΕΙΝ, *VOCARE.*

Sophocles Antig. v. 441. σὲ δὴ, σὲ, τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα, Φὴς, κ. τ. λ. Brunckius: "σὲ δή. Subauditur καλῶ, ἀνακρίνω, vel simile verbum. Vide Musgravium ad Eurip. Helenam 555." Euripides Bacch. v. 900. Br. Σὲ, τὸν πρόθυμον ὄνθ', ἃ μὴ χρεὼν, ὁρᾷν, Σπεύδοντά τ' ἀσπούδαστα, Πενθέα λέγω, Ἔξιθι κ. τ. λ. (ubi λέγω cave referas ad σέ: nam Πενθέα λέγω sunt παρενθέτως interserta. Sic Sophocles Philoct. v. 1261. σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω, Ἔξελθ', —. Vid. Valckenar. ad Euripid. Phœniss. v. 994.) Eadem structura Helen. v. 554. Musgr. Σὲ, τὴν ὄρεγμα δεινὸν (f. δειλὸν) ἡμιλλημένην Τύμβου 'πὶ κρηπῖδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας, Μῦνον. ad q. l. Musgravius in Supplem. p. 533. a. "Aristophanes: Οὗτος ὦ σὲ τοι cum ellipsi verbi καλῶ Aves 275." SCHÆF.

* ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΕΙΝ, *CORRUMPERE*

In illis Theocriti Idyll. I. v. 105.

Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος.

ubi Schol. Gr. λείπει τὸ καταισχῦναι, ἵν' ᾖ τὸ ὅλον, ὅπου ὁ βουκόλος — τὴν Ἀφροδίτην καταισχῦναι λέγεται. Eamdem ellipsin habet etiam Virgilius Eclog. III. v. 8. *Novimus et qui te sub. corruperunt:* uti Servius ad h. l. supplet. SCHWEB. V. supra Βινεῖν. SCHÆF.

* ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙΝ.

In epigraphis sepulcralibus ad dativum personæ subaudiendum est, v. c. ap. Smith. Not. 7. eccl. Asiæ p. 21. τοῖς τέκνοις καὶ Οὐαλερίῳ Οὐαλερίου γραμματικῷ Ῥωμαϊκῷ: et p. 57. ἑαυτῇ καὶ τοῖς ἐν τῇ διαθήκῃ. Plene exstat p. 18. Φάβιος Ζώσιμος κατεσκεύασεν σορὸν — ἑαυτῷ καὶ τῇ γλυκυτάτῃ αὐτοῦ γυναικί. et p. 38. κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖον ἑαυτῷ κ. λ. F. ST.

* ΚΑΤΕΧΕΙΝ, *CONTINERE.*

Vide, quæ supra notavimus de verbo ἔχειν p. 368. Schoettg.

* ΚΕΙΤΑΙ, *PONITUR.*

Scholiastæ sæpe ita loquuntur: τὰ ἄλλα διὰ μέσου, i. e. *reliqua per* μεταξυλογίαν seu *parenthesin* (posita sunt). Supple κεῖται vel τίθεται aut simile. Leisn. Schol. ad Euripid. Phœniss. v. 553. p. 671. Valck. διὰ μέσου ἔθηκεν. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 572. διὰ μέσου εἴρηται. Vid. Hemsterhus. p. 40. Schæf.

* Hoc verbum Scholiastæ etiam sæpius expressum habent, e. g. περιττῶς κεῖται, κυρίως, παραλλαγέντως κεῖται. v. Thucydid. Schol. ad L. I. c. 76. et L. III. c. 82. Præterea vero in aliis quoque locis ellipsis hæc obtinet. Euripid. in Phœniss. v. 1256.

> Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
> Τρόπαιον.

suppl. ἐν σοὶ κεῖται. quemadmodum pleno sermone Terentius Adelph. Act. III. Sc. II. v. 33. *in quo nostræ spes, omnesque opes sitæ erant.* Plene est apud Sophoclem in Œd. Col. v. 251. Ἐν ὑμῖν γὰρ ὡς θεῷ Κείμεθα τλάμονες. Possis etiam in ejusmodi subaudire ἐστὶ, vel ἐσμὲν pro contextus ratione. Sic Euripides Iphig. in Taur. v. 1057.

> Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς ὑμᾶς βλέπω
> Καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν.

Sophocles Œdip. Tyr. v. 322. Ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν. Sicuti etiam apud Latinos, *quod in te est.* Terentius Heautont. Act. IV. Sc. VIII. v. 4.

> Serva, quod in te est, filium, et me, et familiam,

Schweb.

* ΚΕΛΕΥΕΙΝ, *JUBERE.*

Dixi modo, posse quidem aliquando infinitivos, qui pro imperativis usurpantur, suppleri per θέλε, ut vult Tzetzes; sed, quia in quibusdam parum apte hoc fieret, satius multo, meo quidem judicio, ubique suppleri verbo κελεύω, verbi gr. Μὴ διδάσκειν ταῦτα: *Ne doce hoc.* integre, κελεύω μὴ διδάσκειν. Operæ pretium erit, afferre ex Hesiodo exemplum integræ loquutionis. Addit enim κέλομαι, quod idem cum τῷ κελεύω, in Ἔργ. vers. 603.

> ——————— αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
> Πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου,
> Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
> Δίζεσθαι κέλομαι.

———— sed postquam
Omnem victum deposueris bene conditum intra domum,
Servum domo carentem conducere et sine liberis ancillam
Inquirere jubeo.

* Deest κελεύων apud Thucydidem IV. 93. Euripidem Iphig. Aulid. 360. Conf. Gronovium ad Herodoti L. I. cap. 75. Dukeri præf. ad Thucyd. Leisn. Xenophon Agesil. 1. 36. ἐπειδὴ ἦλθεν αὐτῷ ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν, βοηθεῖν τῇ πατρίδι, κ. τ. λ. Bosius ad Cornel. Nep. Agesil. 4. 1. "Leunclavius supplet, ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν ὁ ἐπιστέλλων, quoniam in loco parallelo Hist. Gr. 3. mox adducendo τὸ ἐπιστέλλει legitur, vultque omissum illud ὁ ἐπιστέλλων propter similitudinem cum vocabulis præcedentibus. Lambinus ad h. l. laudat: ἐπειδὴ ἦλθεν αὐτῷ σκυτάλη ἀπὸ τ. οἴκ. τελ. Sed vereor, ne invitis libris. Fortasse nihil deest, sed ἐλλειπτικῶς loquitur Xenophon; ut in re simili Hist. Gr. 3. p. 501. ἔρχεται ἀπὸ τῶν οἴκοι τελῶν, ἄρχειν καὶ τοῦ ναυτικοῦ. Quem locum pariter Leunclavius, sed æque frustra, ut arbitror, sollicitat. Utrobique subaudiri potest ex Plutarcho, ἡ σκυτάλη ἡ κελεύουσα, vel aliquid simile." Schæf.

* ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ, *MISCEO.*

Mnesitheus Comicus apud Athenæum Deipnosophistar. L. II. 1. Ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, scil. οἶνον κεκραμένον, *si* (vinum) *biberis æquali portione aquæ* (temperatum). Addit Aristophanes Pluto v. 1133. οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης. Conf. Hippocratis Epidem. II. p. 1040. edit. Fœs. Leisn.

* ΚΟΜΙΖΕΙΝ, *REFERRE.*

In illa Lacænarum ad filios adclamatione, cum in bellum proficiscerentur: ἢ τὰν (κόμισον), ἢ ἐπὶ τᾶς (κεκόμισο). Plutarchus in Apophthegm. Lac. p. 241. V. Ἀσπίς. Schweb.

Λ.

* ΛΑΚΤΙΖΩ.

Adagium πρὸς κέντρα λακτίζειν, Act. IX. 5. de quo Erasmus Adag. p. 339. presso hoc verbo exstat e. g. in Libanii Ep. 1190. μὴ πρὸς κέντρα. F. St. V. Valckenar. Adnotat. Crit. in N. F. p. 381. s. Aliorsum deflexa locutione Euripides Iphig. Taur. v. 1406. Musgr. οἱ δ' ἐκαρτέρουν Πρὸς κῦμα λακτίζοντες. Hæc enim, deleto commatis signo, quod post ἐκαρτέρουν posuerunt, arctissime jungenda. ἐκαρτέρουν λακτίζοντες, i. q. καρτερικῶς ἐλάκτιζον. Sæpissime participium sic additur verbo καρτερεῖν Schæf.

* ΛΑΜΒΑΝΩ, *ACCIPIO.*

Marcus Antoninus τῶν εἰς ἑαυτὸν L. I. §. 1. ab init. παρὰ τοῦ πάππου Οὐήρου τὸ καλόηθες καὶ ἀόργητον etc. *Ab avo meo Vero* (accepi,) *moris esse candidi et ab iracundia alieni.* Subintellige ἔλαβον aut simile. Leisn.

* Apud Hippocratem saepius vox haec suppressa latet. p. 75. Ὅσον κόγχην, s. λαβεῖν. Plene p. 495. Ὅσον τοῖσι τρισὶ δακτύλοις λαβεῖν, sub. ἐστί. Schweb.

ΛΕΓΕΙΝ, *DICERE.* *

Omittitur elegantiae gratia in narrationibus subinde ἔλεγε, *dicebat,*
376 ut apud Ælianum Var. Hist. I. 16. Ταῦτα πρὸς τὸν Σωκράτην ὁ Ἀπολλόδωρος. [Perizonius edidit, quod omnes habent libri Ταῦτα τὸν Σωκράτην ὁ Ἀπολλόδωρος, suppletque ex superioribus ἠξίου. "Ita, inquit, nihil opus erit mutatione." Schæf.] ubi in vulgatis Codd. deest πρὸς, quod adesse debere, constat ex c. 1. L. II. [extr. Μεγαλοφρόνως ταῦτα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης. Ibid. in. ex Codice Lugdun. Καὶ ταῦτα Σωκράτης πρὸς Ἀλκιβιάδην. Charito p. 98. 3. Ταῦτα μὲν οὖν οἱ ἄνδρες. Dorvillius p. 503. "Reticetur hic, ut sæpe, ἔλεγον. Val. Flacc. V. 254. *Vix ea.*" Schæf.] Sic in Actis Apost. IX. 6. Καὶ ὁ Κύριος πρὸς αὐτὸν, sc. ἔλεγε: *Et Dominus ipsi* (dicebat.) b

Λέγουσι, *dicunt*, apud Gregorium notante Budæo in Comment. linguæ Græcæ p. 989: Ὡς μὲν οἱ τὰ ἐκείνου φρονοῦντες, scil. λέγουσι: *Quemadmodum illi, qui ab ejus parte stant*, (dicunt.) [Argument. Medeæ Euripid. ὡς Δικαίαρχός τι περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι. Schæf.] Euripides Phœnissis 1471.

——— ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
Οἱ μὲν, πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ,
Οἱ δ', ὡς, θανόντοιν, οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.

——— Erat autem contentio inter duces,
Illi enim, Polynicem prius hasta verberasse fratrem *(dicebant:)*
Hi vero, quod, utroque mortuo, nusquam victoria esset.

Ubi Scholiastes: λείπει τὸ λέγοντες. Sed rectius ἔλεγον. [V. Valckenar. ad h. l. it. ad Herodot. p. 41. 96. Schæf.] c

* Hisce alia exempla addere licet, in quibus ellipsis hujus vocis regnat. In οἷον, *verbi caussa*: pro quo pleno sermone Plato οἷον δὴ λέγω. In τί γάρ; cum ita fert sententia: uti est apud Horatium L. II. Sat. III. v. 132. *Quid enim?* vel Ciceronem ad Div. L. IX. ep. XXV. *Quid multa?* s. *dicam.* Roman. c. III. 3. Τί γάρ; sub. λέξω. Nec minus in τί οὖν; ibid. v. 9. pro quo plene est c. VII. 7. Τί οὖν ἐροῦμεν; Apud Homerum Iliad. B. v. 681. Νῦν δ' αὖ τοὺς, sub. λέγωμεν, vel λέξω. Sic ante ὅτι supprimitur λέγων Marc. X. 33. (λέγων) ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν. Et λέγοντες. Actor. c. XV. 1. Ἐδίδασκον

τοὺς ἀδελφοὺς, s. λέγοντες, ὅτι etc. Actor. XIV. 22. Παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει, καὶ, sub. λέγοντες, ὅτι etc. uti apud Homerum Iliad. B. v. 200. Eustathius subaudiendum censet εἰπὼν, ἢ φάμενος, ἤ τι τοιοῦτον. v. Tom. I. p. 152. lin. 9. Plene est Matth. IX. 18. Ἄρχων ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ, λέγων, ὅτι ἡ θυγάτηρ etc. c. XX. 12. λέγοντες, ὅτι οὗτοι etc. Præterea λέγεται vel λέγουσι subauditur in quibusdam Infinitivis absolute positis. Herodotus cum alibi, tum L. I. c. 86. Τὸν μὲν δὴ ποιέειν ταῦτα. L. II. c. 107. Ταῦτα παῦσαι τὸν Σέσωστριν. [L. I. c. 59. post orationem finitam sequuntur abrupte infinitivi: οὔκων ταῦτα παραινέσαντος Χίλωνος πείθεσθαι θέλειν τὸν Ἱπποκράτεα. γενέσθαι οἱ μετὰ ταῦτα τὸν Πεισίστρατον τοῦτον. Tum non minus abrupte recurrunt verba finita. SCHÆF.] Æneas Tact. c. XI. Ὁμότροπον δέ τι τοῦτο καὶ παλαιὸν ἐν Λακεδαίμονι γενέσθαι. Plene Herodotus L. I. c. 82. Τὸν δὲ ἕνα λέγουσι — Ὀθρυάδην αἰσχυνόμενον ἀπονοστέειν ἐς Σπάρτην. Idem L. I. c. 91. Τὴν Πυθίην λέγεται εἰπεῖν τάδε. Huc referri possunt Infinitivi φάναι et εἰπεῖν apud Xenophontem L. I. K. Π. aliquoties absolute positi; in quibus itidem λέγεται aut ἔφασαν subaudiri censet Henr. Steph. in Appendice de Dial. Att. p. 67. Frequens valde apud Latinos quoque est ellipsis v. *dicere*. Cæsar de Bell. civ. L. I. c. 69. *Contumeliosisque vocibus prosequebantur; nec non* (sub. *dicebant*,) *necessarii victus inopia coactos fugere.* Auctor de Bello Hispan. c. XX. *Ei manus intentare cœperunt;* (dicentes) *illius opera se perisse.* Phædrus L. I. XXIX. 11. *Et* (dixit,) *facilis vindicta est mihi.* Adde Oudendorp. ad Cæs. de Bell. Civ. L. I. c. 69. Burmann. ad Vell. Pat. L. II. c. 92. Forsan in Infinitivis, quibus *in admirationibus* absolute scriptores utuntur, Græcos imitati fuerunt Latini: quamquam negare haud ausim, in ejusmodi ellipsin commodius suppleri per *mirandum est*, uti notavit Grævius ad Justini L. II. c. 14. SCHWEB.

* Utilia notatu de hujus verbi ellipsi suppeditat cl. Heumannus in Biblioth. Miscell. Hamburg. Tom. I. p. 59. Atque hoc, vel φημὶ etiam supprimitur in sollemni scriptores citandi formula, ut e. g. ap. Steph. Byz. v. Ἄργος, ὡς Ἀντίμαχος, scil. φησί. quod addit v. Ἀραβία. Conf. Ἄραξος, Ἀβράκη, Μάννως, Μάνταλος, Μυκάλη, κ. λ. F. ST.

* Add. Villoison. ad Long. p. 224. s. — Sophocles Antig. v. 857. Ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας Ἐμοὶ μερίμνας, Πατρὸς τριπόλιστον οἶτον. Brunckius: " πατρὸς τριπόλιστον οἶτον. gl. λέγω πολυθρύλλητον καὶ πάνδημον δυστυχίαν, ἣν πᾶς ἰδεῖ. Nempe accusativus τριπόλιστον οἶτον non a verbo ἔψαυσας, quod cum patrio casu construitur, sed a suppresso verbo pendet, λέγω." Mihi, priorum editionum οἶκτον præferenti, cum Musgravio videtur interpungendum: μερίμνας Πατρὸς, τριπόλιστον οἶκτον. quomodo nihil subaudiendum: nam τρ. ο. accusativus est absolutus, cujusmodi sæpissime apponuntur. — Lucianus T. II. p. 279. Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, εἶ τὸν Πρίαπον κ. τ. λ. Subaudiunt φασὶ, λέγουσι, aut simile quid. Lenius oratio decurret, si deleveris εἶ, quod natum suspicor ex syllaba ultima vocis præcedentis. Adde quod accusativus cum infinitivo, qui sequitur, τὸν Πρίαπον κ. τ. λ., non referendus est ad τὸν

Ἰταλιωτικῶν, quo Interpres retulit, sed ad Βιθυνὸς μῦθος καὶ οὗτος. Schæf.

a. Aristophanes Vesp. v. 1270. ἀργαλέον, ὡς σοφὸς, i. e. ἀργαλέον λέγειν: difficile (dictu est,) quam sit sapiens. Si futurum λέξω subintelligamus apud Homerum Ἰλιάδ. Β. vers. 681. jam locus ille a crimine ἀνακολουθίας liber est. vid. Clarkius. Tertia pluralis λέγουσι sæpe deest in illo Scholiastarum: ὥς τινες, vel ὡς ἔνιοι. Leisn.

* Insolentior est hujus vocabuli ἔλλειψις in Euripidis Phœn. v. 196.

377 Οὗ' ἐστὶν αἰχμαλωτίδας
Ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισι
Λερναίᾳ τε δώσειν τριαίνῃ.

Hic est ille, qui Thebanas bello captas Mycenas Lernæumque lacum (dixit) *se ducturum.* Quod ita dici debuit: ὃς — Λερναίᾳ δώσειν ἔλεγε τριαίνῃ. Bernh. Alii hæc aliter explent; probante ellipticam rationem, quod vehementer miror, ipso Valckenario. Verissime Canterus δώσει. Brunckius: "δώσει. Male vulgo δώσειν, quod nulla ratione cum ceteris connecti potest." Idem dederunt Beckius et Porsonus. Schæf.

b Item 2 Corinth. IX. 6. τοῦτο δὲ, scil. λέγω. collatis vulgato interprete et Aria Montano. Quomodo plene dicitur in epist. ad Galat. c. III. 17. 1 Thessal. IV. 15. 2 Thessal. II. 11. Potest et φημὶ deesse, coll. 1 Cor. VII. 29. cap. XV. 50. Referri etiam huc potest Phil. III. 14. ἓν δέ. item Hebr. X. 15. 16. Mich.

c Imperativus subauditur apud Lucianum Philopatr. c. 8. pr. Μή μοι τὸν κακόδουλον τοῦ ἀσελγεστάτου Διός: *Noli mihi de pessimo isto libidinosissimi Jovis administro* (dicere.) Schoetto. Idem T. I. p. 782. Μή μοι τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. Reusmann. ad Devar. de Partic. p. 221. "Formula μή μοι utuntur græci elliptice, subaudito verbo εἴπῃς. ap. Aristoph. Nub. v. 84. jurat filius patri per Neptunum equestrem. Tum pater: μή μοί γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον. *noli mihi hunc equestrem.* Schol. μὴ εἴπῃς μοι." Hîc quidem malim subaudire ὀμόσῃς. Epigr. adesp. XCII. Κάλην κηλύστου μὴ φαινομένου προτίθουκας. Μή μοι τὴν κάλην αὐτὸν ἰδεῖν ἐθέλω. ut scribendum. Subaudi προθῇς. Schæf.

* Ita Xenophon Memorab. III. 4. §. 11. Leisn. Sic Ernestius Xenophonteum locum interpretatur: quæ ratio jure Schneidero dura visa est. Unice probanda altera lectio παρέης. [In Athenæo T. IV. p. 168. leg. ἴῃς.] Schæf.

* ΛΙΣΣΟΜΑΙ.

Aristophanes Concion. v. 1107. θάψαι μ' ——· καὶ — καταπιττώσαντας, εἶτα — μολυβδοχοήσαντας — ἄνω ἐπιθεῖναι κ. τ. λ. Brunckius: "Oratio elliptica est; supplendum λίσσομαι ὑμᾶς, θάψαι με — καὶ καταπιττώσαντας —." Nisi dicas, quod simplicius videtur, infinitivum positum esse pro imperativo. Certe Brunckii ratio non procedit in his Comici Vesp. v. 386. ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις. Schæf.

M.

* ΜΑΝΘΑΝΕΙΝ, *DISCERE.*

Marcus Antoninus τῶν εἰς ἑαυτὸν L. I. 1. ab initio: παρὰ τοῦ πάππου
378 Οὐήρου τὸ καλόηθες καὶ ἀόργητον etc. supple ἔμαθον, vel ἔλαβον, vel εἶχον. Leisn.

* ΜΑΡΤΥΡΕΙΝ, *TESTARI.*

Verbum hoc deesse videtur in illis Matth. XXVI. 54. Πῶς οὖν πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ, (μαρτυροῦσαι) ὅτι οὕτω δεῖ γενέσθαι; uti legitur Joh. V. 39. — καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ. Possis tamen etiam subaudire λέγουσαι, uti paullo ante ostendimus v. λέγειν. Ita sane est Marc. XV. 28. Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ λέγουσα. Schweb. H. Stephanus Cap. III. Dicæarchi Geographic. p. (13.) C. Gronov. " — Illis porro verbis elegantissimos et lepidissimos Lysippi versus subjungit [Dicæarchus]: non alia præfatione utens, quam hac, οἱ στίχοι Λυσίππου. Sic autem solet hic scriptor testes comicos citare, dicendo tantummodo οἱ στίχοι, vel ὁ στίχος: minimeque addendo illic μαρτυροῦσι, hic μαρτυρεῖ, vel aliud hujusmodi verbum." Schæf.

* ΜΑΧΕΣΘΑΙ, *PUGNARE.*

Deficit hoc verbum in illis Herodiani L. IV. c. XXVIII. §. 6. Ἄγων καταφράκτους ἀπὸ καμήλων ἄνωθεν μακροῖς δόρασιν. sub. μαχομένους. Sic et apud Homerum Iliad. Ο. v. 282. Ἐπιστάμενος ἄκοντι. ubi Eustathius p. 1019. lin. 4. λείπει τὸ πολεμίζειν, ἤ τι τοιοῦτον. Schweb.

* ΜΕΘΕΡΜΗΝΕΥΕΣΘΑΙ.

Μεθερμηνεύεσθαι subauditur in Participio: ut Marc. c. III. 17. c. VII. 34. Hebr. VII. 2. coll. Matth. c. I. 23. Marc. c. V. 41. Mich.

* ΜΕΛΕΙ, *CURÆ EST.*

Suppressa latet hæc vox apud Bion. Idyll. V. 3. Τί μοι πολὺ πλέονα μοχθεῖν; sub. μέλει. Item apud Theocritum Idyll. XV. 89. Τί δέ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμές; Aliquoties expressa hæc ellipsis occurrit apud Anacreontem. Od. XV. 1.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο
Τοῦ Σάρδεων ἄνακτος.

et ibid. v. 5.

Ἐμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπήνην.

Schweb.

ΜΗΔΟΜΑΙ, *MOLIOR, MACHINOR.*

Occurrit vocis hujus ellipsis apud Euripid. Phœniss. v. 353. Ὄλωντο τάδε. sub. μησάμενος. [Conf. Ellips. Nomin. ad Παίσας. Schæf.] Plene ibid. v. 805. Ἢ δεινά τις Ἔρις Θεὸς, ἃ τάδε Μήσατο πήματα. Schweb.

ΜΙΓΝΥΣΘΑΙ, *MISCERI.*

In obscœnis ut plurimum, verecundiæ gratia, omittitur τὸ μίγνυσθαι, *misceri*, vel μοιχεύειν, *mœchari, adulterium committere*, ut apud Euripidem in Iphigen. in Aulide: Ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθι —. scil. μιγεῖσα. *Ut fuit Leda avi* (mixta.) [Locus diversis modis tentatus. Porsonus ad Med. in. " Lege, ὡς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ." Mihi quidem exempla hujus ellipsis, quod meminerim, nondum occurrerunt: Stratonis enim illud LXXVI. οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνι, καὶ τὸ πόσου, non vere ellipticum est, cum verbum εἰδέναι præcesserit. Schæf.] Quale verbum Latini omittunt in *solere, consuescere* etc. Plautus in Cistell. " Quæ cum viris suis nos prædicant solere," scil. mœchari. Vide Vechnerum Hellenolex. Lib. I. c. 4.

* ΜΙΜΝΗΣΚΕΙΝ, *RECORDARI, MEMINISSE.*

Sæpius a probatissimis scriptoribus Infinitivus pro Imperativo positus reperitur; ubi quidem non Enallage, sed Ellipsis potius admitti debet, variis vocibus contextui sermonis convenienter explicanda; cujusmodi sunt, δεῖ, vel χρὴ, nec non θέλησον, et μέμνησο, quod σχῆμα ἐλλειπτικὸν Ἰωνικὸν ἢ καὶ Ἀττικὸν appellat Eustathius ad Iliad. A. v. 582. p. 117. lin. 32. Onosander c. IX. Ὅθεν οὐ μακρὰν ἀπάγειν τοὺς ἄνδρας τῶν πόνων. c. X. s. 10. Μένειν ἐπὶ τῶν αὐτῶν, et post aliquot versus: θύεσθαι δὲ τῆς αὐτῆς ἡμέρας πολλάκις. c. XIII. Ὁ στρατηγὸς τότε δὴ μάλιστα τοῖς στρατιώταις ἱλαρὸς καὶ ἀκατάπληκτος φαίνεσθαι. In hisce aliisque maximam partem τὸ μεμνῆσθαι non incommode potest subaudiri. Sic Latini expressa ellipsi hac sæpius loqui amant. Horatius L. I. Od. VII. 17. *Sic tu sapiens finire memento*, pro *fini*. Virgilius Æn. L. VII. 126.

> Tum sperare domos defessus, ibique memento
> Prima locare manu molirique aggere tecta.

Ex hoc infinitivi autem usu factum est, ut Imperativum et Infinitivum in una eademque orationis serie usurparint Græci, cujusmodi luculentum exemplum exstat apud Hesiodum Ἔργ. v. 335.

> Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν
> Καδδύναμιν δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
> Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν.

Huic addi potest Roman. c. XII. 14. 15. Εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. Χαίρειν μετὰ χαιρόντων, καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων. SCHWEB.

N.

* ΝΟΕΩ, *SENTIO.*

Quum Scholiastæ illud adverbium ἄλλως adhibent, subaudiendum est aliquid. Perinde enim est: ac si dicerent: ἄλλως νοοῦσί τινὲς, vel ἐνόησαν. LEISN. V. supra ad v. Ἐξηγέομαι. SCHÆF.

O. 379

* ΟΙΚΕΩ, *HABITO.*

Οἰκία omittitur apud Marcum in evangel. cap. III. 8. καὶ οἱ περὶ Τύρον, scil. οἰκοῦντες. MICH.

* ΟΙΟΜΑΙ, *ARBITROR.*

In Infinitivis absolute positis etiam præter allatas paullo ante voces aliæ possunt subaudiri, e. g. ᾤετο, ἡγεῖτο, ἐνενόει, ἐνόμιζεν, ὑπελάμβανε, πιθανὸν, εἰκός ἐστι: cujus ellipseos varia exempla affert doctissimus Dorvillius ad Chariton. L. I. c. 14. p. 143. Sic L. I. c. XIV. p. 20. Πολλοὺς γὰρ ἐν τῇ πόλει γενέσθαι τοὺς ἐθέλοντας ὠνεῖσθαι. Idem L. II. III. p. 26. Πεισθεῖσί τι γὰρ μὴ πρέπειν πομπήν. L. III. VII. p. 55. Μὴ γὰρ ἀπολείψειν αὐτὴν Διονύσιον οὐκ ὄντος ἔτι Χαιρέου. L. IV. VI. p. 74. Ἀρχὴν γὰρ ἔχειν τὸν Μιθριδάτην καταφρονήσεως. Adde Lucianum T. II. p. 901. et Diodor. Sic. L. XII. c. 95. p. 546. SCHWEB.

ΟΜΝΥΕΙΝ, *JURARE.*

In jurandi formulis, νὴ τὸν Δία, νὴ τὸν Θεὸν etc. deesse putem ὀμνύω, *juro*, vel μαρτύρομαι, *testor*: nam accusativi illi a particula νὴ pendere nequeunt. Plenus igitur sermo esset; Ταῦθ' οὕτως ἔχειν, νὴ ὀμνύω vel μαρτύρομαι τὸν Θεόν: *Hæc ita se habere, profecto juro vel testem appello Deum.*

Sic 1 Corinth. XV. 31. Νὴ τὴν ἡμετέραν καύχησιν. Plene: Νὴ μαρτύρομαι τὴν ἡμετέραν καύχησιν: *Hæc ita se habere, profecto testem appello gloriationem nostram*, i. e. id, quod gloriari possum.

Et pro νὴ τὸν Δία, et νὴ τοὺς θεοὺς, Aristophanes dixit: Ὄμνυμι νὴ τὸν Δία, et ὄμνυμι τοίνυν τοὺς θεούς. in Thesmoph. v. 279. p. 781.

Ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός.

Juro igitur æthera habitaculum Jovis.

380 Et paullo post: *Ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην θεούς: Juro igitur omnes simul Deos.* [a] Alii forsan in hisce mallent intelligere κατά.

[a] Larga est hujus ellipseos apud optimos scriptores seges; cujus spicilegium saltem hic exhibere licebit. Ælian. V. H. L. I. c. XXXIII. Νὴ τὸν Μίτραν. Xenophon L. I. Κ. Π. p. 36. Μὰ τὴν Ἥραν. Moschus Idyll. V. 20. Νὴ τὸν Πᾶνα. Theocritus Id. IV. 17. οὐ Δᾶν. i. e. τὴν γῆν. Id. II. v. 160. Ναὶ Μοίρας. Idyll. V. 14. οὐ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον. v. 17. Οὐ μὰν οὔτ' αὐτὰς τὰς Λιμνάδας, ὤ 'γαθὲ, Νύμφας. v. 70. Ναὶ ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν. Idyll. XV. 14. Ναὶ τὰν πότνιαν. Hanc ellipsin aperte probat notabile illud jusjurandum, quo Pythagori per Pythagoram jurarunt, quod memorat Jamblichus de vita Pythagoræ c. XXVIII.

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρας σοφίας εὑρόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥίζωμά τ' ἔχουσαν.

Paullo ante enim habet: *μηδέποτε ὀμνύναι θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους:* quod verbum etiam expressit Longus Pastoral. L. II. 64. Ὁ μὲν δὴ Δάφνις τὸν Πᾶνα ὤμοσεν — ἡ δὲ Χλόη Δάφνιδι τὰς Νύμφας. Quod ad locum Anacreontis attinet, dubium non est, lectionem, τοὺς Θεούς σοι, conjecturis Scaligeri, Porti aliorumque longissime esse præferendam. Sic etiam Antoninus L. VII. §. 17. Ἀπέρχου, τοὺς Θεούς σοι, ὡς ἦλθες. Unde apud Gellium L. I. c. 2. τοὺς Θεούς σοι legendum censet Uptonus ad Arriani dissertationes L. III. c. I. ubi et alia ellipticæ hujus formulæ exempla affert [it. in Ind. v. Θεός, SCHÆF.]; cui jungi possit Gatakerus in annotat. ad Antonini L. VII. §. 17. Demosthenes Philipp. III. Πρὸς Διὸς καὶ Θεῶν. Ælianus V. H. L. IX. 4. Πρὸς Θεῶν. Eadem ellipsi in variis obtestandi formulis utuntur etiam Latini. Cicero Offic. L. II. c. 2. *Quid est enim, per Deos, optabilius sapientia?* Terentius Phorm. Act. V. Sc. I. v. 37. *Sed per Deos atque homines!* Quinctilian. Declam. VI. c. 8. *Per matrimonium te vetus, et per mutuam caritatem — jam mei miserere, ut soles.* Cicero ad Div. L. III. ep. X. *De me tibi sic, contestans omnes Deos, promitto atque confirmo.* Silius Ital. L. XII. 79.

——— per vos Tyrrhena faventum
Stagna Deum, per ego et Trebiam cineresque Sagunti
Obtestor.

Ovidius Trist. II. 53.

Per mare, per terras, per tertia numina juro,
Per te præsentem conspicuumque Deum.

Ornatior autem elocutio, et qua propius ad Græcos accedunt Latini, est per ellipsin Præpositionis *per.* Sic Virgilius Æn. L. XII. 197.

Hæc eadem, Ænea, terram, mare, sidera juro.

SCHWEB. Alciphron. II. ep. 3. in. Ἐγὼ μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεὰς ——— ὡς οὐδὲν ἔπαιζον τὰ ἐμά. SCHÆF.

a Sunt, qui apud Anacreontem Od. 31. ab initio legunt:

Ἄφες με, τοὺς θεούς σοι,
Πιεῖν, πιεῖν, ἀμυστί.

His deesse videtur post verba τοὺς θεούς σοι verbum ὄμνυμι. vid. Faber ad h. l. LEISN.

* ΟΝΕΙΡΩΤΤΩ, *SOMNIO*.

Subintelligi potest in ἐκμιαίνομαι, i. e. ἀποσπερματίζω, apud Aristophanem in Ran. v. 765. Locutio enim integra videtur hæc esse: ἐκμιαίνομαι ὀνειρώττων. LEISN. Non opus in auxilium vocare alterum illud verbum, quo Grammatici utuntur, ut ἐκμιαίνομαι explicent. Sic Photius Lex. Ms. Μιαίνεσθαι καὶ ἐκμιαίνεσθαι, τὸ ὀνειρώττειν. Σοφοκλῆς. SCHÆF.

* ΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΟΣ.

Ὀνομαζόμενος subaudiri potest in Joannis Apocalypsi, c. I. 4. ἀπὸ τοῦ (ὀνομαζομένου) ὁ ὤν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμενος. Item vers. 5. καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, (ὀνομαζομένου) ὁ μάρτυς κ. τ. λ. MICH.

* ΟΡΑΩ, *VIDEO*. [b]

Hoc verbum sæpe omittit Aristophanes, v. gr. in Nub. v. 256. ὅρατε με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε: (videte,) *ne sacrificetis me tanquam Athamanta alterum.* Ita vers. 490. Equit. 1008. vid. Kuster. ad Plut. 326. Aristophanes Vesp. 1217. Avib. 76. Pace 1017. Nub. 1179. Homerus Ἰλιάδ. Θ. 94. sq. Frequens est hujus vocis ellipsis ante ὅπως et μήποτε. Conf. etiam Act. V. 39. Marcus Antoninus Lib. IV. 24. τῶν εἰς ἑαυτόν. 2 Tim. II. 25. Matth. c. XXV. 9. LEISN. Sophocles Electr. v. 1296. οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται. ubi ad οὕτως δ' Glossa: σκόπει, ποίει. SCHÆF.

b Ὅρα, *vide*, deest. vid. sub βλέπειν et σκοπεῖν. MICH.

* ΟΡΜΑΩ, *RUO*. 381

Hoc verbum omittitur a Philostr. Icon. II. p. 850. ὁ γεωργὸς δὲ λίθοις ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα, sc. ὥρμα. vid. Observat. Miscellan. Vol. IV. Tom. II. p. 282. LEISN. Diodorus Sic. XIX. c. 41. Ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὦ κακαὶ κεφαλαί, κ. τ. λ. H. Stephanus: "Verbum imperativi modi, quod cum ἐπὶ τοὺς πατέρας jungatur, aut librariorum incuria prætermisit, (credo) aut subaudiendum Auctor reliquit." Wesselingius: "Deest ὁρμαίνετε, aut, modo rectum sit in Plutar-

cho, ἁμαρτάνετε. Proclamasse enim Argyraspides ait in Eumen. p. 593. D. ἐπὶ τοὺς πατέρας ἁμαρτάνετε, ὦ κακαὶ κεφαλαί. Sed forsan verbum ipsi reticuerunt, ut solent irati aut metu dejecti. Notum est Pompeii, cum profligato exercitu ad castra ejus occupanda Cæsariani pergerent, οὐκοῦν καὶ ἐπὶ τὴν παρεμβολήν; *etiam in castra?* apud Plut. Pomp. p. 657. E." Assentior. Itaque etiam Diodorea pro interrogatione habeam subaudiamque indicativum ὁρμᾶτε. Schæf.

* ΟΦΕΙΛΕΙΝ, *DEBERE.*

Paulus ad Rom. c. XIII. 7. τῷ τὸν φόρον (ὀφειλομένῳ) τὸν φόρον, τῷ τὸ τέλος (ὀφειλομένῳ) τὸ τέλος, etc. Matthæus evangel. c. XV. 5. ὃς ἂν εἴπῃ τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρί, Δῶρον, ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς. Nempe ὀφείλει, *is tenetur* ad servandum hoc. Vide tamen supra voc. Κωλυτόν. Mich.

Π.

* ΠΑΡΑΛΑΜΒΑΝΕΙΝ, *ASSUMERE.*

Ellipsis hujus vocis occurrit in epist. ad Galat. V. 13. Μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκί. ut nimirum plena oratio ita instituenda esse videatur: μόνον ὁρᾶτε, μὴ παραλάβητε τὴν ἐλευθερίαν ταύτην εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκί. etc. Alii τὸ ἐπιστρέφετε subaudiri censent. V. Wolfius in Cur. Phil. ad h. l. p. 774. Schweb.

* ΠΑΡΕΙΝΑΙ, *PRÆSTO ESSE.*

Παρεῖναι passim omitti solet. Lucas in evang. cap. I. 38. Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, scil. πάρεστι. Septuaginta in priore libro Samuelis, cap. XXV. 41. ἰδού, ἡ δούλη σου εἰς παιδίσκην, scil. πάρεστι. Petrus in priore epistola, cap. IV. 17. ὅτι ὁ καιρός. Mich.

ΠΑΡΕΚΒΑΙΝΕΙΝ, *DIGREDI.*

Est, ubi et hoc verbum deest. Theophrastus in sexto de Caussis: Ὅθεν δ' ὁ λόγος, ἐκεῖσε ἐπανιτέον: *Unde* (digressa est) *oratio, illuc*
382 *redeundum.* pro ὅθεν δ' ὁ λόγος παρεξέβη. Vid. Budæum Comment. Linguæ Græcæ p. 989.

* ΠΑΡΕΧΕΙΝ, *PRÆBERE.*

Paulus ad Galat. cap. V. 13. Μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν (παρέχετε) εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκί. uti Latinis dicitur: *Manum de tabula.* Mich. Euripides Med. v. 127. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' Οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς. Brunckius: "Subauditur verbum παρέχειν, aut simile quid." Schæf.

* ΠΑΣΧΕΙΝ, *PATI.*

Julianus Ægypt. Epigr. XXIII. ὦ μερόπων ἀχάριστον ἀεὶ γένος, εἴγε Προμηθεὺς Ἀντ' εὐεργεσίης ταῦθ' ὑπὸ χαλκοτύπων. s. πάσχει. Schæf.

ΠΑΥΕΣΘΑΙ, *DESINERE.*

Futurum παύσομαι in medio orationis subaudiendum relinqui aliquando, docet Aristophanis Scholiastes ad Plutum v. 469. p. 49. [a] ubi, citans versum hunc Homeri:

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί.

notat, λείπει τὸ παύσομαι, ἢ ἡσυχάσω.

a Videatur ibi Kusterus vers. 468. Schoettg.

ΠΕΜΠΕΙΝ, *MITTERE.*

Et hoc verbum βραχυλογίας ἕνεκα, præsertim in adagiis omittitur, ut in illo: Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας: *Noctuas Athenas*, sc. πέμπεις, *mittis.* [b]

b Paulus ad Philipp. cap. IV. 18. τὰ παρ' ὑμῶν, scil. πεμφθέντα, *quæ a vobis*, scil. missa sunt. Mich.

* ΠΕΡΙΒΑΛΛΕΣΘΑΙ, *CIRCUMDARI.*

Lucianus in Contemplant. ἐκεῖσε ἀπόβλεψον εἰς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. subintellige περιβεβλημένην. Ibidem: Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὔπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, sc. περιβεβλημένη. 383
vid. Jens. Lect. Lucian. p. 110. Leisn.

* ΠΙΠΤΕΙΝ, *CADERE.*

In loco Pauli Roman. IV. 9. Ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος ἐπὶ τὴν περιτομὴν, ἢ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; sc. πίπτει. Ita supplevit Theophylactus, et hunc sequutus Beza. Schoettg.

* ΠΝΕΕΙΝ, *FLARE.*

Callimachus epigramm. V. 3.

——————— εἰ μὲν ἄηται.

——————— si quidem venti.

Ubi Vulcanius vocem hanc ποιοῦντι deesse statuit. Schoettg. Opponitur εἰ δὲ γαληνιῷη. Ad utrumque subaudi verbi substantivi imperfectum. Schæf.

ΠΟΙΕΙΝ, *FACERE*.

Crebro deest, ut c in οὐδὲν ἄλλο. Xenophon Κύρου Παιδ. L. I. 24. Μόνος ἐκεῖνος οὐδὲν ἄλλο (scil. ἐποίει) ἢ τοὺς πεπτωκότας περιελαύνων ἐθεᾶτο: *Solus ille nihil aliud* (agebat) *quam eos, qui ceciderant, circumequitans spectabat.* [Æschylus Pers. v. 207. ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ', ἢ πτήξας δέμας Παρεῖχε. ubi v. Brunck. Aristophanes Equit. v. 1106. μηδὲν ἄλλ', εἰ μὴ 'σθιε. Omisso præterea ἄλλο Lucianus T. III. p. 512. πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας. Schæf.] Pari modo Latini *facere* omittunt. Quintilianus: *Nihil aliud quam renuet.* Livius: *Et illa nocte nihil præterquam vigilatum est.*

Item post μέλλω, ut τί γὰρ οὐκ ἔμελλον (sc. ποιήσειν); *quid enim* (facturi) *non erant?* Et post ἐλπίζω. Æschylus Choëph. p. 248. Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. ubi Schol. λείπει τὸ ποιεῖν. Et
384 in aliis, ut apud Lucam in Evang. XII. 26. Εἰ οὖν οὔτε ἐλάχιστον δύνασθε (sc. ποιεῖν): *Si igitur ne minimum quidem possitis* (facere). Ælianus Var. Hist. I. 25. Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα καὶ μεγαλοπρεπῶς (sc. ἐποίει): *Atque hæc quidem Alexander liberaliter atque magnifice* (faciebat). Polybius L. I. c. 12. Τί δ' οὐκ ἐγὼ σοὶ, τί δ' οὐκ ἐμοὶ σύ; pro: Τί δ' οὐκ ἐγὼ σοὶ ἐποίησα, τί δ' οὐκ ἐμοὶ σὺ ἐποίησας; *Quid non ego tibi, quid tu non* (præstitisti) *mihi?* Vertit ibi Interpres: *Quare non ego te? et quare non tu me?* Sic Apocal. XIX. 10. d Ὅρα μή. sc. ποιήσῃς. Et apud Comicos et Tragicos passim, Μὴ σύ γε. sc. ποιήσῃς. Vid. Euripid. Ion. 1335. [et Valckenar. ad Euripid. Phœn. v. 353. et 534. Schæf.]

* Adde Homerum Odyss. P. v. 354.

Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι.

ubi scholia Gr. supplent ποίησον. Item in proverbiali locutione: Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. de qua vide Zenobium Centur. III. 59. Quam ellipsin confirmat Cicero pro Flacco c. 27. *Quid de tota Caria? Nonne hoc vestra voce vulgatum est, si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum.* In illo Sophoclis loco Antigon. v. 583. Μὴ τρίβας ἔτ', sub. ποιήσατε, vel, uti Schol. Gr. habent, ἐμβάλλετε. In formula καὶ ταῦτα, in media periodo sequente participio, subaudiri potest ποιῶν, vel, ubi de pluribus sermo est, ποιοῦντες. 1 Corinth. VI. v. 6. Καὶ τοῦτο (ποιοῦντες) ἐπὶ ἀπίστων. et v. 8. Καὶ ταῦτα (ποιοῦντες) τοὺς ἀδελφούς. Plato in Gorgia p. 508. Σὺ δέ μοι δοκεῖς οὐ προσέχειν τὸν νοῦν τούτοις, καὶ ταῦτα (ποιῶν) σοφὸς ὤν. Ellipsin expressit Demosthenes pro Phorm. p. 605. Καὶ ταῦτα γυναῖκα ἔχων ποιεῖς. v. Hoogeveen ad Viger. p. 151. cui postrema duo exempla grati debemus. In Græcorum dicto: μηδὲν ἄγαν; quod Terentius itidem ἐλλειπτικῶς habet Andr. Act. I. Sc. I. 34. *Ne quid nimis.* s.

facias vel agas. Horatius Epod. I. 5. Quid nos? s. faciemus. Cicero ad Div. L. VIII. 2. Quid alios putas. s. fecisse. SCHWEB.

* Æschylus Prometh. v. 611. τί με χρὴ Brunckius: "Suppressi verbi δρᾶν exemplum occurrit in Euripidis Troad. 734.

—— τούτων οὕνεκ' οὐ μάχας ἐρῶ,
οὐδ' αἰσχρὸν οὐδὲν, οὐδ' ἐπίφθονόν σε χρή.

Supple δρᾶν." Add. Valckenar, ad Euripid. Phœniss. v. 353. SCHÆF.

c Philipp. cap. II. 3. Μηδὲν κατὰ ἐριθείαν, ἢ κενοδοξίαν (ποιοῦντες). Cap. III. 14. ἓν δέ, scil. ποιῶ. Coloss. III. 17. πάντα ἐν ὀνόματι Κυρίου Ἰησοῦ, scil. ποιοῦντες. Marcus evang. c. XV. 8. ἤρξατο αἰτεῖσθαι, (ἵνα ποιῇ) καθὼς ἀεὶ ἐποίει αὐτοῖς. MICH.

d Adde, et cap. XXII. 9. MICH.

* ΠΡΟΣΑΓΕΙΝ.

Vid. Προσκαλεῖν.

* ΠΡΟΣΔΟΚΑΩ, EXSPECTO.

Aristophanes Nub. v. 1383. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾶν, ὅ, τι λέξει. Credo ego adolescentium exsilire pectora, (exspectantium) quid dicturus sit. Quo loco Kusterus lectorem monet, ut notet verbi alicujus ellipsin, nimirum: τῶν προσδοκώντων vel βουλομένων εἰδέναι. LEISN. V. supra ad Ἀκούω. SCHÆF.

* ΠΡΟΣΕΧΕΙΝ, ATTENDERE.

Hoc verbum deest apud Dionem Chrysost. Orat. XXXII. p. 368. D. ante verba ὅπως οὖν ἔχω λέγειν. Ad quem locum ita habet Scholiastes Gr. ἐλλιπὴς ὁ περίοδος τοῦ σύντε, προσέχετε, ἢ τινος τοιούτου, τοῦτο δὲ σύνηθες ῥήτορσι, μάλιστα τοῖς (ἐν ταῖς) ὑποσχέσεσιν αἰτιολογικῶς ἀρχομένοις. SCHWEB. Reiskius ad h. l. T. I. p. 603. "Subaudi πρόσεχε. videte igitur, h. e. date operam, ut dicere queam." Confer Porson. ad Euripid. Hec. v. 402. in edit. alt. SCHÆF.

* ΠΡΟΣΗΚΕΙ, CONVENIT, DECET.

Videtur haec vox non incommode subaudiri posse in sequentibus loquendi formis, 1 Corinth. V. 12. Τί γάρ μοι (προσήκει) καὶ τοὺς ἔξω κρίνειν; [Vid. supra ad v. Ἀμφίεννυμι. ubi quæ exempla congessimus, illis accedat hoc. Epigr. adesp. CCXLIX. Τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν; quæ Venus dicit non indignabunda, sed ἁπαλὸν γελάσασα καὶ ὑπομειδιῶσα... Continuo addit Dea: εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω; quæ jucunde nobis in memoriam revocant milites γυμνοὺς et ὁπλίτας. Horum enim ni memineris, non senties leporem et salem poëmatii. SCHÆF.] 1 Corinth. VI. 13. Τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ, καὶ

ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν — τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ. Joh. XXI. 22. Τί πρός με; Hebr. I. 7. Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους. suppl. ὅσον πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους προσήκει, uti dudum monuit Camerarius. Quamquam enim Græci dicunt: πρὸς μὲν τοὺς ῥήτορας, πρὸς μὲν τοὺς φιλοσόφους, ut Wolfius ad h. l. docet: æque tamen hæ locutiones ellipticæ videntur, ita supplendæ: ὅσον πρὸς μὲν τοὺς ῥήτορας, etc. προσήκει. Polybius T. II. p. 1394. Ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα. Conf. Auctor noster in v. μέλει. Imitatione Græcorum ita sæpe Romani quoque scriptores loquuntur. Sic Florus L. III. c. X. §. 11. *Quid ad illum, quid agat nostra Germania?* Cicero ad Div. L. III. ep. XI. *Ad rem nihil.* Idem ad Div. L. III. ep. XIII. *Sed hoc nihil ad te.* in quibus sub. *pertinet.* Plene idem L. XV. ep. II. *Parare ea, quæ ad exercitum, quæque ad rem militarem pertinerent.* Id. L. VIII. ep. I. *Quod ad Cæsarem.* Plene ibid. ep. II. *Quod ad pantheras attinet.* Schweb.

385 * ΠΡΟΣΚΑΛΕΙΝ, vel ΠΡΟΣΑΓΕΙΝ.

Passim subintelligitur: ut a Septuaginta Interpretibus in priore de regibus libro, c. XXII. 9. et posteriore Paralipomenon, cap. XVIII. 8. ὁ Τάχυς Μιχαίαν υἱὸν Ἰεμβλαά. Mich.

Σ.

* ΣΗΜΕΙΟΥΝ, *OBSERVARE, NOTARE.*

Hoc verbum innumeris in locis apud scriptores, qui excerpta ex variis auctoribus collegerunt, ante particulam ὅτι suppressum intelligitur. Exemplo esse possunt Excerpta ex Polybio, Diodoro, Nicolao Damasceno, Dionysio Halicarnassensi, nec non Æliani varia historia; in quibus ante ὅτι semper subauditur σημείωσαι: quod apud Grammaticos et Scholiastas ubique fere expressum occurrit. V. in Φησί. Schweb. Hemsterhusius ad Scholiast. Aristophan. Plut. v. 652. "ὅτι sic sæpius a Grammaticis usurpatur, ut ad implendam sententiam adscisci postulet, σημειοῦ." Kœnius ad Gregor. Corinth. p. 21. b. "Particulam ὅτι sæpe ita Grammatici adhibent, ut implendæ sententiæ desit σημείωσαι, vel ἰστέον. Vid. Stephan. Proparas. in Scholia Thucyd. et Cl. Valcken. Diss. de Schol. Homeri ined. p. 119." Idemque in Addend. ad h. l. "In Isidoro inprimis simili pacto ab omisso verbo *sciendum* pendere orationem, observavit Vir elegantissimus, I. F. Heusinger ad Apospasmatia Grammatici inediti, Mallio Theod. subjecta p. 91. n. 4." Schæf.

ΣΚΟΠΕΙΝ, *OBSERVARE.*

Imperativum σκόπει intellige ante ὅπως, [a] ut et ἄγε et βλέπε. [b] Frequens admodum Atticis scriptoribus est hæc ἔλλειψις. Aristophanes in Pace v. 75. p. 629.

Ὦ Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερὸν,
Ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών.

O ala fortis, inquit, Pegasia,
(Fac) ut sumto me voles recta ad Jovis aulam.

Ubi ὅπως πετήσει pro σκόπει vel ὅρα ὅπως πετήσει. Idem in Nubib. p. 172. Ὅπως καὶ τοῦτο μὴ διδάξῃς μηδένα, i. e. σκόπει, ὅρα vel βλέπε, ὅπως: (Vide, vel cave,) *ne aliquem hoc doceas.* Recte igitur Scholiastes ejus ad Plutum v. 469. p. 49. Ἰστέον, inquit, ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἔλλειψις ἐν ἀρχῇ γίνεται, ὡς τὸ, ὅπως μὴ ποιήσῃς τόδε, νοουμένου ἔξωθεν τοῦ σκόπει. h. e. *Sciendum est, Atticam Ellipsin in initio fieri, ut: ὅπως etc. ne facias hoc; ubi extrinsecus intelligitur σκόπει.*

Occurrit etiam frequenter admodum apud Lucianum hæc ἔλλειψις, ut in Prometheo p. 175. ubi Prometheus Mercurio: Πρότερος οὖν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μου ὡς δυνατώτατα κατηγορήσῃς: *Tu igitur, Mercuri, prior dicito, et* (vide,) *ut mihi quam gravissima crimina objicias.* Non animadvertunt semper interpretes hujus imperativi Ellipsin, ex quo fit, ut subinde errent. Sic Luciani Interpres in Timone p. 180. Ὑπόστηθι, καὶ — ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ φθόνου: vertit: *Sustine, quo palpones illi invidia rumpantur.* Debuit: *Sustine et* (fac,) *ut adulatores illi dirumpantur præ invidia.* Animadvertit vero eodem Dialogo p. 148. Χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ. ubi recte: *Salve here, et* (fac,) *adulatores istos nefarios observes.* 386

* Porro ante particulas εἴπως, εἴκε, αἴκε, εἰ ἄρα, in oratione ἐλλειπτικῶς posita, verbum hoc suppressum intelligitur. Actor. XXVII. 12. Οἱ πλείους ἔθεντο βουλὴν, ἀναχθῆναι κἀκεῖθεν, (σκοποῦντες) εἴ πως δύναιντο etc. Marc. XI. 13. Ἦλθεν, (σκοπῶν) εἰ ἄρα εὑρήσει τι ἐν αὐτῇ. Homerus Iliad. Ζ. v. 94. — αἴκ' ἐλεήσῃ. coll. v. 275. quæ lectio frustra in Barnesii var. lection. sollicitatur. Sic enim cum alibi, tum Iliad. Ω. v. 357.

Γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃ.

[V. quæ ad Longi Pastor. p. 426. adscripsi. (Obiter moneo, κατανεύσαι illic defendi posse, si εἰ δή ποτε solum per se sumatur. Sic Latinorum *si quando.* Statius Achill. I. v. 509. *Laurigerosque ignes, si quando, avidissimus hauri.*) Iliad. VII. v. 38. Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο, Ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται —. quod Heynio dictum videtur pro ἵνα (s. ὡς) τινά που —. Schæf.] Plene idem Iliad. P. 652.

Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι.

Vel etiam alia voce synonyma apud eumdem Iliad. Ω. v. 601.

Ἐζόμενος κεφαλὴν πεφόρηται, αἴκε ἴδηαι.

[Herodotus I. c. 38. φυλακὴν ἔχων, εἴ κως δυναίμην ἐπὶ τῆς ἐμῆς σε ζόης

διαπλέψαι. Schæf.] Latinos itidem, Græcorum imitatione, ita locutos fuisse, exempla optimorum scriptorum nullo negotio poterunt comprobare. Sic Justinus L. XII. c. 9. *Undique concurrunt,* (experturi) *si possint in uno capite orbis bella finire.* Cicero ad Div. L. III. ep. IX. *Quod te adeunt fere omnes,* (percontaturi) *si quid velis.* Suetonius L. IV. c. II. *Facile id sane Tiberio patiente,* (visuro) *si per has mansuefieri posset ferum ejus ingenium.* Schweb.

a Primus hoc monuit Devarius de particulis Græcæ linguæ p. 251. ἐπὶ ἴσαι. Bernh.

b Intelligitur etiam Imperativus σκόπει ante μήποτε. Vid. Lucas in Actis Apostol. c. V. 39. Marcus Antoninus τὸν εἰς ἑαυτὸν libro IV. c. 24. Leisn.

* ΣΤΟΧΑΖΕΣΘΑΙ.

V. supra Εἰκάζειν. Schæf.

* ΣΤΡΑΤΕΥΣΑΙ, *MILITARE.*

Pausanias in Atticis cap. 39. τάφοι τῶν ἐς Θήβας, sc. στρατευσάντων. [Vid. ad h. l. Sylburg. Schæf.] Quod verbum etiam subintelligendum in Æschyleæ tragœdiæ inscriptione: Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Deest etiam hoc verbum in ἔξοδος, quum ponitur pro *expeditione*
387 *bellica,* ut apud Aristophanem in Nubib. v. 579. cujus significationis ignarus Frischlinus male reddidit *comitiorum eventum.* Pari significatione occurrit in Pace vers. 1181. at vers. 1182. τὸ ἐξιέναι, scil. εἰς τὸ στρατεῦσαι. Lucianus in Parasito addit ἔξεισι ἐπὶ τὴν παράταξιν: *exit in aciem.* [Non opus, talia, ubi peculiari hoc sensu ponuntur, ἐλλιπῶς dicta putare. De expeditione bellica dici, verborum docet contextus, aut aliunde apparet. Schæf.]

Thucydides Lib. I. 15. addit στρατείας, suppressa præpositione εἰς. Leisn. Non est, opinor, suppressa præpositio εἰς. Poterat Historicus vulgari more, ἐξόδους ἐξῄεσαν. Hoc variavit substituendo nomen ejusdem significationis, στρατείας. Schæf.

* ΣΥΓΚΡΙΝΕΣΘΑΙ, *COMPARARI.*

Supplet hanc vocem ἐλλιπῶς omissam Schol. Gr. apud Thucydid. L. III. c. 37. Οἵ τε φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους, (συγκρινόμενοι) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις. Schweb. Imo junge ἄμεινον πρὸς τοὺς ξυνετωτέρους, h. e. ἄμεινον ἢ οἱ ξυνετώτεροι. Schæf.

* ΣΥΛΛΕΓΕΙΝ, *COLLIGERE.*

Deficit hæc vox 2 Corinth. VIII. 15. Ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε.

Καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε. sub. συλλέξας. Esse autem hujus vocis ellipsin, docet Exod. c. XVI. v. 17. et 18. Ἕκαστος εἰς τοὺς καθήκοντας παρ' αὐτῷ συνέλεξαν. Schweb.

* ΣΥΜΒΑΙΝΕΙΝ, *CONTINGERE, EVENIRE.*

Infinitivus sæpe absolute a scriptoribus ponitur, variisque vocibus, e. g. δεῖ vel χρὴ, θέλησον, μέμνησο, εἴωθεν, τυγχάνει, ἐστὶ etc. contextui sermonis convenienter est supplendus, uti exemplis probavimus ad Onosandri c. VI. In hac vero dicendi forma, maxime si particulæ, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ὅτι, ὡς, Infinitivis præmittuntur, præcipuum sibi locum vindicat τὸ συμβαίνει, vel συνέβη: estque hæc ellipsis cum aliis optimis scriptoribus, tum in primis Herodoto frequentissima. Sic Herodotus L. II. c. 118. Τοὺς δ', ἐπεί τε ἐσελθεῖν ἐς τὸ τεῖχος, ἀπαιτέειν Ἑλένην τε καὶ τὰ χρήματα: ubi plena locutio foret: ἐπεί τε ἐσελθεῖν συνέβη. L. II. c. 162. Ὡς δὲ ἀπικέσθαι αὐτὸν πρὸς τὸν Ἀπρίην. [Nihil in his similibusque elliptici est, quod explendum sit subaudiendo verbum finitum, sed modorum obtinet ἐνάλλαξις ob orationem obliquam. Vid. H. Stephan. Append. ad Script. de Dial. Att. p. 138. Schæf.] Idem L. III. c. 110. Τὰ δὲ ἀπαμυνομένους ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, οὕτω δρέπειν τὴν κασίην. sub. συμβαίνει. [Malim dicere, Herodotum rectam orationem abrupte deflexisse in obliquam: id quod sæpius facere solet. Conf. l. I. c. 59. Schæf.] Thucydides L. II. c. 102. Λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίωνι τῷ Ἀμφιάρεω, ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν. ubi Infinitivus ἀλᾶσθαι a subintellecta voce συνέβη dubio procul pendet. [Non puto. Modorum ἐνάλλαξις est ob orationem item obliquam. Vere Bauerus ad h. l. "Hic certe subintelligi nequit, φασὶν, sed plane est pro, ὅτι δὴ ἠλᾶτο. datum illud cœptæ structuræ obliquæ." Schæf.] Pæanius L. I. c. 9. Ὥστε, κἂν ἕτερον φαῦλον εἶναι (συμβαίνῃ), καταφεύγειν ἐπὶ τὸν ἕτερον. Plene habet Onosander c. XVIII. Εἰ δὲ συμβαίνει γίνεσθαι τὴν μάχην ἐν χωρίοις etc. Idem c. XXI. Ταχὺ γάρ που συμβαίνει τοὺς πολεμίους διαῤῥήξαντας αὐτὴν, διελθεῖν πρώσθεν. Josephus Antiqu. Jud. L. I. c. I. Ὅπερ φιλεῖ (συμβαίνειν) τοῖς μεγάλων ἅπτεσθαι διανοουμένοις. Pro quo Dionysius Hal. L. VI. p. 377. Οἷα ἐν ἀμαθίᾳ γίνεσθαι φιλεῖ. Schweb.

* ΣΥΝΔΕΙΠΝΕΩ, *CUM ALIQUO CŒNO.*

In ea formula, qua Græci utebantur, quum invitarent aliquem ad convivium; ὅπως παρέσει μοι, supplendum est συνδειπνησόμενος. Plena locutio est: δέομαί σου, ὅπως παρέσει μοι συνδειπνησόμενος. vid. Aristophanes in Avib. 131. Sic Latini: *Hodie apud me sis volo,* sc. cœnaturus mecum. *Una simus,* scil. cœnaturi. Leisn. Ex Aristophaneo quidem loco nolim colligere, Græcos illa formula, quæ a particula ὅπως (vi comica, opinor) orditur, cum aliquem ad convivium invitarent, solenniter usos esse. Conf. supra ad Δέομαι.

Ceterum hic quoque Leisnerus Mysterium Ellipticum frustra suppetias vocavit. SCHÆF.

* ΣΥΝΕΡΧΕΣΘΑΙ, *CONVENIRE.*

Xenophon Ephes. p. 3. 12. Loc. πολὺ δὲ πλῆθος ἐπὶ τὴν θέαν. Hemsterhusius in Miscell. Observ. Vol. IV. p. 282. "scilicet συνῆλθε, συνέῤῥει." SCHÆF.

* ΣΥΝΙΣΤΑΣΘΑΙ.

Συνίστασθαι subauditur ante ἐν: ut Lucas in Actis Apostol. cap. VII. 14. τὴν συγγένειαν αὐτοῦ (συνεσταμένην) ἐν ψυχαῖς ἑβδομήκοντα πέντε. Sic Septuaginta in Deuteron. cap. X. 22. ἐν ἑβδομήκοντα ψυχαῖς (sc. συνεστάμενοι) κατέβησαν οἱ πατέρες σου εἰς Αἴγυπτον. MICH.

* ΣΥΝΤΑΣΣΕΙΝ, *CONSTRUERE.*

Sæpissime Grammatici omittunt. Suidas T. I. p. 426. Βδελύσσω, αἰτιατικῇ. καὶ Βδελύττεσθαι, αἰτιατικῇ. s. συντάσσεται (seu συντακτέον). p. 471. Γεμίζω. γενικῇ. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατικῇ. ubi ad ἔτι subaudi συντάσσων: nisi scribendum ἐστι. T. I. p. 752. Port. Διοχλῶ. δοτικῇ. διοχλοῦμαι δὲ, αἰτιατικῇ. quæ in Kusteriana frustra quæras. T. II. p. 293. Port. Ὀλιγωρῶ. γενικῇ. His etiam Kusteriana caret. Thomas Mag. p. 705. καὶ περιβάλλω, τὸ περιτίθημι. ὅπερ οὐ μόνον δοτικῇ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ εὕρηται. Oudendorpius: "Scil. συντασσόμενον. Vide in Πειρῶ [ubi plene: αἰτιατικῇ συντασσόμενον.] et alibi, ac passim apud Suidam." p. 715. τὸ δὲ προπίνω, ἀεὶ αἰτιατικῇ. SCHÆF.

388 T.

* ΤΕΡΠΕΙΝ, *DELECTARE.*

Omissa est hæc vox βραχυλογίᾳ quadam Peripatetica apud Aristotelem Ethicor. L. VIII. Ἧλιξ γὰρ ἥλικα. Quam supplet Suidas in v. ἧλιξ Ἧλιξ γὰρ ἥλικα τέρπει. coll. Aristænet. L. I. ep. 18. SCHWEB.

* ΤΙΜΑΝ, *HONORARE.*

In nummis atque inscriptionibus Accusativi sæpe sine verbo, ad quod referri possent, reperiuntur; qui vero pendent a subintellecta voce ἐτίμησεν, vel ἐτίμησαν. Sic in nummo Juliæ Augusti legitur: Ἰουλίαν Ἀφροδίτην et Λιβίαν Ἥραν. v. Vaillant. in Numism. Imperat. etc. Græce loquent. p. 7. Adde inscriptiones Græcas apud Sponium in Itinerario Tom. III. p. 95. sqq. Plene occurrit ibidem p. 108. Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτίμησαν Οὐλπίαν Μαρκέλλαν τὴν ἥρωαν τὴν

Ἀρτέμιδος. etc. et p. 130. Νεωκόρος Σμυρναίων δῆμος ἐτίμησεν Μάρκον Ἀττίλιον. etc. Schweb.

* Statuariæ inscriptiones omittere solent Smith. Not. 7. eccles. Asiæ p. 9. Γάϊον Ἄντιον — ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν πρώτων νεωκόρων Περγαμηνῶν τὸν εὐεργέτην. scil. ἐτίμησε. Sic p. 22. Ἀντ. Κλ. Ἀλφ. Ἀρέγοντον — ἱερέα οἱ βαφεῖς. Suppletur in alia p. 21. ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτίμησαν Οὐλπίαν Μαρκίλλαν. nec non p. 31. 49. Add. Zeibich. Athl. Παραδ. p. 62. 64. F. St.

* ΤΙΝΩ.

Cl. Abresch. p. 430. hoc verbum supplet Matth. V. 38. ὁ ἐκκόψας ὀφθαλμὸν (τινέτω) ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ex versu Æschyli 310. in Choëph. ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν πληγὴν τινέτω. F. St.

ΤΡΕΠΕΣΘΑΙ, *VERTI.*

In formula, Ἐς κεφαλήν σοι: Lat. *Capiti tuo sit,* quæ præter alios apud Comicum in Pace vers. 1063. qua formula putabant mala posse declinari in illius caput, qui imprecatus erat, subintellige, τραπέσθω vel ἐλθέτω τὸ δεινόν: *vertatur* vel *veniat malum.* [a]

* Vide de hac imprecationis formula Senecam ad Marciam de Consolat. c. IX. Sic etiam Moschus Idyll. III. 123. Τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο. Schweb. Phalaris Epist. CXXVIII. extr. εἰς κεφαλὴν σοί τε καὶ τῷ σῷ γένει τρέψαι. Add. Wesseling. ad Diodor. Sic. I. c. 91. Jacobs. ad Anthol. Gr. II. 2. p. 485. Schæf.

a Confer. Actor. XVIII. 6. et quæ ibidem in Curis philologicis notavit Celeb. Wolfius. b Schoettg.

b Vide Aristophanem in Pluto 526. et in Nubibus 40. Leisn.

Φ.

* ΦΕΡΕΣΘΑΙ.

Φέρεσθαι omittitur in hoc loco Matthæi, cap. III. 17. φωνὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν, scil. ἐφέρετο. Mich.

ΦΗΣΑΙ, *DICERE.*

Ὁ δὲ sæpe dicitur pro ὁ δὲ ἔφη. [a] Ælianus in Var. Hist. IX. 29. Ἐπεὶ δέ τις ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὅτι μέγα ἐστὶν, ὧν ἐπιθυμεῖ τις, τούτων τυχεῖν· ὁ δὲ, Ἀλλὰ μεῖζόν ἐστι etc. *Quum vero quis illi diceret, magnum est, compotem eorum fieri, quæ quis cuperet: At ille, majus est,* (inquit,) etc.

Sic οἱ δὲ, pro οἱ δέ φασιν, vel ὡς οἱ δέ φασιν. [ὡς οἱ δέ φασιν græce non 389
dicitur. Schæf.] Ælianus Hist. Animal. I. 6. Γλαύκας ἀκούω ἐρωτι-

θῦσαι κύνα, οἱ δὲ, οὐ κύνα, ἀλλὰ χοῖρον. Plene οἱ δέ φασιν est apud Eundem Var. Hist. XII. 35. [b]

Φησὶν ὁ δεῖνα, vel simile quid, subintellige ante ὅτι in principiis capitum collocatum, et narrationem, orationem seu sententiam ordiens, ubi ad ὅτι nihil redditur. E. g. si quis ea, quæ ab aliis fuse conscripta sunt, colligat et in pauca conferat, tum capita singula ordiri solet ab ὅτι, quod ex Æliani Varia Historia manifestum est: itidem, ut notat Devarius, ex antiquis exemplaribus Eustathii in Homerum et in Dionysium, in quibus plene scriptum illud ὅτι, in aliis sic notatum ὁ apparet, et ab iis, qui per notas scripsere, sic pictum "6, ut nota numeri senarii. Id quod immerito in Editione Romana Eustathii in Homerum ejectum est ab illis, qui, quo valeret illud, non intelligerent. Sed quia Eustathius suos in Homerum Commentarios collegit ex iis, quæ a veteribus in eundem notata erant, et per capita digessit, ideo in principiis capitum apposuit illud ὅτι. Vide Devarium in Ὅτι.

* In narrationibus in primis frequens est ellipsis v. φησὶ, vel φασί. Sic apud Latinos quoque obtinet. Virgilius Æn. L. I. 329. *Sic Venus.* sub. *dixit.* coll. v. 339. et alibi. Plinius L. II. ep. XX. §. 8. *Iisdemque medicis* (dixit), *quousque miserum cruciatis?* Cæsar de bell. Gall. L. I. c. XXX. *Intelligere sese* (dixerunt). [Vid. Burmann. ad Sueton. August. c. XLII. Schæf.] Item cum durius aliquid contra alium dicere nolumus; ut apud Dionys. Hal. L. VII. p. 458. Πρῶτον μὲν οὖν θαυμάσαι ἔχω Δεκίου τῆς ἐρημίας· οὐ γὰρ ἠλιθιότητός γε. sub. φημί. Ad ἀνακολουθίαν orationis evitandam, e. g. Luc. V. 14. ἀλλ' ἀπελθὼν (ἔφη) δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ. etc. Actor. I. v. 4. ἣν (ἔφη) ἠκούσατέ μου. vid. cl. Hoogev. ad Viger. p. 182. Schwebb.

* Stoschiana dedi supra ad v. Λέγων — Φήσεις, φαίη τις ἂν aut simile quid subaudias ad ἀλλὰ anteoccupantis. Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. p. 268. 272. Schæf.

a Conf. λέγων supra. Mich.

b Subintelligitur quoque φησὶ, quum in mixtura orationis, sermo directus indirectum immediate excipit, ut Actor. c. I. 3. ἣν ἠκούσατέ μου, scil. φησί. Sic cap. XVII. 3. Lucæ c. V. 14. cap. XVI. 8. Marci cap. XI. 32. Plene reperitur in Actis Apostol. c. XXV. 5. Mich.

390 * ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ, *LOQUOR.*

In τί περισσά; *quid multa?* apud Callimachum hymno in Delum v. 132. ubi Scholiastes: λείπει τὸ, φθέγγομαι. Schoettg.

* ΦΘΙΝΩ, *DESINO.*

Aristophanes in Nubibus v. 1129. πέμπτη, τετράς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα. i. e. *en vigesimus sextus, vigesimus septimus, vigesimus octavus, post hunc vigesimus nonus dies.* Omissum enim est τὸ φθίνοντος. Loquitur enim poëta de diebus mensis exeuntis, quem φθίνοντα vocabant. Plena igitur locutio est: πέμπτη ἡμέρα πρὸ τοῦ φθί-

νοντος μηνός. Eadem supple in τετρὰς, in τρίτη, etc. Videantur Scholiastes ad h. l. et Perizonius ad Ælian. II. 25. LEISN.

ΦΟΒΕΙΣΘΑΙ, *VERERI*.

Ante μὴ cum subjunctivo, vel cum futuro indicativi sæpe deficit φοβοῦμαι,[c] vel δέδοικα. Homerus Iliad. P. v. 93.

Μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται.

(Vereor,) ne quis mihi Danaorum succenseat, qui viderit.

et Iliad. Σ. vers. 8.

Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ.

(Metuo), ne jam mihi paraverint Dii tristes solicitudines animo.

Vide etiam Odyss. E. vers. 467.
Euripides Orest. vers. 774. Μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι: (Vereor,) *ne te* 391
sint placide accepturi. Et Ione vers. 686. Μή τιν' ἔχῃ δόλον: (Vereor,) *ne quem habeant dolum*. [Marcellinus de Thucydid. Vita p. 6. Duk. μὴ καὶ σφόδρα καταγέλαστον ᾖ. Interpres: *vereor ne hoc perridiculum habeatur*. SCHÆF.]

c Sic Paulus in epist. ad Romanos cap. XI. 21. ante μήπως οὐδὲ σοῦ φείσηται, subintelligitur φοβοῦ, coll. vers. 20. ubi id expressum erat. MICH.

* ΦΟΡΕΩ vel ΦΕΡΩ, *GESTO*.

Hoc verbum deest apud Lucianum in Cataplo: ποῦ ὁ τὸ ξύλον; i. e. *ubi est, qui fustem* (gestat)? Idem Lucianus in Gallo: Σίμων ὁ τὰ πιναρά. Et in bis accusato de Pane dicitur: ὁ τὴν σύριγγα: et de celebri illa Athenis porticu: ἡ τὰ ποικίλα. et in Fugitivis de Orpheo: ὁ τὴν κιθάραν. vid. Jens. Lect. Lucian. LEISN. Ἀπελογήτικον subaudias ἔχων. V. supra p. 166. SCHÆF.

* ΦΡΟΝΤΙΖΩ, *CURO*.

Hæc vox supplenda videtur apud Aristophanem in Pluto v. 326. et Nubibus v. 256. ὁρᾶτε με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε (Videte,) *ne sacrificetis me tanquam Athamanta*. Integra constructio, sine tali ellipsi, habetur Equit. v. 685. Ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόντιζε τὰ 'πίλοιπ' ἄριστα: *Sed operam da, ut et in reliquo certamine fortissimum te præbeas*. vid. Kusterum ad Aristophanis Plutum v. 326. et supra notata in ὁράω. LEISN.

X.

392 XPH, *OPORTET.*

In interrog. τί; cum infinit. constructa, omittitur sæpe χρὴ vel προσήκει. Æschylus in Agamemnone 194. Τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν; Ubi Schol. χρὴ κατὰ συνεκδοχὴν, ἤγουν, τί δεῖ ψηφίζεσθαι περὶ τῶν ἀπολωλότων; [a]

a Item in infinitivis sine aliquo adjecto positis. Callimachus hymno in Apollinem vers. 12.

Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος,
Τοῦ Φοίβου, τοὺς παῖδας ἔχειν, ἐπιδημήσαντος.

Neque tacitam citharam, neque tacitum gressum,
Phœbo præsente, pueri habeant.

Ἔχειν, scil. χρή. SCHOETTG.

* XPHΣΘAI, *UTI.*

Deficit hæc vox aliquoties apud Herodotum, ubi τὸ νομίζει vel νομίζουσι absque alio verbo ponitur. Sic L. IV. 63. Ὑσὶ δὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι. Idem L. IV. c. 117. Φωνῇ δὲ οἱ Σαυρομάται νομίζουσι Σκυθικῇ: *Lingua autem Scythica Sauromatæ ubi solent.* Nam τὸ νομίζειν significat in allatis locis *recepto more solere.* [Etiam Æm. Porto hîc ἔλλειψις videtur esse verbi χρῆσθαι, Diction. Ionic. v. Νομίζειν. Mihi non item: νομίζειν enim ipsum per se sæpius est *usurpare, uti,* regitque sic nunc accusativum, (v. Wesseling. ad Herodot. p. 124. 30.) nunc dativum. Ceterum si Schwebelius hanc locutionem propriam habuit Herodoti, multum erravit. Wesselingius in egregia ad Reimarum epistola addita hujus Dioni p. 1501. b. " DCXXXIV. 13. οὗτος γὰρ προγονικῷ τινι σφραγίσματι ἐνόμισεν. Visum id tibi paulo insolentius, nec est tamen: nam Dioni hoc genus mire placuit. Sic enim lib. 55. p. 647. B. ed. H. Steph. καὶ γὰρ τούτοις ἤρξατο νομίζειν. et lib. 57. p. 702. A. ἀπεῖπε δὲ καὶ χρυσῷ σκεύει μηδένα — νομίζειν. tum 60. p. 764. D. ὁποίοις αἱ γυναῖκες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσι. Quibus in locis νομίζειν tantundem ac *uti* est." SCHÆF.] Comprobare possunt hujus verbi ellipsin illa Thucydidis L. I. c. 77. οὔτε τούτοις χρῆται, οὔθ' οἷς ἡ ἄλλη Ἑλλὰς νομίζει. supple χρῆσθαι. [Imo νομίζει hîc quoque est i. q. χρῆται. SCHÆF.] et L. II. c. 15. Καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι. Ad eumdem modum etiam Latinorum *solet* interdum ἐλλιπῶς usurpatum reperitur, subaudito verbo contextui orationis congruenti. Sic Sallustius Bell. Cat. c. XXX. *Quod plerumque in atroci negotio solet.* sub. *fieri.* Plene Petronius c. XLIX. *Solet fieri.* Ejusdem verbi participium χρώμενος subauditur etiam in νόμῳ, ubi *instar* significat apud Platon. in Phædr. p.

250. v. Hoogeveen ad Viger. p. 96. Schweb. Paullo cautius ille: "*potest* subaudiri." Nam ut subaudiamus, nihil nos cogit. Sic latine dicitur *more*, ubi quis sibi persuadebit *utens* supplendum esse? Schæf.

* ΧΩΡΕΙΝ, *CAPERE.*

Sicuti v. δύνασθαι, ἐλλιπῶς positum, varias pro contextus ratione admittit significationes: ita etiam inter eas, cum de mensuris sermo est, *capiendi* habet significatum, atque subauditur τὸ χωρεῖν. Sic apud Josephum Antiquitat. Jud. L. XV. p. 536. ὁ δὲ κόρος δύναται μεδίμνους Ἀττικοὺς ί. ubi commode subintelligitur χωρεῖν: quod vocabulum legitur Joh. II. v. 6. Χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς. Schweb. Si δύνασθαι in talibus vertas, ut sane vertendum est, *valere*, gelten, h. e. æquiparare, apparet nihil subaudiendum esse. Photius Lex. MS. Σίκλος.—καὶ σταθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. Schæf.

DE

393 # ELLIPSI PRÆPOSITIONUM.

* De ellipsi præpositionum poëtis familiari generatim quædam habes apud Broukhusium ad Propert. III. 4. vers. 28. et, quem ille citat, Servium ad Virgil. Georg. IV. vers. 484. Æn. I. v. 194. VIII. v. 216. De ellipsi autem præpositionum poëtis Atticis usitata lege Spanhem. ad Plut. 1016. et de ellipsi denique præpositionis materiam significantis Jensium Lect. Lucian. III. 6. p. 344. et III. 7. p. 346.

Ceterum præpositionum ellipsin tantopere amant scriptores Græci, ut interdum duæ præpositiones in una orationis parte omittantur. Aristophanes in Nub. v. 1083. Ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ: *Si* (in) *hoc* [a] *me victus fueris*. Plene: ἢν εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ. Leisn.

A.

ἀντι, *PRO*.

Frequentior apud Græcos est Ellipsis Præpositionis; quam quia non animadverterunt veteres Grammatici, in multos errores prolapsi sunt, docentes, hos vel illos casus a verbis regi et adjectivis, quum tamen, si res recte ponderetur, non aliunde quam a subin-
394 tellecta Præpositione pendeant illi casus. [In talibus noli spernere veterum Grammaticorum auctoritatem. Maximam partem verissima sunt quæ de his constructionibus docuerunt: Bosiusque et qui eum secuti sunt, hîc etiam Ellipses nescio quas confingentes viam ad intelligendam Græcæ linguæ syntaxin videntur multo magis obstruxisse, quam aperuisse. Quod in universum monere sufficiat: nam singula consectari infinitus tædiique plenissimus labor esset. Schæf.] Sic *emendi vendendive* [a] verba genitivum regere, falso docuerunt: certum est enim, nomen pretii casu secundo elatum subauditam habere præpositionem ἀντί. Ex. gr. in Act. Apost. VII. 16. — ἐν τῷ μνήματι, ὃ ὠνήσατο Ἀβραὰμ τιμῆς ἀργυρίου. Plenus sermo est, ἀντὶ τιμῆς ἀργυρίου. [b] Homerus Odyss. Λ.

— χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο —

— aurum (*pro*) caro viro accepit —

Ubi φίλου ἀνδρὸς pro ἀντὶ φίλου ἀνδρός. Sic χρύσεα χαλκείων ἀμείβειν, *aurea æneis permutare*, pro, ἀντὶ χαλκείων. [c] [Euripides Iphig. Aul. v. 1240. πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς. Musgravius: "ἀποδιδοῦσα πόνων valet hic ἀποδιδοῦσα ἀντὶ πόνων. Sic χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο Hom. Odyss. XII. v. 326. in quo eadem Ellipsis est." Aristophanes Nub. v. 22. τοῦ [ὀφείλω] δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; Kusterus: "Τοῦ. Subintellige, ἕνεκα vel ἀντί: ut dicat Strepsiades, τίνος ἕνεκα, vel ἀντὶ τίνος, etc. *Pro qua re debeo duodecim minas Pasiæ?* Sic infra v. 31. per eandem Ellipsin dicitur, τρεῖς μναῖ διφρίσκου, etc." Idem Pac. v. 1214. τί δῆτα ταυτηνὶ καταθῶ σοι τοῦν λόφοιν; v. 1217. δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας. v. 1222. τὼ λόφω Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς. Philodemus VIII. v. 1. Πέντε δίδωσιν ἑνὸς τῇ δεῖνα ὁ δεῖνα τάλαντα. v. 3. πέντε δ' ἐγὼ δραχμὰς τῶν δώδεκα Λυσιανάσσῃ. vid. Jacobs. ad III. v. 4. et Brunck. ad Aristophan. Fragm. p. 163. s. Diodorus Sic. V. c. 29. extr. σεμνυνόμενοι, διότι τῆσδε τῆς κεφαλῆς τῶν προγόνων τις, ἢ πατὴρ, ἢ καὶ αὐτὸς, πολλὰ χρήματα διδόμενα (Interpres: *magnam pecuniæ vim oblatam*. Poterat adstrictius: *datam*. Cicero Parad. VI. 2. *pecuniam Pyrrhi, quam Fabricio dabat.*) οὐκ ἔλαβε. φασὶ δέ τινας αὐτῶν καυχήσασθαι, διότι χρυσὸν ἀντίσταθμον τῆς κεφαλῆς οὐκ ἐδέξαντο. c. 35. ἀγοράζειν τὸν ἄργυρον μικρᾶς τινὸς ἀντιδόσεως ἄλλων φορτίων. Philostratus Her. p. 6. Boiss. βοῦν σίτου, καὶ οἴνου τράγον, καὶ τοιαῦτα τοιούτων, ἢ ὠνοῦμαι ἢ αὐτὸς ἀποδίδομαι. ubi Schol. ἔθος τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ διδόμενον τίμημα γενικῇ προφέρειν, τὸ δὲ ἀγοραζόμενον πρᾶγμα αἰτιατικῇ, οἷον· ἀγοράζω σῖτον χρυσίου, καὶ ὠνοῦμαι βιβλίον δραχμαῖν δυοῖν. Philemo ab Editore ad h. l. citatus: Βοῦν σίτου ὠνοῦμαι. ἐν τισιν ὀνόμασι κατὰ τὴν σύνταξιν προσπινοῦται (l. προσπίπτει.) πρόθεσις, οἷον· ἀποδίδομαι βοῦν σίτου, λείπει ἡ διά. (In Epigr. adesp. DCXXVII. v. 3. distinguo: μαρνάμενοι δ', ἀρετῆς καὶ λήματος οὐκ ἐπώλησαν ψυχάς.) Schæf.]

Intelligi autem in hisce præpositionem ἀντὶ, planum faciunt exempla, in quibus expressa ea occurrit, ut apud Epictetum in Enchirid. c. 32. εἰ μὴ προΐεμενος ταῦτα, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνα πιπράσκεται: *si non numerato pretio, quo illa venduntur*. In Epist. ad Hebr. XII. 16. Ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ: *Uno edullo vendidit primitiva sua*. Et apud Septuaginta Interpretes in Joel. III. 3. Καὶ τὰ κοράσια ἐπώλουν ἀντὶ τοῦ οἴνου, καὶ ἔπινον: *Et puellas vendebant vino, et bibebant*. [Alciphron, quod rarum est, utitur præpositione ἐπί. L. I. ep. 9. in. ἐπὶ λεπτῶν κερμάτων ἀποδίδοσθαι καὶ ὠνεῖσθαι τὰ ἐπιτήδεια. Schæf.]

* Sic Matth. c. X. οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται; pl. ἀντὶ ἀσσαρίου. Et Homerus Iliad. A. v. 111.

Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
Οὐκ ἔθελον δέξασθαι.

pl. ἀντὶ κούρης etc. Hæc præpositio subauditur quoque in adjec-

tivis, quæ excellentiam denotant, e. g. ἄξιος πολλοῦ, quod plene diceretur ἀντὶ πολλοῦ τιμήματος, ut ostendit compositum ἀντάξιος. [Ἄξιος vi propria genitivum regit, neque opus ad id habet adminiculo præpositionis ἀντί. SCHÆF.] Sic Homerus Iliad. Λ. v. 514.

Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

Hoc Græcorum more Latini quoque *dignus* et *indignus* Genitivis junxerunt, ut in vulgus notum est. Sic Suetonius Othon. c. IV. *Qui non et sentiret et prædicaret solum successionis imperii dignum.* Ovidius Trist. L. IV. 57.

Utque probæ dignum est, omni tibi dote placebam.

ubi Heinsius plura loca congessit. Theocritus Idyll. I. 57.

Τοῦ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα.

pl. ἀντὶ τοῦ. Idem Idyll. XI. 49.

Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;

SCHWEB.

Per ejusdem præpositionis Ellipsin eleganter etiam dicitur δοῦναί τι τινὸς pro ἀντί τινος, *dare aliquid* (pro) *aliquo; alicujus pretii quid æstimare.* Lucianus in Cynico p. 725. Τί ἂν δοίη τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχοντος; Quem locum pessime convertit In-
395 terpres: *Et quidem quid facias, cum vir eundem cum cinædis odorem habeat?* Tu verte: *Quid autem daret quis* (pro) *viro, qui eundem* (cum) *cinædis oleat odorem?* [Locus est T. III. p. 549. ubi item monuit Bosius. SCHÆF.] Comicus in Pace p. 686.

Οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον.

Non darem triobolum *(pro)* Diis.

i. e. non trioboli pretio æstimarem Deos. Plautus imitatus phrasin, in Rudente sub finem dixit:

Imo hercule, ut scias gaudere me,
Mihi triobolum ob eam ne duis.

sed alio sensu. Vide de hac loquutione Casaubonum in Lection. Theocrit. ad Idyll. I. ubi mendo quoque liberat elegantem Æliani locum, qui est in Var. Hist. L. II. c. 12. Τί δ' ἂν ἐμοὶ δοίητε; ὅς οὕτω φθονοῦμαι. legens, τί δ' ἂν ἐμοῦ δοίητε; sensu sane commodissimo. Sic deest ἀντὶ apud Apollonium Rhodium L. I. v. 955.

Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες.

Ubi Scholiastes: Λείπει ἡ ἀντὶ πρόθεσις, ἵν' ᾖ τὸν ἀντὶ εὐναίας καὶ ἀγκύρας λίθον. [Legendum, quod nuper ediderunt, ἐκλύσαντες. Ab hoc autem participio, non a subaudita præpositione ἀντὶ, regitur εὐναίης. SCHÆF.]

a Et *mutandi*. Ælianus Var. Hist. III. 26. τοῦ τυραννικοῦ βίου φυγὴν αὐθαίρετον ἀλλαξάμενος, pro, ἀντὶ βίου, (cum) *vita regia fugam spontaneam permutans*. SCHOETTG.

b Matth. evangel. c. X. 29. οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται; MICH.

c Elliptice dixit Chrysostomus hom. in XII. Apost. p. 189. de Juda: Τριάκοντα ἀργυρίων πωλήσας τὸν κύριον. BERNH. 396

ΑΠΟ, *AB.*

Crebro subaudienda relinquitur hæc præpositio *ante casum secundum appositum verbis quibusdam, nominibus adjectivis et adverbiis.* [In has constructiones fere valet quod paullo ante ad p. 394. in. generatim monui. Hic præterea moneo, quæ locutiones additam habent præpositionem, eas rectius abundantes quam plenas dici. SCHÆF.] De singulis distincte.

Ad *verba* quod attinet, quæ sunt [d] *liberandi, absolvendi, abstinendi, differendi, separandi, arcendi* [e] aliaque similia, ea genitivum non regunt, quod perperam docuere veteres Grammatici, sed genitivus, qui sequitur illa verba, pendet a præpositione ἀπὸ subintellecta. Ex. gr. Ἀπέχεσθαι κακῶν, plene est: ἀπέχεσθαι χεῖρας, [Expressam hanc vocem habet Homerus Iliad. A. v. 97. Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει. SCHWEB. V. ad h. l. Heyn. Wolfiana recensio habet: βαρείας Κῆρας. SCHÆF.] vel ἑαυτὸν ἀπὸ κακῶν: *abstinere manus*, vel *se a malis*. Sic I Thessal. IV. 3. Ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς πορνείας: *Ut abstineatis a scortatione.* Ubi additur ἀπὸ, ut et in Act. Apost. XV. 20. [Conf. Leisner. in præfat. SCHÆF.]

* Hanc constructionem imitatus est Horatius L. III. Od. XXVII. 69. *Mox ubi satis lusit, abstineto Irarum, dixit, calidæque rixæ.* SCHWEB.

Ἀπέχειν τινὸς pro ἀπό τινος: *abesse ab aliquo.* Additur in Evang. Lucæ. c. XV. 20. Εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλήμ. Sic etiam ἔχειν τινὸς, pro ἔχειν ἀπό τινος, dixit Dio Cassius L. XXXIX. p. 127. [f]

In φείδεσθαι cum genitivo etiam deest ἀπό. Plene Septuaginta in 1 Reg. XV. 3. καὶ οὐ φείσῃ ἀπ' αὐτοῦ. Ἀφιέναι, ἀπολύειν, ἐλευθεροῦν, ῥύεσθαί τινος: *absolvere, liberare* (ab) *aliquo*, integre ἀπό τινος, quomodo Paulus in Epist. ad Rom. VI. 22. Νυνὶ δὲ ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας etc. *Nunc autem liberati a peccato.* et Matth. VI. 13, 397
Ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ: *Libera nos a malo.* Potest etiam subaudiri præpos. ἐκ, quæ aliquando addita reperitur.

Χωρίζειν et χωρίζεσθαί τινος, pro ἀπό τινος. Addit Plato alibi: Ὁ θάνατος χωρίζει ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχήν. Addunt etiam sæpe numero Novi Testamenti Scriptores, ut Paulus Rom. VIII. 35. Τίς

ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; *Quis nos separabit a dilectione Christi?* et 1 Corinth. VII. 10. Γυναῖκα ἀπὸ ἀνδρὸς μὴ χωρισθῆναι: *Uxorem a viro non separari.* [g]

Εἴργειν τινά τινος dicitur Ellipsi præpositionis ἀπό: *arcere aliquem ab aliqua re.* ut εἴργω σε πυρὸς καὶ ὕδατος, pro ἀπὸ πυρὸς etc. *aqua et igni tibi interdico.* Addidit ἀπὸ alibi Xenophon: Τοὺς υἱοὺς εἴργουσιν δὲ πατέρες ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων: *Filios arcent patres ab improbis hominibus.*

* Plenam pariter atque ellipticam constructionem habet Homerus Iliad. Δ. v. 130. 131.

Ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ
Παιδὸς ἐέργῃ μυῖαν.

Sic Latini ἐλλειπτικῶς *arcere aliqua re.* Virgilius Æneid. L. XI. v. 826.

Succedat pugnæ, Trojanosque arceat urbe.

Pro ἀπὸ interdum habent ἐκ scriptores. Xenophon L. VI. κ. Α. p. 368. Ἀλλ' εἰρξόμεθα ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων.

Sic etiam κωλύειν τινά τινος eadem ellipsi dicitur. Plene habet Xenophon L. III. κ. Π. Ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλύουσι.

Item in ἀκούειν τινὸς sub. ἀπό. Plene Actor. IX. 13. Ἀκήκοα ἀπὸ πολλῶν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου. Schwebb.

Ὑστερεῖν et ὑστερεῖσθαί τινος, [h] *egere* vel *destitui* ab *aliqua re.* sc. ἀπό. Rom. III. 24. Ὑστεροῦνται δόξης pro ἀπὸ δόξης, *destitui gloria.* Additur Hebr. XII. 15. — μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ: — *ne quis destituatur gratia Dei.*

Ἅπτεσθαί τινος, pro ἀπό τινος, [i] quomodo plene legitur apud Septuaginta Interpretes in Levit. V. 3. Ἢ ἅψηται ἀπὸ ἀκαθαρσίας ἀν-
398 θρώπου, ἀπὸ πάσης ἀκαθαρσίας αὐτοῦ. Sic in παύεσθαι τινος. [k] Homerus Iliad. Β. Παυσάμενοι κλαγγῆς. [l]

* Euripides Hercul. fur. v. 563. Οὐ ῥίψεθ' ᾅδου τάσδε περιβολὰς κόμης; Musgravius: " κόμης a ῥίψετε regi puto, ut constructio sit ῥίψετε [ἀπὸ] κόμης τάσδε ᾅδου περιβολάς." Wakefieldius: " i. e. ἀπὸ κόμης — quam præpositionis omissionem excuset loquentis festinatio.' Similiter in Elect. 1215. Κατεῖδες, οἷον ἁ τάλαιν' ἔσω πέπλων Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστόν." Schæf.]

Præter verba etiam *nominibus quibusdam adjectivis* aliquando additur casus genitivus, qui pendet a subintellecta præpositione ἀπό. [m] Illa sunt præcipue adjectiva *indigentiæ, differentiæ, vacuitatis,* aliaque nonnulla, ut ἐνδεής, *indigus:* ἁγνός, *purus:* [n] ἐλεύθερος, *liber:* κενός, *vacuus:* μόνος et οἶος, *solus:* ἄλλος, *alius:* ἕτερος, *alter:* ἀλλότριος, *alienus:* πλησίος, *propinquus* etc. Quæ omnia Genitivos regere falso docent Grammatici: [Imo recte. Schæf.] subauditur enim in illis ἀπό, [o] ut quum dicitur: Ἐνδεὴς τῶν καθ' ἡμέραν, plene est: ἀπὸ τῶν καθ' ἡμέραν, *indigus quotidiani victus.* Ἐλεύθερος

κακίας, sc. ἀπό: liber malitia. Sic Rom. VII. 3. ἐλευθέρα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νόμου, libera est a lege. Comicus in Nubib. v. 1415. p. 201. σῶμα πληγῶν ἀθῷον. quæ præpositio additur Matth. evangel. c. XXVII. 24. Ἀθῷός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου. Lucianus: Κενὴ οἰστῶν ἡ φαρέτρα: *Pharetra sagittis vacua.* pro ἀπ' οἰστῶν. [p] Ἄπειρος τούτου, *expers hujus*, plene ἀπὸ τούτου. Μόνος πάντων, pro μόνος ἀπὸ πάντων.

Οἶος ἄλλων, pro οἶος ἀπ' ἄλλων. Moschopulus ad Hesiodi Ἔργ. vers. 11. Τὸ μόνον ὄνομα — ἐφ' ᾧ λεγόμενον, μέσην ἔχει πάντως τὴν ἀπὸ πρόθεσιν, ἢ παροῦσαν, ἢ συνυπακουομένην, οἷον μόνος πάντων, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ πάντων, καὶ οἶος ἀπ' ἄλλων παρὰ τῷ Θεολόγῳ Γρηγορίῳ ἐν τοῖς ἔπεσι etc. Addidit Sophocles in Philoctete vers. 182.

Κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων. 399

Jacet solus ab aliis.

Ἀλλότριον ἐκείνου, *alienum ab illo*, dicitur ἐλλειπτικῶς pro ἀπ' ἐκείνου, ut et πλησίον τοῦ χωρίου, *propinquum loco*, pro ἀπὸ τοῦ χωρίου. Sic ἄσσον τινος pro ἀπό τινος, *probe ab aliquo.* [q] Theocritus Idyll. A.

Αὖθις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἄσσον ἐοῖσα.

Ἄλλος ἐκείνου, *alius ab illo*, similiter dicitur pro ἄλλος ἀπ' ἐκείνου. Plato Menone: Ἄλλο ἐπιστήμης, plene ἄλλο ἀπ' ἐπιστήμης, *diversum a scientia.*

Sic ὕστερός τινος pro ἀπό τινος. Quam loquendi formam a Græcis sumserunt Latini. Phædrus Prolog. L. III.

Quod si accusator alius Seiano foret.

i. e. *alius a Seiano.* Horat. Epist. ad Quinctium L. I.

Neve putes alium sapiente bonoque beatum.

Cicero Ep. Fam. XI. 2. *Nec quidquam aliud libertate communi quæsisse.* [r]

Denique in *adverbiis quibusdam, quæ genitivum post se habent*, subaudiri debet præpositio ἀπό. [s] E. g. πόῤῥω τῆς τέχνης, πόῤῥω τῆς πόλεως, πόῤῥω τοῦ Διὸς, elliptice dicuntur pro; πόῤῥω ἀπὸ τῆς τέχνης, ἀπὸ τῆς πόλεως etc. Ælianus Var. Hist. II. 8. Πόῤῥω κρίσεως ὀρθῆς, *procul a recto judicio.* pro πόῤῥω ἀπὸ κρίσεως ὀρθῆς. Sic etiam ἐγγὺς τῆς πόλεως: pro ἐγγὺς ἀπὸ τῆς πόλεως. Nam adverbium genitivum 400
regere nequit. [Cur regere nequit? Num quia adverbium dicitur? Dic præpositionem in tali structura. SCHÆF.] [t]

Item ἀπὸ subaudias velim in *adverbiis illis, quæ, separationem significantia, genitivum post se habent*, qualia sunt ἄνευ, ἄτερ, χωρὶς, [u] δίχα, quæ *sine*, vel *seorsum a* notant, cum intellectum habeant ἀπό. [x]

d Etiam *incipiendi*. Sic Apollonius Rhodius Argonauticorum librum exorditur: Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε. Ad quæ Scholiastes. τὸ μὲν σημαίνει, ἀπὸ σοῦ τὴν ἀρχὴν ποιοῦμαι. BERNH.

e Lucæ c. XIII. 12. ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου. Petri epist. poster. cap. I. 4. ἀποφυγόντες τῆς φθορᾶς. it. ἀπαλλοτριόω. Ephes. II. 12. c. IV. 18. MICH.

f Sic ἐπέχειν δρόμον, *sustinere cursum*, dixit Aristophanes Avib. v. 1200. Plene legitur in Ran. v. 875. ἐπίχειν ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, *abstinere a vocum grandinibus*. LEISN.

* Δέω, *absum*, it. δεῖ, *opus est*, cum genitivo. MICH.

g Ἀρπάζειν θανάτου, pro ἀπὸ θανάτου, *rapere* (ex) *morte*. Leo Imp. Serm. de Sepultura Christi p. 289. Ἱστασθαί τινά τινος, in significatione *arcendi*, *abducendi*, pro ἀπό τινος, Gregorius Nyssenus Tractat. I. in Psalmos p. 42. Τοὺς ἐν κακίᾳ ζῶν-
401 τας ἵστησι μὲν τῆς ἀτόπου πλάνης: *Eos, qui in malitia vivunt*, (ab) *absurdo errore abducit*. SCHOETTG.

* Αἴρειν. Marc. c. II. 21. αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τὸ καινὸν (ἀπὸ) τοῦ παλαιοῦ. MICH.

h Item λείπεσθαι, ut in Jacobi epist. cap. I. 5. λείπεται (ἀπὸ) σοφίας Syriace ܚܣܝܪ ܡܢ ܚܟܡܬܐ. MICH.

i Quid vero? si subaudires ἐπὶ, sicut in δέγειν τινὸς, pro ἐπί τινος. MICH.

k Petrus in epist. I. cap. IV. 1. πέπαυται (ἀφ') ἁμαρτίας. MICH.

l Græci etiam materiam, unde quid factum est, ponunt in secundo casu per ellipsin præpositionis vel ἀπὸ vel ἐκ. Ælianus Var. Hist. IX. 14. Μολίβδου πεποιημένα. Addit præpositionem ἀπὸ Lucianus in Asino: κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Plura exempla habet Jensius Lect. Lucian. III. 7. p. 344. seqq. LEISN.

* Huc pertinent etiam verba *desinendi*. Pæanius, Eutropii metaphrastes, L. I. 13. 2. οὐ πρότερον ἔμελλε τῆς ὀργῆς λήξειν: *non prius* (ab) *ira cessare volebat*. SCHOETTG.

* Sic Horatius Græcorum imitatione L. II. Od. IX. v. 17. *Desine mollium tandem querelarum*.

In ἁμαρτάνω τινὸς sub. ἀπό. Homer. Iliad. O. v. 430. Τοῦ μὲν ἄμαρθ'. unde sæpius ἀφάμαρτε apud eumdem, e. g. Iliad. Λ. v. 350. Ζ. v. 405. SCHWEB.

* Item verba *fruendi*, ut ἀπολαύειν τινός. Additur præpositio a Luciano in Mort. Dial. p. 224. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων (scil. τί) ἀπολαύσωμεν. LEISN.

402 * Deest quoque post *verba passiva*. Euripides in Med. vers. 29. Ἀκούει νουθετουμένη φίλων, *audit monita* (ab) *amicis*. Dici debuit: νουθετουμένη ἀπὸ τῶν φίλων. [Imo junge ἀκούει φίλων. SCHÆF.] Et vers. 52.

Πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;

Quomodo [a] te sola relinqui vult Medea?

[Jungo σοῦ μόνη. SCHÆF.] Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων: *Veteres a novis deseruntur* [imo *vincuntur*. SCHÆF.] *affinitatibus*, sive, *posteriores abolent priores*. pro ἀπὸ καινῶν λείπεται. Euripides in Med. vers. 76. It. v. 113.

Παῖδες, ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς
Σὺν πατρί.

Pereatis cum patre (ab) *infensa vobis matre*. pro ἀπὸ στυγερᾶς ματρός. [Junge παῖδες στυγερᾶς ματρός. SCHÆF.] BERNH. Non cogitavit vir doctus, verba passiva poscere, non præpositionem ἀπὸ, sed ὑπό. SCHÆF.

m Διαφέρειν τινὸς, pro ἀπό τινος, coll. epist. ad Galat. c. II. 6. MICH.

n Γυμνὸς, *nudus*; ξένος, *peregrinus*. MICH.

Pæanius L. VII. c. 9. Γυμνὸς παντὸς ἐσθήματος. Ephes. II. 12. ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας. Mich.

p Ὁδὸς καθαρὰ παντὸς κακοῦ. Cebes in Tabula. pro ἀπὸ κακοῦ. Schoettg.

* Plene est Actor. XX. 26. Καθαρὸς ἀπὸ τοῦ αἵματος. Schweb.

q Supplet Pæanius, Eutropii metaphrastes, I. 13. 2. Καὶ πλησίον αὐτῆς, ἐγένετο τῆς πόλεως ἀπὸ πέντε σημείων. Schoettg. Non supplet Pæanius. Conf. not. ad Longi Pastor. p. 329. Schæf.

r Item post Substantiva quædam; ut Septuaginta Interpretes in Numeror. cap. XXV. 6. ἄνθρωπος (ἀπὸ) τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. Mich. 403

s Item post ἔσωθεν et ἔξωθεν, ut Apocal. cap. XI. 2. τὴν ἔξωθεν (ἀπὸ) τοῦ ναοῦ. Post ἐντεῦθεν, ut Apoc. c. XXII. 2. καὶ τοῦ ποταμοῦ ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν. Post κυκλόθεν, ut Apoc. c. IV. 3. 4. et c. V. 11. κυκλόθεν τοῦ θρόνου. It. πλησίον (ἀπὸ) τινὸς, *prope aliquem*. Mich.

t Item ὕστερον, ut Pæanius L. VII. c. 14. δύο τοῦ πατρὸς ὕστερον ἔτεσι, *duobus post patrem annis*. Mich.

u Χωρίς. conf. Joan. evang. c. XX. 7. Mich.

x Item in ὀψὲ, ut notat Lamb. Bos in Exerc. ad Matth. c. XXVIII. 1. Schoettg.

* Item in ἐκτὸς, ut Lucas in Actis Apost. cap. XXVI. 22. οὐδὲν ἐκτὸς λέγων ὧν τε οἱ προφῆται ἐλάλησαν etc. Item in πλὴν, ut Marc. evang. c. XII. 32. πλὴν αὐτοῦ, *præter ipsum*. Mich.

Δ.

ΔΙΑ, *PER, PROPTER*.

Nomen temporis quando in genitivo ponitur, elliptice dicitur, subaudita præpos. διά. E. g. τοῦ μηνὸς, plene, διὰ τοῦ μηνός. Χειμῶνος 404
[a] καὶ θέρος, plene διὰ χειμῶνος καὶ θέρος. Comicus in Pluto v. 98. p. 11. Πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου. i. e. διὰ πολλοῦ χρόνου. *Nam multo tempore ipsos non vidi.* Alia exempla vide apud Budæum in Comment. ling. Græcæ p. 995. [b] [Lucianus T. II. p. 124. οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι. *non multis post annis.* Schæf.]

Etiam ante alios genitivos [d] hæc præpositio omittitur, ut apud Homerum Iliad. Β. 801. Ἔρχονται πεδίοιο, i. e. ἔρχονται διὰ πεδίοιο, *eunt* (per) *campum*. ut Eustathius ibid. ἀντὶ τοῦ, διὰ τῆς πεδιάδος. et Iliad. Δ. 244.

Αἰεὶ ἐπεὶ σὺν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι.

sc. διά. [e] [Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 345. et Heyn. passim ad Iliad., e. g. ad VIII. v. 106. Schæf.]

* Sic Sophocles Electr. v. 480. οὐ μακροῦ χρόνου. ubi Schol. Gr. διὰ μακροῦ χρόνου. uti plene etiam habet Themistius Orat. XVII. p. 213. C. Ἐπανήγαγεν αὖθις διὰ μακροῦ χρόνου φιλοσοφίαν. Id. Orat. XVI. p. 211. D. ὀλίγου χρόνου, *non multo post*. Pleno sermone est apud Xenophontem L. I. Κ. Π. p. 48. δι' ὀλίγου γε (χρόνου). Addi possunt et alia ex Homeri Iliad. Ν. v. 191. Δόρυ (διὰ) χροὸς εἴσατο. Ibid. Υ. v. 362. Στιχὸς εἶμι διαμπερές. Item Theodor. Prodr. L. I.

p. 18. κτείνων (διὰ) ξύλων. et ibid. κτείνων λίθων. SCHWEB. De Prodromi loco v. Dorvill. ad Chariton. p. 779. SCHÆF.

Item *ante accusativum* aliquando omittitur διὰ, *propter*, ut Apollonius Rhodius L. II. Ζηνὸς χόλον, pro διὰ Ζηνὸς χόλον, *Jovis* (ob) *iram*. Euripides Phœn. vers. 881. Ἃ 'γὼ τί δρῶν etc. (Propter) *quæ ego quid faciens* etc. ubi Scholiast. λείπει διά. [f] Et sæpe elliptice ταῦτα ponitur, pro διὰ ταῦτα. Mercurius apud Aristophanem in Pace v. 413. p. 649.

Ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην;

An propterea jam olim dies suffurati sunt?

ubi Scholiastes: Ταῦτα, διὰ ταῦτα. Et in Nubibus p. 145. Ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν etc. *Propterea fingebant.* ubi Schol. λείπει ἡ διά. Xenophon in Κύρ. Παιδ. I. 26. Ταῦτ' ἄρα — καὶ ἐνεώρας μοι. *Propterea me aspiciebas.* Theocritus in Idyll. XIV. vers. 3.

405 Αἰσχ. Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε. Θ. Ταῦτ' ἄρα λεπτόν —

Æsch. Non optime valemus, Thyóniche. Th. Propterea macies —

[Vid. Brunck. ad Aristophan. Nub. v. 319. Av. v. 120. SCHÆF.] Sic *Hoc* Latinis *pro propter hoc.* Plautus Amphitr. Act. I. Sc. 1.

Opulento homini hoc servitus dura est. [h]

* Sic Sophocles Ajac. v. 30. πηδῶντα πεδία. Idem v. 176. Ἤπου τινὸς νίκας ἀκάρπωτον χάριν. Ibid. v. 439. οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς. quibus in locis recte omnino subauditur διά. Item in illis Homeri Iliad. I. v. 77. Τίς ἂν τάδε γηθήσειν. Inprimis vero notabilis est præpositionis διὰ ellipsis in illis Homeri Iliad. Τ. v. 326. Ἠὲ τόν. Item in illa formula ὅρκια τάμνειν. Plena locutio ita esse videtur: τάμνειν θυσίαν διὰ τὰ ὅρκια. Ad fœdera enim sancienda veteres jusjurandum adhibuerunt; idque cæsa victima confirmarunt; quod colligitur cum ex aliis locis, tum Homer. Iliad. Τ. v. 266. De quo loco vid. Eustathius p. 1255. l. 30. Sic Latini quoque Accusativis sæpius ἐλλιπῶς utuntur, subintellecta præpositione *propter*. Cicero ad Divers. L. IV. epist. I. *Ut si quid tu eum velles ad me mittere.* i. e. *propter quid.* Idem L. VIII. ep. 14. *Nunc furit, tam gavisos homines* (propter) *suum dolorem.* Virgilius Ecl. I. v. 37.

Mirabar, quid mœsta deos, Amarylli, vocares.

i e. *propter quid.* SCHWEB.

* In ὅρκια τάμνειν, λευκὴν ἡμέραν θύειν, θύειν τὰ ἐξιτήρια, τὰ ἐμβατήρια, notante Zeibichio Athl. Παραδ. p. 106. 107. F. ST.

a Marc. evangel. c. XIII. 18. Sic τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, Joannes evang. c. XVIII. 13. ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, in epist. ad Hebr. c. IX. 7. Mich.

b Adde ἡμέρας καὶ νυκτός: plene enim διὰ τῆς νυκτὸς habes in Lucæ evang. cap. V. 5. et in ejusdem Act. Apost. cap. XVII. 10. c Sic apud Lucianum Vit. Auct. Καὶ πίνετε ὅλην ἑτέραν λαλίαν μηδέν. Schoetto.

c Posset etiam præpositio ἐκ addi. Nam ἐκ νυκτῶν, noctu, dixit Euripides in Rheso, vers. 13. Τίνες ἐκ νυκτῶν τὰς ἡμετέρας κοίτας πλάθουσι; quinam cubile nostrum adire noctu audent? Bernh.

d Item ante genitivum pretii, ut εἰ τοσούτου (i. e. διὰ τοσούτου) τὸ χωρίον ἀπέδοσθε, Act. c. V. 8. Ἐγὼ (διὰ) πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην, cap. XXII. 28. coll. c. VIII. 20. ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι. Mich.

e In actionibus sive factis quibuscunque. Hercules apud Euripidem in Alc. v. 1025. 406

Πολλῶν δὲ μόχθων ἦλθε χεῖρας εἰς ἐμάς.

pro διὰ πολλῶν μόχθων. Multo autem labore in nostras illa venit manus. Bernh. Rectius nunc editur: πολλῷ δὲ μόχθῳ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς. Sic in Aristophan. Av. v. 1620. scribendum suspicor μισθῷ, ubi vulgo legunt μισθόν, item subaudientes διά. Schæf.

f Usurpatur etiam frequentissime τί interrogativum pro διὰ τί, propter quid, cur? Marc. c. XII. 15. Τί με πειράζετε; Cur me tentatis? Et talia innumera in Novo Fœdere occurrunt. Libanius epist. 10. pr. Τί ἄν τις αἰτιῷτο φεύγοντα πῦρ; Cur aliquis eum redargueret, qui ignem fugit? g Schoetto.

g Plura vide apud Raphelium in adnotationibus Xenophonteis ad Petri epis II. cap. I. 5. Mich.

h Deest etiam hæc præpositio in illis locutionibus apud Aristophanem in Equit. vers. 644.

Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια.

(Ob) lætum me coronant nuncium.

Ad quem locum recte Bisetus: Τοῖς εὐαγγελίοις γερατεῖον νομίζουσιν. ἀλλ' εἰ μὲν γράφοις εὐαγγέλια, ἔλλειψις ἔσται τῆς διὰ προθέσεως, διὰ τὰ εὐαγγέλια, διὰ τὴν καλὴν καὶ ἀγαθὴν ἀγγελίαν. Apud Ælianum in Var. Hist. VIII. 7. θύειν τοὺς γάμους. Leisn.

* Omittitur etiam in ὃ, quod est pro δι' ὅ. Apollonius Rhodius Argonauticorum L. I. 205. Ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦεν Πᾶσιν ἀριστήεσσιν: Quapropter etiam inter principes numerabatur. Euripides in Alcest. vers. 764. Ἀφροντίζων ἐμῆς Δεσποίνης, ὅ μοι πᾶσί τ' οἰκέταισιν ἦν Μήτηρ: ad lugendam dominam, quia mihi omnique familiæ matris loco fuit. [Recte editur: ἥ μοι. Bernholdi lectionem ipsum metrum falsitatis convincit. Schæf.] Idem statuendum de τί, quod pro ὃ dicitur. Aratus Φαινομ. vers. 27. Τὸ δὴ καλέονται ἅμαξαι: Quapropter currus vocantur. 407

Idem sentiendum de ὅπερ. Hecatæus Milesius [imo Diodorus Siculus, cujus v. Eclog. T. II. p. 543. in. Schæf.] de Judæis: Καταλαβέσθαι συνέβαινε τὰς πατρίους τῶν Θεῶν τιμάς. Ὅπερ οἱ τῆς χώρας ἐγγενεῖς ὑπέλαβον, ἐὰν μὴ τοὺς ἀλλοφύλους μεταστήσωνται, etc. Sine ἐλλείψει obscurior est locus, quam non animadvertit Latinus, quicunque ille fuit, interpres, illa sic reddens: Quod incolæ, nisi alienigenas dimitterent, malorum judicium fore suspicati sunt. Mihi toto cœlo hæc interpretatio videtur ab historici sententia distare. Rectius omnia et facilius procedent, si teneatis ἔλλειψιν. Igitur si scripseris: Δι' ὅπερ οἱ τῆς χώρας ἐγγενεῖς ὑπέλαβον, recte cohærebit quod sequitur: κρίσιν οὐκ ἔσεσθαι τῶν κακῶν: quare existimarunt indigenæ, nisi fuerint e terra dimissi advenæ, non fore rectum de mali origine judicium. Bernh.

408

E.

ΕΙΣ, *IN*, *AD*.

Ellipsis præpositionis εἰς post verba motum ad locum significantia usitata satis ést Græcis, magis tamen poëtis, quam prosæ scriptoribus. Homerus Odyss. III. vers. 278.

> Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνῶν.
>
> Sed cum Sunium sacrum pervenimus, promontorium Atheniensium.

Eodem libro:

> ——————— Μαλειάων ὄρος αἰπὺ
> Ἶξε θέων.
>
> —— Malearum montem excelsum
> Pervenit currendo.

In quibus Σούνιον pro εἰς Σούνιον, et ὄρος pro εἰς ὄρος.

* Hanc ellipsin Græcorum imitantur quoque Latini, quando nominibus provinciarum non addunt præpositiones, quas tamen ars exigit; uti Servius habet ad Virgilii Æneid. L. I. v. 6.

> Italiam fato profugus Lavinaque venit
> Littora.

pro *ad Italiam*. vid. Diomedes Grammat. p. 445. Idem Eclog. I. 65. 66.

> At nos hinc alii sitientes ibimus Afros,
> Pars Scythiam et rapidum Cretæ veniemus Oaxen.

Sic ipse Cicero pro L. Manil. c. 12. *Qui Siciliam adiit — inde Sardiniam cum classe venit*. SCHWEB.

Sic Iliad. Α. vers. 322. Ἔρχεσθον κλισίην, pro εἰς κλισίην, (ad) *tentorium*. et Iliad. Ζ. Τόδ' ἱκάνεις, i. e. εἰς τόδε τὸ χωρίον ἱκάνεις, *in hunc locum venis*, duplici Ellipsi. Iliad. Ρ. vers. 114: — ἵκετο ἔθνος ἑταίρων, pro εἰς ἔθνος. Euripides in Med. vers. 1143: Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην: *Simul tuos filios comitabar in conclave mulierum*. ubi Scholiastes: Λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν' ᾖ εἰς στέγας. Pausanias in Arcad. p. 655. ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, pro εἰς τὸ ἱερόν. Aristophanes in Avibus v. 953. p. 587: Νιφοβόλα πεδία πολύπορά τ' ἤλυθον, i. e. ut recte ibi
409 Bisetus: εἰς πεδία νιφόβλητα καὶ πολύπορα: *veni in campos nive percussos* etc. [a]

* Sophocles Œdip. R. v. 1178. ὡς ἄλλην χθόνα Δοκῶν ἀποίσειν. Ai. v. 516. ἡ μοῖρα τὸν φύσαντά με Καθεῖλεν Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας.

Philoct. v. 141. σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθε Πᾶν κράτος ὠγύγιον. Euripides Helen. v. 253. ὡς Ἀθάνας μόλοιμ' —. v. 603. οὐδ' ἀφίξομαι Ἕλληνας, οὐδὲ πατρίδα τὴν ἐμήν ποτε. Herc. fur. v. 407. Τὸν ἱππευτάν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν ——— Ἔβα. Vid. Brunck. ad Aristophan. Nub. v. 30. SCHÆF.

Sic quando εὐθὺ vel similis vox cum casu secundo occurrit, subaudienda est præpositio εἰς, cum χωρίον, τόπον, οἶκον vel αὐλάς. E. gr. Χώρει εὐθὺ τῆς σωτηρίας, pro εὐθὺ εἰς χωρίον τῆς σωτηρίας: *Abi recta* ad *salutis* locum. Lucianus in Bis Accus. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου: *Recta ad Areopagum.* pro εὐθὺ εἰς τόπον τοῦ Ἀρείου πάγου. Ælianus in Var. Hist. IX. 18. ——— ἥδιον ἂν τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ Ἅιδου: *libentius alteram ingrederer, quæ recta* (ad) *inferos duceret.* Plenus sermo esset: ἥδιον ἂν κατὰ τὴν ἑτέραν ὁδὸν ἦλθον τὴν ἄγουσαν εὐθὺ εἰς οἶκον τοῦ Ἅιδου. [Quam plenam locutionem legimus Matth. c. VII. 13. 14. SCHWEB.] Pari modo ἔρχεσθαι vel ἀφικνεῖσθαι εὐθὺ τοῦ Διὸς, ut Comicus in Pace, pro εὐθὺ εἰς τοῦ Διὸς, οἶκον vel αὐλὰς, ut paulo post in eadem fabula, p. 634.

Ὀρθῶς χώρει Διὸς εἰς αὐλάς.

Recta incede ad Jovis aulas.

Ex quo loco docemur, supplendam hoc modo semper ellipticam illam loquutionem, qua post verbum motus ponitur εὐθὺ cum casu secundo.

Porro [b] quum duo accusativi adduntur verbis activis et mediis, alter horum pendet a præpositione εἰς, ut: Αἰτιῶμαί σε ταῦτα, *accuso te harum rerum*, pro εἰς ταῦτα. Præpositione enim ibi destituitur accusativus rei. Λέγω σε κακὰ, *maledico tibi.* [Hanc Græcorum constructionem aliquoties imitatur Petronius, e. g. cap. LIX. *Cave majorem maledicas.* c. XCVI. *Maledic illam versibus.* c. LXXIV. *Maledicere Trimalchionem cœpit.* Est enim revera in hisce ellipsis præpositionis *in* vel *adversus*, Gr. εἰς, ac plena ita est locutio: *male dicere in aliquem.* SCHWEB.] Aristophanes in Pluto v. 73. p. 9. Κακόν τί μ' ἐργάσεσθε: *aliquod mihi dabitis malum.* et paullo post: Ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν: *Jupiter mihi hæcce fecit.* et alibi: Οἷα τοὺς 410
ἄλλους δράσῃς, *quæcunque aliis feceris.* In quibus præpositione destituitur accusativus personæ: nam pro δρᾷν τινά τι integre dicitur, δρᾷν τι εἰς τινὰ, quemadmodum Sophocles alibi dixit ——— εἰς οὓς τ' ἔδρων, *et quibus facerem.* Matth. c. XXVI. 10. ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ. [c]

* Pro εἰς reperitur etiam in hac locutione περί. Sic apud Lucianum T. I. p. 121. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περί σε. SCHWEB.

Præterea ἡ εἰς cum articulo τὸ sæpe ante Infinitivum subintelligitur, ut in Evang. Lucæ cap. IX. 2. Καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρύσσειν, i. e. εἰς τὸ κηρύσσειν, *misitque eos* (ad) *prædicandum.* [d] Pausanias in Atticis: Ἦν Ἀριστίων Ἀθηναῖος, ᾧ Μιθριδάτης πρεσβεύειν ἐς τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας ἐχρῆτο. h. e. εἰς τὸ πρεσβεύειν. *Erat Aristion Atheniensis, quo utebatur Mithridates legato, quem mitteret ad urbes*

Græcum. Comicus in Nubibus p. 189. Νῦν μὲν γὰρ ἴδε etc. ubi Scholiast λείπει εἰς τὸ ἴδεν.

Denique multis in aliis accusativis deficit hæc præpositio, ut τί; *quid?* pro εἰς τί, *ad quid?* τί χρή; *quid opus est?* Plene εἰς τί χρή; quemadmodum dixit Maximus Tyrius Dissert. XXI. Ἐς τί χρὴ λέγειν; *Quid attinet dicere?* Τέλος, pro εἰς τέλος, *tandem*, apud Xenophontem et alios. [Ἐς τελέσιν Hom. Hymn. in Bacch. v. 29. SCHÆF.]

Passim ante χάριν, ut οὗ, ἐκείνου χάριν, *cujus, illius gratia*, pro εἰς οὗ et εἰς ἐκείνου χάριν. Æschylus in Persis: Ἔρεσσ', ἔρεσσε, καὶ στέναζ' ἐμὴν
411 χάριν, i. e. εἰς ἐμὴν χάριν, *Remiga, remiga, et geme meam in gratiam*. Comicus in Acharn. p. 428. Ἀλλ' ἐλεύσομαι τὴν σὴν χάριν: *Sed sequemur (in) tuam gratiam.* ubi Scholia: λείπει ἡ εἰς πρόθεσις, ἵν' ᾖ, εἰς τὴν σὴν χάριν. Themist. Or. IV. p. 109. ... χάριν. Sic alibi βουλῆς χάριν, subintell. εἰς, (in) *gratiam senatus.* [Vid. Jac. Just. Scholteri. Specim. Hermeneut. de divers. significat. vocis χάρις in N. T. (Præs. Iod. Heringa. Trai. ad Rh. 1805.) p. 157. SCHÆF.] Ἀρχήν, pro εἰς ἀρχήν. Pausanias Lacon. 246. Τοῦτον δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσίεμαι, *hunc prorsus non admitto.* [Vid. Sext. Empirici Hypotyp. I. 14. II. 6. Joann. evang. c. VIII. 25.] Idem addidit p. 274. οὕτως οὐδὲ ἐγχωροῦν ἐστιν ἐς ἀρχήν: *omnino non convenit.* [Facius e Codicis auctoritate delevit. Bene. SCHÆF.]

Deest etiam in sequentibus, ut apud Thucydidem Lib. II. Ἐκείνῃ τε, ἐγγὺς οὔσῃ, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο. pro εἰς τὰ πλείστου ἄξια: *Illo* (fonte), *quia propinquus erat*, (ad) *res maximi momenti utebantur.* Eodem libro: Ἃ γὰρ πόλιν ὕμνησα: *Quæ enim* (in) *urbem cecini.* Recte ibi Scholia: ἃ εἰς τὴν πόλιν ὕμνησα.

Homerus Iliad. I. Τίς ἂν τάδε γνοίη; *Quis hæc intelligat?* ubi Eustathius: Κατὰ ἔλλειψιν ἔφρασε προθέσεως, οἷον τίς ἂν εἰς τάδε ἢ κατὰ τάδε γνοίη; [Vid. supra in Ellipsi Nominum v. Ἀσίων et Ἰδών. SCHÆF.] Comicus in Nubib. p. 185. Ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ. *Si (in) hoc victus fueris a me.* Ad quem locum Scholia: λείπει ἡ εἰς. ἵν' ᾖ, εἰς τοῦτο. δύο προθέσεις ἐλλείπει. ἀντὶ τοῦ, εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ. Et in Equitibus v. 765. p. 334.

——— διαρρινήσαιμ', διατμηθείην τε λέπαδνα.

——— discerpar, discindarque (in) lora.

412 Ubi Scholia iterum: λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν' ᾖ, εἰς λέπαδνα. [Quinimo verba dividendi sæpius sic struuntur. Homer. Hymn. in Mercur. v. 128. ἔσχισε δώδεκα μοίρας. Euripides Hel. v. 417. ναῦς δὲ πρὸς πέτρας Ἀλάδος ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίαν. In Herodoto II. c. 147. Codicum auctoritate edidi δυώδεκα μοίρας δασάμενοι Αἴγυπτον πᾶσαν. Plutarchus Vit. Parall. T. I. p. 643. εἰς ἑπτὰ μέρη διελὼν τὸ πλῆθος. Reiskius: "præpositionem de meo addidi," reprehensus ideo, idque jure, a Viro Docto in PHILOLOG. BIBLIOTHEK III. B. 6. St. p. 495. (Diodorus Sic. XVIII. c. 29. διῃρημένοι εἰς δυο-

μάως εἰς δύο μέρη διελεῖν. Non mirer, si suspiceris, præpositionem ex ultimis literis vocis prægressæ natam esse.) Add. Valckenar. ad Herodot. p. 558. 60. Morus ad Xenophont. Histor. Gr. I. 7. 10. p. 47. Zeun. ad Cyropæd. I. 2, 5. Fischer. ad Weller. III. 1, p. 444. s. SCHÆF.]

a In vocabulo καιρὸν, quod Euripides habet in Hel. vers. 486.

Καιρὸν γὰρ οὐκ ἦλθες.

Opportune jam non venisti.

Ubi dicendum fuit εἰς καιρόν. Εἰς καιρὸν autem dici a Græcis, vel tirones norunt. E. g. id. in Hel. v. 1087. Εἰς καιρὸν ἦλθε. Et in Herc. Fur. v. 701. Εἰς καιρὸν οἴκων Ἀμφιτρύων ἔξω περᾷ. BERNH.

b Ni fallor, huc quoque pertinent loquutiones, καλῶς vel κακῶς λέγειν vel λέγειν τινα. Item καλῶς vel κακῶς ποιεῖν τινα. vide Lucam in Actis Apostol. c. XXIII. 5. in evangel. c. VI. 26. Matthæum in evangel. c. V. 44. Item λέγειν τινὰ, simpliciter, Joan. evang. c. VI. 71. Septuaginta in Proverb. c. XXIV. 24. ὁ εἰπὼν (εἰς) τὸν ἀσεβῆ, δίκαιός ἐστιν. Joann. epist. III. vers. 10. φλυαρῶν ἡμᾶς. MICH.

c Matthæus in evang. c. XXVII. 22. τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; Septuaginta in Exod. c. XXII. 30. οὕτω ποιήσεις τὸν μόσχον σου, ex Hebraico לשורך תעשה כן cap. XXIII. 11. οὕτω ποιήσεις τὸν ἀμπελῶνά σου. MICH.

d Scilicet Græci, ubi *finem* vel *caussam* innuunt, usurpant sæpe simpliciter Infinitivum pro Gerundio Latinorum, et omittunt vel εἰς τὸ, vel πρὸς τὸ, vel ἕνεκα τοῦ, vel περὶ τοῦ. Plures ejusmodi locos collegit Jensius in epistola ad I. G. Grævium, Lectionibus Lucian. subjuncta p. 406. Ita ex Latinis Ennius I. Annal. *Ecquis extiterit Romæ regnare quadrata*, i. e. πρὸς τὸ βασιλεύειν. conf. Lucretius L. III. 908. LEISN. 413

e Omittitur etiam a Luciano et aliis in verbo ὁρᾷν, pro *affectare, cupere, sectari*. Lucianus in Hermot. Οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ὁρᾷ, οὔτε δόξαν ὁρῶσιν etc. *Neque enim amplius aurum, neque gloriam sectantur.* Ita *videre* sumitur apud Livium L. II. 22. Sæpe εἰς additur. Theophrastus περὶ πολλανθίας: ἐνθυμή, εἰς ἀναβλέπουσιν εἰς οἱ ἄνθρωποι. Cleanthes apud Clementem Alexandrinum, L. V. Stromaton: Ἀπελεύθερος πᾶς, ὅστις εἰς δόξαν βλέπει. Itaque Brodæus Misc. IX. 13. perperam apud Lucianum in de Mercede conduct. pro τὸν ὃ μὴ θέμις ὁρῶντα, legi vult, τὸν εἰς ὃ μὴ θέμις ὁρῶντα. Vid. Jensii Lect. Lucian. L. I. 10. p. 112. Clericus ad Genes. IV. 4. Græci etiam dicunt ὑβρίζειν τινὰ, pro εἰς τινα, *contumeliis afficere aliquem*. Demosthenes in Midiana: ἐάν τις ὑβρίζῃ ἢ παῖδα, ἢ γυναῖκα, ἢ ἄνδρα τῶν ἐλευθέρων, ἢ τῶν δούλων etc. Sed sæpe additur εἰς. Aristophanes Plut. v. 900. ὑβρίζειν εἰς ἐμέ. Plura suppeditabit Spanhemius ad h. l. LEISN.

f Ἔνδυμα, 2 Thessal. I. 5. μάτην, pro εἰς μάτην, *in vanum, frustra*. Matth. c. XV. 9. Marc. c. VII. 7. coll. Septuaginta in Jerem. c. IV. 30. c. VIII. 8. MICH. Videtur μάτην pro accusativo habuisse. εἰς μάτην legas in Luciani Tragodopod. v. 28. 240. et in Schol. ad Aristophan. Plut. v. 1111. SCHÆF. 414

g Quam sæpe interpretes, interque eos Tanaqu. Faber et Angelus Politianus in explicatione hujus voculæ ἀρχὴν offenderint, ostendit Jensius Lect. Lucian. III. 8. p. 352. [Johann. c. VIII. v. 25. Τὴν ἀρχὴν ὅτι καὶ λαλῶ ὑμῖν. cf. Fabricii not. ad Sext. Empiric. p. 26. SCHWEB.] Supprimit hanc præpositionem etiam Lucianus in Demosth. Encomio: μηδ' ἂν ἐμαυτὸν ὅτι ἔξω τάξιν, λιπεῖν etc. Supple εἰς, ut sit: εἰς ἂν ἐμαυτὸν etc. Supplet Epictetus cap. 29. τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινομένων οὕτως ἔχου, ὡς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένος εἰς ταύτην τὴν τάξιν. LEISN.

h Thucydides I. 15. Καὶ ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ οὐκ ἐξῇσαν οἱ Ἕλληνες: *Nam Græci in regiones a suis finibus valde remotas, aliorum subigendorum caussa, nullas expeditiones tunc faciebant.* [ubi Schol. ἐξῄεσαν] ἐξιόντες ἐποίουν, ut verbum ἐξῄεσαν in duo vocabula resolvat, quod opus non est, si ellipsis præpositionis εἰς admittitur. LEISN.

i Vide ibi Kusterum ad vers. 765. Item in formula ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, quod in-
415 tegrum est, ἐξ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, *de die in diem*. Petrus epist. II. c. II. 8. Ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ψυχὴν δικαίαν ἀνόμοις ἔργοις ἐβασάνιζεν. k Schoettg.

k In notissima dictione μένειν τὴν ἡμέραν vel χρόνον, quod est *exspectare diem vel tempus*, deest εἰς. Euripides in Phœn, v. 1651.

> Καὶ παρθενεύου, τὴν εἰσιοῦσαν ἡμέραν
> Μένουσα.

> Virgineo maneto habitu, exspectans venientem diem.

Quo loco manifestum est, εἰς a Tragico fuisse omissum, quod verbo jam adhæserat eadem præpositio. Male enim sonaret, εἰς τὴν εἰσιοῦσαν ἡμέραν. Bernh.

ΕΚ, *EX.*

Præpositio ἐκ in multis subaudienda relinquitur, id quod ignorantes Grammatici, multas inanes finxere regulas, nimirum: Verba et adjectiva *copiæ* etc. *partitiva* et *superlativa*, nec non verba, quæ *partem substantiæ alicujus* significant, genitivum adsciscere; *materiam* quoque, e qua aliquid fit, poni in genitivo. Quæ regulæ omnes falsæ sunt: [Non puto. Magnam partem optime habent. Schæf.] nam pendent genitivi illi a præpositione ἐκ subintellecta, quæ sæpius etiam addita reperitur. Videamus singula.

Quod attinet ad verba *copiæ*, [l] in genitivis, qui illis adduntur, subauditur præpositio ἐκ. V. gr. in Evang. Joann. cap. II. 7.
416 Γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος: *Implete hydrias aqua.* integre: ἐξ ὕδατος. Matth. c. XXII. 10. Ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων. plene: ἐξ ἀνακειμένων. *Completæ sunt nuptiæ accumbentibus.* Hanc autem præpositionem in hisce subaudiri, planum fit ex eo, quod nonnunquam addita occurrat. Sic [m] Matth. c. XXIII. 25. ——— ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ἐξ ἁρπαγῆς καὶ ἀκρασίας: *intus autem plena sunt rapina et intemperantia.*[n] Joannes in Evang. cap. XII. 4. Ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου: *Domus autem repleta fuit odore unguenti.* Et in Apocalypsi VIII. 5. Καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν λιβανωτὸν, καὶ ἐγέμισεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου: *Deinde sumsit angelus thuribulum, et altaris igne replevit.* Et Euripides Ion. 1194. ἐκ δ' ἐπίμπλαμεν δρόσου Κρατῆρας ἱεροὺς, Βυβλίνου τε πώματος. [Bosium Wakefieldius sequitur. Ego non sequar: ἐκ enim jungendum verbo ἐπίμπλαμεν, a quo per tmesin quam dicunt separatum est. Vid. Valckenar. ad Euripid. Hippol. v. 934. Schæf.] [o]

* Genitivum cum ejusmodi verbis et adjectivis *copiæ* junctum, non ab ipso verbo, sed suppressa præpositione ἐκ pendere, exinde patet, quod eadem cum Dativis quoque juncta reperiuntur. Sic apud Diodor. Sicul. L. IV. p. 283. A. Δένδρεσι παντοίοις πεπληρῶσθαι. Et L. V. p. 318. D. Πλατάνων καὶ δάφνης καὶ μυρσίνης ἔρνεσι καταγέμειν. Ellipticam Græcorum constructionem imitatus videtur Virgilius L. I. Æneid. v. 210.

> Implentur veteris Bacchi pinguisque ferinæ.

Latino enim more usitatius dicitur: *veteri Baccho pinguique farina.* Schweb.

In illis, quæ *partem substantiæ* designant, etiam subauditur ἐκ, vel, si mavis, μέρος τι ἐκ. Sic ἐσθίων κρεῶν, ἄρτου: πίνων οἴνου, ὕδατος, supple ἐκ κρεῶν etc. p [Aristophanes Nub. v. 272. εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτεσθε πρόχουσιν. (Heteroclitam hanc dativi formam legas etiam, libris consentientibus, in Euripid. Ion. v. 447. ubi Musgravius: "Barnesius sine causa προχόοισιν. Sic recte judicat Piersonus ad Mœrid. v. πρόχους." Sic χόας habet Nicarchus XXII. v. 1. Vindicandum πλοῦς Xenophonti Ephesio p. 26. 6. et p. 113. 9. πλοῖ p. 67. 10. Fallitur Locella. In Thoma Mag. p. 786., cujus mentem Interpretes non ceperunt, bene Cod. A. ῥοός.) Rectius, opinor, hunc locum interpretatus est Wakefieldius ad Ion. v. c. jungens ὑδάτων ἀρύτεσθε "pro ἐξ ὑδάτων, vel τι ὑδάτων," quam Brunckius jungens προχοαῖς ὑδάτων Νείλου. Add. Philemonis Grammatici locum in Boisson. Adnotat. in Philostr. p. 298. Munker. ad Anton. Liber. p. 88. Verh. — Euripides Troad. v. 298. εἶτα τὰς εἰλεγμένας Καὶ τοῖσιν ἄλλοις αἰχμαλωτίδων ἄγω. Musgravius: "αἰχμαλωτίδων. Ita recte MS. Flor. Sic Homerus Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, Iliad. ξ'. v. 121. vid. et Med. v. 1118. Iph. in Taur. v. 1208. Plutarchus: τῶν ὑπατικῶν Ὀστίλιον ἀπεκρίνατο. Parallel. p. 472. Ed. H. Steph." Schæf.] Λαμβάνεσθαι, κρατεῖν, ἕλκειν, κρεμᾶν, τυγχάνειν τινὸς, q supple ἐκ. Aristophanes in Lysistr. p. 882. Τοῦ σκέλους λαβών ὑμᾶς τις, pro ἐκ τοῦ σκέλους: *Crure quis vos prehendens.* Homerus in Iliad. Γ. κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης. Marcus evang. c. IX. 27. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς, i. e. ἐκ τῆς χειρὸς: *Iesus vero prehensa ejus manu.* Ἕλκει σε ῥινὸς, pro ἐκ ῥινὸς, *trahit te naso.* Λύκον τῶν ὤτων κρατῶ, i. e. ἐκ τῶν ὤτων, *lupum auribus teneo.* Ælianus Var. Hist. XI. 5. —— ἐνέβαλον τῶν ἱερῶν χρημάτων, pro τι ἐκ τῶν ἱερῶν χρημάτων: *Injecerunt quædam (ex) rebus sacris.* Xenophon Κύρ. Παιδ. II. 12. Καὶ τοῖς δὲ τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου, γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ. i. e. τι ἐκ τούτου. *Et hisce amicis largieris aliquid e risu, re vili.* Longus in Pastoral. IV. p. 147. κεράτινας ἐκ τῶν κεράτων. 417

Sed exemplorum hujus farinæ satis est. Unicum tantum addam ex Luciano, in quo integre λαμβάνεσθαι ἐκ τινὸς dicitur, nimirum in Asino p. 93. Λαμβάνεταί μου ἐκ τῆς οὐρᾶς: *Cauda me prehendit.* r Ex quo loco discimus rationem s supplendi similes loquutiones defectivas. t

* Homerus Odyss. XVIII. v. 100. ἕλκε δ' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός. Aristophanes Equit. v. 365. ἐγὼ δέ γ' ἑλξω σε τῆς πυγῆς θύραζ' κύβδα. (conf. Porson. ad Euripid. Orest. v. 1234.) ubi v. Brunck. Æsopus CXXVIII. 2. ἄρας αὐτὸν τῶν σκελῶν. ubi al. ἐκ τοῦ σκέλους ἄρας αὐτόν. Sic Antoninus Liber. XII. ἀναψάμενος ἐκ τοῦ σκέλους. Aliter Diodorus Sicul. XVII. c. 35. extr. ἦγον δ' αὐτὰς, οἱ μὲν ἀπὸ τῆς κόμης ἐπισπώμενοι τὰς ἐντυχανούσας, κ. τ. λ. Lucianus T. I. p. 871. οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος. Schæf.

Materia, e qua aliquid fit, quum genitivo exprimitur, u suppressam habet præpositionem ἐκ, ut πεποίηται λίθου, *factum est e lapide.*

Lucianus Philopseude p. 497. Σιδήρου πεποιημένος, e ferro factus. Anacreon: Σελίνου στέφανος πένθιμός ἐστι: *Corona* (ex) *apio lugubris est.* Thucydides: ἐν ταρσοῖς καλάμου, *in fiscellis* (ex) *arundine.* Additur ἐκ apud Lucianum in Hermotimo p. 534. — καὶ ὁ μὲν ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ: — *et alius ex ære, alius ex argento.* Theophrastus: Τὰς τριήρεις ἐκ κέδρου ποιοῦσι: *Triremes e cedro faciunt.* Vid. Budæum Comment. ling. Græcæ p. 995. x

* Sic Latini quoque modo expressa, modo suppressa præpositione loquuntur. Posterioris rationis exempla aliquot proferemus. Sueton. August. c. XXV. *Et quidquid auro argentoque constaret.* vid. Burmannum ad h. l. qui observat, Plinium, Quinctilianum aliosque ejus ævi scriptores omisisse præpositionem *ex*, quam veteres ad vitandam ambiguitatem addere amarunt. Sic Petronius c. LXX. *Attuli illi Romæ munus cultros Norico ferro.* Nepos II. 11. 2. *Ut ea pecunia classis centum navium ædificaretur.* Plene foret: *ex ea pecunia.* Schweb.

Sunt preterea varia alia verba, quibus additur casus genitivus, qui pendet ab eadem præpositione subaudita, ut ἀκούειν τ. παύεσθαι, ἀπολαύειν etc. Sic Lucas in Actis Apost. I. 4. Τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ
418 πατρὸς, ἣν ἠκούσατέ μου, pro ἐξ ἐμοῦ: *Promissionem patris, quam audivistis* (ex) *me.* Lucianus Hermot. p. 512. Ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου: *Hoc* (ex) *Mida servo audivi.* Idem in Abdicato p. 712: Τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων; *Omnia* (ex) *præsentibus audivit.* [Philostratus Her. p. 28. Boisson. καὶ σὺ γὰρ πάππου μέν τοι (l. τι) ἀκηκοέναι φῂς, καὶ ἴσως μητρὸς ἢ τίτθης, σεαυτοῦ δὲ ἀπαγγέλλεις οὐδέν. Editor p. 352. "σεαυτοῦ δὲ ἀπαγγέλλεις οὐδέν. Potest ἐκ subaudiri, expressum Sophocli El. 344. — κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις." Schæf.] Possis quoque subaudire παρά: nam utriusque præpositionis additæ exempla passim occurrunt. Sic [z] ἔχεσθαί τινος, *adhærere alicui*, vel, *pendere* (ab) *aliquo*, pro ἔχεσθαι ἐκ τινός. Comicus Plut. v. 101. p. 12. Πολλῷ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου: *Multo magis tibi adhærebimus.* Hebr. VI. 9. Ἐχόμενα σωτηρίας, *saluti adhærentia*, in quibus supp. ἐκ.

* Sic ad Philipp. c. I. v. 23. Συνέχομαι ἐκ τῶν δύο. Pendere autem in v. ἔχεσθαι Genitivum a subintellecta præpositione, probare possunt exempla, in quibus Dativus quoque huic verbo junctus conspicitur. Sic Lucianus T. I. p. 599. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους. Cf. etiam de hac voce Barnesium ad Iliad. Z. v. 129. Schweb.

Παύεσθαι τῆς ὀργῆς, pro ἐκ τῆς ὀργῆς, *cessare* (ab) *ira.* Plenius dixit Joannes in Apocal. c. XIV. 13. Ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, *ut requiescant a laboribus suis.* aa

* Sic Homerus Iliad. O. v. 235. Ἀναπνεύσωσι πόνοιο. Schweb.

Ἀπολαύειν τινὸς, *commodum percipere* (ex) *aliqua re.* Plene ἐκ τινὸς, quo modo locutus est Isocrates in Panegyr. Πολλάκις πλεῖστον ἀγαθὸν ἀπολαύομεν ἐκ τῶν κινδύνων: *Sæpe plurimum boni percipimus ex periculis.* Et Dionysius Halicarnasseus L. VI. p. 343. Ῥωμαίους οὐδὲν ἀπολαύσειν ἐκ τῆς τριβῆς τοῦ χρόνου: *Romanos nihil accepturos commodi e temporis mora.* Possis in hoc etiam subaudire

ἀπὸ, quæ præpositio additur a Luciano in Mortuor. Dialog. Euripide in Elect. 1206.

Κατεῖδες, οἷον ὁ τάλαιν' ἔσω πέπλων
Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖς; bb

In *genitivis*, qui adduntur *adjectivis copiæ*, itidem reticetur ἐκ, ut Matth. cap. XXIII. 21. Ἔσωθεν δὲ μεστοί ἐστε ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας: *Intus autem referti estis simulatione et iniquitate*, pro ἐξ ὑποκρίσεως. 419

Partitivis cc, ut δυοῖν θάτερον, pro ἐκ δυοῖν, *e duobus alterum*. Οὐδεὶς ἀνθρώπων, pro ἐξ ἀνθρώπων. Τῶν ἀνδρῶν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, i. e. ἐκ τῶν ἀνδρῶν. Isocrates: Οἱ εὐφρονοῦντες τῶν ἀνθρώπων, plene, ἐκ τῶν ἀνθρώπων. In hisce enim e genere eximitur species. dd

* Plena pariter atque elliptica locutio occurrunt Actor. c. XVII, 12. Πολλοὶ μὲν ἐξ αὐτῶν. et sub finem versus ἀνδρῶν οὐκ ὀλίγοι. [Philemo Lexicographus (Boisson. ad Philostrat. p. 298.): Οἱ χαρίεντες τῶν ἀνθρώπων, λείπει ἡ ἀπό. Apollodorus Bibl. II. 7. 2. παραλαβὼν ἐθέλοντὰς τῶν ἀστῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀρίστων. Heynius: " τῶν ἀστῶν vitio natum suspicor ex ἀριστέων, et propterea in pr. ed. uncinis incluseram." Solum ἀστῶν uncinis includendum erat, ortum illud, cum negligentia librariorum αστων iteraret. Schæf.] Hanc Græcorum ellipticam loquendi rationem secuti sunt quoque Romani scriptores Sic Velleius Paterculus L. II. c. 80. *Non ab Scipionibus aliisque veteribus Romanorum ducum* etc. Livius L. XXX. c. 9. *Cum omni Romano et Numidico equitatu expeditisque militum.* Horatius L. III. Od. XIII. v. 13. *Fies nobilium tu quoque fontium.* Hasce antiquæ elegantiæ locutiones esse mere Græcas, equidem haud crediderim dubitari posse. Romani scriptores loco genitivi sæpius ponunt *de* vel *ex*. Sic e. g. Εἷς τῶν πολλῶν Græcis per ellipsin præpositionis ἐκ dicitur *homo, qui in nullo est honore ac numero.* Hanc locutionem Græco more si exprimamus, æque recte dicimus *unus multorum;* ac Nepos I. 1. §. 1. habet *unus omnium.* Pro eo vero Cicero de Finib. L. II. c. 20. *Tenuis L. Virginius, unusque de multis.* Et Plinius L. I, ep. III. §. 2. *Unus ex multis.* Schweb.

* Euripides Orest. v. 887. ὃς ἂν θνήσκαι πόλεως. Porsonus: "Constructio est ὃς ἂν πόλεως, ἐκ subaudito, ut Sophocl. Ai. 1044. Τίς δ' ἐστιν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;" Idem Troad. v. 859. τεκνοποιὸν ἔχουσα τᾶσδε Γᾶς πόσιν. Musgravius: "τᾶσδε γᾶς. *Ex hac terra.* Sic nonnunquam Tragici. Sophocles Ajac. v. 427. οἷον οὔτινα στρατοῦ. Antig. v. 295. ἄνδρες πόλεως. Œd. Colon. v. 726. γᾶς Ἀσίας. Confer etiam Ajac. v. 1068, et v. 1199." Electr. v. 548. ἀλλ' ἤ τις αὐτοῦ τάφον ἐποικτείρας ξένος Ἐκεῖνο ἤ τῆσδε σκοποὺς λαθὼν χθονός. Idem vir eximius: " τῆσδε — χθονός." Emendat Piersonus ἐκ τῆσδε — χθονός. Verisim. p. 240. Sed non semper adjicitur præpositio in hujusmodi locutionibus." Schæf.

In *Superlativis*, ut, τιμιώτατον πάντων, scil. ἐκ πάντων, ex *omnibus*

pretiosissimum. Addidit Lucianus de Galatea: Ἐγὼ ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα: *Ego ex omnibus pulcerrima visa sum.*[ee]

Subaudiri denique putamus[ff] τὴν ἐξ in *genitivis absolutis*, consequentiam designantibus, si participium sit temporis præteriti, ut πατρὸς θανόντος, pro ἐκ πατρὸς θανόντος, ex vel *a patre mortuo*, i. e. *post patrem mortuum.* Τούτου γενομένου, plene, ἐκ τούτου γενομένου, ex *hoc facto*, ab *hoc facto*, i. e. *post hoc factum.* Ἐξ enim Græcis sæpe *post* notat, uti etiam Latinis *ex*. Dixi, si participium sit præteriti temporis, quia, quum sit præsentis temporis, præpositionem ἐπὶ subintelligendam existimo, quemadmodum in Ἐπὶ dicam.

l Γέμω, γεμίζω, πλήθω, ἐμπλήθω, πλάρης, πληρόω, κορέννυμι, ἐμπιπλάω, μεστόω, μεστόω. Mich.

420 m Lucas in Actis Apostolicis, c. XXVII. 38. κορεσθέντες τροφῆς. Mich.

n At vers. 27. defective, γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν. Mich.

o Matthæus in evang. c. XXIII. 28. μεστοί ἐστε ὑποκρίσεως, καὶ ἀνομίας. Mich.

* Ad verba *incipiendi*, velut ἄρχεσθαι etc. addendam præpositionem ἀπὸ diximus ad ἀπὸ, auctore Apollonii Scholiasta inducti. Sed non minus recte subaudiamus præpositionem ἐκ, cujus quidem rationis auctorem habemus Aratum, qui poëma suum, quod Φαινόμενα inscripsit, ita orditur:

> Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, τὸν οὐδέποτ' ἄνδρες ἐῶμεν
> Ἄῤῥητον.

Ita recte dicetur: ἄρχεσθαι ἔκ τινος, pro usitata dictione ἄρχεσθαί τινος. Bernh.

* Sic etiam expressa præpositione ἐκ utitur Theocritus Id. II. 65. Ἐκ τίνος ἄρξωμαι. Schwer.

p Χορτάζειν ἄρτων, Marc. c. VIII. 4. Schoettg.

q Ἔχεσθαι. coll. Hebr. VI. 9. ἐχόμενα (ἐκ) σωτηρίας. Vide infra notata sub littera z. Mich.

r Lucas in evang. c. XX. 20. ἵνα ἐπιλάβωνται αὐτοῦ λόγου, pro ἐκ λόγου. Sic vers. 26. Mich.

421 s Eodem fere recidit hoc locutionis genus. Chrysostomus princ. commentarii in epistolam ad Philemonem: Φιλήμων ἀνήρ τις τῶν θαυμασίων καὶ γενναίων *Philemon vir quidam* (erat ex) *admirandis et generosis:* pro ἐκ τῶν θαυμα. Schoettg.

t In verbis *loci* sive *ex loco*. Euripides in Med. vers. 70. 71.

> Ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
> Σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς,
> Κρέων.
>
> Cum matre liberos Corinthiaca terra ejecturum esse
> Creonta, terræ dominum.

Ἐλᾶν γῆς dicitur pro ἐλᾶν ἐκ τῆς γῆς, vel ἐξελᾶν τῆς γῆς. Bernh.

* Eodem modo, suppressa præpositione *ex*, habet Ovidius Trist. L. III. el. XII. v. 34.

> Quid veniat, quæram, quisve, quibusve locis.

Plene alias: *ex quibus locis.* Schwer.

u Sic Septuaginta Interpretes in Genes. c. XLV. 18. δώσω ὑμῖν (ἐκ) πάντων τῶν ἀγαθῶν. Mich.

z Conf. Jensii Lect. Lucian. III. 7. p. 344. Addit etiam præpositionem ἐκ Æschylus in Prometheo 239.

> Σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος.
>
> Ferreo animo et ex petra effectus.

Pro ἐκ vel ἐξ interdum etiam ἀπὸ suppletur. E. gr. Lucianus in Asino: κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Leisn. Vid. Reitz. ad Lucian. T. II. p. 75. 129. Dativo utitur Homerus Odyss. XIX. v. 563. αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι. Monui ad Longi Pastor. p. 331. 455. Conf. Bast. Epist. Crit. ad Boisson. p. 48. s. Schæf.

y Sic Matthæus evang. cap. II. 9. οἱ δὲ ἀκούσαντες τοῦ βασιλέως. Syrus Interpres integra loquutione expressit: ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܟܕ ܫܡܥܘ ܡܢ ܡܠܟܐ. *Illi vero quum audivissent ex rege.* Mich. 422

z Κρατέω, κατέχω. it. κρεμᾷν, *suspendere.* Septuaginta in Genes. cap. XXII. 13. Κατεχόμενος (ἐκ) τῶν κεράτων, *detentus cornibus.* Samuelis libro posteriore cap. XX. 9. Mich.

aa Potest etiam subintelligi I Petr. III. 10. Παυσάτω τὴν γλῶσσαν ἀπὸ κακοῦ. Schoetto.

bb In συμφωνῶν δηναρίου, quod Matth. cap. XX. 13. pro ἐκ δηναρίου dicitur, ut v. 2. exstat. Bernh.

cc Sic Lucas in Actis Apostol. c. XX. 4. (ἐκ) Θεσσαλονικέων δὲ Ἀρίσταρχος. Conf. et supra sub τὶς et τὶ a nobis annotata. Δύο ὑμῶν, Matth. cap. XVIII. 19. Εἷς ὑμῶν, pro ἐξ ὑμῶν, coll. Marc. cap. XIV. 18. 20. Mich.

dd Eandem præpositionem abesse in *comparativis*, Euripides monet, qui in Cycl. vers. 249. 250. hæc habet:

> Τὰ καινά γ' ἐκ τῶν ἠθάδων ——
> Ἡδίον' ἐστίν.

Nova et inusitata solitis et quotidianis rebus sunt jucundiora. Quæ Græco more ita proferrentur: τὰ καινὰ τῶν ἠθάδων ἡδίονά ἐστι. Idem in Hel. vers. 490. Bernh. Mire fallitur. ἐκ in loco Euripideo est *post*, ut Interpretes recte verterunt. Schæf. 428

ee In verbo φύειν, quod et *progignere* est et *nasci.* Euripides in Oreste vers. 11.

> Οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ.
>
> Hic Pelopa genuit, (*ex*) hoc autem Atreus natus.

Et vers. 16.

> Ἀτρέως δὲ ——————
> Ὁ κλεινός, εἰ δὴ κλεινός, Ἀγαμέμνων ἔφυ.
>
> Ex Atreo autem ——————
> Celebratissimus ille, siquidem ita dicere fas, natus est Agamemnon.

Idem in Phœniss. vers. 8. 9.

Πόλλ' ἄλλ' ἄμφεπον ἔξοχα. τοῦ δὲ Λαέρταο
Φῶναι λέγουσι.

Addendum autem esse τὸ ἐξ, statim declarat Tragicus; pergit enim v. 9. ἐκ δὲ τοῦδε Λαίου. BERNH. Vid. Dorvill. ad Charlton. p. 15. Euripides Ion. v. 2. θεῶν Μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν. quod Wakefieldius temere tentavit. SCHÆF.

ff In priore de Maccabæis libro cap. II. 1. ἱερεὺς τῶν υἱῶν Ἰωαρίβ. Numeror. XIII. 6. Ἰησοῦς δὲ —— τῶν κατασκεψαμένων τὴν γῆν. בן־יפנה MICH.

442 ΕΝ, *IN*.

Præpositio Ἐν sæpe supprimitur in ablativis, [Usitata valde hæc ellipsis est Græcis in *libris*, præsertim *Comœdiis* et *Tragœdiis*, citandis; cujusmodi plurima apud Athenæum reperiuntur, e. g. Εὔπολις Αἰξὶν, Κρατῖνος Μαλθακοῖς, Εὐριπίδης Φαέθοντι. Antoninus Liberal. c. XI. Ἱστορεῖ Βοῖος Ὀρνιθογονίᾳ. sub. ἐν Ὀρνιθ. Id. c. XX. Σιμμίας ὁ Ῥόδιος Ἀπόλλωνι. sub. ἐν Ἀπόλλ. Id. c. XXXV. Νίκανδρος Λυκιακοῖς. s. ἐν Λυκ. Imitantur eam etiam Latini. e. g. *Plautus Menæchmis, Terentius Phormione.* Vid. Linacr. de Emend. Struct. L. VI. p. 197. Munckerum ad Antonini Liberal. c. XX. p. 166. et Henr. Steph. de Dial. Attic. p. 95. SCHWEB.] qui sunt:

Vel *Loci*, ut: Αἰθέρι ναίων, pro ἐν αἰθέρι, (in) *æthere habitans*, apud Hesiodum. Δόμῳ, pro ἐν δόμῳ, (in) *ædibus*. Κύκλῳ, pro ἐν κύκλῳ, (in) *circuitu*. Lucæ Evang. c. IX. 12. Ἀπελθόντες εἰς τὰς κύκλῳ κώμας: plene, εἰς τὰς ἐν κύκλῳ οὔσας vel κειμένας κώμας: *ad vicos in circuitu jacentes*. Plene ita ἐν κύκλῳ dixit Comicus in Avibus p. 546. Homerus Iliad. Π. 672.

—————— οἵ ῥά μιν ὦκα
Θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.

—————— qui ipsum statim
Ponent Lyciæ latæ (*in*) divite populo.

pro ἐν πίονι δήμῳ. Paulo post addidit:

—————— οἵ ῥά μιν ὦκα
Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.

Sic quum dicunt, Μαραθῶνι, Κεγχρεῶνι, Λακεδαίμονι, non sunt illa dativi casus, sed ablativi, et subauditam habent præpositionem ἐν. gg

Aristophanes Acharn. p. 404.

Εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν.

Dein Marathoni cum essemus.

Ad quem locum optime Scholia: Λείπει ἡ ἐν, οἷον ἐν Μαραθῶνι. Quod

imitati sunt Latini. Cornelius Nepos in Præfatione: *Nulla Lacedæmoni tam nobilis est vidua*, pro, *in Lacedæmoni*, ablat. antiq. 425

Pariter quum dicunt Πυθοῖ, *Delphis*, et Πειραιοῖ, *in Piræeo*, non sunt illa adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativi obsoletorum nominum Πυθὼ et Πειραιὼ, quæ in tertio et sexto casu habent οἷ, contracte οῖ, ut Λητοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligitur ἐν, nam æque recte dicas ἐν Πυθοῖ, ἐν Πειραιοῖ, ac ἐν Πυθῶνι, ἐν Πειραιεῖ. Illud ἐν Πυθοῖ inveni apud Homerum Iliad. I. vers. 405.

Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει,
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.

Nec quas divitias Phœbi, qui oracula reddit,
Saxea petrosis Delphis complectitur ædes.

et Homerus Odyss. Θ. Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ. Cujusmodi loca si observassent, nunquam de adverbio Πυθοῖ somniassent. Adde, quod Aristophanes pro ἐν Πυθοῖ dixit ἐν Πυθῶνι, in Equitibus v. 1269. p. 368.

Ἣν ἀντόμενος φαρέτραν
Πυθῶνι ἐν.

Quam tangens pharetram
Delphis.

* Sic etiam Sophocl. Electr. v. 313. Νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει. Homerus Odyss. O. v. 516. Ὑψηλῷ ἱστὸν ὑφαίνει, sub. ἐν. Id. Φ. v. 49. Βοσκόμενος λειμῶνι. Ælianus V. H. L. II. c. 26. Ἀγῶνι ἀγωνιζόμενος. Plene occurrit etiam apud Hesiodum Theogon. v. 499. Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ. Hanc ellipticam Græcorum constructionem frequenter secuti fuerunt Romani scriptores: potissimum vero in nominibus urbium, quæ pluralis numeri aut tertiæ declinationis sunt. v. Perizonius ad Sanct. Min. p. 669. Sunt vero et alia multa Ellipseos hujus exempla, ex quibus aliquot saltem proferemus. Sic Propertius L. II. XIII. 22.

Atque una fieret cana puella domo.

pro *in domo una*. Virgilius Ecl. II. 40. — *nec tuta mihi valle reperti*, pl. *in tuta valle*. Horatius L. III. XXIII. 9. *quæ nivali pascitur Algido*. Idem L. I. II. 9. *Piscium et summa genus hæsit ulmo*. Nec vero hæc ellipsis apud poëtas solum, sed prosæ quoque orationis scriptores obtinuit. Sic Cicero ad Div. L. VIII. ep. I. *Et te urbe ac foro toto* etc. pro *in urbe ac foro*. Hirtius de Bello Alex. c. XIII. *Erant omnibus ostiis Nili custodiæ* etc. et sexcenta alia. Nec vero certi quidquam hic definiri potest; cum alii scriptores, Cæsar inprimis et Hirtius, sæpius præpositionem omiserint, contra ea Livius usum ejus studiose observarit, quod idem ab Augusto ad evitandam obscuritatem factum, prodidit Suetonius in Aug. c. LXXXVI. Schweb.

* Homerus Il. III. v. 382. κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ. Heynius: "In Sch. br. κὰδ δ' εἷσεν θαλάμῳ, quod ex usu Homeri videtur esse præferendum, judice quoque Bentleio." Sophocles Trachin. v. 1193. οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον; Musgravius: "Οἴτης. Lego Οἴτῃ, ut Δωδῶνι supra v. 175. [v. 172. Br.] Vid. et R. Bentleio notata ad Callimach. Lav. Pallad. 18." Idem Philoct. v. 489. πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά. Εὐβοίᾳ corrigendum mihi quoque dudum visum est. Musgravius: "Malim Εὐβοίᾳ." Euripides Androm. v. 438. Br. καὶ τοῖς γε Τροίᾳ. v. 462. ὑμεῖς δὲ Τροίᾳ γ'. Modo præcessit plene ἐν Σπάρτῃ. Idem Cyclop. v. 293. ἥ τε Σουνίου Δίας Ἀθάνας σῶς ὑπάργυρος πέτρα. Musgravius: "Legendum Σουνίῳ." v. 660. τὸν Αἴτνας μηλονόμον. Musgravius: "Malim τὸν Αἴτνᾳ." Electr. v. 645. et Iphig. Taur. v. 190. 567. 990. (ubi v. Markland.) Ἄργει. Helen. v. 381. Ὦ μάκαρ Ἀρκαδίᾳ ποτὲ παρθένε Καλλιστοῖ. Iphig. Taur. v. 524. Σπάρτῃ ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτῃ. v. 538. perinde est, λέκτρ' ἔγημεν Αὐλίδι legas, an λ. ἔγημ' ἐν Α. Suppl. v. 874. πλείστας δὲ τιμὰς ἔσχεν Ἀργείᾳ χθονί. Marklandus: "Legi posset divisim ἔσχ' ἐν Ἀργείᾳ. sed non opus." Aristophanes Lysistr. v. 1299. κλέωα τὸν Ἀμύκλαις σιόν. ubi miror Brunckium de schemate Colophonio cogitasse. Idem Nub. v. 272. Νείλου προχοαῖς. coll. Wakefield. ad Euripid. Ion. v. 446. Equit. v. 781. σὲ γὰρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι. ubi v. Brunck. Eupolis ap. Longin. de Sublim. p. 73. Toup. μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην. In Apollon. Rhod. I. v. 157. arbitror Beckium jure optimo revocasse, quod Brunckius temere mutaverat, ὅσσοι Πύλῳ ἐξεγένοντο Νηλῆος θείοιο. Callimachus Fragm. CIII. ἣ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ. ubi v. Bentlei. CXXXIX. ἧς ἐρόδαμενοι Αἰγύπτῳ κατέπεξε. Epigramma ap. Athenæ. T. V. p. 290. ἢ ῥα θεοῖσι Ταῖς Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀπέκειτο γέρας. coll. Porson. ad Euripid. Med. v. 44. Chæremo Epigr. I. v. 1. videtur scripsisse: Τοῖς Ἄργει Σπάρτῃ τ' ἴσοι χέρας. ubi Jacobsius in Addend. nollem comparasset *hospes Zacyntho*. Plutarchus Mor. T. IV. p. 500, ἀποθεῖ τῶν Σαλαμῖνι περιεῖναι τὰς Ἀθήνας. Wyttenbachius: "Forte, τῶν ἐν Σαλαμῖνι." Non opus, opinor: quamquam in Herodoteo loco plene ἐν Σ. legas. Sed in Philostr. Her. p. 104. Boiss. corrigendum ἀπώλεσεν ἐν αὐτῇ τῇ Ἰθάκῃ. quod enim vulgo legitur, ἀπώλεσεν αὐτῇ Ἰθάκῃ, non potest aliter intelligi, quam Scholiastes intellexit subaudiens σύν: falliturque Editor ἐν posse suppleri censens p. 414. Add. Sylburg. ad Pausan. p. 49. Valckenar. in Eleg. Callim. p. 262. Luzac. Exercitat. Academ. p. 115. Brunck. ad Aristophan. Pac. v. 932. Obiter moneo, οἴκοι, quod vulgo adverbium dicunt, dativum esse prisco more scriptum eodemque modo intelligendum. Conf. Kœn. ad Gregor. p. 169. a. quæque nuper ad Moschum monuimus p. 235. ed. Mans. SCHÆF.

Non possum non hac occasione accuratiorem paullo facere versionem Interpretis, qui hæc Luciani verba in libro Adversus In-
426 doct. p. 338. Θέλω δέ σοι διηγήσασθαί τι Πυθοῖ γενόμενον, reddidit: *Ceterum quiddam tibi narrare velim, quod* (in) *Pythiis est factum.* Malim ego pro *in Pythiis* reponere *Delphis*: nam in *Pythiis* sig-

nificare etiam potest *in ludis Pythiis*. Sequitur autem ibi paullo post ἥκειν οὖν εἰς τοὺς Δελφούς.

Sed, ut redeam ad Grammaticos, eundem illi errarunt errorem in vocibus Θήβησι, Ἀθήνησι, *Thebis, Athenis*, et similibus, quas itidem pro adverbiis sive urbium nominibus adverbialiter positis habuerunt, quum proprie loquendo sint ablativi casus Ionic. et poët. pro Θήβαις, Ἀθήναις, ut ἀοιδῆσι in primo versu Ἔργων Hesiodi pro ἀοιδαῖς: inque illis itidem supprimitur ἐν, ut integer sit sermo, ἐν Θήβησι, ἐν Ἀθήνησι, i. e. ἐν Θήβαις, ἐν Ἀθήναις. Quum igitur apud Plutarchum legis: Καὶ τοὺς μὲν Θήβησι καὶ τοὺς Ἤλιδι φευκτέον ἔρωτας, *et amores quidem Thebis et Elide fugiendi*, supple ἐν Θήβησι et ἐν Ἤλιδι. [Haud raro ἐν additur. Herodotus VI. c. 103. extr. ἐν Ἀθήνησι. ubi al. præpositionem omittunt. L. V. c. 82. Ἀθήνησι. Al. ἐν Ἀθήναις. Genuinam hic etiam videtur ἐν Ἀθήνησι. Vid. Wesseling. ad h. l. et Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 16. qui nescio cur plenam formam dixerit Ionicam. Incertus Auctor de Thucydide p. 12. Duk. τελευτήσας δ' ἐν Ἀθήνησιν ἐτάφη κ. τ. λ. Sic etiam ἐν Θήβησι Hymn. Homer. in Bacch. p. 667. Ilg. ἄλλοι δ' ἐν Θήβησιν. quam formam etiam Vindob. Codices firmant. v. Diodor. Sic. T. X. p. 444. Arg. Herodotus I. c. 52. ἐν κείμενα ἐν Θήβησι. Add. Bast. Epist. Crit. ad Boisson. p. 152. SCHÆF.]

Vel Temporis, [hh] ut, Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, pro ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, *eodem die*. Τῇ ὥρᾳ τρίτῃ, *hora tertia*. [Debebat scribere, aut τῇ ὥρᾳ τῇ τρίτῃ, aut τῇ τρίτῃ ὥρᾳ. Ab hac regula dici vix potest quoties viri etiam græce perdocti aberraverint. "Observavi sæpius eos, qui hodie Græce scribunt, adjectivum nomini substantivo sine articulo repetito postponere." Reiskius in Addend. ad Anon. Introduct. Anatom. p. 56. 13. SCHÆF.] Τῷ μηνὶ τῷ πέμπτῳ, *mense quinto*. Addidit Lucas Evang. I. 26. Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ: *In mense sexto*. [Homerus Odyss. III. v. 391. ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ. al. ἐν δεκάτῳ ἐνιαυτῷ. Sophocles Trachin. v. 742. κατακτείνασα τῆδ' ἐν ἡμέρᾳ. Euripides Hec. v. 44. θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι. Brunckius: "τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι. Sic membr. recte. Sæpius additur præpositio, ut Or. 854. 943. Androm. 797. Phœn. 313. Hippol. 22. Soph. El. 674. 1149. et alibi passim, quod et Marklando magis Atticum videtur ad Lysiam p. 76. Quandoque tamen etiam sine præpositione, ut in Soph. El. 783.

νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου.

et Phœn. 4." Herodotus IV. c. 98. ἢν δὲ ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ μὴ παρέω. Al. negligunt ἐν. L. VI. c. 18. ἕκτῳ ἔτεϊ ἀπὸ τῆς ἀποστάσιος τῆς Ἀρισταγόρεω. Al. ἐν τῷ ἕκτῳ ἔτεϊ. quod præfero. L. VIII. c. 115. ἐν πέντε καὶ τεσσεράκοντα ἡμέρῃσι. Wesselingius: "Abest ἐν Arch." L. IX. c. 110. ἡμέρῃ τῇ ἐγίνετο βασιλεύς. Malim, quod al. habent, ἐν ἡμ. Thucydides IV. c. 103. ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτί. In multis libris non legitur præpositio, adeoque Wassius in Dukeri præfat. ad h. l. "Delenda est, inquit, præpositio: et recte abest MSS." Vix puto. Xenophon Cyrop. III. 3. 29. ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ. Cod. Guelf.

ἐν τ. τ. ἡμ. quod Zeunio videtur ex interpretatione esse natum. Schæf.] Falsa igitur est illa Grammaticorum regula, qua nomen temporis in dativo poni docent. Est enim ille casus non dativus, sed ablativus, pendens a præpositione ἐν. Similiter πρῷ, i. e. *tempore matutino*, proprie loquendo non est adverbium, sed ablativus nominis πρωΐς, *matutinus*, in quo supprimitur ἐν cum voce ὥρα, ut
427 plene sit, ἐν ὥρᾳ πρωΐ, *hora matutina*. Nam illud πρῷ iota subscriptum habet ex πρωΐ, ut docet Scholiastes Aristophanis ad Aves v. 132. p. 547. [ii]

Vel *Instrumenti*, [ll] ut πατάσσειν ῥάβδῳ, plene ἐν ῥάβδῳ, *percutere baculo*. πλήττεσθαι λίθῳ, βέλει, pro ἐν λίθῳ, ἐν βέλει: *percuti lapide, telo*. [Sic 1 Corinth. IV. 21. Ἐν ῥάβδῳ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς. Schweb.] Plenius Euripides dixit ἐν βέλει πληγείς, *telo percussus*. et Matthæus cap. VII. 6. Μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν: *Ne forte conculcent eas pedibus suis.* [mm]

Vel *Causæ, Modi*, etc. [nn] ut νοσεῖν νόσῳ, φρενίτιδι, *laborare morbo, phrenitide* etc. Supple ἐν νόσῳ, ἐν φρενίτιδι. [Sic εὐδοκεῖν τινι habet Dionysius Hal. L. VIII. p. 542. Τῇ τε αἱρέσει τῶν ἀνδρῶν — πάνυ εὐδοκῶ. Cum expressa præpositione εὐδοκεῖν ἐν τινι in N. Test. e. g. Matth. III. 17. et alibi reperitur. Schweb.] Docet hoc Scholiastes Comici ad hæc verba in Nubib. v. 326. p. 144.

——— εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνθαις.

——— ni lippis colocynthis.

Λείπει, inquit, ἡ ἐν, ἵν' ᾖ, ἐν κολοκύνθαις, ὡς τὸ, νοσεῖν ἐν φρενίτιδι.

Sic dicitur ὑπερέχειν, ὑπερβάλλειν τινὶ πράγματι. Aristophanes Pluto v. 109. p. 12.

Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.

Plane excellunt malitia.

Ad quem locum Scholiastes: Ὑπερβάλλω — συντάσσεται πρὸς μὲν τὸ πρόσωπον αἰτιατικῇ, πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα δοτικῇ, οἷον ὑπερβάλλω τὸν δεῖνα λόγῳ. Quibus verbis docet, τὸ ὑπερβάλλειν construi cum accusativo personæ et dativo rei. Sed fallitur: nam casus rei, qui adjungitur
428 huic verbo, non est dativus, sed ablativus, pendens a præpositione ἐν subaudita, ut ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ, plene ἐν τῇ μοχθηρίᾳ.

Addidit hanc præpositionem Paulus Epist. ad Roman. VIII. 37. Ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν, *sed in hisce omnibus exsuperamus.*

Sic deest [oo] Galat. V. 1. Τῇ ἐλευθερίᾳ στήκετε, i. e. ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ (In) *libertate state*. Et cap. VI. 16. Ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσι, pro ἐν κανόνι τούτῳ: *Quotquot* (in) *hac regula* vel *secundum hanc regulam incedent.* [pp]

* Sunt et alia plurima exempla, ubi Dativi ἐλλιπῶς reperiuntur, e. g. θυμῷ, δόλῳ, κράτει, ἀληθείᾳ, ἔργῳ, δίκῃ, εἰρήνῃ, φυγῇ, in quibus ἐν subintellectum latet, atque in Latina lingua per Adverbia plerum-

que reddi possunt. Potest etiam hæc Præpositio subaudiri in παραβάλλειν, et συμβάλλειν, quæ in Infinitivo sæpe ponuntur pro ἄν τις συμβάλλῃ. Sic Lucianus Demosth. Encom. T. III. p. 514. Εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρότῳ. sub. ἐν τῷ, vel εἰς, πρὸς τὸ παραβάλλειν. i. e. si conferantur. SCHWEB.

Postremo ἐν cum πράγματι vel μέτρῳ intellige in ablativis adject. πολλῷ, μακρῷ etc. qui adduntur comparativis, ut πολλῷ ἐνδοξότεροι, plene, ἐν πολλῷ μέτρῳ ἐνδοξότεροι. Sic γινώσκειν τινὶ πράγματι, pro ἐν τινι πράγματι. Thucydides lib. VI. cap. 55. γνοίη δ' ἄν τις καὶ αὐτῷ τούτῳ. quod in Novo Testamento ἐν τούτῳ γινώσκειν.

gg Vid. Sylburg. ad Pausaniæ Attica c. 21. Kuhn. ad Pausan. L. IV. cap. 27. Observationes Miscellan. Vol. III. Tom. III. p. 419. et Vol. II. p. 251. seq. LEISN.

hh Matthæus evangel. c. XII. 1. 5. τοῖς σάββασι, coll. vers. 2. ἐν σαββάτῳ. it. c. XIV. 25. τετάρτῃ δὲ φυλακῇ. Marcus evangel. c. XII. 2. τῷ καιρῷ. MICH.

ii Sic Paulus ad Roman. c. XVI. 25. prædicationem Evangelii vocat ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου: *revelationem mysterii, quod tempore longo hactenus fuit tacitum.* Pro ἐν χρόνοις αἰωνίοις. kk SCHOETTG. 429

kk Sic Joannes evangel. c. VI. 40. 44. 54. τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ, quod vers. 39. plenius dicebatur ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ. Lucas in Actis Apostol. c. II. 41. τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. MICH.

ll Marcus in evangel. c. VI. 32. ἀπῆλθον εἰς ἔρημον τόπον τῷ πλοίῳ. MICH.

mm Plura talia exempla, ubi ἐν additur, congessit Hombergius ad Matth. cap. III. 11. SCHOETTG.

nn Marc. evang. c. VIII. 12. ἀναστενάξας τῷ πνεύματι αὐτοῦ. MICH.

oo Lucas in Actis Apostol. c. IX. 31. πορευόμεναι τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου. cap. XIV. 15. πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Jacobus in epist. c. II. 25. καὶ ἑτέρᾳ ὁδῷ ἐκβαλοῦσα. Judæ epist. vers. 11. τῇ ὁδῷ τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν. MICH.

pp Plurima talia occurrunt in Novo Testamento, quorum exempla collegit Noldius Concord. Partic. p. 171. Singularia sunt, quæ sequuntur.

Deest enim in παῤῥησίᾳ. Joannis evang. cap. VII. 13. Οὐδεὶς μέντοι παῤῥησίᾳ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ: pro ἐν παῤῥησίᾳ: *Nemo tamen libere de eo loquebatur.* Adde Marc. evang. c. VIII. 32. Joan. evang. c. VII. 26. X. 24. XI. 14. 54. XVI. 25. 430
29. XVIII. 20. Κομιδῇ pro ἐν κομιδῇ. Nam substantivum κομιδὴ *curam et laborem* denotat, qui alicui rei impenditur, unde ἐν κομιδῇ est *studiose, cum cura*, postea *valde*, ut κομιδῇ νέος, *valde juvenis*, apud Herodianum I. I. 10. I. II. 1. κομιδῇ, *omnino*, apud Platonem de Rep. II. p. 138. In πυγμῇ. Marcus c. VII. 3. Οἱ γὰρ Φαρισαῖοι, καὶ πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, ἐὰν μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι. Adponimus huc verba Noldii in notis ad Concord. Partic. p. 1080, qui in hunc locum ita commentatur: *Nam qui accurate lavant se, non modo manum manui affricare solent; sed et* PUGNUM *inserere palmæ, et abstergere. Vide Scaligeri Elench. trihæres. Quare πυγμῇ, pro ἐν πυγμῇ,* PUGNO: *quatenus manum in pugnum compositum altera lavabant manu et defricabant. Hoc est,* SEDULO *et* ACCURATE: *ceu Casaubonus explicat. Solent enim hi Ablativi adverbiascere: ut κύκλῳ, παῤῥησίᾳ, et similia.* Adde et Grotium ad h. l. Paulus 2 Cor. II. 1. Ἔκρινα δὲ ἐμαυτῷ τοῦτο: *Statui autem hoc ipsum apud me:* pro ἐν ἐμαυτῷ. qq SCHOETTG.

qq Ad verbum ξενίζεσθαι. Petrus epist. I. c. IV. 12. Ἀγαπητοὶ, μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει, pro μὴ ξενίζεσθε ἐν τῇ πυρώσει, ut est v. 4. ejusd. cap. Ἐν ᾧ ξενίζονται. BERNH.

431 ## ΕΝΕΚΑ, *PROPTER, CAUSSA.*

Heic collocare visum fuit voculam ἕνεκα vel ἕνεκεν, licet satis sciam, Grammaticos eam adverbiis adnumerare, atque ἐπίῤῥημα, appellare solere. Eustathius vero non ἐπίῤῥημα, *adverbium*, sed σύνδεσμον, *conjunctionem*, vocitavit. Is ad hæc verba in Homeri Iliad. Α. ἐκ τοῦδε τάδε γενήσεται, notavit præpositionem ἐκ æquipollere isthic συνδέσμῳ ἕνεκεν, et alibi σύνδεσμον αἰτιολογικὸν, *conjunctionem causalem*, dixit. At videtur mihi potius πρόθεσις, *præpositio*, dicenda, quam *adverbium* aut *conjunctio*. Habet enim prorsus præpositionis naturam et vim eandem, quam διὰ cum accusativo, vel ἐκ. Deest autem crebro ante genitivum. Ex. gr. Hesiodus Ἔργ. 329.

Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχου —

sc. ἕνεκα.

Furtivi concubitus uxoris *(caussa)*.

Lucianus Philopseud. p. 327. Τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν (sc. ἕνεκα;) *Cujus boni* (gratia) *hoc faciunt?* [Idem T. III. p. 103. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ὀνῇ ταῦτα; Schol. Προςυπακουστέον τὸ χάριν ἢ ἕνεκα, ἵν' ᾖ, τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἕνεκεν. Euripides Dan. v. 44. ὧν δή γ' ἐστάλην. Charito p. 28. 8. τούτου τι ἥκεις ὡς ἀγρὸν, ἵνα κ. τ. λ. Dorvillius p. 178. "Τούτου. Supple ἕνεκα. χάριν. plene L. III. III. 45. 11. τοῦ γεγονότος χάριν. Plutarch. Alex. 29. τούτου γε χάριν. sed ut hic, apud Platon. Apol. Socrat. 23. A. φαίνεται τούτου λέγειν. quod non videtur sollicitandum." SCHÆF.] Ælianus Var. Hist. XII. 1. Μὴ ἀπᾴδειν Ἑλληνικοῦ γάμου ὁμονοίας τε καὶ σωφροσύνης, i. e. ἕνεκα ὁμονοίας: *Non differre a Græcanico conjugio* (respectu) *concordiæ et modestiæ.* [Imo vertendum cum Interprete: *neque abhorreret ille a Græcorum conjugiorum concordia ac castimonia*, quomodo nihil subaudiri oportet. SCHÆF.] Sic κατηγορεῖν τινος κλοπῆς, *accusare aliquem furti*, plene κατηγορεῖν κατά τινος κλοπῆς ἕνεκα. Isocrates: Πολλῶν γὰρ οἱ πατέρες ὑμῶν Μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν, pro Μηδισμοῦ ἕνεκα: *In multos*, (ob id) *quod cum Medis sensissent, morte*
432 *animadverterunt patres.* Isæus: Ὀργισθεὶς τούτων Κλεώνυμος, pro ἕνεκα τούτων. Euripides Orest. 749. — ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος: *fortasse tibi* (propter) *filiam iratus.* [Homerus Il. I. v. 429. χωόμενον — ἐϋζώνοιο γυναικός. Schol. Ven. ὅτι ἐλλείπει ἡ περί· ἔστι γὰρ, περὶ γυναικός. SCHÆF.] Homerus Iliad. Γ. 366.

Ἦ τ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος.

ubi Eustathius: ἤγουν ἕνεκεν τῆς κακίας, Ἀττικὴν ἔχει ἔλλειψιν. Sic θαυμάζω σε τῆς ἀρετῆς: ζηλῶ, εὐδαιμονίζω, ut ἐπαινῶ σε τῆς τύχης. De-

mosthenes pro Ctesiph. Τίς οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; sc. ἕνεκα τῆς ἀρετῆς τῶν ἀνδρῶν: *Quis non miraretur virorum illorum virtutem?* et alibi: Φίλιππον εὐδαιμονίσας τῆς τύχης: *Philippum fortunæ caussa beatum prædicans.* [Plato Criton. in. καὶ πολλάκις μὲν δή σε καὶ πρότερον ἐν παντὶ τῷ βίῳ εὐδαιμόνισα τοῦ τρόπου. ubi v. Fischer. Philostratus Her. p. 36. Boiss. Εὐδαιμονίζω σε τῆς ἱστορίας. Schol. μακαρίζω ἕνεκα. ἦρα addit Callimachus Fragm. XLI. τίον δέ ἑ πάντες ἐδῖται Ἥρα φιλοξενίης. ubi fallitur Bentleius. Vid. Valckenar. in Aram Dosiadæ Diatr. in Eurip. Fragm. p. 130. Euripides Iphig. Aul. v. 370. Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω. Marklandus: " Ante Ἑλλάδος intellige ἕνεκα —. Hunc versum respicit Eubulus Comicus ap. Athenæ. XIII. 3. p. 569. A. Ἑλλάδος ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου πέρι Στένω." quem conf. etiam ad v. 1246. ubi tamen nollem usus esset v. 1336. nam ibi genitivus regitur a participio τυχοῦσαν. — Euripides Androm. v. 1176. ὦ σχέτλιος παθέων ἐγώ. Brunckius: " παθέων, ut Hippol. 829. ὤ μοι ἐγὼ παθέων, ὧν ἔπαθον τάλας." Alcest. v. 753. ὦ σχετλία τόλμης. Orest. v. 1027. ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου, θανάτου τ' ἀώρου. (Quam ibid. ad v. 1035. Vir Summus tangit ellipsin, adhibitam a Marklando ad Iphig. Taur. v. 258., ejus aliud exemplum reperias in Sophocl. Trachin. v. 305. μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆςδέ γε ζώσης ἔτι. ubi quod continuo præcedit, χωρήσαντά ποι, indicat. Deïaniram precari, ut *nullus* e posteris suis δοῦλον βίον ἴσχῃ.) Iphig. Taur. v. 1490. τῆς σωζομένης Μοίρας εὐδαίμονες ὄντες. ubi v. Markland. it. ad Iphig. Aul. v. 1621. Plato Phædon. c. 2. εὐδαίμων γάρ μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο — καὶ τοῦ τρόπου, καὶ τῶν λόγων. SCHÆF.] Cave igitur cum Grammaticis fingas regulam de verbis *laudandi, mirandi* etc. genitivum regentibus.

* Perfrequens hæc ellipsis est apud optimos quosque scriptores. Sophocl. Ajac. v. 41. Χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων. [Add. Schwebel. præfat. SCHÆF.] Homerus Iliad. Θ. v. 316. — ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο. [Δ. v. 169. ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται. SCHÆF.] Hesiodus Θεογ. v. 473. τίσαιτο δ' Ἐρινῦς πατρὸς ἑοῖο παίδων. v. 882. τιμάων κρίναντο. Id. Ἀσπ. v. 407. μαχέσθην αἰγὸς ὀρεσσινόμου. Thucydid. L. VI. c. 38. οὐχ ὧν δρᾷ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς διανοίας προαμύνεσθαι χρή: ubi Schol. Gr. ἕνεκα δηλονότι. pl. οὐχ ἕνεκα ἐκείνων, ἃ δρᾷ etc. Polybii Fragm. p. 254. edit. Urs. ἄξιος μὲν ὁ ἀνὴρ ἐπαινεῖσθαί τι καὶ θαυμάζεσθαι, μάλιστα δὲ τῆς αὐταρκείας τοῦ βίου. Xenoph. L. I. K. Π. p. 22. τοῦ δὴ — μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς. Pleno sermone est apud eumdem L. I. K. Π. p. 6. τοῦ ἐπαινεῖσθαι ἕνεκα. et L. III. K. A. p. 174. τοῦ μὴ φεύγειν ἕνεκα. 2 Cor. VII. 12. Ἀλλ' ἕνεκεν τοῦ φανερωθῆναι τὴν σπουδὴν ἡμῶν. et sexcenta alia. Eadem Ellipsis τοῦ *gratia* vel *caussa* Latinis quoque scriptoribus valde est usitata. Nos ex larga exemplorum segete aliquot saltem proferemus. Virgilius Æn. L. XI. 126.

Justitiæne prius mirer, belline laborum.

ubi Servius quoque Græcam figuram agnoscit. Cæsar de B. G.

L. IV. c. 17. *sive naves dejiciendi operis essent a barbaris missæ.* L. V. c. 8. *Quas sui quisque commodi fecerat.* Cicero de Nat. Deor. L. I. c. 22. *Deliberandi sibi unum diem postulavit.* Petronius c. XLIX. *Ego crudelissimæ severitatis non potui me tenere.* Vide sis, quæ viri eruditi de hac elliptica locutione congesserunt, e. g. Oudendorp. ad Cæs. de B. G. L. IV. c. I. Burmann. ad Petron. c. XLIX. Arntzen. ad Aur. Victor. de Vir. ill. c. VI. Schwebb.

Subintelligitur etiam ἕνεκα ante articulum genit. τοῦ, præpositum infinitivis, ut τοῦ ποιῆσαι, [uu] plene ἕνεκα τοῦ ποιῆσαι. Possis etiam in hisce præpositionem ὑπὲρ intelligere, ut infra dicam. [xx] [Sophocles Philoct. v. 197. τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ Τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη. Plato Gorg. 30. τοῦ καταφανὲς γενέσθαι. ubi v. Heindorf. p. 39. Dionysius Halic. Antiqu. Rom. T. I. p. 41. τοῦ μηδένα τῷ νόματι πελάζειν. p. 66. τοῦ μή τινα θαῦμα ποιεῖσθαι. Heliodorus p. 394. Cor. τοῦ μή τινα καὶ ἀκούσιον ποτε γενέσθαι μολυσμὸν τοῖς ἱεροῖς. Scholiastes ad Lucian. T. II. p. 351. τοῦ ἅμα τι περιόντος καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκουόμενοι εἶναι. Schæf.]

* Omissum censeri potest, ubi genitivus absolute positus videtur, ut ap. Spon. Tom. I. p. 428. in fronte monimenti ἀγαθῆς μεταβολῆς. Idem forte non male suppleas in lapide ibid. p. 310. ubi, quum omnia in quarto casu præcessissent, sequitur: θεοῦ καὶ τοῦ πατρὸς Ἀπόλλωνος, ἀνδρὸς κ. τ. λ. F. St.

* Aristophanes Nub. v. 22. τοῦ [ὀφείλω] δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; Gl. ἕνεκεν τινος πράγματος. V. supra ad præpos. Ἀντί p. 665. — Philostratus Her. p. 36. Boiss. ὡς μὴ ἀπιστοῖτο τοῦ ἄθλου. Schol. ἀπιστίας νομίζοιτο ἕνεκα τοῦ ἀγῶνος. — Thomas Mag. p. 402. de constructione verbi ἔχω adverbio juncti: ὅταν μέντοι πρὸς γενικὴν συντάσσηται (L. — ηται), τὸ εἶναι ἔξωθεν νοοῦμεν. Schæf.

ss Petrus in posteriore epistola cap. III. 9. οὐ βραδύνει ὁ Κύριος τῆς ἐπαγγελίας, scil. ἕνεκα. Paulus in epist. ad Roman. c. VI. 6. τοῦ μὴ δουλεύειν. Mich.

ss Theophrastus charact. c. 6. ἀπάγεσθαι κλοπῆς, *furti* (caussa) *ad judicem* vel potius *pœnam duci*. Schoetto.

433 tt Μακαρίζω, de quo Suidas, γενικῇ διὰ τοῦ ἕνεκα: *jungitur Genitivo propter deficientem Præpositionem propter;* adjecto exemplo: τοῦ τέλους ἐμακαρίσθησαν, *propter finem beatæ sunt prædicatæ.* Mich.

uu Sic τοῦ σπείρειν, Matth. cap. XIII. 3. Mich.

xx Immo possis etiam περὶ, et ubi ante infinitivum τοῦ abest, etiam εἰς τὸ vel πρὸς τὸ intelligere. Vid. supra in εἰς. Leisn.

ΕΠΙ, *IN*, *SUB*, *AD*.

Ἐπὶ deest ante genitivum. [yy] Lucas evang. c. XVI. 24. ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου ὕδατος: *ut tingat extremam digiti partem* (in) *aquam.* Pasor in Præfatione Hesiod. dicit, diu se exercuisse hanc syntaxin, ὕδατος pro ἐν ὕδατι, ejusque rationem evolvere se non potuisse; sed præluxisse sibi Homerum et Hesiodum, qui simili constructione dixerunt: λουσσάμενος Παρθενίοιο, pro ἐν Παρθενίῳ,

λιλουμένος ἀκεανοῖο, pro ἐν ὠκεανῷ. Sed tamen illis in locis malim ego cum Didymo intelligere ὕδατι: hic vero in loco Lucæ præpositionem ἐπὶ, ut sit: βάψῃ ἐφ' ὕδατος.

Sic ante duos genitivos absolutos, quorum participium est præsentis temporis. E. gr. Ἡρώδου βασιλεύοντος, pro ἐφ' Ἡρώδου βασιλεύοντος, ut Latini: *Herode regnante*, pro *sub Herode regnante*. Plenam reperi hanc loquutionem apud Polybium L. IV. p. 442. Ἐγένοντο διαλύσεις ἐπὶ Κώθωνος, τοῦ Καλλιγείτονος, ἱερομνημονοῦντος ἐν τῷ Βυζαντίῳ: *Pax facta est sub Cothone, Calligitonis filio, Hieromnemonem agente Byzantii.* et Arrianum L. VII. — ἐπὶ Ἡγησίου ἄρχοντος Ἀθήνῃσι: — *Hegesia imperante Athenis.* Pausanias Lacon. p. 209. Ἐπὶ μὲν δὴ Εὐρυκράτους, τοῦ Πολυδώρου, βασιλεύοντος. Herodotus L. I. p. 25. ἐπὶ γὰρ Λέοντος βασιλεύοντος καὶ Ἡγησικλέος ἐν Σπάρτῃ. et L. II. p. 142. ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος. zz 434

* Eodem modo apud Latinos quoque in Ablativis consequentiam designantibus subintelligenda est præpositio *sub.* vid. Voss. de Construct. c. XLIX. Schweb.

Sic ante genitivum nominis temporis. aaa Lucianus Dial. Mort. Alex. Annib. etc. τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας. Dein eod. Dial. ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας. bbb

Et ante genitivum collocatum post verbum *motum ad locum* significans, ut apud Sophoclem Philoctet. vers. 1178. Ἴωμεν νεὼς, i. e. ἐπὶ τῆς νεὼς: *eamus ad navim.* [Imo: *eamus in navi.* Sic ibid. v. 630. δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις. v. 648. τί τοῦθ', ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι; v. Brunck. ad utrumque hunc locum. (Sed v. 206. aut amplector Triclinii στίβον, aut lego στίβῳ.) Marcus Argentar. XXXIII. v. 2. Λιβυκῶν ἱδρομένοντα πόρων. Vid. Musgrav. in Supplem. Notar. ad Euripid. Supplic. v. 499. p. 345. a. Schæf.] Docet ibi Scholiastes, deesse ἐπί. Plene sæpe apud Thucydidem: ἰέναι ἐπ' οἴκου, *ire domum.*

Ante voculas οὗ, *ubi*, et αὐτοῦ, *ibi*, quæ vulgo pro adverbiis habentur, subintell. ἐπὶ cum substantivo τόπου vel χωρίου. Vide, quæ ad vocem Τόπος diximus. ddd

* Sunt et alia, in quibus ἐπὶ latet. Sic Herodian. L. I. c. 17. §. 5. Οἷς ἀεὶ χαίρουσι. Idem L. IV. II. 3. χαίρειν τοῖς γινομένοις. Id. L. V. I. 6. Κολακείαις δὲ χαίρων. Plene Polybius T. I. p. 331. Ἐφ' οἷς ἀκούσαντες — ἐχάρησαν. Item in ἀκμάζειν τινί. Maximus Tyr. Orat. XIII. 4. Ἀθήνῃσιν ἐν δημοκρατουμένῃ πόλει καὶ ἀκμαζούσῃ πλήθει ἀνδρῶν. Plene Onosander c. XLII. p. 126. Ἀκμαζούσαν ἐπὶ πλήθει τε καὶ δυνάμει πόλιν. Sic Athenagor. Leg. pro Christian. c. I. p. 8. Ἡμῖν δὲ — τῷ ὀνόματι ἀπεχθάνεσθε. et p. 9. cum ἐπί: ἐπὶ μόνῳ ὀνόματι προσπολεμούντων ἡμῖν. Item in χαλεπῶς φέρειν τινὶ, *moleste aliquid ferre;* pro quo plene est χαλεπῶς φέρειν ἐπί τινι. vid. Viger. de Idiot. Gr. L. C. V. S. XIII. R. IV. Item ante Dativum Articuli præpositivi cum Infinitivo junctum. E. g. 2 Corinth. II. 13. Τῷ μὴ εὑρεῖν με Τίτον. pl. ἐπὶ τῷ μὴ etc. [In Phrynicho p. 128. Pauw. corrig. τῷ ἅπαξ εἰρῆσθαι. Schæf.] Sic apud Homerum Odyss. Φ. v. 35. τραπέζῃ pro ἐπὶ τραπέζῃ. Schweb.

Ante accusativum. Sophocles Philoctet. vers. 205.

——— στίβον κατ' ἀνάγκαν ἕρποντος.

i. e. ἐπὶ στίβον, ut Scholiastes ibi, ἔξωθεν, inquit, προσλαμβάνειν τὴν ἐπί. fff

435 Item ante accusat. rei, qui jungitur verbis *monendi*, *hortandi* etc. ut παρακαλῶ, προτρέπω σε ταῦτα: pro ἐπὶ ταῦτα. ggg

Ante ablativum *loci*. Comicus in Nubibus vers. 271.

Εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς, ὑδάτων χρυσέαις ἀρύεσθε πρόχοισιν.

Sive (*ad*) Nili ostia lympham nunc hauritis aqualibus aureis.

Ubi Scholiastes: Προχοαῖς, λείπει ἐπὶ, ἤγουν ἐπὶ ταῖς προχοαῖς τοῦ Νείλου. [V. supra p. 698. Schæf.] Sic θύραισι, pro ἐπὶ θύραισι, *ad fores*, *præ foribus*, ut Comicus in Ecclesiaz. v. 985. p. 753. Plene dixit eadem pag. paullo post v. 989.

Ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.

Ne te præ foribus videat.

[Vid. Dorvill. ad Chariton. p. 585. Wakefield. Silv. Crit. V. p. 43. Wyttenbach. Annotat. ad Xenophont. in Select. Princip. Historic. p. 374. Schæf.]

* Sæpe *spatium loci* vel *temporis* cum apud Græcos, tum Latinos modo in *Accusativo*, modo in *Ablativo* casu ponitur; quod diversum regimen non a verbo, sed suppressa præpositione pendet. Quando in Accusativo ponitur, apud Græcos ἐπὶ, apud Latinos *ad*, *per*, aut *circa*: in Genitivo autem apud illos ἀπὸ, apud hos autem in Ablativo *a* vel *ab* subintelliguntur. vid. Vossius de Constr. c. XLIV. Sic Luc. XXIV. 13. Εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ Ἱερουσαλήμ. pro ἐπὶ σταδίους. Diodorus Sic. L. XVII. Τοῦ τείχους καθεῖλεν ἐπὶ ἕνα σταδίους. Item de *tempore*. Joann. c. XII. 35. Ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστι. Plene Hesiodus Ἔργ. v. 133. Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον. Sic etiam ἐπὶ subauditur post ὡς cum Accusativo. E. g. ὥς με, pro ὡς ἐπί με, uti est apud Ælian. V. H. L. III. 24. et Actor. c. XVII. 14. Πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Vid. v. πρός. Schwebb.

Item ante ablat. *pretii*, ut apud Lucianum πρίασθαι βουσὶ δώδεκα, pro ἐπὶ βουσὶ δώδεκα, *emere bobus duodecim*. Quam præpositionem alibi simili in casu addidit idem, dicens: Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάττω σε δεινοῦ: *Mercede magna libero te malo*. hhh

Ut modo diximus de vocula οὗ, *ubi*, pari modo se res habet cum vocula οἷ, *quo*, quæ proprie loquendo est ablativus articuli ὅς, nam veteres in dativ. et ablat. οἷ dixerunt pro ᾧ, cum ω magnum non haberent, simplici et parvo utentes, et iota non subscribentes, sed ad latus apponentes, adeo ut οἷ dicatur pro ἐφ' οἷ, vel ᾧ, τόπῳ
436 sive χωρίῳ, quemadmodum οὗ pro ἐφ' οὗ τόπου. Subaudiendam

autem hic esse vocem τόπος vel χωρίον, liquet exinde, quod sæpe genitivum adjunctum habeat. Ex. gr. Lucianus Pseudom. p. 780. Ὁρῶν, οἷ κινδύνου καθειστήκειν. Plena sententia esset: Ὁρῶν, ἐφ' οἷ (ᾧ) τόπῳ κινδύνου καθειστήκειν: *Videns, in quo periculi loco essem constitutus.* iii

* Addi possunt Onosander c. XL. Οἷ κακοῦ τυγχάνει. Xenophon Ephes. p. 5. οἷ κακῶν ἐγεγόνεισαν. Id. p. 74. συνεὶς, οἷ κακῶν ἐγεγόνει. Chariton. L. III. c. 9. οἷ καθέστηκα δεινοῦ. Schweb.

yy Sic auctor epist. ad Hebræos c. XII. 20. κἂν θηρίον θίγῃ (ἐπὶ) τοῦ ὄρους, cap. VI. 18. κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Mich.

zz Lucas evang. c. III. 2. ἐπ' ἀρχιερέων etc. Numquid et in ἐπιλαμβάνεσθαί τινος? Mich.

aaa Sic in epist. ad Hebr. c. IX. 7. ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ. Mich.

bbb Etiam verbum οἰκεῖν cum genitivo construit aliquoties Antoninus Liberalis, et subaudiendam relinquit præpositionem ἐπί. Sic c. 4. ᾤκει γῆς τῆς Δρυοπίδος. cap. 11. ᾤκει τῆς γῆς τῆς Ἐφεσίας. [Illic genitivum regunt παρὰ τὰ λουτρὰ τὰ Ἡρακλέους: hic, ἵνα. Mireris Schoettgenii rationem etiam Bastio placere potuisse. V. viri doctissimi Epist. Crit. ad Boissonad. p. 74. Schæf.] Supplet autem idem cap. 12. ᾤκει δ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, et Joannes Apoc. XI. 10. κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς: quæ exempla ad primum Antonini locum notavit Th. Munkerus. Cave ergo Berkelio obtrectanti credas, qui crisi satis audace loco secundi casus poni vult quartum, quod tamen contra ipsius linguæ observationem est, quippe quæ eam vocem alibi hac particula suppleri docet.

Idem observandum de verbo ἄρχειν, *imperare.* ccc ἄρχειν τινὸς est plene ἐπί 437
τινος, *regnare super aliquem.* Themistocles epist. I. 5. οὔτε ἄρχειν βουλόμενοι Ἀργείων: *ne imperare quidem Argivis volentes.* Schoettg.

* Post verbum μένειν. Euripides in Phœn. v. 73. Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς. pro ἐπὶ τῆς γῆς. Brunck. Imo junge σκῆπτρα γῆς. Schæf.

ccc Item post verba dominii, e. g. Roman. VI. 14. ἡ ἁμαρτία ὑμῶν οὐ κυριεύσει etc. Isocrates: βασιλεύει τῆς Ἀσίας. Pæanius L. IV. c. 11. τοῦ βασιλεύοντος Νουμιδῶν. Actor. XVIII. 12. Γαλλίωνος ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας. Luc. c. I. 2. ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας. cap. III. 1. τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας, etc. Mich.

ddd Ante dativum, quando notat *conditionem* sive *rationem.* Actor X. 29. πυνθάνομαι οὖν, τίνι λόγῳ μετεπέμψασθέ με. *Percontor ergo, quam* (ob) *caussam me accersiveritis.* Sic 1 Cor. XV. 2. Τίνι λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν: *qua ratione vobis Evangelium prædicaverim:* pro ἐπὶ τίνι λόγῳ. eee Schoettg.

* Quum Græci dicunt ἀνιᾶσθαι τῷ πταίσματι, deest præpositio ἐπί. Addit hanc præpositionem Ælianus Var. Hist. XII. 1. Observat Jensius Lect. Lucian. I. 3. eam a Luciano semper fere addi. Omittitur eadem præpositio post verbum γελᾷν. 438
Aristophanes Equit. v. 693. ἐγέλασα ψολοκομπίαις. et Nubib. v. 560. Sed additur Ran. 2. ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι. Leisn.

* Pariter ante tertium casum *temporis*, in dictione: πολλῷ χρόνῳ. Euripides in Iphigenia Aul. v. 640.

Ὦ πάτερ, ἐσεῖδόν σ' ἀσμένη πολλῷ χρόνῳ.

Iphigenia loquitur, post longiorem absentiam visens Agamemnona. Scribendum fuit, si versus non obstitisset: ἐπὶ πολλῷ χρόνῳ. Ἐπὶ autem esse temporis etiam signum, notum est omnibus. Brunck.

eee 2 Corinth. I. 15. καὶ (ἐπὶ) ταύτῃ τῇ πεποιθήσει ἐβουλόμην etc. c. II. 12. τῷ μὴ εὑρεῖν με etc. Mich.

fff Pæanius L. VIII. c. 8. ἑβδομηκοστόν τε ἤδη τῆς ἡλικίας ἔτος, pro ἐφ' ἑβδομηκοστὸν etc. *ad septuagesimum ætatis annum progressus.* cap. X. n. 3. ἀρχὴν ἦλθε στρατιωτικήν: *ad militarem præfecturam progressus est.* Mich.

ggg Sæpissime ante voc. *ad locum* apud Poëtas. Euripides in Cycl. v. 92.

Κυκλωπίαν γνάθον
Τήνδ' ἀνδροβρῶτα δυστυχῶς ἀφιγμένοι.

439 *Infeliciter* (ad) *Cyclopis homines devorantis maxillam venientes*, i. e. in Cyclopis ἀνθρωποφάγου manus incidistis. Ubi γνάθον dicitur pro: ἐπὶ γνάθον. It. v. 106.

Πόθεν Σικελίαν τήνδε ναυστολῶν πάρει;

Unde *(ad)* hanc Siciliam navi advectus advenis?

Deest ἐπὶ, ἐπὶ Σικελίαν. Et alias sæpe. Bernh.

hhh Item ante ablativum *objecti*, ut 1 Joan. III. 23. ἵνα πιστεύσωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. coll. Luc. evang. c. XXIV. 25. Mich.

iii In iis etiam dictionibus, quæ *causam* indicant, τὸ ἐπὶ abest. Euripides in Hel. v. 77. 78.

Τί δ', ὦ ταλαίπωρ', ὅστις ὤν μ' ἀποστρέφῃ,
Καὶ ταῖς ἐκείνης συμφοραῖς ἐμὲ στυγεῖς;

Quid est, o miser, quisquis es, quod ita me aversaris,
Et *(propter)* illius *(sc. Helenæ)* calamitates me odisti?

Ubi dicendum fuit: ἐπὶ ταῖς ἐκείνης συμφοραῖς. Bernh.

* ΕΥ, *BENE.*

Εὖ, *bene*, subintelligitur in μαρτυρούμενος, coll. not. ad Wolfii Curas Actor. VI. 13. Sed pertinet hoc ad ellipsin adverbiorum, ubi vide. Mich.

440

K.

ΚΑΤΑ, *AD, IN, PER.*

Familiaris admodum Poëtis aliisque Atticis est Ellipsis præpositionis κατά. Ea subauditur aliquando ante genitivum [x], ut apud Homerum Iliad. Λ.

Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος.

Æneas primus jaculum misit *(in)* Idomeneum.

Ubi Ἰδομενῆος pro κατ' Ἰδομενῆος. [Iliad. Ψ. v. 853.

——— ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδὸς, ἧς ἄρ' ἀνώγει
τοξεύειν.

Euripides Bacch. v. 1085. Br.

πρῶτον μὲν αὐτοῦ χερμάδας κεραυνοβόλους
ἔρριπτον.

Cycl. v. 51.

ῥίψω πέτρον τάχα σου.

Musgravius: "τάχα. Septimius Florens emendabat κατά. Sed nihil necesse est." Iphig. Taur. v. 362.

ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα
γονάτων τε τοῦ τεκόντος ἐξαρτωμένη.

Marklandus: "Pro γενείου — ἐξηκόντισα aliquis forte conjecerit γένειον — εἰς ηκόντισα. Si retineatur γενείου, κατὰ vel ἐπὶ intelligendum erit. quæ satis frequens est Constructio." Mihi videtur γενείου perinde ut γονάτων pendere a participio ἐξαρτωμένη. *Quoties manus extenderim, patris nunc mentum tangens, nunc genua.* Schæf.] Euripides Phœniss. v. 941. Κάδμου παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων, *propter veterem iram Martis* (contra) *Cadmum.* ubi Scholiastes: λείπει ἡ κατά. ὁ δὲ νοῦς, κατὰ Κάδμου. [Nuper ediderunt ex Valckenarii conjectura: Κάδμῳ π. Ἄ. ἐ. μ. Schæf.] Homerus Iliad. Δ. v. 100.

Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο.

ubi Eustathius: λείπει πρόθεσις, τὸ γὰρ ἐντελὲς, κατὰ Μενελάου. Sic in τοῦ λοιποῦ et τοῦ λοιποῦ χρόνου, ut apud Ælianum Var. Hist. XIV. 7. deest κατὰ, vel ἐκ, *reliquo tempore.* [b]

Supprimitur etiam in ἑξῆς, quod pro adverbio habetur, sign. *deinceps, ordine.* Est autem proprie genitivus nominis ἑξὴ, *series, ordo*, ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι, *proxime sequi, cohærere*, cujus vocis genitivus tantum remansit in usu. Quando igitur occurrit instar adverbii, subintell. κατά. E. g. ἡ ἑξῆς ἡμέρα, integre est: ἡ καθ' ἑξῆς ἡμέρα, *dies, quæ in serie sequitur, dies sequens.* Id subintelligendum esse, patet ex composito καθεξῆς, quod proprie pro uno vocabulo non est habendum, sed pro duobus, καθ' ἑξῆς, quæ tractu temporis in unum 441
coaluerunt, ut alia plura, v. gr. διαπαντὸς, παράπαν, παραχρῆμα, ἐπέκεινα, ἐξαρχῆς, καταμόνας, κατενώπιον. Vel ἐπὶ subaudire licet: dicitur enim etiam ἐφεξῆς una voce pro ἐφ' ἑξῆς. [d]

* Antiquissimis temporibus voces inter scribendum una serie fuisse continuatas, vel illa ultimæ antiquitatis marmora Oxoniensia facile probare possunt. Unde illam vocum separationem sensim demum invaluisse recte judicat Dorvillius, memoratque Codicem antiquissimum Euclidis A. Christi 889. scriptum, in quo non talia tantum, quæ vulgo bifariam exarata inveniuntur, sed omnes præpositiones suis casibus adhærent, neglecto accentu in præpositione, e. g. διατὴν, ἀποτοῦ, προσημᾶς, etc. vid. ejus not. ad Chariton. p. 49. Schweb.

Ante *accusativum* ubique, ut εἶδος κάλλιστος, ψυχὴν φιλανθρωπότα-

τος. Xenophon Κύρ. Παιδ. I. 4. pro κατ' εἶδος, κατὰ ψυχήν. Καλὸς τὸ σῶμα, ταχὺς τοὺς πόδας. Homerus sæpe: — πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς: *pedibus celer Achilles.* [Philemo Lexicographus ap. Boissonad. ad Philostrat. p. 298. Μάχιμος τὸ σχῆμα, Παλὺς τὸν λόγον, λείπει ἡ κατά. Philostratus Her. p. 160. Μέγεθος μὲν τοίνυν αὐτὸν κατὰ τὸν Αἴαντα τὸν μείζω γενέσθαι, κάλλος δὲ Ἀχιλλεῖ τι ἁμιλλᾶσθαι, καὶ Ἀντιλόχῳ, καὶ αὐτῷ, φησὶν ὁ Πρωτεσίλεως, κ. τ. λ. Editor p. 546. "Μέγεθος. Ε κατὰ μέγεθος. Ubi præpositio scholium est, quod in textum male irrepsit." Passim tamen præpositio additur. Dionysius Hal. Ant. Rom. T. II. p. 955. κράτιστος τῶν τότε Ῥωμαίων κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν νομισθείς. SCHÆF.] Πάντα, pro κατὰ πάντα. 1 Corinth. X. 33. Καθὼς κἀγὼ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω: *Quemadmodum et ego* (per) *omnia omnibus placeo.* [Euripides Sthenob. Fragm. I. Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ. Additâ præpositione εἰς, idem Alex. Fragm. XVI. Ὡστ' οὔτις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ' εὐδαιμονεῖ. SCHÆF.]

* Luc. IX. 14. Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας: sub. κατὰ: sicuti Marc. VI. 39. Συμπόσια, συμπόσια et πρασιάς. Ælian. V. H. L. XIII. 2. Τὸ δὲ γένος Λακωνικὰ ἦν. Homerus Iliad. A. v. 115.

———— ἐπεὶ οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων
Οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτε τι ἔργα.

Hanc Græcorum constructionem sequuntur etiam persæpe scriptores Romani. Mela L. II. c. I. 90. *Totum braccati corpus, et nisi qua vident, etiam ora vestiti.* Id. L. III. VI. 55. *Vitro corpora infecti.* Sueton. Aug. c. XX. *Dextrum genu lapide ictus.* Horatius L. I. I. 21. *Stratus membra.* Id. L. I. II. 31. *Humeros amictus.* Id. I. VI. 19. *Sive quid urimur.* et sexcenta alia, quæ apud Tacitum, Plinium et in primis apud poëtas reperiuntur. SCHWEB.

* Ante γένος. Diodor. Sic. præf. p. 3. ἡμεῖς ἐξ Ἀγυρίου (κατὰ) τὸ γένος τῆς Σικελίας ὄντες. Julian. Misop. p. 152. Σκύθης μὲν (κατὰ) τὸ γένος. Item ante ὄνομα. Utrumque habes in epigrammate Iensii 104. Αὐδὴ καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὔνομα. F. ST.

In ὁδὸν, ut Xenophon Π. II. 25. Ἁμάξας σίτου προέπεμψε τὴν ἐπὶ τὰ φρούρια ὁδόν: *Plaustra frumenti præmisit* (per) *viam ad castella ducentem*: pro κατὰ τὴν ὁδόν.

* Euripides Bacch. v. 303.

πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα.

Brunckius: "Cohærent πηδῶντα δικόρυφον πλάκα, in quibus subaudiri potest præpositio κατά. In Sophoclis Ajace 30.

πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει.

Ubi quidam codices minus bene πεδίον." V. idem ad Sophocl. Philoct. v. 206. SCHÆF.

* Euripides Suppl. v. 1012.

Ὁρῶ δὴ τελευτάν,
ἵν' ἕστηκα' ——

Marklandus: "Id est, καθ' vel εἰς ἥν, *Video finem*, juxta *quam* vel in *qua sum:* ut supra [v. 988.] ἕστηκε πέτρων, et Sophocl. Philoct. 145. τόπον ὅντινα κεῖται, i. e. καθ' ὅντινα, *locum in quo est*. plene Herodotus IX. 21: μοῦνοι ἔχοντες στάσιν ταύτην ἐς τὴν ἐσβολήν. 1 Petri V. 12. Nester Orest. 1256. Στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον. ubi vid. Schol." Iphig. Aul. v. 285.

καὶ κέρας μὲν ἦν
δεξιὸν πλάτας ἔχων
Φθιώτας ὁ Μυρμιδόνων Ἄρης.

Musgravius: "κέρας δεξιόν. Subauditur hic κατὰ, non inusitatâ licentiâ. Supplic. v. 659. δεξιὸν τεταγμένους κέρας. Vide etiam Rhes. v. 486. Heraclid. v. 672." SCHÆF.

In τρόπον frequenter, ut ὃν τρόπον, pro καθ' ὃν τρόπον, *quo modo*. Xenophon Παιδ. II. 1. Ἄλλος ἄλλον τρόπον: *alius alio modo*. Comicus in Pace 627.

Ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον.

Herus meus novo insanit modo.

Judas in Epist. v. 7. Ὡς Σόδομα καὶ Γόμοῤῥα, καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις, τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον, ἐκπορνεύσασαι. Act. I. 11. Οὕτως ἐλεύσεται, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε: *Sic veniet, quo modo spectastis.* [f] [Synesius p. 176. B. τὸν ἐνόντα τρόπον. Athenæus T. IV. p. 358. ὡς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες. SCHÆF.]

In δίκην, pro *more, instar*, ut Lucianus Asino 93. δίκην κέρκου, 442
instar caudæ. plene κατὰ δίκην: ut et in δέμας, quod poëtis pro δίκην vel τρόπον. Homerus Iliad. Σ. v. 1. — δέμας πυρὸς αἰθομένοιο: *instar ignis ardentis*.

In γνώμην, ut γνώμην ἐμὴν, pro κατὰ γνώμην ἐμὴν, *mea sententia*. Aristophanes Pace v. 231. p. 637. Καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν, μέλλει: *Nam egressum parat, ut opinor.* [g]

In τὴν ἡμέραν, τὸν χρόνον, et τὴν ὥραν, ut ἐκείνην ὥραν, ἡμέραν, vel χρόνον, pro κατ' ἐκείνην ὥραν etc. Demosthenes: Ἤδη τῆς εἰρήνης γεγονυίας: τέτταρας μῆνας, pro κατὰ τέτταρας μῆνας: *Quum jam pax fuisset* (per) *quatuor menses*.

In ψεῦδος: nam ψεῦδος sæpe ponitur pro κατὰ ψεῦδος, *per mendacium*, i. e. falso. Homerus Iliad. I.

Ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.

O senex, non falso ærumnas recensuisti meas.

In ὄναρ. Lucianus Pseud. 766. Ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων: pro κατ' ὄναρ: *Ut* (per) *quietem a Deo audiens.* Ælianus Var. Hist. XII. 63. — ὄναρ αὐτῇ συνεγίνετο: — (per) *quietem cum illâ rem habuit.*

* In καιρὸν, *opportuno tempore*. Sophocl. Ajac. v. 34. Καιρὸν δ' ἐφήκεις. In ἐπίκλησιν, *cognomine*. Homer. Iliad. x. v. 29.

Ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι.

In ἐνύπνιον, *in somnis.* Idem Iliad. B. v. 56. In νύκτας τε καὶ ἦμαρ. Idem Iliad. X. v. 482. uti apud Latinos *dies noctesque.* In πέλας et πέρας, quæ sæpe ἐλλειπτικῶς apud Polybium, e. g. T. II. p. 977. Πέρας ἐπέκλινον οἱ βάρβαροι. Moschus Idyll. III. v. 18. Τὸ δ' οὐδ' ὅσσον ἄλλοθεν ἄλλο. Plene Matth. c. I. 20. κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῷ. Schweb.

In τὰ λοιπὰ, τἄλλα, quæ dicuntur pro κατὰ τὰ λοιπὰ, κατὰ τἄλλα: *quod ad cetera, quod ad alia adtinet.* [i] Sic τὰ δυνατὰ, τὰ ἐνόντα, *pro facultatibus*, pro κατὰ τὰ δυνατὰ et ἐνόντα, subintell. χρήματα. Ἅπερ
443 etiam et ἅτε, *quippe, quoniam*, sunt proprie accusativi neutr. gen. in quibus subaud. κατὰ, adeo ut plenus sermo sit, καθ' ἅτε et καθ' ἅπερ πράγματα. [k]

* Sic in ὃ. Rom. VI. 10. pl. καθ' ὅ. *Quatenus mortuus est.* ὃ δὲ ζῇ: *quatenus autem vivit.* Schweb. Euripides Cycl. v. 321. οὐδ' οἶδ', ὅ,τι Ζεὺς ἔστ' ἐμοῦ κρείσσων θεός. ex emendatione Marklandi ad Supplic. v. 518. "i. e. καθ' ὅ,τι, *in qua re.* vulgo: ὅτι, *quod.*" Schæf.

In δωρεὰν, quod pro adverbio habetur, *gratis.* Est autem proprie accusativus nominis δωρεὰ, unde δωρεὰν pro κατὰ δωρεὰν dicitur. [Sic δῶρον ionicumque δωτίνην. Herodot. I. c. 70. 69. extr. Schæf.] Similiter προῖκα, pro κατὰ προῖκα: nam προὶξ nomen est, significatque *donum.* Hesychius: πᾶν γὰρ δῶρον προίξ. [l]

* Προῖκα occurrit apud Epictetum c. XII. Προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια apud Ælian. V. H. L. IX. 15. Pro Accusativo προῖκα occurrit etiam Genitivus apud Homerum Odyss. N. v. 15.

— ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι.

Schol. Gr. ἡ προικὸς γενικὴ ἀντὶ τοῦ προῖκα. ubi plene foret διὰ προικός: uti in altero est κατὰ προῖκα. Hæc ellipsis quoque locum habet in Adjectivis Neutris, quæ Latinis adverbialiter reddi solent, e. g. ἑτοιμότατα τῷ λόγῳ χρῆσθαι, q. d. κατὰ τὰ ἑτοιμότατα ἔργα. Item in formula illa, αὐτὸ τοῦτο, quæ reliquæ orationi inseritur. Lucian. T. II. p. 314. Οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἰδιῶται. Schweb.

Par est ratio vocis ἐνώπιον, quæ, si proprie loqui velimus, non est adverbium, (tum enim genitivum post se habere non posset;) sed est nomen accusativi casus, qui pendet ab omissa præpositione κατά. Significat autem ἐνώπιον, ut et ἐνωπὴ, *conspectum.* Ἐνώπια in plur. dixit Homerus Iliad. Θ. Unde ἐνώπιον elliptice pro κατ' ἐνώπιον, *in conspectu*, dicitur. Ex quibus deinceps una conflata vox κατενώπιον.

Μακρὰν [m] etiam non est adverbium, si rem recte ponderemus, sed accusativus feminini generis nominis μακρός. Quum autem μακρὰν solum dicitur pro *longe*, subaudi κατὰ cum substantivo ὁδὸν, * ut integra sit locutio: Κατὰ μακρὰν ὁδὸν, *per longam viam.* [o]

* Sic Bion Idyll. II. v. 18. Φεῦγε μακράν. Idem vero Idyll. I. v.

51. Φεύγεις μακρὸν, Ἄδωνι. ubi plena locutio foret, κατὰ μακρὸν διάστημα. Schweb.

In πολὺ vel πολλὸν ante comparativum, ut πολλὸν ἐλαφρότερος, pro κατὰ πολλὸν ἐλαφρότερος, apud Hesiodum. Et πολλὸν ἀμείνω, pro κατὰ πολλὸν ἀμείνω, apud eundem. In quibus tamen etiam πρᾶγμα vel μέτρον deest, ut plene sit: κατὰ πολλὸν μέτρον ἀμείνω.

Item in accusativis, qui adduntur verbis [p] *neutris*, ut vocant, et 444
passivis, ut: Ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, pro κατὰ τὴν κεφαλήν: *doleo caput.* [q]

* In νικᾶν μάχην, ἀγῶνα, ναυμαχίαν, Ὀλύμπια sub. κατά. vid. Duport. ad Theophrast. Charact. p. 380. Hanc Græcorum constructionem imitatus videtur Justinus L. XLI. c. 1. *Quamquam plus gloriæ sit, inter Assyria et Medica Persicaque, memorata olim regna —— emergere potuisse, quam longinqua bella vicisse.* Unde hanc lectionem non censeam esse sollicitandam. Sic in Ἴσθμια, Νέμεα, Πύθια, Ὀλύμπια στεφανοῦσθαι itidem subintelligitur κατά. Simonides apud Hephæstionem p. 64.

Ἴσθμια, δὶς Νέμεα, δὶς Ὀλύμπια ἐστεφανώθην.

quem locum Lambinus attulit ad illa Horatii L. I. Epist. I. v. 49 50. ubi eadem ellipsis occurrit:

Quis circum pagos et circum compita pugnax
Magna coronari contemnat Olympia.

Schweb. Epigramma ap. Dion. Chrysost. T. II. p. 107. (Anthol. Gr. Epigr. adesp. CXXXII. b.):

Ἀργὼ τὸ σκάφος εἰμί, θεῷ δ' ἀνέθηκεν Ἰήσων,
Ἴσθμια καὶ Νεμέας στεψάμενον πίτυσιν.

Corrigo: Νέμεα στεψάμενος. Conf. Porson. ad Euripid. Med. v. 44. Schæf.

Ὠφελεῖσθαί τι, pro κατά τι, *utilitatem capere* ex *aliqua re.* Ζημιοῦσθαί τι, *mulctari aliquo*, pro κατά τι, ut Matthæus evangel. c. XVI. 26. ζημιωθῆναι τὴν ψυχήν. Sic μαστιγοῦσθαι, τύπτεσθαι, κατατρίβεσθαι, δέρεσθαι πολλάς, ὀλίγας, subintell. πληγὰς cum κατά. Sic apud Lucam in evang. c. XII. 47. δαρήσεται πολλάς; et vers. 48. δαρήσεται ὀλίγας. [r] [Euripides Iphig. Aul. v. 1516. σώματος δέρην σφαγεῖσαν. Marklandus: "*postquam cæsa* (percussa) *fuerit* δέρην (i. e. κατὰ δέρην) σώματος." Schæf.]

Denique, quando verba *activa* duos post se habent accusativos, [s] a præpositione κατὰ pendet aliquando accusativus rei, ut ἀποστερεῖν τινα τὰ χρήματα, *spoliare aliquem bonis.* αἰτεῖν [t] τινά τι, *petere aliquem aliquid.* Lucianus Demonact. Οὐδένα [u] τι αἰτήσας, *a nemine aliquid poscens*, pro οὐδένα κατά τι χρῆμα αἰτήσας. [x] [De Homerico illo, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε, v. Leisner. præfat. Schæf.]

* Sic Latini quoque, Græcorum more, verbis *docendi, monendi,*

rogandi etc. geminum Accusativum jungunt; uti jam docuit Vossius de Construct. c. XL. Terentius Adelph. Act. V. Sc. VIII. 18. *Si quid te majus oret.* Virgilius L. XI. v. 110.

> Pacem me exanimis et Martis sorte peremtis
> Oratis?

Schweb.

a Adde: *τίνος χρόνου;* quod habet Euripides in Oreste v. 1213.

> *Ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χρόνου;*

> Quando, sive quonam autem tempore domum redibit Hermione?

Ubi manifestum est, dicendum pleno sermone fuisse: *κατὰ τίνος χρόνου;* Τῆς ὁδοῦ, pro *κατὰ τῆς ὁδοῦ ὄντας*, Actor. XII. 2. Bernh.

445 b Adde Hombergium ad Matth. cap. X. 1. quamvis huic Ellipsi non admodum sit æquus. c Schoettg.

c Vide nostram infra annotationem, ubi de ellipsi præpositionis *περὶ* aget r ultimo loco subjunctam. Mich.

d Post *κατηγορεῖν* cum genitivo, coll. Lucæ evangel. c. XXIII. 14. *ὧν κατηγορεῖτε κατ' αὐτοῦ.* Mich.

e Matthæus evangel. c. IV. 15. *ὁδὸν θαλάσσης.* Mich.

f Ἃ solum ubi deprehenditur positum, addendum relinquit *κατὰ*, ut fiat *καθ' ἅ.* Quod etiam in frequenti est apud Græcos usu. Illud autem invenimus in Luciani Dial. Crat. et Diog. *Ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας: Sicut oportuit, et tu Antisthenis factus es heres*, et ego tuus. Quo quidem loco *τὸ κατὰ* requiri, nemo est, qui non videat. [Fallitur. *ἃ* illud accusativus est, quem regit verbum *ἐκληρονόμησας*. Præcedit ibid. *οὔτε πώποτε εὐξάμην.* Corrige: *οὐδ' ἐγώ ποτε ε.* nam sequitur: *οὔτε, οἶμαι, σὺ, κ. τ. λ.* Schæf.] Quod si quis nomen aliquod, vel *πράγματα*, vel aliud hujusmodi, existimaverit addendum, non equidem repugnaverim. Idem Lucianus Dial. Alex. Annib. et Min. *ταῦτά ἐστιν, ἃ*, pro *καθ' ἃ, ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι.* Bernh.

g Ἀκμὴν est *κατ' ἀκμὴν, in fervore*, h. e. sedulo, studiose. Isocrates ad Demonicum: *ἀκμὴν φιλοσοφεῖς.* h Matthæus evang. c. XV. 16. *ἀκμὴν καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί*
446 *ἐστε: Etiam vos egregie estis imprudentes.* Schoettg.

* Σύντονον, pro *κατὰ σύντονον*, (cum) *contentione, vehementer.* Ælianus Var. Hist. L. I. c. 13. *Κύων ὑλακτεῖ πάνυ σφοδρῶς καὶ σύντονον.* Bernh.

h Item: *etiam nunc*, q. d. *κατ' ἀκμὴν χρόνου*, Matth. c. XV. 16. Mich.

i Πάντα, pro *κατὰ πάντα, in omnibus rebus.* Theognis v. 898. *οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός: Nemo hominum* (in) *omnibus rebus est sapiens.* Schoettg.

k In *πλῆθος.* Exod. VIII. 24. *Ἐγένετο ἡ κυνόμυια πλῆθος*, pro *κατὰ πλῆθος*, (cum) *multitudine, magno numero.* Bernh.

l Ante *τὸ* expletivum: *τῷ τί* vel *πῶς* præmissum, coll. not. ad Lucæ evang. c. I. 62. *τὸ, τί ἂν θέλοι.* et c. XXII. 2. *τὸ, πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν.* Mich.

m Μέσον, pro *κατὰ μέσον.* Matth. cap. XIV. 24. Mich.

n Fundamentum hujus supplementi est in Luciani Dial. Triton. et Nept. *Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδόν.* Bernh.

o Sed obstat Deuteron. c. XIV. 24. *ἐὰν δὲ μακρὰν ἀπέχῃ ἡ ὁδὸς ἀπὸ σοῦ.* Mich.

p Sic Matthæus in evangel. c. V. 6. *οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην:*
447 Item post verbum *ὀμνύειν*, Jacobi epist. c. V. 12. et *ὁρκίζω*, Marc. evang. c. V. 7 *Οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.* Rom. I. 16. Mich.

q Κάμνειν τι, pro κάμνειν κατά τι. Ælianus Var. Hist. L. IV. c. 15. κάμνων δὲ τὸν σπλῆνα, pro κατὰ τὸν σπλῆνα, *laborans splene*. Paullo post: Νοσοῦντας τοὺς πόδας, pro κατὰ τοὺς πόδας. Bernh.

r Sic dicimus πλήττομαι τὸν πόδα, item ταράττομαι φρένας, et sexcenta talia. Quod et Latini imitantur. Horatius de Arte Poët. vers. 303.

Qui purgor bilem sub verni temporis horam.

Ovidius Heroid. epist. XIII. vers. 39.

Ipsa comas pectar, galea caput ille prematur?

Heinsius quoque hunc Græcismum invenire sibi visus est apud Ovidium Heroid. epist. IX. v. 111.

Pro pudor! hirsuti costas exuta leonis
Aspera texerunt vellera molle latus.

Sed infeliciter *costas* pro *costis* edidisse ex unico libro Heinsius videtur Bentleio ad Horatii Odar. L. III. 5. vers. 38. quia, quum Horatius dixit *purgor bilem*, 448
bilem *meam* subintelligimus; quum Ovidius dixit:

Ipsa comas pectar, galea caput ille prematur?

comas *meas* et caput *suum* cogitando adjicimus. Id quod quum in omnibus hujus Græcismi exemplis locum habeat, perperam dicere videtur, si quis dicat: vellera exuta costas *suas*; quia vellera costis carent. Leisn.

s Lucas in Actis Apostol. c. XIX. 13. ὁρκίζομεν ὑμᾶς τὸν Ἰησοῦν. Joannes in Apocal. c. III. 18. κολλούριον ἔγχρισον (κατὰ) τοὺς ὀφθαλμούς σου. Matthæus in evangel. cap. XVI. 1. ἐπερωτᾷν τί τινα. Marcus evangel. c. XV. 17. ἐνδύουσιν αὐτὸν πορφύραν. vers. 20. ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν, καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια. Mich.

t Matthæus evang. cap. VII. 11. Δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν. Mich.

u Pæanius L. VII. c. 14. ὡς μηδένα μὲν ἀπαιτῆσαι τιμωρίαν, *ita ut a nullo quidem pœnam exigeret*. Mich.

x Huc quoque pertinet formula illa elliptica, quæ sæpius occurrit, et viris doctis in Novo Testamento multum negotii facessivit, ubi quartus casus ponitur simpliciter, subintelligitur autem κατὰ, quod Latine exprimitur per: *quod attinet ad*. Exempla Novi Testamenti quædam adjungimus. Matthæus evang. c. XII. 36. 449
Λέγω δὲ, ὅτι πᾶν ῥῆμα ἀργὸν, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον etc. Verte: *Dico autem, Ad omne verbum otiosum* quod adtinet, de *ipso reddituri sunt homines rationem*. 2 Petr. I. 5. Καὶ αὐτὸ τοῦτο δὲ σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες ἐπιχορηγήσατε etc. Ad *hoc ipsum vero* quod adtinet, (rejicit nos ad antecedentia,) *omnem industriam adhibete, ut exhibeatis*, etc. 1 Corinth. X. 16. Τὸν ἄρτον, ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν; Ad *panem* quod adtinet, *quem frangimus, nonne ille est communio corporis Christi?* [De hac constructione nuper egimus ad Euripid. Orest. v. 1645. p. 565. ed. Pors. alt. Add. Homer. Hymn. in Cerer. v. 66. κούρην, τὴν ἔτεκον, — τῆς ἁδινὴν ὄπ' ἄκουσα. In Sophocl. Œd. R. v. 449. interpunge: λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι ζητεῖς — οὗτός ἐστιν ἐνθάδε. Schæf.] Adde Joann. c. VI. 39. Actor. X. 36. Ephes. IV. 15. Matth. XXI. 42. conf. 1 Petr. II. 6. de quibus jam egit Stolbergius de Barbarismis et Solœcismis Novi Testam. c. 9. præcipue vero §. 3. ubi et similia exempla adducit, et eodem modo vertit.

Nos ex profanis alia quædam, ab eo non adducta, observamus. Æschines Dialog. I. 2. Εἰ δὲ ταύτην τὴν ἀρετὴν βουληθείη ἀγαθὸς γενέσθαι: *Si vero*, quod ad *hanc virtutem* adtinet, *bonus fieri vellet*. Libanius epist. 29. p. 62. edit. Wolf. Καὶ μὴν, ἣν δυσχεραίνεις παρ' ἐμοὶ τοῦ ἔτους ὥραν, παρελήλυθε: *Et certe*, quod ad *illud anni tempus* adtinet, *quod tibi apud me non placere ais, illud jam transiit*. Plura

450 hujusmodi observant viri celeberrimi, Noldius in Concord. Part. p. 121. 122. 478. Perizonius ad Ælianum Var. Hist. II. 13. p. 85. Kusterus ad Aristophanem in Pluto v. 55. et quos citat Wolfius in dissert. de juvencis labiorum §. 18.

Huc pertinent et sequentia. Πρῶτον et τὰ πρῶτα, pro κατὰ τὰ πρῶτα, quod ad *primum* adtinet. Hoc nos commode exprimimus: Was das erste anbetrifft. Sic τὰ νῦν, pro κατὰ τὰ νῦν ὄντα πράγματα, *prout res nunc se habet.* Anacreon Oda 9.

Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον.

Jam quidem edo panem.

Actor. IV. 29. Καὶ τὰ νῦν, Κύριε, ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν: *Nunc ergo, Domine, respice in minas ipsorum.* Vide ibi Raphelium. Paullo plenius est τὸ νῦν ἔχον, pro κατὰ τὸ νῦν ἔχον πρᾶγμα. Tobiæ c. VII. 11. Ἀλλὰ τὸ νῦν ἔχον, ἡδέως γίνου. Adde Act. XXIV. 25.

Suppletur etiam aliquando κατὰ, ut Hebr. II. 17. Actor. III. 22. XVII. 22. item apud Arrianum II. p. 97. ὡς οὐδέν τι οὔτε κατὰ πλῆθος, οὔτε κατὰ τὴν ἄλλην ἀξίωσιν, σφίσιν ἐπεοικότας: *quippe qui, nec* quod ad *multitudinem, nec reliquam excellentiam*, adtinet, *comparandi sunt.*

451 Nec soli accusativo alliganda est hæc ipsa Ellipseos species, sed alii quoque casus eadem gaudent, quod in aliis quidem auctoribus ἀνακόλουθον dicere possis, in Novo Testamento tamen aliter erit procedendum. Ita primum casum eodem modo adhibitum videmus in sequentibus. Actor. VII. 40. Ὁ γὰρ Μωσῆς οὗτος, ὃς ἐξήγαγεν ἡμᾶς ἐκ γῆς Αἰγύπτου, οὐκ οἴδαμεν τί γέγονεν αὐτῷ. Ad *Mosen enim hunc* quod adtinet, *qui nos e terra Ægypti eduxit, nescimus, quid ipsi factum sit.* Roman. IX. 10. ubi ἡ Ῥεβέκκα vertendum: ad *Rebeccam* quod adtinet; construendum cum verbis vers. 12. Ἐῤῥήθη αὐτῇ. I Joann. II. 27. Καὶ ὑμεῖς, τὸ χρίσμα, ὃ ἐλάβετε ἀπ' αὐτοῦ, ἐν ὑμῖν μένει, Ad *vos vero* quod spectat, *unguentum, quod a Deo accepistis, in vobis manet.* Præcipue vero consuetum id est Joanni in Apocalypsi c. II. 11. = 26. III. 5. 12. 21. in ὁ νικῶν.

Tribuenda vero hæc loquendi ratio illis, quibus usitatior erat lingua Hebræa, quam Græca, quique adeo, quasi Græca sua ex Hebræo verterent, idiotismum hunc sunt imitati. Nam, ut iis notum est, qui Hebræa norunt, non flectunt casus suos orientales, ut Græci ac Latini; sed una saltem terminatione gaudent. Exemplo saltem uno rem declarabimus. Numer. c. XVII. 20. והיה האיש אשר אבחר
452 בו מטהו יפרח: Quod ita vertunt Septuaginta Interpretes vers. 5. ut ipsi numerant: Καὶ ἔσται ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν ἐκλέξωμαι αὐτὸν, ἡ ῥάβδος αὐτοῦ ἐκβλαστήσει. Unde certe liquido constare potest, qualis hujus loquutionis sit origo. Occurrit tamen simile quid apud Ælianum Var. Hist. II. 13. Ἀλλ' οἵγε ξένοι, τὸν γὰρ κωμῳδούμενον ἠγνόουν, θροῦς παρ' αὐτῶν ἐπανίσταται. Ad *peregrinos vero* quod adtinet, *(ignorabant enim, quis in comœdia traduceretur,) murmur apud ipsos oritur.* Plura ad eundem Var. Hist. II. 13. notavit Amplissimus Perizonius.

Obliti fere eramus formulæ τὴν ἀρχὴν, quod notat *prorsus, omnino*, prout exempla docent a Possino Spicil. Evang. c. 59. et Hombergio in Parergis sacris ad Joann. VIII. 25. edit. major. p. 165. minor. p. 17. sq. adducta. Ratio est hæc: Ἀρχὴ notat *imperium, principium, fundamentum*, ac proinde *omne id, quod in aliqua re est præcipuum.* Suppleta ergo Ellipsi κατὰ τὴν ἀρχὴν notat, *quod ad hoc adtinet, quod in tota re est primarium*, h. e. plane, omnino. Ad locum vero Joannis ut progrediamur: Τὴν ἀρχὴν, ὅ, τι καὶ λαλῶ ὑμῖν, brevibus mentem Hombergii, quæ optima est, aperimus. Dixerat in antecedentibus Servator ad Judæos, *fore, ut, si non in Messiam credant, ipsi in peccatis suis sint morituri.* Ad hæc respon-
453 dent Judæi: *Tu quis es, qui talia nobis minari possis?* quæ interrogatio conjunctum habet contemtum. Respondet Servator: *Certe, quod ego dico vobis;* subaudi, *continget.* Similis vero responsio est in nostra lingua, ut quum miranti vel irato dicimus: Was ich dir sage, h. e. *res vere ita est, ut dico.*

Eodem fere modo, quod ad Ellipsin pertinet, circa hujus loci explicationem versatur I. H. Maius fil. Observ. Sacr. L. I. p. 69. sq. cujus opera eodem tempore cum prioribus nostris supplementis prodierat. Is tamen hoc observare debebat κατὰ τὴν ἀρχὴν, non vertendum esse: *ab initio;* sed: *plane, omnino*, quod perpe-

suas Græcæ linguæ usus ita postulat. Illud καὶ, quod ὡς ἐν παρόδῳ monendum, abundat, nec in Latino commode reddi potest, quale exemplum occurrit apud Æneam Gazæum p. 8. lin. ult. Cæterum ad hunc locum conferri potest peculiaris dissertatio Stolbergii, quæ in Exercitationibus exstat p. 250. s. Dilherrus Dispp. x. 1. p. 284. 285. Ramiresius Pentecontarcho c. 32. Michaelis Dissert. de usu LXX. Intt. in N. T. §. 11. p. 25. 26. et quos citat Wolfius ad Libanium epist. 95. p. 285. Schoettg.

y Potest tamen hoc et primi casus esse. Certius huc pertinent dicta Matthæi in evang. cap. XXI. 42. τὸν λίθον κ. τ. λ. et Pauli in priore ad Corinthios epist. c. X. 454
17. τὸν ἄρτον, etc. Sic Joannes in Apocalypsi c. I. 20. τὸ μυστήριον — καὶ τὰς ἑπτὰ — χρυσᾶς, quæ verba recte Arabs exposuit: *Quod autem adtinet ad mysterium*, etc. Septuaginta in libro Judic. c. XIII. 8. τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, ὃν ἀπέστειλας, ἐλθέτω δὴ ἔτι πρὸς ἡμᾶς. Mich.

z Atqui heic constructio regularis est ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῇ. Sed et ellipsin sic forte licebit resolvere: κατὰ τὸν ὅς ἐστιν ὁ νικῶν etc. Mich.

M.

META, *POST*, *CUM*.

Μετὰ, *post*, cum substantivo πρᾶγμα deest in participio accusat. neutr. gen. quod resolvi potest in *postquam* cum *verbo*. Ex. gr. Ἀκουσθὲν, *audito, postquam auditum est*. Plene, μετὰ τὸ ἀκουσθὲν πρᾶγμα. Προστεταγμένον, *mandato*, μετὰ τὸ προστεταγμένον πρᾶγμα. Δόξαν, *quum visum esset*, μετὰ τὸ δόξαν πρᾶγμα. Ἐξὸν, ἐνὸν, *quum liceat* μετὰ τὸ ἐξὸν πρᾶγμα. Παρὸν, pro μετὰ τὸ παρὸν πρᾶγμα, *quum adsit facultas*.

Et sic intelligendum illud ἀρξάμενον, Lucæ evang. c. XXIV. 47. Καὶ κηρυχθῆναι ἔδει (ἐπὶ) τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἱερουσαλήμ. Multum torsit hic locus viros doctos, et insolens visa est illis hæc constructio: unde quidam legendum putarunt, ἀρξαμένων, subintell. ὑμῶν: alii ἀρξαμένην, 455
referentes illud ad ἄφεσιν: alii, servantes accusativum, regi putarunt ab ἔδει κηρυχθῆναι. Sed hæc omnia nos rejicimus, pro certo statuentes, ellipticum esse, et, ut præcedentia, ἀκουσθὲν, προστεταγμένον, ita etiam poni ἀρξάμενον pro μετὰ τὸ ἀρξάμενον πρᾶγμα, *post initium factum*, i. e. initio facto. Herodotus III. 91. Ἀπὸ δὲ Ποσιδηΐου πόλιος — ἀρξάμενον ἀπὸ ταύτης — πεντήκοντα καὶ τριηκόσια τάλαντα φόρος ἦν. [ubi monuit Wesselingius p. 244. b. Schæf.]

* Atticis inprimis receptissima est hæc loquendi forma, quibus Accusativi sæpe pro Genitivis, maxime cum ὡς vel ὥσπερ usurpantur. Quare etiam utrumque et Accusativi et Genitivi usum junctim reperimus. Sic apud Thucydidem L. I. c. 124. Ὥστε πανταχόθεν καλῶς ὑπάρχον ὑμῖν πολεμεῖν, καὶ ὑμῶν κοινῇ τάδε παραινούντων. Idem L. I. c. 120. Εὖ δὲ παρασχόν. ubi schol. Gr. ἀντὶ τοῦ παρασχόντος, δηλονότι τοῦ δαίμονος. Idem L. I. c. 125. Δεδογμένον δὲ αὐτοῖς. Plura exempla vide sis apud Budæum Comment. Gr. L. p. 18. et 219. Henr. Stephan. in Append. ad script. de Dial. Att. c. IX. p. 159. sqq. Vigerum et ad eum cl. Hoogeveen p. 274. sqq. Schweb. Mirâ structurâ Xenophon Anab. IV. 1. 13. Δόξαν δὲ ταῦτα, ἐκήρυξαν

οὕτω ποιεῖν. Schneiderus: "Platonis locum in Protagora p. 95. ed. Bip. δόξαν ἡμῖν ταῦτα, ἐπορευόμεθα comparavit Hutchinson. Male igitur margo Steph. δόξαντα habet." Malam hanc alteram lectionem vix ausim dicere. Sic ipse Xenophon Hist. Gr. III. 2. 19. Δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε, κ. τ. λ. Artemidorus V. 28. Ἔδοξέ τις ἐπὶ ξένης διατρίβων ἑστίαν οἰκοδομεῖν, καὶ ἀντὶ λίθων τὰ ἴδια βιβλία τῷ πηλῷ περιπλάσσειν, εἶτα δὲ μετιδόξειν αὐτῷ καταβαλεῖν καὶ παύσασθαι οἰκοδομοῦντα. Reiffius: "Vulgo μεταδόξαν, pro quo ex conjectura scripsi μετιδόξειν, ut melius." Cur melius? SCHÆF.

Μετὰ, *cum*, ante ablativum, quocum construuntur verba quædam, ut ἀκολουθεῖν, ἕπεσθαι, ὀπηδεῖν, *sequi, comitari.* Errarunt veteres Grammatici, qui statuerunt, verba illa regere *dativum;* casus enim, qui sequitur illa verba, non est *dativus*, sed *ablativus*, cui in plena structura præponenda est præpositio μετὰ vel σύν. Sic ἕπεσθαι, ἀκολουθεῖν τινι dicitur pro μετά τινι, eodem modo, quo ἀκολουθεῖν et ἕπεσθαι μετά τινος dicitur, cujus generis exempla nonnulla ex optimis scriptoribus annotavimus ad Lucæ c. IX. Subaudiendum in his esse μετὰ, non tantum suadet natura horum verborum, verum etiam docent exempla, in quibus μετὰ expressum reperitur. Hesiodus Ἔργ. 230.

Οὐδέποτ᾽ ἰθυδίκαισι μετ᾽ ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ.

Nunquam justos homines comitatur fames.

Quod verbum ὀπηδεῖν paullo post apud eundem cum casu sexto, omissa præpositione, occurrit, v. 313.

456 — πλούτῳ δ᾽ ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.

— Divitias comitatur virtus et gloria.

[Ut poëtæ sensus magis appareat, verte: *laus et gloria.* Sic Homerus jungit εὔκλειάν τ᾽ ἀρετήν τε Odyss. XIV. v. 402. Vid. Musgrav. ad Sophocl. Philoct. v. 1466. Virgilius Æn. VI. v. 805. *virtutem extendere factis.* Brunckius: "Sic membr. quoque nostræ: nec suspecta debet esse hæc lectio. *Virtutem* eo sensu posuit, quo Græci ἀρετὴν, pro nominis celebritate, gloria virtute parta." SCHÆF.] Aristophanes dixit, ἕπεσθαι ἅμα τινὶ, in Pace, p. 676.

—— Δεῦρ᾽, ὦ κόραι,
Ἕπεσθον ἅμ᾽ ἐμοὶ θᾶττον.

—— Huc adeste, puellæ,
Sequimini me statim.

Sic in ὁμιλεῖν τινι, ut ὁμιλεῖν σοφοῖς, κακοῖς, pro μετὰ σοφοῖς, etc. *versari* (cum) *sapientibus* etc.

Π.

* ΠΑΡΑ, *AB*.

Subaudiendum in ἀκούειν τινός. coll. Joann. c. VII. 51. Vid. sub. ἐκ, et nostras ibi observationes. Mich.

ΠΑΡΑ, *APUD*.

Poëtæ omittunt. Apollonius Lib. I. 587.

——————— ἔντομα μήλων
Κεῖαν ὀρινομένης ἁλὸς οἴδματι.

Ubi Schol. Λείπει δὲ ἡ παρὰ πρόθεσις, ἵν' ᾖ, ἔθυον τῷ Δόλοπι παρὰ τῷ οἴδματι τῆς θαλάσσης. [a] [Fallitur Scholiastes. ὀρινομένης ἁλὸς οἴδματι sunt genitivi absoluti: *dum mare concitabatur fluctibus tumidis.* Conf. Homer. Il. XXI. v. 234. ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων· Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος.—Homericus in Cererem Hymnus si Bosii ætate editus fuisset, paulo speciosius uti potuisset illo e. v. 99. Παρθενίῳ φρέατι, de quo diversissimæ sunt Criticorum nostrorum opiniones. Si sumas, ipsum locum, in quo ille puteus erat, Φρέαρ dictum fuisse, Παρθενίῳ φρέατι, vulgaris est dativus loci, quem si pro elliptico habes, cum Bosio subaudi ἐν. Non male conferas Ποταμούς. Vid. Strabo T. III. p. 377. Schæf.]

* Potest hæc præpositio subaudiri etiam in Accusativis *temporis* absolute positis. E. g. Actor. XX. 18. Πᾶς μεθ' ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην. Pro quo plene Chrysostomus in Joh. παρὰ πάντα χρόνον. uti Lucianus T. I. p. 69. παρ' ὅλον τὸν βίον. Schweb.

a Lucæ c. XXIII. 15. Οὐδὲν ἄξιον θανάτου ἐστὶ πεπραγμένον αὐτῷ. pro παρ' αὐτῷ
b In formula: ἐμοί γε κριτῇ, *quantum ego judico*, Ælianus Var. Hist. II. 41. Suppletur ab eodem XIV. 28. παρά γε ἐμοὶ κριτῇ. Vide et supra in Δοκεῖ. Schoetto. 457
b Sed vid. Wolfii Curas philologicas ad l. c. Mich.

ΠΕΡΙ, *DE*.

Περὶ intellige ante genitivum, qui additur verbis quibusdam, ut sunt verba [c] *memoriæ* et *oblivionis*, *curandi* etc. E. g. Μέμνησο τῆς τύχης, *memento fortunæ*: plene, περὶ τῆς τύχης. Ἐπιλανθάνεσθαι βίας, i. e. περὶ βίας, *oblivisci violentiam*. Additur a Luciano in Asino p. 98. Κἀγὼ περὶ τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθείς, *et ego pedis ac vulneris recordatus*. Dio Cassius Lib. XLI. p. 180: Ἐμνήσθη περὶ αὐτῶν. Xenophon Π. I. 34. Οἰκονομίας ἐπεμνήσθη. Paullo post: περὶ τούτου ἐπεμνήσθη. In Epist. ad Hebr. XI. 22. Ἰωσὴφ τελευτῶν περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐμνημόνευσε. [Euripides Iphig. Aul. v. 1123. οἶσθα γὰρ πατρὸς Πάντως ἃ μέλλει γε. Musgravius: " πατρός.

Canterus πάρος, nulla necessitate. Ellipsis est præpositionis περί." SCHÆF.]

In phrasi [d] πλείονος ποιεῖσθαι, *pluris facere*. Addit περὶ Polybius L. II. p. 208. Οὐδὲν περὶ πλείονος ποιούμενος τοῖς κατὰ λόγον πράγμασιν: *Nihil antiquius habens, quam ut omnium, quæ faceret, ratio sibi constaret*. Sic Isocrates: περὶ μηδενὸς ποιεῖσθαι τὰς διαβολὰς, *nihili pendere calumnias*. Idem: Περὶ πλείονος ποιοῦ δόξαν καλὴν, ἢ πλοῦτον μέγαν, καταλιπεῖν: *Pluris facias bonam existimationem, quam divitias magnas, relinquere*. In πλείονος tamen, ut obiter hoc
458 addam, subintell. τιμήματος, quæ vox *pretium* designat. Potest tamen hæc locutio etiam alio modo suppleri, nimirum ποιεῖσθαί τι πλείονος, plene, ποιεῖσθαί τι πρᾶγμα πλείονος τιμήματος, *habere*, vel, *facere aliquid negotium pluris pretii*. [e]

In σπλαγχνίζεσθαί τινος. Matth. XVIII. 27. Σπλαγχνισθεὶς ὁ Κύριος τοῦ δούλου. subintell. περὶ τοῦ δούλου. quod addit Matthæus IX. 36. Ἰδὼν τοὺς ὄχλους, ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν.

In ἀπορεῖν τινὸς, *hæsitare de aliqua re*. Plene dixit Maximus Tyrius Dissert. XXVI. p. 261. Ἀποροῦντες περὶ τοῦ δαιμονίου τοῦ Σωκράτους.

Καταφρονεῖν τινος, pro περί τινος, *despicere aliquem*, q. d. κατὰ *(humiliter)* φρονεῖν *(cogitare)* περί τινος *(de aliquo)*.

Ἐπιμελεῖσθαι [f] et φροντίζειν τινὸς, pro περί τινος, *curare aliquid*. Quæ verba aliquando cum περὶ constructa reperiuntur. Sic μέλει τινί τινος πράγματος. ut 1 Cor. IX. 9. μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ Θεῷ; subintell. περί. [g]

In genitivo *rei*, qui additur verbis ἀκούειν, πυνθάνεσθαι et εἰπεῖν. [h] Comicus in Pluto: Τοῦ πράγματος ἀκήκοέν τι, i. e. περὶ τοῦ πράγματος, *de re aliquid audivit*. Thucydides: Ὡς ἐπύθοντο τῆς Πύλου κατειλημμένης, pro περὶ τῆς Πύλου: *Ut audiverunt de Pylo capta*. Homerus Odyss. Δ. v. 115.

Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκούσας.

459 Iliad. Α. 257. Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιϊν. Homerus Odyss. Λ.

Εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον.

Dic mihi (*de*) patre et filio, quem reliqui.

[Sophocles Trachin. v. 1124. τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων. Musgravius: "An subaudiendum περί? Eadem certe constructio qua φωτὸς ἐξερήσομαι dixit Philoct. 444." Euripides Hel. v. 1089. ξυμμαρτυρήσει ναυτικῶν ἐρειπίων. Idem vir egregius: "Subaudiendum περί. Sic ἀεξομένοιο διδάσκει μηνὸς Arat. Diosem. v. 2. ὡς γυιῶν χωομένοιο Hom. Il. Ψ. v. 357." SCHÆF.] Euripides Phœniss. vers. 1351.

Ὦ δώματ', εἰσακούσατ' Οἰδίπου τάδε
Παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότων.

Ubi Scholiastes: παίδων. λείπει ἡ περί. [Porsonus ad h. l. " Ante παίδων intellige περὶ, ut Sophocl. Antig. 1182. ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ περᾷ. Quod frustra sollicitant nonnulli. SCHÆF.]
Homerus Iliad. E.

——— Ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι
Νηῶν ὠκυπόρων.

——— Defendere non volunt
Naves veloces.

* Homerus Iliad. M. v. 155.

Βάλλον ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων
Νηῶν τ' ὠκυπόρων.

Quod cum περὶ habet idem Iliad. M. v. 142. Ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν. Idem v. 170. Ἀμύνονται περὶ τέκνων. Philostrat. p. 213. Μηδὲν ἐμοῦ δέου: pro περὶ ἐμοῦ. Sophocles Electr. p. 96. edit. Steph. Τοῦ κασιγνήτου: ubi schol. Gr. λείπει ἡ περί. In Dativo supprimitur περὶ apud Homer. Iliad. Π. v. 64.

Τύνη δ' ὤμοιϊν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι.

Quod plene effert idem Π. v. 133.

——— θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε.

Subaudiri etiam solet περὶ in Accusativo. Actor. X. 3. Ὡσεὶ ὥραν ἐννάτην τῆς ἡμέρας. plene ὡσεὶ περί. v. 9. περὶ ὥραν ἕκτην. Non enim ab ὡσεὶ, sed suppressa præpositione περὶ Accusativus pendet. Hinc apud Æschin. Dial. de Morte c. 14. Καὶ ὅμοιον ὡσεὶ περὶ τῆς Σκύλλης ἢ τοῦ Κενταύρου τις ὀδύροιτο. [Mireris virum doctum tam diversa componere potuisse. SCHÆF.] Sic etiam in δεινός τι subintelligitur περί. Plene effert Cebes p. 5. edit. Gronov. Δεινὸς περὶ σοφίαν. SCHWEB.

Postremo in φρόνιμος et similibus ᶦ adjectivis deest περὶ, quod additur apud Xenophontem Κύρ. Παιδ. I. 35. φρονίμους περὶ τούτων, *peritos horum.* k

* Euripides Suppl. v. 1148. γόων ἅλις τύχας. Marklandus: " i. e. περὶ τύχας: *satis luctuum de fortuna;* ut μέλος τύχας *cantilena* seu *querela de fortuna*, Iphig. Aul. 1279." — Dionysius Halicarn. Ant. Rom. T. II. p. 983. πολιτικοῦ φόνου γνώμας. Stephanus: " Scribo περὶ πολιτικοῦ φόνου." Non opus. — Homerus Il. VIII. v. 192. τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει. Philostratus Her. p. 190. Boiss. τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἀποστιλβουσι λόγον. — Plutarchus Mor. T. I. p. 684. τὸ σύνταγμα τῶν ἐπιφανεστάτων — ἀγρίων καὶ νομαδικῶν καὶ αὐτοκρατόρων. SCHÆF.

ᶦ Ἀμφισβητεῖν, dubito, coll. Scapula. MICH.

d Apocal. VI. 6. χοῖνιξ σίτου (περὶ) δηναρίου etc. etc. Marc. c. VI. 37. ἀγοράσωμεν διακοσίων δηναρίων ἄρτους. MICH.

e Referendus est ad hanc ἔλλειψιν Theognidis locus v. 118. qui mihi videtur non adeo facili esse intellectu. Ita habet:

Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδὲν,
Κύρν', οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος.

460 Abest pronomen τί, ut plena sit hæc formula: οὐδὲ τί ἐστι περὶ πλέονος εὐλαβίης. Εὐλαβία est *cautio*, *circumspectio*. Sententia autem huc fere redit: *Nihil constat majori cautione vel circumspectione*, sive, ad nullum negotium tanta opus est cautione, quam ad explorationem fucati hominis. Interpretes non tangunt, vel obiter delibant hunc locum. Partim ad verbum interpretantur, partim male exponunt. Elias Vinetus ne verbo quidem attingit difficultatem loci. Data autem et observata, quam nos attulimus, supplendæ ἐλλείψεως ratione, non erit difficilis dicti sententia. Hunc autem locum dedimus explicationi nostræ, quod dictio περὶ πλέονος huc pertineat suo quodam jure. BERNH. Eundem Theognidis locum tangit Hoogeveenus ad Viger. IX. 7. 3. n. 37. sic tamen, ut ejus mentem ego quidem non perspiciam. Mihi πλέονος videtur neutrius esse generis ac regere vi comparativorum propria genitivum εὐλαβίης. Verto: *nec quicquam hic pluris referri, quam circumspectum esse*. SCHÆF.

f Item ἐπιθυμεῖν, ἱμείρεσθαι, *desiderare*. 1 Thessal. II. 8. MICH.

g Anacreon Oda 15.

Οὔ μοι μέλει Γύγεω
Τοῦ Σάρδεων ἄνακτος.

Supplet Alciphron epist. I. 33. ἐμοὶ μὲν οὖν βραχὺ μέλει περὶ τούτων: *Equidem parum hæc curo*.

Ὀλιγωρεῖν, *parum curare*. Herodianus L. I. c. 1. 1. ὠλιγώρησαν τῆς ἀληθείας, pro, περὶ τῆς ἀληθ. *neglexerunt veritatem*. SCHOETTG.

461 h It. αἰσθάνεσθαι, *sentire*. Numquid et χρῄζειν, *indigere?* MICH.

* Vid. Stephani Append. ad Script. de dialecto Attica p. 93. LEISN.

i Post ἔνοχος, ut Matth. cap. XXVI. 66. ἔνοχος θανάτου ἐστί. MICH.

k Et absolute, Gal. VI. 17. τοῦ λοιποῦ, *quod superest*. Vide tamen Bosium supra, ubi de ellipsi præpositionis κατὰ scribit. MICH.

* Græci etiam, ubi *finem* vel *caussam* innuunt, sæpe adhibent simpliciter infinitivum pro gerundio Latinorum. Ælianus Var. Hist. IV. 25. παρέδωκεν αὐτὸν ἰατρῷ ἰᾶσθαι. Cujusmodi plures locos habes apud Jensium in Epistola ad Jo. Georg. Grævium, Lectionibus Lucianeis subjecta p. 406. qui simul monet, infinitivum illum supplendum esse per περὶ τοῦ, vel ἕνεκα τοῦ, etc. LEISN.

ΠΡΟ, *PRÆ*.

Requiritur ante genitivum, qui sequitur *gradum comparativum*. Quemadmodum in Latina lingua ablativus, qui adponitur comparativo, regitur non a comparativo, sed ab intellecta præpositione *præ*, uti jam dudum docuere Viri Docti; ita apud Græcos casus ille secundus pendeat, necesse est, ab intellecta præpositione πρὸ, quæ, eum casum regens, eandem cum Latin. *præ* vim habet. Apud Aristotelem in Polit. I. 4. Ὄργανον πρὸ ὀργάνων ὑπηρέτης: *Servus est instru-*
462 *mentum præ aliis instrumentis*. Cum igitur Græce dicitur: Σὺ δ' εὐδαιμονέστερός μου, *tu me es beatior*, plene est, σὺ δ' εὐδαιμονέστερος πρό μου, *præ me*. Τρυτάνης δικαιότερος, *trutina justior*, plene est,

Δικαιότερος πρὸ τυραννίδος. Addidit Herodotus L. I. c. 62. οἷσι ἡ τυραννὶς πρὸ ἐλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον: *quibus erat tyrannis jucundior Libertate.* [Alibi ἀντὶ additur. Euripides Suppl. v. 419. ὁ γὰρ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τοῦ τάχους κρείσσω δίδωσι. Marklandus: "Abundare videri potest ἀντὶ, ut sæpe. Sophocles Trachin. 586. ἀντὶ σοῦ πλέον, *magis quam te.* Antig. 188. Aristoph. Eccles. 920. Plato in Timæo p. m. 146. Sed, si vere dicendum est, hæc ratio est Grammatica omnium hujusmodi Genitivorum. Exempli caussa, cum dicimus, ἐγώ εἰμι κρείσσων σοῦ, plena, opinor, locutio, et ratio Genitivi est Præpositio ἀντί· ἐγώ εἰμι κρείσσων [ἀντί] σοῦ. et ita in cæteris; ut *præ* Latinis, *ego melior sum* [*præ*] *te.*" Utatur hac ratione, qui volet: mihi, ellipticum esse in talibus usum genitivi, viri egregii non persuaserunt. Conf. Æsop. CCXL. ὑπὲρ ἥλιον πλέον λάμπει. i. e. ἡλίου πλ. λ. Sed in illis locis ἀντὶ et πρὸ vi sua plane respondent præpositioni ὑπέρ. Schæf.]

Eadem præpositio πρὸ etiam subaudiri debet ante genitivum, *positivis* additum, ut πρῶτός μου [l], pro πρῶτος vel πρότερος πρὸ μου. Verba sic accipiunt Lucæ, cap. II. 2. Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος. pro πρώτη vel προτέρα πρὸ ἡγεμονεύοντος. Additur πρὸ ab eodem Luca in evangel. c. XI. 38. — ἐθαύμασεν, ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου.

* Malim hæc conjuncta cum antecedentibus; siquidem τὸ πρῶτος non est positivi, sed superlativi gradus, contractum ex πρόατος. E. g. πρὸ, πρότερος, πρότατος, per syncopen τοῦ τ πρόατος, et per κρᾶσιν πρῶτος. vid. Etymol. M. in πρῶτος. Expressam habet præpositionem Onosander c. XVII. Πρώτους πρὸ τῆς φάλαγγος στήσας. Alias adhibent quoque præpositiones περὶ vel ἐκ. Sic Latini interdum loco comparativi adhibent positivum cum præpositione *præ*; cujusmodi exemplum suppeditat Cicero ad Div. L. IV. ep. 4. *Non tu quidem vacuus molestiis, sed præ nobis beatus,* i. e. *nobis beatior.* Nec minus etiam comparativis et superlativis addunt præpositionem *ante.* Virgilius Æn. L. I. v. 351.

——— Sed regna Tyri germanus habebat
Pygmalion, scelere ante alios immanior omnes.

Nepos in vita Attici c. III. §. 3. *Unus ei ante alios fuerit carissimus.* Notabilis est locus Herodoti L. VIII. c. 53. ubi adverbio ἔμπροσθεν, quod in N. T. ubique absolute Genitivo jungitur, additur πρὸ, hunc in modum: Ἔμπροσθεν ὦν πρὸ τῆς ἀκροπόλιος. Schweb.

Deest etiam in genitivis, qui adduntur verbis quibusdam, ut ἑλέσθαι, δέχεσθαι, *præferre* etc. [m] Ælianus Var. Hist. III. 10. Πλούσιον ἐραστὴν εἵλετο τοῦ χρηστοῦ πένητος: *Divitem amatorem prætulit pauperi bono:* plene, πρὸ τοῦ χρηστοῦ. [Locus vitii suspectus. Sunt qui corrigant προείλετο, quod nonnulli adeo in ordinem receperunt. Scribendumne εἵλετο πρὸ χρηστοῦ πένητος? (In Euripid. Erechth. I. v. 35. suspicor: μισῶ γυναῖκας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ ζῆν παῖδας εἵλοντ' ἢ κακὰ παρῄνεσαν.) Schæf.]

Andocides Orat. περὶ τῶν μυστηρ. — πάντα τὰ ἀγαθὰ ἔχειν — οὐκ ἂν δεξαίμην τῆς πόλεως οὕτω διακειμένης. [τῆς πόλεως οὕτω διακειμένης sunt genitivi absoluti. Locus est p. 3. ed. Reisk. SCHÆF.]

Xenophon in Sympos. p. 882. τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι. [Hic nihil plane est, quod ἐλλιπὲς dici possit: genitivus enim ab adjectivo τυφλὸς regitur. Leguntur hæc IV. 12. SCHÆF.]

Theocritus Idyll. XI. 49.

463 Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;

Quis mare et fluctus hisce præferret?

Addidit πρὸ Dionys. Halicarnasseus L. VIII. p. 515. τὰ συμφέροντα πρὸ τῶν δικαίων ἑλομένοις.

l Joannes evang. c. I. 15. 30. MICH.

m Διαφέρειν, præstare, ut διαφέρειν (πρό) τινος, præstantiorem esse aliquo. MICH.

* ΠΡΟΣ, *PER.*

Subauditur passim ante genitivum in precando et obtestando. Euripides Hec. v. 746.

> Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων,
> καὶ σοῦ γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.

Orest. v. 663. ταύτης ἱκνοῦμαί σ' —. Porsonus: "Hujus ellipseos, a Lamberto Bos, nisi fallor, omissæ, antiquissimum exemplum præbet Homerus Od. B. 68. Λίσσομαι, ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιστος. Ubi plena sententia esset, Λίσσομαι [ὑμᾶς] ἠμὲν [πρὸς] Ζηνὸς —." Vid. Schwebel. infra ad præpos. Ὑπέρ. SCHÆF.

ΠΡΟΣ, *AD.*

* Vid. omnino Obs. Misc. Crit. Nov. Tom. III. p. 10. F. ST.

Sæpe subauditur ante τί, ut τί ποιήσεις τοῦτο; *quid hoc facies?* pro πρὸς τί; *ad quid? quem in finem?* Τί σὺ χρήσῃ βιβλίοις; *Quid tu utere libris?* i. e. πρὸς τί. Vel etiam εἰς possis subaudire, ut in Εἰς diximus. [n] [Euripides Androm. v. 404. Br. ἀτὰρ τί ταῦτα δύρομαι; pro quo Neophron Stobæi: καὶ πρὸς τί ταῦτα δύρομαι; Vid. Porson. ad Euripid. Hec. v. 734. SCHÆF.]

Similiter in accusativis, qui adduntur verbis motum ad locum significantibus; [o] ut apud Aristophanem in Thesmoph. v. 488. p. 792. — ἐλθὼν τὴν θύραν, pro πρὸς τὴν θύραν: *veniens ad januam;* Sophoclem in Elect. v. 899. Ἦλθον πατρὸς τάφον, i. e. πρὸς πατρὸς τάφον: *Veni ad patris sepulcrum;* Homerum in Iliad. A. 139.—

ὅν κεν ἵκωμαι. Vid. plura exempla apud Illustr. Ezech. Spanhemium in Observat. ad Callimachi Hymn. in Pallad. v. 18. p

Sic etiam πρὸς reticetur post ὡς cum accusativo, ut, quum dicitur: ὡς οἶκον. [Julianus p. 11. extr. ἄγειν ὡς τὰς μάχας. Wyttenbachius Bibl. Crit. III. 2. p. 5. s. "ὡς mutandum in εἰς, si quidem Julianus Atticam rationem secutus est. Multi quidem in editis Auctorum libris sunt loci, ubi ὡς pro πρὸς rebus inanimatis adjungatur, corrigendi illi ad Atticæ consuetudinis legem, quæ ὡς inanimatis jungi vetat; judicibus summis Viris, Hemsterhusio Obs. Misc. Vol. V. T. III. Valckenario ad Eur. Phœn. p. 474. ad Herodot. p. 169. quorum, ut in hac re, auctoritatem præferam auctoritati I. A. Ernesti, summi ceterum et ipsius, sed alio in genere, viri, ad Xen. M. S. II. 7. 2." Porsonus ad Euripid. Phœn. v. 1415. "Non usurpatur ὡς pro εἰς vel πρὸς, nisi de personis. Primum hujus Atticismi exemplum apud Homerum exstat Od. P. 218. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον." SCHÆF.] Ὥς με, plene, ὡς πρός με. q

Aristophanes Pluto v. 89. p. 10. Ὡς τοὺς δικαίους, καὶ σοφοὺς, καὶ 464
κοσμίους, μόνους βαδιοίμην: *Justos, et sapientes, et modestos, solos adirem.*

* Est tamen, ubi particula ὡς vim comparandi retinet. E. g. Xenophon L. I. K. Π. p. 58. Ὡς πρὸς φίλους μοι τοὺς θεοὺς ὄντας, οὕτω διάκειμαι. SCHWEB.

In ὅ,τι, quemadmodum etiam in phrasi, χρᾶσθαί τινι, ὅ,τι βούλει. Julianus Orat. VII. 232. χρῆσθέ μοι πρὸς ὅ,τι βούλεσθε.

Post ἄχρις et μέχρις, quæ cum genitivo construuntur, intelligi quoque debet πρὸς cum nomine accusativi casus. E. g. Μέχρις ἑσπέρας, *usque ad vesperam*, breviter et elliptice dicitur pro: μέχρι πρὸς ὥραν ἑσπέρας. Ἄχρι τῆς ἡμέρας, pro: ἄχρι πρὸς χρόνον τῆς ἡμέρας. Ἄχρι θανάτου, pro: ἄχρι πρὸς τὸ πάθημα τοῦ θανάτου. Ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, pro: ἄχρι πρὸς ὕψος τοῦ οὐρανοῦ. Ἕως ᾅδου, pro: ἕως πρὸς οἶκον vel βάθος ᾅδου. Ἄχρι τοῦ νῦν, pro: ἄχρι πρὸς χρόνον vel ὥραν τοῦ νῦν καιροῦ. Μέχρι τῆς πόλεως, pro: μέχρι πρὸς τόπον τῆς πόλεως. Ἄχρι τῆς Ἀσίας, i. e. ἄχρι πρὸς τὰ κλίματα τῆς Ἀσίας. Et sic in cæteris, quæ facili negotio quisque supplere poterit. [Non opus his ambagibus. Adverbia ista nunc præpositionum naturam induunt, hacque vi regunt genitivum. Μέχρι inter præpositiones ideo retulit Fischerus ad Weller. III. 1. p. 229. Recte. Obiter moneo, in Luciano T. I. p. 839. corrigendum esse ἄχρι τοῦ καὶ ἐρυθριᾷν με. Sic p. 838. ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ. SCHÆF.]

n Item in dativis. Matth. c. XXVII. 60. Καὶ, προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπῆλθε. *Et, advolvens lapidem magnum* (ad) *ostium monumenti, abiit.* Ubi ex verbo προσκυλίσας liquido constat, hanc præpositionem h. l. subaudiri debere. SCHOETTG. Non opus πρὸς, quod jam in participio adest, ἔξωθεν arcessere. SCHÆF.

o Æschylus in Septem contra Thebas 95. πίσω βρέτη δαιμόνων; pro πρὸς βρέτη.

Omittitur etiam vel πρὸς vel εἰς in verbo ἐρᾷν, pro *affectare, cupere, sectari.* 465
Vide, quæ supra in εἰς dicta sunt. Potest etiam πρὸς τὰ subintelligi, quoties Græci

infinitivum ponunt pro gerundio Latinorum, ita, ut finem vel caussam innuant. Videantur, quæ dicta sunt in εἰς et ἕνεκα. Leisn.

* Idque ante Infinitivos tam Activi quam Passivi generis. Sophocles p. 69. edit. Steph. Εἶθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν. Et Homerus Iliad. Α. 589. Ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. More Græco etiam Latini utuntur. Horatius L. I. Od. III. 25. *Audax omnia perpeti*. Schweb.

p Sic Petri epist. II. c. III. 12. προσδοκῶντας καὶ σπεύδοντας τὴν παρουσίαν, pro πρὸς τὴν παρουσίαν. Schoettg.

q Negat Rev. Wolfius ad Libanii epist. LIII. p. 149. editionis Lipsiensis, εἰς πρὸς subintelligendum esse post ὡς cum accusat. dubitatque, an ullus scriptor exemplo suo ad ellipsin hanc statuendam præiverit. Sed tollere ei omnem dubitationem potuisset locus Herodiani L. III. 11. δριμύτεροι ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι: *ac præ ceteris acumine ingenii valent ad Orientem homines*. Cui plura exempla addi possunt ex Jensii Lection. Lucian. I. 5. p. 46. sq. Vid. Cel. Ernesti ad Xenophontis Memorabil. II. 7. p. 89. Leisn.

Σ.

ΣΥΝ, *CUM*.

466 Σὺν omittitur in ablativis absolutis, consequentiam designantibus. Xenophon: Περιιόντι τῷ ἐνιαυτῷ, φαίνουσι πάλιν οἱ ἔφοροι φρουράν: *Circumacto anno, decernunt denuo Ephori custodiam*. pro: σὺν περιιόντι τῷ ἐνιαυτῷ. Isocrates: Οἷς γινομένοις, *quibus factis*, subintell. σύν. Θεῷ θέλοντι, *Deo volente*. Plene alibi legitur: ξὺν θεῷ θέλοντι.

* Sic etiam Matth. VIII. 1. Καταβάντι δὲ αὐτῷ, ἠκολούθησαν αὐτῷ. Marc. V. 2. Καὶ ἐξελθόντι αὐτῷ. sub. σύν. Eodem modo apud Latinos quoque, antiquiores maxime, in Ablativis, consequentiam designantibus, præpositiones *in*, *sub*, vel *cum* subaudiuntur, quæ etiam interdum additæ reperiuntur. E. g. pro *Diis volentibus* est apud Ciceronem de Offic. L. I. c. 12. *volentibus cum magnis diis*. Caton. de R. R. c. CXLI. *cum divis volentibus*. Plautus, Pers. III. 1. *Sequere hac, mea gnata, me cum diis volentibus*. quæ loca viri eruditi ad Ciceronis locum citatum congesserunt. Schweb.

Sic in σπουδῇ, σιωπῇ et similibus, r quæ Grammatici pro adverbiis habent, subintell. σύν: nam sunt hæc ablativi. E. g. σπουδῇ, *vix*, plene, σὺν σπουδῇ, *cum studio et labore*. σιωπῇ, *tacite*, plene, σὺν σιωπῇ, *cum silentio*. Quod Latini simili Ellipsi *silentio* dicunt. Vid. Livium etc. Κλαγγῇ, ἐνοπῇ. Homerus Iliad. Γ. vers. 2. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς. [Euripides Orest. v. 1480. ἰαχᾷ δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες. Perperam Scholiastes: ἰαχῆς καὶ θορύβου γινομένου. et Interpres: *audita vociferatione*. Bene Beckius: "Ἰαχᾷ pro σὺν ἰαχᾷ, et conjungi debet cum ἐκβαλόντες, *cum clamore ejicientes* etc." Schæf.]

* Sic occurrit apud Xenophont. L. I. Κ. Π. p. 36. σιγῇ et ibid. p. 37. σιωπῇ. Item apud Onosandr. c. VI. σχολῇ. Homer. Iliad. Β. v. 149. ἀλαλητῷ. et v. 209. ἠχῇ. Eadem hæc ellipsis frequens quoque est apud Latinos. Horatius L. II. Od. VI. 15. *viridique certat Bacca Venafro*. et L. III. Od. V. 5.

Milesne Crassi conjuge barbara
Turpis maritus vixit?

pro *cum Venafro; cum conjuge barbara.* Eodem etiam cum Græcis more Ablativis adverbialiter utuntur, e. g. in *recta, sponte, forte, hodie, pridie, postridie, hac, illac.* SCHWEB.

Item in ἅμα cum ablat. ut ἅμα τῇ ἡμέρᾳ: plene, ἅμα σὺν τῇ ἡμέρᾳ, *cum die:* nam ἅμα, per se, ablativum non regit. Sic in ὁμοῦ cum ablativo. Maximus Tyrius Dissert. XIV. p. 145. Ἀπέβαλον καὶ τὰς ἀρετὰς ὁμοῦ τοῖς ὀργάνοις, pro: ὁμοῦ σὺν τοῖς ὀργάνοις.

* Sic Onosander c. XXIII. Ἅμα τῷ δέξασθαι. Id. c. XXXVII. Ἅμα τῷ τοὺς ἐχθροὺς ἀπόλλυσθαι. Polyb. Legat. LXIV. Ἅμα τῷ φανερὸν γενέσθαι. Sic apud Latinos quoque persæpe *simul* ἐλλιπῶς ponitur pro *simul cum.* Tacitus Annal. L. IV. c. 55. *Verum Hypæpeni Tralliani que Laodicenis et Magnetibus simul transmissi.* Idem Annal. L. VI. c. 9. *Acervatim ex eo Annius Pollio, Appius Silanus, Scauro Mamerco simul ac Sabino Salvisio majestatis postulantur.* Ovidius Trist. L. V. X. 29.

Quippe simul nobis habitat discrimine nullo
Barbarus.

ubi illud glossema *cum,* quod editiones quædam habent, in insulam merito deportandum. SCHWEB.

* Passim additur σύν. Euripides Ion. v. 730. νυκτιπόλοις ἅμα σὺν Βάκχαις. Similiter Herodotus I. c. 59. extr. συνεπαναστάντες δὲ οὗτοι ἅμα Πεισιστράτῳ, ἔσχον τὴν ἀκρόπολιν. Legas item, inverso ordine, σὺν ἅμα, quod fere scribunt continuo ductu σύναμα s. συνάμα. Theocritus XXV. v. 126. ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο. Damagetas Epigr. V. v. 3. ὅτῳ συνάμ' ἔσπετο πότρη. ubi Cod. Vat. σὺν ἅμ', ut etiam in Antipatri Sidon. Epigr. LXX. v. 3. Voculâ interserta Meleager I. v. 27. σὺν δ' ἅμα. Divise σὺν ἅμα in Luciano T. I. p. 652. 855. Add. Valckenar. ad Theocriti Dec. Eidyll. p. 163. s. SCHÆF.

Sæpius alibi, præsertim sequente pronomine αὐτὸς in ablativo. Lucianus in Dial. Mortuor. p. 275. Τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας, pro σὺν τῷ δελέατι: *hamum* (una cum) *esca attrahens.* [Dativus hic regitur a præpositione σὺν verbo juncta. SCHÆF.] Idem p. 278. Τὰ χείλη, αὐτοῖς φιλήμασι: *labia,* cum *ipsis osculis.* Et in Dial. Nept. et Delph. p. 250. Ἐξενήξω εἰς Ταίναρον, αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ: *Enatasti in Tænarum,* (cum) *ipso instrumento et cithara.* pro σὺν αὐτῇ τῇ σκευῇ etc. Et in Sacrif. p. 368. Φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, *ferens* (cum) *ipsa pelle capram,* καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὰ πρόβατα, *et* (cum) *ipsa lana oves.* i. e. σὺν αὐτῇ δορᾷ καὶ σὺν αὐτοῖς ἐρίοις. Idem Timone: Ἀρπασόμενός με αὐτῇ δέλτῳ. In Icaromen. αὐταῖς ἁλύσεσι τὰ πτερά. ubi Schol. σὺν αὐταῖς ἁλύσεσι. In Dial. Meretr. 549. Διέτεμον εἰς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει. [Additâ præpositione, Oraculum ap. Athenæum T. II. p. 393. Ἀμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ἵπποις. In talibus locutionibus sunt qui articulum addi posse negent. Wesselingius quidem ex Herodoti 467

II. c. 47. in. III. c. 45. extr. articulum paucorum librorum ac Suidæ auctoritate ejecit, genio, ut ipsi placet, sermonis poscente. Fallitur. Ipse Herodotus VI. c. 32. τὰς πόλιας ἐνεπίμπρασαν αὐτοῖσι τοῖσι ἱροῖσι. ubi nihil ex libris enotatum varietatis, neque a Wesselingio, immemori, opinor, illius canonis, quicquam monitum est. Aristophanes Ran. v. 560. ὃν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε. ubi vicissim errat Brunckius, cui articulus ex sermonis norma inserendus videtur. Idem Vesp. v. 169. ἀποδόσθαι βούλομαι τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις. v. 1449. οἴμ', ὡς ἀπολεῖς αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις. Xenophon Anab. I. 3. 17. μὴ ἡμᾶς αὐταῖς ταῖς τριήρεσι καταδύσῃ. Præmissâ præpositione, Diodorus Sic. XVII. c. 58. ὥστε πολλῶν μὲν βραχίονας σὺν αὐταῖς ταῖς ἀσπίσιν ἀποκόπτεσθαι. c. 70. extr. τὰς δὲ γυναῖκας σὺν αὐτοῖς τοῖς κόσμοις πρὸς βίαν ἀπῆγον. — His nollem Boissonadius composuisset illud Philostrati Her. p. 168. καὶ ξὺν αὐτῷ τὸ Ἴλιον εἷλεν. ubi si deles ξὺν, αὐτῷ non debet verti *cum eo*, sed est dativus quem commodi dicunt. SCHÆF.] Aristophanes in Nubib. 271.

Εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε Νύμφαις.

Sive in Oceani patris hortis sacrum chorum instituitis *(cum)* Nymphis.

Ubi Scholiastes: Νύμφαις· λείπει ἡ σὺν, ἤγουν σὺν ταῖς Νύμφαις. Idem in Lysistr. p. 810. αὐτῇ λόγχῃ, pro σὺν αὐτῇ λόγχῃ, ut recte ibi Bisetus. Idem in Eccles. 748. αὐτοῖσιν εἰσοίσει, cum *ipsis inferet*, pro σὺν αὐτοῖς. Homerus: αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἀνδράσιν: (cum) *ipsis equis et viris*. Xenophon in Κύρου Παιδ. I. c. 4. §. 7. αὐτοῖς τοῖς ἵπποις κατακρημνισθῆ. Thucydides L. IV. Ἀπεχώρησαν τῷ στρατῷ, pro σὺν τῷ στρατῷ, *discesserunt* (cum) *exercitu*. et πορευόμενος ὁπλίταις, pro σὺν ὁπλίταις. [Xenophon Cyrop. I. 4. 28. τὸν Μῆδον ἥκειν πάλιν ἱδροῦντι τῷ ἵππῳ. ubi v. Zeun. Diodorus Sic. XIX. c. 64. παρέπλει ταῖς ἀπὸ Ῥόδου ναυσίν. c. 73. τῷ μὲν στόλῳ — παραπέπλευκεν. L. XX. c. 32. τῶν Καρχηδονίων τριάκοντα ναυσὶν ἐκπλευσάντων. c. 55. extr. ἀνήχθη ταῖς ναυσίν. Xenophon. Anab. I. 8. 1. βασιλεὺς σὺν στρατεύματι πολλῷ προσέρχεται. ubi al. præpositionem omittunt. Add. Dorvill. ad Charit. p. 698. SCHÆF.] Sic in Apocal. VIII. 4. Καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων. pro σὺν ταῖς προσευχαῖς: *Et ascendit fumus suffituum* (cum) *precibus sanctorum*. [u] Huic similis Ellipsis est apud Apollonium Rhodium in Argonautic. L. I. vers. 425.

Ἦ καὶ ἅμ' εὐχωλῇ προχύτας βάλε ——

468 Ubi Scholiastes: λείπει δὲ ἡ σύν. [x] Si quis plura desideret exempla, adeat Budæum p. 989. Comment. Ling. Græcæ. [y]

* Notari etiam meretur hujus præpositionis ellipsis in illa Græcorum locutione: τὰ αὐτὰ τινι ποιεῖν, pro τὰ αὐτὰ σύν τινι ποιεῖν. Dionys. Hal. L. IX. p. 867. Τὸ αὐτὸ ποιοῦντες ἐμοί. Sic Onosander

c. XLII. Μή ποτε οὐχ αὐτῷ ταὐτὰ φρονῇ. Diodor. Sic. L. XIII. p. 184. Μὴ ταὐτὰ πάθωσι τοῖς Σελινουντίοις. Plato T. II. p. 468. Πεισόμεθα ἄρα ταὐτά γε Ὁμήρῳ. Quam dicendi rationem imitati quoque sunt Romani. Horatius de A. P. 467.

Invitum qui servat, idem facit occidenti.

Sallustius de B. J. c. LXXXVIII. *Faciant idem majoribus suis.* Schweb.

r Ita δίκῃ, *juste*, est σὺν δίκῃ, vel ἐν δίκῃ. Vide Moschopulum ad Hesiodi Ἔργ. vers. 6. Lenn.

s Theophrastus Charact. cap. 4. ἀριστῶν ἅμα τοῖς ὑποζυγίοις. Schoettg.

* Matthæus evang. cap. XX. 1. ἅμα πρωΐ. Idem c. XIII. 29. ἅμα (σὺν) αὐτοῖς. coll. 1 Thessal. IV. 17. 1 Corinth. XI. 5. ἓν γάρ ἐστι καὶ τὸ αὐτὸ τῇ ἐξυρημένῃ. Mich.

t Et in ὁμοίως. Pæanius L. VI. c. XII. n. 1. ὁμοίως ἐκείνῳ τὸ ἦθος διεφθαρμένοι. Mich. Fallitur. Schæf.

u Forte non omnes hanc explicationem adprobabunt. Mirantur enim quidam, cur, quum integra visio sit allegorica, non nisi τοῦ θυμιάματος sensus proprius explicetur. Fit autem illud præterea c. V. 8. et VIII. 3. 4. Schoettg.

x Κρίνεσθαί τινι, pro σύν τινι, occurrit apud Matth. in evang. c. V. 40. Mich.

y Adde Jensii Lection. Lucian. II. 20. p. 283. sq. qui nec Latinos scriptores ab ellipsi hujus præpositionis abhorrere ostendit, allatis locis Livii duobus ex lib. XXXVIII. 16. et XXI. 36. Adde Jensii Lect. Luc. II. 1. p. 154. et Maasvicium in Polyæni Strategem. I. 2. p. 14. Lenn. 469

Υ.

ΥΠΕΡ, *SUPER.*

Ὑπὲρ reticetur in voce ἄνω, constructa cum casu secundo. Callimachus hymno in Jovem:

Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω etc.

Multa (*supra*) Carionem.

i. e. ἄνω ὑπὲρ Καρίωνος. Scholiastes exponit ὑπὲρ τοῦ Καρίωνος. [Dionysius Halic. Ant. Rom. T. I. p. 141. ἄνω θαλάττης ἰθυ. Athenæus T. I. p. 79. ἄνω γόνατος ἀμφίεξυ, ubi non magis quicquam subaudiendum quam ad κάτω item genitivo junctum. Vid. Fischer. ad Weller. III. 2. p. 73. 75. Schæf.]

Item ante genitivum, ut apud Comicum in Nubibus 125.

——— χ᾽ ἅτερα τόκου
Ἐνεχυράσεσθαί φασιν.

——— et alii minantur, pro usuris
Se pignora capturos.

Ubi Scholiastes: Λείπει ἡ ὑπέρ. [a]

Sed sæpius ὑπὲρ omittitur ante articulum genitivi casus τοῦ præpositum infinitivo. Xenophon in Κύρ. Παιδ. I. 42. Τοῦ δὲ μηδ' ἐντεῦθεν διαφεύγειν, σκοποὺς καθίστης: *Ne autem illinc effugerent, speculatores statuebas.* Ælianus in Var. Hist. III. 26. Καὶ τοῦ μὴ δουλεῦσαι
470 τὴν πατρίδα τοῖς βαρβάροις, πολλὴν πρόνοιαν ἔθετο: *Magnamque curam adhibuit, ne patria serviret barbaris.* [Nihil hic supplendum: genitivus enim pendet a nomine πρόνοιαν. SCHÆF.] Id quod in fine ejusdem capitis, addito ὑπὲρ, sic expressit: ὑπὲρ τοῦ μὴ δουλεῦσαι τὴν πατρίδα ὑποχείριον Λυδοῖς.

* Sic etiam Polybius T. I. p. 343. Ἔλαβον χρήματα, τοῦ μὴ πορθῆσαι. Thucydid. L. I. c. 96. Ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον. ubi schol. Gr. λείπει ὑπέρ, ἵν' ᾖ, ὑπὲρ ὧν. Homer. Iliad. X. v. 345.

Μή με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων.

Quod plene habet v. 338.

Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς, καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων.

Interdum cum præpositione ὑπὲρ etiam Articulus ante Infinitivum deficit, ut in illis Sophoclis Electr. p. 120. Σὺν τάχει μολεῖν. ubi Schol. Gr. λείπει ἡ ὑπέρ, ὑπὲρ τοῦ τάχει μολεῖν. cf. Eustathium ad Iliad. A. p. 97. l. 45. et Henr. Steph. de Dialect. p. 43. Possit in hisce etiam subaudiri πρὸς, quod est apud Euripidem Phœn. v. 930. Ὦ πρός σε γονάτων καὶ γεραισμίου τριχός. SCHWEB. Vide supra præpos. Πρός. SCHÆF.

a In verbo κρατεῖν, *vincere.* Ælianus Var. Hist. II. 41. circa fin. καὶ ἐκράτει πάντων, ad verbum: *et robur habuit* (super) *omnes.* SCHOETTG. Fallitur. SCHÆF.

ΥΠΟ, *AB.*

Subauditur aliquando hæc præpositio ante genitivum, [b] verbo passivo adjunctum. Isocrates: ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν, *vinci a malis,* pro ὑπὸ τῶν συμφορῶν. Comicus in Nubibus 185. Τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ; i. e. ὑπ' ἐμοῦ. *Quid vero dices, si in hoc vincaris a me?* Ubi Scholiastes: Δύο προθέσεων ἔλλειψις, ἀντὶ τοῦ, εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ' ἐμοῦ. [Sophocles Ai. v. 1353. τῶν φίλων νικώμενος. Philoct. v. 3. κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς. Ejusd. Philoct. ad Troj. Fragm. III. Ὀσμῆς μόνον γ' ὡς μὴ βαρυνθήσεσθέ μου. ad q. l. Priscianus: ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς. Euripides Orest. v. 491. Pors. (499. Br.) πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα. Brunckius: "θυγατρὸς τῆς ἐμῆς. Pendent hi genitivi a suppressa præpositione ὑπό. Nulla græce olim loquentium ambiguitas erat in hac phrasi. Alioqui scribere potuisset Poëta: κάρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς πληγεὶς ὕπο." Porsonus: "Cum paullo durior sit ellipsis præpositionis, conjece-

ram, θυγατρὸς ἐξ ἐμῆς, sed retentus sum loco Electræ 123. κεῖσαι τᾶς ἀλόχου σφαγὶς, Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον." Idem Iphig. Aul. v. 1071. περὶ σώματι χρυσέων Ὅπλων Ἡφαιστοπόνων κεκορυθμένος. si tamen hîc aliquid subaudiendum. v. supra ad v. Στέφανος p. 443. Herodotus I. c. 109. ἔφραζε τῇ ἑωυτοῦ γυναικὶ τὸν πάντα Ἀστυάγεος ῥηθέντα λόγον. quod imitatur Pausanias VI. c. 8. ὁπόσα ἄλλα ἀνδρῶν ἀλαζόνων ἐστὶν εἰρημένα. Xenophon Memor. III. 5. 7. πῶς ἂν αὐτοὺς προτρεψάμενοι πάλιν ἀντιποιεῖσθαι ποιήσαιμεν τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς τε καὶ εὐκλείας καὶ εὐδαιμονίας. Ernestius subaudit ὑπό. Valckenarius p. 246. "Nisi scribatur τῇ ἀρχαίᾳ ἀρετῇ etc. Leunclavio, mihi quoque, hic requiri videtur præpositio, ὑπὸ τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς· In K. A. VI. p. 228. 21. Cleandrus dicitur ὑπὸ τοῦ Δεξίππου ἀντιποιεῖσθαι. Græce quidem dicitur, Θηβαίων ἡττᾶσθαι· χρημάτων νικᾶσθαι· καίεσθαι τινός, nec tamen in quibusvis Ellipsis ista locum invenit." Schneiderus ex conjectura edidit ἀνερασθῆναι. Sed id ipsum, si quid video, significat vulgata lectio, quam ego quidem tentare non ausim. *Ερεθίζεσθαί τινος, ἀντιποιεῖσθαί τινος, ut κνίζεσθαί τινος, propria illa sermonis vulgaris, valent *appetere aliquid*, genitivoque de more talium verborum sic junguntur, nihil ut subaudiendum sit. Philostratus Her. p. 126. Boiss. οὐδὲ ἀπερριμμένον τοῦ Ἑλληνικοῦ. Schol. οὐδὲ ἀμεληθέντα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Phrynichus citatus a Bastio Epist. Crit. ad Boisson. p. 117. Ἀνδρὸς ἀγαθοῦ πειθοῖς· λύπη, ὅθι Ἀττικῷ, ἡ ὑπὸ πρόθεσις. Add. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 246. Musgrav. ad Euripid. Orest. v. 328. SCHÆF.] Homerus Iliad. B. 415. — πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. Plene ὑπὸ —. Hesychius: πυρὸς δηΐοιο, ὑπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ πολεμικοῦ. [Iliad. Z. v. 331. ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται. Schol. Venet. ἡ διπλῆ, ὅτι ἐλλείπει ἡ ὑπὸ πρόθεσις, ὑπὸ πυρός. SCHÆF.] Euripides Electr. p. 123.

Σὺ δ' ἐν ᾅδᾳ δὴ
Κεῖσαι, σᾶς ἀλόχου σφαγαῖς.

Tu vero nunc in Plutonis domo
Jaces, a tua conjuge jugulatus.

Sic Lucæ c. VIII. 20. supplenda est locutio illa elliptica: Ἀπηγγέλη αὐτῷ, λεγόντων,[c] i. e. ὑπό τινων, λεγόντων: *Nunciatum est ipsi a quibusdam, dicentibus.*[d]

* Locum habet hæc ellipsis in Genitivis absolute positis. E. g. Hesiod. in Ἀσπ. v. 153. Σειρίου ἀζαλέου. quod Virgilius pleno sermone habet Eclog. II. v. 13. *Sole sub ardenti.* Homerus Iliad. B. v. 334. Ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. pro quo ἑλληνικῶς foret, ἀϋσάντων Ἀχαιῶν. SCHWEB.

b Marc. evang. c. VIII. 3. χειρτάσαι (ἐστὶ) ἄρτων. coll. Lucæ evangel. cap. XVI. 21. MICH. 471

c Possit et esse Genitivus consequentiæ: *dicentibus*, scil. *quibusdam*; seu, *quum essent, qui dicerent.* MICH. Verissime. SCHÆF.

d Item ad verbum *κορεῖσθαί τινος, satiari aliqua re;* quod sæpius omissa præpositione dicitur. Addit præpositionem Euripides in Med. vers. 111.

———————— Ὑπὸ
Βορᾶς κορεσθείς.

Satiatus cibo.

Bernh. Locus est, non in Medea, sed in Hippolyto, ubi interpunctio Bernholdum fefellit. Sic enim verba habent: *ἅρμασι ζεύξας ὕπο, Βορᾶς κορεσθείς.* Schæf.

DE
ELLIPSI
CONJUNCTIONUM ET ADVERBIORUM.

Non quidem tam frequentes sunt Ellipses *Adverbiorum et Conjunctionum*, quam *Præpositionum*; attamen paucas adhuc, quæ in lectione Græcorum observatæ nobis sunt, heic subtexemus.

A.

* ΑΛΛΑ, *SED*, *TAMEN*.

Deest sæpe in posteriori alicujus orationis membro. Sic Marcus in evang. cap. VI. 26. Καὶ περίλυπος γενόμενος ὁ βασιλεὺς, (ἀλλὰ) διὰ τοὺς ὅρκους, καὶ τοὺς συνανακειμένους, οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι. et Lucas in Actis Apostol. c. XXVIII. 19. ubi ita supplendum: ἀλλ' οὐχ, *non tamen*. Adde dicta Pauli ad Coloss. II. 23. ad Philem. v. 9. ad Ebr. IV. 15. SCHOETTG.

* Sic Homerus Iliad. Β. v. 522.

Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἷε.

sub. ἀλλ' ἅμα. Sic etiam Cicero ad Div. L. XII. ep. XV. *Hi nunciaverunt, Dolabellam Antiocheam, quæ in Syria est, venisse, non receptum.* sub. *sed non receptum.* Horatius L. I. Sat. I. v. 1. 2. 3.

Qui fit, Mæcenas, ut nemo, quam sibi sortem
Seu ratio dederit, seu fors objecerit, illa
Contentus vivat, laudet diversa sequentes?

pro *sed laudet.* SCHWEB.

* Minus obvia est ellipsis, qua, expresso οὐ μόνον, reticetur ἀλλὰ,

in Æsch. Prom. vinct. 209. et Thucyd. L. VIII. c. 83. notante cl. Abresch. Dilucid. Thucyd. L. I. p. 6. F. St. In Æschyli loco Abreschius secutus est Scholiastarum rationem, quam Schuetzius vere dicit ridiculam, *οὐχ ἅπαξ μόνον* recte jungens verbo *προὐπταθεν-τίσω*, *non tantum semel*, i. e. *sæpius:* quomodo nihil subaudiendum. Nec magis in Thucydidis loco quicquam supplendum. Schæf.

* ΑΛΛΟΤΕ, *ALIAS.*

Homerus Il. XI. v. 62.

> *οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ*
> *παμφαίνων, τότε* [malim *ὁτὲ*] *δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα·*
> *ὣς Ἕκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,*
> *ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι.*

ubi ad *ἀναφαίνεται* subaudi *ἄλλοτε μέν:* possis item *ὁτὲ μέν.* Sic Sophocles Electr. v. 752.

> *φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ*
> *σκέλη προφαίνων.*

Euripides Hec. v. 28.

> *κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ.*

Porsonus: " *ἄλλοτε* eodem modo supprimit Sophocles Trach. 11. *Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος Δράκων ἑλικτός· ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει Βούπρωρος.*" Apollonius Rhod. III. v. 297.

> —— *ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς*
> *ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος.*

Ænigma X. *δασὺς, ἄλλοτε λεῖος.* Theophrastus Charact. IX. *δανείζεσθαι κριθὰς, ποτὲ δὲ ἄχυρον.* i. e. *δανείζεσθαι ἄλλοτε* [s. *ποτὲ*] *μὲν κριθὰς, ποτὲ δὲ ἄχυρον.* Coray: *tantôt de l'orge, tantôt de la paille.* Schæf.

* ΑΝ, *Particula Potentialis.*

Particula *ἂν* nonnunquam in participiis, nonnunquam etiam in
473 modis verbalibus deest. Habes apud Devarium p. 63. edit. Norimb. ex Demosthene et aliis exempla. Ex Demosthene: *Καὶ οὐδεὶς ποτε εὕροι τὸ κατ' ἐμὲ οὐδὲν ἐλλειφθὲν*, i. e. *εὕροι ἂν*, *invenire posset.* [Locus est T. I. p. 309. 5. Reisk. ubi legitur: *καὶ οὐδεὶς μήποτε ἀνθρώπων εὕρῃ, τὸ κατ' ἐμὲ, οὐδὲν ἐλλειφθέν.* Leg. *εὕροι.* V. Meletem. Crit. I. p. 110. Schæf.] Plutarchus de Cicerone: *γινώσκω ὃν φύγω, οὐ γινώσκω πρὸς ὃν φύγω.* i. e. *fugere* debeam. [Sic solus ponitur conjunctivus, nunquam, quod meminerim, particulam *ἂν* comitem habens: ut frustra sis, si cum Leisnero eam subaudias.

Euripides Phoeniss. v. 740. ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι προσβάλλω δορί; ubi v. Porson. Hercul. Fur. v. 1112. γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας; Aristophanes Pac. v. 851. εἰπέ μοι, δοῦ καταφαγεῖν ταύτῃ τις In ejusd. Plut. v. 1027. scribendum videtur: τί γὰρ ποιήσῃ, φράζε. In Herodoto I. c. 46. extr. corrigendum, ni fallor, ἐπιχειρέῃ. c. 58. bis legendum, quod al. habent, προσθήσουσι. Conf. c. 75. in. Lucianus T. III. p. 532. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ εἴπω —; Schæf.] [a] Plura vide l. c. Leisn.

* Particula hæc, quæ temporibus, maxime vero Aoristis addita, vim Subjunctivi habet, sæpe suppressa latet. Sic Actor. c. XXVI. 25. Ἐβουλόμην. Rom. IX. 3. Ηὐχόμην. Homerus Iliad. Γ. v. 373.

Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος.

[Quid audio? Ibine etiam, ubi κεν additum est, ἂν supplebimus? Schæf.] Theocritus Id. VII. 89.

Ἁδὺ μελισδόμενος κατεκέκλισο, θεῖε Κομάτα.

[Integrum locum videamus:

Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων, τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατεκέκλισο, θεῖε Κομάτα.

Interpres:

Utinam meo tempore inter vivos fuisses numeratus!
Tibi enim pascerem in montibus pulchras capellas,
Vocem tuam audiens: tu vero sub quercu vel pinu arbore
Suaviter canens recubares, divine Comata.

Hunc sequens Schwebelius ad κατεκέκλισο subaudit ἄν: quod, si hæc ratio vera esset, item ad ἐνόμευον subaudiri oporteret. Sed non adverterunt viri docti, ὡς hîc esse τελικὸν ac valere *ut:* quo sensu si indicativum regit, fere solum ponitur; perraro, neque, opinor, nisi in dialecto dorica ionicaque, particulam ἂν adsciscit. Recte Scholiastes Theocriti: ΩΣ. Τὸ πᾶν. ἵνα ἐγὼ τὰς καλάς σου αἶγας κατὰ τὰ ὄρη ἔβοσκον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων· σὺ δὲ ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις ἡδὺ μελίζων, ἤγουν ᾄδων, κατέκεισο, θεῖε Κομάτα. Æschylus Prom. v. 152.

Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν τ' Ἅιδου
Τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέρατον
Τάρταρον ἧκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις
Ἀγρίως πελάσας, ὡς μήτε θεὸς,
Μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει.

Brunckius ad v. 155. "Minime audiendus Heathius reponebat ὡς μήτ' ἂν θεός. Legitimam particularum ὡς, ὅπως, ἵνα, significantium *ut*, cum imperfecto vel aoristo indicativi constructionem, licet non rara sint illius exempla, ignoravit vir doctus, metri quam linguæ peritior; nunquam sine naufragio ad hunc scopulum navem appulit. Infra 756. ubi ait Io:

> ὅπως πέδῳ σκήψασα τῶν πάντων πόνων
> ἀπηλλάγην

ut liberarer, contra librorum fidem emendat ἀπαλλαγείην. In Soph. Œd. T. 1391.

> ἰὼ Κιθαιρὼν, τί μ' ἐδέχου, τί μ' οὐ λαβὼν
> ἔκτεινας εὐθὺς, ὡς ἔδειξα μήποτε
> ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν, ἔνθεν ἦν γεγώς;

Quid acceptum me statim non interfecisti, ne ostenderem — El. 1134. ὅπως θανὼν ἔκεισο. Quæ loca etiam perperam sollicitat. Noster Choëph. 193.

> εἴθ' εἶχε φωνὴν εὔφρον', ἀγγέλου δίκην,
> ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην.

Vide Musgravium ad Eurip. Phœniss. 216. Valckenarium ad Hippol. 928. et Diatr. Eurip. p. 149." Additâ particulâ κεν, Cyrus I.

> Αἴθε πατήρ μ' ἐδίδαξε δασύτριχα μῆλα νομεύειν,
> ὥς κεν ὑπὸ πτελέῃσι καθήμενος, ἢ ὑπὸ πέτρης
> συρίσδων καλάμοισιν ἐμὰς τέρπεσκον ἀνίας.

qui versus Moschi videbantur Valckenario, subjuncti ideo a Viro Summo poëtæ Syracusani Idylliis p. 380. Schæf.] Dio Chrysost. Orat. XL. p. 490. A. Μυρίους μὲν αὐτῷ συνεχώρησα βουλευτάς, χρυσίου δὲ ἐκέλευσα ποταμὸν εἰς τὴν πόλιν τραπῆναι. Post μὲν videtur ἂν excidisse. Schæf.] Quibus omnibus in locis τὸ ἂν suppressum reticetur. Hanc dicendi formam Latini quoque scriptores hic illic expresserunt. Sic Cicero ad Div. L. VIII. ep. 10. *Et nisi Deiotari* (litteræ) *subsecutæ essent, in eam opinionem Cassius venerat:* pro *venisset*. Suetonius in Jul. c. LII. *Et eadem nave thalamego pæne Æthiopia tenus Ægyptum penetravit, nisi exercitus sequi recusasset:* pro *penetravisset*. Idem in Galb. c. X. *Servi per angiportum in balnea transeuntem pæne interemerunt — nisi expressa cruciatu confessio esset:* pro *interemissent*. Virgilius Æn. L. XI. 111.

> Nec veni, nisi fata locum sedemque dedissent.

pro *nec venissem*. Schweb.

a Paulus ad Roman. cap. IX. 3. ηὐχόμην, optarem. it. ad Galat. c. IV. 20. ἤθελον, vellem. MICH.

Γ.

* ΓΑΡ, *ENIM.*

Thucydides L. I. 86. οἱ δ' οὐκέτι μέλλουσι κακῶς πάσχειν: *ipsi* (enim) *sine ulla cunctatione mala patiuntur.* Series suadet, ut γὰρ subintelligatur. Scholiastes supplet per ἐπειδή. Sed nihil interest, quod ad sensum adtinet. LEISN. Scribendum, quod H. Stephanus probat nonnullique libri habent, οἱ δ' ο. μ. κ. π. Sic nihil subaudiendum. SCHÆF.

* Post καὶ interdum negligitur. Xenoph. Anab. L. I. p. 72. Καὶ (γὰρ) πλοῖα πλεῖ ἐν αὐτοῖς συναγωγά. F. ST. Sola copula ad sensum sufficit. SCHÆF.

Δ.

* ΔΕ, *AUTEM.*

Particula hæc supprimitur interdum, ubi μὲν præcessit. Sic Onosander c. II. Ζηλούσθω μὲν δὴ ἡμῖν στρατηγὸς ἀγαθὸς, — μὴ ἀποδοκιμαζέσθω (δὲ) τίνος μετὰ ἀρετῆς. SCHWEB. Inprimis post εἶτα s. ἔπειτα. Aristophanes Plut. v. 771.

καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον.

Plato Phædon. c. 8. in. εἰ μὲν μὴ ᾤμην ἥξειν πρῶτον μὲν παρὰ θεοὺς ἄλλους, σοφούς τε καὶ ἀγαθοὺς, ἔπειτα καὶ παρ' ἀνθρώπους κ. τ. λ. Xenophon Memor. III. 11. 14. Εἰ νὴ Δί', ἔφη, πρῶτον μὲν τοῖς κεκορεσμένοις μήτε προσφέροις μήτε ὑπομιμνήσκοις, — ἔπειτα τοὺς δεομένους κ. τ. λ. Bene Zeunius: "Post ἔπειτα inserendum putat Hindenburgius et Ernestus δὲ. Sed hæc ellipsis persæpe apud nostrum occurrit." Dionysius Halic. Antiqu. Rom. T. II. p. 800. νέας μὲν ἔχλαιε, φωνὴν οὐδεμίαν προϊεμένη· ἔπειτ' ἀποστάντος αὐτὴν τοῦ πατρὸς, κ. τ. λ. p. 951. πρῶτος μὲν οὖν ὁ Ποστούμιος ——· ἔπειτα καὶ οἱ κ. τ. λ. p. 954. πρῶτον μὲν, ὅτι —. ἔπειθ' ὅτι —· Add. Meletem. Crit. I. p. 61. SCHÆF.

* ΔΗΛΟΝΟΤΙ, *NIMIRUM.*

Deest hæc vox ad Galat. V. 14. Ὁ γὰρ πᾶς νόμος ἐν ἑνὶ λόγῳ πληροῦται, (δηλαδὴ aut δηλονότι) ἐν τῷ· ἀγαπήσεις etc. SCHWEB.

E.

* ΕΑΝ, *SI.*

Sæpe omittitur, et quidem in disputationibus. 1 Cor. VII.[b] 21. Δοῦλος ἐκλήθης, pro ἐὰν δοῦλος ἐκλήθης. *Si tanquam servus vocatus es.* Sic v. 27. Δέδεσαι γυναικί. *Si alligatus es uxori.* Confer Jacobi epist. c. V. 13. Schoettg. Si quid hujusmodi subaudiendum est, subaudi, non ἐάν, sed εἰ. Sed præstat, opinor, tales enunciationes ἐρωτηματικῶς proferre. Sic autem nihil supplendum. Schæf.

b 1 Corinth. VII. 18. Περιτετμημένος τις ἐκλήθη, pro ἐὰν περιτετμημένος etc. Philipp. I. 18. παντὶ τρόπῳ — καταγγέλλεται κ. τ. λ. Mich.

* ΕΓΓΙΟΝ, *PROPIUS.*

Subauditur hæc vox in illa proverbiali locutione γόνυ κνήμης, quæ ἐλλιπῶς occurrit apud Ciceronem ad Div. L. XVI. ep. 23. Plene apud Zenobium, Diogenianum: γόνυ κνήμης ἔγγιον. Significatur hoc proverbio, *nostra nobis magis esse curanda, quam aliena.* Schweb.

474 ## * ΕΙ, *SI, NUM?*

In priore significatu 1 Corinth. XIV. 26. Ὅταν συνέρχησθε, ἕκαστος ὑμῶν ψαλμὸν ἔχει, διδαχὴν ἔχει etc. Πάντα πρὸς οἰκοδομὴν γινέσθω. Item in interrogationibus.[c] Matth. c. XI. 3. Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος; *Num tu es ille, qui venire debebat?* pro εἰ σὺ εἶ. 1 Corinth. XI. 13. Πρέπον ἐστὶ, γυναῖκα ἀκατακάλυπτον προσεύχεσθαι; Num *decet, mulierem non velatam ad Deum orare?* Adde Joann. evang. c. XIII. 38. cap. XVIII. 33. 2 Cor. XI. 11. Schoettg. Frustra hic ad ellipsin talis particulæ confugias. Interrogationem esse, satis docet audientem vox surgens, legentem signum τῆς ἐρωτήσεως. Schæf.

* Sic Marc. III. 4. Ἔξεστι τοῖς σάββασι ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι; Adde Galat. III. 2. 1 Cor. I. 13. Theocritus Id. XV. 1. Ἔνδοι Πραξινόα; sub. εἰ. Latinis quoque scriptoribus frequens est hæc ellipsis, qui in dubitatione vel interrogatione prius *ne* vel *an* supprimere solent. Horatius L. II. Sat. VIII. 16. *Albanum, Mæcenas, sive Falernum Te magis adpositis delectat?* Cæsar L. II. B. Civ. c. 32. *Vos vero L. Domitium, an vos Domitius deseruit?* Vid. plura apud cl. Oudendorp. ad Cæs. B. G. L. VII. c. 5. et Drakenb. ad Liv. II. c. VIII. §. 18. Schweb.

c Matthæus evangel. c. IX. 28. πιστεύετε, ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; it. c. XIII.

51. συνήκατε ταῦτα πάντα; it. c. XVII. 24. c. XXIV. 2. Jacobi epist. c. II. 20. θέλεις δὲ γνῶναι. Mich.

ΕΙΘΕ, *UTINAM.*

Ante verbum Optativi modi aliquoties omittitur εἴθε, præsertim apud Doras. [Ne credas. Optativus, qui proprie dicitur, ipse per se optat, neque ullius indiget particulæ optandi accessione. Schæf.] Grammatici: Οἱ Δωριεῖς τὰ εὐκτικὰ τῶν ῥημάτων ἄνευ συνδέσμου τινὸς προφέρονται. Oppianus:

— ἀΐδω· βάλλοιμι δ' ἐπὶ σκοπόν.

Theocritus Idyll. VI. vers. 22.

Κ' οὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποθόρημι.

[ποθόρημι est *video.* Valckenarius: "Scribendum puto, ᾧ ποθορῷμι cum D. Heinsio; atque ita Ed. Brunck." Mihi indicativus, ut accommodatior philosophiæ Cyclopum, unice tenendus videtur. Schæf.] Idem Idyll. VII. 154.

——————— ἇς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον.

Vide ad priorem locum Doctissimum Heinsium.

* ΕΚΕΙ, *IBI.* 475

Cogente contextu sæpissime suppletur. Actor. XIII. 1. Ἦσαν δέ τινες ἐν Ἀντιοχείᾳ, κατὰ τὴν οὖσαν ἐκκλησίαν προφῆται καὶ διδάσκαλοι. Supple κατὰ τὴν ἐκεῖ οὖσαν ἐκκλησίαν. Alia exempla adnotavit Noldius in Concord. p. 767. [d] Schoettg.

* Unum tantum locum adtulit Schoettgenius. Fuit autem de hac ellipsi disputatum inter cl. Ikenium et τὸν δεῖνα. Adde ergo Act. I. 4. περιμένειν (ἐκεῖ). c. XII. 19. διέτριβεν (ἐκεῖ). c. XXII. 12. τῶν κατοικούντων (ἐκεῖ) Ἰουδαίων. F. St.

d Marcus evang. cap. VIII. 1. παμπόλλου ὄχλου ὄντος, scil. ἐκεῖ. Mich.

* ΕΚΕΙ vel ΕΚΕΙΣΕ, *ILLUC.*

Subaudiri potest hæc vox apud Homer. Iliad. Γ. v. 145.

Αἶψα δ' ἔπειτ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.

Quemadmodum etiam apud Latinos *eo* vel *illuc* supprimuntur. Virgil. Eclog. III. 88.

Qui te, Pollio, amat, veniat quo te, quoque gaudet.

pro *eo, quo*. Terentius Heautontim. Act. V. Sc. I. v. 73. *Et redigam, ut, quo se vertat, nesciat:* pro *eo, ut, quo se vertat, nesciat*. Schweb.

* ΕΝΤΑΥΘΑ.

Quod in Bossio notatum non vides, supplet Scholiastes Thucyd. V. 1. in οὕτως ὡς ἕκαστος ὥρμητο. F. St.

* ΕΝΤΟΣ vel ΕΣΩ, *INTRA vel INTUS*.

Hæ particulæ non incommode subaudiri possunt in verbis, quæ ab Atticis in primis Genitivis junguntur, quamquam Præpositiones cum iis conjunctæ alium casum requirant. E. g. Euripides Phœn. v. 454. Τόνδ' εἰσιδέξω τειχέων. ubi schol. Græc. ἀντὶ τοῦ εἴσω δέξαι. Sophocles Ajac. v. 1291. Ἑρκέων — ἐγκεκλεισμένους. ubi itidem schol. Gr. λείπει ἐντός. Ἡ ἐν ἀντὶ τοῦ ἐντὸς, ἵν' ᾖ ἐντὸς κεκλεισμένους. Vid. Dorvillius ad Chariton. L. III. c. IX. p. 345. Vel, si mavis, subaudi εἰς μέρος et ἐν μέρει. Schweb.

* ΕΠΕΙΔΗ

Scholiastes Thucyd. I. 86. in οἵδ' εἰσίτι μέλλουσι notat: ὑπακουστέον τὸ ἐπειδή. F. St. V. supra ad Γάρ. Schæf.

* ΕΠΕΙΤΑ vel ΕΙΤΑ, *DEINDE*.

Locum habet hæc ellipsis Rom. II. v. 9. Ἰουδαίου τε πρῶτον, (ἔπειτα) καὶ Ἕλληνος. Pleno sermone apud Demosthenem: Πρῶτον μὲν θεοῖς εὔχομαι πᾶσι etc. ἔπειτα δέ. Et Aristophan. Nebulis v. 609. Πρῶτον μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι καὶ τοῖς ξυμμάχοις, Εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε. Vid. Camerar. in Notat. Figurar. ad h. l. Schweb.

* ΕΡΩΤΙΚΩΣ, *AMATORIE*.

Deficit hæc vox sæpius apud auctores in διαλέγεσθαι, ὁμιλεῖν, ἐντυχεῖν, πλησιάσαι. Xenophon Κ. Α. L. III. p. 217. Καλαῖς καὶ μεγάλαις γυναιξὶ καὶ παρθένοις ὁμιλεῖν. Plene apud Aristænet. L. II. ep. 7. Ἐρωτικῶς ὁμιλοῦντων ἀλλήλοις. L. II. ep. 8. Πῶς ἐρωτικῶς οὖν διαλέξομαι γυναικί. Vid. cl. Abresch. Lect. Aristænet. p. 50. Schweb.

* ΕΥ, *BENE*.

In verbo πάσχειν, quando notat *beneficium aliquod accipere*. Theognis vers. 111.

> Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
> Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω.

pro εὖ παθόντες.

Boni plurimum fruuntur beneficio accepto,
Memoriam autem habent beneficiorum, et gratiam referunt.

Supplet ita Libanius epist. 69. p. 216. Βουλοίμην γὰρ ἂν εὖ πάσχειν τοὺς ἐμοὶ φιλτάτους: *Vellem enim, ut amici mei beneficiis adficerentur.* Possumus etiam subaudire ἀγαθὸν, ut habet Artemidorus L. IV. 67. Καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν τι πάσχουσι. Plura exempla collegit Hombergius in Parergis sacris ad Galat. III. 4. et Marc. V. 5.

Item in μαρτυροῦμαι et μαρτυρούμενος, quod *eum* notat, *de quo bona* 476
testantur homines. Actor. VI. 3. Ἐπισκέψασθε οὖν ἄνδρας ἐξ ὑμῶν, μαρτυρουμένους, ἑπτά: *Circumspicite ergo viros inter vos, qui bono gaudent testimonio, septem.* Sic c. X. 22. Cornelius Centurio dicitur μαρτυρούμενος ὑπὸ ὅλου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, pro εὖ μαρτυρούμενος. Conf. Lucas in evang. c. IV. 22. Ælianum Var. Hist. I. 30.

Porro in verbo ποιεῖν, quod hebraico more idem est, ac *bene facere*, 1 Thess. V. 25. Πιστὸς ὁ Θεὸς, ὁ καλῶν ἡμᾶς, ὃς καὶ ποιήσει: *Fidelis est Deus, qui vocavit nos, qui etiam* (bene) *faciet*, ER WIRDS GUT MACHEN. Translata est hæc significatio ex lingua Hebræa, ubi similia in verbo עשה occurrunt Psalm. XXII. 32. XXXVII. 5. LII. 11. Iesaiæ c. XLIV. 23. XLVI. 4. SCHOETTG.

* Item in ἔχειν. Sophocles Ajac. v. 157.

Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει.

ubi schol. Gr. λείπει τὸ εὖ. Conf. v. χρήματα. Item in βούλεσθαι. Homer. Iliad. P. v. 331.

Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι.

sub. πολὺ μᾶλλον εὖ βούλ. [Μᾶλλον hic subaudiendum: non item εὖ, cum νίκην sequatur. ἡμῖν βούλεται νίκην, *nobis destinat victoriam.* v. Heyn. T. V. p. 313. SCHÆF.] Sic *bene* etiam Latini per ellipsin interdum omittunt. Cæsar B. G. L. I. c. 18. *Favere et cupere Helvetiis.* pro *bene cupere.* SCHWEB.

* ΕΩΣ, *USQUE.*

In infinitivis; qui Græcismus et apud Latinos non est infrequens. Alciphron I. 10. p. 40. Ἀναμείναντες οὖν ἀπολῆξαι τὸ κλυδώνιον. pro ἕως τοῦ ἀπολῆξαι. *Exspectantes ergo,* (donec) *cessent fluctus* SCHOETTG.

H.

Η, *QUAM.*

Ut apud Latinos *quam*, ita apud Græcos ἢ aliquando omittitur.

f Pausanias Arcad. p. 639. οὐ πλέον τῆς πόλεως σταδίους ἀπέχοντα ἑπτά. pro: οὐ πλέον ἢ σταδίους ἑπτά. [Plato Apol. Socr. c. 1. ἔτη γεγονὼς
477 πλείω ἑβδομήκοντα. SCHÆF.] Idem Achaic. p. 576. ἠλύπητο οὐδὲν ἔτι αὐτὴν φονεύεσθαι. pro ἢ φονεύεσθαι, ut Sylburgius. [imo Kuhnius. SCHÆF.] Possis ceteroqui dicere, λύπεσθαι dictum per Ellipsin articuli, quo τοῦ λύπεσθαι. g

* Euripides Alcest. v. 896.

τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν
πιστῆς ἀλόχου;

Wakefieldius: "Hanc ellipsin arbitror rarissime inveniri; μεῖζον ἁμαρτεῖν utique pro μεῖζον ἢ ἁμαρτεῖν· vel μεῖζον τοῦ ἁμαρτεῖν: nec tamen loci rationes ullam depravationis supicionem patiuntur." Placetne sic interpungere?

ἔμνησας, ὅ μου φρένας ἥλκωσεν,
(τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον;) ἁμαρτεῖν
πιστῆς ἀλόχου.

memoras, amisisse me fidam conjugem. Mihi quidem ista ellipsis vix ferenda videtur. SCHÆF.

e De particula *quam*, compendii caussa omissa a Latinis, videatur Scaliger ad Varronem de R. R. Lib. I. p. 201. editionis Dordrechtanæ. LEISN.

* Potissimum post *plus*, *amplius*, *minus*, *particulam quam* deficere, pluribus exemplis comprobarunt Tursellinus de Particul. c. XXI. et Sanctius in Minerva L. IV. c. VII. Sic Livius L. XXIV. c. XVII. *Plus duo millia.* Plinius Panegyr. c. XXVIII. *Paullo minus, Patres conscripti, quinque millia ingenuorum fuerunt.* SCHWEB.

f Sic Joannes in Apocalypsi c. XX. 5. οὐκ ἀνέζησαν (ἢ, vel πρὶν ἢ,) ἕως τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη. potest et πρὶν ἢ subaudiri ex Lucæ c. II. 26. Sic Matth. c. XVII. 9. MICH.

g Ἢ, quando notat *aut*, omittitur, ubi plura adsunt disjuncta, ut 1 Corinth. XIV. 26. qui locus paullo ante adscriptus est. vid. Devarius p. 155. SCHOETTG.

* HN, *SI.*

Euripides Hec. v. 1018.

ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν
λέχριος, ἐκπίσῃ φίλας καρδίας,
ἀμέρσας βίον.

Porsonus: "Poteris quidem legere ἐκπεσεῖ, sed melius ἐκπέσῃ, ut ἢν vel ὅταν subaudiatur." Vellem hanc ellipsin aliis exemplis firmasset. SCHÆF.

I.

ΙΝΑ, *UT.*

Ante subjunctivum sæpe deest. Euripides Phœniss. vers. 729.

Βούλει τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς;

Vis *(ut)* me convertam ad alias aliquas vias.

Ubi Scholiastes: Βούλει ἵνα διανοήσωμαι μεθόδους ἄλλας.[h]
* Sic Homerus Il. Ψ. v. 71.

Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.

pl. ἵνα περήσω. v. schol. min. Hanc ellipsin sequuntur etiam Latini, qui et alibi, et maxime ante verba *optandi, rogandi, hortandi, jubendi*, conjunctionem *ut* omittere solent. Sic Horatius L. I. Od. XXXVIII. 5.

Simplici myrto nihil allabores
Sedulus curo.

Idem L. I. Od. XXXI. 18.

Latoë dones, et precor integra
Cum mente.

Cicero L. III. ep. 13. *Velim ita fortuna tulisset.* Frontinus Strateg. L. I. c. IV. §. 7. *Præcipit ipsam oram maris legerent.* Plura exempla vid. in cl. Oudendorpii not. ad h. l, et Cæsar. B. G. L. IV. c. 16. Schweb.
* Æschylus Prom. v. 786. Br. ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Mirâ structurâ, ac nisi solœcâ, certe σολοικοφανεῖ, Epigr. adesp. CCXLIX.

Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;

Item Lucianus Tom. III. p. 250. ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνειμι —; p. 265. ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαι —; — Homerus Il. VI. v. 340.

ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω.

Conf. Porson. ad Euripid. Phœniss. v. 90. Schæf.

h Matth. c. VIII. 4. Ὅρα, μηδενὶ εἴπῃς, pro ἵνα μηδενὶ εἴπῃς: *Vide*, (ne) *cui dicas.* i Anacreon Oda 12. 478

Τί σοι θέλεις ποιήσω;

pro τί θέλεις, ἵνα ποιήσω σοι; Adde Matth. XX. 32. et Noldium p. 521. k Schoettg.

i Epist. ad Hebr. c. VIII. 5. ὅρα, ποιήσῃς etc. Matthæus c. IX. 30. ὁρᾶτε, μηδεὶς γινωσκέτω. cap. VII. 4. ἄφες (ἵνα) ἐκβάλω. cap. XIII. 28. cap. XXVII. 17. Lucas in evang. c. XXII. 9. Marc. c. XV. 9. θέλετε ἀπολύσω. Mich.

k Item Joannem evang. c. XVIII. 39. et Pasorem in Lexico Novi Testam. sub ἵνα. Mich.

K.

ΚΑΙ, ETIAM.

Deesse aliquando animadvertimus copulam καὶ, non tantum inter duo nomina aut verba, l verum etiam post ἀλλὰ, quando in priore membro præcessit οὐ μόνον. Oppianus Κυνηγ. I. vers. 159.

—— οὐ μόνον, ὅττι χερείονές εἰσι πόδεσσι
Θηλύτεραι τελέειν δολιχὸν δρόμον ἐν ξυλόχοισιν·
Ἀλλ' ὅτ' ἀλεείνασθαι χρειὼ φιλοδέμνιον ἄρσεν.

479 —— non solum, quia deteriores sunt pedibus
Fœminæ ad conficiendum longum cursum in sylvis:
Sed quia declinare necesse est coitus appetens cor.

Ubi οὐ μόνον — ἀλλ' ὅτ' pro οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ ὅτι. m [V. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 376. qui tamen in Æschineo loco fallitur, ubi si post ἀλλὰ insertus καὶ, non ellipsis expletur, sed fit pleonasmus. Schæf.]

* Deest etiam particula καὶ in illa loquutione: ἀνδρῶν, γυναικῶν, pro ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν; apud Aristophanem Ran. 157. Sophocles Antigon. Lycophr. Alex. 683. Leisn. qui exscripsit Kusteri notam ad Aristophan. l. c. Add. quæ monuimus ad Longi Pastor. p. 403. it. Reitz. ad Lucian. T. II. p. 130. Schæf.

* In lapidibus pluribus numinibus dicatis, ut Διὶ (καὶ) Ἡλίῳ (καὶ) μεγάλῳ Σαράπιδι. Vid. Obs. Crit. Vol. VI. Tom. II. p. 481. F. St.

* Eadem ellipsi gaudent etiam Latini, qui post *non solum*, *non modo*, sæpe particulam *etiam* omittunt. Cæsar B. G. L. I. c. 43. *Non modo sui nihil deperdere, sed gratia — auctiores velit esse.* Idem L. II. c. 21. *Non modo ad insignia adcommodanda, sed ad galeas induendas.* Frontin. L. I. c. 2. *Non mutavit tantum statum belli, sed subjecit ditioni suæ hostes.* Ellipsis conjunctionis *et* etiam est in figura, quam ἀσύνδετον vocant. Nepos in Hamilc. c. IV. § 1. *Equis, armis, viris, pecunia totam locupletavit Africam.* Schweb.

l Qualia exempla magno numero collegit Noldius p. 320. Schoettg.

m Plura e N. T. congessit Noldius p. 322. Schoettg.

ΚΑΙ ΠΕΡ, *ETSI.*

Deest sæpe in participiis καί περ, quando subsequitur ὅμως, *tamen*, quæ vocula respondet καί περ, vel εἰ καί. Ælianus Var. Hist. I. 7. de apris: *Quum per imprudentiam hyoscyamum comederunt*, τὰ ἐξόπισθεν ἐφέλκουσι, *attrahunt posteriora, resolutione et paralysi ita affecti.* Εἶτα, σπώμενοι, ὅμως ἐπὶ τὰ ὕδατα παραγίνονται, καὶ ἐνταῦθα τῶν καρκίνων ἀναλέγουσι. h. e. *Deinde*, (licet) *attrahendo* (sese, vel posteriora) *tamen ad aquas perveniunt, ibique cancros colligunt.* Idem Lib. XII. c. 1. ἀλγοῦσα, ὅμως etc. [n]

n Conferatur Dukerus ad Thucydidis Lib. I. c. 11. p. 10. et Lib. I. c. 9. p. 9. Lmm.

* ΚΑΚΩΣ, *MALE.* 480

Sub verbo πάσχειν subauditur, et notat *mala perferre.* Cebes c. 18. Ὑποδέξονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ τὸν ἰατρὸν οἱ πάσχοντες: *Suscipient autem eum omnes libenter, quemadmodum ægroti medicum.* Arrianus L. p. 51. Παθὼν μὲν οὐδὲν πρὸς Ἀλεξάνδρου: *Nihil quidem* (mali) *ab Alexandro perpessus.* [Horum similiumque locorum oratio ipsa per se integra est, nullaque in iis ellipsis obtinet. Schæf.] Supplet autem Libanius epist. 85. Στρατήγιος ἐπὶ τῆς σῆς ἀρχῆς πάσχει κακῶς: *Strategius mala sub tuo imperio patitur.* Confer Artemidorum et Hombergium locis supra adductis. [o] Schoettg.

* Subauditur etiam hæc vox in διαθεῖναι, quando absolute positum in malam partem accipitur. Expressa voce κακῶς occurrit apud Polybium T. I. p. 837. Κακῶς διετίθεσαν τοὺς βαρβάρους. T. II. p. 1338. κακῶς διατίθει τὴν χώραν. Diodor. Sic. p. 230. D. Διέθεσαν κακῶς. vid. not. ad Onosandr. c. V. p. 30. Schweb. In Onosandri loco malim subaudire τι. Schæf.

o Addendum etiam est verbo πράττειν. Euripides Alcest. v. 1029.

Πράξας δ', ὃ μὴ τύχοιμι, νοστήσαιμι γὰρ,
Δίδωμι rel.

Alcesten Hercules, ignota forma latentem, Admeto tradit servandam, dum a Diomedis nece, re bene gesta, ipse redierit:

Ἥκει δ' ἐπ' ἵππους δεῦρο Θρῃκίους ἄγων
Ἐλθὼν, τύραννον Βιστόνων κατακτανών.

Quod si *præter spem* sibi forte successerit, famulam Admeto esse istam fœminam.

Πράξας δ' rel.

Ergo hoc modo erunt componenda ista: Πράξας δὲ κακῶς τὸ πρᾶγμα (ὃ μὴ τύχοιμι.

481 εἴθι γὰρ νοστήσαιμι) Δίδωμι rel. *Male autem re a me gesta, (quod evenire nobis non sinat Jupiter, sed redire cum gloria,) hanc tibi trado.* Bernh. Imo sic exple: πράξας δ' ἐκεῖνο, ὃ μὴ τύχοιμι. Bene Wakefieldius: "si tamen id patiar, quod utinam mihi non contingat pati." Sophocles Œdip. Col. v. 1704. ἔπραξεν οἷον ἤθελε. Vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 486. Schæf.

* ΚΑΛΩΣ, *BENE.*

Vide supra in Εὖ. Schoettg.

M.

* ΜΑ, *CERTE, OMNINO.*

Hanc particulam in formulis jurandi, Attico more, interdum suppressam latere, censet Scholiastes Græcus ad Sophoclis Electr. p. 127. edit. Steph. 'Αλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπάν. Simul autem in ejusmodi τὸ ὀμνύειν, vel μαρτύρεσθαι subaudiri debere, supra docuit Auctor in v. ὀμνύειν. Vid. de hac particula cl. Hoogeveen ad Viger. c. VII. s. XI. p. 350. Schweb. V. not. ad Longi Pastoral. p. 416. s. Schæf.

ΜΑΛΛΟΝ, *POTIUS.*

Μᾶλλον adverbium sæpe per Ellipsin omittitur, [p] ut in Evangelio Lucæ c. XV. 7. *Λέγω ὑμῖν, ὅτι οὕτω χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι, ἢ ἐπὶ ἐννενήκοντα ἐννέα δικαίοις.* pro *μᾶλλον ἤ.* *Dico vobis,* (majorem) *fore in cælo lætitiam ob unum sontem, qui redeat ad frugem, quam ob nonaginta novem insontes.* Matthæus c. XVIII. 6. [q] et Lucas in evangel. cap. XVII. 2. Λυσιτελεῖ αὐτῷ, εἰ *μύλος ὀνικὸς περίκειται περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ ἔῤῥιπται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἵνα σκανδαλίσῃ ἕνα.* i. e. λυσιτελεῖ αὐτῷ μᾶλλον ἤ. *Satius esset ei, circumjecta ejus collo asinaria mola, in mare dejici, quam vel minimum horum offendere.* Et cap. XVIII. 14. Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος, i. e. *μᾶλλον ἢ ἐκεῖνος.* *Dico vobis, descendit hic domum suam justificatus* (magis,) *quam ille.*

Paulus 1 Cor. XIV. 19. 'Αλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ.
482 ubi θέλω pro *μᾶλλον θέλω.* *Sed in concione* (malo) *quinque verba sic eloqui, ut intelligatur oratio mea, ut et alios erudiam, quam ignoto sermone sexcenta verba.* Genes. XLIX. 12. *Λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ, ἢ γάλα.* *Lacte candidiores dentes ejus.* [r] Homerus Iliad. A. vers. 117.

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.

Volo ego populum salvum esse, quam perire.

i. e. *μᾶλλον βούλομαι, malo.* Theognis:

Βούλου δ' εὐσεβῶς ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.

Velis pie exiguis cum opibus degere,
Quam divitem esse, injuste paratis opibus.

Thucydides L. II. c. 11. Τῇ δυνάμει πίσυνοι, ἢ τῇ γνώμῃ ἐπέρχονται, i. e. τῇ δυνάμει μᾶλλον πίσυνοι. *Potentia* (magis) *freti, quam animo accedunt.* [s]

Longinus Sect. 35. τοῖς ἁμαρτήμασι περιττεύει, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. *Vitiis* (magis) *abundat, quam virtutibus deficit.* ubi non opus est, ut cum Tollio legas, περιττεύει μᾶλλον. Quam ellipticam loquendi formam imitati sunt Latini. Plautus Rudent. IV. 4. 7. *Tacita bona est mulier semper, quam loquens.* Sallustius de bello Catilinario: *Fortuna res cunctas ex libidine, quam ex vero celebrat.* Livius L. XXIII. 43. *Ipsorum, quam Annibalis interesse.* In quibus *magis* vel *potius* deest. [u] 483

* Inter Græcos scriptores maxime apud Themistium frequens est hæc ellipsis. E. g. Orat. p. 14. A. Τῶν χρησίμων, ἢ τῶν ἀχρήστων περιφρονητικοί. Sic etiam Homerus Iliad. P. v. 331.

Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται, ἢ Δαναοῖσι.

plene πολὺ μᾶλλον εὖ βούλεται. [Noli εὖ subaudire: nam sequitur νίκην. SCHÆF.] Ex Latinis auctoribus hanc ellipsin potissimum sectatus est Tacitus. E. g. de Mor. Germ. c. VII. *Consilii, quam formidinis arbitrantur.* et alibi. Sic etiam Cicero ad Div. L. IV. ep. XIII. *Sæpius mihi veniebat in mentem queri, quod ita viverem, quam gaudere, quod viverem.* [Hic nihil elliptici est. SCHÆF.] Alia exempla vide sis in not. Burmanni ad Vellei. Paterc. L. II. c. 129. SCHWEB. Add. Valckenar. ad Herodot. p. 216. 63. Tyrwhitt. ad Aristotel. de Poët. p. 164. SCHÆF.

p Vide Georgium in Vindiciis Novi Testamenti p. 188. sq. MICH.

q Adde etiam vers. 8. 9. capitis citati. Septuaginta Interpretes in Psalm. CXVII. (in Hebr. CXVIII.) 8. 9. MICH.

r Subticetur quoque in Verbis, non simplicem actum, sed augmentum notantibus; ut Joanni in evangel. c. XIX. 12. Ἐκ τούτου (μᾶλλον) ἐζήτει ὁ Πιλάτος ἀπολῦσαι αὐτόν. cap. XIII. 27. εἰσῆλθεν (μᾶλλον) εἰς ἐκεῖνον ὁ σατανᾶς. MICH.

s Ex hujus Ellipseos observatione lux affunditur Terentio in Prol. Eunuchi:

Si quisquam est, qui placere se studeat bonis,
Quam plurimis, et minime multos lædere,
In his poëta hic nomen profitetur suum.

Ita Menander: καλὸν τὸ νήφειν, ἢ τὰ πολλὰ κραιπαλᾷν. *Bonum est* (potius), *sobrium esse, quam sæpe esse ebrium.* Conf. Sanctius in ellipsi τοῦ *Magis* et *Prius.* Gronovius ad Liv. L. XXVII. 20. 1. 25. et Jensius in Lection. Lucian. II. 20. p. 281. [t]

Interdum μᾶλλον ἢ simul omittitur. Xenophon in Memorab. III. 13. §. 3. ψυχρὸν, ὥστε λούσασθαι, i. e. ψυχρὸν μᾶλλον, ἢ ὥστε etc. [Vid. Wyttenbach. in Bibl. 484
Crit. III. 2. p. 65. SCHÆF.] Μᾶλλον etiam omittitur post ἄγαν. Vid. Observ. Miscellan. Vol. II. p. 159. et Dukerus ad Thucyd. VI. 86. LEISN.

t Addidit adverbium Paulus in priore ad Corinthios epistola c. IX. 15. καλὸν γάρ μοι μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ τὸ καύχημά μου ἵνα τις κενώσῃ. Bernh.

u Adde, quos citat Joan. Henr. Maius fil. Observ. Sacrar. L. I. p. 26. Schoettg.

* ΜΕΝ, *QUIDEM.*

Deficit hæc particula interdum, ubi in posteriori periodi membro est δὲ, absque præcedente μέν. Jacob. epist. c. II. 11. Εἰ δὲ οὐ μοιχεύσεις, φονεύσεις δέ. Sic particula *quidem* latere videtur in illis Virgilii Ecl. I. 28.

Libertas, quæ sera tamen respexit inertem.

Livius L. II. c. 45. *Matura res erat, tergiversantur tamen.* Schweb.

* ΜΗ.

Homerus Il. I. v. 262.

οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι.

Schol. Venet. ὅτι παραλέλειπται ἡ μὴ ἀπαγόρευσις. ἔστι γὰρ, οὐδὲ μὴ ἴδωμαι, ὅμοιον τῷ· πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω. Odyss. XVI. v. 437.

οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται.

ubi multum miror γένηται Wyttenbachio Annot. ad Herodot. in Select. Princip. Historic. p. 342. videri vim præteriti habere: opinor, ut iste versus tria simul tempora indicet. Imo οὐδὲ γένηται est i. q. οὐδὲ μὴ γένηται, h. e. οὐδὲ γενήσεται. Quod si quem offendant juncta, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γενήσεται, comparet Odyss. XVIII. v. 78.

Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγάϊε, μήτε γένοιο.

Schæf.

* ΜΗ, *NUMQUID?*

In principio interrogationum: ut Matthæus in evangel. cap. XI. 7. sq. Τί ἐξήλθετε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον; — ἄνθρωπον; — προφήτην; pro μὴ κάλαμον; Schoettg. V. supra ad Εἰ. Schæf.

* ΜΗΔΕ, ΜΗΤΕ.

V. infra ad Οὐδέ. Schæf.

* ΜΟΝΟΝ, *TANTUM.* [x]

Subauditur in priori alicujus propositionis membro. Sic Paulus 1 Timoth. V. 23. *Μηκέτι ὑδροπότει: Noli in posterum aquam* (tantum)[y] *bibere: ἀλλ᾽ οἴνῳ ὀλίγῳ χρῶ.* Matthæus cap. XXIV. 8. *Πάντα γὰρ ταῦτα ἀρχὴ ὠδίνων: Hæc omnia* (saltem) *initium sunt dolorum.*[z] Plura Noldius p. 49. 499. [z] Schoettg.

* Aliquot saltem exempla, quæ mihi se obtulerunt, addam. Sic D. Paull. in Epist. ad Philem. v. 17. Οὐκ ἔτι ὡς δοῦλον, ἀλλ᾽ ὑπὲρ δοῦλον — ὑπολαβοῦ. Rom. c. III. 28. Λογιζόμεθα οὖν, πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον. Euripides in Phœn. v. 1489. Οὐκ εἰς καλὸς ἔτι δυστυχία Δώματος ἥκει. vid. cl. Valckenaer, et quos ibi laudat auctores. Onosand. c. VII. Οὐ γὰρ δὴ δρᾶσαι μὲν χρήσιμον, φυλάξασθαι δὲ, μὴ παθεῖν οὐκ ἀναγκαῖον. vid. not. ad h. l. p. 40. Dio Chrysostom. Orat. XXXII. p. 459. Οὐ (μόνον) φιλοκάλως ἔχοντες, ἀλλ᾽ ἁπλῶς φιλέλληνες. Homer. Iliad. Θ. v. 228. Εἶδος (μόνον) ἀγητοί. vid. schol. Gr. Nec Latini scriptores ab hac ellipsi abhorrent. Frontin. Strateg. L. II. c. XIII. 5. *Eumque non armis* (tantum), *sed vulneribus oneratus tranavit.* Plinius in Paneg. c. VIII. *Nec judicia hominum, sed deorum etiam in consilium assumsit.* Livius L. XXXIX. c. 28. *Nec cum Maronitis, inquit, mihi aut cum Eumene disceptatio est, sed etiam vobiscum, Romani.* Schweb.

x Vide supra de ellipsi Nominum voce μόνον. Mich.

y Paulus ad Roman. c. IV. 9. ἐπὶ τὴν περιτομὴν (μόνον), ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; Ad Corinth. epist. I. cap. XIV. 22. οὐ τοῖς ἀπίστοις (μόνον), ἀλλὰ (καὶ) τοῖς πιστεύουσιν. Joannes evang. c. XII. 44. Lucas in Actis Apostol. c. V. 4. in 485
evangel. c. XIV. 12. 13. Marcus c. IX. 37. Mich.

z Adde: Et Dukerus ad Thucydidem libro IV. c. 92. Leisn.

O.

* ΟΜΟΙΩΣ.

Omitti videtur cl. Abresch. Animadv. ad Æschyl. p. 281. in hoc Sophoclis Electr. 679. Θανόντ᾽ Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ᾽ ἐννέπω. coll. vs. 913. καὶ νῦν θ᾽ ὁμοίως καὶ τότ᾽ ἐξεπίσταμαι. F. St.

ΟΜΩΣ, *TAMEN.*

Quemadmodum καί περ vel εἰ καί subinde deest ante ὅμως, quod modo observavi, ita etiam ὅμως, post εἰ καί, ut Ælianus in Var. Hist. XI. 37. *Si quis Locrensium Epizephyriorum ægrotans merum*

bibisset, non jubente medico, εἰ καὶ περιεσώθη, θάνατος ἡ ζημία ἦν αὐτῷ: *etsi convaluisset,* (tamen) *mortis supplicium ipsi erat constitutum.* Plenius diceres: εἰ καὶ περιεσώθη, ὅμως θάνατος ἡ ζημία ἦν αὐτῷ.[a]

* Sic etiam ad Philipp. II. 17. Ἀλλ' εἰ καὶ σπένδομαι — (ὅμως) χαίρω καὶ συγχαίρω πᾶσιν ὑμῖν. Xenophon. Ephes. p. 4. Καίτοι καλοῦ ὄντος τοῦ κατὰ τὰς παρθένους θεάματος, (ὅμως) πάντες ἰδόντες Ἀβροκόμην, ἐκείνων ἐπελάθοντο. Ad eundem modum Latini quoque post particulas cum, *quamquam, etsi* etc. similia sæpius *tamen* omittere solent. Sic Hirtius de Bell. Alex. c. 50. *Qui, cum in illa societate versarentur rapinarum, nihilo minus* (tamen) *oderant eum, cujus nomine peccabant.* Justinus L. IX. c. 2. *Cum virtute et numero præstarent Scythæ, astu* (tamen) *Philippi vincuntur.* Schweb. Add. Abresch. Lect. Aristæn. p. 46. Schæf.

a Adde Joann. c. XII. 37.[b] et vide supra in voc. ἀλλά. Schoettg.

b Item epist. 1. ad Corinth. V. 2. καὶ ὑμεῖς, pro καὶ ὅμως ὑμεῖς, et tamen vos. Mich.

ΟΠΩΣ, *UT.*

Post ὅρα, σκόπει et similia omittitur sæpe ὅπως vel ἵνα, ut apud Latinos post *fac, cura* etc. omitti *solet ut.* In Epist. ad Hebr. VIII. 5. Ὅρα γάρ, φησί, ποιήσῃς πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα σοι
486 ἐν τῷ ὄρει: *Vide enim, inquit, facias omnia ad formam monstratam tibi in monte.* ubi ὅρα ποιήσῃς pro ὅρα ὅπως ποιήσῃς.

* Ellipsin particulæ *ut* apud Latinos exempla ubivis obvia facile comprobare possunt. Sic Cicero ad Div. L. III. ep. XIII. *Velim* (ut) *ita fortuna tulisset.* Idem L. XV. ep. III. *Tu velim, ut consuesti, nos absentes diligas et defendas.* Terentius Andr. Act. II. Sc. III. v. 29. *Cave, te esse tristem sentiat.* Schweb. Terentianus locus subaudiri poscit, non *ut*, sed *ne*. Schæf.

* ΟΤΑΝ.

V. supra ad Ἤν. Schæf.

* ΟΤΕ.

V. supra ad Ἄλλοτε. Schæf.

* ΟΤΙ, *QUOD, QUIA.*

Quando ratio superiorum reddenda est, tunc aliquando omittitur. Joann. cap. XIX. 12. Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος. πᾶς ὁ βασιλέα ποιῶν ἑαυτὸν, ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι. Pro ὅτι πᾶς etc. Confer 2 Corinth. XIII. 1. Sic ὅτι, *quod*, Marc. V. 19.[a] Schoettg.

c Ne locus desideretur ex profanis, apponam locum Thucyd. V. 61. Καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο, βουλόμενοι ἄλλως τε προσγενέσθαι σφίσι, καὶ ὅμηροι ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ἦσαν αὐτόθι ὑπὸ Λακεδαιμονίων κείμενοι. Quo de loco ita Stephanus in Append. ad Scripta de Dial. Attic. p. 106. "Nemo, qui attente locum hunc consideraverit, ellipsin particulae ὅτι pro *quoniam* ante verbum ἦσαν ei inesse negabit." LEISN.

ΟΥ, *NON*.

Notum est, οὐχ ὅτι, μὴ ὅτι, οὐχ ὅπως et οὐχ οἷον ampliationibus inservire. Observabimus hic solummodo, si ampliatio tendat in negativam, subaudiri οὐκ, h. e. si post οὐχ ὅτι, οὐχ ὅπως etc. quae sign. *non solùm*, in sequenti commate ponatur ἀλλ' οὐ, vel ἀλλά, cum verbo aliquo vel sententia opposita praecedenti in οὐχ ὅτι, tum illa per Ellipsin dici pro οὐχ ὅτι οὐ, οὐχ ὅπως οὐ: *non solum non, non modo non*. [Sed neque ὅτι valet μόνον, neque ὅπως. Praestat igitur aliorum ratio post negationem subaudientium λέγω. Sic nos dicimus NICHT DASS, h. e. ICH SAGE NICHT DASS. Tyrwhittus ad Aristotel. de Poët. p. 128. "P. 12. v. 9. οὐχ ὅτι εὖ. Formulam hanc pluribus illustravit diligentissimus Hoogeveen. T. II. p. 960. qui recte, opinor, statuit ellipsin esse τοῦ λέγω, quae sic suppleri debet: οὐ λέγω ὅτι εὖ. Exemplis ab eo allatis haec pauca, quae in schedis meis notata invenio, ex probatis scriptoribus adjiciam. Xenoph. Ἀπομ. L. II. c. 9. καὶ οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ. (ubi male Cl. Ernesti τὸ ὅτι alienum ab hoc loco et delendum censet.) Demosth. κ. Τιμοκ. p. 367. Edit. Tay- 487
lor. οὐχ ὅτι τῶν ὄντων ἀπεστερήμην ἄν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἔζην." SCHAEF.] Isocrates Plataic. p. 586. Οὐχ ὅπως τῆς κοινῆς ἐλευθερίας μετέχομεν ἀλλ' οὐδὲ δουλείας μετρίας ἠξιώθημεν τυχεῖν: h. e. *Non modo* (non) *participes sumus communis libertatis, sed ne moderatam quidem servitutem impetrare potuimus.* Dio Cassius L. XXXVI. p. 28. καὶ διὰ τοῦτο οὐχ ὅπως αὐτὸν ἐδέξατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς προπεμφθέντας ὑπ' αὐτοῦ συνέλαβε καὶ κατέδησε: *Et propterea non modo* (non) *ipsum suscepit, sed et eos, qui ante missi erant ab eo, prehensos in vincula conjecit.* Polybius: — φάλαγξ — οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδὲ αὑτὴν σώζειν: — *phalanx — non solum* (non) *amicis prodesse, sed ne se quidem ipsa servare posset.* Athenaeus: Οὐχ ὅτι ἡμῶν τινὰ προσβλέποντες, ἀλλ' οὐδὲ ἀλλήλους: *Non solum* (non) *nostrum aliquem aspicientes, sed ne se invicem quidem.* Vide Budaeum Comment. ling. Graec. p. 911.

Imitati hoc etiam sunt Latini, qui pari Ellipsi dixere: *Non modo, sed ne*, pro: *Non modo non, sed ne.* Cicero ad Fam. I. 9. *Non modo praemiis, quae apud me minimum valent, sed ne periculis quidem compulsus ullis.* i. e. *non modo non praemiis compulsus.* [Imo *compulsus* ad solum *periculis* refer: ad *praemiis* per zeugma subaudi *invitatus.* SCHAEF.] Cujusmodi exempla plurima congessit eruditissimus Muretus Var. Lect. X. 7. et Vechnerus Hellenol. p. 83.

* ΟΥΔΕ, ΟΥΤΕ, *NEQUE*.

Sæpe subaudiendum, sequente altero οὐδὲ s. οὔτε. Pindarus Pyth. X. v. 46. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν Εὕροις ἂν κ. τ. λ. ubi Marklandus ad Euripid. Iphig. Taur. v. 1368. malit οὐδέ: non opus. Æschylus Agam. v. 543. Sch. mai. Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις Ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον. ubi Stanleius monuit. Euripides Troad. v. 481. οὓς Τρῳὰς, οὐδ' Ἑλληνὶς, οὐδὲ βάρβαρος Γυνὴ τεκοῦσα κομπάσειεν ἄν ποτε. al. οὐ Τρ. "Sed οὐ subaudiri potest, aliis negativis sequentibus. Sic Aristoph. γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Aves v. 695." Musgravius. Theocritus Epigr. VI. v. 5. τί τὸ [l. τοι, hîc et v. 1. e Cod. Vat.] πλέον, ἀνίκα τήνας Ὀστέα οὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας; quod male tentarunt. [Sic Latini *ossa* et *cineres* sæpe jungunt. V. Lactant Inst. I. 9. extr.] Palladas CVIII. Ἐλπίδος οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει. Ænigma XIV. Τῆς φύσεως ὅσα γαῖα φέρει τροφὸς, οὐδ' ὅσα πόντος. Herodotus II. c. 52. ἐπωνυμίην δ' οὐδ' οὔνομα ἐποιεῦντο οὐδενὶ αὐτέων. L. IV. c. 28. ὡραῖοι δὲ οὐδὲ ὄνοι ἀνέχονται τὴν ἀρχήν. L. V. c. 92. 2. ἐκ δέ οἱ ταύτης τῆς γυναικὸς οὐδ' ἐξ ἄλλης παῖδες ἐγίνοντο. Lucianus T. II. p. 90. ὄνειρον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἄστρα φαίνεται. p. 126. δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. (T. III. p. 386. assentior Gesnero corrigenti σπουδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγχηρῖον.) Idem valet in μηδὲ s. μήτε. Pythagoræ Aur. Carm. v. 26. πρῆξαι μήτ' εἰπεῖν. Sophocles Philoct. v. 770. πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι Ἑκόντα μήτ' ἄκοντα —. Sic intelligam Euripid. Hec. v. 376. μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένη Λέγουσα μήτε δρῶσα. i. e. μήτε λέγουσα μήτε δρῶσα. Ejusdem ellipsis exempla etiam in Latinis scriptoribus occurrunt. Virgilius Æn. I. v. 544. *quo justior alter, Nec pietate fuit nec bello major et armis*. Vid. Wakefield. ad Sophocl. Philoct. v. c. SCHÆF.

ΟΥΤΩ, *SIC*.

Οὕτω subinde deest ante [d] ὡς et ὥστε. Xenophon I. Memorab. Ἐμίσει τὸν Σωκράτην, ὥστε καὶ etc. h. e. οὕτως ἐμίσει, ὥστε: (Ita)
488 *oderat Socratem, ut* etc. Ælianus in Var. Hist. VI. 12. *Theopompus dicit, ex nimia meri potatione* αὐτὸν (de Dionysio loquitur) διαφθαρῆναι τὰς ὄψεις, ὡς ἀμυδρὸν βλέπειν. i. e. οὕτω διαφθαρ. (sic) *corruptos fuisse ejus oculos, ut cæcutiret*.

Item, [e] quando est correlativa, respondens voculæ ὡς. ut Matth. c. VI. 10. Ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. pro οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Act. Apost. VII. 51. [f] Paulus ad Roman. cap. I. 28. Καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς etc. pro οὕτω παρέδωκεν. Thucydides L. VIII. c. 1. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐποίουν ταῦτα. i. e. οὕτω καὶ ἐποίουν. *ut visa hæc ipsis sunt*, (ita) *etiam fecerunt*. [g]

* Sic etiam Onosand. c. XXX. Ὥσπερ γὰρ ἀγαθὸν ἰατρὸν προκατανοήσαντα νόσον σώματος, ἀντεπάγειν τὰ ἀλεξήματα, (οὕτω) καὶ τὴν δύναμιν ἐπιτάττειν. Ad Ephes. III. 5. Οὐκ ἐγνωρίσθη τοῖς υἱοῖς τῶν ἀν-

θρόνων (οὕτως), ὡς νῦν ἀπεκαλύφθη. Aristænet. L. II. ep. 10. Ὡς ἀτυχὴς, οὐ γέγονα τὴν γραφικὴν ἀφυής· pro οὐχ οὕτω γέγ. Sic etiam Latini particulam *sic* vel *ita* sæpe suppressam habent. Frontinus L. I. c. I. 5. *Videri voluit*, (ita) *captum sese gratia locorum, ut ad mores Alexandrinos vitamque deficeret*. Cæsar de B. G. L. VII. c. 28. *Quos ille, multa jam nocte*, (ita) *silentio ex fuga excepit — ut procul in via — deducendos curaret*. Virgilius Ecl. V. 33.

Ut gregibus tauri, segetes ut pinguibus arvis,
Tu decus omne tuis.

pro *sic tu es decus*. SCHWEB.

* Add. locus Aristonis correctus a me in Melet. Crit. in Dionys. I. p. 73. Conf. Palairet. Observat. in N. F. p. 81. SCHÆF.

d Deest οὕτω etiam ante ἵνα, ut in epist. ad Hebr. c. XII. 27: ὡς (οὕτως) πεποιημένων, ἵνα μείνῃ τὰ μὴ σαλευόμενα. MICH.

e Χαμαί, *humi*; in τιθέναι τὰ γόνατα. Lucas in Actis Apostol. c. VII. 60. Marc. evang. c. XV. 19. In πίπτειν. Matth. c. II. 11. καὶ πεσόντες προσεκύνησαν etc. coll. Joan. evang. c. XVIII. 6. MICH.

f Joan. evang. c. XX. 21. MICH.

g Plura suppeditat Noldius p. 437. SCHOETTG.

* Adde Joan. epist. I. c. II. vers. 18. MICH.

Π. 489

* ΠΟΤΕ, *OLIM*.

Ποτὲ, *olim*, passim subauditur. Sic Paulus in epist. ad Ephes. c. IV. 28. ὁ κλέπτων. Jacobus in epist. c. V. 11. τοὺς ὑπομένοντας. Matthæus in evang. c. X. 3. τελώνης. cap. I. 6. ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου. MICH.

* Vid. supra ad Ἄλλοτε. SCHÆF.

Τ.

* ΤΟΣΑΚΙΣ, *TOTIES*.

Hanc vocem subaudiendam esse censet Camerarius de not. Figur. ad 1 Cor. c. XI. 26. Ὁσάκις γὰρ — (τοσάκις) τὸν θάνατον τοῦ κυρίου καταγγέλλετε. SCHWEB.

* ΤΟΤΕ, *TUNC*.

Deest in futuris. 1 Corinth. IV. 19. Ἐλεύσομαι δὲ ταχέως πρὸς ὑμᾶς καὶ γνώσομαι, pro καὶ τότε γνώσομαι. *et* (tunc) *cognoscam*. SCHOETTG.

X.

* ΧΑΜΑΙ, *HUMI.*

V. Michael. supra ad Οὕτω. Schæf.

Ω.

* Ω, *Interjectio.*

Omittitur in exclamationibus. Xenophon in Κύρου Παιδ. L. II. Καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτὸν, τῆς τύχης etc. *Secumque ipse, o infortunatum me, dixit.* ἀντὶ τοῦ, ὦ τῆς τύχης, vel, φεῦ τῆς τύχης. Aristophanes in Nubib. 153. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Vid. Budæus Comment. Græc. ling. p. 1245. seq. Leisn.

* Sic in aliis quoque: τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας, ἀναισχυντίας, μανίας. vid. Henr. Steph. de Dial. p. 52. 53. Genitivus autem hic non pendet a particula ὦ vel φεῦ, sed a suppresso substantivo χρῆμα: plene ὦ χρῆμα τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας, etc. [Aristophanes Lysistr. v. 967. ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀπονευρωμάτων. Brunckius: "Sic distingui oportet. Genitivi pendent a suppresso admirationis adverbio ὦ. Sic Nub. 153.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Loquendi formam imitantur Latini. Plautus Most. III. 3. 9.

Di immortales, mercimoni lepidi!"

Acharn. v. 1199. τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια. Idem ὦ τῶν τιτθίων. Comma hic poni debuit. Pendet genitivus a suppresso admirandi adverbio ὦ." Sed neque substantivum χρῆμα, quod Schwebelio placet, neque omnino quicquam ad tales genitivos subaudiendum: quamquam sæpius alia alibi vocula præponitur. Sic etiam nos in vernacula lingua genitivo nunc solo nunc voculam vel θαυμαστικὴν vel σχετλιαστικὴν præponentes utimur. Alia ex Græcis exempla si quis requirat, consulat Bergler. ad Alciphron. p. 185. Toup. Emendat. in Suid. T. I. p. 11. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocriti p. 370. C. Schæf.] Exemplum hujus ellipseos ante Nominativum occurrit in epist. ad Roman. c. VII. 24. Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος. Ante Vocativum, apud Hesiodum. Ἔργ. 286. — μέγα νήπιε Πέρση. Sic Virgil. Ecl. I. 1. *Tityre*, pro *o Tityre.* Idem Æneid. L. VIII. 688.

— sequiturque *(nefas)* Ægyptia conjunx.

pl. o vel *proh nefas!* Plinius L. IV. ep. 21. *Tristem et acerbum casum!* Schweb.

* ΩΔΕ, *HUC.*

In quibusdam verbis, ut sensus postulat. Actor. XIX. 36. * Ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους: *Duxistis enim viros istos.* scil. ὧδε, *huc.* Schoettg.

ΩΣ, *UT.* 490

Deficit denique frequenter adverbium ὡς, in [h] *nominibus.* Homerus Iliad. Β.

Ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.

Simili pilo, coaevas, *(tanquam)* ad perpendiculum tergo simile.

Ubi Eustathius: ἔχει δὲ ἔλλειψιν τοῦ ὡς παραβολικοῦ ἐπιρρήματος· ὤφειλε γὰρ εἶναι ὡς σταφύλῃ. 1 Petr. cap. II. 4. —— πρὸς ὃν προσερχ. λίθον ζῶντα, h. e. ὡς λίθον ζῶντα. [1] Homerus Iliad. Ε.

Δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

Ardebat ipsi ex galea et scuto *(tanquam)* ignis perpetuus.

Ubi Eustathius, ἀκάματον πῦρ pro ὡς ἀκάματον πῦρ dici, notat. Comicus in Pluto v. 295.

—— τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.

—— ut hirci intemperantius lascivite.

Ad quem locum Scholia: Λείπει τὸ ὡς. ὡς τράγοι. Idem v. 314. p. 35.

— Σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς,
Ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

— Tu *(ut)* Aristyllus subhians dices,
Sequimini matrem porci.

[Diodorus Sic. XIV. c. 27. ὥστε τοὺς Ἕλληνας ἐναγκυλοῦντας τὰ ῥιπτόμενα βέλη, τούτοις σαυνίοις χρωμένους ἐξακοντίζειν. Parum recte H. Stephanus, sequente Rhodomano: "Videtur deesse ὡς ante σαυνίοις." Rectius Wesselingius: "Ego subintelligi posse puto, ut in his Xenophontis (Anab. IV. 2. 28.), ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες." Alios citavi ad Longi Pastor. p. 375. a. quibus add. Portus Diction. Doric. v. Ὡς. Schæf.]

* Sic latini scriptores. Horatius de Arte Poët. vers. 133.

491 Nec verbum verbo curabis reddere fidus
Interpres.

i. e. *tanquam fidus interpres.* Et Epist. I. 2. vers. 26.

Vixisset canis immundus, vel amica luto sus.

Leisn.

* Sic etiam apud Ælianum L. I. c. 30. Ὁ μὲν ἵππευε σὺν τῷ βασιλεῖ τὸ μειράκιον. [Appositio hîc est, nec subaudiendum ὡς. Schæf.] Theocrit. Id. X. 36. Οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τεῦ. Homer. Odyss. Γ. v. 408. Λευκοί, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος. ubi schol. Gr. λείπει τὸ ὡς. Ex Latinis adde sequentia exempla. Horat. de A. P. 476.

Non missura cutem, nisi plena cruoris hirudo.

pro *tamquam hirudo.* Idem L. I. ep. II. v. 42.

— vivendi recte qui prorogat horam
Rusticus exspectat, *etc.*

pro *ut rusticus.* Schweb.

Et in *verbis:* ut ἔλπομαι et οἶμαι, pro ὡς ἔλπομαι et ὡς οἶμαι, *ut spero, ut puto.* Φασὶ pro ὥς φασι, apud Ælianum in Var. Hist. I. 15. — ἀπελαύνειν αὐτῶν τὸν φθόνον, φασίν, i. e. ὥς φασιν: — *arcens ab iis invidiam,* (ut) *aiunt.*

* Sic etiam apud Polybium est δοκῶ, pro ὡς δοκῶ, T. I. p. 900. Theocrit. Id. XI. v. 2. ἐμὶν δοκεῖ, pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. coll. Idyll. XIV. v. 7. In φασὶν expressam habet particulam ὡς idem Idyll. XV. 137. Ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος. Sic ἐλλειπῶς etiam Latini loquuntur. Cicero ad Div. L. IV. ep. V. *Licitum est tibi, credo, pro tua dignitate.* Idem L. V. ep. XV. *Litteræ, credo, quibus utor assidue.* Schweb.

Postremo ante infinitivum εἰπεῖν et simil. non raro omittitur ὡς vel ὥστε, ut συνελόντι εἰπεῖν: [i] ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν: ut *uno verbo dicam.* Frequenter additur, ut ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν.

* Ὡς εἰπεῖν pleno sermone frequenter apud scriptores occurrit, e. g. Athenagor. in Legat. pro Christ. c. XXVI. et Onosandr. c. XX. vide sis ibi not. Hanc infinitivi constructionem cum ὥστε rarius imitantur Latini; nisi quod Linacer aliquot exempla affert, in quibus constructio hæc locum ipsi habere videtur. vid. ipsum de emendat. structur. Lat. sermonis p. 244. edit. Steph. Schweb.

h Item in protasibus, quarum apodosis fit per οὕτω: ut Jacobus in epist. c. I. 11. c. III. 3. 4. Mich.

* In protasi deficit, sequente expresso sive etiam latente οὕτως, ut observat Abresch. Animadv. ad Æschyl. p. 281. et p. 500. adfert locum Pindari Pyth. Od. VIII. 131. ἐν δ' ὀλίγῳ, pro ὡς δ' ἐν ὀλίγῳ, βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται, οὕτω δὲ καὶ πίτνει χαμαί. Idem, ex ejus sententia, obtinet 1 Cor. XV. 45. Vid. Lect. Arist. p. 269. F. St.

i Sap. V. 18. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην; pro ὡς θώρακα. Schoettg.

k Exempla alia congessit Noldius Concord. Partic. p. 379. et Gataker. Advers. Misc. II. 20.

Item, quando notat *qua ratione*. Petrus epist. II. c. III. 4. Πάντα οὕτω διαμένει ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως, pro ὡς ἀπ' ἀρχῆς: *Omnia ita permanent*, (sicut) *ab initio creaturæ*. SCHOETTG.

l Pæanius L. X. cap. 4. n. 7. MICH.

* ΩΣΤΕ, *UT*. 492

Omittitur sæpissime, quando verbum cum infinitivo construitur. Alciphron. epist. I. 1. p. 8. ἀπηνεγκάμεθα γαμεταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον ἔχειν τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων: *Attulimus uxoribus et liberis non exiguam molem minutiorum piscium habere*, pro: *ut haberent*. Plura ibi clariss. Berglerus.

Imitantur et Latini. Virgilius:

—— suo dat habere nepoti.

pro: *ut habeat*. SCHOETTG.

* Passim ante infinitivum ὥστε paullo durius deest. Tale est illud Herodoti L. I. c. 13. συνέβησαν ἐς τὠυτὸ ——, τόνδε βασιλεύειν. Vicissem ὥστε additum reperias, ubi non desideres. Cujusmodi est hoc ejusdem L. I. c. 74. συνήνεικε ὥστε — τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γενέσθαι. Vulgari modo c. 73. συνήνεικε ἑλεῖν σφέας μηδέν. Similia hæc Sophoclis. Philoct. v. 656. ἆρ' ἐστὶν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν, κ. τ. λ. Electr. v. 1454. πάρεστ' ἆρ' ἡμῖν ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν. quæ item interrogatio dubitantis præ gaudio videtur. SCHÆF.

DE

493 # ELLIPSI PLURIUM VOCUM.

SECT. I.

Hactenus de Ellipsi *unius* Vocis. Pauca jam addenda de Ellipsi *duarum* vel *plurium* Vocum.

* " *Ellipsis Duarum Pluriumve Vocum Generatim.*

" Apud Xenophontem Memorabilium L. I. 2. §. 60. Ἀλλὰ " πᾶσιν ἐπήρκει ἀφθόνως τῶν ἑαυτοῦ, supple τι τῶν ἑαυτοῦ χρημάτων. Aris- " tophanes Nubib. v. 1393. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας πηδᾶν, " ὅ,τι λέξει. scil. βουλομένων εἰδέναι. *Credo adolescentum exilire pec-* " *tora*, (scire cupientium,) *quid sit dicturus*. [V. supra ad ver- " bum Ἀκούω p. 581. SCHÆF.]

" Apud Callimachum hymno in Dian. v. 248. in verbo πλήσσουσι, " pro *saltare*, subintellige γῆν ποσὶν, quod plene Horatius dixit: " *pede terram quatere*, vel *pulsare*. Conf. Homerum Odyss. Σ. " 318.

" Aristophanes Eccles. v. 1134. Καὶ τῶν κριτῶν εἰ μή τις ἑτέρωσε " βλέπει, i. e. ἑτέρωσε, ἢ εἰς δίκην: *Si quis judicum non aliud*, (quam " jus,) *respicit*. [Præcessit: καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει. " (Conf. Erfurdt. in literis ad me nuper scriptis additisque Euripi- " dis Porsoni Tomo I. p. 570. Add. Sophocl. Electr. v. 313. νῦν " δ' ἀγροῖσι τυγχάνει. Subaudiemusne hic arcessitum ex antece- " dentibus participium ὤν? Non puto.) Facile igitur apparet, " etiamsi nihil subaudias, quid valeat ἑτέρωσε. Omnino tales locu- " tiones non ellipticæ sunt, sed per ἀστεϊσμὸν dictæ. Suidas T. II. " p. 80. ἐπὶ τῶν ποτὲ εὖ, εἶτα ἑτέρως γεγονότων. Vid. Valckenar. Di- " atr. in Eurip. Fragm. p. 112. et Lennep. ad Phalar. p. 112. s.
494 " SCHÆF.] In ἑκατοστὴ, *centesima*, deest μερὶς ἀρχαίου, ut sit *cente-* " *sima pars sortis*, scil. usura.

" Quum Græci nolebant ire ad cœnam vel convivium invitati, " his fere loquendi modis utebantur: Κάλλιστα, ἐπαινῶ, et πάνυ κα- " λῶς. Plutarchus citante Casaubono ad Laërtii L. II. 76. Αὐτῷ

" δὲ τῷ ἐπαινεῖν ἀντὶ τοῦ παραιτεῖσθαι νῦν κέχρηται, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ " καλῶς φαμὲν ἔχειν, καὶ χαίρειν κελεύομεν, ὅταν μὴ δεώμεθα, μηδὲ λαμβά- " νωμεν. Aristophanes Ran. vers. 510. — ἀλλ' εἴσιθι. Ξα. Κάλλιστ', " ἐπαινῶ. Et paullo post vers. 515. ἀλλ' εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί. Ξα. Πάνυ " καλῶς. conf. vers. 915. et ibi Scholiastes. Eodem sensu Latini: " Benigne. Gratia est. Facio gratiam. [Sic Horatius L. I. " Sat. VI. v. 16. *Jam satis est. at tu quantumvis tolle. benigne.* " Schweb.] Non autem est dubium, has loquutiones esse ellip- " ticas. Quum enim dicunt καλῶς, hoc sibi volunt: *Bene facis,* " *laudo tuam liberalitatem, sed facio beneficii a te oblati gratiam.* " *Recuso oblatum beneficium.*

" Quum δεκάτη notat *nominalia*, tum compendiose τὴν δεκάτην dic- " tum est pro: ἡ δεκάτη τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς γενέσεως. vid. Aristophanes " Avib. v. 923. et 494. Scilicet infantibus olim apud Græcos no- " mina decimo e nativitate die imponi solita. Vide Maussacum ad " Harpocrat. voc. Ἑβδομευομένου.

" Quum verbum φοιτᾶν de *frequentatione scholarum* adhibetur, " elliptice ponitur pro: φοιτᾶν εἰς διδασκάλου οἶκον vel διατριβήν. Vid. " Wolfius ad Libanium p. 74.

" Aristophanes Ἐκκλησ. v. 730. 495

" ———— ἡ χύτρα δεῦρ' ἴθι,
" Νὴ Δία μέλαινά γ', οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον
" Ἑψοῦσ' ἔτυχε, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται.

" Quæ verba Kusterus sic vertenda putat: *Per Jovem nigra sane;* " *adeo, ut non fores nigrior. etiamsi pigmentum coxisses, quo* " *Lysicrates comas denigrat.* Nimirum, addit Kusterus, elegans " hic latet ellipsis, nondum a quoquam, quod sciam, observata. " Integra enim oratio foret: Νὴ Δία μέλαινά γ', (ὥστε οὐκ ἂν εἴης με- " λαντέρα) οὐδ' εἰ τὸ φάρμακον etc. [Hoc Aristophanis loco (quem " cum Brunckio sic interpunge: οὐδ' ἄν, εἰ τὸ φάρμακον —) abutitur " Marklandus ad Euripid. Iphig. Taur. v. 582. ubi sine contro- " versia cum Porto scribendum: θάλοις ἄν, εἰ σώσαιμί σ', —. Cete- " rum cur Kusterus elegantem dixerit illam ellipsin, ignoro: mihi " quidem videtur paullo durior. Certe elegantius, si qua est in " his elegantia, ubi potius proprietas τῆς συντάξεως obtinet, elegan- " tius igitur structus est non multum dissimilis Sophoclis locus " Electr. v. 365. οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὖσα. i. e. οὐδ' ἂν σὺ αὐτῆς " τυχεῖν ἤρκεις, εἰ σώφρων ἦς. Schæf.]

" Thucydides L. I. 65. Ἔς τε τὴν Πελοπόννησον ἔπρασσεν, ὅπῃ ὠφέ- " λειά τις γενήσεται. Per legatos *in Peloponnesum* missos *egit, ut* " *aliquod auxilium mitteretur.* Integer locus, si dicas: ἔς τε τὴν " Πελοπόννησον ἄνδρας πέμπων ἔπρασσε.

" Porro sæpenumero in ἡ οἰκουμένη non solum γῆ, sed etiam ac- " cusativus vel alius casus ejus gentis, de qua sermo est, subau- " diendus est cum præpositione, ita, ut modo ἡ οἰκουμένη sit ἡ οἰκου- " μένη γῆ ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους, id quod diserte addit Herodianus V. 2. " 4. modo ἡ οἰκουμένη ὑπὸ τοὺς Ἰουδαίους, vel ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων etc.

496 " Judicent alii, an hæc observatio aliquid conferat ad expediendas
" difficultates loci in Lucæ evang. c. II. 1.'
" Quum Græci dicunt: ἰέναι τὴν ἐπὶ θάνατον, compendium sermo-
" nis est, pro: τὴν ἐπὶ θάνατον φέρουσαν ὁδόν.
" Quum Gregorius περὶ θεολογίας: ὢ τοῦ θαύματος, inquit, λόγῳ
" κρατουμένην φύσιν τὴν ῥέουσαν, o rei miraculum, naturam fluxam
" verbo Dei cohiberi! oratio defectiva est, quia subjicitur accusa-
" tivus genitivo. [Non est ἐλλιπής. In θαυμασμοῖς enim Græci
" nunc genitivo utuntur, nunc accusativo. SCHÆF.] Perinde est,
" ac si dixisset: ὢ τοῦ θαύματος, ὃ θαυμάζω σκοπῶν, vel ὃ θαυμάζω
" λογιζόμενος. Cicero pro Roscio Amerino: *O Dii immortales*
" *rem miseram et calamitosam!*" LEISN.

SECT. II.

Omittuntur Aliquando Duæ Voces.

Ex gr. ante ἀλλὰ καὶ [b] deest οὐ μόνον. Ælianus Var. Hist. XI. 14. de Xerxe, quod ἐν Λυδίᾳ ἰδὼν φυτὸν εὐμέγεθες πλατάνου, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατέμεινεν, οὐδέν τι δεόμενος, καὶ ἐχρήσατο σταθμῷ τῇ ἐρημίᾳ τῇ περὶ τὴν πλάτανον, ἀλλὰ καὶ ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ. *In Lydia quum vidisset proceram platanum, et integrum ibi commoratus est diem, nulla postulante necessitate, et castra posuit in solitudine circa platanum: sed et pretiosum ex ea ornatum suspendit.* Ubi
497 alias dicendum fuisset, οὐ μόνον, *non solum*, tam diu circa platanum commoratus est: sed etiam pretiosum ornatum ex ea suspendit. Idem L. IV. c. 8. Καὶ σὺν ὀλίγοις παμπόλλους μυριάδας κατηγωνίσατο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴν μείζω ἐποίησε. pro οὐ μόνον, ἀλλὰ καί. *Et cum paucis multas omnino myriadas superavit* (non solum,) *sed et imperium fecit majus.* [Diodorus Sic. V. c. 84. διόπερ ἐν ταῖς νήσοις, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ἀσίαν κ. τ. λ. Wesselingius: " Idem ἀλλὰ καὶ hoc quidem loco atque *imo vero*, sicuti L. XIII. 94. Potuisset διόπερ οὐ μόνον ἐν ταῖς νήσοις, ἀλλὰ καί. Sed hoc arbitrarium." Synesius p. 35. C. ἄνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν, ἀλλὰ καὶ ἀστρονομίας εὖ ἥκοντα. Xenophon Ephes. p. 2. in. ἦν δὲ περισπούδαστος ἅπασιν Ἐφεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν ἄλλην Ἀσίαν οἰκοῦσι. Abreschius, cujus notam omittere Locellæ placuit: " Eadem est ellipsis in Luc. c. XVI. comm. 20. Joseph. Ant. Jud. L. VIII. c. 14. §. 2. πλοῦτος δ' ἦν οὐκ ὀλίγος, ἀλλὰ καὶ χρυσοῦ πλῆθος. Et Conon. Narrat. c. XXIX. Ὁ πατὴρ ἀκρίτως λάρνακι Τέννην κατακλείει, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἡμιθέαν." Miscell. Observat. Crit. T. X. p. 201. SCHÆF.] Lucas in Evang. c. XVI. 20. Πτωχὸς δέ τις ἦν, ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλκωμένος, καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου, ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἕλκη αὐτοῦ. Supple: ὃς οὐ μόνον ἐβέβλητο. — *qui* (non solum) *projectus erat ante januam divitis, sauciatus* etc. *sed etiam canes veniebant, et ejus ulcera lingebant.*

Ἐπὶ θανάτῳ vel εἰς θάνατον intelligitur sæpe in τῷ ἄγεσθαι [d] et
ἀπάγεσθαι. Act. Apostol. XII. 19. Ἡρώδης δὲ ἐπιζητήσας αὐτὸν, καὶ
μὴ εὑρὼν, ἀνακρίνας τοὺς φύλακας, ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι. ubi τὸ ἀπαχθῆναι
Beza vertit ad *supplicium rapi*. Plene Ælianus Var. Hist. I. 30.
ἰδὼν δὲ πόῤῥωθεν ἀγομένους τινὰς ἐπὶ θανάτῳ. mox: κατά τινα δαίμονα
τῶν ἀγομένων ἀγαθόν. Sic ἀπάγεσθαι absolute apud Diogenem Laër-
tium L. VIII. segm. 85. Ἄγεσθαι εἰς θάνατον est in versione Græca
Proverbiorum Salomonis c. XXIV. 11. Ῥῦσαι ἀγομένους εἰς θάνατον.
Sic Latini aliquando plene dicunt: *duci ad supplicium;* aliquando
Elliptice: *duci*. Plinius ad Trajanum Epist. de Christianis: *Con-
testentes iterum ac tertio interrogavi, supplicium minatus; perseve-* 498
rantes duci jussi. [e]

a Duas omissas esse voces in epist. ad Roman. c. XVI. 10. et ratio docet, et usus loquendi Paulo familiaris. Dicit l. c. Apostolus: Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου. Sed integra oratio ita erit constituenda: Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ἀριστοβούλου οἰκετῶν ἁγίους, vel ἀδελφούς. Supplemus e versu 14. et 15. ubi dicitur: τοὺς σὺν αὐτοῖς ἀδελφοὺς; et τοὺς σὺν αὐτοῖς πάντας ἁγίους. BERNH.

b Immo et ante ἀλλὰ absolute positum a Paulo in posteriore ad Corinthios epistola, cap. I. 9.

Idem Apostolus ad Roman. cap. VI. 5. (οὐ μόνον τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ) ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα.

Sic et οὐ μόνον subintelligitur in καὶ πάντες δὲ, quippe quod idem est ac, οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ πάντες. Lucas in Actis Apostol. c. III. 24. et c. V. 32. Paulus ad Timoth. epist. II. c. III. 12. MICH.

c Verba ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ subintelliguntur in hoc loco Joan. c. X. 8. Πάντες
ὅσοι πρὸ ἐμοῦ ἦλθον, κλέπται εἰσὶ καὶ λησταί. Nimirum vox ἔρχεσθαι denotat *venire* 499
tanquam doctorem, ex locutione Talmudica: אתא ר׳ דימי בשם ר׳ יוסי, *venit R. Dimi nomine R. Jose*, h. e. ea docuit, quæ a R. Jose audiverat. Christus utitur eadem locutione Joann. c. V. 43. *Ego veni in nomine Patris mei*, h. e. ea docui, quæ in sinu divinitatis audivi: *alius veniet* ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, *nomine proprio*, h. e. talia docebit, quæ ipse auctoritate propria invenerat. Et de his loquitur Christus Joan. cap. X. 8. eosque jure vocat κλέπτας καὶ λῃστάς.

In verbo δανείζειν omittuntur verba ἐπὶ τόκῳ, *fœnerari*: nam primo et originaria significatione δανείζειν notat *gratis mutuari*, quod tamen postea mutatum est. Vide Duportum ad Theophrasti Charact. c. 9. p. 333. 334.

Εἴ τις ἄλλος formula semper aliquid subaudiendum relinquit, quod aliquando ἀπὸ κοινοῦ repetendum, vel quocunque modo e contextu supplendum: aliquando etiam sola voce ἐστὶ omissa. Theophrastus Charact. c. 3. καί τις, εἴ τις ἄλλος, ἔχεις πρὸς ἔτος μέλαιναν τὴν τρίχα: *quamvis, si quis alius, pro annorum conditione nigrum capillum habes.* Εἴ τις ἄλλος, supple ἔχειν δύναται, *si quisquam alius habere possit.* SCHOETTG.

e Lucianus in Deor. Dial. Ἐγὼ δὲ, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτι ἐδούλευσα, ὥσπερ σύ.
i. e. εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο σου διαφέρω. Livius L. XLV. 37. *Non triumphum impedire
debuit, quem, si nihil aliud, senatus justum esse judicaverat.* Supple: si nihil
aliud justum esse probat, vel vincit etc. Idem Livius L. XXXIII. 44. *Pro Rege,* 500
si nihil aliud, longinquo vicinum tyrannum dominum habiturum Græciam. Supple: si nihil aliud spectandum est, aut simile. Xenophon Memor. II. 3. 17. τί γὰρ ἄλλο, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἢ κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι, σὺ μὲν χρηστός τε καὶ φιλάδελφος εἶναι etc. Conf. Thucydidem III. 85. L. III. 39. et 58. Aristophanem in Equitib. v. 1103. Jensium in Lection. Lucian. p. 272. LEISN.

d Ἄγεσθαι notat etiam *ad judicem duci*; de quo vide, quæ notavit Duportus ad Theophrasti Charact. c. 6. p. 314. 315. De voce ἄξιος observant Hombergius et Knatchbull ad Matth. X. 11. subintelligi sæpe τὸ νοούμενον. Sic in loco Matthæi: *Si domum introëatis, exquirite, quis in ea sit* ἄξιος, *dignus*, scil. apud quem maneatis. Matth. cap. XXII. 8. *Invitati non erant* ἄξιοι, scil. qui ad tam insignes nuptias invitarentur. Loca plura dabunt Auctores citati. SCHOETTG.

* Καλεῖσθαι notat etiam *in jus vocari*. Aristophanes Σ. v. 1410. 1425. Ἐκκλησ. v. 859. et ἐκκαλεῖσθαι Nub. v. 1000. Leisn.

501 e His subjicere placet exemplum ellipsios a Casaubono observatæ in Exercitat. Anti-Baronianis p. 416. Edit. Genev. ubi ita: Quoties τὸ ἐπιφώσκειν sive ἐπιφαύσκειν et ἐπιφαίνειν non de sideribus, sed de tempore dicuntur, compendium id est sermonis, quod ut redigatur ad orationem plenam, necessario quædam sunt supplenda. Nam e. g. si dicas ἡμέρα ἐπιφώσκει, et de artificiali die intelligas, supplendum erit sic, quod deest: ὁ ἥλιος ἐπιφώσκει, οὗ ἐπιφώσκοντος γίνεται ἡμέρα. Quum vero dicit Lucas c. XXIII. 54. καὶ ἡμέρα ἦν παρασκευὴ, καὶ σάββατον ἐπέφωσκεν, sic accipiendum, ut si dixisset, καὶ ἐπέφωσκεν ἡ σελήνη ἡ ἄγουσα τὸ σάββατον. i. e. *illuxit luna*, (qua exoriente) *simul exoritur dies naturalis sabbati*. Leisn. quem conf. in præfat.

* Hoc loco non alienum videtur, notabiliores quasdam ellipticæ orationis formulas in tironum gratiam adjicere. Sic in elliptico illo τῷ, quod plurimis in locis apud Homerum occurrit, plena oratio est constituenda ἐπὶ τούτῳ τῷ αἰτίῳ. Homer. Iliad. Β. v. 296.

———— τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
Ἀσχαλάαν.

Interdum etiam recte subauditur τρόπῳ. v. Τρόπος. [Myro III. v. 7. τὸν καὶ, νικήσας πατέρα Κρόνον, εὐρύοπα Ζεὺς Ἀθάνατον ποίησε. Citans hæc Eustathius ad Iliad. p. 1351. 34. (1484. 50.) τὸ, ἤγουν διὸ καὶ νικήσας Κρόνον κ. τ. λ. Legit igitur τῷ. Ceterum hoc τῷ, ubicunque legitur, neutrius est generis. Schæf.]

In τί apud Homerum Iliad. Ι. v. 374. plena oratio est κατά τι πρᾶγμα. In ἀντὶ τοῦ, cujus ellipseos exempla multa apud Scholiastas Græcos, subaudiendum est οὕτως ἔχοντος λόγου: ut adeo plena oratione foret: ἀντὶ τοῦ οὕτως ἔχοντος λόγου: vel ἀντὶ τοῦ λέγεσθαι εἰωθότος. vid. Henr. Stephan. in Proparasc. ad lection. schol. Gr. in Thucydid. p. 584. ubi et alia multa de elliptica Scholiastarum Græcorum loquendi ratione affert. [Nihil in his elliptici est: articulus enim ille neutrius est generis, ac quæ sequuntur, vicem gerentia nominis, τὸ materialiter, ut aiunt, habent præpositum. Aliter res se habet, vereque obtinet ellipsis, ubi articulus non neutrius est, sed aut masculini, aut feminini generis. Conf. Hoogeveen. ad Viger. I. XVIII. 24. Schæf.] In λόγῳ apud Sophoclem in Electr. p. 123. edit. Steph. et ἑνὶ λόγῳ, *ut uno verbo dicam*, [Nos: mit Einem Worte, ubi nihil subaudimus. Schæf.] quod et alibi sæpe, et apud Athenagoram in Legat. pro Christ. c. I. occurrit: pro quo plenius idem habet c. XXVI. ὡς εἰπεῖν λόγῳ. Integra oratio est, ὥστε ἑνὶ λόγῳ εἰπεῖν. Item in συντομώτατόν γε εἰπεῖν, quo utitur Alexis Comicus, supplendum est ὥστε κατὰ συντομώτατον γε λόγον εἰπεῖν. In συντεμόντι apud Athenæum L. XIII. p. 588. E. ad constituendam plenius orationem addatur necesse est ὥστε συντεμόντι λόγῳ εἰπεῖν. Luculentum integræ orationis in hac loquendi formula, dummodo ὡς vel ὥστε addatur, exemplum suggerit Herodotus L. III. c. LXXXII. Ἑνὶ δὲ ἔπεϊ πάντα συλλαβόντα εἰπεῖν. Sic etiam in ellipticis locutionibus τὸ λοιπὸν, τὸ ὅλον, τὸ κεφάλαιον, suppleri debet ὥστε τὸ λοιπὸν, τὸ ὅλον, τὸ κεφάλαιον εἰπεῖν. In ejusmodi formulis, Græcorum more, Latini quoque ἐλλειπτικῶς loqui amant. Sic Cato de

R. R. c. CLVII. 7. *Uno verbo, omnia sana faciet.* pro quo alias: *ut uno verbo dicam:* vel, ut Plautus Rud. Act. III. Sc. II. 39. *Uno verbo absolvam.* Plurium etiam vocum ellipsis est in variis *salutandi* formulis apud veteres usitatis, χαίρειν, εὖ πράττειν, εὖ διάγειν, ὑγιαίνειν, de quibus videri possunt schol. Gr. ad Aristophanis Nub. v. 609. Nimirum subaudiri potest in iis, et nomen *scribentis* et *illius ad quem scribitur;* ut adeo integra oratio hæc foret, e. g. Τρύφων Θέωνι λέγει vel εὔχεται χαίρειν. Eadem vero ratio est etiam in illa *valedicendi* formula, ῥωννύειν, ἀπαρεμφάτως posita. Plene enim diceretur Τρύφων Θέωνι λέγει vel εὔχεται ῥωννύειν. vid. Apollonius Dyscol. de Synt. L. III. p. 232. sqq. Regnat in primis Ellipsis in Proverbiis, quæ si integra referrentur, omnem amitterent gratiam atque venustatem. E. g. Ὗς τὴν Ἀθηνᾶν. Ἐκ παντὸς ξύλου. Οἶνος καὶ ἀλήθεια. de quibus aliisque quam plurimis vide in Proverbiis Græcorum a Schotto editis Antverp. A. 1612. 4. Præterea perfrequens est Ellipsis plurium vocum in illa βραχυλογίᾳ Λακωνικῇ, qua Lacones præ aliis Græciæ populis insignes fuerunt, cujusque Plutarchus in Lycurgo ac Lysandro, Plato in Protagora aliique meminerunt. Non enim solum in vita communi breves atque concisi fuerunt, e. g. Ἢ τὰν, ἢ ἐπὶ τᾶς, quæ verba matres Lacænæ filiis in bellum proficiscentibus adclamare solebant: vid. v. Ἀσπίς: sed etiam in epistolis quoque et privatim et publice scriptis miræ brevitati studuerunt; ut variis exemplis comprobat Scholiastes Græcus Dionis Chrysostomi ad Orat. LXIV. Victis enim ad Platæas Persis, ita Spartam scripserunt: Τοὶ Πέρσαι δουλεύοντι. Cum bello Peloponnesiaco Athenienses devicissent, Athenasque in potestatem redegissent: Ἑαλώκαντι ταὶ Ἀθῆναι. Ad quemdam insultantem ipsis: Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. Socrate in carcerem conjecto, amicis scribebant: Σωκράτης κατεδικάσθη. Ejecto in exilium Xenophonte: Ξενοφῶν ἐφυγαδεύθη. Ac rursum: Φερεκύδης τέθνηκε. Adde Plutarchum in Apophthegmatibus Laconicis et Meursium Miscellan. Lacon. L. III. c. 3. et 4. [it. Valckenar. Adnotat. in Adoniaz. Theocriti p. 257. sqq. Schæf.] Ad Ellipsin merito etiam referunt Rhetores genus illud βραχυλογίας, quod ἀνανταπόδοτον vocatur, in quo nimirum ἀπόδοσις, sed membrum illud, quod priori respondeat, reticetur. Sic Luc. c. XIII. 9. Κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. Athenæus L. VIII. c. 15. Εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἐάσομεν. Thucydides L. III. c. 3. Καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίοις εἰπεῖν etc. Aristophanes Θεσμοφ. v. 543. Εἰ μὲν οὖν τίς ἐστιν· εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς etc. Vid. Vossii Institut. Orat. L. IV. c. 12. In ejusmodi autem locutionibus, pro contextus ratione, modo καλῶς ἔχει, modo κακῶς ἔχει subaudiri solet. Posterioris saltem generis exemplum addam ex Homer. Iliad. Θ. v. 423.

Ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτη, κύον ἀδδεὲς, εἰ ἐτεόν γε
Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι.

sub. κακῶς σοι ἔσται: ut dicit ipse Homerus Iliad. I. v. 547. Κουρήτεσσι κακῶς ἦν. Sicuti ἀνανταπόδοτον, ita vero etiam Schema illud,

cui peculiariter nomen ἀποσιωπήσεως a Rhetoribus tribuitur, ad Ellipsin referri solet. Sic Demosthenes de Coron. T. I. p. 313. à Ἀλλ' ἐμοὶ μέν. οὐ βούλομαι δὲ δυσχερὲς εἰπεῖν. ad quæ verba Ulpian. p. 66. Τὸ σχῆμα ἀποσιώπησις. Vid. Tiberius de Schemat. apud Demosthen. p. 185. Hermogenes de Form. Orat. p. 288. Sic Virgilius Æn. L. I. v. 139.

Quos ego. Sed motos præstat componere fluctus.

vid. ad h. l. Servius et Vossius Institut. Orat. L. V. c. 5. Hen. Stephanus de Dial. p. 24. In legibus constituendis legislatores plerumque utuntur Infinitivis, e. g. Θεοὺς καρποῖς ἀγάλλειν. Θεὸν τιμᾷν. Τοὺς ἱκέτας εἶναι ἀσφαλεῖς. etc. in quibus vel subauditur θεσμὸς vel νόμος ἔστω, vel ἐγὼ λέγω l. προστάσσω ὑμῖν. Prioris generis supplementum est in antiquissima illa Triptolemi lege, quam temporis injuria in templo Cereris Eleusine collapsam Draco restituit: θεσμὸς αἰώνιος τοῖς Ἀτθίδα νεμομένοις κύριος τὸν ἅπαντα χρόνον, Θεοὺς τιμᾷν καὶ ἥρωας ἐγχωρίους ἐν κοινῷ, etc. cujus meminit Porphyrius de Abstinent. L. IV. §. 22. Posterioris autem generis exemplum præbet ipsa Scriptura S. Actor. X. v. 48. Προσέταξέ τε αὐτοὺς βαπτισθῆναι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ κυρίου. et ipse dulcissimus noster Servator dicit Matth. V. v. 34. Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν· Μὴ ὀμόσαι ὅλως. Sunt etiam multa veterum scriptorum loca, in quibus plures voces, immo integræ interdum Periodi ex antecedentibus in Ellipseos supplementum sunt repetendæ. Sic tota ἀπόδοσις ex antecedentibus est adsumenda in illis Plutarchi de pueror. educat. c. VIII. Ὥσπερ γὰρ περιπλεῦσαι μὲν πολλὰς πόλεις καλὸν, ἐνοικῆσαι δὲ τῇ κρατίστῃ χρήσιμον. [Locus corruptus est. Schneidero videtur ἀπόδοσις excidisse. Wyttenbachius: " Malim περιπλεῦσαι μὲν γάρ: ita nil desiderabitur ad sententiæ absolutionem." Lenissime corrigas ὥσπερ γε περιπλ. In Dionys. Hal. Antiqu. Rom. T. II. p. 699. bene habet Cod. Vat. ὥσπερ γε τούς. Aristophanes Nub. v. 673. ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον. SCHÆF.] Ælian. V. H. L. III. c. 32. Ὁ δὲ οὐδὲν ἔφη διαφέρειν τῷ μέλλοντι βασιλεύειν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τέχνῃ κιθαρίζειν μέλλοντι. sub. διαφέρει οὐδέν. Ibidem L. XIV. c. 36. Καὶ Κάτωνα δέ. suppl. ex iis, quæ antecesserunt, θαυμάζομεν, πατέρας δὲ αὐτῶν οὐκ ἴσμεν. Sic apud Sophoclem Electr. v. 1281. Εἴ σε θεὸς ἐς μέλαθρα; ubi ex v. 1277. repeti debet ἄτερνι μολεῖν, ut nimirum ita sit integra oratio: Εἴ σε θεὸς ἄτερνι μολεῖν ἐς τὰ ἡμέτερα μέλαθρα. Thucydid. L. VII. c. 69. Ἐπειδὴ καὶ τοὺς Ἀθηναίους ᾔσθοντο. supple ex prioribus cum Schol. Gr. πληροῦντας τὰς ναῦς. Adde Dorvillii not. ad Chariton. L. III. c. 3. v. 15. ubi plura talis ellipseos exempla affert. In epist. ad Roman. c. XIII. v. 7. Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς· Τῷ τὸν φόρον, φόρον. Quem locum ita supplet Camerarius in libro Figurarum N. Test. τῷ προσήκοντι λαβεῖν τὸν φόρον, ἐκείνῳ ἀπόδοτε τὸν φόρον. Atque similiter sequentia membra vult compleri. Et ibidem c. XII. v. 6. ita supplet idem vir doctissimus: εἴτε προφητείαν ἔχει τις, ἐχέτω αὐτὴν, vel χρήσθω αὐτῇ κατὰ τὴν ἀναλογίαν πίστεως· εἴτε διακονίαν ἔχει τις, ἐν τῇ διακονίᾳ μενέτω, ἤγουν πιστὸς ὢν διατελείτω. Sic apud Onosan-

trum c. I. voces, Φημὶ τοίνυν αἱρεῖσθαι τὸν στρατηγόν, in reliquis omnibus capitis hujus paragraphis sunt repetendæ: e. g. Σώφρονα, Ἐγκρατῆ, Νήπτην, etc. Et in eodem capite §. XI. in verbis, οὐ μὴν πρός γε τὸν πένητα, οὐδὲ τὸν πλούσιον ἀλλὰ καὶ τὸν πλούσιον καὶ τὸν πένητα, adsumendæ sunt ex prioribus voces, αἱρεῖσθαι et παραιτεῖσθαι. Item in Periodis, in quibus prius membrum removetur, post particulas εἰ δὲ μὴ absolute positas ad sensum perficiendum prioris membri verba debent repeti. Ut exemplis rem illustremus. Matth. VI. 1. Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μή γε, sub. προσέχετε etc. Luc. X. 6. Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἐκεῖ ὁ υἱὸς εἰρήνης — εἰ δὲ μή γε, sub. ᾖ ἐκεῖ ὁ υἱὸς εἰρήνης. etc. Onosander c. VI. Λαμβανέτω δὲ τὴν θεραπείαν — ἐν μέσῃ τῇ δυνάμει χωρίς· εἰ δὲ καὶ μὴ, supple ex antecedentibus, θέλεις τὴν θεραπείαν λαβεῖν ἐν μέσῃ etc. et in eodem capite p. 38. Ἐκ γὰρ τῆς πολεμίας, εἰ μὲν εἴη δαψιλὴς καὶ εὐδαίμων, τροφὴν ἕξει καὶ ἀφθονίαν· εἰ δὲ μὴ, sub. εἴη δαψιλὴς καὶ εὐδαίμων. Hæc supplementa ex antecedentibus repetita recte se habere, cum ipse contextus, tum etiam exempla facile comprobabunt. Sic Matth. X. 13. Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἡ οἰκία ἀξία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑμῶν ἐπ' αὐτήν· ἐὰν δὲ μὴ ᾖ ἀξία. etc. Homerus Iliad. A. v. 135. et 137.

'Αλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι 'Αχαιοὶ —
Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν.

Interdum scriptores ad evitandam earumdem vocum repetitionem voce generaliori γίγνεσθαι utuntur. Sic Dionysius Halic. Ant. Rom. L. VII. p. 465. Εἰ μὲν οὖν ἐπὶ τῶν πρώτων λόχων — Εἰ δὲ μὴ τοῦτο γίνοιτο. etc. [Omisso hoc verbo, Heliodorus p. 151. Cor. εἰ μὲν περιεσώθης, —· εἰ δ', ὅπερ καὶ ἀκοὴν λάθοι τὴν ἐμὴν, —. SCHÆF.] Eadem loquendi forma utuntur etiam Latini. Cicero ad Div. L. XIV. ep. 3. *Si perficitis, quod agitis, me ad vos venire oportet. Sin autem.* supple *minus perficiatis, quod agitis.* Idem L. XIV. ep. 4. *Ut, si res a nobis abesset, liberti nostri essent, si obtinere potuissent: sin (res non abesset), ad nos pertinerent.* Paullo ante idem in eadem epistola plene scripsit: *Si est spes nostri reditus, eam confirmes, et rem adjuves. Sin, ut ego metuo, transactum est.* i. e. *sin minus est spes nostri reditus.* In affectibus quoque perfrequens est ellipsis cum singularum vocum, tum sæpe integrarum sententiarum, ut exempla apud Tragicos potissimum obvia satis declarare possunt. vid. cl. Valckenaer ad Euripidis Phœniss. v. 354. Hac de Ellipsi Eustathius quoque ad verba Homeri Odyss. Π. v. 381. Μή τι κακὸν ῥέξωσι, ita scripsit: Θυμοῦ δὲ σχῆμα τοῦ πολλοῦ, μὴ ἐῶντος λαλεῖν ἀνελλιπῶς. Sic Virgilius Æn. L. IX. v. 427. *Me, me, (adsum qui feci) in me convertite ferrum.* Ad quæ verba Servius: *subaudis* interficite: *et est interrupta elocutio dolore turbati.* Adde cl. Abresch. in lection. Aristænet. p. 203. et Ferrarium de Acclamat. vet. I. 21. et VII. 9. In *responsionibus* quoque ad interrogationes factis ut plurimum latet unius pluriumve vocum ellipsis. Sic Xenophon L. I. K. Π. c. III. §. 5. Καὶ τίνι δὴ σὺ τεκμαιρόμενος,

ὦ παῖ, λέγεις; Ὅτι σὺ, φαίνει, ὁρῶ, etc. ubi in responsione ad hæc verba repeti debet: τούτῳ δὴ τεκμαιρόμενος λέγω, etc. Philostratus de vit. Sophist. L. I. c. 7. Ἐρομένου δὲ αὐτὸν Βαρβάρου, τοῦ ὑπάτου, τίσι διδασκάλοις ἐχρήσατο, Τῷ δῦνι μὲν, καὶ τῷ δῦνι, ἔφη. sub. ἐχρησάμην. Expressæ Ellipseos exemplum legimus apud Xenophontem L. I. K. Π. c. VI. §. 12. Τί γὰρ, ἔφη, τῶν ἄλλων — μέμνησαι; respondet: καὶ γὰρ, ἔφη, μέμνημαι, ὅτι ἐγὼ etc. In formula εὖ οἶδ᾽ ὅτι, vel etiam absque particula εὖ in οἶδ᾽ ὅτι, quæ reliquæ orationi, ad majorem rei adfirmationem, interseritur, rectius quædam subintelliguntur ex antecedentibus, quam ut verborum ordo mutetur. Xenophon Hist. Gr. L. VI. c. I. §. 4. Ἀκούετε μὲν οὖν, εὖ οἶδ᾽ ὅτι, καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα. ubi post ὅτι optime repetitur τὸ ἀκούετε. Probat et supplet ellipsin Paulus Actor. Apost. c. XXVI. 27. Πιστεύεις, βασιλεῦ Ἀγρίππα, τοῖς προφήταις; οἶδα ὅτι πιστεύεις. Plura exempla vide in notis cl. Hoogeveen ad Viger. C. V. S. 8. p. 223. cui ipsi hanc observationem debemus. [Aristophanes Lysistr. v. 59. ἀλλ᾽ ἐκεῖναί γ᾽, οἶδ᾽ ὅτι, Ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ᾽ ὄρθριαι. v. 154. σπονδὰς ποιήσαιντ᾽ ἂν ταχέως, εὖ οἶδ᾽ ὅτι. v. 764. ἀργαλέας, εὖ οἶδ᾽ ὅτι, Ἀγρυπνεῖ νύκτας. Pac. v. 365. Ἑρμῆς γὰρ ὢν κλήρῳ ποιήσεις, οἶδ᾽ ὅτι. Brunckius: οἶδ᾽ ὅ τι corrigens, "Male vulgo, inquit, conjunctim ὅτι. *Quum sortibus ducendis sis præses, scio quid facturus sis.* Id est: *spero propitium te mihi futurum esse.*" Fallitur. Recte vertit Berglerus: *Cum enim sis Mercurius, sorte dirigenda id efficies, sat scio.* Similis locutionis, item trimetros finientis, σάφ᾽ οἶδ᾽ ὅτι, exempla aliquot vide in Meletem. Crit. in Dionys. Hal. I. p. 92. Schæf.] In ἔστι δὲ, quo ab initio periodi utuntur Oratores absolute posito, quodque idem significat, ac ἔχει δὲ οὕτως, ellipsis latet: plene enim foret ἔστι δὲ ταῦτα οὕτως. vid. Vigerum C. V. S. VI. p. 198. Sic etiam in εἶεν, transitionis ut plurimum ab una ad alteram orationis partem formula, suppleri possit ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Themistius Orat. XVIII. p. 217. A. Εἶεν. Ὅστις δὲ ἐπὶ τοξικῇ ἐλλόγιμος εἶναι ἐρῶντα ἔχει. *Esto autem rem ita se habere. Quisquis vere* etc. Cebes p. 37. Εἶεν, ἔφην ἐγώ. ὡς καλὸν λέγεις τὸν τόπον εἶναι! Possit etiam hunc in modum suppleri: εἶεν ταῦτα μὲν οὕτως ἔχοντα. uti est apud Cebetem p. 9. Ἀλλ᾽ ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα. Nec minus in ἐμφαίνει, quando affirmando absolute ponitur, subaudiri solet οὕτως ἔχειν. Elliptice occurrit apud Cebetem p. 35. edit. Gron. Ἐμφαίνει, νὴ Δία. Pro quo idem plene habet p. 37. Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. Quando ex pluribus unius tantum mentionem faciunt scriptores, ceterorum numero in adjectivo ordinali implicite latente, supplemento plurium vocum opus est ad constituendam integram orationem. E. g. 2 Petr. II. 5. Ὄγδοον Νῶε δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξεν. pro quo plena est oratio: ἑπτὰ ἐφύλαξε, καὶ ὄγδοον Νῶε. Ita sane legitur apud Homerum Iliad. T. v. 246.

Ἐκ δ᾽ ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ᾽ εἰδυίας,
Ἑπτ᾽, ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.

et Iliad. B. v. 313.

——— πετάλοις ὑποπεπτηῶτες
Ὀκτὼ ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.

[Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 330. Athenæus T. II. p. 246. οὗ τύχοι τῆς πόλεως ἁλύων ἐφαίνετο δεύτερος καὶ τρίτος. ex certa Casauboni emendatione. Obiter succurram Luciano, eâdem mendâ, quam ille ex Athenæo eluit, vitiato. T. III. p. 327. διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα Κυνικοῦ τινος. Corrigo δ. τ. γ. ἁλύων ἐ. ἅ. Κ. τ. SCHÆF.] In τί οὖν, τί δὴ, quæ sæpius absolute occurrunt, subaudiri possunt voces ταῦτα ἐθέλει εἶναι. Sic apud Maximum Tyr. Dissertat. XIV. §. 6. Τί σοι ταυτὶ ἐθέλει; ubi sub. εἶναι. Hisce addere lubet sequentes e contextu maximam partem supplendas Ellipses notabiliores. Thucydides L. I. c. 2. Νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν. supple ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν μετρίως ἂν που ἀρκέσειεν. Sophocles in Ajac. v. 742. Δραμοῦσα τοῦ προσωτάτου. sub. δραμοῦσα δρόμον τοῦ προσωτάτου τόπου. [Suspicor τοῦ προσώτατα. In Xenophont. Anab. V. 4. 30. revocandum ἐπορεύοντο τοῦ πρόσω. Legas ibid. I. 3. 1. ἰέναι τοῦ πρόσω. ubi mire fluctuatur vir egregius, qui Anabasin nuper expolivit. SCHÆF.] Theocritus Idyll. I. v. 15. Τὸ μεσαμβρινόν. sub. κατὰ τὸ μεσαμβρινὸν μέρος τῆς ἡμέρας. Idem Idyll. II. 68. Ἐν δὲ λέαινα. sub. ἐν τούτοις δὲ τοῖς θηρίοις ἦν λέαινα. In τὸ νῦν, τὰ νῦν, sub. κατὰ τὸ νῦν ἔχον πρᾶγμα, et in plurali κατὰ τὰ νῦν ἔχοντα πράγματα. Ex parte ellipsin suppletam legimus Actor. XXIV. 25. Τὸ νῦν ἔχον ἔχον πορεύου. In formula illa convivali, cujus varia exempla exstant apud Athenæum Deipnosoph. L. X. c. VIII. Ἴσον ἴσῳ, supplendum videtur οἴνου ἴσον μέρος κεράσας ὕδατος ἴσῳ μέρει. In τὰ ὅλα, cum hanc rerum universitatem vel etiam hunc terrarum orbem significat, sub. ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Pleno sermone effert Macarius Homil. XIV. p. 178. edit. Morel. Οἱ δὲ ἀπόστολοι ἥλιοι ἦσαν ἐκλάμποντες εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. De altera eaque elliptica vocis hujus significatione vid. v. Πρᾶγμα. In τὰ ἐνδεχόμενα, *contingentia*, vel generaliori significatione, *quæ aliquid in se recipere possunt*, sub. ἄλλως ἔχειν, quas voces modo addere modo supprimere solent scriptores. Sic pleno sermone habet Aristoteles Eth. L. VII. c. I. Ἓν μὲν, ᾧ θεωροῦμεν τὰ τοιαῦτα τῶν ὄντων, ὧν αἱ ἀρχαὶ μὴ ἐνδέχονται ἄλλως ἔχειν, ἓν δέ γε, ᾧ τὰ ἐνδεχόμενα. quod observat ad Viger. C. VI. S. III. cl. Hoogeveen. In illis Thucydidis L. III. c. 6. Τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως, sub. μέρος κείμενον. In illis Matth. c. I. Βίβλος γενέσεως. et Marc. I. 1. Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. sub. ἥδ᾽ ἐστί. In τοῖς δοκοῦσι in epist. ad Galat. c. II. 2. sub. εἶναί τινας ἄνδρας μεγάλους, *qui magnæ in rebus divinis auctoritatis habebantur*. coll. v. μέγας. In illis οὐ μόνον δὲ in epistol. ad Roman. c. IX. 10. sub. ταῦτα οὕτως ἔχει. Plura, ne justo prolixiores quibusdam videamur, non addemus. Qui proprio Marte ingenii vim in eruenda ac supplenda elliptica oratione exercere cupiunt, studio adcuratiori Divi Pauli epistolas in primis evolvant, quæ ipsis luculentissimam exemplorum copiam suppeditabunt. Ecquis vero eorum, quibus æterna salus curæ cordique est, mente adeo erit perversa, ut divina oracula, τὰ

δυνάμενα ἡμᾶς σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, diurna nocturnaque manu versare non in summa habeat voluptate? Schweb.

SECT. III.

Deest aliquando Integrum Orationis Membrum, *modo* Prius, *modo* Posterius.

Οὐ μωρόν ἐστιν; οὐ σκαιόν; *Nonne stultum* vel *stolidum est?* Οὐκ ἄθλιόν ἐστι; *Nonne miserum est?* Οὐ θαυμαστόν; *Nonne mirum?* Τίς ἂν ἀκούων ἀνάσχοιτο; et quæ sunt similia, intelliguntur sæpe in loquutionibus Infinitivi modi, cum affectu aliquo aut indignatione prolatis. Comicus in Nubib. vers. 267. Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα; i. e. *Nonne stultum est, quod miser ego domo huc advenerim nudo capite*, sive *capitis tegumentum non habens?* Ad quæ verba Scholia:
502 Οὐ μωρὸν δηλονότι, οὐκ ἀνόητον; ἐλλιπῶς γὰρ εἴρηται. Ejusdem Comici Schol. ad Plutum v. 469. p. 49. Ἰστέον, inquit, ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἔλλειψις ἤτοι ἐν ἀρχῇ γίνεται, ὡς τὸ, ὅπως μὴ ποιήσῃς τόδε· νοουμένου ἔξωθεν τοῦ σκόπει· ἢ ἐν τῷ τέλει, ὡς ἔχει τὸ ἐν Νεφέλαις, Τὸ δὲ μὴ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα· κἀκεῖ γὰρ νοεῖται ἔξωθεν τὸ, οὐ σκαιόν etc. Xenophon Κύρ. Παιδ. XI. 10. Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν; *O fortunam adversam, quod ego nunc huc vocatus sim!* supple: οὐκ ἄθλιόν ἐστι; *nonne miserum est?* [Euripides Med. v. 1047. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί. In Luciano T. III. p. 312. scribendum: Ὦ τῆς ἀγριότητος, τὸ μηδὲ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης. Vid. Brunck. ad Aristophan. Av. v. 5. Schæf.] [f] Indignabundis maxime convenire hoc genus orationis ἐλλειπτικῆς, docet etiam Scholiastes Aristophanis p. 63. ad hæc in Pluto vers. 593. verba: Τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς. *Quod vos ausitis contradicere.* Ὅτι σχῆμα, inquit, κεῖται καινὸν ἐλλειπτικὸν ἐνταῦθα τόδε· τὸ γὰρ λέγειν τολμᾶν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ' ἐστι τἀγάθ' ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν. Λείπει γὰρ φανερῶς ἐνταῦθα ἔννοιά τις ἀκεραία τοιαύτη· τίς ἂν ἀκούων ἀνάσχοιτο; ἢ, πῶς οὐκ ἂν εἴη φορτικόν; ἢ, πῶς οὐκ ἀντιλέγοιτο; ἢ τοιοῦτόν τι, ἵνα λέγῃ ἡ Πενία, ὅτι τὸ γὰρ τολμᾶν ὑμᾶς λέγειν, ὡς οὐ δι' ἐμὲ ὑμῖν τὰ ἀγαθὰ, πῶς ἂν εἴη φορτὸν ἀκούεσθαι; καὶ σημείωσαι τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐλλείψεως, ἐνδεικτικὸν ὂν θυμικοῦ ἤθους καὶ ἐγκοπτομένης τῆς τελείας φράσεως διὰ τὸ πολὺ τῆς ὀργῆς. [g]

Similis est, quam subjungam, oratio elliptica, in qua ante conditionem negativam requiritur, Οὐ δυνατόν ἐστι, *fieri non potest.* ut
503 Lucas Evang. c. IX. 13. Δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ εἶπον· Οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλεῖον ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες· εἰ μή τι πορευθέντες etc. Ubi ante εἰ μὴ requiritur: οὐ δυνατόν ἐστι, vel οὐ δυνάμεθα. hoc sensu: *Date vos ipsis edere. Illi vero dixerunt: Non sunt nobis plus, quam quinque panes et duo pisces.* (Facere hoc non possumus,) *nisi, profecti aliquo, emamus* etc. Loquutionem hanc ellipticam

usurpari plerumque, quoties, absurdi quid sequi, significatur, notavit ad eum locum Beza.

f Πάθειν γάρ; pro πάθειν ταῦτα γίνεσθαι δοκητόν; Lucianus Timone p. 73. ibi Lamb. Barlæus. SCHOETTG.

g Similis locus est apud Aristophanem in Avibus vers. 7. ubi pariter omittitur οὐχὶ δεινόν; *estne indignum?* vel οὐκ εὔηθες, ἢ οὐ μωρίας πλέον; vel etiam τίς ἀνάσχοιτο; aut πῶς οὐκ ἂν τιμωρίας ἄξιον; ἤ τι τοιοῦτο. Sic apud Virgilium Æneid. I. 41. Juno:

—— Mene incepto desistere victam?

Sic sæpe Terentius, v. c. Eunuch. IV. 3. 2. III. 5. 5. II. 3. 94. II. 1. 19. LEISN.

SECT. IV.

In LOQUUTIONIBUS CONDITIONALIBUS

Intelligendum sæpe relinquitur

εὖ, vel καλῶς ἔχει. [h]

[† Cyrus moribundus ad filios apud Xenophontem Κύρ. Παιδ. lib. 504
VIII. Εἰ ἐγὼ ἱκανῶς διδάσκω ὑμᾶς, οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· (supple, καλῶς ἔχει) εἰ δὲ μὴ etc. *Si ego satis doceo vos, quales erga vos invicem esse oporteat,* (bene se res habet:) *sin vero minus,* etc. Plato in Protagora: Καὶ εἰ μὲν ἑκὼν πείθηται· εἰ δὲ μὴ—. *Et si sponte pareat; sin minus*—. Ubi ante εἰ δὲ μὴ requiritur ad sensum, εὖ ἔχει, *bene habet.* Occurrit eadem Ellipsis etiam in Novo Testamento, evangelii Lucæ cap. XIII. 9. Κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μή: *Et si quidem fecerit fructum; sin autem.* Sensus est: *Si fructus protulerit,* καλῶς ἔχει, *bene se habet; si vero non* etc.] [i]

h Ἔασον vel ἐάσατε. Aristophanes in Pluto v. 468. p. 49.

—— Κἂν μὲν ἀποφήνω, μόνην
Ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ
Ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή,
Ποιεῖτε ἤδη τοῦθ' ὅ τι γ' ἂν ὑμῖν δοκῇ.

—— Et si demonstravero, solam
Me bonorum omnium esse caussam
Vobis, et meo beneficio vos vivere; sin minus,
Facite, quodcunque vobis videatur.

Ad quem locum vetus Scholiasta: Ἰστέον, inquit, ὅτι ἡ Ἀττικὴ ἔλλειψις γίνεται — ἐν τῇ μέσῃ, ὡς τὸ παρὰ Θουκυδίδῃ κατ' ἀρχὰς τοῦ τρίτου τῆς συγγραφῆς· καὶ ἢν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα· εἰ δὲ μή, Μιτυληναίοις εἰπεῖν, ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν. τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται ἀνανταπόδοτον, ᾧ καὶ νῦν Ἀριστοφάνης ἐχρήσατο· οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα. ἔδει γὰρ 505

εἰπεῖν, κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην ἐμὲ ἀγαθῶν οὖσαν αἰτίαν, ἐάσατε· εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτον, ὅ,τι ἂν ὑμῖν δοκῇ. Et Scholiastes Thucydidis ad locum illum: Τὸ σχῆμα, inquit, καλεῖται ἀνανταπόδοτον. Ὅμηρος, Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας. Ὁ νοῦς οὕτω, καὶ εἰ μὲν κατορθωθῇ τὸ ἐλπιζόμενον, καὶ τῇ πείρᾳ αὐτῇ καταλάβωσιν αὐτοὺς ἔξω, καλῶς ἂν ἔσται τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα. k

Plato de legib. Lib. IX. p. 652. Καὶ ἐὰν μέν σοι δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα· εἰ δὲ μὴ etc. Idem in Protagora p. 289. ed. Bas. Καὶ εἰ μὲν ἑκὼν πείθηται· εἰ δὲ μὴ etc. *Et si sponte sua pareat; sin minus.* n

Xenophon Κύρ. Παιδ. Lib. VIII. Εἰ ἐγὼ ἱκανῶς διδάσκω ὑμᾶς, οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι, (supple καλῶς ἔχει·) εἰ δὲ μὴ etc. *Si ego satis doceo vos, quales erga vos invicem esse oporteat,* (bene se res habet:) *sin vero minus* etc. Aristides in Panathen. p. 234. Ὅτι εἰ μὲν δέχεσθε ἐπὶ τούτοις· εἰ δὲ μή. et p. 332. Καὶ τοῦτο εἰ μὲν ὅλως ὁμολογεῖτε· εἰ δὲ μή. o

Regum libro priore p cap. XII. 14. Ἐὰν φοβηθῆτε τὸν κύριον, καὶ δουλεύσητε αὐτῷ, καὶ ἀκούσητε τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐρίσητε τῷ στόματι κυρίου, καὶ ἦτε καὶ ὑμεῖς καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ βασιλεύων ἐφ' ὑμῶν ὀπίσω κυρίου πορευόμενοι· ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσητε τῆς φωνῆς κυρίου, καὶ ἐρίσητε τῷ στόματι κυ-
506 ρίου, καὶ ἔσται χεὶρ κυρίου ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὸν βασιλέα ὑμῶν. Quem locum melius intellexerunt, et distinxerunt Græci Interpretes, quam Latini, Belgæ aliique, qui fere sic: *Si timentes Jehovam, colueritis eum et auscultaveritis voci ejus, neque rebellaveritis præstituto Jehovæ: utique permanebitis tum vos, tum etiam rex ipse, qui regnat super vos, sequentes Jehovam Deum vestrum. Sed si non auscultaveritis voci Jehovæ, sed rebellaveritis præstituto Jehovæ: utique erit manus Jehovæ contra vos, et contra patres vestros.* Sed rectius Septuaginta Interpretes hoc modo: *Si timueritis Dominum, et servieritis ipsi, et audiveritis vocem ejus, et non adversati fueritis ori ejus, et fueritis tum vos, tum rex vester, qui regnat super vos, ambulantes post Dominum,* (bene se res habet:) *sin vero minus audiveritis vocem Domini, et adversati fueritis ori ejus, erit manus Domini adversus vos et regem vestrum.* Probe intellexere doctissimi Interpretes ellipticam loquendi formam, quæ in Aldina suppletur hoc modo: οὐκ ἔσται χεὶρ κυρίου ἐφ' ὑμᾶς. Sed illud supplementum non est ab interpretibus ipsis profectum. Vera et genuina est Codicis Vaticani lectio.

Additur εὖ ἔχει apud Theophrastum Charact. Ethic. cap. περὶ Ἀναισχυντίας. Καὶ ἐὰν μὲν λάβῃ, εὖ ἔχει· εἰ δὲ μὴ, ἁρπάσας ἀπὸ τῆς τραπέζης χολίκιον, ἅμα γελῶν ἀπαλλάττεσθαι. *Quod si auferre queat, bene se habet: sin vero minus, rapiet e mensa aliquod intestinum, et cum risu discedet.*

507 Sic Marcus evang. cap. XI. 32. Ἀλλ' ἐὰν εἴπωμεν· Ἐξ ἀνθρώπων· ἐφοβοῦντο τὸν λαόν. *Sed si dixerimus: Ex hominibus: timebant populum.* Ubi post illa: ἐξ ἀνθρώπων, deest membrum posterius, scil. κακῶς ἕξει, vel τί γενήσεται ἡμῖν; vel simile. nisi malis cum Beza hic statuere transitum orationis rectæ in obliquam. q

* Locutionibus conditionalibus recte, opinor, εὐκτικὰς a particula εἰ incipientes adnumerant, sic ut subaudiant καλῶς ἂν ἔχοι, aut alia

simili ratione defectum expleant. V. Hoogeveen. Doctr. Partic. T. I. p. 334. sqq. Itaque non multum mirer, sicubi τῷ εὐκτικῷ εἰ addatur socia particula ἂν s. κε, cum satis constet, locutionum hujusmodi conditionalium utrique membro ἂν s. κε jungi posse, quod multis exemplis ostendi Meletem. Crit. I. p. 50. s. Ad hunc modum Hermannus cum aliis dedit in Homer. H. in Apoll. v. 51.

Δῆλ', εἰ γάρ κ' ἐθέλοις ἕδος ἔμμεναι υἷος ἐμεῖο.

Vere fortasse: quamquam non ausim assentiri viro doctissimo inter κε et ἂν discrimen intercedere statuenti. Ceterum perraram esse puto talibus locis illarum particularum junctionem, vellemque Hermannus certa ejus exempla commemorasset: quod enim citat ex Odyss. XV. v. 544. longe diversi generis est. Schæf.

Priore ad Timotheum epistola, cap. I. 3. Καθὼς παρεκάλεσά σε, προσμεῖναι ἐν Ἐφέσῳ, πορευόμενος εἰς Μακεδονίαν, ἵνα παραγγείλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν, μηδὲ προσέχειν μύθοις etc. *Sicut te monui, ut maneres Ephesi etc.* Supple: Οὕτω καὶ νῦν παρακαλῶ, *Ita et nunc moneo.* [r]

h Tale Ellipsios exemplum apud antiquissimum scriptorem, Homerum Ἰλιάδ. A. vers. 136. occurrit:

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ,
Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται·
Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι.

Ad quem locum Eustathius: Χωλεύει ἡ σύνταξις, καὶ μένουσα ἐκκρεμὴς οὐκ ἀπήρτισται. Λείπει γὰρ τὸ ἐφησυχάσω, ἢ παύσομαι, ἢ τοιοῦτόν τι. Lege reliqua, in quibus similia exempla ex Aristophane, Menandro, Sophocle [Brunckius ad Sophocl. Fragm. e Νίπτροις ἢ Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι. " II. Scholiastes MS. Homeri ad Iliad. A. 135. Καὶ Σοφ. ἐν Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι·

Εἰ μέν τις οὖν ἔξεστιν· εἰ δὲ μὴ, λέγε.

Ad eundem Homeri locum, ubi variis exemplis ellipsin illustrat, Eustathius hunc e Sophocle senarium profert, sed omisso dramatis titulo." Vid. Valckenar. Adnotat. Crit. in N. F. p. 402. Schæf.] adfert.

Casaubonus præterea ad Athenæum in Deipnosophistarum Lib. V. 2. demonstrat, Hippocratem hac figura sæpe esse usum. Conf. Aristophanes Ἐκκλησ. v. 973. Θεσμοφ. v. 543. Thucydides III. 3. IV. 13. Corinthus de Dial. et Stephani Animadv. in lib. de Dial. p. 23. Budæus ad Lib. 2. de Orig. Juris. Vossius Instit. Orat. IV. 1. 12. Henr. Stephani Annot. in Xenophont. p. 39. Kusterus ad Aristophanis Plut. v. 468. Clarkius ad Homeri Ἰλιάδ. A. v. 135. sq. 508

Nec Latini scriptores ab hoc ellipsios genere abhorruerunt. Virgilius in carmine, quod Ciris inscribitur, v. 241.

Quodsi alio quovis animo jactaris amore:
Nam te jactari, non est Amathuntia nostra
Tam rudis, ut nullo possim cognoscere signo.

Ita Clarkius ad Homeri l. c. explicandum putat Terentium Eunuch. III. 4. lin. ult. et Adelph. I. 2. lin. penult. Nonnemo etiam Plautum Asinar. I. 1. 104.

Est autem operæ pretium, lectores monere, in talibus non solum subaudiendum esse εὖ seu καλῶς ἔσται et ἔχει; sed esse et alias rationes supplendi illam ellipticam figuram Atticam, qua post εἰ, ἤν, ὡς, et ἐὰν μὲν supplendum aliquid relinqui-

tur, ut recte monet vir doctus in Observat. Miscell. Vol. III. Tom. I. p. 145.
509 Nam optimi scriptores supplent interdum etiam per sequentia: ταῦτα δὴ τὰ κάλλιστα. ταῦτα ἄριστα. ταῦτα βέλτιστα. ταῦτα κράτιστα. τοῦτο ἄριστον. Vide locos apud Herodotum Lib. VIII. 80. Thucydidem Lib. I. p. 55. Platonem Theag. extrem. Aristidem T. II. p. 100. et Gregorium Nazianzenum Orat. XXXVI. p. 586. edit. Colon.

Addit idem vir doctus in Observ. Miscell. l. c. diversam ab his supplendi rationem suppeditari a Lysia Orat. XXVII. p. 170. editionis Aldinæ: ἂν μὲν ἐμοὶ πεισθῆτε, εὖ περὶ αὐτῶν βουλεύσεσθε· εἰ δὲ μὴ, χεῖρον τοῖς ἄλλοις πολίταις χρήσεσθε. Ut et a Xenophonte Exped. Cyri Lib. III. p. 180. Εἰ μὲν οὖν ἄλλος τις βέλτιον ὁρᾷ, ἄλλως ἐχέτω· εἰ δὲ μὴ, Χειρίσοφος μὲν ἡγοῖτο etc. Præter hæc etiam παύσομαι, vel ἡσυχάσω interdum suppleri posse, Eustathius ad Homeri l. c. paullo ante monuit. Leisn.

i Revocavimus hæc ex prima editione. Vide supra de Ellipsi Verborum notam nostram *a*. Schoettg.

k Aliquoties apud Joannem Evangelistam et Apostolum conjunguntur particulæ ἀλλ' ἵνα, quod ubi fit, observavimus, semper totam aliquam constructionem l subintelligi. Exemplis res fiet clarior.

In Evangelio cap. I. 8. de Joanne Baptista hæc habentur: οὐκ ἦν τὸ φῶς, ἀλλ'
510 ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός. Hæc quidem ego ita supplenda censerem: ἀλλ' εἰς τοῦτο ἦλθεν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός: *sed hac de caussa venit, ut testimonium perhiberet de luce.* m

Sic cap. XIV. 30. 31. *Non loquar amplius multa vobiscum: venit enim princeps mundi, et in me non habet quicquam.* Ἀλλ' ἵνα γνῷ ὁ κόσμος. *Sed* (ideo tantum contra me venit princeps mundi, et Judæos ad me crucifigendum impellit,) *ut cognoscat mundus, quod ego diligo patrem, et quemadmodum mihi præcepit, sic facio.* Adde c. XV. 25.

In epistola priore cap. II. 19. ubi de Antichristis loquitur, hæc habet: *Ex nobis exierunt, sed non erant ex nobis: nam si fuissent ex nobis, utique nobiscum permansissent.* Ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν, ὅτι οὐκ εἰσὶ πάντες ἐξ ἡμῶν. Recte hæc vidit Beza, qui ita vertit: *Sed* (egressi sunt ex nobis,) *ut pateſieret, non omnes esse ex nobis.*

Imitatur etiam Marcus cap. XIV. 49. qui quomodo supplendus sit, adparet ex Matthæo c. XXVI. 56. Vide et Cloppenburgium Collat. Crit. n. 14. Schoettg.

l Adde: vel formulam hanc, τοῦτο γέγονε, vel γίνεται. Mich.

m Numquid et Joannes in evang. c. XIII. 18. ἀλλ' ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Forte tamen illic Christus verba ex Psalmis allegata tanquam sua ipsius allegat etc. Mich.

511 n Sic Lucas in evangel. c. XIII. 9. Κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μήγε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. cap. XXII. 42. εἰ βούλει παρενεγκεῖν τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ· πλὴν etc. Mich.

o Adde Duportum ad Theophrasti Charact. c. 9. p. 349. Schoettg.

p Sive potius, Samuelis libro priore. Mich.

q Τί ἐρεῖτε; vel τί γενήσεται; subauditur Joan. cap. VI. 62. Ἐὰν οὖν θεωρῆτε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦν τὸ πρότερον. Mich.

r Potius apodosis post longiorem parenthesin quærenda v. 18.

Matthæus evang. c. XXV. 14. Ὥσπερ γὰρ ἄνθρωπος κ. τ. λ. Supple: οὕτως ὁμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Sic Marc. cap. XIII. 34. Mich.

SECT. V.

Ellipsis totius Sententiæ ante γάρ.

" Particula γὰρ interdum ponitur post omissionem totius sen-
" tentiæ, cujus ratio redditur. Ita Zoilus rogatus, quare male de
" omnibus loqueretur, ποιῆσαι γὰρ, inquit, κακῶς βουλόμενος οὐ δύνα-

" μαι. Hoc est, κακῶς λέγω πάντας, *male loquor de omnibus. Nam* " *male facere non possum.* apud Ælianum Variæ Historiæ Lib. " XI. 10.

" Homerus 'Ιλιάδ. Α. vers. 123. 512

" Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος 'Αχιλλεύς·
" 'Ατρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων,
" Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι 'Αχαιοί;

" Unde illud γάρ? Supplenda est tota sententia hoc vel simili mo- " do: *inique præmium postulas. Qui enim fieri potest, ut Achivi* " *præmium tibi dent* etc.

" Similiter Homerus 'Ιλιάδ. Ε. vers. 22.

" Οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν.

" Nam nec ipse quidem effugisset mortem atram.

" Cave istud γὰρ referas ad id, quod proxime præcessit, nempe " fugisse Idæum. Refer potius ad id, quod eleganter omittitur, " *fugisse* scilicet *nequicquam; nam neque sic quidem futurum fuisse,* " *ut effugisset, nisi* etc. Ita Virgilius Georgicor. Lib. IV. 445. " ubi Proteus:

" Nam quis te, juvenum confidentissime, nostras
" Jussit adire domos?

" Ubi per ellipsin hæc sententia omissa est: *Ego te male accipiam;* " vel *quanto malo ego te adficiam?* aut similis locutio comminatio- " nem indicans. Quæ explicatio Virgilianæ elegantiæ multo con- " venientior est, quam illorum, qui *Nam quis* pro *Quisnam* posi- 513
" tum dicunt. Nam quæ ratio, quæso, *Nam quis* pro *Quisnam* " ponere, induxisset Virgilium?

" Clarkius ad Homer. 'Ιλ. Ε. v. 22. superioribus Homeri locis " addit etiam hunc Virgilii Æneid. II. 426. in quo tota quidem " sententia, non tamen ante γὰρ omissa est:

" —— cadit et Ripheus, justissimus unus
" Qui fuit in Teucris et servantissimus æqui.
" Dîs aliter visum ——

" Ubi τὸ *aliter*, ut recte judicat Clarkius, non refertur ad id, quod " proxime præcessit, nempe *justissimum fuisse Ripheum*, sed ad " id, quod elegantissime reticetur, *factum utique oportuisse, vulgi* " *judicio, ut, qui justissimus fuerat, simul cum ceteris non inte-* " *risset.*

" Imo hoc compendium loquendi neque solutæ orationis scrip- " tores apud Græcos respuere, animadvertere licet. Apud Xe- " nophontem Memorabil. II. 7. 14. quum ovis ad herum, sibi " mirum videri, dixisset, quod canis melior sit, quam sua condi- " tio: canis, ναὶ μὰ Δία, respondet, ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ καὶ ὑμᾶς αὐτὰς " σώζων, ὥστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἁρπάζεσθαι.

" Ubi post verba, καὶ μὰ Δία, oratio defectiva est. Supplendum " enim: ὀρθῶς ποιῶ; et ad hæc verba illud γὰρ referendum, quod " sequitur. conf. Memorabil. Lib. II. 6. 15.

514 " Memorabilis quoque βραχυλογία apud eundem scriptorem, " scil. Memorabil. II. 7. 12. occurrit, quam Cel. Ernesti in sub- " jectis illi libro annotationibus, paucis illis quidem, sed doctissi- " mis et utilissimis, observavit. Ibi Aristarchus: νῦν δέ μοι δοκῶ, " inquit, εἰς ἔργον ἀφορμὴν αὐτὸ ποιῆσαι: *nunc mihi videor ad mate-* " *riam operæ suscipiendæ comparandam id facturus*, scil. mutuam " pecuniam sumturus. Quibus verbis Xenophon statim subjicit: " Ἐκ τούτων δὲ ἐπορίσθη μὲν ἀφορμὴ, ἐωνήθη δὲ ἔρια. Ante quæ verba " haud dubie subintelligenda sunt hæc: *Digressus ergo a Socrate,* " *pecuniam statim mutuam sumsit. Qua pecunia statim comparata* " *fuit materia operæ suscipiendæ, emtæ lanæ* etc." Leisn.

SECT. VI.

Occurrunt præterea Ellipses plurimæ, quæ ex orationis serie suppleri possunt. Exempla ex sacris Litteris observavit Doctiss. Glassius, ubi scil. vox, quæ deficit, ex alia voce, vel conjugata, vel contraria, vel analoga et correlata erui debet. Præterea, ubi ex præcedente et sequente membro aliquid repetendum est. Vide eum Grammat. Sacr. Lib. IV. Tractat. II.

LIBER PRIMUS.

LOCORUM BIBLICORUM.

* *Numeri hujus ceterorumque indicum ii sunt, quos paginas editionis Halensis indicantes, in marginibus nostræ editionis posuimus.* Schæf.

INDEX SECUNDUS

AUCTORUM.

I, J

K

L

INDEX TERTIUS

VERBORUM.

A

[Ἄλλος subaud. 17. "Omitti solet ante particulam ἢ, maxime in interrogationibus, ut, τί δείσας, ἢ μὴ πάθω τοῦτο, Plato Apol. 27.: ubi v. not. 7.: εἶπε μηδένα παρεῖναι, ἢ τοὺς φίλους, Xen. Cyrop. 7. 5. 16.: ubi cod. Palæoc. legit, παρεῖναι ἄλλον, ἤ· sed ἄλλον dubitari non potest, quin a grammaticis additum fuerit: ut Cyrop. 2. 3. 5. p. 74. Lips. ubi nunc legitur, οὐδὲ παρ᾽ ἑνὸς οὐδὲ τοῦτο μαθὼν — ἄλλου, ἢ παρὰ τῆς φύσεως· sed ἄλλου in cod. Guelf. recte deesse videtur. διαλεγόμενός τινας λόγους — ἢ οὔσπερ ἐνθάδε, Plato Criton. 15.: ubi v. not. 6. Sæpe etiam vocabula generum, et totius alicujus rei, conjunguntur

cum vocabulis partium, et formarum, et individuorum, copula καὶ simpliciter, ita, ut intellegi debeant verba ὁ ἄλλος, ἡ ἄλλη, τὸ ἄλλο, οἱ ἄλλοι, αἱ ἄλλαι, τὰ ἄλλα· ut, ἰσχάδια, καὶ τρωγάλια, Arist. Plut. 798.: v. index Græcit. Theophr. v. ἀκρόδρυα· ἐν Ἀθηναίοις, καὶ τοῖς Ἕλλησι, Id. Nubb. 412.: πάντες οἱ πελᾶται, καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ, Luc. 15. 1.: μουσικὴν, καὶ ἀγωνίαν, Æsch. Socr. 1. 7.: ubi v. not. 7.: τοῖσι — ἵπποισι, καὶ τοῖσιν ὑποζυγίοισι, Herodo. 5. 16.: ὦ Ζεῦ, καὶ θεοὶ, Arist. Plut. 1. 899. Demosth. p. 122. To. 1. πρὸς Διὸς, καὶ θεῶν sed apud Plat. Sympos. 15. est, ὁ Ζεὺς, καὶ οἱ ἄλλοι θεοί. et apud Demosth. p. 124. To. 1. οὐ μὰ τὸν Δία, καὶ τοὺς ἄλλους θεούς· ut apud Ciceronem p. red. ad Quirr. 1. *a Jove — cæterisque diis immortalibus.* Homerus Il. ζ΄. 476. ita dixit, Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί· sed Xen. Cyrop. 2. 2. 3. ὦ Ζεῦ, καὶ πάντες θεοί, ut Demosth. p. 323. To. 1. Reisk.: et ib. p. 133. μὰ τὸν Δία, καὶ πάντας τοὺς θεούς." Fischer. ad Weller. III. 1. p. 250. s. Homerus Il. VIII. v. 236. Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων Τῇδ' ἄτῃ ἄασας, καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας; Heynius: "τινὰ dictum pro ἄλλον τινά." Oraculum ap. Herodot. I. c. 65. Ζηνὶ φίλος, καὶ πᾶσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι. Plutarchus Moral. T. III. p. 261. οὐκ ἀνδριάντας οὐδὲ τιμάς τινας ἀνατραπομένας. Interpretes: *non statuas suas aliquas everti aut honores antiquari.* Imo: *non statuas suas neque alia monumenta everti.* V. ad v. Τιμή. Philostratus Her. p. 212. Boiss. ἐπὶ σῦν ὁρμήσασιν ἢ ταῦρον ἤ τι τῶν μαχίμων θηρίων. SCHÆF.]

Δ

E

Z

H

I

Λ

M

N

Π

P

Σ

Τ

Υ

Ψ

Ω

FINIS.

Excudebat Andreas Duncan,
Academiæ Glasguensis Typographus; 1813.

